Trần Thanh Vân

Sanh tử kiều

Vnthuquan.net, 2009.

Trần Thanh Vân

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 1

Một nghề giết người

Trời vào hạ, ánh nắng ban trưa hừng hừng như muốn thiêu đốt cả vạn vật trần gian. Đứng trong bóng mát người nhễ nhãi mồ hôi, thế mà gã phơi mình bất động giữa trời nắng chang chang y như một pho tượng vô tri giác.

Con người kỳ dị, đội chiếc nón trúc ngả màu, gương mặt rắn rỏi, đôi mày xếch lên một cách kiên nghị. Đôi mắt sắc như chim ưng, và với đôi mắt ấy khi nhìn quét đến ai là kẻ đó phải rợn mình.

Đó là Lệ Tuyệt Linh, một cao thủ trong làng võ đạo, một tên độc hành đại đạo có một không hai trên giang hồ hiện tại.

Lộc cộc !.... Lộc cộc!...

Đột nhiên giữa cảnh nóng cháy không còn chút sinh khí đó vang lên tiếng bánh xe lăn rồi một chiếc xe có mui từ xa cuốn bụi lướt tới.

Theo sau xe là hai đại hán cỡi ngựa, đao giắt lưng, chuôi đao rung động theo đà ngựa chạy, giải đao màu vàng bay phất phới.

Phu xe thấy có người lạ đứng chận giữa đường lấy làm kinh ngạc đưa cao roi ngựa lên hét:

- Người nào đó, đứng giữa đường làm chi thế ? Tránh qua một bên kẻo ngựa, xe cán chết oan mạng.

Lệ Tuyệt Linh làm như không nghe thấy tiếng hét của phu xe, tay rút thanh đao gác ngang vai tiến bước một bên chừng chạc về phía cỗ

xe. Khoảng cách thu ngắn rất nhanh, cỗ xe cũng nhanh, gã lại tiến ngược chiều thành ra nhanh hơn nữa. Tên phu xe hoang mang hét lớn:

- Tên này muốn chết !

Lệ Tuyệt Linh giả câm giả điếc, bước dài tới như muốn đụng vào xe gấp hơn. Tên phu xe vung roi quất mạnh vào đôi ngựa quát ầm lên:

- Tên điên kia muốn chết ta cho mi chết !

Cỗ xe cứ thẳng đường phóng vùn vụt tới như bay, hai ánh chớp lóe lên, hai vật thể tròn bắn tới, một thứ nước màu đỏ vọt ra.

Ánh chớp là hai nhát đao xuất phát bởi Lệ Tuyệt Linh với thủ pháp thần diệu, hai con ngựa kéo xe rụng đầu văng đi ,máu vung tứ tán. Ngựa mất đầu, xác chồm lên ngã xuống, gã phu xe bị hất văng ra phía trước dộng đầu xuống đường, máu đổ đỏ người. Sự việc xảy ra ngoài sự tưởng tượng của hai đại hán cỡi ngựa chạy phía sau xe. Hai gã sửng sốt, nhưng ngựa của chúng vẫn cất đều đều vọt tới. Bây giờ Lệ Tuyệt Linh không còn hoà hưỡn như trước nữa.

Nhanh như điện gã lướt đến cạnh cỗ xe dùng thanh đao đẫm máu ngựa cậy tung cửa xe. Trong xe, một nhân vật mập lùn vận áo gấm ngã lộn theo đà lật của cỗ xe.

Nhân vật đó đang tìm cách ra ngoài đúng lúc Lệ Tuyệt Linh bật cánh cửa xe. Đao chớp lên, đầu lâu nhân vật đó bắn ra rơi xuống mặt đường lăn lông lốc.

Hai đại hán cấp tốc xuống ngựa toan ngăn chặn hành động của Lệ Tuyệt Linh song muộn một chút, chưa kịp làm gì thì người lùn mập mặc áo gấm đã vĩnh biệt cõi đời.

- Hay cho loài chó má, ngươi dám hạ sát Tiền Nhị gia vùng Nam sơn rồi.

Người kia mặt đỏ như nhuộm máu nghiến răng nói :
-Tên súc sanh phải đền mạng, không giết được ngươi bọn ta không phải là người.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng không nói năng gì cắm mũi đao xuống đất, lùi lại kéo chuôi đao, thanh đao uốn cong như cánh cung, sau đó gã buông tay, đao bật lên bay đi.
Đao vừa bay, người cũng vọt theo liền. Hai đại hán đến lúc đó mới đưa tay lên đầu vai rút đao ra. Tay chúng chưa chạm chuôi đao là đầu đã văng đi xa lắc, máu từ cổ phun lên, xác ngã xuống ngay.
Vẩy thanh đao cho rơi những giọt máu còn bám đọng, Lệ Tuyệt Linh không hề chớp mắt, từ từ cất bước ly khai cục trường.
Nắng như thiêu, đốt khô máu trên mặt đường, trên xác và đầu lâu của người và ngựa, biến nhanh những bộ phận đó thành những vật thể nám sạm quái dị.
Trong thoáng mắt, Lệ Tuyệt Linh đã khuất dạng giữa cánh đồng bao la hoang vắng. Thái dương bắt đầu chệch xuống hướng tây, nắng vẫn gay gắt như thường, dưới cơn nắng lửa đỏ, Lệ Tuyệt Linh tiến bước đều đều. Tiến bước là một cách nói, gã cho ngựa cất vó đều đều. Không lâu lắm, gã đã đến trấn Thất Hoè.
Sỡ dĩ có cái tên trấn là Thất Hòe, vì nơi đây có bảy cây hòe, tàng cây liền lạc với nhau lại thành một chiếc tán rộng nhưng lại có bảy cái cán đứng cao. Tàng cây rậm rạp tượng trưng cho sự hưng thịnh không cần tương trợ.
Nhưng Lệ Tuyệt Linh không buồn nhìn ra bảy cây hòe đã trở thành huyền thoại tại địa phương đó. Gã lẳng lặng vượt qua bảy cây hòe thẳng đến cửa tòa tửu lầu Tân Cúc.
Bốn người trong tửu lầu chạy ra nghinh tiếp khách, nhưng tất cả đều

rùng mình trước ánh mắt sắc lạnh của gã, bốn gã không hẹn mà cùng nhau lui vào quán. Lệ Tuyệt Linh dừng ngựa trước cửa chờ đợi.

Không lâu lắm nơi khúc quanh của con đường trước mặt một bọn mười người xuất hiện. Người nào cũng có vẻ kiêu hãnh ngạo nghễ trông dáng hình giống như hạng võ sư của những danh gia thế tộc được nuôi dưỡng thành một thực lực hầu hống hách với dân lành. Bọn đó ủng hộ một công tử mặt tô phấn tóc ướp dầu, phấn tô tựa tường vôi, dầu ướp như trét sơn. Vị công tử đó còn nhỏ tuổi miệng luôn luôn điểm nụ cười mãn nguyện.

Đoàn người đi tới , Lệ Tuyệt Linh hiểu con mồi của gã đã đến rồi. Con mồi đó là con trai của Ngũ Trọng Quyền, một thổ hào ở thị trấn Thất Hòe.

Đoàn người vừa đi tới vừa cười nói nghinh ngang không kiêng nể ai cả. Họ đến trước cửa Tân Cúc tửu lầu. Họ không muốn nhìn qua Lệ Tuyệt Linh cạnh đó, họ ngả ngớn bước vào quán. Nhưng họ vừa bước qua cánh cửa, một ánh chớp bốc lên, khí lạnh bốc rợn người. Vị công tử mặt phấn tóc dầu không kịp kêu lên một tiếng, chiếc đầu rời khỏi cô?

bật đi mang theo nụ cười mãn nguyện của kẻ tưởng mình sanh ra là để cho người đời vâng phục và mọi ý muốn là một cái lịnh.

Sự tình diễn biến đột ngột quá. Bao nhiêu võ sư bao quanh hắn kinh hãi sững người chưa kịp quan sát để tìm hiểu nguyên nhân, thì Lệ Tuyệt Linh đã lặng lẽ rời ngôi tửu lâu, khi họ tỉnh hồn lại thì gã đã đi khỏi thị trấn rồi.

Thái dương dần dần chệch xuống phương Tây, gió chiều bắt đầu cuốn về, quét cái nóng oi bức của ngày dài đem thoải mái cho người

dân vùng nhiệt đới. Nhưng ngồi trên mình ngựa Lệ Tuyệt Linh không có cảm giác thoải mái do gió mang về, mồ hôi vẫn đượm ướt cả thân thể.

Không thoải mái vì cái mát, gã cũng chẳng khó chịu vì cái nóng, gương mặt lầm lầm lỳ lỳ, mặc ngựa cất vó đều đều, gã suy tư về việc gã làm trong chốc lát nữa đây !

Phải, gã còn một việc phải làm, việc thứ ba trong ngày nay. Gã cương quyết làm xong việc đó trong ngày, không thể để qua ngày mai được !

Cái nghề làm ăn của gã mà ! Sanh ý hôm nay gồm ba việc, thì hai đã xong rồi, đó là kết liễu tánh mạng họ Tiền vùng Nam Sơn và diệt trừ công tử họ Ngũ. Còn lại việc sau cùng, để làm cái việc này, gã phải vượt độ bảy mươi dặm đường nữa.

Bằng mọi giá gã phải làm tròn sự ủy thác của người, có vậy mới gây uy tính, có vậy sanh ý mới vững bền.

Khách giang hồ tặng gã cái danh hiệu Diêm La Đao, thanh Sanh Tử Kiều chớp lên là lịnh Diêm La Vương ban ra cho câu hồn sứ giả thi hành. Thử hỏi có ai thoát chết với câu hồn sứ giả được chăng ?

Đối với việc thứ ba, gã thận trọng hơn, bởi đối tượng là một tay trên mức tầm thường. Hắn là một người có thể nói là ghê gớm lắm. Rất có thể gã sa vào cạm bẫy lắm.

Một khắc thời gian sau gã đến một cái ngõ. Nơi đó có một ngôi nhà cô quạnh, quanh nhà cỏ mọc lan tràn, cây cao cây thấp chen chúc không đúng lối. Một khung cảnh hoang vắng lạ lùng !

Lệ Tuyệt Linh xuống ngựa, nhanh chân tiến đến trước ngôi nhà. Không cất tiếng gọi mà tung chân đá bay cánh cửa bằng bạch mộc. Cửa vỡ thành năm bảy mảnh.

Đoạn gã nép mình qua một bên. Bên trong cửa, có tiếng cười lạnh vọng ra rồi một mồi lửa bật lên, mồi lửa bắt sang ngọn đèn nhỏ. Ánh đèn nhỏ mờ không đủ soi sáng cảnh âm u trong ngôi nhà.
Tiếp theo một giọng nói trầm vang lên:
- Ta chờ các hạ đã lâu lắm rồi ! Đã đến thì mời vào.
Lệ Tuyệt Linh ngang nhiên bước qua cửa. Bên trong đồ vật bày biện rất đơn giản.
Đơn giản đến chẳng có gì ngoài một chiếc bàn bằng gỗ tạp, trên bàn có ngọn đèn nho?
chập chờn theo từng cơn gió thoảng qua làm cảnh vật lung linh mờ ảo.
Nơi góc nhà, một người đang hướng mặt ra cửa, thân vóc ốm cao, vận chiếc áo màu vàng chớp sáng. Gương mặt y đen dài như mặt ngựa, cũng lạnh lùng, cũng tàn khốc.
Hai gương mặt lạnh đối chiếu nhau.
Nhưng người trong nhà lộ vẻ ngạc nhiên, hỏi:
- Các hạ là ai ? Nếu tại hạ đoán không lầm, thì các hạ chẳng phải là thuộc hạ của Đơn Quan Môn?
Lệ Tuyệt Linh buông thõng:
- Không sai !
Rồi gã hỏi lại:
- Ngươi là Mạnh Ngạn ?
Người trong nhà gật đầu :
- Kim Sam Khách Mạnh Ngạn ! Còn ngươi là người của môn phái nào ?
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Hỏi làm chi điều đó ? Bây giờ tốt hơn nên đi ngay vào vấn đề! Mạnh

Ngạn !

Hôm nay ta đến đây vì chiếc rương Miêu Nhãn Ngọc !

Mạnh Ngạn trầm giọng:

- Ngươi muốn chiếc rương ngọc ? Bằng vào đâu mà ngươi nuôi vọng tưởng ?

Lệ Tuyệt Linh quắc mắt bắn tinh quanh chớp chớp:

- Bằng vào sự ủy thác của Lâu Tử Nghiên, chưởng môn nhân Đơn Quan Môn !

Như vậy đủ chưa ?

Mạnh Ngạn xì một tiếng :

- Cả Lâu Tử Nghiên cũng không có mơ vọng chiếm đoạt chiếc rương thì còn ủy thác được cho ai ?

Lệ Tuyệt Linh trầm ngâm một chút:

- Chiếc rương Miêu Nhãn Ngọc đó do chính Lâu Tử Nghiên cướp đoạt tại Tây Cương, từ nơi tay Phi Vương cống hiến triều đình...

Mạnh Ngạn chận lời:

- Đừng quên là có ta tham gia kế hoạch và cũng tham gia hành động luôn.

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Song ngươi lại muốn chiếm hưởng một mình, ngươi mang chiếc rương trốn tránh tận phương xa, không chịu chia phần cho Lâu Tử Nghiên.

Mạnh Ngạn cười mỉm:

- Lỗi tại Lâu Tử Nghiên! Tại sao y hạ độc thủ trước chứ ?

Nhớ lại việc xưa, Mạnh Ngạn căm hờn trầm giọng tiếp:

- Có bảy người tất cả, sáu là môn hạ Đơn Quan Môn, người thứ bảy là tạ Dĩ nhiên Lâu Tử Nghiên cũng có mặc trong số đó. Cướp rương

ngọc rồi, chúng định dụ ta vào một tử cốc, giết ta để hưởng trọn vẹn số ngọc. Ta đâu có thể khoanh tay chờ chúng hạ thủ đoạn! Ta phải có biện pháp đối phó chứ !

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Các ngươi làm sao với nhau ngày trước ta không cần biết đến, ta chỉ hiểu là hôm nay, ta có nhận một sự ủy thác và ta phải làm tròn sự ủy thác đó.

Gã cao giọng tiếp:

- Mạnh Ngạn, Lâu Tử Nghiên nhờ ta lấy lại rương ngọc. Ta gặp ngươi rồi, bằng mọi giá ta phải lấy cho kỳ được chiếc rương ngọc.

Mạnh Ngạn cười vang:

- Bằng hữu ơi! Đừng tưởng Mạnh Ngạn này là kẻ dễ uy hiếp ! Bằng hữu đã lầm!

Chẳng lẽ vì một vài lời nói của bằng hữu rồi ta cung cung kính kính hiến dâng?Không!

Đời không có tiện nghi cho một số người như vậy đâu !

Lệ Tuyệt Linh nhướng cao đôi mày rậm gằn từng tiếng:

-Ta thì nghĩ khác! Với ta, bắt buộc phải có tiện nghi đó !

Mạnh Ngạn trừng mắt:

- Nếu ta không trao rương ngọc ?

Lệ Tuyệt Linh bước tới một bước rồi thêm một bước nữa. Thanh đao hoành ngang trước ngực. Nhìn Mạnh Ngạn, gã điềm nhiên thốt:

- Rất giản đơn! Trao rương ngọc là ngươi chấp nhận cái đạo lý vật mất người còn.

Không trao là vật và người cũng không còn luôn!

Mạnh Ngạn hừ một tiếng:

- Ngươi lầm! Chắc ngươi chưa hiểu rõ đối tượng của ngươi là ai ?

Lệ Tuyệt Linh bỉu môi:

- Ngươi cũng thế, ngươi không lượng đúng giá trị của đối tượng!

Mạnh Ngạn hét lớn:

- Cái giá trị của ngươi như thế nào hả. Bất quá ngươi là tay sai của Lâu Tử Nghiên.

Ngươi bằng lòng đổ máu để đánh đổi một số tiền do họ Lâu bố thí chứ danh vọng chi đó mà hòng khoa trương? Một tên chó săn không hơn không kém !

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Ngươi biết thanh đao này tên chi chăng? Nói ra cho ngươi nghe cũng chẳng quan hệ gì, khách giang hồi quen gọi nó là Sanh Tử Kiều đó.

Mạnh Ngạn giật mình như chạm phải điện, y lùi lại một bước, trố mắt nhìn đối phương, lâu lắm y mới thở ra một hơi dài:

- Ngươi là Diêm La Đao Lệ Tuyệt Linh ?

Lệ Tuyệt Linh trầm gương mặt quát:

- Chiếc rương đâu trao ra đây ?

Nuốt nước bọt đánh ực một tiếng. Mạnh Ngạn lộ vẻ khó khăn trầm ngâm một chút rồi kêu lên :

- Khinh người làm chi quá lắm vậy Lệ bằng hữu ?

Lệ Tuyệt Linh vắn tắt:

- Trao hay không nói cho ta biết ?

Mạnh Ngạn nghiến răng:

- Như thế này nhé, chúng ta thương lượng với nhau chia hai số ngọc. Bất quá Lâu Tử Nghiên cũng chỉ trả công cho ngươi bao nhiêu đó thôi! Làm gì hơn nổi !

Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:

- Đúng vậy! Nhưng ta đã đáp ứng với y trước. Ngươi là kẻ đến sau, ta phải giữ chữ tín! Ta phải giữ đạo nghĩa! Dù ngươi đề nghị một số cao hơn cũng muộn mất rồi, không thể đặt thành vấn đề nữa !

Mạnh Ngạn dùng giọng dịu cố thuyết phục, hy vọng Lệ Tuyệt Linh thông cảm, thay đổi chủ ý.

Song Lệ Tuyệt Linh vẫn lắc đầu, cả giục:

- Phải biết, ta không có nhiều thì giờ đâu nhe.

Mạnh Ngạn thở dài:

- Bằng hữu khinh người thái quá! Ta biết ngươi là một tay khó chơi lắm, nên bằng lòng hạ mình thương lượng với ngươi. Tuy nhiên, đừng vội tưởng ta là con người dễ uy hiếp.

Bỗng y quát:

- Đốt đèn lên !

Liền theo đó, hai cánh cửa hông hai bên tả hữu mở ra, sau mỗi cánh cửa có hai người, cả bốn đều tiến vào gian giữa. Hai người bên tả, một là lão nhân ốm gầy như que cũi, một có dáng dấp nho sinh, ba chòm râu dài buông tới ngực. Hai người bên hữu, một có vẻ thô bạo, vóc lùn, còn người kia rất anh tuấn, phong lưu mày đen, mặt trắng, phảng phất một mỹ nam tử.

Họ vừa vào đến nơi là chiếm vị trí ưu thế, tất cả đều âm thầm, ẩn ước vẻ tàn khốc.

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Chả trách ngươi ương ngạnh! Thì ra có sự mai phục nơi đây! Thì ra ngươi có viện thủ.

Mạnh Ngạn bĩu môi:

- Đáng lý ngươi nên dự liệu điều đó trước khi đến đây!

Lệ Tuyệt Linh vuốt chuôi đao gật đầu đáp:

- Có chứ, ta có dự liệu như vậy. Bởi nếu không có hậu thuẫn thì khi nào ngươi dám phỏng tay trên Lâu Tử Nghên. Ngươi thừa hiểu trước sau gì lão cũng tìm đến ngươi mà. Song với số viện thủ của ngươi thì đừng mong ta đổi ý, ta nhắc lại một lượt nữa. Vật mất, người còn hay người mất vật cũng mất luôn?

Mạnh Ngạn trầm ngâm một chút:

- Ngươi nhất định không chấp nhận đề nghị của ta ?

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Đừng nói nhiều!

Đoạn đảo mắt nhìn quanh, gã cao giọng tiếp:

- Các vị xưng tên đi !

Nho sinh có râu dài cười nhẹ:

- Ngươi tưởng bất cứ ai cũng run sợ trước mặt ngươi rồi không dám xưng tên à, Lê.

Tuyệt Linh ! Ta công nhận ngươi là tay khá, song bọn ta xem ngươi rất thường!

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

-Thế thì bằng hữu cho biết quý danh!

Nho Sinh đáp:

- Tam Bộ Đoạt Phách Châu Thanh.

Bên cạnh Châu Thanh, lão nhân ốm gầy cất tiếng khàn khàn:

- Lệ Tuyệt Linh đến Đại Câu Trảo Ngụy Bằng mà ngươi cũng không nhận ra nữa à ?

Lệ Tuyệt Linh âm trầm thốt:

- Hay quá, thế ra hai vị là Kim Ưng trong Ưng Bảo.

Đại Câu Trảo Ngụy Bằng bật cười ha hả :

- Khá đó! Diêm La Đao cũng biết được là trong Ưng Bảo có Kim

Ưng, đáng khen lắm.
Ưng Bảo nằm tại biên giới phía bắc hạt Giang Tây, trên chốn giang hồ ai chẳng biết.
Lệ Tuyệt Linh bật cười nói:
- Ưng Bảo không đáng giá một lạng bạc.
Tam Bộ Phách Châu Thanh giận xám mặt quát lớn:
- Lão Ngụy, chúng ta còn chờ gì nữa ?
Lệ Tuyết Linh gật đầu:
- Phải đó, chúng ta không nên để mất thì giờ, cứ vào đi.
Đại Câu Trảo Ngụy Bằng trầm giọng:
- Ngươi dám thách?
Lệ Tuyết Linh bĩu môi:
- Ít nhất đối với bọn các ngươi.
Ba chòm râu dài rung rinh, hai hàm răng rít ken két, Châu Thanh gằn từng tiếng:
- Ngươi nhờ gặp nhiều may mắn mà thành danh rồi tưởng mình là vô địch trong thiên hạ. Những kẻ như ngươi bất cứ ai trong võ lâm cũng có bổn phận diệt trừ đê?
thanh lọc gà với phụng. Đêm nay, ngươi có chết đi cũng không oan mạng chút nào!
Đại Câu Trảo phụ họa:
- Phải đó! Võ lâm là vườn hoa đẹp, không thể để cho ngươi náo loạn.
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Thế các ngươi là những nhân vật xứng đángsao? Các ngươi là những kẻ đại tôn sử Thi tổ nền võ học? Nhưng hiện nay ai đầy nghĩa khí ? Theo ta nhận thấy các ngươi là một phường khảo khấu, một bọn cẩu tặc, lại vọng tưởng trở thành lãnh tụ võ lâm.

Nếu có cuộc thanh trừng thì chính các ngươi mới là cái chính đáng. Cho các ngươi biết, mấy người các ngươi không trị giá đến nửa đồng tiền.

Đại Câu Trảo Ngụy Bằng quắc mắt đỏ ngầu:

- Ngươi muốn chết, ta thành toàn cho ngươi !

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Máu của ngươi không xứng đáng làm bẩn đao ta!

Vung tay lên Ngụy Bằng rút chiếc câu trảo giắt nơi lưng, chiếc câu trảo chớp sáng ngời, nơi một đầu có năm móc nhọn sắc bén.

Vũ khí đó giống như quỷ trảo, cán dài nửa thước ,một đường dây cột nơi đầu cán, đầu dây khác dính nơi cổ tay Đường dây đó dùng thu phóng lúc đánh rộng, khi đánh hẹp thì dùng tàn cán.

Lệ Tuyệt Linh trầm tĩnh như núi, lạnh lùng bảo:

- Cứ vào đi!

Ngụy Bằng hét:

- Ta thề không giết được ngươi trong đêm nay ta chẳng mang họ Ngụy nữa.

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Cứ động thủ rồi muốn đầu thai về họ nào, tùy thích mà đầu thai, ta không ngăn trở đâu!

Ngụy Bằng chưa kịp tấn công, Châu Thanh đã lướt tới ống tay áo đã phất lên, đồng thời chĩa thẳng năm ngón tay hữu sang đối phương cùng một lúc đánh vào ba bô.

thượng trung ha.

Châu Thanh xuất thủ nhanh Lệ Tuyệt Linh còn nhanh hơn. Châu Thanh vừa nhích động thân hình, thanh Sanh Tử Kiều đã ra khỏi vỏ và chớp lên, đường đao đã đến gần mặt Châu Thanh mà thế công

của lão vừa mới đi được nửa tầm.
Rú lên một tiếng Châu Thanh lùi lại. Chiếc câu trảo của Ngụy Bằng đã bay ra ngăn chặn Lệ Tuyết Linh. Đồng thời Kim Sam Khách Mạnh Ngạn xuất chưởng như đao, trong khoảnh khắc lão đánh ra bảy chưởng lợi hại như bảy mươi bảy đường đao.
Lệ Tuyệt Linh cầm chắc đuôi đao vung lên vù vù, đao như mọc cánh mà bay tung hoành, đao quét không khí bật thành những tiếng kêu rẹt rẹt, đao tới đâu, người tới đó lên như xuống, xuống như lên, tiến thoái tràn lách nhanh hơn điện chớp.
Đao pháp và thân pháp thật tuyệt vời.
Hào quang tỏa rộng, người ẩn trong ánh đáo xoay tròn tròn, như một quả cầu ánh sáng nhồi lên đáp xuống.
Bỗng một tiếng coong vang lên, ngân dài ,Ngụy Bằng buông tay nhảy lùi về góc phòng, còn Mạnh Ngạn lao người sát mặt đất tràn ra ngoài, một mảnh áo đứt lìa rớt xuống đất.
Liền theo đó thanh niên anh tuấn đâm kiếm xuống, cái đích chính là Lệ Tuyệt Linh, chàng đang sà người định vọt ra ngoài vòng vây rồi từ bên ngoài công vào trở lại.
Chàng thấy kịp nhát kiếm đó, lăn mình né tránh. Tiếp theo luôn, thanh niên anh tuấn lập tức biến chiêu dùng thanh kiếm vừa mỏng vừa nhỏ lại vừa bén lưỡi, nhọn mũi, đánh ra cùng một lúc mười hai nhát.
Nhưng, Lệ Tuyệt Linh đã vung thanh Sanh Tử Kiều loang loáng như trốc lốc ngăn chặn mười hai nhát kiếm. Một loạt tiếng soang soảng vang lên, đao chạm kiếm mấy lượt, đánh bật kiếm trở về, thế công của thanh kiếm bị hoá giải dễ dàng.
Lệ Tuyệt Linh kêu lên:

- Thư Hùng Kiếm Phan Tuấn.

Thanh niên anh tuấn đó đúng là Thư Hùng Kiếm Phan Tuấn, một trong mười nhân vật lập thành Thập Toàn phái, kiếm pháp của hắn đã đạt đến mức độ tinh vi, với tài nghệ đó, hắn được giang hồ liệt vào hàng nhất nhì trong võ lâm hiện tại.

Khi Lệ Tuyệt Linh buông dứt câu nói thì một bóng xanh lao vút đến, nhanh đến độ mắt thường không nhận ra người. Chưởng ánh rợp không gian, chưởng hình như chiếu sáng và chưởng pháp có cái tên là Đại Tỏa Cốt của nội gia chánh tông.

Lệ Tuyệt Linh bĩu môi, nhận ra chính là Tam Bộ Đoạt Phách Châu Thanh, đã bi.

chàng bức thoái đầu tiên. Tuy nhiên, chàng cũng nhìn nhận y là một tay khá, song khá với ai, chứ chàng thì vẫn xem thường.

Chàng không lùi, không né tránh lại tiến lên, vung thanh Sanh Tử Kiều tạo thành một vầng lam quang, bao bọc toàn thân. Vầng lam quang như kết hợp bởi những qua?

cầu nhỏ, những quả cầu đó vừa xoay tròn vừa di động quanh chúng.

Lệ Tuyệt Linh đang sử dụng một chiêu trong tuyệt học của chàng, Lục Sát đao pháp.

Chiêu này là chiêu thứ hai tên Luân Hồi, còn chiêu thứ nhất đã được sử dụng vừa rồi tên là Phản Chiếu. Chàng đã dùng chiêu Phản Chiếu đối phó với Thư Hùng Kiếm Phan Tuấn vừa qua.

Dùng chiêu Luân Hồi ngăn chặn Châu Thanh xong, chàng đánh tiếp chiêu Đầu Thế, cũng có người gọi chiêu này là Đầu Thai.

Vầng lam quang đang tròn, vụt biến thành dài bắn tới Châu Thanh.

Châu Thanh kinh hãi vì không lùi được, không né qua tả hữu được, bắt buộc phải tung mình lên cao thật cao, thật nhanh. Nhưng nóc nhà

cao có hạn, đầu y chạm vào rường cây ngói vỡ đô?
rổn rảng, y bị bật dội trở xuống nền, đầu xuống trước, một ánh sáng xanh loé lên, chiếc đầu của Châu Thanh nát bấy, máu từ cổ phọt ra bắn tung tóe ra bốn phía.
Đại Câu Trảo Ngụy Bằng xanh mặt, vung vũ khí lướt tới hét to:
- Súc sanh tàn độc cực độ. Ta quyết liều mạng với ngươi đêm nay.
Lệ Tuyệt Linh không buồn đáp nửa tiếng, không cần giở đến tuyệt kỹ, chỉ dùng một đao pháp thông thường ngang nhiên ứng chiến.
Tuy là đao pháp tầm thường, nhưng chàng đánh ra đủ một trăm bảy mươi đường, chiêu nào cũng được xuất phát với tốc độ thần sầu quỷ khốc. Đao quang chớp chớp khắp nơi, nơi nào có ánh đao là có bóng người. Đao và người hợp nhất, luôn luôn bức Ngụy Bằng có thoái mà không có tiến nổi nửa bước.
Đúng lúc đó Phan Tuấn vào cuộc với đôi kiếm thư hùng một dài một ngắn, dài đánh rộng, ngắn đánh gần. Dài ngắn giao chuyển tại thành những mắc cửi bao trùm Lê.
Tuyệt Linh.
Bỗng Lệ Tuyệt Linh xoay mình nhanh và mạnh đến độ rít gió kêu một tiếng vù, lạng thanh đao sát mặt đất, rồi từ phía dưới vọt thẳng lên, đường đao chẻ hai đạo kiếm quang của đôi thư hùng kiếm, lúc đó hiệp lại thành một.
Gần như đồng thời với ánh đao chớp, một tiếng sọat vang lên, rất khẽ, hông áo Phan Tuấn bị rọc tét, làn da tét luôn, máu đổ vẽ thành một vệt dài. Phan Tuấn rú một tiếng cấp tốc lùi lại.
Không chậm trễ, Lệ Tuyết Linh hoành tay đánh thốc chuôi đao theo, trúng miệng Phan Tuấn, mấy chiếc răng vỡ vụn, máu từ miệng vọt ra, cuốn tuôn rơi xuống đất, Phan Tuấn ngã nhào...

Đến lúc này, người lùn mới vào cuộc, con người hắn thô bạo cử động lên xuống trông như con hổ di chuyển.
Cái thế đánh của y chỉ có lợi hại khi thế công đánh từ dưới lên trên hay là từ trên phủ xuống, chứ thân vóc đó mà tấn công ngang qua, thì cầm như đưa xác cho người ta mặc tình xử trí.
Cho nên sau phút dây đấn đo ,vào cuộc rồi thì y tung mình lên rồi từ trên đổ ập xuống.
Lệ Tuyệt Linh xuất phát chiêu thứ tư trong Lục Sát đao pháp, có tên là Lạc Trẫn, chàng không cần nhìn theo kẻ chiến bại nữa, mà cũng chẳng lưu tâm đến kẻ vừa tham gia, thản nhiên đảo cánh tay lấy thế thuận, chĩa mũi đao thẳng lên.
Đà xuống của người lùn, với trọng lượng tăng gia đó, phải là nhanh nếu y xuống luôn, thì thay vì chụp người, y lại vướng mũi đao. Lập tức, y thu tay về, biến tư thế lộn người nửa vòng, vọt trở lên, lạng mình tấn công vào hông Lệ Tuyệt Linh.
Đồng thời gian, Kim Sam Khách Mạnh Ngạn nhập nội sát vào bên cạnh Lệ Tuyệt Linh. Vũ khí của lão là Chiếc Thiên Lăng chùy, đứng hàng bá đạo trong võ học Lệ Tuyệt Linh không hề nao núng. Tay hữu cầm đao phóng ra ngăn chặn Mạnh Ngạn, tay tả co lại tung một chưởng thần tốc sang người lùn.
Mạnh Ngạn vận công lực vung chùy nghinh đón thanh đao. Bên kia người lùn cắn răng chụp bàn tay do Lệ Tuyệt Linh bắn tới.
Rắc! Rắc !
Cổ tay người lùn gẫy lọi, nằm mộng y cũng chẳng ngờ được phóng ra chiêu chưởng đó Lệ Tuyết Linh dụng nội lực chí cương chí thuần, Vi Đà Lực.

Nhưng người lùn thuộc hạng lỳ, tay gẫy mà y...

(bị mất một đoạn....)

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 2
Hương trời sắc nước

Lệ Tuyệt Linh dừng chân tại chỗ.
Chàng dừng chân rất ung dung, không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, như tự ý bỏ quên vật dừng lại chứ chẳng vì tràng cười đó. Rồi chàng từ từ ngẩng đầu lên thong thả đưa ánh mắt hướng về nơi xuất phát ra tiếng cười. Tuy vậy, bên trong chàng đã giới bị chu đáo, từng đường gân căng thẳng, từng thớ thịt nổi vồng.
Nơi phía tả trong một góc hình tam giác, một người đang ngồi trên xà nhà, hai chân buông thỏng. Dù nơi đó thiếu ánh sáng, Lệ Tuyệt Linh cũng nhận ra bóng người nhỏ thó yểu điệu, bóng đó hẳn là một nữ nhân.
Nàng vận y phục màu đen, nơi đầu có vuông khăn bọc tóc cho gọn, đôi giày cũng nhỏ, khăn và giày đều đen.
Giọng cười đó đúng là giọng mũi. Phàm cười hay nói bằng giọng mũi, là có ý ngạo nghễ rồi. Như vậy, nữ nhân xuất hiện chẳng phải với thiện ý! Huống chi, bất cứ sự xuất hiện nào trong trường hợp này đều không hàm ẩn một thiện ý. Nhất là kẻ đó lại là một nữ nhân ở ngay tại hiện trường đẫm máu này. Sự xuất hiện đó chứng minh là sự việc gì đó sẽ phải phát sinh, chắc chắn bất lợi cho chàng.
Chàng lạnh lùng hỏi:
-Trong khung cảnh máu hồng loang đổ tang tóc phủ trùm này, cô nương vẫn cười được sao ?
Nữ nhân từ trong bóng tối, thay vì đáp, lại thốt ngoài câu hỏi của chàng:
-Trời sanh ra các hạ, chẳng lẽ chỉ để cho các hạ làm có mỗi cái việc giết người thôi à ? Chẳng lẽ các hạ khát máu thành tánh rồi ư ?
Lệ Tuyệt Linh ước đóan hẳn là nữ nhân phải đẹp. Nếu là đẹp thì sao ? Chẳng lẽ chàng không nỡ tàn khốc với giai nhân sao ?
Chàng khoát tay bảo:
-Việc của nam nhân, tùy nam nhân giải quyết. Nữ nhân nên tránh xa, đừng bao giờ nghiêng tai ghé mắt vào. Huống chi, bình sanh tại hạ

không thích tiếp xúc với nữ nhân. Đối với người đẹp, tại hạ không muốn nổi nóng sợ mình hành động kém đẹp.
Nữ nhân cười, giọng vẫn lạnh lùng như trước:
- Các hạ thật cuồng ngạo quá đó! Ai người ta hàm hồ về Diêm La Đao, người ta hoang mang về Sanh Tử Kiều, chứ đối với ta thì mấy tiếng đó chẳng có giá trị gì cả.
Đừng có mà làm phách quá đáng, nếu không đúng chỗ thì chỉ tự tạo ra trò cười cho thiên hạ mà thôi, Lệ công tử à!
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
-Với giọng lưỡi đó hẳn cô nương phải có oai vọng lớn lắm ?
Nữ nhân hừ một tiếng:
- Điều duy nhất các hạ cần hiểu là các hạ chưa xứng đáng làm một nhân vật đệ nhất trên giang hồ! Hãy cứ tự lo lấy mình, đừng tìm hiểu chi về người khác cả. Không phải ai ai cũng đều hoảng sợ khi nghe Diêm La Đao.
Lệ Tuyệt Linh đi thẳng vào đề:
- Cô nương là ai ? Tới nơi đây với mục đích gì ?
Nữ nhân đáp:
- Các hạ không hỏi, ta cũng nói cho hay Người luôn luôn hành sự quang minh, Thạch Nữ Bạch Liên Bình chính là ta.
Dù lạnh lùng, dù trầm tĩnh, Lệ Tuyệt Linh vẫn phải giật mình khi nghe đối phương xưng danh hiệu.
Nhưng chỉ một thoáng thôi, chàng lấy lại vẻ bình thường buông tiến " a" để chứng tỏ là chàng không ngờ và cái điều đáng ngờ lại rất đáng tiếc. Đáng tiếc cho nàng muốn làm chướng ngại vật và có thể là chàng bị bắt buộc phải san bằng chướng ngại vật đó.
Chàng tiếp:
- Thì ra cô nương là Bạch Liên Bình! Sao không ở lại Lưu Phương Sơn cùng các sư huynh đệ trong Đại Châu phái mà tiêu dao tháng ngày, lại còn đến nơi đây làm chi vậy?
Bạch Liên Bình buông mình đáp xuống nhẹ nhàng như chiếc lá lìa cành.
Nàng đẹp quá, tất cả từ nơi nàng chỉ thấy toàn là một màu đen, song phản chiếu từ dáng vẻ ấy một nét đẹp toàn diện, lạnh lùng và sáng ngời như một viên ngọc sinh ra từ tuyết, long lanh và không tỳ vết.
Là Bạch Liên tất phải sản sinh ở ao hồ, Bạch Liên rời ao hồ là một việc rất lạ, mà Bạch Liên lại xuất hiện nơi máu chảy thịt phơi lại là một điều lạ lùng hơn nữa!
Thần thái nàng biểu hiện một sự tàn khốc lạnh lùng, một âm trầm nham hiểm.

Nhìn nàng, người ta không còn thấy cái sắc đẹp mê hồn mà chỉ thấy rợn mình vì cái lạnh lùng băng giá của nàng.
Một con rắn độc không hơn không kém.
Lệ Tuyệt Linh liếc thoáng qua nàng rồi trầm giọng thốt:
- Tại hạ từng nghe đến đại danh của cô nương song chừng như có một điểm không được rõ lắm. Hình như điểm đó làm cho tại hạ nghi ngờ đến cái hư danh của cô nương.
Bạch Liên Bình hững hờ hỏi:
- Điểm gì ?
Lệ Tuyệt Linh tiếp lời:
- Nói là khuyết điểm mới đúng hơn, giả như trên khuôn mặt ngây ngô đó cô nương dùng dao xe lên một chữ thập thì đi đến đâu cô nương cũng sẽ khỏi xưng tên, thiên hạ nhìn vào vết xẹo là biết ngay cô nương là ai!
Không đợi Bạch Liên Bình kịp phát tác, chàng tiếp luôn:
- Cô nương là một con rắn độc, với cái vết sẹo đó, người ta kkông còn lầm cô nương ngoài thì mỹ miều diễm lệ nhưng bên trong lại tàn độc vô nhân đạo. Với chiếc sẹo đó, cái đại danh của cô nương mới phù hợp với thực tế hơn.
Lạ thay, Bạch Liên Bình không giận ra mặt, nàng chỉ bĩu môi lộ sự khinh miệt:
- Ta biết các hạ nói thế chứ bên trong các hạ cố tâm tìm cách mua chuộc ta đó thôi ! Các hạ khích ta để cho ta cảm thấy các hạ là một người hùng rồi sẽ dâng tình cảm cho các hạ. Đúng là một kẻ chẳng thức thời.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu, giọng lưỡi càng mĩa mai hơn:
- Không đâu cô nương! Dù cô nương có hiến dâng bao nhiêu cảm tình, chắc chắn tại hạ không dám gần cô nương đâu. Giả như tại hạ có thèm rõ dãi cũng chỉ đứng xa xa mà nhìn chớ chẳng có dám rớ tay vào, tại hạ chỉ có tâm lãnh mà thôi! Không dám bồi tiếp đâu cô nương ạ.
Mặt không đỏ, mắt không quắc lên giận dữ, Bạch Liên Bình vẫn thản nhiên đáp trả:
- Ta biết, các hạ dùng những từ đó hầu mong khích nộ được ta, nhưng lòng của ta trầm động vững như núi, không một cơn bão nào làm dao động nỗi. Các hạ đừng có ở đó nằm mộng giữa ban ngày. Lệ Tuyệt Linh, các hạ là một con người thô lỗ cộc cằn, bạo tàn hung ác, khốc liệt vô nhân đạo, ta chẳng hơi đâu đi tranh luận với các hạ về bản thân tạ Ta chẳng có thời gian để quanh co với hạng đồ tể chuyên hành nghề mổ thịt chặt xương đồng loại như các hạ. Các hạ

là một tên đao phủ đâm thuê chém mướn, có tư cách gì mà làm cho cô nương đây phải lưu ý chứ?
Nàng dừng lại một chút rồi tiếp:
- Đối với các hạ, chỉ có máu vì các hạ lấy máu đổi tiền, các hạ sống vì máu, cho máu, sống để gây đổ máu, máu càng đổ các hạ càng sống dai! Lệ Tuyệt Linh, ta thiệt là ghê tởm cái tên này! Con người các hạ chẳng có giá trị gì hết, sống chi để mà vô vị thế hỡi!
Lệ Tuyệt Linh nhếch nửa vành môi, dồn một nụ cười lạnh ra một bên khóe, khẽ lắc đôi vai:
- Còn cô nương, ngoài sự tàn độc và gian tham, cô nương có gì thú vị chứ ?
Bạch Liên Bình trầm giọng:
- Thật ra các hạ là một tên ác quỷ chứ chẳng phải người.
Lệ Tuyệt Linh trả miếng:
- Còn cô nương lại là một độc phụ không hơn không kém.
Bạch Liên Bình bắt đầu mất bình tĩnh:
- Có phải ngươi định khích nộ ta chăng ?
Lệ Tuyệt Linh hơi ưỡn ngực một chút:
- Giả như có việc đó thì sao, hở cô nương ?
Bạch Liên Bình cười lạnh:
- Nếu ta mà nổi giận chắc chắn nhà ngươi phải hối hận.
Lệ Tuyệt Linh có vẻ đắn đo một chút:
- Nếu cô nương trách cứ tại sao tại hạ không tâng bốc cô nương như đã có một số người thiếu tư cách thì cô nương lầm rồi. Họ Lệ này chẳng có việc gì phải hối hận cả.
Huống chi những điều tại hạ nói đều là sự thật, dẫu rằng cô nương là một tuyệt đại giai nhân đi chăng nữa thì hai chữ Thạch Nữ cũng không gây nổi một chút cảm hứng nào nơi tại hạ cả đó cô nương ạ.
Nói như thế, đương nhiên chàng thừa hiểu tại sao đối phương có cái danh hiệu là Thạch Nữ.
Đó là cái gì cứng rắn, đã tượng trưng cho sự quật cường, thà bể nát chứ chẳng hề hàng phục, đá là vô tình thì tự nó đã là vô tri vô giác rồi.
Nam, nếu là đá, thì cũng chẳng có chi là quá đáng, huống hồ là nữ! Nam dù vô tình, cái điểm tàn độc vẫn nhỏ so với nữ nhân, nữ nhân vô tình mà cộng thêm lòng dạ nham hiểm tàn độc thì không biết thế nào mà tưởng tượng nổi. Người đời gán cho nàng hai tiếng Thạch Nữ, điều đó chứng minh con người nàng là một kẻ rất cay độc và rất khó đối phó.
Lệ Tuyệt Linh thừa hiểu song bất quá chàng muốn trêu ghẹo thử

xem con người tự cao tự đại đó như thế nào, chàng toàn là dùng những từ khích nộ hay chê bai nữ nhân nọ một cách thậm tệ coi như là một cơ hội để dằn mặt nàng.
Về phần Bạch Liên Bình thì đã đến lúc nàng phẫn nộ thực sự.
Nàng hừ một tiếng gằn giọng:
- Tay đang nhúng trong chậu máu mà ngươi lại tưởng rằng mình là bậc chân tu ư?
Ai cho ngươi tấm cà sa để mà mong mượn lốt ? Hừ! Ngươi cứ tưởng mình là một thần tượng hay sao, ai thấy cũng phải bái phục, ngưỡng mộ ? Hãy tự soi gương vào mình đi, nhóc con ạ.
Lệ Tuyệt Linh co hai vai khẽ cười khinh khỉnh:
- Nếu cô nương muốn bảo trì cái gương mặt đẹp đó thì ngay từ giây phút này hãy cút đi đừng để cho ta nhìn thấy, nếu không thì nó sẽ bị sưng lên tím bầm thì dạ xoa cũng chào thua đó nha.
Bạch Liên Bình xì một tiếng:
- Ngươi là một kẻ điên, ta chẳng có thời gian đi so đo với một thằng điên cả.
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Chắc cô nương cho rằng mình tài ba xuất chúng lắm hử ?
Bạch Liên Bình lại xì một tiếng:
- Họ Lệ ngươi nào phải kẻ bất khả xâm phạm ? Ngươi tưởng rằng ta ngán ngươi sao ?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu tỏ vẻ thương hại:
- Cô nương chưa phải là đối thủ của tại hạ đâu. Hãy nên ý thức rõ rệt về tình thế, đừng lấy mộng làm thực, quên thực mà theo mộng.
Bạch Liên Bình cười mỉa:
- Ta đến đây, là một bằng cớ chứng minh ta không xem ngươi ra cái quái gì cả.
Lệ Tuyệt Linh lại lắc đầu:
- Cô nương thật là khờ khạo quá đi thôi. Cô tưởng ta không nhìn thấy được tâm ý của cô sao ? Thoạt tiên cô đến đây chỉ muốn làm một kẻ ngư phủ chực chờ tìm lợi sau cuộc tranh chấp ngao cò. Nhưng sự việc diễn tiến không thuận lợi theo niềm ước muốn của cô nên bắt buộc cô nương phải xuất hiện để mong vớt vát được phần nào. Thà là cô nương tự nhận mình là kẻ đi xin thì may ra tại hạ đây dễ dãi mà bố thí cho cô nương một vài phân lượng.
Bạch Liên Bình không đợi nghe nói hết đã giận dữ ngắt lời mắng:
- Ngươi đúng là tên cẩu trệ! Ngươi mất hết nhân cách rồi nên mới dùng ngôn ngữ của lòai súc vật.
Lệ Tuyệt Linh bỉu môi:

- Đừng có làm cao vô ích. Muốn kiếm chác thì cứ nói thẳng ra đi:
Thay vì nổi giận tiếp Bạch Liên Bình buông gọn, gần như trắng trợn:
- Tự nhiên Lệ Tuyệt Linh hất mặt lên một chút:
- Bằng vào đâu ?
- Ta phải có một điểm tựa nào đó mới dám chia phần với các hạ chứ, rồi các hạsẽ thấy. Song ít nhất các hạ cũng phải đưa ra một giá tương đương. Nếu ta hài lòng với cái giá đó, thì ta sẽ không dấu các hạ. Ta không hài lòng, là các hạ đừng hòng biết cái điểm tựa của tạ
Hẳn các hạ thừa thông minh để hiểu ta có nắm một cái gì đáng giá lắm mới dám tới đây uy hiếp các hạ chứ Lệ Tuyệt Linh trầm ngâm một chút:
- Cô nương nói thật ?
Bạch Liên Bình gật đầu, giọng nói đã bớt gắt gao:
- Dù sao thì cái danh Diêm La Đao cũng có một uy thế, không tuyệt đối cũng tương đối đó mà. Uy hiếp được các hạ hay không ta không dám chắc, tuy nhiên ta cũng không muốn mang lấy phiền phức sau này vì các hạ. Cho nên ta chẳng dối gì các hạ cả. Thực ra chính cái tính chất của điểm tựa mới thực sự uy hiếp các hạ chứ chẳng phải ta.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Cô nương thức thời như vậy kể ra cũng là sáng suốt!
Bạch Liên Bình giục:
- Ta không có thời gian nhiều lắm. Các hạ hãy đưa giá ra đi cho ta quyết định.
Lệ Tuyệt Linh cao giọng hỏi:
- Cô nương hãy cho tại hạ biết trước đi, bằng vào đâu mà cô nương đưa ra yêu sách ?
Bỗng Bạch Liên Bình gằn từng tiếng:
- Các hạ không muốn làm một cuộc giao dịch à ?
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng nói:
- Muốn đưa ra một cái giá thì ít nhất tại hạ cũng phải biết mặt hàng của mình có xứng với cái giá đó không chứ ? Một cuộc giao dịch mù quáng thì làm sao thành công được hả cô nương ?
Bạch Liên Bình không giấu vẻ giảo hoạt:
- Các hạ cứ tin là món hàng đó rất tốt cho riêng các hạ !
Lệ Tuyệt Linh vẫn cương quyết:
- Được rồi, tại hạ mong cô nương sáng suốt để tránh khỏi phải hối hận sau này !
Bởi trong hành trang mà có món hối hận đi kèm thì đường đời sẽ ngập sát khí chớ chẳng còn rải hoa thơm như xưa nữa đâu cô

nương à.
Dừng lại một chút, chàng hỏi:
- Cô nương muốn bao nhiêu ?
Bạch Liên Bình buông nhanh:
- Phân nửa số Miêu Nhãn Ngọc !
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Nhiều lắm đó Bạch cô nương.
Bạch Liên Bình vỗ tay bép bép:
- Thế thì thôi vậy.
Lệ Tuyệt Linh quắc mắc:
- Kẻ đi đường phải biết tôn trọng luật đi đường, khách giang hồ phải tôn trọng luật giang hồ. Yêu sách của cô nương đưa ra thật là quá đáng, chẳng có qui luật giang hồ gì cả. Bằng vào đâu mà cô đòi chia đôi số ngọc này. Cô nên biết phân nửa số ngọc cũng đã hơn trăm viên rồi đó, cô thật nên biết cái giá của nó là bao nhiêu trước khi đưa ra yêu sách này. Đừng có mà nuôi mộng.
Bạch Liên Bình trừng mắt:
- Ta chẳng có đòi hỏi quá đáng đâu, bởi vì cái bí mật mà ta sắp nói ra dây cho các hạ hay rất đáng giá trị ngang ngửa với số ngọc này. Nếu ta đưa ra đủ chứng cớ thì lúc đó người hối hận sẽ là các hạ đó.
Lệ Tuyệt Linh nghiến răng:
- Ta không tưởng nổi, rương ngọc chưa tới tay ta mà cô nương đã đòi phân nữa nó rồi. Giả như ta tạm ứng với cô nương thì trước tiên phải cứu tỉnh Mạnh Ngạn và dò cho ra cái nơi mà hắn chôn dấu ngọc trước tiên đã.
- Khó khăn gì việc này, Bạch Liên Bình cười nhạt, ai thì không làm nổi chứ ta thì thừa hiểu các hạ có đủ khả năng lấy được tin tức về rương ngọc từ Mạnh Ngạn mà, còn có chuyện gì mà có thể cản được ý muốn của các hạ chứ. Nhưng trước tiên ta muốn biết các hạ có chịu đáp ứng ta không ?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Tại hạ không trọn quyền định đoạt ! Theo sự thỏa thuận giữa tại hạ và Lâu Tử Nghiên, chưởng môn nhân Đơn Quan Môn thì tại hạ phải mang chiếc rương về tận nơi cho lão rồi mới cùng nhau chia đôi số ngọc này. Nếu bây giờ tại hạ đáp ứng cô nương thì họ Lâu sẽ nghi ngờ là ta đã lấy bớt mất một phần.
Bạch Liên Bình thốt:
- Thì các hạ cứ mang cái rương ngọc về, sau khi chia xong thì các hạ mang cái phần của riêng mình tới đây cho ta theo như sự thỏa thuận của mình.

Lệ Tuyệt Linh hừ luôn mấy tiếng:
- Cô nương có thể yên tâm để tại hạ đi không cơ chứ ? Giả như tại hạ chịu đáp ứng bây giờ để nghe được điều bí mật kia, nhưng sau đó lại thay đổi chủ ý thì sao? Tại hạ không giao ngọc thì cô nương lại làm gì được tại hạ cơ chứ ?
Bạch Liên Bình lắc đầu:
- Bổn cô nương tự biết mình đang nói chuyện với ai, ta không bao giờ làm việc lỗ vốn như vậy cả.
Lệ Tuyệt Linh ngạc nhiên, tròn mắt hỏi:
- Tại sao vậy? Có lẽ cô nương tự tin vào bản lãnh của mình chăng?
Bạch Liên Bình mỉm cười:
- Muốn thành công thì trước tiên ta phải biết đối thủ của ta là ai, muốn một cuộc giao dịch thành công mỹ mãn thì ta phải xem món hàng đó giá trị ra sao chứ. Ta biết rất rõ con người các hạ. Tuy trên giang hồ, các hạ có tiếng là một tay rất tàn độc nhưng song song với nó các hạ cũng là một con người rất thủ tín. Giao dịch với các hạ, ta chẳng việc gì phải lo sợ, danh tiếng tạo nên chẳng phải một sớm một chiều, các hạ chẳng ngu ngốc gì mà bỏ rơi nó đâu, ta nói có phải hay không?
Lệ Tuyệt Linh mặt vẫn lạnh lùng, không đổi sắc trước sự nhận sét sắc bén của Bạch Liên Bình, chàng trầm giọng nói:
- Khá khen cho cô là người biết nhìn xa, trông rộng.
Bạch Liên Bình gật đầu:
- Lập nên danh là một việc đã khó mà giữ được cái danh đó trường tồn lại càng khó khăn hơn. Lập danh cần phải có thủ đoạn mà giữ cái danh đó lại cần cái khí chất.
Các hạ tung hoành trong thiên hạ là nhờ vào khí chất của mình, đi tới đâu người người đều khiếp sợ là nhờ các hạ đã triệt để khai thác cái căn bản của sự thành công cùng thủ đoạn của mình.
Lệ Tuyệt Linh trầm ngâm một lúc đoạn gật đầu:
- Cô nương nói rất phải, thật ra đâu hẳn cô nương chỉ biết tới bạc vàng không đâu, ít nhất cô cũng đã nói được mấy lời rất dễ nghe đó chứ ! Nói như vậy, ngoài trừ con người sinh ra để mà ăn, nói, làm, con người cũng cần có suy nghĩ cùng quan sát sự vật. Có như vậy mới thoát ra khỏi cái bình thường của con người. Muốn ăn ngon thì phải biết cái gì nên nói và cái gì nên làm. Có như vậy mới hòng tồn vong trên cuộc đời này.
Bạch Liên Bình không muốn đi sâu vào những lý thuyết vớ vẩn, nàng gạt ngang:
- Thôi đi, ta hãy trở lại vấn đề chính. Các hạ có đáp ứng điều kiện

của ta chăng?
Lệ Tuyệt linh lại suy tư một lúc, cuối cùng chàng đáp:
- Được rồi, tại hạ đáp ứng. Nhưng về điểm thời gian thì phải sau khi tại hạ gặp mặt Lâu Tử Nghiên.
Bạch Liên Bình mỉm cười:
- Địa điểm thì sao?
Lệ Tuyệt Linh gắt lên:
- Cô nương nên nhớ là cô chưa giải đáp vấn đề cho ta đó nhé. Nàng hãy cho ta biết cái cái bí mật đó trước đi để xem nó có đáng giá cho tại hạ nhượng bộ nàng hay không? Nàng nên biết trong bất cứ cuộc giao dịch nào song phương đều phải thấy rõ cùng biết rõ giá trị của việc mà đôi bên cùng ra giá, nàng đã thấy ngọc còn ta thì chưa biết mảy may nào về bí mật kia cả. Ta chẳng phải là kẻ thích bị thiệt thòi, kẻ nào muốn điều lợi từ ta thì họa chăng chỉ có nằm mộng.
Bạch Liên Bình trách nhẹ:
- Sao bỗng dưng các hạ lại giở giọng uy hiếp tạ Các hạ nên biết uy hiếp nhau sẽ chẳng mang đến cho nhau kết quả tốt đẹp nào cả đâu. Các hạ nên tin lời ta, ta chẳng dối chi người. Thật ra ta cũng chẳng có chi phải sợ gì các hạ, các hạ nên biết nếu như ta cần động võ thì Đại Chân phái là hậu thuẫn tốt nhất của ta, nhưng thật ra ta không thích phiền phức vì những hành động hàm hồ không cần thiết. Sau này nếu như các hạ có làm điều gì thất lễ với ta thì Đại Chân phái sẽ tới hỏi tội các hạ, lúc đó thì sợ gì không có cơ hội đánh nhau chứ. Ta cũng chẳng cần gạt các hạ mà làm gì, hậu lai còn dài, chúng ta còn nhiều cơ hội làm ăn với nhau mà, ta cũng cần phải giữ uy tín của ta nữa chứ.
Lệ Tuyệt Linh khoát tay:
- Thôi được rồi, xin mời cô nương động khẩu.
Bạch Liên Bình đảo mắt nhìn quanh một vòng. Dầu rằng nàng đã tới gần sát bên Lệ Tuyệt Linh rồi nhưng nàng vẫn lo sợ người ta nghe thấy nên phải thận trọng. Gió thoảng nhẹ đưa, một thứ hương huyền diệu tù người nàng loáng thoáng không gian len vào khứu giác chàng, dù không muốn nhưng chàng cũng cảm thấy một thoáng hoang mang.
Bạch Liên Bình khẽ nói:
- Bí mật này có liên quan tới sự sống của Lệ Tuyệt Linh các hạ , nếu không ta đâu cần phải lặn lội đường xa tới đây làm gì.
Lệ Tuyệt Linh ngưng thần nhìn nàng không nói gì, mặt vẫn lạnh lùng không nôn nóng. Bạch Liên Bình thấy chàng vần dững dưng đành liếc xéo một cái rồi cắn răng nói tiếp:

- Hai tháng trước đây tại Trường An các hạ có làm một việc đáng nể là kinh thiên động địa:
Một thương gia họ Hà buôn tơ lụa nợ nần sao đó bị chủ nợ thuê một số nhân vật giang hồ tới đòi. Các hạ đã ra tay can thiệp đánh chết những tên đó, có phải vậy chăng?
Lệ Tuyệt Linh ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:
- Không sai, quả có chuyện đó thật. Tại hạ thấy vị thương gia họ Hà đó tuổi đã xuýt soát lục tuần sinh ý không đến đổi quá suy vi, gia tư cũng phong phú đáng lý ra không có gặp cái thảm cảnh đó được. Chỉ vì đứng ra bảo lãnh số nợ cho một vị bằng hữu mà thành nát cửa tan nhà. Chủ nợ kiện thưa, nha lại gặp dịp vơ vét, còn lại phần nào tài sản thì một đứa cháu từ phương xa dẫn xác đến. Ở lại một thời gian, dan díu với một nàng kỳ nữ trong Phú Xuân Lầu rồi một hôm gã cuỗm hết bạc vàng dẫn luôn nàng nọ bỏ trốn đi mất.... Tại hạ gặp Hà tiên sinh, ngẫu nhiên mà song phương quen biết chứ chẳng có gặp qua bao giờ. Buồn tình mọi việc, Hà tiên sinh bỏ nhà ra đi, tìm người tiếp trợ, gầy lại cơ nghiệp. Một con người trong hoàn cảnh đó phải tiều tuỵ xác xơ với niềm thất vọng chán chường, quên ăn quên ngủ. Một hôm Hà tiên sinh thất thểu đến Duyệt Lai khách sạn, nơi tại hạ đang ở trọ. Lúc đó tại hạ đang đứng trước cửa khách sạn.
Bỗng hai gã hào hoa công tử, con nhà họ Lý ở tại Trường An, dẫn một bọn gia nhân, rong ngựa trên đường phố, bất chấp bộ hành, chạm ai nấy chịu. Đến trước khách sạn Duyệt Lai, chúng để ngựa đá Hà tiên sinh ngã nhào. Tại hạ bất bình xông ra đánh chúng tơi bời, người thì tha chết còn ngựa thì giết hết tại chỗ. Rồi tại hạ đưa Hà tiên sinh vào khách sạn kiếm đại phu chữa trị,sau đó ta sai tiểu nhị đưa tiên sinh về nhà.
Bạch Liên Bình tặc lưỡi hỏi:
- Hẳn Hà lão lão cảm kích ngươi lắm.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Hà tiên sinh thuật hết chuyện nhà cho tại hạ nghe trước khi về nhà. Ba bốn hôm sau bỗng một gia nhân Hà tiên sanh hấp tấp đến khách sạn tìm tại hạ, họ cho biết có một bọn người hung dữ đến nhà tiên sinh hiện đang hành hạ tiên sinh. Tại hạ nổi giận đến nơi ngay, kịp lúc chúng đang trói chân tay tiên sinh treo lên trần nhà. Tại hạ không cần hỏi tới hỏi lui đánh chúng thất điên bát đảo, rồi ra tay cứi giải tiên sinh. Sau lại tặng tiên sinh bảy mươi lượng vàng bảo lập tức đưa gia quyến đi nơi khác tỵ nạn.
Chàng dừng lại rồi nói tiếp luôn:
- Cô nương có biết bọn đó là ai không? Toàn là đệ tử của Đại Hổ Tử

Cam Bang.
Dĩ nhiên, lão hay tin lập tức tới tìm tại hạ. Cừu nhân gặp cừu nhân, gặp là đánh liền.
Cam Bang cũng là một tay có hạng lắm, lão lại mang theo bảy vị võ sự Song đối với tại ha, chúng chỉ như cỏ rác. Tại hạ giết hết bảy tên võ sư, còn Cam Bang thì chỉ lấy mất hai khối thịt. Tại hạ chỉ muốn giáo huấn nặng lão thôi, không muốn sát hại. Xong việc rồi, tại hạ rời Trường An lập tức.
Chàng thở dài, kết luận:
- Sự tình đại khái như vậy đó, dù ai có chút máu nóng cũng phải hành động như vậy thôi.
Bạch Liên Bình thốt:
- Các hạ tha chết cho Cam Bang là thất sách!
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Ta cho hắn một bài học, cảnh cáo hắn từ nay không được hống hách hiếp đáp dân lành trong vùng nữa, như vậy nghĩ cũng đủ lắm rồi, cần gì phải giết chết hắn luôn?
Bạch Liên Bình lắc đầu:
- Hắn có biết ơn các hạ đâu mà hòng cải sửa tâm tánh. Trái lại hắn thù hận người đến tận xương tủy thì có đó!
Lệ Tuyệt Linh nổi giận:
- Thế thì hắn phải chết ! Bất cứ nơi nào, lúc nào, ta mà gặp hắn thì hạ thủ ngay, ta sẵn sàng chờ đợi hắn tìm ta!
Bạch Liên Bình cười nhẹ:
- Họ Cam đâu còn là trẻ nít nữa mà đến tìm các hạ một mình khi mà hắn biết rõ hắn chưa phải là đối thủ dưới lưỡi Sanh Tử Kiều kia.
Lệ Tuyệt Linh giục:
- Cô nương cứ nói thẳng ra cho ta biết gấp, đừng dài dòng nữa.
Bạch Liên Bình tiếp:
- Các hạ chắc không biết sự liên hệ giữa Cam Bang và vị thủ lĩnh Hắc Lâu, Tư?
Kiếm Tà Võng Tào Nghệ ?
Thoáng giật mình, Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Cả hai liên hệ với nhau như thế nào ?
Bạch Liên Bình giải thích:
- Em gái lớn của Cam Bang là nguyên phối của Tào Nghệ. Em rể bênh vực anh vợ là điều tất nhiên rồi.
Lệ Tuyệt Linh trầm ngâm một chút, chàng ý thức ngay sự phiền phức do sự đụng chạm ngày trước sanh ra, một sự phiền phức thật nghiêm trọng. Hắc Lâu có một thế lực to lớn, người trong Hắc Lâu

sống với nghề giết người cướp của, họ nhằm vào các tay có máu mặt, ngoài ra họ còn làm cái việc sát nhân thuê mướn, bất cứ ai nhờ đến họ đê?
giết vô luận ai, miễn là cái giá xứng đáng là họ sẵn sàng làm.
Đối với Hắc Lâu, chỉ có tiền và tiền, tuy sinh hoạt giữa giang hồ, song họ chẳng màng đạo nghĩa. Chạm vào Hắc Lâu là chết, nói chuyện tình cảm với họ cầm như nói với đá.
Hắc Lâu còn trên Ưng Bảo một bậc. Ưng Bảo đã là một mối lo quan trọng cho Lệ Tuyệt Linh thì Hắc Lâu phải là một mối lo quan trọng hơn gấp mấy lần.
Bạch Liên Bình khích:
- Sao? Nghe nói đến Hắc Lâu, các hạ mất bình tĩnh rồi à ?
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Cô nương đừng có mà nằm mộng. Hắc Lâu sao lại có thể làm khó được tạ Cô nên biết đừng bao giờ hân hoan trên cái khó của kẻ khác, nếu không kẻ gặp khổ chính là cô nương ngươi đó.
Bạch Liên Bình tiếp:
- Ta chẳng cần biết, chuyện đối phó Hắc Lâu đâu có liên quan gì tới tạ Nói kết lại, Cam Bang bị các hạ đánh bại, hắn trở về dưỡng bịnh một thời gian, nhưng hắn nóng nảy quá chừng, không đợi hoàn toàn bình phục, mang luôn thương thế mà đi bất kể ngày đêm, thẳng đến Hắc Lâu, yêu cầu Tào Nghệ báo cừu. Lần này Tào Nghệ phá lệ, vì người ngoài tổ chức mà xuất thủ không cần tiền. Theo lệ thường tình, cho dù Cam Bang có là anh vợ, nhưng hắn không phải là người trong Hắc Lâu, muốn xuất lực ra thì phải lấy một số tiền thù lao. Vừa nghe Cam Bang trình bày sự thể, Tào Nghệ nổi giận, thề quyết bắt cho được ngươi, đưa về Hắc Lâu, xử lăng trì. Ngoài ra y còn truyền Kiếm lệnh hay Thúc Thần Lịnh cũng thế, phân phó thuộc hạ, chỉ nên bắt sống ngươi thôi, để áp dụng mọi cực hình xử tội ngươi. Giá như Tào Nghệ mà ban Truy Mạng Lịnh thì bọn thuộc hạ của y có thể dùng mọi thủ đoạn hạ sát ngươi, ngươi phải bỏ mạng tại nơi nào đó mà chúng bắt gặp.
Lệ Tuyệt Linh xì một tiếng:
- Cô nương cho ta là người gì, mà nói năng như thế? Hừ, về cái nghề sát nhân thì đối với ta, bọn Hắc Lâu chỉ là những kẻ mới tập sự. Tài nghệ của chúng còn non lắm, giả như chúng động thủ lúc ta đang ngủ thì may ra chúng có thể thành công, chứ đương trường mà giao thủ minh minh chính chính thì chỉ có trong mộng chúng mới mong làm gì ta nổi!
Bạch Liên Bình cười nhẹ:

- Dù sao thì trong tương lai cũng phải có một trường nhiệt náo phi thường phải không? Các hạ giận bọn Hắc Lâu, gương mặt ửng hồng lên, còn nhìn ra vẻ con người một chút, chứ còn cái khuôn mặt lạnh lùng như Diêm La Đao lúc thường thì chẳng khác gì ma quỷ, gớm giếc quá chừng.
Nàng lại dừng đoạn tặc lưỡi nói tiếp:
- Một bên là cả một tập đoàn, một bên chỉ đơn thân độc lực, cả hai bên cùng chuyên nghiệp sát nhân nhưng không bên nào dung bên nào. Thế mới biết cùng đi chung con đường mà còn là oan gia của nhau! Ta nghĩ cái trường nhiệt náo này hẳn đáng được mục kích lắm!

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 3
Cảnh cáo vạn toàn

Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Cô nương bắt được tin đó từ lúc nào?
Bạch Liên Bình suy nghĩ một chút rồi đáp:
- Khoảng nửa tháng nay!
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:
-Thế ra Võng Lịnh của Tào Nghệ được truyền đi nửa tháng nay rồi à ?
Bạch Liên Bình gật đầu:
- Có lẽ vậy. Sở dĩ bọn chúng chưa làm chi các hạ, bởi vì hành tung của các hạ vô định, như con chim trời lướt gió tung mây, phiêu dạt khắp bốn phương...
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng rồi gật gù đáp:
- Đúng thế ! Nhất là trong suốt một tháng nay, sinh lực của tại hạ phồn thịnh lắm, luôn luôn tại hạ phải xê dịch khắp bốn phương, vó ngựa không hề dừng lại nơi nào lâu cả. Chính tại hạ cũng không biết sáng lên đường rồi chiều lại phải ngủ tại địa phương nào, thì bọn chúng làm gì theo dõi nổi ?
Bỗng chàng hỏi :
- Bạch cô nương! Cứ theo sự hiểu biết của tại hạ thì trong Hắc Lâu, có bốn tổ là Thiên tổ, Địa tổ, Huyền tổ và Huỳnh tổ, Võng Lịnh của Tào Nghệ đã được giao phó cho tổ nào, cô nương có biết chăng?
Bạch Liên Bình khẽ cười rồi đáp:

- Chúng đã giao cho Thiên tổ và Huyền tổ. Các hạ nên biết làø mỗi tiểu tổ trong Hắc Lâu gồm có bốn người, hai người của tổ này và hai người của tổ kia. Thiên cùng Địa tổ thì chuyên về võ công, còn Huyền và Huỳnh hai tổ thì sở trường về dụng độc, đồng thời họ nghiên cứu độc dược của ngoại nhân để tìm cách hoá giải. Theo thiển ý của ta, nếu như các hạ có gặp họ rồi, thì phải nên hết sức cẩn thận, may ra mới cơ tránh được nguy hại tới bản thân.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười ngạo mạn:
- Thiên hạ giang hồ sẽ thấy cái kết quả về cuộc đụng chạm giữa Lệ Tuyệt Linh này và Hắc Lâu trong tương lai !
Bạch Liên Bình chỉnh sắc mặt, nghiêm nghị hỏi:
- Các hạ thấy ta nói có ngoa chăng ? Tin tức đó có xứng đáng với nửa rương ngọc này không hả ?
Lệ Tuyệt Linh bực dọc cắt lời :
- Tại hạ đã hứa lời chia cho cô nương rồi thì cái tin này có xứng đáng hay không xứng đáng nó cũng đã định rồi, cô đừng hỏi chi cả.
Bạch Liên Bình đắc ý :
- Ta phải mạo hiểm ghê lắm đó nhé! Phải trải lắm gian lao mới có được một cái tin như vậy. Tuyệt đối các hạ không nên tiết lộ với ai về tin tức này. Đêm nay là mồng sáu tháng sáu, đến đêm mười lăm, đầu canh một, ta sẽ có mặt tại toà Lương Đình trong khu rừng vắng thuộc vùng Thanh Câu Điền đợi chờ các hạ. Chắc các hạ biết rõ nơi đó ? Cách Tùng Đường Môn độ ba mươi dặm thôi. Ta nghĩ các hạ đã từng qua lại nơi đó nhiều lần rồi.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu không đáp.
Chàng thoáng liếc qua Bạch Liên Bình nhỏ giọng hỏi:
- Do đâu cô nương biết được tin tức này? Mà lại còn biết rành nữa? Tại hạ hỏi chi?
mà hỏi thôi, không dám ép buộc cô nương phải trả lời, nếu thấy tiện thì cô cho biết, còn không thì thôi vậy.
Bạch Liên Bình khẽ cười nhẹ. Sau một hồi đắn đo cô đáp, giọng đã bớt gắt gao:
-Thật ra giang hồ đã đồn sai về các hạ. Ta chẳng thấy công tử khinh mạn ở điểm nào cả. Còn về bí mật kia, xin công tử hãy giữ bí mật giùm. Nàng khách sáo đổi xưng cả cách xưng hô.
Lệ Tuyệt Linh lẹ làng đáp:
- Đương nhiên rồi, xin cô nương an tâm thổ lộ!
Bạch Liên Bình tiếp:
- Ta có một vị sư huynh, hiện đang sung chức vệ sĩ bên cạnh Tào Nghệ. Chính y báo tin cho ta hay để đi thương lượng cùng với công

tử về vụ giao dịch này. Ngoài ra ta còn có thêm vận may là biết được sự tình giữa công tử và Đơn Môn phái. Thật ra người vợ thứ ba của Lâu Tử Nghiên trước kia là bạn thân của ta, Lâu Tử Nghiên vô tình có cho vợ hay về việc nhờ công tử tiếp xúc với Mạnh Ngạn, đòi lại nửa rương ngọc, lão còn nói rằng sẽ lập tức đến đây chờ công tử. Nhờ ta đến đây trước cho nên đã thấy rõ mọi diễn tiến của cuộc giao đấu vừa qua Sau cùng ta mới ra mặt.
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Khá lắm ! Song, lỡ như tại hạ không thu thập nổi bọn kia, thì cô nương lại định làm sao đây hử?
Bạch Liên Bình bật cười ranh mãnh nheo nheo mắt đáp:
- Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Ta biết Lâu Tử Nghiên không phải là hạng ngu ngốc. Hắn sẽ không bao giờ làm việc gì mà hắn chưa nắm chắc phần thắng trong tay vì hắn chẳng muốn bức dây động rừng. Hơn nữa danh tiếng của các hạ không phải là nhỏ, nếu không Lâu Tử Nghiên đâu đã giao trách nhiệm này cho các hạ! Ít nhất lão ta cũng hiểu giá trị của người nhận sự ủy thác của lão chứ! Nói cho cùng, nếu như các hạ bại thì ta coi như cuộc giao dịch không thực hiện được, thế thôi. Ta không dại gì dây vào bọn họ, cho mãi mãi bị phiền phức.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu :
- Cô nương quả thật quá khôn khéo, biết tính toán sâu xa.
Bạch Liên Bình liếc xéo chàng:
- Cám ơn công tử đã quá khen, tiểu nữ chẳng dám nhận. Tuy nhiên, cho các ha.
biết luôn là tùy người ,ta mới cho rõ mọi chuyện, chứ không phải ai ta cũng thành thật vậy đâu. Giọng cô lại lạnh lùng trở lại.
Lệ Tuyệt Linh chớp mắt:
- Thế ra Lệ Tuyệt Linh quả thật là có phước nên mới được cô nương đối xử bằng tấm chân tình đó ha.
Chàng cười mát, hững hờ tiếp:
- Thật là không dám tâm lãnh.
Bạch Liên Bình cau mặt :
- Các hạ đừng quá tự phụ, chỉ trong trường hợp này thôi, sau này thì không biết được đâu đó.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Thật là thú vị ghê!
Đưa tay chỉ Kim Sam Khách, Bạch Liên Bình nói:
- Các hạ hãy cứu hắn tỉnh lại, rồi bức cung hắn về rương ngọc cho gấp, ta phải dự thính cuộc hỏi cung này mới thấy yên tâm.

Lệ Tuyệt Linh bước tới cạnh Kim Sam Khách Mạnh Ngạn, y đang nằm vắt ngang nơi chiếc ghế, mê man. Chàng dụng lực chà xát nơi nhân trung của y một lúc, vận công vào tay, vỗ vỗ nơi các khớp xương.
Không biết tìm ở đâu, Bạch Liên Bình mang nước tới.
Mạnh Ngạn thọ thương rất nặng, một vết bầm to hiện rõ dưới nách bên tả, ba đốt xương sườn gẫy. Lệ Tuyệt Linh phải phí lắm công phu trong một lúc mới làm cho y tỉnh lại được.
Tuy tỉnh rồi nhưng y vẫn chưa khôi phục hoàn toàn tri giác.
Bạch Liên Bình đổ nước lã lên đầu y.
Lệ Tuyệt Linh liếc thoáng qua nàng, chừng như chàng có cười nhẹ, mỉa mai:
- Cô nương sao mà gấp quá thế? Hắn chạy chẳng thoát khỏi tay hai chúng ta đâu mà.
Bạch Liên Bình đáp:
- Đêm dài lắm mộng. Giải quyết sớm có lợi hơn nhiều.
Không lâu lắm, Mạnh Ngạn từ từ mở mắt ra.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ngươi tỉnh rồi à? Chiếc rương kia ngươi dấu ở đâu, nếu không nói ra thì ngươi biết ta sẽlàm gì ngươi chứ !
Mê man thì quên đau, tỉnh lại rồi là Mạnh Ngạn nghe nhức nhối suýt chết đi được, chẳng kịp nhận thức ra mình đang ở nơi đâu, hắn chỉ nghe đau đớn cả châu thân, nên buộc miệng rên ư ử.
Lệ Tuyệt Linh quát lớn:
- Ta hỏi ngươi lần nữa, chiếc rương đâu rồi?
Cố dằn cơn đau nhói Mạnh Ngạn thều thào:
- Ngươi.... đừng nuôi mộng!
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ngươi đúng là một thằng ngu ! Trong trường hợp này mà ngươi còn ương nghạnh thì chỉ thiệt thân thôi. Ta có trăm ngàn phương cách bẻ gãy cái ương ngạnh của ngươi, chắc chắn là ngươi không chịu nổi đâu. Tốt hơn hết ngươi nên ngoan ngoãn nghe lời ta, bởi cuối cùng rồi ngươi cũng phải khuất phục kia mà ! Ta chắc ngươi là con người khá, không đến nỗi quí trọng gia tài hơn sanh mạng, vậy hãy ráng sáng suốt tịnh tâm đê?
nhận thức lại tình hình hiện tại của ngươi đi, ta không gấp lắm đâu.
Manh Ngạn thốt:
- Ngươi có quyền áp dụng mọi phương pháp. Nói cho ngươi hay, chẳng bao giờ ngươi được toại nguyện đâu. Tốt hơn hết ngươi nên bỏ mộng đó đi, đừng có làm một việc vô ích.

Lệ Tuyệt Linh gằn giọng:
- Ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chăng, ngươi có muốn biết giữa ngươi cùng sắt thép cái nào cứng hơn cái nào à ? Nói đàng hoàng ngươi không nghe, vậy thì phải cho ngươi thấy thế nào là lợi hại mới được.
Mạnh Ngạn cố trừng đôi mắt đỏ ngầu:
- Ta không phải là kẻ hàm hồ. Ta nói với đầy đủ lý trí, ngươi cứ xuống tay đi.
Lệ Tuyệt Linh bật cười ghê rợn:
- Ngươi đã đánh giá ta quá thấp ngay từ phút giây đầu ! Họ Lệ này là kẻ có thừa khả năng khuất phục ngươi.
Lệ Tuyệt Linh xoè bàn tay, năm ngón tay vươn thẳng, không mạnh không nhẹ, từ từ ấn năm ngón tay vào vết thương xoay một vòng.
Mạnh Ngạn kêu oái một tiếng.
Lệ Tuyệt Linh mặt lạnh như tiền ngoáy bàn tay thêm một vòng nữa.
Kim Sam Khách Mạnh Ngạn còn bao nhiêu khí lực bật lên một tiếng rống kinh hoàng, toàn thân như đỉa nhúng vôi, mắt trắng dã, mồ hôi tuôn như xối.
Lệ Tuyệt Linh không hề cau mặt cầm luôn cánh tay nhấc lên. Vết thương ở dưới cánh tay bị động, Mạnh Ngạn đau đến thấy đủ ba mươi sáu ông trời.
Lần này y không rống lên nữa, bởi khí lực đã cạn hết rồi, lần này y chịu không nổi ngất lịm đi.
Bạch Liên Bình lo ngại:
- Nhẹ nhẹ tay một chút chứ ! Các hạ làm hắn chết luôn là hoài của đấy !
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Đừng có sợ hắn chết gấp, ta bảo đảm điều đó, với loại súc sanh như hắn, ta cần phải cay độc một chút.
Chàng vung tay tát mạnh vào mặt Mạnh Ngạn. Hắn tỉnh lại liền.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười, thứ nụ cười của quỷ sứ câu hồn:
- Ngươi đã thấy chưa ? Ta chỉ mới vừa cho ngươi ăn điểm tâm thôi đó, ngươi nên biết ngoài món điểm tâm còn có những bữa ăn chính nữa! Trong đóù toàn là cao lương mỹ vị không à. Ngươi liệu sức mình xem có ăn được thêm món gì chăng, nếu được thì ta dọn ra luôn!
Mạnh Ngạn gào qua tiếng rên, cái ý thì gào chứ còn hơi sức nào mà bật thành tiếng:
- Ngươi.... là một tên ác quỷ.... đội lốt người.
Lệ Tuyệt Linh so vai:

- Ta sẽ bắt đầu bằng món sáp nóng nung thành nước, ta cho nhễu từng giọt, từng giọt lên mặt ngươi, thỉnh thoảng ta cho vào mắt ngươi vài giọt. Cái trò đó chẳng làm chết người song khó chịu lắm, Mạnh Ngạn. Qua bao lần thực nghiệm ta nhận ra chẳng có tay nào chịu nổi.
Tuy nhiên chàng chưa áp dụng phương pháp đó ngay.
Chàng cầm cánh tay tả của Mạnh Ngạn từ từ đưa lên phía trước.
Mạnh Ngạn hãi hùng rú lên:
- Xin tha mạng! Ta.... ta bằng lòng chỉ!
Lệ Tuyệt Linh dừng tay:
- Thế mới là thức thời vụ đó. Nếu lúc đầu ngươi thức thời như vậy thì đâu đến nỗi phải thêm khổ. Nói mau! Nó ở đâu?
Mạnh Ngạn thở dài một lúc đoạn thốt :
- Nơi góc tường phía hữu đó, dưới đất sâu độ một thước!
Không cần nghe Lệ Tuyệt Linh nói gì, Bạch Liên Bình lập tức vọt mình chạy ngay đến đó. Nàng vận lực vào hai tay moi đất lên.
Lệ Tuyệt Linh lẳng lặng khoanh tay trước ngực đứng đó nhìn, chàng lắc đầu thầm nghĩ con người đẹp đẽ như vậy mà lòng tham không lường nổi.
Mạnh Ngạn cố tiếp một câu:
- Lệ Tuyệt Linh, xin chừa cho ta chút ít với !
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Bây giờ thì đến lượt ta khuyên ngươi đừng có mà nuôi mộng.
Mạnh Ngạn van nài:
- Ta có công.... ta đáng được hưởng phần nào chứ...
Lệ Tuyệt Linh khoát tay:
- Ngươi đã mất quyền hưởng dụng nó từ lúc ngươi bỏ trốn cùng với rương ngọc này. Hãy nghĩ mà xem, ta chưa giết ngươi là may lắm rồi mà ngươi còn ở đó đòi chia phần số ngọc. Theo ngươi , ngươi có đáng được hưởng số ngọc đó chăng? Nếu ngươi muốn thì lấy mạng mình thế ngọc luôn đi. Ngươi không nghĩ đến mạng mình mà lại tha thiết đến ngọc. Cho ngươi biết, đáng lẽ ta giết ngươi rồi đấy, như ta vẫn thường làm đối với bọn cướp vô lương tâm. Song ta thấy ngươi chưa đáng tội chết, nên ta để ngươi sống mà ăn năn hối cãi, hy vọng trong tương lai ngươi sẽ thành con người tốt.
Mạnh Ngạn sợ không dám nói gì thêm.
Bỗng Bạch Liên Bình kêu lên hân hoan.
Lệ Tuyệt Linh nhìn sang, đúng lúc nàng nâng từ lòng đất lên một chiếc rương bằng gỗ tạp sơn đỏ dài độ hai thước, rộng độ một thước.

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Hãy mở nắp rương ra, soát kỹ lại xem!
Bạch Liên Bình bật nắp ra liền.
Một lần sáng bắn từ trong rương ra, chiếu rực làm choá mắt nàng, nàng phải nhắm mắt lại.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Đúng là số ngọc đó rồi, Bạch cô nương, xin cô hãy đóng nắp rương lại đi.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 4
Bốn phía bao vây

Bạch Liên Bình còn tiếc , muốn nhìn thêm một chút chứ không chịu đậy nắp ngay.
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi :
- Thời gian còn dài mà , đợi đến lúc vật về tay , ngươi tha hồ mà nhìn , mặc sức mà mân mê . Hiện tại , ngươi đừng như trẻ con vậy . Phải nhớ là chúng ta cần phải thanh thủ thời gian đấy Bạch Liên Bình bị số ngọc hấp dẫn mạnh , không nghe tiếng nói của Lệ Tuyệt Linh nữa , cứ trầm trồ :
- Đẹp quá ! Đẹp hơn màu sắc yên hà lúc hoàng hôn nhiều ! Đẹp !
Lệ Tuyệt Linh bực mình , bước tới đóng ập nắp rương lại , rồi cầm chiếc rương lên thốt :
- Đâu phải lúc làm thơ , đừng quá mơ mộng !
Bạch Liên Bình còn thêm :
- Ngươi có thể trao trước cho ta vài hạt chứ ! Trong cái phần của ta đó...
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu :
- Đừng buộc ta thất tính với Lâu Tử Nghiền , trước khi ta hội kiến với y ,bằng mọi giá ta phải giữ nguyên vẹn số ngọc này Bạch Liên Bình thất vọng :
- Thôi thì đành vậy chứ biết sao !
Rồi nàng tiếp :
- Lệ Tuyệt Linh đừng quên cuộc ước hội của chúng ta nhé !
Lệ Tuyệt Linh cười mỉa :
- Dặn như thế là thừa ! Khuyên ngươi đừng quá nôn nao mà chết gấp !

Bật cười khanh khách, Bạch Liên Bình bước đến cửa sổ hỏi :
- Ngươi trù ta phải không ? Tàn nhẫn quá, đã là người hùng thì phải biết thương hương tiếc ngọc chứ ai lại mong cho gia nhân chết gấp ?
Lệ Tuyệt Linh quát :
- Cút nhanh ! Lải nhải mãi ta khó chịu vô cùng Bạch Liên Bình đưa tay chỉ người bị thanh đao dóng cứng nơi vách tiếp :
- Biết ai không ? Kha Trường Sanh đấy, một tay đô vật có hạng đấy. Rất tiếc, hắn ra đi sớm quá ,chứ nếu không thì trong tương lai ngươi sẽ có một đối thủ khả ái ! Khả ái theo ngôn ngữ của ngươi ấy mà !
Bạch Liên Bình vọt mình qua cửa sổ biến dạng Lệ Tuyệt Linh ung dung bước đến cạnh cửa sổ , rút thanh Sanh Tử Kiều ra , chiếc xác của Kha Trường Sanh mất chỗ chịu , rơi ngay xuống đất .Ngoái nhìn Mạnh Ngạn lần cuối , đoạn tra đao vào vỏ , kẹp dưới nách, bước ra ngoài...
Tầm mắt của chàng vấp phải nửa vòng cung bảy người họp lại , giăng phía sau Như thế là bảy người đó theo chàng đến đây , giữ mãi hình thức một vòng vây cơ chậu . Vòng vây nhất thời sẽ chuyển từ hậu ra trước và sẽ thu lại thành hình tròn trịa.
Bảy người bao kín mặt bằng bố đen.
Cố ý tỏ ra cái giọng thất thểu , Lệ Tuyệt Linh thở dài Gương mặt chàng vẫn lạnh hướng về bảy về khách la.
Dĩ nhiên là khách của chàng rồi , chứ chẳng lẽ đến đêy tìm gió , tìm cỏ cây ?
Chàng dừng chân , bảy người đó cũng dừng chân .Họ dừng lại trong vị trí bất đồng, dĩ nhiên họ chọn một vị trí thuận lợi để xuất thu?
Ánh mắt ngưng đọng chừng tò họ giới bị cực đô.
Tay hữu cầm thanh Sanh Tử Kiều, tay tả kẹp chiếc rương đỏ dưới nách , Lệ Tuyệt Linh bình tĩnh nhìn bảy đồi tượng, đoạn từ từ hỏi :
- Muốn gì các vị bằng hữu ?
Bảy người đó bất ngôn, bất động, mường tượng như bảy hình gỗ Lệ Tuyệt Linh nén ngọn lửa lòng chực bốc cháy,nói tiếp :
- Đêm hôm khuya khoắc các vị hiện ra, ba phần giống người, bảy phần giống quái vật , các vị còn theo dõi tại hạ một đoạn đường, đến đây rồi mới chịu xuất hiện.
Xuất hiện rồi lại biến thành bảy ngốc tử , đơ người tại chỗ. Thế là nghĩa gì ? Đã theo nhau tất có chủ ý , đối diện nhau rồi sao chưa tỏ lộ cái chủ ý ? Các ngươi cứ nói ! Được là chúng ta thỏa thuận nhau , không được thì sẽ có phương pháp giải quyết , các vị hiểu tại hạ không thừa thì giờ.
Bảy người cùng đưa ánh mắt cho nhau Họ không nói gì , tất cả cùng

bước tới Vòng cung khép lại tiền lạc hơn Lệ Tuyệt Linh nổi giận quát :
- Các ngươi câm hết rồi à ?
Người đứng giữa có thân hình khôi vĩ , lướt tới chừng nửa bước , trầm giọng khàn khàn thốt :
- Tốt ! Nghe đây , Lệ Tuyệt Linh ! Ta không dài dòng đâu ! Bỏ chiếc rương nơi nách ngươi đó xuống đất ! Cam đoan sóng gió sẽ chẳng nổi lên !
Thoáng giật mình, rồi điểm một nụ cười , nhưng giọng cười như quỷ reo, Lệ Tuyệt Linh hỏi gọn :
- Cướp ?
Người đó điềm nhiên :
- Cướp cũng chẳng sao , ngươi bằng lòng chăng ?
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi :
- Đã biết tên, tất biết người, biết luôn tại hạ do làm nghề gì mà có cơm ăn áo mặc. Nói về việc cướp thì tại hạ là bậc tổ sư, các vị dám chạm đến tổ sư à ? Thế thì phản tổ bội sư, là múa rìu qua mắt thợ đó nhé !
Người đó hừ một tiếng :
- Càng tự cao càng vấp nặng, Lệ Tuyệt Linh.Trên hắc đạo, ngươi chỉ là một cái bóng mờ, ngươi chưa đủ khả năng giành độc quyền sinh ý đâu !Giòng máu trong ngươi quá dồi dào , ta muốn trích bớt một phần máu của ngươi Lệ Tuyệt Linh rùn vai :
- Ngươi có nghe chứ , từ bao lâu rồi , Lệ Tuyệt Linh này được kể như là bất kha?
xâm phạm má ! Các ngươi quả thật là những kẻ mù , cho nên không sợ ánh chớp làm lóe mắt mắt !
Đối tượng hù một tiếng :
- Lời nói đó không dọa hiếp được ai đâu !
Bỗng Lệ Tuyệt Linh trầm giọng :
- Ta nghĩ các ngươi nên cút đi là hơn .Cả bọn các ngươi hiệp lại ,ta còn xem thường huống chi chỉ một mình ngươi . Các ngươi tuổi đời còn dài, hưởng lợi còn nhiều, đừng dại dột mà chết gấp . Về đi , đừng hủy hoại cuộc sống vô lý như vậy, ta hứa sẽ không làm chi các ngươi đâu !
Chính chàng quay mình toan bước đi rời khỏi nơi đó.
Nhưng sau lưng chàng có tiếng chân bước đến, đồng thời nhiều người cùng phát âm một lượt :
- Đứng lại !
Trước ép, sau dồn , hai bên cùng ập lại , vòng vây khép chặt hơn Lệ

Tuyệt Linh quắc mắt :
- Các ngươi định giỡn với tử thần ?
Người khôi vĩ cất tiếng :
- Ta hỏi ngươi một lần nữa , lần cuối , ngươi có bằng lòng không ? Đừng nói nhiều nữa, hãy làm theo lời ta đi !
Lệ Tuyệt Linh đặt chiếc rương xuống , chàng biết là phải động thủ rồi, không làm sao tránh khỏi sát hại một vài mạng. Cho nên chàng cần có đôi tay rảnh rang chứ nào phải chàng sợ bọn chúng.
Nhưng chàng cũng giả vờ khiếp sợ :
- Rồi đó ! Các ngươi sẽ làm gì nữa đây ?
Đối tượng quát :
- Ngươi cứ cút , bọn ta làm gì mặc bọn ta !
Nở một nụ cười lạnh Lệ Tuyệt Linh thốt :
- Ngươi mù đôi mắt rồi ! Ta đang làm ăn suông xẻ bỗng nhiên các ngươi dẫn xác đến ngăn trở đòi giành lấy . Mà cũng được đi , vật đó , các ngươi cứ bước tới mà tiếp lấy !
Đại hán khôi vĩ do dự một chút , đoạn gằn từng tiếng :
- Chưa thấy quan tài là chưa nghĩ đến cái chết hả Lệ Tuyệt Linh ?
Lệ Tuyệt Linh cười mỉa :
- Ta chỉ muốn thấy cái gan của bọn ngươi thôi ! Các ngươi cứ bước tới , đừng dài dòng mãi mất thì giờ lắm !
Bỗng từ phía sau lưng chàng , môt người lạng mình xuống đất chuồi nhanh tới , đồng thời vươn hai tay mỗi tay cầm hai ngọn phân thủy thích , cả hai mũi đều nhắm vào hông của Lệ Tuyệt Linh Ánh thép ngời ngời trông rất lạnh . Phân thủy thích nhanh, song không nhanh bằng Sanh Tử Kiều . Sanh Tử Kiều chớp từ phía trước uốn vòng cung ra phía sau, từ dưới đảo lên trên Người phái sau rú lên một tiếng nhưng tiếng kêu chỉ phát ra nửa phần, đường đao nhanh quá khiến thân hình hắn bị chẻ làm hai, cắt đôi luôn âm thinh của hắn Chiếc xác phân hai đoạn , chưa đoạn nào rơi xuống đất , thanh đao đã trở về vo?
rồi nằm im Đồng thời gian , thừa tay tả , Lệ Tuyệt Linh đưa tay tả điểm tới đại hán khôi vĩ , bắt buộc y phải bỏ dở thế công vừa phát xuất để hỗ trợ đồng bọn Bảy người, hao một, còn sáu, nhân số giảm , phẫn uất tăng Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng :
- Nếu không chịu sống nữa , nhất định ta sẽ hoá kiếp cho kỳ được. Còn kẻ nào nữa , cứ bước lên , ta sẵn sàng làm cái công đức đó cho
Đại hán khôi vĩ rợn mình ,ánh mắt lộ nhiều sự khủng khiếp thấy rõ
Dù vậy hắn cố trấn định tâm thần , buông cứng :
- Ta thề không dung tha ngươi qua đêm nay Lệ Tuyệt Linh cười lạnh

:
- Ta cũng thề như ngươi vậy đó .Ta thề sẽ trừng trị các ngươi, bởi tuổi đời còn dài mà các ngươi hủy hoại như vậy là phụ lòng trời , tội lắm ! Chắc là đêm nay ta phải sát hại nhiều người . Cái số ta bắt buộc phải thế !
Đại hán khôi vĩ hứ lên một tiếng như sấm rồi thò tay vào lòng rút ra một ngọn roi gân bằng da rắn, cất giọng oang oang :
- Lệ Tuyệt Linh ngươi ngông cuồng thái quá ! Ngươi còn sống trên đời ngày nào là sanh linh đồ thán ngày đó . Hôm nay ta vì đồng đạo mà hạ sát ngươi , đem lại thái bình cho giang hồ Lệ Tuyệt Linh cau mày:
- Ngươi lớn lối quá, cho ta xin cái nghĩa khí của ngươi đi. Một lần cuối, ta nhắc lại, ta sẵn sàng tha chết cho bất cứ ai lập tức rời khỏi ngay đương trường . Dĩ nhiên là trên đường ta đi ta không muốn gặp một trở ngại nào. Các ngươi đừng hòng làm chướng ngại vật mà uổng mạng, các ngươi chưa đủ sức làm cái việc đó!
Đại hán khôi vĩ rít lên :
- Ta phải giết ngươi. Lột da ngươi, chặt ngươi thành trăm mảnh Lệ Tuyệt Linh gật gù :
- Ngươi cứ tự do làm theo sở thích, có điều ngươi có làm nổi hay không. Riêng ngươi đừng có mà võ đoán kết cuộc, ta chỉ sợ nó sẽ đảo ngược đấy Rồi chàng quát :
- Mau về tổ đi những con chim non ! Khi nào mỏ cứng rồi hãy tập tễnh vào đời.
Trời cao dẫu hấp dẫn lắm song lại là khung cảng của những cánh chim bằng , chim se sẻ các ngươi đừng có vọng tưởng mà chết uổng mạng Đại hán khôi vĩ hét lên :
- Ngươi làm gì biết được bọn ta là ai mà bảo trở về tổ ?
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi :
- Thì giờ đâu cho ta tim hiểu lai lịch cái thứ bất tài như các ngươi !
Một người bèn hét lớn:
- Câm cái miệng của ngươi lại ngay đi !
Một vật sáng bay tới . Đó là một thanh Tam Nhẫn Kiếm.
Lệ Tuyệt Linh không buồn nhìn qua một thoáng, tay tả cầm chiếc vỏ đao vung lên . Trong khi đó , ngọn roi da rắn rít gió cuốn tới . Lệ Tuyệt Linh vung tay hữu đánh ra liên tiếp một trăm chín mươi chín đao vào đại hán khôi vĩ Còn gã tay cầm Tam Nhẫn Kiếm thì lại té lăn xuống đất lộn đi mấy vòng tránh chiếc vỏ đao Bốn người còn lãi lập tức vào cuộc.
Bốn vũ khí khác loại rít gió bay tới ,nhắm xuống đầu Lệ Tuyệt Linh

Quanh chàng , đao ảng chớp lên tạo thành bức tường đồng vách sắt, bao nhiêu vũ khí đó không làm sao xâm phạm vào mình chàng nổi Chàng đánh với họ như có vẻ đùa, thử xem họ còn giở những ngón nghề gì ra nữa , những ngón gnhề mà họ nương cậy để mong hạ địch Qua một lúc chàng không muốn đùa dai nữa , lập túc biến chiêu , liền theo đó một tiếng phập vang khẽ , mũi đao của chàng đã chọc trúng yết hầu của gã cầm ngọn Đoản Ngân Thương Rút thanh Sanh Tử Kiều về , không cần xem kẻ đó đã chết chưa . Lệ Tuyệt Linh quét một vòng đánh bạt những vũ khí còn lại . Bàn tay chàng đưa thanh đao từ dưới lên . Hai tiếng soạt soạt tiếp nối, gã ốm nhỏ cầm thanh bị thanh đao rọc một mảng da thịt trên cánh tay , rú lên thảm thiết Đại hán khôi vĩ lại vung roi da rắn lên lướt tới . Lệ Tuyệt Linh đứmg tại chỗ không hề nhích động thân hình Bạch Liên Bình gã kia cũng vũ lộng vũ khí xông vào / Roi da rắn vút sang liên tục nhanh vô tưởng , những đường roi như liền nhau bện thành một tấm lưới chụp xuống Lệ Tuyệt Linh Vậy mà chàng vẫn ung dung vừa né vừa lách đao theo như giỡn.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 5
Dã tâm kẻ tham

Lệ Tuyệt Linh kiểm soát bảy thi thể song ngoài một số bạc vụn chàng không tìm thấy một vật nhỏ mọn nào chứng minh xuất xứ của bọn Xích Phù.
Chàng đến bụi cỏ kiểm soát luôn thi thể kẻ tung ám khí tự sát Xích Phù mà chàng đã dùng thủ pháp Cung Hồ Phi Nhân giết chết.
Vẫn chẳng có một chứng tích gì! Chàng chùi tay vào cỏ sạch máu vừa tìm chiếc võ đao vừa nghĩ ngợi.
Kế hoạch của chúng cực kỳ chu đáo. Không ai biết được vụ cướp do kẻ nào chu?
mưu. Họ chuẩn bị cái bại trước khi hành sự kể ra bọn này cũng hiểm độc lắm! Nhưng họ là bọn người nào?
Chàng ngồi xuống nắp chiếc rương, đao chỏi đất cầm đặt lên chuôi đao suy nghĩ.
Nhưng ai biết được chàng có mặt tại vùng này trong thời khắc này? Trước hết là Lâu Tử Nghiền bởi y là người thuê chàng mà? Ngoài y ra còn có mấy cao thủ dưới quyền của y trong Đơn Quan Môn biết

nữa mà thôi. Bọn cấp dưới không hề hay biết sanh ý này.
Chẳng lẽ họ Lâu chơi trò đê tiện! Chẳng lẽ lão muốn giết người để chiếm hòng mong muốn hưởng dụng chiếc rương ngọc một mình.
Ngoài Đơn Môn Quan còn có Thạch Nữ Bạch Liên Bình. Nàng có đáng nghi lắm không?
Bỗng chàng nhớ tới một việc.
Đại Mãng Tiên bị bọn đồng đảng gọi là đàn chủ mà Đơn Quân Môn lại gồm ba đầu mối, có ba vị đàn chủ và hương chủ.
Đúng rồi! Trong số bảy người bị chàng giết có một vị hương chủ họ Lý.
Sự tình khả nghi lắm. Có thể là Lâu Tử Nghiên chủ mưu vụ cướp này lắm!
Nhưng rồi chàng cũng không tin giả thuyết đó là với sự thật bởi làm gì họ Lâu kia có cái can đảm để làm cái việc này.
Huống chi, theo chàng nhận xét, Lâu Tử Nghiên vốn không đủ bản lãnh cùng cơ trí để nghĩ ra cái mưu mẹo thâm hiểm chu đáo như vầy.
Gạt bỏ giả thuyếy đó rồi chàng níu lại cho lànó sát sự thật bởi chàng vừa nhớ ra lúc đến Đơn Quang Môn chàng tiếp xúc với Lâu Tử Nghiên trong cuộc hội đàm có hai vị đàn chủ và một hộ pháp. Mà Đơn Quan Môn lại có ba đàn, thì có lẽ Xích Phù là vị đàn chủ vắng mặt hôm đó.
Vì lý do gì Xích Phù vắng mặt?
Sự tình ngẫu nhiên mà xảy ra như vậy hay có sự sắp xếp từ trước?
Thực ra Lệ Tuyệt Linh không muốn nghi ngờ chi tới họ Lâu kia, bất quá chàng làm một cuộc suy luận để tìm hiểu nguyên do vụ mưu cướp số ngọc này thôi. Nhưng dù muốn dù không chàng cũng đi đến một kết luận:
Là Lâu Tử Nghiên rất đáng nghi ngờ.
Đúc kết lại những giả thuyết đặt thành một điểm sau:
Đơn Quan Môn là một tổ chức gồm các vụ trọng yếu:
đàn và hương, một người đàn chủ vắng mặt trong các buổi hội đàm giữa chàng và bọn Lâu Tử Nghiên sự tình bàn nghị được giữ hết sức là bí mật chỉ có Lâu Tử Nghiên cùng vài thuộc hạ thân tín của y biết được mà thôi.
Nhân chỗ bí mật đó, sanh ra vụ mưu cướp đoạt này và người vắng mặt là Xích Phù được ủy thác hành sự, để khi chàng đến tổng đàn sẽ không nhận diện được hắn.
Bọn cướp phải hiểu rõ tình hình cho nên vừa chạm mặt là đòi ngay rương ngọc.
Nhất định vụ cướp không do bằng hữu của Kim Sam Khách Mạnh

Ngạn chủ trương, toan đọat lại số ngọc mà cũng không phải đồng đảng của Bạch Liên Bình. Bởi thời gian không còn cách biệt quá xa, trong mấy giây phút thôi bọn họ chẳng thểnào hay kịp để mà tổ chức cuộc cướp đọat với số người đông đảo thế được. Bạch Liên Bình cũng chẳng có lý do gì định cưỡm tay trên như vậy.Vì cuộc giao dịch đã được thoa? thuận êm xuôi. Chỉ cần chờ vài hôm nữa là có ngọc thì tội tình gì cô ta lại phải mạo hiểm kết thù gây oán?
Chàng có phải là tay tầm thường đâu mà ai cũng có thể trêu vào.
Lệ Tuyệt Linh thở dài, ngẩng đầu lên lẩm bẩm:
- Lâu Tử Nghiên! Ta muốn tin ngươi thành thật lắm song rất khó mà đặt niềm tin trọn vẹn nơi ngươi. Ta chỉ sợ cảm tình của ta dành cho ngươi rồi đây sẽ biến thành thù hận mất:
Ngươi phải biết, chẳng khi nào ta chấp nhận một vụ man trá cả! Man trá đối với ta là cầm như khinh thường ta là một trẻ nít, tất phải chết với ta.
Chàng từ từ đứng lên, nhấc rương ngọc theo mình rồi đảo mắt nhìn các xác chết lần cuối, lắm đầu thốt:
- Tại sao các ngươi lại muốn chuốc khổ vào thân? Lâu Tử Nghiên đã đánh giá ta quá thấp làm cho bao nhiêu người phải chết oan mạng, đáng thương hại thay cho bọn thủ hạ khi chịu sự sai khiến của một chủ nhân ngu ngốc. Nơi suối vàng, các ngươi mang hận thì nên hận Lâu Tử Nghiên chứ đừng có hận ta!
Chàng lần bước về phía cột ngựa.
Đêm đã tàn, nơi phương đông trời rựng sáng. Từ biên thùy đất Lỗ, dưới chân Cô Hà Lãnh, có một trang viên đồ sộ nguy nga.
Trang viên đó là Ngọc Long sơn trang, Tổng đàn của Đơn Môn Quan nằm trên một gò đất cao.
Lúc Lệ Tuyệt Linh đến là vừa hoàng hôn, xuống đúng hai hôm sau đêm chàng tiêu diệt bọn Xích Phù.
Dưới ánh yên hà chói lọi chàng giục ngựa tiến thẳng đến cổng trang. Hai đại hán vấn khăn hồng mặc y phục đen hấp tấp bước ra chặn chàng lại hỏi rõ ràng rồi bảo chàng đứng đợi, một tên ở lại chạy vào trong thông báo.
Lệ Tuyệt Linh xuống ngựa đặt nhanh Sanh Tử Kiều lên đầu vai lơ đãng đưa mắt nhìn ra khắp bốn phía, chàng nhìn trời mây hoa lá.
Bên trong cổng là con đường thẳng chạy dài đến một tòa khách sảnh đường lát đá bản, được quét sạch như chùi. Phía sau đại sảnh là nhà ngang nhà dọc, thấp có cao lầu, trệt có ngôi nào cũng được kiến trúc tân kỳ.
Lệ Tuyệt Linh có đến đây hai lượt song vào lúc ban đêm nên không

rõ ràng cảnh trí. Bây giờ chàng mới được dịp nhận ra cái vẻ tráng lệ huy hoàng của khuôn viên này.
Không rõ vô tình hay cố ý, chàng vụt hỏi một câu bất ngờ:
- À, lão đệ, Xích đàn chủ của chúng ta có mặt tại tổng đàn chứ?
Đại hán vấn khăn hồng buột miệng đáp:
- Vắng mặt!
Dù vắng mặt, dù có mặt, nghĩa là vẫn có con người họ Xích tại đây rồi!
Chừng như hắn tỉnh ngộ, vội chữa lời:
- A! thuộc hạ không biết nữa!
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên, gật đầu. Còn chờ gì nữa chàng mới minh bạch.
Chàng cười hì hì:
- Mấy hôm nay hẳn sơn trang yên tịnh ghê ha?
Đại hán lộ vẻ nghi hoặc, nhìn chàng.
Lệ Tuyệt Linh vẫn cười tự nhiên, đại hán lắc đầu:
- Thuộc hạ cũng không biết nữa.
Lệ Tuyệt Linh bình thản:
- Đừng nghi ngờ, lão đệ! Tại hạ cùng chưởng môn nhân là bằng hữu mà. Tại ha.
đâu dám có ý đồ bất lương với lão bằng hữu! Lão đệ khéo lo xa thì thôi.
Đại hán khăn hồng bối rối thấy rõ, hắn vớ vẩn đưa tay phủi bụi, hắn phải làm một cử động nào đó để che giấu cái sượng sùng, hắn ấp úng đáp:
- Dạ.... tại hạ.... không biết nữa...
Hắn xưng thuộc hạ rồi xưng tại hạ, chứng tỏ hắn mất bình tĩnh rõ ràng.
Liếc xéo đối tượng, Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Có thể là chưởng môn nhân phân phó các vị sao đó. Giả như có người mạo nhận tại hạ đến đây hỏi này nọ, thì các vị cứ dùng một câu "Tại hạ không biết nữa" mà đáp lại. Phải vậy không?
Đại hán nghe nóng vành tai, lúng túng đáp:
- Tại ha.... không...
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Cũng không biết nữa? Cái gì cũng không biết nữa! Cho đến một ngày nào đó, có kẻ đến ve vãn vợ bằng hữu, lừa vợ bằng hữu bỏ nhà ra đi, lúc đó bằng hữu cũng nói không biết luôn sao?
Đại hán nổi giận:
- Cái gì? Sao các hạ lại nói xấu nhau chứ ?

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Tại hạ cũng không biết nữa.
Đại hán giận căm căm:
- Các hạ ăn nói hồ đồ, không ngại chạm tự ái ai sao hả?
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Tại hạ chỉ sợ trong chốc lát nữa sẽ có cuộc chạm tự ái lớn đấy.
Đại hán trừng mắt, vừa kinh hãi vừa phẫn nộ:
- Các hạ nói gì chứ?
Vừa lúc đó, từ trong đại sảnh, bốn năm người chạy ra.
Lệ Tuyệt Linh bỏ mặc đại hán, giương mắt nhìn bọn người mới đến đó.
Đi đầu là một vị trọc ốm, mặt tươi cười, đôi tay dài và thộ Người đó là Lâu Tư?
Nghiên, chưởng môn nhân Đơn Quan Môn, ngoại hiệu là Thác Thiên Tý.
Còn cách xa xa, Lâu Tử Nghiên đã bật cười ha hả gọi to:
- A, Lệ lão đệ. Mấy hôm nay ngày nào tại hạ cũng banh mắt mà ngón trông lão đệ.
Lệ Tuyệt Linh bước tới mấy bước, nửa thật nửa cười hăng hắc:
- Có một vài khó khăn nhỏ trong sinh ý, thành ra phải để cho chưởng môn trông đợi, đắc tội! Đắc tội !
Lâu Tử Nghiên giật mình bước lên thêm mấy bước:
- Có khó khăn như thế nào? Chẳng lẽ lão đệ không thành công?
Lệ Tuyệt Linh búng ngón tay lên nắp rương cái cốp:
- Đùa mà! Lệ Tuyệt Linh này có việc gì mà không làm nổi chứ, đã không làm thì thôi, làm thì phải thành công mỹ mãn.
Lâu Tử Nghiên vòng tay cười hì hì:
- Tại hạ hấp tấp quá mà thành ra hồ đồ. Thật là đắc tội với lão đệ. Có vậy chứ, con người như Lệ lão đệ thì có khi nào lại thất bại? Tại sao tại hạ lại lo ngại hảo thế cơ chứ!
Lúc đó ba người đi sau Lâu Tử Nghiên cũng vừa ra đến nơi. Một người là Cầm Long Thủ Bành Thiếu Sơn, đàn chủ Anh Quan đàn mặt đỏ vóc mập. Người thứ nhì là Thánh Viên Đỗ Quảng Tài, đàn chủ Dõng Quan đàn, miệng nhọn lưng thon, toàn thân lợp lông vàng vàng. Người thứ ba là Phác Phong Côn Tử Cổn, một chấp pháp đứng hàng thứ năm, tên gọi là chấp pháp lão ngũ, vóc mập mặt tròn, có cái hoà khí chiêu hiền đãi sĩ, nhưng cái vẻnày thiếu thành thật rõ ràng.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Lâu chưởng môn, chúng ta mang món hàng này vào đại sảnh chứ?

Lâu Tử Nghiên gật đầu đáp:
- Tự nhiên, tự nhiên!
Rồi y cao giọng nói:
- Có ai đó không? Mang chiếc rương đỏ trên lưng ngựa của Lệ lão đệ vào đại sảnh ngay.
Một đại hán vấn khăn hồng lướt tới:
- Vâng chưởng môn.
Nhưng Lâu Tử Nghiên trầm gương mặt lại:
- Cút ngay. Ai mượn đến ngươi. Đừng học đòi thông minh.
Đại hán sững sờ. Thế thì chưởng môn nhân gọi ai? Gọi ai thì gọi không phải gọi hắn thì hắn cúi đầu, lùi lại.
Hắn thầm nghĩ:
- Cái vận của ta hôm nay sao mà đen thế? Vừa rồi bị gã họ Lệ chế nhạo bi giờ lại đến chưởng môn mắng cho ê cả mặt. Thật là khổ.
Lâu Tử Nghiên quay sang Bành Thiếu Sơn bảo:
- Đệ hãy chịu khó mang hộ ta cái rương đó.
Bành Thiếu Sơn vâng dạ một tiếng bước tới mở dây hai tay cẩn thận nâng chiếc rương lên từ từ tiến vào đại sảnh.
Lâu Tử Nghiên lại hướng sang Lệ Tuyệt Linh nói:
- Lão đệ nói là có việc phiền phức chẳng hay phiền phức như thế nào?
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Trước hết tại hạ cứ tưởng là Kim Sam Khách chẳng thể có một số viện thủ đáng kể. Nhưng sự tình quả là ngoài sở liệu của tại hạ. Họ Mạnh có mời mấy tay khá ra hộ vệ cho y.
Lâu Tử Nghiên à lên một tiếng:
- Y có viện thủ à? Ai thế?
Lệ Tuyệt Linh từ từ tiếp:
- Thư Hùng Kiếm Phan Tuấn, một nhân vật trong Thập Toàn phái, Đại Cẩu Trảo Ngụy Bằng, và Tam Bộ Đoạt Mệnh Phách Châu Thanh trong hàng Kim Ưng của Ưng Bảo, ngoài ra còn có Kha Trường Sanh, một tay đô vật khét tiếng không xa lạ gì với chưởng môn. Bọn đó cộng thêm Mạnh Ngạn tạo thành một thế lực không nhỏ chút nào.
Lâu Tử Nghiên thở dài:
- Tại hạ cũng nghĩ Mạnh Ngạn có một số người tiếp trợ song không tưởng y mời được những tay khá như vậy. Y đã liên kết với Ưng Bảo là một sự phi thường rồi mà mà lại còn gọi đến được bọn Kim Ưng thì hẳn thu ûđoạn của y cũng cao cường lắm. Tuy nhiên, tại hạ vốn có tính phòng xa nên mới nhờ đến lão đệ. Nếu không phải là lão đê. còn ai đảm đương nổi cái trọng trách này. Giả như tại hạ có huy

động toàn thể anh em của bổn môn bất quá song phương chỉ ở trong tình trạng quân bình với sự thọ thương đồng dạng, vị tất lúc đó đã thắng nổi y?
Bật cười ha hả, y tiếp luôn:
- Cái thế cờ của tại hạ sắp bày, dù sao cũng có phần cao tay đấy chứ. Cho nên lão đệ xuất chinh là kỳ khai đắc thắng mã đáo thành công ngay. Lợi được chia đồng đều, lão đệ vẫn không hao một giọt máu. Giả sử như có đổ máu thì dù sao Đơn Quan Môn cũng chia sớt với lão đệ một phần. Nhưng may mắn thay bây giờ lão đệ đã được bình an vô sự. Có điều tại hạ xin lão đệ xét công công lao của bọn thuộc hạ, cái công lao đoạt vật từ tay bọn Phiên Vương.
Lệ Tuyệt Linh nhếch môi song không cười:
- Lâu chưởng môn nên sử xự đúng thực tế là hơn. Tại hạ nhận lãnh tiền là có phận sự giải toa? điều thắc mắc cho người chi tiền. Nửa rương ngọc quý trị giá vạn lượng vàng đâu phải bỗng nhiên mà có? Vật đã có rồi thì cứ theo sự thỏa hiệp ban đầu mà chia hai, chẳng có tình riêng nghĩa tư chi cả.
Lâu Tử Nghiên cười khan:
- Hẳn là trong cuộc sanh ý này, thanh đao của lão đệ có vấy máu không ít?
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Hành nghề này, có khác nào đùa cợt với tử thần một cách thường xuyên đâu?
Lâu chưởng môn hỏi như vậy là quá thừa.
Bành Thiếu Sơn chen vào:
- Chắc Lệ lão đệ đã tàn sát chúng?
Giọng của y khàn khàn, nghe như có ý mỉa mai.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Không hẳn vậy, chỉ có hai chết, ba thọ thương, tại hạ không thích dọn láng chiến trường, do đó thỉnh thoảng còn chừa lại một vài sanh mạng.
Lâu Tử Nghiên cười lớn:
- Tập quán và tác phong của lão đệ làm cho người kinh khiếp quá. Ai mà chẳng biết chạm vào Diêm La Đao là phải mất mạng hay cũng tàn phế suốt đời. Lời ca tụng được truyền khắp giang hồi, còn âm vang bên tai, bất cứ ai chưa rửa tay gác kiếm, quy ẩn sơn lâm đều phải nghe phải thấy. Đao ra, Diêm Vương cười lớn bắc cầu đón kẻ đi đầu thai, thanh Sanh Tử Kiều của lão đệ cứ mỗi lần tuốt ra khỏi vỏ là y như có nhuộm máu hồng.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Có những kẻ hiếu sự thích phóng đại vấn đề chứ thật ra thì tại hạ chỉ là một tay bình thường thôi. Vì cái ăn cái mặt mà phải tận dụng sở năng mưu cầu sự tồn vong không hơn không kém, chẳng qua trời chưa đoản lộc nên còn sống đến ngày nay.
Lâu Tử Nghiên gật đầu:
- Đương nhiên phải vậy. Ai ai cũng có quyền sống, muốn sống thì phải đấu tranh.
Nhưng sự đấu tranh của lão đệ lại được lồng trong cái khung đạo nghĩa, chính điều đó mới đáng kể, đáng phục. Cho nên làm cái cuộc giao dịch này tại hạ chỉ dám kêu gọi đến lão đệ thôi, thà bỏ rương ngọc đi hơn là nhờ những kẻ khác, mà chắc chắn tại ha.
sẽ gặp sự phải bội như Mạnh Ngạn đã làm.
Bành Thiếu Sơn chen vào:
- Phải đó. Trên giang hồ, tìm một tay trọng nghĩa khinh tài như Lệ huynh đài là cầm như tìm kim giữa lòng biển cả.
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Hay quá! Hay thật!
Họ đã qua khỏi tiền đình, vào tận khách sảnh rồi. Dĩ nhiên nơi đây phải là trang hoàng mỹ lệ, cho xứng đáng với cái danh Ngọc Long Sơn Trang.
Họ ngồi, chủ nhân gọi thuộc hạ mang trà, song Lệ Tuyệt Linh không buồn cầm đến chén.
Chàng nhìn Bành Thiếu Sơn đang đặt chiếc rương gỗ trên mặt chiếc bàn gần đó.
Chàng mỉm cười hỏi:
- Có nặng lắm không Bành huynh?
Bành Thiếu Sơn gật đầu:
- Khá nặng. Với trọnglượng này, cái giá trị hẳn là phải to lớn lắm.
Lâu Tử Nghiên nâng chén trà lên mời:
- Uống chứ, Lệ lão đệ. Loại trà này đặc biệt lắm, nó có cái tên Vũ Tiềm Mao Tiên đấy.
Lệ Tuyệt Linh cầm chén trà đưa gần môi khen vờ mấy tiếng rồi đặt chén xuống bỗng cười khan hỏi:
- Lâu chưởng môn, có một việc này mà mỗi lần nhớ đến là tại hạ lại toát mồ hôi lạnh, chẳng hay...
Lâu Tử Nghiên nghi hoặc:
- Việc chi thế lão đệ?
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Kể cảlần này tại hạ đến đây đúng ba lượt rồi, các cao thủ trong quý môn như Bạch đàn chủ, Đồ đàn chủ, Từ Cổn huynh, tại hạ đều có

hân hạnh được hội diện.
Song chừng như còn thiếu một người, và có thể là người đó không thích tiếp xúc với tại hạ. Phải vậy chăng?
Lâu Tử Nghiên không hề đổi sắc mặt, nghiêm nghị nói:
- Tưởng là việc gì làm tại hạ hồi hộp quá. Cứ tưởng rằng mình đã đắc tội với lão đệ chứ?
Rồi y giải thích:
- Đơn Quan Môn có ba đàn, Anh Quan, Trung Quan và Đông Quan. Bành Thiếu Sơn chưởng quản Anh Quan Đàn, Đỗ Quảng Tài điều khiển Đông Quan Đàn, còn Trung Quan đàn thì được giao phó cho Trình Kiết. Hai lần Lệ lão đệ đến đây nhằm lúc họ Trình xuất ngoại công tác, cũng vì vậy y bận đến Tiêu Văn Tập để giải quyết một số vấn đề thuộc về thuộc hạ ỵ Có lẽ y cũng sắp về rồi. Y về đến rồi thì đương nhiên sẽvào bái kiến lão đệ ngaỵ Tại hạ không ngờ lão đệ chiếu cố đến Trình Kiết như vậy.
Lệ Tuyệt Linh nhìn Lâu Tử Nghiên cố tìm ra một khe hở. Nhưng trên gương mặt thản nhiên đó chẳng có một chú linh cảm nào chứng tỏ y bịa chuyện. Y bình tĩnh quá chừng. Bình tĩnh nói ra sự thật hoàn toàn.
Bắt buộc chàng nhóng một câu:
- Thế ra đàn chủ Trung Quan Đàn của quý môn không phải ở họ Xích Phù à?
Lâu Tử Nghiên tỏ vẻ ngạc nhiên:
- Xích Phù ? Ai là Xích Phù? Cái tên đó lãøo đệ đã nhặt được ở đâu thế?
Đoạn y lắc đầu, rồi quay sang ba thuộc hạ:
- Trong các vị có ai nghe nói đến cái tên hiệu này chăng?
Bành Thiếu Sơn, Đỗ Quảng Tài, Từ Cổn cùng lắc đầu.
Bành Thiếu Sơn thốt:
- Giả như có người mang cái tên đó, thì cũng chẳng ai biết hắn tạ Lệ huynh có việc gì thế? Lệ huynh gặp hắn hay nghe đến hắn? Hắn ta là ai vậy?
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Chẳng có chị Các vị không hiểu người đó là ai thì thôi vậy. Có thể tại hạ nhớ lầm, mà cũng có thể đàn chủ của Trung quan đàn trong quý môn mang tên Xích Phù.
Lâu Tử Nghiên quả quyết:
- Nói thật đấy lão đệ, chúng ta chưa bao giờ nghe đến cái tên này.
Y thấp giọng hỏi:
- Lão đệ có nhầm lẫn điều gì chăng?

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Chẳng có điều chi gọi là hiểu lầm cả.
Lâu Tử Nghiên cau mày:
- Một tin gió?
Lệ Tuyệt Linh cau mày:
- Không nốt. Bình sanh tại ha trọng sự thật, không hề lưu tâm đến phao ngôn.
Lâu Tử Nghiên vỗ ngực thở dài:
- Tốt. Thế là tại hạ yên tâm. Hừ, giang hồ càng ngày càng man trá, mãi rồi ai cũng chẳng dám tin ai, mọi người đều phải dè dặt lẫn nhau. Người ta chỉ chuyên nói xấu hại nhau chứ chẳng ai khuyến khích xây dựng cho nhau. Họ dùng mọi cách cốt gây ly gián cả những lão bằng hữu.
Lệ Tuyệt Linh bỉu môi:
- Tại hạ chẳng phải là trẻ nít mà hòng ai muốn gạt là gạt. Nếu không có sự kiện gì đặc biệt thì đừng hòng khích nộ được tại hạ. Để thử xem ai có thủ đoạn làm được việc đó chứ?
Lâu Tử Nghiên gật đầu:
- Đúng vậy rồi, đương nhiên là vậy rồi Thánh Viên Đỗ Quảng Tài bây giờ mới chen vào:
- Thật ra Lệ huynh cứ thử nghĩ mà xem, giá như có người dùng lời ác, toan ly gián chúng ta, thì Đơn Quan Môn đâu đến nỗi ngu xuẩn gây khó khăn cho Lệ huynh? Lê.
huynh có thịnh danh cùng thân phận như vậy, trên đời này còn có ai dám trêu vào? Hà huống Lệ huynh lại là người của bổn môn. Trong tương lai bổn môn sẽ còn nhờ đến Lê.
huynh đệ. Lệ huynh thành thực tiếp trợ bổn môn, chẳng hề có ác ý gì, thì Lệ huynh cứ tin rằng đó chỉ là những điều vô căn cứ, bọn tại hạ bảo đảm như vậy.
Y nhấn mạnh:
- Chúng ta là bằng hữu mà Lệ huynh.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Được lắm. Tại hạ hy vọng như vậy.
Lâu Tử Nghiên giục:
- Uống, Lệ lão đệ, chúng ta mượn trà thay rượu uống mừng thành công.
Mọi người cùng nâng chén trà. Bành Thiếu Sơn cười mấy tiếng rồi thốt:
- Bây giờ chúng ta dùng trà, đợi lát nữa nhà trù dọn tiệc ra, mỗi người sẽ uống mấy trăm chén...

Cánh Lâu Tử Nghiên bốn người cùng cạn chén. Lệ Tuyệt linh chỉ chạm chén trà vào môi, không uống một giọt nào.
Bành Thiếu Sơn nhìn sang Lâu Tử Nghiên, tỏ ý chẳng làm sao hơn được. Ánh mắt đó không sao thoát khỏi Lệ Tuyệt Linh. Lâu Tử Nghiên buông chén cười nhẹ:
- Lão đệ, ở đây không thích hợp lắm, chúng ta hãy vào trong phòng kia, mình phân chia chiến lợi tiện hơn nhiều.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ở đâu cũng được, tại hạkhông quan tâm lắm.
Lâu Tử Nghiên đứng lên, tự ý mang chiếc rương thấp giọng bảo:
- Thế thì chúng ta cùng đi, lão đê.
Lệ Tuyệt Linh đứng lên theo, đảo mắt nhìn bọn Bành Thiếu Sơn:
- Ba vị không đi à?
Bành Thiếu Sơn lắc đầu:
- Không cần! Bọn tại hạ bao nhiêu người, chưởng môn nhân biết rõ, tự nhiên sẽ có phần thưởng đến tay Đi theo cũng thế thôi, chẳng phải được hơn số đã định.
Lệ Tuyệt Linh không nói gì nữa, theo Lâu Tử Nghiên qua khỏi cửa hậu, dọc theo hành lang, đến một ngôi nhà nhỏ cực kỳ bí mật.
Ngôi nhà đó không lạ gì đối với Lệ Tuyệt Linh. Chàng đã vào đó hai lượt, cùng với bọn họ Lâu thảo luận cuộc giao dịch trước khi đi tìm Mạnh Ngạn. Ngôi nhà xây bằng đá tảng dầy hơn thước, nóc hình tam giác, chỉ có một vọng cửa bằng gỗ cứng, hai lớp gỗ khép vào nhau, cánh rất dày, không kém tường.
Bên trên nóc có một lỗ thông hơi. Trong nhà chỉ có một chiếc bàn, vài cái ghế cùng với một cái lư đồng.
Một nơi cực kỳ kiên cố và kín đáo, ngồi trong bàn chuyện, chẳng sợ ai ở bên ngoài nghe thấy.
Khi cả hai vào trong rồi, Lâu Tư ûNghiên đóng ngay cửa lại, đoạn mời Lệ Tuyệt Linh ngồi xuống một chiếc ghế. Lệ Tuyệt Linh chẳng chút do dự, ngồi xuống liền. Tuy nhiên chàng vẫn đề phòng tay hữu thủ sẵn chuôi đao, thân đao gác trên đầu vai. Đồng thời chàng đảo mắt nhìn chung quanh.
Kẹp chiếc rương dưới nách, Lâu Tử Nghiên mỉm cười hỏi:
- Chừng như lão đệ không yên tâm?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Không phải! Chỉ vì tại hạ có thói quen như vậy mất rồi.
Lâu Tử Nghiên nhìn lên lỗ thông hơi, những chiếc song bằng sắt chắn ngang lỗ thông hơi, ngăn chặn bất cứ ai muốn đột nhập vào nhà qua cái nơi đó.

Nhìn một lúc, y lại bước đến tường áp tai nghe ngóng. Lệ Tuyệt Linh mỉa mai:
-Tường dày lắm Lâu chưởng môn. Không ai nghe lọt câu chuyện của chúng ta đâu?
Lâu Tử Nghiên cười hì hì:
- Cẩn thận bao giờ cũng được việc hơn lão đệ à, người ta thất bại cũng chỉ vì những cái bất ngờ mà không ngờ được là do quá tự tin.
Y tiếp luôn:
- Lão đệ chịu khó chờ một chút tại hạ kiểm tra kỹ mới chắc chớ. Giả như có phiền muộn lão đệ cứ xem chiếc lư đồng kia, vật cổ với cái tuổi bảy trăm đó nhé!
Lệ Tuyệt Linh bất chợt nhìn qua chiếc lư đồng. Trong khi đó nhanh như chớp, Lâu Tử Nghiên phóng mình chạm vào một góc tường. Mặt tường phẳng lỳ không có đường rạn nứt hay một vết dấu nào, ngờ đâu nơi y chạm mình lại là một cánh cửa bí mật. Cơ quan động, cửa mở ra Lâu Tử Nghiên nhào mình ra bên ngoài.
Nghe tiếng ầm, Lệ Tuyệt Linh quay mình lại vừa trông thấy Lâu Tử Nghiên thoát ra. Nhanh tay, chàng vụt chiếc vỏ đao theo nhưng không còn kịp nữa, cánh cửa đóng lại bật kêu một tiếng binh vang dội, bắn vỏ đao trở vào rơi xuống chân tường.
Lệ Tuyệt Linh rít lên:
- Ngươi giỏi lắm Lâu Tử Nghiên!
Chàng mắng luôn mấy tiếng đoạn nhặt vỏ đao lên bước đến vọng cửa bí mật.
Nhưng cửa còn đâu nữa?
Cánh cửa vừa đóng lại là liền lạc với bức tường. Lệ Tuyệt Linh dù biết là có cánh cửa vẫn không tìm ta chỗ giáp mí. Chàng dùng lực ướm thử thì biết có kẻ mở khóa cơ quan ở bên ngoài.
Chàng trở lại cửa chính, lấy vỏ đao gõ thử. Cánh cửa đó trước kia bằng gỗ cứng, hai lớp ép sát lại, bây giờ thì được độn một lớp chính giữa bằng lớp cây nên nó trơ?
thành cứng dầy lạ thường.
Chàng nhìn lên lỗ thông hơi, lỗ đó ngày thường có bằng đầu ngươi, bây giờ lại hẹp hơn, độ nửa tấc thôi. Vả lại có chấn sắt giăng ngang, chốt to bằng nắm tay...
Thế là chàng thúc thủ!
Trong trường hợp này, cố gắng lắm cũng chẳng ích gì.
Chàng trở lại chiếc ghế ngồi xuống, suy tư tìm cách thoát ra! Cách nào? Tường dầy? Cửa dầy như thế đó, dù đem hoa? phái địa lôi vào phá, vị tất đã loay chuyển nổi một ngôi nhà kiên cố như một lòng

hang giữa bụng núi to?
Thì con người mong gì phá vỡ? Huống chi chỉ có sức lực của một người.
Dù đó là ai, vẫn là sức người. Sức người lại chỉ có hạn?
Bỗng một tiếng cách vang lên.
Bất giác Lệ Tuyệt Linh nhìn ra vọng cửa chánh nơi đó có một lỗ hổng hiện ra, to hơn nắm tay một chút.
Bên ngoài lỗ hổng là gương mặt của Lâu Tử Nghiên Trên gương mặt đó thay vì niềm đắc chí nở rộ thì là vẻ phẫn nộ!

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 6
Tay độc lòng độc

Lệ Tuyệt Linh nhìn Lâu Tử Nghiên. Ai ở trong trường hợp đó, ít nhất cũng quát một tiếng hay mắng một câu. Song chàng nín lặng, lạnh lùng nhìn.
Chàng không nói thì Lâu Tư ûNghiên nói, bởi cần nói nên y mới quay trở lại ngay.
Y hừ một tiếng hỏi:
- Ngươi dấu số ngọc đó ở đâu?
Lệ Tuyệt Linh hỏi lại:
- Ngọc không có ở trong rương à?
Lâu Tử Nghiên hét lên một tiếng to.
Qua lỗ hổng Lệ Tuyệt Linh thấy rõ gương mặt biến sắc của ỵ Y gầm lên như thú dữ:
- Ngọc ở đâu mà ngươi nói trong rương, hỡi cái tên chó má kiả Ngói, gạch vụn mà ngươi dám nói là ngọc à?
Lệ Tuyệt Linh nhếch môi cười:
- Ngươi mới phát giác ra thôi sao?
Lâu Tử Nghiên lại gầm lên, đôi mắt đỏ ngầu:
- Ngươi định chiếm hưởng một mình phải không? Chết cũng đáng lắm rồi nghe tên súc sanh.
Lệ Tuyệt Linh bật cười nói lớn:
- Lâu Tư ûNghiên ơi là Lâu Tử Nghiên, trong hai chúng ta, chưa biết kẻ nào muốn đoạt hưởng một mình đây! Ngươi tưởng ngươi man trá nổi ta sao? Đừng có hòng mà đánh giá ta quá thấp. Lâu Tử Nghiên, cái việc ngươi làm hôm nay, ta đã làm hơn mười năm về trước rồi.

Ta là sư tổ, ngươi chỉ đáng làm đồ đệ, ta chuyên nghiệp còn ngươi chi?
là kẻ mới tập sự, ngươi sao lừa nổi tả Đừng tưởng up hiếp ta là ngươi có ngọc. Ngươi chẳng nên nuôi cái mộng ảo đó làm gì!
Lâu Tử Nghiên luôn luôn quát tháo:
- Ngươi là một tên bại hoại nhất trên đời, đối phó với ngươi ta cần gì phải chọn lựa thủ đoạn.
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:
L - Ngươi đã thú nhận rồi đó hả. Xích Phù cùng sáu người đó có phải do ngươi sai phái hành độâng không?
Lâu Tử Nghiên buông cộc lốc:
- Không sai!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Tốt, cái chủ ý đó ngươi tính toán khá kỹ. Ngươi đinh ninh rằng sau khi ta đối phó với bọn người Mạnh Ngạn nhất định sẽ thọ thương, sức đã kiệt cho nên mới phái mấy tên thuộc hạ theo dõi ta, chực dịp cướp ngọc đồng thời sát nhân diệt khẩu. Một việc ném đá hai con chim phải không?
Lâu Tử Nghiên căm hận vì thất bại nói:
- Ta quyết trừ diệt được ngươi mới cam tâm. Bảy tên thuộc hạ đó cầm đầu là đàn chủ Trung Quan đàn Đại Mãng Tiên Xích Phù, ba hương chủ trong Trung Quan đàn cùng ba hương chủ trong Anh Quan Đàn.... Tất cả mấy người hiệp lực đối phó ngươi...
Dừng lại một chút y tiếp:
- Ngoài ra còn có đàn chủ Đông Quan Đàn là Đỗ Quang Tài cùng một vị hương chủ âm thầm theo dõi, phòng tiếp trợ Xích Phù! Tất cả đều bị ngươi sát hại, trừ một mình Đỗ Quang Tài nhờ chạy trước mà thoát nạn.
Lệ Tuyệt Linh xì một tiếng:
- Song ta có giết Xích Phù đâu? Hắn bị bọn các ngươi hạ sát diệt khẩu mà!
Lâu Tử Nghiên nạt :
- Vô luận làm sao, Xích Phù cũng chết tại nơi ngươi! Ngươi không trốn trách nhiệm được đâu.
Vịn tay vào thành ghế, Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Ngươi cho bọn Xích Phù đón chận ta, phải chăng muốn đoạt rương ngọc để tư.
hưởng một mình?
Lâu Tử Nghiên lại gầm lên:
- Phải, không sai, Ngươi nên biết là chúng ta đã mạo hiểm vào sinh

ra tử để đoạt cái rương ngọc đó từ tay ngoại nhân mang về, sự hy sinh đó đáng kể lắm chứ. Còn ngươi công lao gì mà đòi hưởng phân nửa số ngọc trong đó. Ngươi không rơi một giọt máu mà đòi lấy phần quan trọng trong đó à? Sự đời đâu có chuyện nào dễ dàng tiện nghi cho riêng ngươi thế vậy? Một hạt cũng không chứ đừng nói đến nửa phần.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Thế sao ngươi thỉnh cầu tả Nào phải ta tìm đến ngươi thương lượng đâu?
Lâu Tử Nghiên bật cười cuồng dại:
- Ai cấm ta lợi dụng ngươi? Ngươi biết không, ta gọi ngươi đến bất quá dùng ngươi như một công cụ vậy thôi. Ngươi có chỗ hơn người, ta phải chọn ngươi. Ngươi là một công cụ hữu hiệu nhất, tuy nhiên bọn ta chẳng hề muốn tặng cho ngươi dù là một hạt nhỏ.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ngươi đã khá biết rõ ta là hạng người nào mà ngươi hòng lợi dụng. Ngươi hãy chờ mà xem. Ngươi chỉ vẽ lên cái bánh vẽ, rồi ở đó mà chia nhau mà xây mộng tưởng?
Lũ các ngươi tài cán gì mà hòng đòi lại vật đã mất, nhất là nó đang ở trong tay ta.
Lâu Tử Nghiên chấn chỉnh phần nào nhưng càng lộ vẻ bình tĩnh, y càng lộ ve?
hung ác:
- Đúng! Bởi ta tự lượng sức mình không cán đáng nổi việc đó nên mới phải du.
dẫm ngươi. Ngươi cũng đã biết Mạnh Ngạn nào phải tay vừa. Ta lại còn biết là hắn còn mời thêm mấy tay viện thủ thượng thặng tiếp trợ thì khi nào ta dám huy động toàn lực đánh với chúng. Giả như thất bại thì còn gì là môn phái của tả Thử hỏi, ai mà chẳng muốn ngồi nhàn hưởng lợi cơ chứ? Vì thế ta đã phải lợi dụng ngươi. Ta tin chắc ngươi sẽ thành công, mà dù ngươi có táng mạng thì ta cũng chẳng thiệt thòi gì. Bất quá ta chi?
đình hoãn lại một thời gian, mưu đồ đoạt ngọc. Muốn dụ ngươi, ta hứa chia phần! Hứa là một việc, giữ lời hứa lại là một việc khác. Ngươi không thấy ngươi đang ở trong tay ta sao?
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Ngươi điềm nhiên thú nhận cái ý đồ hèn hạ đó thì thật không thể nào tưởng tượng nổi. Người ta thất tín là một cái nhục, còn ngươi trái lại lấy làm hãnh diện.
Lâu Tử Nghiên cười rợn:

- Con người của ngươi có xứng đáng cho ta phải thủ tín sao?
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:
- Ngươi đã chọn sai đối tượng rồi. Ta thuộc mẫu người khó chơi nhất.
Lâu Tử Nghiên quát:
- Ngươi đã bị quản thúc rồi, sống chết do ta định đoạt, đừng hòng ở đó cuồng ngạo chỉ tổ hại thân thôi.
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Ngươi khoan đắc ý vội. Ngươi chưa làm gì được ta đâu? Trong hai chúng ta, chưa chắc ai phải chịu khổ. Nhớ gương trước để hành động sau, ta khuyên ngươi để sau khi chết xuống âm phủ sợ ngươi không nhìn được Xích Phù nổi đấy nhé.
Lâu Tử Nghiên lại nạt:
- Ngươi mong tưởng một phép màu sẽ xảy ra sao? Ngươi sẽ rủ xương trong căn nhà đó cho ngươi hay.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Dù sao ta cũng phục cái gan của ngươi. Cái gan của kẻ ngu si sai một một vô dụng đi chặn đường ta, ngu vì chưa thấy trước kết quả tai hại. Chúng chết mà mưu của ngươi cũng lộ ra luôn.
Lâu Tử Nghiên căm hờn:
- Cái xui của ta là ngươi đã gặp may, ngươi không có bị thọ thương. Giả như ngươi thọ thương thì bọn ta đã hoá kiếp cho ngươi lâu rồi.
Dừng lại một chút y tiếp:
- Ta công nhận sắp đặt kế hoạch đó bọn ta đã phải khổ tâm rất nhiều. Ta liệu việc rất chu đáo cho nên dấu cả những khuôn mặt quen biết, sợ ngươi nhìn ra, ta lại còn cẩn thận hơn cho chúng bao mặt, nhưng ta vẫn thất bại. Bởi bọn Mạnh Ngạn vô dụng quá không làm tổn thương được ngươi. Bây giờ ta tiếc hận, mất luôn một lúc tám cao thủ.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Phóng Độc Lạc Tinh có phải là tác phẩm của Đỗ Quan Tài chăng?
Lâu Tử Nghiên rít lên:
- Phải! Nhưng y không thành công, trái lại một thuộc hạ khác lại chết về tay ngươi. Nếu y đừng phóng ra thì làm gì ngươi phát hiện ra y cùng Trần Tuyên.
Lệ Tuyệt Linh bỉu môi khinh miệt:
- Trần Tuyên dùng đạn sắt có cạnh, sát nhân diệt khẩu, hắn chết là đáng tội.
Lâu Tử Nghiên trầm giọng:
- Ngươi phải chết, những kẻ đã chết vì ngươi phải được báo thù.

Lệ Tuyệt Linh khịt mũi:
- Ngươi đừng cứ mãi đắm mình trong mộng!
Lâu Tử Nghiên nghiến răng:
- Ngươi thoát chết lần trước, chứ chẳng thoát được lần này. Bọn ta hành sự rất chu đáo, luôn luôn có kế hoạch dự phòng bổ khuyết những thất bại. Ta chờ ngươi đến thì quả nhiên ngươi đến. Tự ngươi dẫn xác chui vào lưới rập.
Lệ tuyệt Linh thản nhiên:
- Ta khuyên ngươi nên hồi đầu nhìn vào thực tế! Tài và trí của ngươi chưa đủ giúp ngươi đạt được những mục đích cao xa vậy đâu.
Chàng xoay mình đổi tư thế cho thoải mái hơn:
- Trước hết ta biết ngươi giảo quyệt, nên dấu ngọc, lấy ngói gạch thay vào, gián tiếp cảnh cáo ngươi rằng mưu mô của ngươi càng đen tối thì ngươi sẽ tiếp nhận hậu qua?
càng thê thảm. Đành rằng hiện tại, các ngươi đắc thế, trói buộc được sự tự do của ta, song ta dám chắc, không một kẻ nào trong các ngươi dám vào đây xúc phạm đến ta!
Bất quá ta chỉ mất một thời gian ngắn, cuối cùng rồi ta cùng thoát ra được ngoài như không. Và chừng đó thì dù ngươi có cánh cũng không bay thoát khỏi tay ta.
Chàng cười mỉa tiếp luôn:
- Huống chi, ngọc chưa về tay, các ngươi đã đám quyết liệt cùng tả Ta bảo đảm khi chưa biết rõ số ngọc được dấu nơi nào, ngươi chẳng bao giờ dám hạ độc thủ với ta.
Ta biết quá rõ tâm địa bọn người tham tài như các ngươi mà.
Lâu Tử Nghiên gằn giọng:
- Ngươi hãy nhìn vào cục diện, thấy rõ thứ tự rồi hãy diễn tiến...
Lệ Tuyệt Linh khoát tay:
- Đừng dọa ta, trong hai chúng ta nếu có một kẻ nào đó hoảng sợ thì kẻ đó chẳng phải Lệ Tuyệt Linh này!
Lâu Tử Nghiên gắt:
- Ngươi muốn gì ?
Lệ Tuyệt Linh bình thản tiếp:
- Ta có muốn gì đâu? Ta chỉ khuyên ngươi nên thức thời một chút. Đơn Quan Môn của ngươi là một lũ ô hợp như vậy, phỏng làm nên trò trống gì trên giang hồ? Không biết tự lượng sức mình lại còn dám chống đối ta, một tay hào kiệt mà hầu hết suốt mười ba tỉnh hai vùng Nam Bắc đều phải kiêng sợ. Thiết tưởng không còn ai ngu hơn các ngươi. Giả sử các ngươi cứ âm thầm kết tạo lượng gia ân, tiêu oán mà từ từ lập nghiệp trong âm thầm thì còn mong có một ngày nào đó

chiếm được một đia. vị giữa giang hồ.
Khôn chọn lên, ngu chọn xuống, không lo xây dựng mà ngươi lại tự đi hủy hoại! Có phải là ngươi hồ đồ chăng? Nếu thông minh hơn một chút, thay vì chống đối ta, ngươi hợp tác cùng ta, chẳng những ngươi có liền nửa rương ngọc này mà trong tương lai, ta còn giúp ngươi nâng thinh giá lên cao. Ngươi bỏ mất một cơ hội hợp tác tối quan trọng, tối hữu ích. Có phải là ngươi hồ đồ chăng? Vào giang hồ mà ngươi vấp phải hai cái hồ đồ đó, thì đừng mong cất đầu lên nổi, Lâu Tử Nghiên.
Lâu Tử Nghiên hừ hừ luôn mấy tiếng:
- Thế ngươi cho rằng mình thông minh tuyệt thế?
Lệ Tuyệt Linh cười mỉa:
- Ít nhất cũng hơn ngươi!
Lâu Tử Nghiên hừ thêm một tiếng nữa:
- Thông minh mà sao ngươi lại bị giam lỏng như thế này? Thông minh để cuối cùng làm một tên tù thì có ích chi chứ? Thật là mâu thuẫn, kẻ ngu được thong thả, người khôn thì lại sa lưới.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Cái khổ của người khôn là cái khổ tạm, cái khổ ngắn. Còn cái khổ của kẻ ngu là cái trường cửu, là vĩnh viễn. Huống chi chắc gì cái cảnh hiện tại là cái khổ của ta?
Ngươi khoan đắc ý vội. Rồi ngươi sẽ thấy, chính ta mới là kẻ cười sau cùng.
Khí uất dâng trào sôi sục, Lâu Tử Nghiên nghiến răng, quắc mắc bắn lửa.
- Đáng lẽ họ Xích Phù phải giết ngươi tại chỗ.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Nhưng chúng không làm nổi. Chúng lại còn ngu ngốc chẳng nhận thức được tình trạng của ta, bị thương như ngươi đà dự đoán. Dù cho ngươi lúc đó cũng khoanh tay, huống hồ bọn vô dụng đó.
Lâu Tử Nghiên rít lên:
- Chẳng phải ta đoán sai, chính ngươi có may mắn đó thôi. Bây giờ thoát chết rồi, ngươi nói gì mà chẳng được. Tuy nhiên cũng tại Xích Phù tham công, gặp mồi là vồ, trách nhiệm không hoàn toàn do nơi ta, ngươi đừng ăn nói hàm hồ.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Cũng được, còn cái tên sát nhân diệt khẩu, ngươi giải thích làm sao? Chẳng lẽ cũng do nơi Xích Phù?
Chàng cười mỉa:
- Muốn dấu một cái mốc quá dài, chẳng phải là một việc dễ đâu họ

Lâu kia. Ta có lời khuyên ngươi thế này. Muốn lập thành một cơ nghiệp ngươi cần phải có một số người tâm phúc, phải có một số người sẵn sàng hy sinh cho mình. Ngươi luôn luôn lấy lòng lang sói đối xử với thuộc hạ, thì còn ai dám chết cho ngươi nữa, còn ai dám hết lòng hết dạ vì ngươi. Cho nên Xích Phù chẳng ngại ngùng gì xưng tên xưng hiệu với ta.
Lâu Tử Nghiên luôn luôn cao giọng:
- Ta nhìn hắn hy sinh cho ta, ta sẽ báo thù cho hắn.
Y quắc mắt nghiến răng tiếp:
- Họ Lệ kia, ngươi hãy chờ mà xem Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ta chống mắt lên chờ đây này.
Một tiếng động vang lên bên ngoài. Bành Thiếu Sơn đã thốt lên:
- Những bằng hữu đến đây hôm qua hối thúc giao người cho họ mang đi. Chúng ta hãy kết thúc nhanh chóng vụ này đi chưởng môn. Họ không chờ lâu được.
Lâu Tử Nghiên lộ vẻ không vui đáp:
- Kết thúc nhanh chóng, ngươi hãy nói cho ta nghe làm sao mà làm chóng được đây? Ngươi thử nghĩ xem chúng ta chưa được một hạt ngọc nào vào tay thì làm sao mà giao người cho họ mang đi được. Họ có đảm bảo số ngọc sẽ thu hồi về cho ta chăng?
Bảo họ chờ thêm vài ngày nữa, Bành đàn chủ, ngươi hãy lựa lời nói cho khéo đấy nhé.
Bành Thiếu Sơn thấp giọng:
- Khó lắm chưởng môn, họ gồm toàn những tay ghê gớm hơn chúng ta nhiều, không nên trêu vào. Nếu họ nổi giận thì Đơn Quan Môn này cầm như hủy diệt. Xin chưởng môn hãy nghĩ ra một biện pháp hoàn toàn.
Lâu Tử Nghiên nói gì một lúc với Bành Thiếu Sơn song Lệ Tuyệt Linh không thê?
nào còn nghe lọt được, tuy nhiên chàng cũng đã đoán ra được một phần nào.
Chàng giật mình quay về ghế ngồi, trầm tư:
- Dù Lâu Tử Nghiên không nói ra, ta cũng biết cái người sẽ bị trao ra co bọn người nào đó mang đi chính là tạ Những người đó là ai mà bọn Lâu Tử Nghiên hãi sợ đến như vậy? Mà tại sao họ lại đòi mang ta đi?
Bỗng chàng biến sắc nghiến răng:
- Hắc Lâu ..! Đúng là bọn chúng rồi, chắc là như vậy rồi...
Chàng định tâm thần, tìm cách ứng phó. Tình thế càng diễn tiến, càng gây bất lợi cho chàng. Bây giờ thì nguy nan chồng chất, muốn

thoát ra khỏi hiểm cảnh cũng không còn dễ dàng như chàng vọng tưởng. Chàng đang suy nghĩ thì nghe thấy giọng Lâu Tử Nghiên thốt vào:
- Ta thấy cần phải cho ngươi biết một cái tin, cái tin này ta xem như là kế hoạch thứ ba của Đơn Quan Môn. Ta có một số bằng hữu bên ngoài sẵn sàng tiếp trợ ta, mạng ngươi sẽ hết nếu như ta giao ngươi cho chúng.
Lệ Tuyệt Linh trầm tĩnh thốt:
- Ngươi cứ nói đi Lâu Tử Nghiên tiếp:
- Chiều hôm qua có mấy vị bằng hữu từ Hắc Lâu đến đây, hỏi thăm ta về hành tung của ngươi. Ta muốn thu thập ngươi gấp nên cần nhờ đến họ vì ta sợ mình không đủ sức cáng đáng nổi một việc trọng đại. Do đó ta nói thật tình cho họ biết về ngươi và bảo rằng sớm tối gì ngươi sẽ đến. Bọn họ đã ở đây chờ đợi ngươi.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Ngươi khẳng khái giúp họ toại nguyện?
Lâu Tử Nghiên nở một nụ cười hiểm độc:
- Ngươi hành nghề này mà còn hỏi một câu ngớ ngẩn quá chừng. Bất cứ cuộc giao dịch nào cũng có điều kiện cả. Đổi ngươi ta lấy một ngàn lạng vàng đó.
Y chợt biến giọng, tiếng nói rít qua hai hàm răng khép chặt:
- Ngàn vàng, đáng giá thật song so với số ngọc kia có thấm tháp gì? Lệ Tuyệt Linh, nếu ngươi giúp ta lấy lại số ngọc đó tự nhiên ta sẽ bỏ vàng và như vậy ta sẽ từ chối giao ngươi cho các cao thủ Hắc Lâu. Bằng ngược lại, ngươi hãy chuẩn bị tiếp nhận mọi khổ hình đang chờ ngươi. Hắc Lâu chụp được ngươi rồi thì họ cao hứng không thê?
tưởng.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ngươi lòng đen, dạ đen, óc đen, cái gì từ nơi ngươi cũng đen cả! Nhân tánh của ngươi vì lợi mà đen mất rồi. Mưu toan hãm hại ta để chiếm hữu số ngọc một mình ngươi chưa cho là đủ sao lại còn kêu gọi thêm một lũ ác quỷ nữa. Ngươi muốn thế thì chứ làm thế đi, ta không chỉ chỗ chôn dấu ngọc cho ngươi biết đâu! Cứ giao ta cho bọn Hắc Lâu, ta sẵn sàng tiếp nhận mọi cực hình do chúng dành cho tạ Ngươi cứ lấy ngàn lạng vàng mà hưởng dụng.
Lâu Tử Nghiên kêu lên:
- Ngươi thật không muốn tốt mà chỉ muốn xấu à. Được, trước khi giao ngươi cho họ, ta sẽ có cách khai khẩu ngươi. Họ cũng sẽ giúp ta bức ngươi cung khai. Đó là sự thoa? thuận giữa ta và họ từ trước.

Êm không nghe, ngươi muốn cứng, ta sẽ cho ngươi thấy sự lợi hại của ta.
Lệ Tuyệt Linh xì một tiếng:
- Ta thương hại ngươi ấu trĩ quá chừng. Trao đổi điều kiện với Hắc Lâu thì cầm như ngươi mất trắng vì đối với chúng mọi thứ đều là vô giá trị, nếu chúng mà nổi giận lên thì ngươi cũng mất cả mạng đấy chứ đừng có mà ở đó nói điều kiện. Họ chẳng bao giờ có đủ kiên nhẫn để chờ đợi ngươi đâu, còn ngươi thì có dám làm gì trái ý họ chăng?
Họ đòi ta ngươi nên đưa ra ngay đi, giao là có vàng, không giao là vừa mất mạng vừa mất vàng. Yên trí đi, ngươi hãy ở đó mà chờ xem họ có ra tay tiếp trợ ngươi bắt buộc ta cung khai hay không cho biết?
Chàng thở dài tiếp:
- Thực ra, ta cũng biết là ngươi khổ tâm lắm chứ. Ta biết ngươi có tính toán ấy nếu thất bại lần này thì ngươi sẽ trông chờ vào sự tương trợ của bọn Hắc Lâu để đối phó tạ Ta biết ngươi sợ bọn đó rõ rệt. Cho nên ngươi không dám dấu diếm họ, họ hỏi đến ta thì ngươi nói ngay Ngươi ngán cái hậu quả họ dành cho ngươi.
Lâu Tử Nghiên giật mình xong vẫn gượng cười:
- Ta không cần biết gì khác hơn là không muốn làm mất lòng bạn bè bằng hữu trên giang hồ, ai nhờ đến ta việc gì giúp đươc thì ta sẵn sàng giúp. Bất cứ ai chứ chẳng riêng gì Hắc Lâu. Ta giúp họ lẽ nào họ lại không giúp lại tạ Lẽ nào họ lấy ân báo oán.
Tuy nhiên ta không muốn ngươi rơi vào tay họ.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ta không cầu tình, cần gì ngươi phải vuốt vẹ Cho ngươi biết ta không bao giờ chỉ ra chổ dấu ngọc khiến ngươi cứ đòi hỏi thêm thời gian, họ không chờ đợi được sẽ nổi nóng lên, chừng đó Đơn Quan môn của ngươi sẽ bị tiêu diệt. Ngọc Long sơn trang của ngươi tan thành mây khói. Còn ngươi thì ôm mộng xuống tuyền đài luôn.
Rồi chàng bàn:
- Chỉ có cách này giải nguy cho ngươi được. Ta với ngươi hiệp lực đánh đuổi bọn đó, sau đó mỗi ngươi chia đôi số ngọc. Ngươi nghĩ sao?
Hơi do dự một lúc lâu, Lâu Tử Nghiên mắng lớn:
- Ngươi định dụ hoặc ta à? Ngươi ly gián bọn bọn ta cùng Hắc Lâu, cho ngươi biết chúng ta là bằng hữu. Mà ngươi biết không, ta là hạng người gì lại đi bán đứng bằng hữu. Ta có thể hợp tác với quỷ sứ chứ ngươi thì không bao giờ, thả ngươi ra ư? Để ngươi có cơ hội đánh lại bọn ta à? Hãy khai cho mau số ngọc đó giờ ở đâu? Nếu

không ta sẽ áp dụng mọi biện pháp.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Hay cho cái bản sắc của con ngươi không bán rẻ bằng hữu. Thế trước kia ta là gì của ngươi, thế giờ đây ngươi đang làm gì ta ?
Lâu Tử Nghiên lỳ mặt:
- Ai nhận ngươi là bằng hữu! Quỷ cũng không dám giao tình với ngươi nói chi là người.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Tùy ngươi muốn nói gì thì nói, hãy chờ xem cái gì sẽ đến với ngươi trong chốc lát.
Lâu Tử Nghiên nóng nảy:
- Ngươi thật không nói ra.
Lệ Tuyệt Linh bỉu môi:
- Ta chưa bao giờ nói sai lời.
Bành Thiếu Sơn cất tiếng:
- Hắn cương quyết như vậy, chưởng môn cứ áp dụng mọi biện pháp của bằng hữu Hắc Lâu.
Lâu Tử Nghiên không màng đến hắn, hướng vào Lệ Tuyệt Linh thuyết phục:
- Ngươi nên suy nghĩ kỹ lại, ta chờ ngươi.
Lệ tuyệt Linh lắc đầu:
- Đừng vọng tưởng.
Lâu Tử Nghiên mắng to lên mấy tiếng, đọan vừa rời lỗ hổng vừa hăm:
- Được lắm, ngươi muốn khổ ta cho ngươi khổ.
Một tiếng cạnh vang lên. Lỗ hổng được đóng lại liền.
Ở bên trong Lệ Tuyệt Linh đi tới đi lui, suy tư trầm trọng. Chàng biết chúng sẽ bắt đầu hành hạ chàng. Nhưng bằng cách nào đây? Biện pháp gì, biện pháp của Hắc Lâu chăng?
Thời gian từ từ trôi qua, trầm tịnh nhưng khiến Lệ Tuyệt Linh cũng phải lo âu.
Chàng nhìn quanh, chẳng thấy một điểm nào khả nghị Chẳng lẽ chúng dám mơ?
cửa vào đây. Bỗng chàng cảm thấy đầu óc choáng váng, mắt hoa lên hơi thở khó khăn, trong không khí có mùi lạ. Chàng nhận ra mùi lạ đó xuất phát từ chiếc lư đồng, một luồng khói mờ màu tro bốc lên từ cái lư đồng.
Lập tức chàng bế tụ hô hấp, đọan bước tới chụp cái miệng lư kéo mạnh Băng!
Chiếc lư to, nặng nề bị chàng lôi khỏi vị trí, cách độ thước, bên dưới

lư có một lỗ môi, nơi lỗ môi có một đợt hơi xì ra, lỗ môi ăn thông ra ngoài, được chiếc lư che khuất, đợt hơi xì lên lư hương, xem như chính chiếc lư hương phát ra.
Thủ đoạn của Hắc Lâu.
Có lẽ chúng an bày lỗ môi và đường hầm thông ra ngoài trong đêm qua.
Ống đó thụt tuốt ra ngoài.
Luôn cả đá chung quanh ống thông hơi cũng bể nát.
Dùng lực quá nhiều, sức chạm quá mạnh, chấn dội Lệ Tuyệt Linh chao chao người. Chàng nghe đầu nặng hơn, đôi mắt như mờ lại.
Cũng may chàng phát hiện kịp thời, nên chất độc chưa ngấm vào nặng lắm.
Chàng cũng nhìn nhận là chất độc rất lợi hại, mới hít phải một ít mà đến cả chàng có công lực vững chắc cũng không chịu nổi nữa.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 7
Dịp may bằng vàng

Lệ Tuyệt Linh bước đến một góc tường, ngồi xuống vận công điều tức. Chàng cho chân khí nơi đan điền, lưu chuyển khắp thân thể, bức chất độc ra ngoài.
Làm cái việc đó chưa được được bao lâu, bỗng chàng giật mình nhìn lên lỗ thông hơi trên nóc nhà. Từ đó một loạt tiếng nổ "bóc, bóc" vang lên rồi nhiều quả cầu màu xanh rơi xuống ào ào. Những quả cầu đó tập trung trên một chiếc bàn duy nhất.
Lệ Tuyệt Linh càu nhàu:
- Trò đùa gì nữa đây.
Xong chàng kinh ngạc nhận ra những quả cầu màu xanh đó từ xanh biến đỏ từ nhỏ lan lớn trên mặt bàn và chực bay lên có tiếng xoay vòng vòng nếu trúng chàng thì chàng tất bỏ mạng.
Không chậm trễâ, chàng bật đứng dậy lướt nhanh tới đưa chân hất ngã chiếc bàn, mặt bàn đè lên quả cầu sáng màu hồng. Đồng thời chàng chụp luôn chiếc lư đồng, ngửa miệng lư lên không tung bổng, miệng lư hứng những quảxanh còn lại. Trong khi đạp chiếc bàn ngã xuống, dập tắt vầng hồng, chân chàng chạm phải một quả cầu.
Chàng nghe nhói lên, chiếc chân đó như cứng tê dại.
Chẳng những thế, chiếc chân bắt đầu sưng lên, bất giác chàng buột

miệng mắng:
- Bọn này tàn ác thật! Xuất thủ là dùng tuyệt độc.
Không dám ngồi xuống điều tức như trước, Lệ Tuyệt Linh đứng tại chỗ, vận chân khí từ đan điền, chuyển ngang qua huyệt mạch kiểm soát toàn thân, đồng thời chữa tri.
cho chiếc chân tê liệt.
Không có gì xảy ra kế tiếp sau đó một lúc lâu.
Lại có tiếng cách vang lên vọng cửa chánh, rồi lỗ hổng được mở ra.
Lần này chính Bạch Thiếu Sơn xuất hiện.
Lệ Tuyệt Linh không đợi y cất tiếng, giọng trầm thốt:
-Ta vẫn là ta, đâu có gì lạ đâu mà ngươi phải nhìn.
Bành Thiếu Sơn trừng mắt, một lúc sau y mới thốt:
- Mạng ngươi lớn lắm.
Lâu Tử Nghiên tiếp theo liền:
- Sao? Y vẫn vô sự à?
Bành Thiếu Sơn hằn học:
- Mạng hắn thiệt lớn, vẫn sống nhăn răng ngạo nghễ như thường.
Thất Độc Yên cùng Quỷ Hoa? Cương Cơ Phấp của Hắc Lâu không mảy may công hiệu đối với hắn.
Thật là một sự lạ không ai tin được.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Có nhiều việc không tin không được, chứ nào phải riêng việc này. Giá như cái việc ta thoát khỏi nơi đây trong chốc lát cũng là một sự việc khó tin đối với bọn ngươi.
Bành Thiếu Sơn đáp:
- Ngươi đừng hòng cuồng vọng. Bất quá chúng ta chỉ mới vừa biểu diễn hai thuật mọn, chứ thực ra hãm hại ngươi thì thiếu gì biện pháp độc? Ngươi đãlà một con chim trong lồng, con cá trong chậu, chờ cái chết đến với ngươi, đến sớm ngươi khổ sớm, có chi mà ngươi hòng khích nộ ta.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Thế thì ta đợi xem những trò trẻ con của các ngươi, xem qua cho biết.
Day qua Lâu Tử Nghiên, Bành thiếu Sơn phẫn nộ bừng bừng:
- Chưởng môn cứ thông báo cho các bằng hữu Hắc Lâu về sự việc qua, và bảo ho.
hạ thủ đoạn gấp.
Lâu Tử Nghiên lắc đầu:
- Ngươi đừng có đùa! Nếu họ làm cho hắn chết thì sao? Ngươi muốn ta bỏ luôn chiếc rương ngọc à?

Bành Thiếu Sơn thấp giọng:
- Làm gì có việc đó, vị thủ lãnh của họ chỉ muốn bắt sống họ Lệ thôi nên mới ban ra Võng lịnh, thì có khi nào bọn họ lại dám làm chết hắn. Về điều nay thì chưởng môn có thể yên tâm.
Lâu Tử Nghiên hét to:
- Tại sao chúng ta không thể tự mình cán đáng mà lại kêu gọi đến người khác. Y?
lại là đẹp lắm sao? Dù cho họ không làm chết hắn đi nữa hắn cũng phải mê man bất tỉnh, chúng ta làm sao mà hỏi hắn đây? Họ có cho chúng ta thư thả để mà bức cung hắn không? Giả như họ mang luôn hắn đi thì sao? Không lẽ chúng ta phải đi theo ho.
đến Hắc Lâu à?
Bành Thiếu Sơn do dự một chút:
- Thế bây giờ chúng ta phải làm sao đây? Phần chúng ta muốn áp dụng khổ hình ít nhất cũng phải chế phục được hắn, cho hắn không còn võ công để phản kháng.
Lâu Tử Nghiên sững sờ. Trước kia y chỉ có nói với bọn Hắc Lâu là nhờ Lệ Tuyệt Linh đến gặp Mạnh Ngạn đòi lại một số nợ lớn chứ không chịu nói rõ sự tình. Bây giờ, nếu nhờ bọn Hắc Lâu nhúng tay vào vụ hỏi cung thì chẳng hoá ra tự ý tiết lộ vụ rương ngọc. Mà rương ngọc trị giá lớn lao mang cả sự nghiệp vương hầu. Nếu bọn Hắc Lâu động tính tham thì y còn chi mà hòng mơ tưởng. Bằng mọi cách y phải dấu hết sự tình, mà dấu sự tình thì không nên để bọn Hắc Lâu dự thính cuộc hỏi cung.
Điều mà Lâu Tử Nghiên lo sợ là thời gian, bọn kia cứ thúc giục giao người mãi, y lại không dám dần dà trong khi Lệ Tuyệt Linh thì khăng khăng không chịu nói ra.
Bành Thiếu Sơn lại nghĩ thầm gì đó, một lúc sau y đóng kín cửa lỗ hổng lại.
Tuy không nghe rõ cuộc đàm luận cuối cùng giữ hai người, Lệ Tuyệt Linh cũng đoán được phần nào những tính toán của họ.
Chắn chắn là Bành Thiếu Sơn khuyên Lâu Tử Nghiên hãy để bọn Hắc Lâu quật ngã chàng bởi vì họ chuyên dùng độc. Chàng không làm sao cự nổi mỗi khi bọn Hắc Lâu giở ra thủ đoạn đó. Chỉ còn cách là thoát thân trước khi bọn họ ra tay Thoát thân, một vấn đề nan giải, càng nan giải hơn là phải tranh thủ thời gian từng giây từng phút. Trong khi chàng bị giam cầm giữ bốn bức tường đá dầy hơn mấy thước, làm sao thoát đi được trong một vài giây phút ngắn ngủi? Cửa thì bằng sắt cũng dày, muốn thoát ra thì phải biến hình thành con muỗi con ruồi.

Chàng làm sao mà có phép thần thông đó.
Chàng bối rối thực sự! Bình sanh chàng mới gặp chuyện này, và lần đầu tiên chàng thấy mình bối rối, tự thấy mình hoàn toàn bất lực.
Ra khỏi nơi đây là sống, bằng ngược lại là chết. Sa vào tay Lâu Tử Nghiên, chàng xem thường song bị bọn Hắc Lâu chế ngự thì đó là một điều rất đáng lo.
Giả như chàng có trao cho họ chiếc rương ngọc thì số ngọc đó cũng không đu?
chuộc mạng chàng được. Thì cái việc giao ngọc không thành vấn đề rồi.
Lệ Tuyệt Linh đảo mắt nhìn quanh gian nhà mấy lượt. Đôi mắt chàng dừng lại ơ?
một chỗ...
Chỗ đó có chiếc lư đồng nằm che khuất một phần lớn. Đôi mắt chàng lóe sáng.
Một nụ cười chớm hiện ở trên vành môi.
Cửa bằng sắt dùng sức lực bằng xương bằng thịt làm gì phá nỗi?
Mà chiếc lư đồng kia vừa nặng vừa bằng kim khí, lấy kim khí phá kim khí tư.
nhiên có hy vọng nhiều hơn, nhất là vật phá chắc chắn nặng nề hơn vật bị phá.
Nhưng phá cửa thì phí công nhiều, sao bằng phá lỗ thông hơi. Lỗ thông hơi chỉ có mấy chắn song sắt làm sao mà chịu nổi sức phá của chiếc lư đồng.
Đành rằng lỗ thông hơi nhỏ thó khó có thể vọt người qua lọt, nhưng chắn song sắt rúng động đá chung quanh, đá tất mẻ rồi đập mãi cũng bị rơi, thế thì chàng đã có một lỗ trống thừa chui qua.
Đá bằng nhiều tầng kết lại do một chất hồ, mà chất hồ làm gì chịu đựng nổi với sức phá vạn cân. Chàng ức độ, chỉ có nơi đó là trúng hơn hết so với bốn bức tường.
Giả như chàng đứng bên dưới tung chiết lư đồng lên, đập mãi trăm lượt, vạn lượt, ngàn lượt chắc là chàng phải tạo được một kết quả mong muốn.
Không còn chần chờ được nữa Lệ Tuyệt Linh đeo vũ khí cho gọn ghẽ, chuẩn bi.
cái thế sẵn sàng vọt đi nếu như kết quả hành động được như ý muốn, đoạn chàng vận công lực chụp chiếc lư đồng tung lên.
Bình!
Tiếng vang lồng lộn trong gian nhà kín, kêu song song chiếc lư đồng rơi xuống.

chàng hứng bắt, tung lên trở lại. Chàng làm nhanh tay vô cùng, tiếng kêu bình bình vang lên liên tục. Trọn nhà thạch thất bị chấn động mạnh như chao chao chực đổ.
Lệ Tuyệt Linh đã xuất mồ hôi dầm dề song chàng không dám dừng tay, trái lại chàng càng gia tăng tốc độ tung hứng.
Một thoáng sau lỗ hổng nơi cửa được mở ra. Bành Thiếu Sơn ở bên ngoài dán mắt nhìn vào. Y vừa kinh hãi vừa phẫn nộ hỏi gấp:
- Ngươi định làm gì?
Vừa hỏi xong y tỉnh ngộ liền, biết ngay Lệ Tuyệt Linh đang làm gì.
Y rối rít kêu lên:
- Không xong! Không xong! Các người đâu hãy đến đây ngay! Họ Lê định phá lỗ thông hơi thoát đi đây này. Báo cáo nhanh với chưởng môn, cho các vị bằng hữu ở Hắc Lâu hay liền. Nhanh lên, nhanh lên...
Bật cười ghê rợn, Lệ Tuyệt Linh tiếp tục thực hiện mưu đồ.
Lỗ thông hơi bị phá vỡ. Cả chấn song đá viền xung quanh luôn cả chiếc lư đồng đều tan nát. Lệ Tuyệt Linh thở một hơi dài lấy sức.
Bên ngoài Bành Thiếu Sơn lại nhìn qua khe hở mặt xám xanh kêu lên thất thanh:
- Nguy to, tiểu tử họ Lệ sẽ theo lỗ thông hơi thoát đi. Chưởng môn đâu? Người đâu? Các bằng hữu Hắc Lâu đâu? Sao không ai báo cáo gì hết vậy? Hắp sắp ra đó nhé.
Lệ Tuyệt Linh quay mình nhìn Bành Thiếu Sơn, bốn ánh mắt chạm nhau, Bành Thiếu Sơn rùng mình, hắn sợ quá, đóng ngay lỗ thông hơi lại.
Lệ Tuyệt Linh bật cười ha hả:
- Chúng ta sẽ gặp nhau bên ngoài bằng hữu nhé, hãy đợi một chút.
Chàng thu hình tròn lại, khối tròn đó bay vút lên, vọt qua lỗ hổng bên trên nóc nhà. Vừa ra khỏi lỗ trống, còn lơ lửng trên không, chàng nghe tiếng gió rít từ bốn phía đổ lại.
Hàng ngàn vật sáng láng, tròn có, dài có, ngắn có, chớp chớp bay tới, bọc chàng vào giữa. Những vật đó hiển nhiên là ám khí từ dưới đất bắn ra, nếu Lệ Tuyệt Linh lên luôn là cầm chắc phải bị hạ.
Nhanh như chớp chàng trụ tấn Thiên Cân Trụy, chụp mình xuống xoay mình như con trốt lốc, đảo người ra ngoài. Những ám khí bắn vào nhau, đan thành một cái mắc cửi bay vào chồng chất lên nhau.
Ám khí qua rồi, trong khi người chàng thoát ra, Lệ Tuyệt Linh đã trông thấy một bọn hơn mười đệ tử Đơn Quan môn bao quanh, có lẽ chúng vừa huy động đến đây nên tên nào tên nấy cũng đều có cái dáng vẻ hấp tấp vội vàng, chưa ổn định thế đứng trên mái nhà.

Chàng đảo mạnh thanh Sanh Tử Kiều, gió rít lên rào rào, đao chớp đến đâu, đầu rơi đến đó, máu chảy thành vòi, thây người ngã xuống máu vẫn chan hoà rơi, đẫm ướt mặt đất.
Hai đại hán vấn khăn đỏ quanh đầu lướt tới, đao chớp lên vừa đúng lúc Lệ Tuyệt Linh buông mình đáp xuống. Chàng thở dài, Hai tên này đến đây làm chi, định ngăn bước chàng chăng? Chàng nghĩ Lâu Tử Nghiên phí mạng người quá nhiều, huy động một bọn người vô dụng ra làm ướt đẫm thêm máu của chúng chứ có ích chị Hắn đúng là làm một việc hết sức là ngu xuẩn.
Nhưng biết cách nào hơn khi đối phương dùng xương thịt làm tường, chắn lối đi của chàng mà chàng thì lại phải thoát ra khỏi chỗ này bằng mọi giá. Sanh Tử Kiều chớp sáng, hai chiếc đầu bắn đi rồi máu vọt ra, hai xác người trụi đầu ngã gục.
Bỗng một xác người từ xa lao tới, khi Lệ Tuyệt Linh vừa nhận thấy thì bóng đó còn cách chàng độ một trượng. Lâu Tử Nghiên!
Lâu Tử Nghiên đã xuất hiện.
Phải chứ, ít nhất y cũng phải ra mặt trong trường hợp này để giúp cho chàng có tay chơi chứ, cứ đối phó hoài với bọn bị thịt kia thì quả là chán khiếp đi được.
Đút đao vào vỏ, thay vì thủ luôn nơi tay, gác vỏ đao lên vai, Lệ Tuyệt Linh nhìn Lâu Tử Nghiên nở nụ cười.
Đồng thời từ bốn phía hàng chục hàng trăm chiếc đầu đỏ xuất hiện. Đệ tử Đơn Quan Môn dùng khăn đỏ quấn đầu làm một dấu hiệu đặc biệt. Chúng kéo đến, ai nhanh tới trước, ai chậm tới sau, không hàng không ngũ, ùn ùn hỗn tạp lố nhố đến buồn cười. Chúng bao vây chàng vào giữa vòng vây nhưng còn ở ngoài xa hoặc sơ.
không dám khép chặc vào hoặc đang chờ lệnh.
Bên tả Lâu Tử Nghiên là Cầm Long Thủ Bành Thiếu Sơn, bên hữu là Thánh Viên Đỗ Quang Tài. Phía sau là Phát Phong Côn Từ Cổn.
Ngoài ra còn hai người nữa, đứng hai bên cách xa một chút.
Lệ Tuyệt Linh đoán là hai hương chủ còn lại.
Đối phương dàn thành cái thế trận cánh nhạn, khá vững chắc.
Lệ Tuyệt Linh từ từ gọi:
- Lâu Tử Nghiên, ngươi thấy không? Ta vẫn thoát ra được như thường.
Lâu Tử Nghiên chớp luôn đôi mắt, thở mấy hơi dài, hơi thở lạnh lắm, bởi hiện tại thì điện lạnh đã chuyền khắp người y.
Tuy nhiên y phải gắng gượng làm dạn, để giữ vững tinh thần đồng đội. Giọng nói của y khàn khàn, chứng tỏ một cơn giao động mãnh liệt đang khoáy động tâm tư y.

Y thốt:
- Dù ngươi ra được song khoan hãy đắc ý vội. Ngươi ra được hay không ra được thì kết cuộc vẫn như nhau thôi. Vấn đề chính là ngươi có ly khai được Ngọc Long sơn trang của ta hay không đó thôi. Và điều chính là ngươi đừng có hòng tưởng vọng.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Ngươi nói sai hết ý nghĩa mất rồi. Vấn đề chính là ngươi có bảo toàn được Ngọc Long sơn trang hay không? Và điều đó thì may ra ngươi thực hiện được trong miệng mà thôi.
Chàng tiếp luôn:
- Ta đã triệt hạ hơn nửa số cao thủ của Đơn Quan Môn rồi thì số còn lại không là điều quan trọng. Ngươi ỷ trượng vào con số đó thì ngươi thiệt là quá ngu rồi đó Lâu Tư?
Nghiên à.
Lâu Tử Nghiên nghiến răng:
- Sắp chết đến nơi rồi mà ngươi còn ngông cuồng. Ta thương hại cho ngươi một ke?
quá ngông cuồng. Ngươi cho rằng trong vòng trời đất bao la này chỉ có ngươi là vòm sao mà thôi sao? Đem cái sức của một người mà hòng chống lại lực lượng toàn môn phái ta, cái liều của ngươi quả nhiên là hy hữu. Từ cổ chí kim, chưa có một ai ngu ngốc như ngươi.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Kẻ đáng thương hại, chính là ngươi mới phải bởi đụng đầu vào thực tế, mà ngươi vẫn còn chập chờn với ảo tượng mãi. Bọn các ngươi sống toàn bằng bánh vẽ có khác.
Ta đã nói, kẻ cười vang sau cùng phải là ta mà thôi. Ngươi sắp phải thấy sự thật định ra như vậy.
Bành Thiếu Sơn hét lớn:
- Đừng khoác lác, tên ngông cuồng! Cứ thử thoát đi xem ngươi có lọt khỏi nơi đây chăng?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ngươi muốn xem ta làm thử, thì hãy chống mắt ra mà chờ xem. Bành Thiếu Sơn, ngươi có bao giờ nhìn người ta giết lợn chăng? Như chưa thấy mà ngươi muốn thấy ta sẽ cho ngươi thấy ngay.
Y vốn có gương mặt hồng hào, gương mặt dó vụt biến xanh, rồi đôi mắt đỏ ngầu lên, y giận sôi đến âm thanh không còn thành tiến rõ rệt:
- Ta chờ xem lúc chết ngươi còn ngông cuồng như thế này không. Chết trong ngày nay, chết ngay bây giờ. Thế mà vẫn còn chưa thức ngộ, ngươi đúng là một gã ngu ngốc.
Lệ Tuyệt Linh mỉa mai cười:

- Chết trong hôm nay, chết ngay bây giờ? Thật vậy sao? Họ Bành kia, chết là sư.
thật nhưng kẻ chết không phải ta mà là ngươi đó.
Từ phía sau, một tràng cười có âm thanh tàn khốc vang lên và sau giọng đó, một âm thanh phát ra không kém phần up hiếp:
- Lệ Tuyệt Linh, sự ương ngạnh của ngươi không làm cho bọn ta thay đổi chủ ý.
Bởi bọn ta chẳng bao giờ ngán ngươi. Hãy khóa bớt cái miệng ngươi lại cho ta nhờ.
Lệ Tuyệt Linh khẽ quay đầu lại.
Nơi hành lang cách đó ba trượng có bốn bóng người, dáng dấp quái dị, và người vừa phát thoạt có thân xác cao lớn, mặt đen không râu, thoáng nhìn qua ai cũng phải cho rằng con người đó cực kỳ tàn khốc. Bên cạnh người đó là một người ốm gầy như que cũi, mắt nhỏ mà sâu. Hai người còn lại thì giống nhau quá, như thể họ là anh em song sinh.
Cả bốn người cũng trang phục như nhau, áo đen khăn đen, chỉ khác có một điểm là chữ thêu bằng tơ trắng trước ngực. Hai người chữ Thiên, hai người chữ Huyền.
Hiển nhiên họ là những nhân vật trong Hắc lâu.
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Nghe nói Lâu chủ Tào Nghệ muốn gặp ta?
Người cao lớn cất giọng trầm trầm:
- Không phải muốn gặp ngươi mà muốn bắt ngươi.
Lệ Tuyệt Linh a một tiếng ngạo nghễ:
- Chính các ngươi được sai phái đi thi hành công tác đó?
Người cao lớn lạnh lùng:
- Không sai.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Ngươi tên hiệu là chi.
Người đó từ từ thốt:
- Hề Nhân Kiệt, ngoại hiệu Liệp Sát Thủ, bí hiệu Lãnh Diện Nhất Tôn trong Hắc Lâu Thiên tổ.
Rồi y giới thiệu:
- Vị kế ta đây tên là Thiên Lý Nhất Thuấn Bao Triều Cẩm thuộc Thiên tổ còn hai vị kia là một đôi huynh đệ Song Hỏa Ảnh Chương Minh và Chương Quan trong Huyền tổ.
Hề Nhân Kiệt ngẩng mặt lên một chút rồi tiếp luôn:
- Bốn chúng ta thừa sức bắt ngươi, ta hỏi ngươi, ngươi có thể động thủ chưa?

Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Dù ta chưa muốn động thủ, vị tất các ngươi đã bằng lòng? Các ngươi động thủ, vị tất ta phải nhượng bộ, hỏi thế là thừa. Còn như cái việc bắt ta các ngươi nghĩ là thừa sức vị tất các ngươi làm nổi.
Chàng hỏi:
- Tại sao Tào Nghệ lại muốn bắt ta?
Hề Nhân Kiệt lắc đầu:
- Hỏi làm gì? Lâu Chủ ra lệnh hành sự thì những kẻ làm thuộc hạ như chúng ta chỉ có chấp lệnh chứ chẳng bao giờ đi hỏi lý dọ Giả như cần phải giải thích tại sao thì chỉ có Lâu Chủ có quyền hỏi thôi. Ngươi muốn biết thì hãy tới Hắc Lâu mà hỏi Lâu Chủ, có thể người sẽ cho ngươi hay.
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Nếu Tào Nghệ không chịu nói?
Hà Nhân Kiệt trầm giọng:
- Thì phải có một đối xử khác thay vào sự từ chối đó. Ngươi yên trí không ai bo?
quên ngươi đâu?
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Như vậy là Tào Nghệ lập ý bất thiện với ta rồi.
Hề Nhân Kiệt bước tới một bước:
- Bọn ta đến đây không phải để biện luận với ngươi. Ngươi hãy chuẩn bị đi theo chúng ta về Hắc Lâu, đừng để mất thời giờ vô ích.
Lệ Tuyệt Linh vụt cao giọng:
- Các ngươi cho ta là hạng người gì?
Hề Nhân Kiệt bĩu môi:
- Hạng người gì? Ngươi muốn thuộc hạng người nào?
Y lắc đầu nói tiếp với giọng đầy khinh miệt:
- Đừng có quá tự thị, họ Lệ ngươi đối với Hắc Lâu không có một giá trị nào cả.
Bất cứ ai khi đã tiếp xúc với Hắc Lâu thì chỉ có cúi đầu tuân lệnh. Từ lâu rồi, bọn ta cũng muốn gặp một kẻ quật cường để mượn cái nhiệt náo làm phương tiện giải sầu.
Song chán quá, chẳng một ai dám ngẩng mặt nhìn lên. Thật tình mà nói khi thấy ngươi ương ngạnh ta đây rất mừng, vì sắp có nhiệt náo để xem đến nơi, song ta lại thương hại ngươi bởi sau cái nhiệt náo đó thì ngươi chẳng còn là ngươi nữa.
Lệ Tuyệt Linh nhếch môi song không cười:
- Tốt, tốt quá. Đúng như sự dự liệu của tạ Ngươi quả nhiên là một kẻ thông minh.

Nói những câu thật là chí lý. Ta cũng muốn đi theo các ngươi tới Hắc Lâu một chuyến để xem coi cái cảnh trí nơi đó như thế nào. Song ta còn một điểm thắc mắc.
Chàng bĩu môi nói tiếp:
- Vừa rồi lúc ta còn ngồi suy tư trong gian thạch thất, các ngươi đã cho thấy vài ngón nghề tuyệt diệu. Ta tưởng tuyệt kỹ của các ngươi chẳng phải là chỉ có bấy nhiêu đó. Vậy có gì hay các ngươi cứ biểu diễn cùng một lượt cho ta xem thử. Vừa tiện cho các ngươi vừa tiện cho ta, bởi ta cần tranh thủ thời gian một tí.
Hề Nhân Kiệt không bực tức, hắn bình thản gật đầu:
- Được, ta sẽ không làm ngươi thất vọng.
Lệ Tuyệt Linh quay mũi đao chỉ thẳng vào bọn Hắc lâu hỏi:
- Cùng vào hay từng người một? Nếu từng người một thì ai bước vào trước đây?
Hề Nhân Kiệt cao giọng:
- Bao hiền đệ hãy chịu khó một tí, thanh toán hắn lẹ lên chúng ta còn phải đăng trình về gấp.
Bao Triều Cẩm người gầy ốm có đôi mày thưa, mắt nhỏ đỏ vâng một tiếng rồi nhích động thân hình.
Y lướt tới mường tượng không bước, mà là đứng trên vần mây gió thổi đùa nâng y tới.
Hà Nhân Kiệt nhắc:
- Đừng làm hắn chết nhé, Lâu chủ muốn vậy.
Bao Triều Cẩm gật đầu:
- Tứ ca yên chí, tiểu đệ nhớ mà.
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Nhưng chính ngươi sẽ phải chết. Lệ Tuyệt Linh này là kẻ mà Diêm Vương tuyên bố chết đã từ lâu rồi.
Bao Triều Cẩm quan sát chàng một lượt nữa từ đầu xuống chân, trầm giọng quát:
- Đưa tay cho ta trói dẫn về Hắc Lâu hay ngươi cứ ngông cuồng đợi bị ta đánh cho đau mình. Cương lý chỉ tổ rước thêm nhục nhã vào thân mà thôi. Cuối cùng gì rồi ngươi cũng chẳng thoát nổi ta đâu.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 8
Đao diệt quần ma

Lệ Tuyệt Linh cũng chăm chú nhìn đối tượng một lúc rồi lắc đầu:
- Ta không hiểu tại sao thiên hạ cho các ngươi là con lang con sói. Rồi ngươi cứ tưởng mình là lang sói thật nên làm ra vẻ hung hăng, chứ thật ra dưới con mắt ta, ngươi chỉ là một con gà trống thiến.
Bao Triều Cẩm sôi giận:
- Ngươi hãy giữ lấy mồm, vô lễ với ta thì ngươi sẽ bị cắt lưỡi đấy.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Gà trống thiến còn mong đá gì nữa mà gáy tí toẹ Tuy nhiên ngươi đã muốn thì cứ nhào vộ Ta đang ngứa tay chân đây.
Bao Triều Cẩm lắc mình một cái đã đến trước mặt Lệ Tuyệt Linh rồi. Tay hữu vươn ra năm ngón sẽ thành móng gà chụp vào mặt Lệä Tuyệt Linh, tay ta?
quạt ngang bụng chàng. Khí thế của địch vừa nhanh vừa độc, Lệ Tuyệt Linh không tưởng y khá đến mức độ đó.
Chàng xoay mình như cơn trốc lốc cuốn ra ngoài, song Bao Triều Cẩm lướt theo bám như hình với bóng. Một xoay, một lướt, cả hai quần nhau rất ngoạn mục. Chi?
trong một phút Triều Cẩm đã đánh ra đúng chín mươi mốt chưởng. Y đáng là cao thủ trong Hắc lâu.
Trước sau Lệ Tuyệt Linh chỉ xoay mình lách tránh, chưa hoàn thủ. Khi chưởng thứ chín mươi mốt của Bao Triều Cẩm bay ra thì đột nhiên chàng trụ bộ. Rồi quật khởi thế tấn công tiến tới liền. Phản ứng của chàng còn nhanh hơn thế công của địch một bực, lướt tới đánh luôn mấy chưởng cho địch thu hồi thế công lẫn thủ, bất thần chàng lùi lại, rồi vung thanh Sanh Tử Kiều tiến trở lại.
Động tác của chàng rất nhanh, những ánh đao màu lam vọt tới như ngàn mũi tên lao, bắn và chỗ nhược của địch. Bao Cẩm Triều không hổ danh hiệu Thiên Tý Nhất Chiến vượt ngàn dặm trong nháy mắt, y tràn mình nhào lộn thoạt đông thoạt tây, trông như một quả cầu đen lăn lông lóc với tốc độ hãi hùng.
Thuật kinh công luyện được như vậy cầm như y đãø luyện được tới mức thượng thừa, thế gian có mấy ai hơn.
Lệ Tuyệt Linh không đuổi theo, để tùy Bao Triều Cẩm lăn đến đâu thì lăn, cứ đứng im một chỗ mà nhìn. Chàng không đuổi theo, thì địch lăn trở vào.
Đồng lúc đó một vật đen sì bay tới, như một con rắn cuốn mình phăng đi. Lê.
Tuyệt Linh nhắm kỹ rồi, vung đao nghênh đón vật đen thô bạo đó. Bao Triều Cẩm dù thủ pháp nhanh đến đâu cũng không thể nào thu nổi ngón Giao Lân Tiễn. Một tiếng soạt vang lên, Sanh Tử Kiều chạm

Giao Long Tiễn, ngọn tiễn dài tám thước, hai thước bị chặt đứt lìa, Bao Triều Cẩm còn lăn mình trên mặt đất. Ngọn roi còn sáu thước, y phải lăn gần hơn, mới có thể quét trúng đối phương.
Lệ Tuyệt Linh lần này tiến lên chứ không đứng một chỗ như trước nữa, Sanh Tư?
Kiều chớp lên một tiếng soạt tiếp theo, ngọn roi lại bị tiện thêm một đoạn nữa. Chiêu đao đó, không thuộc vào đao pháp Lục Sát mà đúng là một chiêu trong Tam Thán Thu?
của chàng có cái tên là Hư Vô Trảm.
Bây giờ thì Bao Triều Cẩm phát sợ rồi nhưng cái bại nào cũng khiến cho người ta quá thẹn mà sanh giận dẫn đến liều, không còn biết sợ là gì. Đang lăn đùng dưới đất, y vụt đứng lên, y quăng đoạn roi còn lại trong tay về hướng Lệ Tuyệt Linh rồi phóng mình theo. Đồng thời gian y sử dụng luôn Hắc Độc Trảo công, hét lên một tiếng vọt tới chụp vào lưng đối phương.
Lệ Tuyệt Linh cầm đầu đao cắm xuống đất, lùi một bước kéo chuôi đao lên, thân đao cong mũi bật lên. Theo đà bật đao, Lệ Tuyệt Linh bay tới, người sát bên đao, người và đao tung mạnh vào Bao Triều Cẩm.
Hồ Nhân Kiệt hấp tấp kêu lên:
- Lạng người qua một bên nhào xuống.
Bao Triều Cẩm làm y theo, vừa kịp lúc Lệ Tuyệt Linh vọt ngang rít gió một tiếng vù. Chàng hạ bộ nhanh chóng trong khi Bao Triều Cẩm phải nhoài mình ra hơn một trượng.
Nhưng tiếp đến bụng của y đà hứng trọng mũi đao của Lệ Tuyệt Linh rọc xuống.
Vết thương banh miệng thấy rõ.
Chiêu đao đó có cái tên là Lạc Trảm trong Lục Sát đao pháp.
Mọi người đều nín thở, con muỗi bay qua cũng nghe cánh nó vo ve, Lệ Tuyệt Linh đúng là một danh tử tinh. Ai ai cũng biến sắc mặt trắng nhợt dù là người trong Hắc Lâu hay Đơn Quan môn.
Từ từ Lệ Tuyệt Linh nhấc chân lên chùi máu tươi từ thanh đao vào đế giày, đoạn đưa mũi đao xuống đất lạnh lùng điểm một nụ cười hỏi:
- Đến phiên ai đây?
Hề Nhân Kiệt trừng mắt:
- Ngươi đừng tự cao tự đại, ngông cuồng thái quá.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Đừng có mà ngớ ngẩn, chính các ngươi đã buộc cho ta như thế, ta nói mà các ngươi không tin nên đành phải cho các ngươi mở mắt.

Ánh mắt ngời niềm oán hận, Hề Nhân Kiệt đáp:
- Hắc lâu không phải là nơi cho ngươi trêu vào đâu. Trong Hắc lâu không hề có cừu gia, bởi nếu cần thì bọn ta giết ngay tại chỗ không bao giờ để lãng phí thời gian.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Tốt, thế thì dứt khoát cho sòng phẳng, có thù trả thù, có oán trả oán lẹ lên đi. Hề Nhân Kiệt, đừng tưởng ta sẽ van xin sự từ bi từ ngươi.
Chàng nhếch tới một bước.
Hề Nhân Kiệt cao giọng:
- Lâu chưởng môn, chúng ta như môi với răng, môi sứt thì răng lạnh, lợi hại liên quan tại hạ chúng ta hãy cùng nhau hiệp lực vây bắt con trâu điên này đi.
Lâu Tử Nghiên gật đầu gấp, nhưng ánh mắt láo liêng, biểu hiện sự bất an:
- Đương nhiên, đương nhiên, tại hạ đồng ý với Hề huynh.
Lệ Tuyệt Linh cười hì hì:
- Họ Hề kia! Sao ngươi hèn thế. Nếu sợ hãi thì lui về, không sợ thì tiến lên chứ sao lại làm cái trò van xin sự cứu trợ của kẻ khác. Ngươi làm mất thinh danh của Hắc lâu, ngươi không sợ Tào quỷ kia quở trách ngươi sao? Huống chi ngươi gọi cả những tên vô dụng đó vô hợp tác với ngươi thì thiệt là thất sách.
Hề Nhân Kiệt bỉu môi:
- Ngươi không khích ta nổi đâu, cuộc hợp tác này nhất định phải có. Nói cho ngươi lo trước hậu sự là vừa.
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Thật ra thì đối với bọn người nơi đây như các ngươi, ta thì còn lạ gì những thủ đoạn hèn hạ. Nhưng các ngươi sẽ làm được việc gì khi sự hợp tác được chủ trương bởi những tên vô dụng như nhau, càng nhóm tụ nhiều, chết nhiều chớ có ích lợi chi đâu. Vào một lượt chết cùng một lúc, còn nếu như muốn xa luân chiến thì cứ việc chết từ từ, từng tên từng tên một. Đàng nào rồi cũng chết, ta tùy tiện cho các ngươi muốn chọn chết cách nào thì chọn. Nhưng dù sao thì ta cũng hiểu khá rành rẽ các ngươi. Các ngươi cứ việc dùng xa luân chiến dẫu rằng cách đó có làm cho ta tiêu hao sinh lực nhưng các ngươi vẫn chẳng thoát khỏi tay ta.
Hề Nhân Kiệt hừ một tiếng:
- Đối với hạng người như ngươi, ta có quyền dùng mọi thủ đoạn mà không cần tuân theo quy cũ gì cả miễn sao ta hạ được ngươi là xong.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:

- Ta sẵn sàng xem cái thủ đoạn của ngươi. Nhớ chọn cách nào tàn khốc nhất ấy.
Lâu Tử Nghiên sợ Hề Nhân Kiệt vào một mình sẽ lâm nguy như Bao Triều Cẩm nên vội vã gọi:
- Muốn sao thì muốn, Hề huynh nên cẩn thận đấy nhé, tên tiểu tử này khá lợi hại, đừng vì khinh thường mà lầm mưu độc của hắn.
Hề Nhân Kiệt cao ngạo nói:
- Bọn tại hạ không đến nỗi quá bất tài. Lâu huynh đừng lo hảo.
Lệ Tuyệt Linh chế nhạo:
- Thôi đi họ Hề kia, cái chiêu bài Hắc Lâu gặp qua ta là phải bị mờ luôn. Sở dĩ các ngươi tạo được chút tiếng tăm trong mấy năm qua là nhờ ta lờ cho đấy thôi. Đừng tưởng là bất cứ ai cũng có thể là bá chủ võ lâm. Hôm nay ta sẽ chứng minh cho các ngươi biết là từ bao lâu nay các ngươi chỉ đang nuôi mộng mà thôi, đêm nay mộng đó sẽ do ta phá vỡ.
Hà Nhân Kiệt hừ một tiếng:
- Thế còn ngươi, ngươi xứng đáng là bá chủ võ lâm chắc ?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ta chẳng có nuôi mộng đó đâu. Tuy nhiên, ít nhất ta cũng độc lập giữa giòng đời, không thủ thắng nhờ vào số đông người, không cần ai tiếp trợ tạ Ta đơn thân độc lực song không hề nhút nhát khiếp sợ một thế lực nào. Ta chẳng dùng hư chiêu để cầu lấy danh. Chứ ai như các ngươi, mỗi lần đi công tác là rầm rầm rộ rộ, đông thì hống hách, ít thì cuối mặt dấu đầu. Gặp nguy là kinh hoàng lạy lục khắp nơi xin hỗ trơ...
Chàng hạ nhục đối phương thậm tệ, bọn Hắc lâu làm sao mà chịu nổi ?
Kỳ lạ thật, thế mà Hề Nhân kiệt không hề khích nộ. Hơi thở của y có dồn dập hơn nhưng y vẫn chưa khởi động thế công.
Trái lại cứ với lối đối thoại cù nhây y tiếp:
- Lệ Tuyệt Linh, ngươi sẽ hối hận với những lời nói ngông cuồng đó. Ngươi không bao giờ tiên liệu cái hậu quả của sự ngạo nghễ đó sẽ dẫn tới thảm bại thế nào cho riêng ngươi. Ta thương hại ngươi là một kẻ hơi có chút thực tài và tuổi tác của ngươi hãy còn quá trẻ. Đời ngươi hẳn còn dài...
Lệ Tuyệt Linh không muốn đối phương có cơ hội bình tĩnh, chàng cố tình lôi hắn ta về hiện thực:
- Bây giờ ngươi hối hận chăng? Sao ngươi còn đứng đó không xuất chiêu đi, chẳng lẽ ngươi tính năn nỉ gì ta sao?
Hề Nhân Kiệt nở một nụ cười thâm độc:

- Ngươi không còn đủ kiên nhẫn nữa sao, ngươi đừng lo, Diêm Vương đã điểm danh ngươi rồi, ngươi chẳng thoát nổi đâu, đừng quá nôn nóng.
Lệ Tuyệt Linh chợt thâm trầm nghĩ ngợi:
- Khá khen thay cho sự trầm tĩnh của ngươi, quả nhiên công phu hàm dưỡng của ngươi có chỗ hơn người. Nếu như ta đoán không lầm thì ngươi đang chờ thêm đồng bọn.
Hề Nhân Kiệt lạnh lùng mỉa mai:
- Thông minh, ngươi đúng là một kẻ khá thông minh.
Nghe đối phương trả lời, chàng có phần nào nao núng. Chàng biết bọn Hắc Lâu gồm toàn những cao thủ thượng thặng, tổ chức lại chặt chẽ, không như Đơn Quan Môn vốn là một lũ người ô hợp. Lực lượng Hắc Lâu đáng kể lắm, chàng không nên xem thường. Nếu như họ kéo đến đông thì chàng mất cơ hội thủ thắng.
Dù sao thì chàng cũng đơn độc, nếu đấu song phương với nhau thôi thì chàng không sợ ai cả, ngay đến Tào Nghệ, nhưng lỡ như đối phương người đông mà võ công lại xuýt soát chàng, nếu họ hội họp thì chàng khó mà thoát thân. Nếu họ sử dụng xa luân chiến hay một đấu một chàng cũng chẳng có được kết quả tốt gì.
Từ nãy giờ chàng nói cứng bất quá để doa. tinh thần đối phương thôi, hơn nữa đang ở trong cái thế chỉ có tiến không lùi thì chàng càng cần phải nói cứng dễ uy hiếp đối phương.
Không kể gì đến bọn Đơn Quan môn, Bao Triều Cẩm đã bị loại rồi, còn ba, Lê.
Tuyệt Linh có hy vọng đánh bại họ. Nếu bây giờ thêm bốn hay tám người nữa thì làm sao mà chàng xoay sở được thế cờ?
Chàng đâu phải là siêu nhân?
Chàng nghĩ, muốn thủ thắng, phải khai chiến trước khi địch nhân có viện thủ.
Địch có cái lợi là chờ đợi, còn chàng có lợi gì đâu mà phải chờ theo chúng, dại gì mà làm chuyện có hại cho mình. Biện pháp duy nhất là động thủ trước khi trợ thu?
của chúng đến, cấp tốc dọn bớt trở ngại rồi đối phó với viện thủ cũng chúng sau.
Hề Nhân Kiệt tìm cách day dưa câu chuyện:
- Chúng ta nếu không là đồng đạo thì cũng là đồng nghiệp, thì dù sao cũng nên có sự nhân nhượng với nhau, không nhiều thì ít. Nhưng ngươi lại quen thói hành sự ngang ngược, đối với ai ngươi cũng bạo tàn hung ác đúng là hành động của một kẻ quá ngu xuẩn, sao ngươi không nghĩ đến việc tạo một khoảng đất để lỡ sau này ngươi thất thế

cũng có chỗ để cho ngươi an phận thu?
thường. Ngươi cứ đi gây chiến với tất cả mọi người ngay cả Hắc Lâu. Ngươi liệu có thê?
thủ thắng được mãi hay không mà cứ ở đó quật cường ương ngạnh. Ta không ngờ ngươi mất lý trí đến độ đó.
Lệ Tuyệt Linh nạt:
- Ngươi nãy giờ nói nhảm đã quá nhiều rồi. Trong tình thế hiện tại ngươi còn nhiều thời giờ để ba hoa sao? Thắng hay bại không phải là điều có thể nói trước được, đao thương vô tình, ai biết được cuối cùng sẽ ngã ngũ về đâu. Bọn ngươi là lũ chồn lũ cáo, lũ nô tài chỉ có cái miệng ba hoa, được nói là nói miết chẳng thôi. Cái chiêu xài tới hôm nay thì các ngươi nên bỏ xó nó đi cho ta.
Hề Nhân Kiệt cười lạnh:
- Ngươi lấy quyền lực gì ép buộc được ta?
Lệ Tuyệt Linh xì một tiếng:
- Xuất chiêu đi. Họ Hề kia, ngươi nói nhiều quá rồi, hảo hán không đánh nhau bằng miệng.
Chàng đội trên đầu cái nón trúc màu xanh, bất thình lình chàng đưa tay hất chiếc nón. Nón bay qua phía hữu. Thánh viên Đỗ Quang Tài kêu lên một tiếng lớn, không tránh kịp, một tiếng bốp vang lên, đầu vai bị chiếc nón lướt qua, lôi đi một mảng thịt nặng độ vài cân, máu đổ ròng ròng.
Hất chiếc nón bay đi, Lệ Tuyệt Linh không nhìn theo nó, nhún khẽ đôi chân, vọt mình thẳng đến Hề Nhân Kiệt.
Rút thanh kiếm Sanh Tử Kiều khỏi vỏ, chàng cầm chiếc vỏ giáng xuống đầu Từ Cổn, tay hữu cầm đao đánh qua Hề Nhân Kiệt cùng một lúc đúng một trăm chín mươi nhát.
Vừa xuất chiêu, chàng công một lúc ba người. Một Đỗ Quang Tài thọ thương nơi vai, Từ Cổn lạng người tránh né. Hề Nhân kiệt né kịp thời nhưng một hương chủ hứng chiếc vỏ đưa thế cho Từ Cổn, vỏ đao đâm lủng ngực hắn uy lực mạnh quá hắt hắn bay ra ngoài bảy bước.
Hề Nhân Kiệt lùi lại, rút chiếc đoản xà mâu nơi hông quét gió một vòng, bước tới.
Đồng thời y ra lệnh:
- Sóng vai nhau mà tiến!
Người tới trước là Từ Cổn, vũ lộng chiếc thiết côn, rít gió ào ào, côn dài tám thước, to bằng hột vịt. Ngọc côn chiếu đỉnh đầu Lệ Tuyệt Linh giáng mạnh.
Lệ Tuyệt Linh rùn chân, lệch người qua một bên, vọt xéo ra ngoài năm bước, đạp đất lấy đà, tung mình lên không, đao bay sang tả, vỏ

đao trở qua hữu, đao từ trên chồm xuống đầu Hề Nhân Kiệt.
Hề Nhân Kiệt không tưởng là Lệ Tuyệt Linh đuổi theo nhanh chóng như vậy.
Đúng lúc đó Bành Thiếu Sơn vào cuộc. Hề Nhân Kiệt lạng người né tránh. Thanh Sanh Tử Kiều tiện đà bay sang đầu vai Bành Thiếu Sơn. Bành Thiếu Sơn lách mình tránh khỏi. Giắt võ đao vào hông, Lệ Tuyệt Linh vung tay đánh ra mười hai chưởng, Bành Thiếu Sơn giở Cầm Long thủ pháp nghinh đón liền.
Thủ pháp đó gồm chín chiêu, y đánh ra được bảy phần, Lệ Tuyệt Linh hả miệng cắn đao, dùng cả hai tay đánh trả. Tám mươi hai chiêu chưởng bất đồng giác độ được xuất phát liên tục hàm súc Vi Đà Lực mãnh liệt phi thường.
Bành Thiếu Sơn sử tròn chiêu thứ bảy tên Thừa Phong Nộ Long sang qua chiêu thứ tám, mang tên Bài Căn Phược Long, nhưng chưởng ảnh trùng trùng của Lệ Tuyệt Linh bao bọc chặt chẽ không cho y tri triển thủ pháp đúng mức. Hơn thế, y nghe mũi thở khó khăn, chừng như không khí dồn ép mạnh, y há miệng thở tiếp vào mũi, miệng cũng như mũi chỉ hít vào chứ không làm sao thở ra nổi, vì áp lực của không khí càng lúc càng tăng.
Tiếp nối toàn thân y như bị kềm kẹp ép dần ép dần cử động hết sức khó khăn.
Cảm thấy nguy y gọi to:
- Chưởng môn, cứu thuộc hạ.
Lâu Tử Nghiên đã đến nơi trước khi y gọi, đứng cách Lệ Tuyệt Linh độ ba thước từ phía sau lưng chàng tiến tới.
Từ Cổn và Hề Nhân Kiện từ hai bên xông vào.
Vô ích họ không làm sao cứu kịp Bành Thiếu Sơn. Lệ Tuyệt Linh vung tay đánh ào ào. Bành Thiếu Sơn cũng vung tay nghinh đón, nhưng vung loạn lên không còn qui cũ gì cả.
Bằng một thân pháp tuyệt diệu. Lệ Tuyệt Linh nhân đà xoay vòng theo Bành Thiếu Sơn, thừa một lúc thuận, xáp vào gần đầu hất nhẹ. Thanh đao cắn nơi miệng, nằm ngang mũi đao chỉa thẳng vào mình Bành Thiếu Sơn theo cái đà hất đầu, mũi đao đâm vào yết hầu họ Bành.
Một tiếng phập vang khẽ, máu vọt ra, yết hầu khoét rộng, khí quản và thực quản bị đứt lòi trắng trắng giữa suối máu hồng. Không cần nhìn Lệ Tuyệt Linh cũng biết hai cái hất đầu có kết quả như thế nào, bởi chàng nhắm rất chuẩn.
Không cần nhìn bởi chàng cần dịch bộ tránh ngọn côn sắt quét đến. Côn hụt người đập mạnh xuống đất, tung đất đá lên mịt mù. Trong

vầng bụi đó chàng nhả đao cầm tay, đánh luôn muột trăm nhát, đao ảnh ngợp không gian cuốn tới Lâu Tử Nghiên.
Lâu Tử Nghiên kinh hãi vội lùi lại.
Đao ảnh chuyển hướng tấn công dồn sang Hề Nhân Kiệt. Hề Nhân Kiệt hét to:
- Súc sanh !
Y vung ngọn đoản xà mâu nghinh đón. Một tiếng coong vang lên, chấn dội ca?
cục trường. Song phương không lùi, trái lại tiến đến, lướt ngang nhau thành cái thế đâu lưng vào nhau.
Hề Nhân Kiệt thì không có cái gì đáng lo, nhưng Lệ Tuyệt Linh nào được yên bởi vì Từ Cổn đã rút ngọc côn đánh ngang qua hông khi chàng chưa kịp trụ bộ.
Co chân lên rồi đạp xuống, Lệ Tuyệt Linh lấy đà tung mình bổng lên, xoay tròn một vòng, thanh Sanh Tử Kiều rít gió bắn lam quang bay ra tứ phía.
Lại một tiếng coong vang lên, ngọn côn bị dội trở lại đồng thời mũi đao chọc thủng một lỗ nơi ngực Từ Cổn bắn lệch về phía tả, lỗ hổng to bằng nắm tay. Một mảnh gan phổi theo đà thoái của mũi đao tuôn theo máu vọt ra ngoài.
Từ Cổn kêu oái lên một tiếng buông côn, ôm ngực nhào xuống lăn lộn mấy vòng rồi bất động. Chiêu đao đó là chiêu đao thứ ba tên Đầu Thế trong Lục Sát đao của Lê.
Tuyệt Linh.
Lâu Tử Nghiên xám mặt, lướt tới giở ngay tuyệt kỷ Thiết Tý Công thi triển liền.
Mười sáu thức cùng một lúc được sử dụng, mười sáu cánh tay đồng thời chia ra bất đồng phương hướng, nếu y đánh thêm hai thức nữa thì giống như y vẽ Phật chân tô?
với mười tám cánh tay.
Lệ Tuyệt Linh rùn mình xuống thấp quét nhanh đao ngang qua chân Lâu Tư?
Nghiên. Hắn xuất phát mười sáu thức với môn công Thiết Tý nên đã bỏ phần dưới hết, Lâu Tử Nghiên sức kinh hoàng, như một chiếc cầu vồng từ bên dưới uốn vòng cung bay lộn lên quay về.
Thu đao rồi Lệ Tuyệt Linh đứng lại nhận định tình thế, trong thoáng chốc lại đánh ra một nhát đao. Đao rít gió kêu vang một tiếng rồi đôït nhiên mũi đao vung theo, đao chạm vào ngọn đoản xà mâu vừa bay tới. Hề Nhân Kiệt kêu ối lên một tiếng, hộ khẩu tay tét ra, máu chảy dầm dề.

Không bỏ lỡ cơ hội, Lệ Tuyệt Linh lại tiến sát vào Hề Nhân Kiệt, Sanh Tử Kiều lại chớp lên.
Nhưng hai bóng người chợt xuất hiện, ngăn chặn chàng. Không rõ hai người đó dùng võ khí gì đón đỡ thanh đao, giả dĩ hai cái chạm của song phương, Lệ Tuyệt Linh cảm thấy chấn động mạnh, cánh tay dội khá mạnh. Chàng nổi giận, hoành đao ra sau lưng, lộn qua tay tả, từ phía dưới phóng vụt ngược lên. Thanh đao bay đi.
Hai người đó cấp tốc dạt qua hai bên, nhưng hai vầng hào quang thanh sa từ tay hai người đó bay ra hiệp làm một, rơi ào ào trên đầu Lệ Tuyệt Linh.
Hai người đó là Chương Minh và Chương Quang, anh em đồng bào song sinh, đồng hiệu là Song Hoa? Ảnh, cao thủ thuộc Huyền tổ trong Hắc Lâu, từ đầu cuộc chiến chỉ đứng ngoài âm thầm quan sát, đến khi thấy Hề Nhân Kiệt gặp nguy mới ra tay.
Lệ Tuyệt Linh lạng người sát mặt đất, vọt ra ngoài tung mình lên cao, vừa tung vừa loang đao bao bọc quanh mình, hất văng đi những hạt thanh sa tiếp theo. Vậy mà chàng cũng không tránh khỏi một vài hạt bắn vào chân và vai.
Song con cá đã thoát ra ngoài rồi. Lửa càng lúc càng bốc lên cao, ngọn lửa trong lưới lửa bốc bừng cao thấp, có tiếng nổ vang lên.
Thanh sa đó được chế luyện bằng lân tinh và huỳnh hoàng, phương pháp chế luyện rất tinh vi, tuy hạt sa nhỏ nhưng phát hỏa rất nhanh. Lân tinh gặp gió là phát cháy, chỗ nào có không khí là phát cháy, trong Thanh sa lại có chất độc, cháy nơi nào là không gian nơi đó nhiễm độc liền. Ngửi phải hơi độc cũng chết, chạm phải thanh sa là bị chất độc ngấm vào người đau đớn mà chết.
Một loại ám khí cực độc không tiền khoáng hậu.
Lệ Tuyệt Linh còn đảo lộn trên không chưa đáp xuống được, bởi bên dưới anh em họ Chương tung tiếp thanh sa, mở rộng màn lưới lửa như để hứng chàng. Mấy hạt thanh sa chấm vào vai và chân chàng, bắt đầu nhiễm độc hành hạ chàng vô cùng đau đớn. Vừa mắng oang oang, Lệ Tuyệt Linh vừa cắn răng hớt đi phần thịt nơi đầu vai và chân, ngăn chặn chất độc ngấm sâu vào cơ thể.
Phải có gan lỳ mới dám làm như vậy, dù biết rằng phải làm, không làm là chết.
Đoạn chàng thu tròn mình đạp mạnh vào không khí, lấy đà vọt xéo lên cao hơn một chút nữa, uốn cầu vòng đáp xuống ngoài bảy trượng xa.
Chàng chưa xuống đất, Lâu Tử Nghiên và Hề Nhân Kiệt đã lướt tới nơi, một chậân tiền, một ngăn hậu, hai phía dồn dập đánh vào.

Còn lưng chừng trên không mà bị đón nhận như vậy, Lệ Tuyệt Linh thấy cơ nguy lớn. Đoản xà mâu của Hề Nhân Kiệt chớp chớp, đôi cánh tay sắt của họ Lâu rít gió vụt tới, cả hai cũng xuất toàn lực quyết hạ cho được chàng.
Trong trường hợp đó Lệ Tuyệt Linh phải liều. Không còn trở lại trên không được, chàng cắn răng giữ nguyên đà xuống, vừa vọt tới, song cố lách mình nhích qua một bên tránh ngọn côn của Hề Nhân Kiệt. Một tiếng soạt vang lên, hông áo của chàng bị ngọn mâu rọc tét một đường.
Nhưng chẳng phải chàng không tránh được mà chàng chỉ liều, nên đành làm một cuộc đánh đổi nguy hiểm.
Mạo hiểm để cho ngọn đoản xà mâu rọc tét hông áo, chàng vươn tay tả đâm ngón tay vào rún Hề Nhân Kiệt, trong khi đó, tay hữu hoành về phía sau, ánh lam quang của thanh Sanh Tử Kiều chớp lên.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 9
Vượt cả hung thần

Đao chớp lên rít gió một tiếng vù, đồng thời gian với đôi cánh tay vươn dài, chụp vào lưng Lệ Tuyệt Linh. Đao chạm tay, cứng chạm mềm, cứng khó gẫy, mềm dễ đứt.
Một tiếng soạt vang lên, tiếp theo là mấy tiếng oai oái. Lâu Tử Nghiên mất bình tĩnh thế nào, kêu la không kịp rút lưỡi vào, hàm răng dưới chạm lên trên, cắn đứt một đầu lưỡi. Y nhào xuống đất lăn lộn, vết thương nơi bụng theo đà lăn lộn mở rộng ra, ruột lòi thòng lòng, ruột kéo dài theo đường lăn của y, ruột vấy máu đỏ ngời. Ruột lòi ra từng hai tiếng rột rạt phát, tiếng hơi của máu thoát hay tiếng hơi của ruột bị xáo trộn?
Một thảm cảnh không thường thấy trên giang hồ. Dù hoành đao hạ được Lâu Tư?
Nghiên, Lệ Tuyệt Linh cũng bị y chụp trúng vào lưng rồi, song chạm cũng không nhe.
lắm. Chàng bị đẩy tới hai bước, tâm mạch sôi động.
Lập tức chàng thở mấy hơi dài, lấy lại điều hòa rồi rút bàn tay đang nằm trong bụng của Hề Nhân Kiệt, bàn tay vừa rút ra thì phần ruột của Hề Nhân Kiệt lòi theo.
Lúc đầu Hề Nhân Kiệt còn gượng nổi, bị móc ruột ra ngoài đau quá

hắn phải tiến lên ba bước để giảm cơn đau. Y rú lên một tiếng buông đoản xà mâu, vươn hai tay chụp lấy Lệ Tuyệt Linh trong cơn cuồng loạn.
Khi ấy Lệ Tuyệt Linh nắm chùm ruột trong tay giật mạnh một cái rồi nhảy qua một bên, chàng buông tay cầm ruột Hề Nhân Kiệt phóng ngoài xa mấy bước.
Tình thế biến chuyển hết sức hãi hùng và nhanh chóng, theo dõi còn không kịp, nói gì ức đoán trước. Tuy nhiên không còn ai bỏ cuộc được, với lại những người chưa bị loại, phỏng có bao nhiêu? Bất quá một bên lệ Tuyệt Linh duy nhất, bên kia là anh em họ Chương vừa vào cuộc, còn thì lớp thọ thương, lớp chết. Dù ai muốn thoát chạy cũng không thể chạy công khai.
Chương Minh, Chương Quang nhận định phương hướng xong cùng lướt tới.
Lệ Tuyệt Linh không hề quay đầu lại , bàn tay tả đập vào cánh chỏ hữu, thanh Sanh Tử Kiều nơi tay hữu thoát bay đi, vẽ thành một cái mống màu lam, cái mống đó lượn quanh chiếc đầu của Chương Minh, mống bay lên cao, đầu Chương Minh lìa cô?
bay theo, máu đỏ từ cổ vọt ra tống chiếc đầu đẫm máu lệch đà, rơi xuống cách chiếc xác mấy thước.
Thanh đao cuốn tròn cầu vồng, rồi trở về đáp Chương Quang kêu lên một tiếng lớn, quăng chiếc bình vào lưng Lệ Tuyệt Linh.
Sanh Tử Kiều chớp lên theo thế Đầu Thai, bay tới vào ngực Chương Quang, đâm thủng đến sau lưng lọt ra ngoài uốn cầu vòng lộn trở về.
Chiếc bình của Chương Quang trúng lưng chàng, vỡ ra, từ trong đó một đoàn lúc nhúc những vật trùng, lểnh nghểnh khắp lưng chàng.
Chàng nghiêng đầu nhìn ra sau lưng. Một vài vật rơi xuống đất.
Những con nhện mà lại là thứ nhện có lông.
Có đến trên mấy trăm chứ không ít.
Lệ Tuyệt Linh biết rõ giống nhện đó sanh xuất từ vùng Nam Hải , trên U Tuyền đảo, là một trong các loài vật độc nhất trên đời.
Loài nhện này bò rất nhanh, ai bị nó cắn là cầm như sắp về chầu với tiên tổ dưới suối vàng.
Không chậm trễ, Lệ Tuyệt Linh hoành đao ra sau lưng gạt mạnh từ bả vai xuống tận đôi chân cho những con nhện rơi xuống đất, đồng thời chàng lướt đi mấy bước tránh chúng bổ theo.
Đoạn chàng xoay mình dùng chưởng đánh xuống vị trí cũ, nơi những con nhện bi.
gạt, rơi xuống nằm một đống, nhúc nhúc như vòi.
Chưởng kình hàm súc Vi Đà Lực giáng xuống như màng nhện, nhện

nào chịu nổi?
Chúng nát như tương, biến thành một bãi nhầy nhụa với nước xanh nhờn nhờn.
Mùi tanh bốc lên không ngửi nổi.
Chàng lùi lại xa hơn. Đoạn chàng đảo mắt quan sát chiến trường.
Đấu thủ đã bi.
loại hết rồi. Chỉ còn đứng ngoài xa độ hai trăm đệ tử Đơn Quan môn.
Hai trăm người đó, đứng im như những pho tượng bao quanh chàng, nhưng lại là một vòng vây chết. Chừng như chúng nín thở luôn.
Lệ Tuyệt Linh nhìn chúng, với ánh mắt lạnh lùng, chúng nhìn chàng với ánh mắt kinh hãi.
Một lúc lâu bỗng chàng thốt lên:
- Giết.
Tiếng phát làm chúng giật mình, như bừng tĩnh sau một cơn ác mộng.
Mãi đến bây giờ chúng mới nghĩ đến việc bỏ chạy. Trước đó chúng không dám chạy, vì chưởng môn còn, chấp pháp còn. Đàn chủ, Hương chủ còn. Và đến khi các cấp chỉ huy chết hết, thì chúng không còn chạy được nữa, bởi quá khiếp đến sững người.
Trong thoáng mắt hơn hai trăm người ly khai cục trường, chẳng còn một ai.
Lệ Tuyệt Linh thở ra. Theo hơi thở ra, mọi căng thẳng đều tháo trút, kháng lực duy trì mà chàng kềm giữ từ lúc khởi đầu cuộc chiến tiêu tan mất, sự mệt nhọc hiện lên tạo cái phờ phạc xác xơ cho chàng, hùng khí lắng động, đưa chán nản lên ánh mắt.
Chàng lắc đầu lẩm nhẩm:
- Cạnh tranh ! Tại sao con người cứ mãi cạnh tranh dù biết rằng vô lý ! Được thì giữ bao lâu ? Không được lại lôi cuốn nhiều sanh mạng vào vòng chết chóc. Nếu Lâu Tư?
Nghiên xử sự hợp đạo lý một chút, thì làm gì có cái cảnh máu đổ như hiện nay Cái ngu của y gây lên, bao người uổng mạng.
Nhìn qua các xác chết chàng lại lắc đầu, chốc chốc buột miệng thở dài.
Chàng bước lại cạnh xác Lâu Tử Nghiên.
Trước khi chết Lâu Tử Nghiên cố thu được ruột về, nhét vội vào bụng, nhưng y không làm xong được việc đó đã tắt thở nửa chừng, một phần ruột còn lòng thòng bên ngoài, máu nơi phần ruột đông đặc lại.
Lệ Tuyệt Linh cười mỉa mai:
- Tiền tài, ai không ham. Song phải ham cho hợp lý, hợp tình, chứ

ham bằng cách tham tàn bạo ác, thì chung qui cũng chẳng giữ được lâu dài. Giả như ngươi có trọn số ngọc trong tay, lúc buông xuôi như thế này ngươi mang về tuyền đài được bao nhiêu hạt?
Chàng lắc đầu đảo mắt nhìn chiến trường một lượt nữa đoạn thất thểu bước đi.
Bây giờ chàng muốn đi. Muốn tới nơi này gấp, nhưng toàn thân chàng rời rã qua cuộc chiến hãi hùng, chàng không làm sao bước nhanh được.
Chàng không cất bước nhanh như ý muốn, thì còn con ngựa đó chi ? Nó sẽ mang chàng đi xa tận nơi nào mà không gian không còn tanh mùi máu.
Đến chỗ cột ngựa chàng lên lưng nó, gối chàng thúc tróc tróc mấy tiếng, con ngưa. cất võ sải đều.
Ngựa chạy làm thân chàng xóc xách mạnh, khích động các vết thương, do chàng tự gây ra cho chàng đau đớn vô cùng. Chàng từ từ xé vạt áo ghịt lại.
Chàng soát lại các huyệt mạch trên toàn thân, vận chân khí chu hành cảm thấy hơi thở khó khăn.
Chàng nhếch một nụ cười nghĩ rằng nội thương này do Thiết Tý Công của Lâu Tư?
Nghiên gây cho.
Nội thương không nặng lắm, thực ra chẳng đáng lo chút nào, có điều trong lúc này mà mang thương thì thật là phiền phức. Bởi thể chàng cần có một cơ thể cường kiện, khối óc sáng suốt để đối phó với bao nhiêu cường địch đang theo dấu chân chàng.
Bằng mọi giá, chàng không muốn làm “khách quí ” của Hắc Lâu, của Ưng Bảo hay bất cứ ai ?
Chàng không muốn mất cái tự do mà chàng nắm giữ từ ngày xuất đạo đến giờ. Vì bảo vệ cái tự do đó, chàng từ chối bao nhiêu lời mời mọc hiệp tác, chàng không hề nuôi cái chí ỷ lại vào người.
Bình sanh chàng không hề mở miệng van xin ai về bất cứ một điều gì.
Sống cái kiếp phiêu bồng đơn thần độc lực, không thân nhân, bất quá có vài bằng hữu. Nhưng có bằng hữu là do thanh khí tương đồng mà có chứ không phải có đê?
dành sẵn đó, khi cần lại kêu gọi sự trợ giúp.
Chẳng hạn trong trường hợp này chàng cũng có quyền kêu gọi đến bằng hữu chứ?
Song chàng không làm. Nếu không đến nương tựa bằng hữu thì con đường đã vạch, chàng cứ tiến tới.

Phía trước cách độ năm sáu dặm đường, có một thị trấn là Sa Hán trấn.
Chàng định đến đó tìm khách sạn lưu trú lại vài hôm, chữa trị nội ngoại thương.
Nhưng ngựa vượt vài dặm đường, chàng nhận thấy vào thị trấn lúc này, trọ tại khách sạn rất bất tiện. Bởi nơi đó là nơi thập mục sở thị. Chàng đến đó, rất dễ bị lô.
hành tung. Một con người như chàng, có khác nào phải lộ chân tướng. Địch không phải khó khăn lắm cũng tìm ra chàng ngay.
Nghĩ vậy rồi, chàng rẽ ngựa qua bên đường, băng đồng hoang chạy thẳng đến một tòa núi.
Núi đó có một thung lũng, bên trong thung lũng là một gành đá khá cao, che khuất dưới tạo thành một cái động. Có mái song không có vách trước hai bên.
Quan sát địa hình rồi, Lệ Tuyệt Linh rất hài lòng, chọn nơi này tạm trú qua đêm.
Cột ngựa xong, chàng lấy chiếc chăn cuộn tròn quanh hông ngựa, trải dựa vách đá trong, ngồi xuống đó, mở bao lấy nước và bánh khô ra ăn.
Cái kiếp giang hồ là vậy đó, lấy trời làm nhà, lấy đất làm giường, trăng sao mây gió đá cây làm bạn, gặp cái gì, bằng lòng với cái đó không đòi chi hơn.
Nhưng, tại sao lại có số người thích sống kiếp giang hồ?
Lý tưởng chăng? Nghiệp dĩ chăng?
Dù là vì lý tưởng, dù là cho nghiệp dĩ, chung quy khách giang hồ vẫn có một hoài bão như thường.
Bởi muốn thực hiện hoài bão, khách giang hồ mới có đủ nghị lực chấp nhận một lối sống mà ngày mai không bảo đảm, song họ tin tưởng phải có ngày mai.
Tuy nhiên, chẳng phải một khách giang hồ nào cũng thực hiện được hoài bão của họ.
Soát lại các việc, từ nghìn xưa, Lệ Tuyệt Linh nhận thức ra, có lắm vị tiền bối bo?
cuộc dở dang, và mang theo hoài bão xuống tuyền đài, thì cuộc sống giang hồ không sán lạn lắm. Dĩ vãng ảm đạm, hiện tại cam go, tương lai mờ mịt!
Lệ Tuyệt Linh hy vọng một ngày nào đó, chàng thực hiện được hoài bão, từ bỏ cái nghiệp phiêu bồng, gác đao, rửa tay ẩn dật ở một nơi thanh tịnh, đếm chuỗi ngày trôi qua.
Hiện tại, đêm đã xuống rồi, cùng với gió mát cuố n về, sao trời chớp

sáng, gành đá che khuất nửa bấu trời bên trên, chàng chỉ trông thấy một khoảng trời viền quanh, trong khoảng trời thu hẹp đó, sao mọc giăng giăng.
Ăn uống xong, chàng tháo băng các vết thương, lấy nước trong bình rửa sạch máu, trét thuốc kim san vào, cuốn lại.
Đặt thanh Sanh Tử Kiều làm gối, chàng nằm xuống, lắng động tâm tư, ngủ một lúc.
Không rõ ngủ được bao lâu, bỗng chàng giật mình tỉnh giấc. Chẳng một tiếng động nào làm chàng giật mình, mà chính là linh giác gọi tỉnh chàng.
Từng vào nguy ra tử, cảnh giác luôn luôn đề cao, lâu rồi thành tập quán, linh cảm do đó rất nhạy, và mỗi khi linh cảm xúc động là phải có một sự bất tường đối với chàng.
Sự bất tường còn quanh quẩn đâu đó chưa đến với chàng là linh cảm báo động rồi.
Chàng mở mắt ra, cầm thanh Sanh Tử Kiều, ngồi dậy, tựa mình vào vách đá, bình tĩnh chờ.
Không lâu lắm.
Từ xa xa, một bóng người xuất hiện. Bóng đó tiến tới từ từ.
Bóng đó đến gần, hiện ra là một người to lớn, to hơn người thường hơn nửa tầm vóc, vận áo đen, trước ngực có một chữ thêu bằng chỉ trắng.
Chữ Thiên !
Lệ Tuyệt Linh suýt kêu lên ! Người xuất hiện đúng là một cao thủ của Hắc Lâu, thuộc tổ chữ Thiên!
Chẳng những thế chàng còn biết rõ người đó là ai! Đừng nói là trong Hắc Lâu, ngay khắp trong thiên hạ, vị tất có một người thứ hai to lớn như vậy !
Cho nên khi thấy người, dù chưa hề gặp lần nào, Lệ Tuyệt Linh cũng đoán được là ai rồi.
Người đó là Qúy Ca, ngoại hiệu Cự Linh Sát !
Qúy Ca dừng chân bên ngoài gành đá, nhìn chàng. Chàng ngồi bên trong nhìn ra y.
Song phương cùng trầm tĩnh như nhau.
Lệ Tuyệt Linh vừa nhìn, vừa quan sát, nhìn để chống trả lại ánh mắt đối phương, còn cái ý thì làm một cuộc nhận định tổng quát.
Thần thái đó, nói nên cái gì hiên ngang, tàn khốc, quật cường, cương nghi, thà gãy chứ không chịu cong, đồng thời cũng thâm trầm không tưởng nổi. Đó là mẫu người của chàng, nếu là bằng hữu thì chắc hẳn là một hảo hữu, nếu là cừu nhân thì không còn cừu nhân nào đáng

sợ hơn.
Họ nhìn nhau một lúc rất lâu. Cuối cùng, Qúy Ca cất tiếng trước:
- Các hạ là Lệ Tuyệt Linh phải không ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Phải ! Chính là ta !
Qúy Ca điềm nhiên:
- Kỳ quái ! Tại sao ta tìm ra ngươi nhanh chóng quá!
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Không có gì kỳ quái cả. Ta đã biết, phương pháp truy tầm của các ngươi rất có hiệu quả, sớm muộn gì các ngươi cũng phát hiện ra ta ! Thì gặp càng sớm càng hay, sớm hay muộn gì cũng thế thôi, chỉ có hay chứ không kỳ quái.
Qúy Ca lạnh lùng:
- Chừng như ngươi hài lòng lắm ?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười :
- Không lẽ ta chết sầu ? Biết thế nào cũng chết thì tại sao con người ta không vui mà chết ? Ai dại gì đi đầu độc trọn linh hồn để kéo dài thêm một kiếp khổ nữa !
Qúy Ca tiếp:
- Từ lâu, ta đã có ý ngưỡng mộ ngươi.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ta cũng thế ! Đặc biệt đối với ngươi !
Chừng như không ngờ Lệ Tuyệt Linh nói câu đó, Qúy Ca hỏi:
- Ngươi nhận biết ta?
Lệ Tuyệt Linh tặt lưỡi :
- Không ! Song ta nghe nói đến ngươi nhiều, ngươi cũng hiểu, mỗi đồng đạo trên giang hồ đều có bổn sắc riêng biệt. Nhìn bổn sắc là biết người. Mà ngươi lại có nhiều đặc điểm hơn ai hết, nên nhìn qua là ta biết ngay!
Qúy Ca hỏi nhếch một nụ cười :
- Ta là Qúy Ca !
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:
- Với ngoại hiệu là Cự Linh Sát !
Qúy Ca bước tới một bước:
- Ngươi nên biết! Trên phương diện cá nhân, ta rất ngưỡng mộ ngươi, ta có phần nào thông cảm hoà n cảnh hiện tại của ngươi.
Lệ Tuyệt Linh lại cười :
- Ngươi khen làm cho ta ngộp thở đấy!
Qúy Ca nghiêm sắc mặt:
- Ta không châm chích chế nhạo ngươi đâu ! Ta chỉ nói ra những

cảm nghĩ của ta! Trên giang hồ phỏng có mấy tay như ngươi !
Lệ Tuyệt Linh hoặc vô tình, hoặc cố ý phun ra một bãi nước bọt thốt:
- Ta chỉ nói được mấy tiếng này:
“ đa tạ ngươi đưa ta lên quá cao !”.
Qúy Ca trầm giọng:
- Đối với cá nhân ta, cần gì phải che giấu ! Ta có thể nói sự việc do ta cảm nghĩ, trúng hay sai cũng chẳng liên quan đến ai, mà cũng chẳng ai trách cứ ta được, bởi ta chỉ đại biểu cho mỗi một mình ta thôi. Ta thẹn khi chúng ta gặp nhau trong trường hợp của hai kẻ đối lập ! Cái đó làm ta bối rối, tiết hận, thẹn buồn ! Đời rộng bao la, sao chúng ta lại gặp nhau trong con đường hẹp ? Tại sao chứ ?
Lệ Tuyệt Linh mơ màng:
- Con đường oan gia ! Đường oan gia thì khi nào lại rộng ?
Qúy ca tiếp:
- Đáng lẽ, ngươi không nên gây thù với Hắc Lâu! Bởi một chân chính võ sĩ, một hảo hán quật cường, phải thức thời , biết cân phân lợi hại biết cái cơ tiến thoái.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười :
- Ngươi nói phải đấy ! Song Qúy Ca ạ, có một nguyên tắc mà ngươi sơ sót. Đó là cốt khí của con người . Một chân võ sĩ một hảo hán quật cường nhưng bình tĩnh dù bi.
đại thế bức bách, trong hoàn cảnh bất lợi, ta chẳng bao giờ cúi đầu trước nghịch cảnh, ngươi biết chưa ? Có như vậy mới là chân chính võ sĩ, mới là hảo hán quật cường !
Bằng ngược lại, chỉ là phường giá áo túi cơm, xu thời phụ thế, thấy lợi là vâng dạ, thấy bạo lực lắc đầu! Một lũ ký sinh trùng, không hơn không kém.
Qúy Ca trầm giọng một lúc:
- Ta thừa nhận cái đạo lý của ngươi !
Rồi y lắc đầu tiếp:
- Rất tiếc ta chỉ thừa nhận mà không thể thực hành. Đó là điều bi thảm nhất của khách giang hồ.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Bi thảm là vì ngươi đầu thân vào Hắc Lâu?
Qúy Ca gật đầu:
- Cho nên, ta mong ngươi thông cảm cho ta và làm vơi bớt gánh nặng đang đè nặng tâm tư ta !
Lệ Tuyệt Linh mỉa mai:
- Đừng khách sáo! Ngươi cứ làm theo sự ràng buộc, ta có cái tư thế tự bảo vệ an toàn !

Qúy Ca tặc lưỡi :
- Thực ra, có hỏi cũng như thừa. Song phải hỏi cho có chiếu lệ ! Ngươi nên nhớ là chiếu lệ đấy nhé! Thảm án tại Ngọc Long sơn trang của Đơn Quan Môn là do ngươi gây ra ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Phải !
Đôi mắt của Qúy Ca chớp lên, y gật gù:
- Khá ! Một mình mà tạo được thành tích đó, phải cho là phi thường ! Hạ sát cao thủ Đơn Quan Môn, cộng với bốn nhân vật Hắc Lâu !
Y dựng lại một chút, rồi tiếp:
- Ta biết ngươi có tài, song ta không tưởng tài của ngươi đến mức độ đó ! Thành thật khen ngươi vậy ! Ta rất thẹn vì xem nhẹ giá trị của ngươi !
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Dù phục, dù thẹn, ngươi cũng không cải biến cái chủ ý ! Phải vậy chăng?
Qúy Ca cười khổ :
- Đúng !
Lệ Tuyệt Linh đặt thanh Sanh Tử Kiều lên đầu gối , khẽ nhếch thân mình, như soát lại công lực.
Chàng lạnh lùng tiếp:
- Có lúc rất chán giết người, song con người cứ lăn xả vào ta, mắng ta, giục ta giết mau, ta miễn cưỡng thành toàn cho họ ! Cái số mà ! Cái số giết người ! Ta đã biết là số ta phải như vậy, từ lúc xuất đạo.
Qúy Ca gật đầu:
- Ta đồng ý ! Đó là cái số !
Y thấp giọng, tiếp:
- Trong thâm tâm ta không muốn phải dùng vũ khí mà giải quyết sự việc ! Nhưng xem tình hình này thì cái việc đó khó tránh rồi ! Ngươi nghĩ có phải không?
Tuyệt Linh gật đầu:
- Chỉ sợ phải như vậy !
Qúy Ca lại hỏi :
- Ngươi còn giao đấu nổi chăng?
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Ta tưởng ngươi cũng nổ lực như ta ! Ngươi không sung sướng chi cho lắm!
Qúy Ca lại thở dài:
- Ta nghĩ ngươi không nên gây sự với Hắc Lâu mà ta lẽ ra cũng không nên gia nhập với Hắc Lâu ! Thì có lẽ chúng ta gặp nhau trong

hoàn cảnh đẹp hơn, làm gì có cái khổ như đêm nay ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ngươi nói phải ! Rất tiếc thời gian không trở lại cho ngươi sửa chữa thế cờ !
Qúy Ca hỏi :
- Ngươi đừng chống cự được chăng?
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Ngươi cứ đùa mãi !
Qúy Ca từ từ tiếp:
- Ta nói thực đấy ! Bởi ta không muốn động thủ với ngươi, bởi ở trong hoàn cảnh đó ngươi không hy vọng gì thủ thắng, thì đừng làm một việc gượng gạo vô ích.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ta nhận xét khác ngươi !
Qúy Ca lộ vẻ lo ngại :
- Quật cường trong lúc này vô ích. Tuyệt Linh, ta không dám nói là có thể buông tha ngươi, chắc ngươi hiểu tại sao rồi ! Ngoài ra, ta cho ngươi biết rằng, đến đây chẳng phải chỉ có mỗi một mình ta!
Lệ Tuyệt Linh bình tịnh đáp:
- Ta không lạ chi điều đó! Từ lâu lắm rồi ta đã tập thói quen chấp nhận những cuộc thi đấu bất công, do đó ta luôn luôn đơn thân độc lực ngược Bắc xuôi Nam. Mãi rồi ta nghĩ ta có cái số phải chấp nhận những cuộc chiến chênh lệch như vậy !
Qúy Ca lắc đầu:
- Và luôn luôn ngươi được may mắn ? Không ! Hôm nay thì khác, cái may đó không còn bám theo ngươi nữa ! Đừng mong có cơ hội như ngày nào.
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Ta bắt buộc phải nói với ngươi một câu ngắn ngủi mà ta không muốn nói! Câu đó là ngươi cứ thực nghiệm xem !
Qúy Ca tiếp:
- Bọn ta tất cả là tám người. Bốn trong Thiên tổ, bốn trong Huyền tổ. Ngươi nên châm chước lại đi!
Lệ Tuyệt Linh thở ra:
- Đó là một vấn đề cho ta vậy !
Qúy Ca gấp giọng:
- Nếu thế tại sao ngươi còn làm khổ lấy mình chi cho vô ích ?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười :
- Nhưng cũng là một vấn đề cho ngươi. Nào phải riêng cho ta ? Người lại quên điều đó.

Qúy Ca giật mình:
- A ?
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Đồng quy ư tận ! Hay lưỡng bại câu thương. Cái kết quả đó sẽ chờ đợi chúng ta, ta dù có bề gì, các ngươi cũng không thể nào nguyên vẹn được.
Qúy Ca tặc lưỡi :
- Thì ta cũng nghĩ vậy !
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Dù nghĩ vậy, mà ngươi cũng không thể rút lui?
Qúy Ca thở dài:
- Không thể nào!
Y tiếp luôn:
- Ta muốn ngươi bỏ cuộc, chịu trói được chăng ?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Làm gì có việc đó ?
Qúy Ca lộ vẻ khó khăn:
- Bi ai ! Bi ai cho cả hai chúng ta.
Lệ Tuyệt Linh từ từ đứng lên:
- Chúng ta nên bắt đầu đi là vừa!
Qúy Ca còn tiếc rẻ:
- Ngươi nên nghĩ lại đi.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ta đã nghĩ từ ngày ta bước chân vào cái giới giang hồ này nên ta có cái quy cu?
của ta đối với các sự việc, như sự việc đêm nay, cho nên gặp việc là ta áp dụng quy cu?
ngay,khỏi cần phải suy nghĩ ! Qúy Ca, ta hiểu ta phải làm gì trong hiện tại, và sẽ làm gì cho ngày mai trong tương lai ! Ta không cần suy nghĩ nhiều.
Qúy Ca thở dài:
- Thôi được.
Y vỗ tay ba lượt. Bảy bóng người hiện ra, ba gần, bốn xa cùng vận y phục đen, đầu quấn khăn đen, ngực thêu chữ bằng chỉ trắng. Ba gần mang chữ Thiên. Bốn xa mang chữ Huyền.
Trong lúc ba người gần, mang chữ Thiên có một người vóc ốm, ôm nơi tay một con thú, lông trắng mới trông thì tưởng là một con chó con, nhưng nhìn kỹ lại chẳng phải chó. Con vật có đôi mắt rất xanh, móng nhọn, thân mình trước ngắn, sau dài. Cái mỏ của nó rất nhọn.
Lệ Tuyệt Linh biết ngay là một con vật dữ, dù chàng chưa hiểu nó là

con vật gì.
Qúy Ca cười nhẹ:
- Con vật trong tay Tăng Phàm đó, có cái tên là Hạo Thiên Hồ, ngươi biết được nó kể ra kiến thức ngươi khá rộng.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Một hậu thuẫn giúp các ngươi thêm can đảm khi tìm được ta.
Qúy Ca lắc đầu:
- Nó không tham gia cuộc đấu, trừ khi bắt buộc. Nó chỉ được dùng đánh hơi, theo dấu kẻ ta muốn truy tìm.
Y tiếp:
- Ta không hèn đến độ ỷ trượng vào một con vật để thủ thắng với ngươi.
Lệ Tuyệt Linh từng nghe nói đến loài vật đó. Nó sản sinh tại vùng biên giới Tây Tạng. Loài Tuyết Hổ và Khôi Lang giao cấu sanh ra nó. Một loại vật rất hiếm trên đời. Nó đánh được hơi người trong vòng mười dặm, bọn thợ săn nếu có một con như vậy là cầm như phát tài.
Lệ Tuyệt Linh nhìn vật song lại nhìn người.
Tăng Phàm có vẻ ổn định, trầm tĩnh vô cùng. Đôi mắt rất sáng, chứng tỏ nội lực rất thâm hậu. Y chỉ còn một vành tai.
Người kế đó có thân sắc nhỏ thó, mặt đầy râu, nhưng râu lưa thưa, ngã màu trắng, gương mặt lại hơi màu hồng. Đôi mắt rất tròn, ánh mắt nhu hòa, chính đôi mắt đó tạo cho y cái vẻ am tường tự tại.
Qúy Ca cười hì hì thốt:
- Tăng Phàm là người ương ngạnh nhất trong Thiên tổ đó, Tuyệt Linh ! ngoại hiệu y là Độc Nhĩ Phán Quan, ngươi có nghe đến chứ.
Y giới thiệu tiếp:
- Người đứng gần ta, là Hắc Chùy Kim Ngang còn cái lão tiên sanh có dáng dấp từ hòa đó là Trát tam ca Trát Thái, có người gọi lão là Trại Lão Lai ! Ngươi xem có đúng không !
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Toàn là những nhân vật ta ngưỡng mộ từ lâu.
Chàng hướng qua Trát Thái, điểm một nụ cười tiếp:
- Nếu ngươi nhổ hết hàm râu đó, thì gương mặt của ngươi càng trẻ hơn ! Bởi cái thuật ngữ dung nhan trẻ mãi không chấp nhận sự nuôi râu.
Trát Thái cười :
- Dù ngươi đùa cợt với ý khiêu khích, ta vẫn xem thường. Nếu ngươi lanh lợi thì dùng lanh lợi đó là giải tỏa mọi khó khăn cho ngươi, còn hơn là đem ra châm chích người.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Ta đã có biện pháp rồi, đâu cần đợi ngươi phải nhắc!
Trát Thái chớp mắt:
- Ngươi nhất định cứng đầu.
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Tập quán của ta là thế !
Trát Thái tặt lưỡi :
- Cứng đầu, không phải là thượng sách. Cứng đầu là tự đưa mình vào chỗ diệt vong.
Tuyệt Linh đáp:
- Chống trả, bao giờ cũng có hy vọng lớn hơn, bó tay cũng không thoát chết hơn thế lại chết nhục. Ngươi có tâm địa hèn, nên luôn luôn chủ trương hèn yếu.
Trát Thái lắc đầu:
- Chưa hẳn bó tay là phải chết. Ngươi cùng bọn ta về Hắc Lâu, bọn ta sẽ van xin với Lâu chủ cho ngươi, có nhiều hy vọng được người tha thứ.
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Cất kỹ cái thịnh tình của ngươi, chờ gặp kẻ khác mang ra dùng. Bây giờ chúng ta tính đến việc kia là vừa.
Độc Nhĩ Phán Quan cất giọng lanh lảnh:
- Bốn đồng bọn của ta thảm tử tại Ngọc Long sơn trang có phải do ngươi chăng ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ta có nói với Qúy Ca rồi !
Độc Nhĩ Phán Quan Tăng Phàm quắc mắt:
- Ta sẽ lột da ngươi, báo thù cho bằng hữu.
Lệ Tuyệt Linh quan sát Tăng Phàm một lúc:
- Ngươi quát tháo với ai ? Ta cứ tưởng ngươi là một anh hùng, không ngờ ngươi chi?
là một tên lỗ mãng.
Tăng Phàm gầm lên như hổ:
- Nhị ca ? Có thể vào được chưa ?
Qúy Ca trầm giọng:
- Thư thả một chút.
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Qúy Ca! Chúng ta không thể là bằng hữu! Chúng ta chỉ là kẻ thù! Ta cũng như ngươi, thẹn và tiếc, nhưng tình thế hiển nhiên, ta với ngươi không còn lựa chọn được nữa. Bây giờ ta chỉ nói hai tiếng thôi đó là: đắc tội !
Qúy Ca hét lên:

- Các vị chú ý hắn !
Ánh sáng màu lam chớp lên. Một tiếng rẹt vang lên, ánh sáng chiếu thẳng đến đầu Tăng Phàm.
Tăng Phàm vừa sợ vừa giận, toan phản công, song không kịp, bắt buộc phải vọt ngược về phía hậu.
Hạo Thiên Hồ chớp lên một tiếng, phóng người tính ngoạn Lệ Tuyệt Linh.
Đồng thời gian, Qúy Ca vung thanh kim nhẫn kiếm dài ba thước lướt tới.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 10
Anh hùng mạt lộ

Lách mình chuyển bước vung đao là những động tác của đối thủ các động tác đó.
Lệ Tuyệt Linh phải làm hết sức nhanh chóng, bởi đối phương đông người lại gồm toàn những tay lợi hại. Ngoài ra còn có một con vật quái dị, nó hung hăng thành tánh, nó ỷ trượng vào chủ nhân lại càng hung hăng hơn. Tuy nó chẳng đáng kể gì, song vẫn là một chướng ngại, có thể làm chậm trễ hành động của chàng.
Một chậm trễ nửa giây thôi, trong lúc này cũng là một tai họa lớn cho chàng, cho nên chàng phải hạ nó trước hết.
Sanh tử kiếm chớp lên, rít gió lên một tiếng vút, chàng vừa lách mình, xoay thân mình một phần tư vòng, vung đao chém xuống đúng con Hạo thiên hồ vừa lướt tới.
Một tiếng phập vang lên, con vật bị tiện ra làm hai đoạn. Máu từ hai đoạn phân tách ra, bắn ngược vào nhau, vừa chạm nhau bắn thành tia, vừa nhuộm đỏ trước thân sau của nó.
Đồng thời gian, thuận đà đao chàng quét ngược lên trên, nghinh đón Kim nhẫn kiếm của Qúy Ca.
Một tiếng coong vang dội, lửa bắn tung tóe.
QuýCa buột miệng tán:
- Được lắm.
Vốn vóc to song di động rất nhanh kiếm chạm đao bắn dội trở lại y hoành tay, xuất phát chiêu thứ hai.
Kiếm quang loang loáng chụp phủ xuống người Lệ Tuyệt Linh.
Lệ Tuyệt Linh lùi lại một chút lấy tư thế rồi vung đao đánh luôn ra

chín mười đường không nhượng một nhát kiếm nào. Qúy Ca khi nào chịu kém, đường kiếm luôn luôn chớp nhoáng. Tiếng thép chạm nhau soang soảng.
Song phương đang xoắn tít vào nhau, Trại lão lai Trát Thái vung chiếc Tiêu nhân chưởng xông vào.
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ, hoành đao theo chiêu phải chiếu trong Lục sát đao pháp đánh ra.
Với chiêu phản chiếu này y vung đao thành một chiết trụ sáng màu lam, trông cực kỳ ngoạn mục, chiếc trụ đó chận trước mặt Trát Thái.
Chiếc trụ vững chắc như Thái sơn Trát Thái đánh luôn mấy nhát liền nhân chưởng, nhưng không xuyên thủng, y vốn tính quật cường, càng đánh không thủng, lại càng nổ lực đánh.
Vũ khí chạm vũ khí tiếng kêu coong coong, soang soảng nghe rợn người.
Trong khi đó Lệ Tuyệt Linh còn phải chống trả với Qúy Ca, y vẫn vung kiếm với nhịp độ đều đều.
Chưa hết, người đứng ngoài như ngứa ngáy, vung vũ khí vào luôn.
Thoạt tiên là Hắc chùy quang, y vung quả chùy sáu gai, lướt tới, nhưng gai lại quăn queo, trông lởm chởm đáng sợ. Chùy là loại vũ khí thô hình, rít gió vu vu, nghe lạnh mình. Nếu ngọn giả sơn hứng một chùy thôi cũng đủ vỡ ra từng mảnh vụn, huống hồ con người bằng xương bằng thịt.
Lại thêm một đấu thủ nữa.
Lệ Tuyệt Linh phải chẻ ba cái hiệu lực của thanh Sanh tử kiều nghinh đón ba người. Hiệu lực đó tự nhiên phải kém giảm bởi chàng đang ở trong tư thế một chống ba, muốn giữ nguyên hiệu lực đó, chàng phải gia tăng công lực, mà làm như vậy là chân khí phải tiêu hao gấp.
Đó là cái nguy của chàng hiện tại.
Huống chi chàng thọ thương ! Huống chi còn đến năm người, ở bên ngoài có thê?
vào cuộc bất thần.
Nhưng khi ở trong cái thế chẳng đặng đừng, chàng phải liều, bất quá chàng không thể để mất bình tĩnh vậy thôi. Có sáng suốt mới ứng phó hữu hiệu, giả như có bại thì đối phương cũng sức mẻ ít nhiều.
Bằng mọi giá, chàng không thể cho họ toàn thắng, họ phải trả một cái giá thật đắt.
Bỗng chàng bật cười ghê rợn. Sanh tử kiều vỗ thành một vệt sáng dài màu lam, đầu vệt sáng chiếu xuống bả vai Hắc chùy kim quang.
Một tiếng soạt tiếp theo. Đầu vai bị chém tét một đường dài nửa thước.

Đau quá Kim Ngang rú lên một tiếng thảm, ngã nhào xuống, đà đao làm chấn động, y đẩy thân hình y thành mấy vòng, ra ngoài vị trí mấy bước. Cự Linh sát Qúy Ca nổi giận, đánh luôn mười chín nhát kiếm. Lệ Tuyệt Linh tràn mình lách ra ngoài, song chậm một chút, tiếng quét qua soạt soạt, chàng trúng hai nhát nơi lưng máu cuộn ra đẫm ướt áo. Chàng không đợi trọn đà lách mình đó, lập tức cắm đao xuống đất, gặt chuôi đao, thân đao cong bật bật lên bắn đi, chàng vọt mình theo liền. Đao và người hợp nhất, đao chớp đến đâu, người đến nơi đó. Qúy Ca có thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, cũng không tránh đi nơi khác kịp. Một mảnh lưng có da lẫn thịt bị đao phạt băng đi vút lên không.
Tăng Phàm trở vào cuộc đúng lúc quét đôi Phấn thủy thích qua vút vút, trong khi Lệ Tuyệt Linh tung bổng người lên không. Lệ Tuyệt Linh, lên không liền lộn người lùi lại, cứ vọt tới. Hai mươi ngọn cước bay ra, liên tục đá bật hai phân thủy thích ra hai bên. Thừa dịp đó chàng tiến luôn sát Trại lão lai Trát.
Trát Thái kêu to:
- Các vị tránh mau.
Nhưng Lệ Tuyệt Linh vờ công Thát Thái, song chuyển đao đâm qua Tăng Phàm.
Tiếng quát của Trát Thái còn rền vang trong không gian Sanh tử kiều đã xuyên thủng ngực Tăng Phàm rồi.
Chàng vung tay, chiếc xác của Tăng Phàm rơi và lao vút lên không uốn cầu vồng, rơi xuống ngoài xa mấy trượng.
Hắc chùy Kim Ngang rống lên như hổ dữ, lao mình tới, quả chùy sáu gai xoay tít trong không gian, gió dây như ngàn vó ngựa nên dập dồn. Lệ Tuyệt Linh liếc thoáng qua, nhận định mục tiêu rất chuẩn rồi vung đao liền.
Một tiếng keng vang lên, chấn động cả không gian, đạo chạm chùy, chùy dội lại, lôi luôn Kim Ngang thoái hậu ba bước. Kim Ngang lại hét lên như sấm vang vừa vung chùy vọt tới, trong cái thế liều rõ ràng.
Lệ Tuyệt Linh hạ mũi đao dùng bàn chân hất mạnh vào mũi đao đồng thời tay buông chuôi. Đao bay đi, đâm trúng bụng Kim Ngang vọt ra phía sau lộn trở lại tay chàng, đúng lúc Trát Thái đánh Tiên nhân chưởng sang.
Có đao trong tay rồi, Lệ Tuyệt Linh đâu còn ngán địch? Bảy mươi chín chưởng của Trát Thái phát xuất đều bị chàng hóa giải dễ dàng. Trát Thái vừa thở vừa hừ hừ, vừa lùi lại trước áp lực của Sanh tử kiều.
Y lùi lại thì Qúy Ca tiến lên thay thế. Qúy Ca cắn răng cố gượng đau,

không nói năng gì, vừa vung kiếm lăn xả vào, chém loạn, ngăn chận Lệ Tuyệt Linh đuổi theo sát hại luôn Trát Thái.
Nhờ thế mà Trát Thái mới vững tâm, lão mắng to:
- Khốn nạn thật ! Bọn các ngươi trong Huyền tổ đến đây để xem người ta đánh nhau cho sướng thôi à! Đây có phải là hí trường đâu? Người ta đang thất điên bát đảo đây mà các ngươi lại đóng vai trò chủ nhân ông, thản nhiên trước cảnh diệt vong của người trong Thiên tổ! Bọn ta có phải là thuộc hạ của các ngươi đâu.
Nghe tiếng mắng bọn bốn người thuộc Huyền tổ mới nhích động thân hình tiến tới cục trường.
Trong số, có một người có gương mặt choắt cheo, mũi nhọn cao giọng nói:
- Qúy nhị ca lùi lại đi bọn tại hạ định dùng Lôi hỏa võng tấn công để hạ hắn đây.
Qúy Ca đã đánh đúng một trăm mười ba kiếm. Lệ Tuyệt Linh trả đủ một trăm mười ba đao.
Đến lúc đó Qúy Ca mới nhảy ra ngoài vòng chiến, không chậm trễ bón người trong Huyền tổ cùng một lúc phát động thế công, họ ước lượng thời cơ rất chuẩn. Qúy Ca vừa thoát thân là mỗi người vung hai tay liền. Tám quả cầu sáng bay vào trung tâm, trên bốn dưới bốn, quả này cách quả kia chừng độ ba thước. Rồi tám quả cùng nổ lên, lửa bốc nhanh, lửa giáp mí nhau tạo thành một màn lưới, lửa trên lửa dưới bao bọc lấy Lệ Tuyệt Linh vào giữa.
Nhưng Lệ Tuyệt Linh có dại gì đem thân vóc thịt xương chống trả với lửa độc.
Đối phương vừa cảnh cáo. Qúy Ca vừa rút lui, là chàng cũng lùi nhanh đến vách núi bỏ trống vị trí.
Lưng mang hai vết kiếm, chàng bất chấp thương thế, dùng ngay Bích Hổ công, thêm thanh đao trợ lực theo vách đá lên cao dần dần, lưng chạm vách kêu lên soạt soạt.
Chàng lên cao được hai trượng, lùi chiếc vòng lửa thành hình.
Một tay cầm đao chòi vào vách, tay kia lại lấy chiếc nón trúc xanh, quăng xuống một trong bốn người Huyền tổ.
Nhìn Lệ Tuyệt Linh ở trên cao xa khỏi ngọn lửa, Trát Thái thét lên:
- Cái bọn vô dụng kia. Người ta ở trên cao mà các ngươi đốt cái gì nữa ! Có bức hắn xuống mới được chứ. Không lẽ các ngươi quá ngu như vậy.
Người mặt choắt mũi nhọn hiển nhiên là kẻ chỉ huy đám Huyền tổ, chưa kịp nói gì chiếc nón trúc xanh lao vút xuống, đánh nát chiếc đầu của một đồng bọn.

Y nổi giận phừng phừng hét to:
- Dùng ngay Mê hồn tiễn.
Chính y vẫy tay trước hai người còn lại. Từ tay y bay ra mười hai mũi tên nhỏ, không lông chuôi màu trắng như bạc. Hai người kia lập tức phóng tiễn theo. Ba mươi sáu mũi tên bạc rít gió cuốn tới chớp loang loáng trong không gian, sáng hơn những vi.
sao trời. Ba mươi sáu mũi phần lệch đích vào vách đá cũng bị Lệ Tuyệt Linh vung đao chém đứt, từng đoạn nhỏ bay ra rẹt rẹt. Những mũi tên cắm vào vách đá, cũng bị Lệ Tuyệt Linh chém gẫy hết. Nhưng, những mũi tên đó có chứa phấn hồng, bên trong tên gẫy phấn bay ra, tản mác trong không gian. Dĩ nhiên đó là loại phấn độc, có lẽ là thứ phấn mê hồn như cái tên của các phi tiễn đã rõ. Lệ Tuyệt Linh đã biết trước nên bế trụ hô hấp, đồng thời chàng buông mình, xuyên qua phần phấn độc đáp xuống bên dưới. Ba người trong Huyền tổ thấy chàng qua vùng phấn độc lại không việc gì, hết sức kinh hãi, cấp tốc lùi lại, cả ba cùng lính quýnh thấy rõ.
Qúy Ca hừ lạnh tiến lên càu nhàu:
- Một lũ vô dụng ! Chẳng làm nên cái tích sự gì, lại còn sợ chết.
Trát Thái cũng mắng theo:
- Hèn thật ! Các ngươi đúng là một lũ không mặt không mày. Các ngươi làm bại hoại thanh danh của Hắc Lâu.
Y hét:
- Sao chưa tiến lên, bao vây tiểu tử? Chờ gì nữa ?
Họ do dự. Nhìn họ Lệ Tuyệt Linh buồn cười quá. Cuối cùng họ cũng tản ra. Mỗi người tiến lên một phương hướng, tạo thành một vòng vây quanh chàng. Chàng lấy đao, chỉ thẳng từng người từ từ thốt:
- Các ngươi nên nhớ ! Ta xuất thủ thì trước hết sẽ nhắm vào các ngươi đó! Ta không ghét kẻ dùng độc hại ta, ta chỉ hại kẻ bắn tên thôi.
Qúy Ca điểm một nụ cười cất giọng trầm trầm:
- Lệ Tuyệt Linh ! Ngươi gồm đủ các hung, độc và ác.
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Bởi vì ta muốn sống! Các ngươi muốn cho ta chết thì ta phải mở một lối thoát, ta phải bước qua xác chết, bởi xác chết cố ý biến thành chướng ngại vật. Dẫm chân lên xác chết tìm cái sống là hung, là độc, là ác hay sao? Qúy Ca, kẻ hung kẻ ác kẻ độc chính là kẻ bắt buộc ta phải mở con đường máu.
Qúy Ca nghiêm giọng:
- Hừ, ngươi cũng có lý phần nào! Song dù sao ngươi cũng không thể chối cãi là ngươi đã quá nặng tayẹ Ngươi còn lại đi trách ta, ta đã nói

với ngươi là ta không thể tư.
chủ được nữa rồi kia mà, ngươi không nên oán hận tạ Ta không còn tự chủ thì ngươi có quyền tự vệ.
Chừng như Qúy Ca muốn ám chỉ một điều gì? Lệ Tuyệt Linh nghi hoặc. Điều đó làm đôi mắt của Qúy Ca ương ướt, mường tượng y có khóc. Nhưng y không khóc thành tiếng, và lệ buồn của y cũng không trào trên mi.
Chàng đảo mắt nhìn quanh mấy người còn lại. Ai ai cũng đồng tình trạng với Qúy Cạ Lạ lùng.
Qúy Ca thong thả gật đầu rồi tiếp:
- Phàm ai thông minh đến đâu cũng có một ngày ngu muội, làm một điều sơ thất, như ngươi hôm nay Ngươi đã xem nhẹ giá trị Mê hồn tiễn của chúng ta, ngươi tưởng bế trụ hô hấp là tránh khỏi oai lực của nó! Ngươi lầm rồi! Ngươi nín thở, cố nhiên là khỏi bị mê mà ngã liền.
Dừng lại một chút y tiếp:
- Nhưng con mắt của ngươi đã trúng độc. Cái lớp sa mù của phấn hồng không theo lỗ mũi vào cơ thể, nó đã nhiễm vào mắt ngươi rồi. Trong khoảnh khắc nữa đây, mắt ngươi sẽ mờ mà bọn chúng ta thì chỉ mong có kết quả đó thôi. Mắt ngươi mờ tạm thời, cái tạm thời rất đủ cho chúng ta.
Y bước tới một bước giọng âm trầm hơn:
- Bất cứ loại ám khí nào miễn là người ta không đoán được cái công hiệu của nó, miễn là nó đa hiệu, đa dụng là một loại tốt. Lệ Tuyệt Linh! Ta cũng thẹn mà dùng đến một phương tiện không quang minh lắm khi đối phó với ngươi. Song biết làm sao hơn, khi ta bắt buộc phải làm thế? Ngươi mạnh mẽ quá, vũ công lại cao hơn sự tưởng tượng của chúng ta, bọn ta không thể dùng bạo lực để uy hiếp ngươi được.
Khi Qúy Ca dứt câu, Lệ Tuyệt Linh cảm thấy mắt nhưng nhức, như có kim chích vào. Và niềm đau càng phút giây càng tăng gia, chàng chớp mắt mãi nhưng càng chớp lại càng đau hơn, nhãn lực yếu dần yếu dần sự việc trước mắt lờ mờ. Một màn sương che trước mắt, màn sương mỗi phút mỗi dầy hơn, đục hơn.
Chàng hầu như không còn trông thấy rõ hình hài cao lớn của Qúy Ca nữa. Chẳng những cái nhìn mông lung, mà trí óc cũng mông lung lắm. Chàng có cảm tưởng là mình chập chờn trong ảo ảnh.
Cuối cùng chàng không thấy gì, không nghĩ gì rõ rệt nữa. Chàng còn một điểm lý trí, vùng điểm nhỏ còn đó. Chống lại hiện tượng lạ lùng, chàng mở mắt to ra, song vô ích đôi mắt cầm như không ngươi,

chẳng một hình bóng nào được tiếp thu vào đó cả!
Nghe Qúy Ca thốt rất gần, song Lệ Tuyệt Linh chẳng thấy y đâu cả.
- Hiện tại ngươi không thấy gì cả. Phải không? Ta khuyên ngươi quăng đao, đưa tay cho bọn ta trói lại! Đừng phản kháng là ngươi sẽ có thuốc giải ngay Ngươi thấy rõ trước khi mờ mắt, là chúng ta có nhỏ vào mắt một thứ nước làm cho đôi mắt long lanh như khóc ! Chẳng những thế, chúng ta còn dùng dược thủy đó xoa quanh lỗ mũi, nên chúng ta được vô sự. Nếu ngươi có thuốc giải sớm, đôi mắt của ngươi sẽ không việc gì, nếu để lâu thì sau này nhãn lực của ngươi sẽ bị ảnh hưởng nặng.
Khi nào chàng lại chịu khuất phục dễ dàng như vậy! Lập tức chàng sà người lạng đi một vòng, thanh đao theo chiêu Đầu thế chớp lên.
Qúy Ca chỉ kịp hét lên một tiếng, một trong ba cao thủ của Huyền tổ đã bị đao chém bay đầu.
Máu vọt sang bên cạnh, làm cho một cao thủ thứ hai bay hồn lạc phách, không bi.
kích mà nhào xuống đất, lạng đi, kêu la như chính mình bị chém.
Người mặt choắt mũi nhọn trầm tịnh hơn, tuy rung sợ như vậy, song không đến nỗi nhào điên, y lách người lấy thế trả lại một nhát Đại Cương đao.
Chẳng rõ Lệ Tuyệt Linh có định chém y không, hai thanh đao chạm vào nhau, một tiếng coong vang lên rợn rùng lửa bắn tứ tung, người mặt choắt phải gượng lắm mới khỏi ngã ngồi xuống, hổ khẩu tay rách bét.
Qúy Ca không còn chậm trễ được nữa, vung Kim nhân kiếm vào liền.
Mắt không thấy, tai vẫn còn nghe, nghe tiếng gió kiếm là nhận định được phương hướng, Lệ Tuyệt Linh quật đao nghinh đón đánh bật thanh kiếm của Qúy Ca trở lại.
Trại lão Lai vũ lộng Tiên nhân chưởng tiếp trợ Qúy Ca, chưởng kình cuốn đi ào ào như sống biển tràn bờ. Lệ Tuyệt Linh khoa đao đón nhận, đao lao vừa nhanh lại nhắm rất chuẩn.
Trát Thái đánh ra đúng một trăm chưởng, vẫn không làm Lệ Tuyệt Linh hờ hững chút nào. Đã thế lão ta còn bị làn đao phớt qua, hớt mất một phần râu dài, độ tấc.
Người mặt choắt mũi nhọn lấy lại bình tĩnh, vung chiếc Đại cương đao từ bên trên giáng xuống, bị bạt qua một phía. Trong khi Lệ Tuyệt Linh bận ngăn đón người mặt choắt, Qúy Ca vung Kim nhân kiếm phát xuất một trăm chín mươi chính nhát, tạo thành một trăm chín mươi chín mũi tên, bắn vào người chàng.
Lệ Tuyệt Linh bật cười cuồng dại, hú vọng một tiếng dài hoành đao

nghinh đón.
Đao và kiếm chạm nhau kêu coong coong, soang soảng, tiếng vang liên tục như lạc ngựa leo trên dặm dài.
Trát Thái và người mặt choắt lại trở vào cuộc. Qúy Ca bỗng quăng kiếm tràn mình lách tới đưa hai tay vung mười ngón điểm qua mặt Lệ Tuyệt Linh. Tiếng vũ khí của Trát Thái, của người mặt choắt chạm vào đao chàng, khuất lấp thính giác của chàng, lợi dụng trường hợp đó y tiến gần mà không sợ Lệ Tuyệt Linh phát hiện.
Cho nên y điểm trúng huyệt hôn mê và huyệt tê nhũn của Lệ Tuyệt Linh ! Ngã xuống rồi chàng còn lao đao ngăn chận được Tiên nhân chưởng của Trát Thái. Nhờ thế chàng thoát chết. Chàng còn bức thoái luôn người mặt choắt đánh bật thanh Đại cương đao của y lộn lại. Đến lúc đó, chàng mới chịu hôn mê luôn.
Chẳng rõ chàng hôn mê được bao lâu, bỗng chàng cảm giác có kẻ đang cứu tỉnh chàng. Chàng nghe thân mình lắc lư với một nhịp độ đều đều, rồi những tiếng lọc cọc, lét két vang nơi tai cùng với một nhịp độ đều đều.
Nhờ vậy chàng khôi phục trí nhớ dần dần. Kế đó chàng cảm thấy lành lạnh nơi mặt, có kẻ nào đó dùng một vật mềm mại, trớt át, chà xát trên mặt chàng. Một lúc sau chàng tỉnh hẳn. Mở mắt ra chàng chỉ thấy lờ mờ. Thì ra chung quanh tối tăm quá, chứ chẳng phải mắt chàng còn mờ. Sự nhận xét đầu tiên, là chàng đang nằm trong một cỗ xe, cửa đóng bịt bùng. Khi đôi mắt quen dần với bóng tối, chàng bắt gặp một thân hình to lớn ở cạnh chàng. Người đó chính là Cư linh sát Qúy Cạ Chính Qúy Ca cứu tỉnh chàng. Thấy chàng tỉnh lại, y cười nhẹ hỏi:
- Khoan khoái rồi chứ ?
Nụ cười của y vừa bình hòa, vừa thân thiện. Lệ Tuyệt Linh cất giọng khàn khàn:
- Dễ chịu hơn trước nhiều !
Qúy Ca tiếp:
- Ta nghĩ, cũng đáng thẹn cho ta khi bắt buộc phải dùng đến biện pháp hạ tiện này! Song biết làm sao hơn, ngươi là một tay khó trêu nhất trần đời, mà chúng ta thì không thể để mất ngươi được ! Vì ngươi, bọn ta hao hụt biết bao nhiêu là sinh mạng!
Máu đã chảy quá nhiều rồi.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Không có biện pháp này, các ngươi còn phải hy sinh hơn số đó nữa.
Phải ! Nêu chúng không làm cho chàng mờ mắt trước để bắt chàng

thì chúng còn hao thêm rấất nhiều nhân mạng.
Và giờ đây chúng trói chàng, bằng giây da trâu với giây sắt.
Qúy Ca gật đầu:
- Ta đồng ý với ngươi về nhận xét đó !
Rồi y thở dài tiếp:
- Nói thực nhé, ngươi xứng đáng cho ta thán phục, phục đến mọp đầu sát đất đó!
Luyện đao như ngươi, là xuất thần nhập quỷ rồi ! Bất cứ bộ phận nào trong mình ngươi cũng phát xuất chiêu thức được hết, đầu, cánh chỏ, đầu gối, bàn chân, cả những thớ thịt đường gân! Mọi cái nhích động là đao bay ra liền. Xem ngươi vung đao, ta cũng phải lắc đầu!
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Ngươi quá khen.
Qúy Ca tỏ vẻ cảm khái:
- Thảo nào mà ngươi chẳng tung hoành trên giang hồ! Đơn thân độc lực, dọc ngang nào ngán, trên đầu nào có ai! Với tài đó, chẳng trách ngươi cao ngạo là phải.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Nếu không có sự thành tựu đó, thì giờ đây ta không ở nơi đây!
Qúy Ca thành khẩn:
- Không sao cả! Bất quá ngươi mất chút tự do hành động mà thôi. Ngoài ra, ngươi sẽ được sung sướng hơn bao giờ hết! Ta bảo đảm ngươi không thiếu thốn thứ gì!
Lệ Tuyệt Linh chép miệng:
- Chúng ta quả thật là hai kẻ thanh khí tương đồng! Mới gặp nhau mà tưởng như đã quen nhau từ nhiều kiếp trước! Rất tiếc chúng ta gặp nhau trong tình thế và cục diện nghịch thường! Nghĩ đến điều đó, ai mà không xót xa cho cái kiếp số quá não nùng!
Qúy Ca cũng tặc lưỡi:
- Ta cũng đồng quan điểm với ngươi!
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Chúng ta hầu như có chung cá tính, tư tưởng, tác phong, rất tiếc là chúng ta đứng trong tư thế đối lập, ngươi có hoàn cảnh của ngươi, ta có tôn chỉ của ta, vĩnh viễn chúng ta không thành một đôi được. Thật là hoàng thiên an bày mâu thuẫn, cay độc như vậy là cùng! Đồng quan niệm lại là tử đối đầu, khác tư tưởng mà lại kết hợp với nhau!
Cỗ xe vấp phải vật gì đó, vồng lên, Lệ Tuyệt Linh đang nằm bị hất qua một bên.
Chàng cau mày, như nén một cơn đau, đoạn hỏi:
- Tại làm sao một con người như ngươi lại phải gia nhập Hắc Lâu ?

Qúy Ca giật mình trầm ngâm một lúc lâu đoạn thốt:
- Một đoạn cố sự! Nói ra dài dòng lắm! … Chẳng có chi lạ lunøg cả! Ta là con người mà- - Con người không thể biệt lập, là con người tất phải hợp quần, có cả gia đình bằng hữu và địch nhân, cho dù ngươi thích độc lập, ngươi vẫn không thể sống biệt lập! Cũng như con chim thích trời cao gió lộng, chung quy cũng trở về tổ ấm! Con người cũng phải có một chỗ nương tựa tinh thần.
Y dừng lại một chút:
- Huống chi muốn sống kiếp giang hồ, hẳn phải hiệp thành Bang hội, nương tựa lẫn nhau.... Do đó ta gia nhập Hắc Lâu. Ngươi cũng biết chứ, một người dù là siêu nhân cũng vẫn là một người không làm sao áp đảo được quần chúng! Sức mạnh có hạn, muốn được trường tồn, phải tổ chức thành một đoàn thể!
Lệ Tuyệt Linh cười nữa:
- Nhưng đoàn thể đó phải biết trọng đạo nghĩa, biết nói theo chính khí, chứ nếu ngươi chọn một đoàn thể gồm toàn những tay bại hoại, xấu xa hung dữ, thì dù ngươi là con người tốt, ngươi vẫn phải chịu tai tiếng lây!
Qúy Ca chừng như không hài lòng khi nghe Lệ Tuyệt Linh phê bình nghiêm khắc Hắc Lâu.
Y trầm giọng thốt:
- Ta theo về với Hắc Lâu, ta có cái lợi cho ta, mà ta không thể ly khai Hắc Lâu, là vì ân tình. Trong con mắt ta, Hắc Lâu có đủ điều kiện trở thành bá chủ võ lâm, có chân trong tổ chúc đó ta hy vọng lên cao giữ chốn giang hồ. Từ bao lâu nay Tào đại Lâu chu?
vẫn một mực ưu đãi ta, cái ân tình đóù sâu đậm lắm rồi! Dù Lâu chủ có là người gì đi nữa, ta cũng không phản bội được! Nghĩa khí bắt buộc phải báo ân! Mà báo ân là hy sinh rồi, cho nên ta không tiếc mạng sống. Nếu Tào đại Lâu chủ cần đến mạng sống của ta.
Lệ Tuyệt Linh lẩm nhẩm:
- Ngươi nhiễm độc nặng quá rồi!
Qúy Ca dửng cao đôi mày:
- Ngươi nói thế là sai ! Xuất thân của mỗi người mỗi khác, tao ngộ cũng khác luôn. Do đó nhận xét của mỗi người cũng phải khác nốt. Cuộc sống đã khác rồi, thì bảo hoài giống thế nào được. Chúng ta trọng nhau vì tư cách, vì khí độ, nhưng chúng ta không giống nhau ở chỗ lập thân, lập chí. Ngươi đừng đánh giá ta qua cách xử cảnh hiện tại! Nếu ngươi cho rằng ta trúng độc nặng, thì ta cũng có thể bao rằng ngươi quá cố chấp.
Lệ Tuyệt Linh rùn vai:

- Thôi đi, ta đừng bao giờ bàn đến việc đó nữa, chúng ta chẳng bao giờ gặp nhau bởi lập luận dị đồng. Tuy nhiên, một ngày nào đó, hoặc gần hoặc xa, chúng ta sẽ thức ngộ là ai sẽ đi đúng con đường lẽ phải.
Qúy Ca bình tĩnh thốt:
- Cũng có thể chúng ta đồng đi sai đường, bởi lúc khởi hành chúng ta cùng lấy máu đổi cơm mà! Linh ý nảy sinh nghiệp dĩ, nghiệp dĩ duy trì sinh ý, máu có chảy, chúng ta mới ấm no!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ta nhìn nhận chúng ta cùng đi một con đường, nhưng ta không tin là sai đường.
Bởi lúc khởi hành thì cùng chọn một con đường, song càng đi sâu dài hơn, có người đi thẳng đến đoạn cuối, có kẻ lại lối rẻ nửa chừng, cho nên cùng đi lúc ban đầu nhưng không cùng đến đích vậy. Chẳng hạn không phải bất cứ là bạn đồnghành là đều biết trọng tín nghĩa giang hồ? Ta nói cái tín nghĩa dạo nghĩa của giang hồ chứ không suy luận qua cái khía cạnh riêng tư trong nội bộ một tổ chức.
Qúy Ca trầm giọng:
- Những kẻ khác trong Hắc Lâu, ta không cần tìm hiểu, ta chỉ cần biết là ta luôn luôn hành động đúng theo đạo lý giang hồ, ta luôn luôn giữ đúng tín nghĩa với đồng đạo võ lâm.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ta tin ngươi.
Qúy Ca thấp giọng tiếp:
- Ngươi nên hiểu, ta rất tiếc cho ngươi! Ta không muốn đối xử với ngươi như thế này, ta cũng không muốn đưa ngươi về Hắc Lâu. Nhưng không biết làm sao khác được.
Lệ Tuyệt Linh cất giọng âm trầm:
- Đa tạ ngươi, cứ yên trí đi, ta không dám trách chi ngươi đâu! Bất quá ta cảnh cáo ngươi là dọc đường tùy thời, tùy khắc ta có thể thoát đi được.
Qúy Ca gật đầu:
- Ta có nghĩ đến điều đó! Bởi nếu là ngươi, ta cũng có ý đó! Nhưng ta khuyên ngươi không nên mạo hiểm! Đến việc rồi ta cũng khó mà nương tay đối với ngươi! Và ta không muốn ngươi bắt buộc ta phải làm như vậy.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Ta cố trốn thoát, ngươi cố ngăn chận! Đó là phận sự của ngươi mà. Ngươi có thê?
dùng mọi phương pháp, mọi phủ đoạn, ta thà chiến mà chết hơn là

tạm thời sống làm kẻ tù chờ đợi Hắc Lâu hành quyết.
Qúy Ca lộ vẻ khó khăn:
- Ta bắt đầu hối hận vì đã đảm trách công tác này.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Nếu ta đến Hắc Lâu, Tào Nghệ sẽ không để ta sống mà thoát đi, phải vậy không?
Do dự một chút, Qúy Ca thành thật:
- Phải !
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Hơn thế, lão sẽ dành cho ta những hình phạt cực kỳ tàn độc.
Xoa xoa hai tay vào nhau, Qúy Ca gật đầu:
- Phải luôn ! Lâu chủ của ta hận ngươi thấu xương tủy. Ngươi biết chứ, ngươi hành hạ anh vợ người ta, huống chi vừa đây ngươi lại giết một số anh em của chúng ta nữa!
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Tại chúng tự tìm cái khổ! Chúng ta không cần phải đặt vấn đề ai khổ hay không phải, song ngươi nên nhìn nhận điểm này là các ngươi động thủ trước. Chẳng lẽ ta đưa xác ra hứng chịu? Ta có là con thịt của Hắc Lâu đâu.
Qúy Ca trầm giọng:
- Ta đâu dám cho rằng bọn ta phải ? Mà cũng chẳng thể lên án họ quấy! Ngươi hiểu chứ?
Lệ Tuyệt Linh trầm trâm một chút:
- Họ Tào muốn bắt sống ta ?
Qúy Ca gật đầu:
- Bắt sống! Cùng lắm, nếu phải bắt buộc chúng ta dùng thủ đoạn độc, thì cũng phải dè dặt gây trọng thương cho ngươi, chính Lâu chủ muốn ngươi còn nguyên vẹn đê?
thọ hình.
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Một kẻ vừa nham hiểm vừa độc ác phải không?
Qúy Ca cười khổ:
- Ta không có quyền nó xấu chủ của ta, song đại khái theo truyền thống, tập quán trong Hắc Lâu là vậy. Thiết tưởng cũng là sự thường.
Lệ Tuyệt Linh cười mỉa:
- Bởi ngươi chưa nếm cái truyền thống, tập quán đó, chớ ngươi đã nếm qua rồi thì hẳn không dám nói đến tiếng thường.
Qúy Ca nghiêm sắc mặt:
- Ta đã nói, ta không có quyền phê bình thủ lãnh của ta!

Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Đạo lý là vậy.
Rồi chàng tiếp:
- Nhưng chưa chắc gì ta sẽ bất động ? Ta không phải là hạng người bất động.
Ngươi nên biết điều đó.
Qúy Ca cười lạnh:
- Ở trong tay ta dù là chúa sơn sơm cũng bất động. Ta khuyên ngươi đừng nuôi ảo vọng, dù sao sống thêm vài hôm vẫn hơn là chết gấp!
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ta không phải ảo vọng đâu! Ta nói thật đấy. Ta luôn luôn là kẻ cười sau cùng.
Cười sau cùng mới được cười dài, cười bằng thích. Từ đây về đến Hắc Lâu đường còn dài lắm.
Qúy Ca chớp mắt:
- Ngươi muốn nói … Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ta rất lấy làm tiếc ngươi không nghe lời ta khuyên. Nếu có phải nặng tay với ngươi thì đó là điều bất đắc dĩ với ta vậy.
Chàng thản nhiên nói tiếp:
- Thế nào rồi cũng phải đùa cợt với nhau một lần nữa! Ta vui tánh quá, lúc đó ngươi sẽ miễn thứ cho ta.
Qúy Ca nghiêm giọng:
- Ngươi nên nghĩ kỹ lại đi nhé! Ta cho ngươi biết áp giải ngươi hiện tại về Hắc Lâu, có ta, Trát Thái và hai huynh đệ của Huyền tổ đề phòng bất trắc, ngươi sợ bốn người bọn ta không đủ sức đối phó với biến cố sao? Ta còn nhờ một vị bằng hữu trên giang hồ đi đến phủ Đại Xương thông báo với tiểu tổ cũng gồm bốn người hảo hữu tới gấp, tăng cường lực lượng cho tạ Phủ Đại Xương cách đây độ một trăm dặm, song phương đó ngược chiều, sẽ gặp nhau tại chặng giữa đường ngoài năm mươi dặm.
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Thiên tổ còn khá, chứ Huyền tổ mà nói làm gì! Ta có lãnh giáo chúng rồi. Trong tám người bọn bây, nên kể có bốn mà thôi. Mà bốn thì làm sao ngăn chận nổi ta.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 11
Cùng tiếc như nhau

Qúy Ca vòng tay:
- Đa tạ ngươi đã quá khen Thiên tổ của tạ Song ngươi nên nhớ điều này, là trên đời có nhiều sự xảy ra ngoài chỗ liệu của chúng ta.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Nghĩa là sao ?
Qúy Ca giải thích:
- Trong tiểu tổ ở phủ Đại Xương, một trong hai người thuộc Thiên tổ của ta là vi.
đại ca Trưởng tổ ngoại hiệu là Huyết phủ tên là Thân Xương Ngọc.
Lệ Tuyệt Linh khẽ giật mình lẩm bẩm:
- Thân Xương Ngọc ! Có Thân Xương Ngọc nữa à !
Qúy Ca mỉm cười:
- Ta biết ngươi không hề dự liệu điều đó. Thân đại ca gia nhập Hắc Lâu chỉ đô.
bốn tháng nay thôi. Tuy đãø dành cho Thân đại ca cái địa vị Tổ trưởng Thiên tổ, một địa vị rất cao. Lâu chủ của ta phải khó khăn lắm mới thuyết phục được y !
Lệ Tuyệt Linh hồi ức một việc gì ra sức lẩm nhẩm:
- Bảy năm ! … Bảy năm trôi qua nhanh chóng quá. Ta không ngờ, thật ta không ngờ.
Qúy Ca nghi hoặc:
- Ngươi nói gì đó ? Ngươi biết Thân đại ca ta ư ?
Chừng như tỉnh ngộ, Lệ Tuyệt Linh hấp tấp đáp:
- Không ! Ta có quen biết chi với y đâu.
Chàng lắc đầu rồi nói tiếp:
- Nếu ta không lầm thì tổ trưởng của Thiên tổ là Đồ Phi có cái hiệu là Thủ kiếm chứ sao gọi Huyết phủ Thân Xương Ngọc?
Qúy Ca mỉm cười:
- Đỗ đại ca được vinh thăng làm Đại chấp pháp trong bổn Lâu, thay thế cho Trần đại hiệp chấp pháp đã già. Trần đại chấp pháp về hưu, dưỡng nhàn trong bổn lâu, không bị ràng buộc bởi trách nhiệm nào cả. Chắc ngươi có nghe đến Thân đại ca của ta ? Người là thủ lãnh toàn thể các bằng hữu lục lâm của bảy chín tòa đại sơn trại tại Trung Điều sơn. Tào lâu chủ phải đến đó hai lượt, hết sức khẩn cầu. Thân đại ca mới chịu nhận lãnh chức vị Tổ trưởng của Thiên tổ đó.
Lệ Tuyệt Linh mơ màng:
- Thân Xương Ngọc ở tận Trung Điều sơn là một vị hoàng đế, vô cầu, vô thúc, quyền rộng, thế mạnh. Tại sao lại bỗng dưng cúi đầu chịu sự sai tử khiến của ngoại nhân ? Như vậy là từ cái sang xuống cái hèn, từ cái vinh xuống cái nhục rõ ràng. Thật lạ lùng.

Tự linh sát Qúy Ca lắc đầu:
- Bởi ngươi không hiểu nên mới có ý nghĩ như vậy đó thôi. Ít nhất Thân đại ca cũng có lý do, mới chịu tiếp nhận nhiệm vụ mới chứ. Có hai lý do.
Lệ Tuyệt Linh à lên một tiếng:
- Ngươi có thể cho ta biết hai lý do đó chăng?
Qúy Ca vặn mình, xương kêu rắc rắc, rồi thấp giọng thốt:
- Chẳng có gì quan trọng đáng dấu cả. Lý do thứ nhất là Thân đại ca nhận định cơ nghiệp của Hắc Lâu rất vững, thế lực rất hùng mạnh, hơn hẳn những gì mà đại ca đã tạo được ở Trung Điền Sơn. Mà Tào lâu chủ lại chiêu hiền đãi sĩ về với Hắc lâu nên Thân đại ca thấy con đường tương lai rộng mở, một viễn cảnh huy hoàng đang chờ đợi ngày mai. Tóm tắt Thân đại ca bỏ chỗ ngắn tìm chỗ dài, bỏ chỗ bấp bênh tối tăm tìm chỗ sáng lạng vững chắc. Lâu chủ lại khẳng khái tặng một vạn lạng vàng giao cho bào đệ của Thân đại ca là Thầu Xương Hán thay anh tiếp tục điều hành sự mở mang cơ nghiệp tại Trung Điều sơn. Cái lý do thứ hai là thế đó, tuy xa rời Trung Điều sơn nhưng cơ nghiệp vẫn được duy trì và khuyếch trương mãi mãi, dướiù sự tài trợ và thế lực của Hắc Lâu.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Thân Xương Ngọc tính rất cao. Mà Tào lão đầu cũng bằng lòng mọi điều kiện kê?
ra cũng có một bí ẩn gì đó chứ chẳng không. Sự việc đâu có lạ lùng như vậy, nó giản đơn đến mức khó hiểu.
Qúy Ca cười nhẹ:
- Lâu chủ của ta phải có cái đạo lý gì đó mới được chứ ! Đương nhiên là vậy rồi.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Đương nhiên câu nói nghe thì hay đấy. Bỗng dưng thỉnh một người lạ về giao phó phận sư, ban bố uy quyền. Sự việc đó đâu phải là khảng khái, chiều hiền đãi sĩ!
Thật ra bên trong phải có cái gì đó rất bí ẩn.
Qúy Ca suy nghĩ một mình:
- Cho ngươi biết luôn, cũng chẳng hại gì. Ta tin rằng ngươi sẽ không tiết lộ với ai.
Y quên hiện tại rồi.
- Lệ Tuyệt Linh sắp sửa bị đưa đi vào Hắc Lâu thọ hình, thì còn sống sót thế nào mà đem sự tình đi rao truyền trên giang hồ ? Có lẽ vì y không tin tưởng lắm về việc Tuyệt Linh phải thọ hại, có lẽ y cho rằng Lệ Tuyệt Linh sẽ trốn thoát được, rồi những ý nghĩ đó gây ảnh

hưởng nơi ảo giác, cuối cùng vô hình trung y quên luôn Lệ Tuyệt Linh là tên tử tù chờ giờ hành quyết.
Y tiếp:
- Đây là một sự giao dịch có tính toán lợi hại kỹ. Lâu chủ của ta là người rất chu đáo, chẳng bao giờ làm việc hồ đồ. Hắc Lâu có thêm một Thân Xương Ngọc bằng thu nhận hàng mấy trăm cao thủ ! Ảnh hưởng trên giang hồ lớn rộng, thế lực càng tăng gia, với Thân Xương Ngọc Hắc Lâu sẽ vững vàng như ngọn núi Thái. Gia dĩ, Lâu chủ lại giao phó một nhiệm vụ trọng đại, Thân Xương Ngọc phải bằng lòng với oai quyền đó mà dốc xuất toàn lực phù trì Hắc Lâu. Sau lưng y còn có hậu thuẫn Trung Điều Sơn rất hùng mạnh. Lâu chủ có thể kêu gọi đến bất cứ lúc nào nếu cần. Bây giờ ngươi đã thấy cái lợi hại vô cùng cho Lâu chủ khi thu phục Thân Xương Ngọc chưa ? Chỉ cần nhượng một vài điều kiện nhỏ, để thu hoạch những cái lợi to lớn, đó đâu phải là ngu.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Thật là thâm sâu, ta phải phục Tào Nghệ về điểm này.
Qúy Ca mỉm cười:
- Phàm ai đã chọn cái lối sống giang hồ hoặc độc hành sinh ý như ngươi hoặc tạo dựng cơ đồ như Lâu chủ tất phải tính toán kỹ trước khi làm việc gì. Cái lợi luôn luôn về người chu đáo, còn những kẻ nông cạn thì chỉ chuốc lấy thất bại nặng nề. Lâu chủ ta biết rõ đạo lý đó, nên mới chịu vất vả cất công tiến vào Trung Điều sơn vời cho được Thân ca xuống núi hợp tác.
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Ta có biết đến Thân Xương Ngọc, cũng từng nghe người đời nhắc nhở đến ỵ Ta nhìn nhận rằng y có tài, nhưng cho rằng y là một bực oai chấn quần hùng, độc bô.
giang hồ thì ta không đồng ý. Vị tất đã là sự thật.
Qúy Ca tiếp:
- Mỗi người có một nhận xét. Ta chỉ cho là y siêu việt lắm rồi, song trước con mắt ngươi, y chưa có gì đặc biệt đáng cho ngươi chú ý. Chỉ vì cái tài của ta còn kém, ta không có quyền phân tách ưu và khuyết điểm của người bậc trên ta.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Ngươi thử so sánh ta với Thân Xương Ngọc như thế nào ?
Qúy Ca đáp:
- Ta chưa hề làm một cuộc so sánh như vậy, thì biết sao mà nói với ngươi đây.
Tuy nhiên ta thấy Thân Xương Ngọc có tài quán thế ta khuyên cáo

ngươi rất nên thận trọng, vậy thôi. Ngươi hay Thân Xương Ngọc đều trên bậc đối với ta, ta nhìn nhận ngươi cao hơn cho nên nhận xét của ngươi tất phải khác biệt. Ta đưa ra một nhận xét, ngươi có quyền bác bỏ vì cái chỗ dị đồng đó.
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Ngươi luôn luôn đề cao ta.
Qúy Ca cười nhẹ:
- Tại vì ta thật sự ái mộ ngươi nên đã dành cho ngươi mọi sự chân thành.
Lệ Tuyệt Linh liếm lưỡi quanh vành môi:
- Thân Xương Ngọc bỗng dưng từ đâu đến chiếm giữ cái địa vị đáng lý thuộc về ngươi. Ngươi không thấy chua xót à ?
Qúy Ca lắc đầu:
- Không hề !
Lệ Tuyệt Linh chú ý:
- Tại sao chứ?
Qúy Ca thản nhiên:
- Thứ nhất là vì đại cuộc, Thiên tổ cần phải có một kẻ đại tài chí hùng, mà ta thì kém quá. Thiếu tài mà cao chức thì nguỵ Chức vụ sẽ giết chết mình đó. Thứ hai, sự có mặt của Thân đại ca rất bổ ích cho Hắc lâu trong tương lai. Ta phải tự liệu sức mình, mà không tham vọng, bởi tham vọng là cái họa diệt vong. Huống chi Hắc Lâu vững mạnh rồi, ta sẽ công hưởng vô hàm lợi ích. Bởi hai lẽ đó ta không hề chua xót, trái lại hân hoan là khác.
Lệ Tuyệt Linh bình tĩnh thốt:
- Rất có đạo lý. Thật ra ngươi mới đúng là một kẻ thâm trầm, thâm sâu cả từ phương diện tài lẫn trí. Chưa chắc gì ta bằng ngươi, đừng nói là trên bậc ngươi.
Qúy Ca mỉm cười:
- Ngươi không cần khiêm nhường mà làm gì, chúng ta nên thành thật với nhau thì tốt hơn. Chúng ta không thuộc hạng người lấy vàng tô mặt cho nhau, vàng phai rồi lại lòi mặt chuột, trơ trẽn quá. Huống chi chúng ta đã thực nghiệm rồi trong đêm qua.
Y kết luận:
- Vĩnh viễn ta không bằng ngươi đó là sự thật, ngươi nên biết điều đó. Từ nay về sau ta cố tránh giao thủ với ngươi, nếu có cuộc ác chiến trong tương lai giữa ta và ngươi, thì đó là sự bất đắc dĩ chẳng bao giờ ta đấu một mình.
Lệ Tuyệt Linh nhìn y một lúc rồi cười nói:
- Ngươi thật là một kẻ thẳng thắn, đáng mến.

Qúy Ca cười hì hì:
- Ngươi cũng thế.
Lệ Tuyệt Linh thở ra:
- Rất tiếc, chúng ta không cùng chung một con đường.
Qúy Ca cũng thở ra:
- Mạng vận. Chúng ta phải đầu hàng trước mạng vận, chỉ còn cách tiến mà thôi.
Không thể lùi, lùi lại là tự phản bội lấy mình.
Y tiếp:
- Ngươi nên nhớ điều này, là ta sẽ tìm mọi phương pháp đối phó với ngươi. Ta tin rằng ngươi sẽ chẳng có cơ thoát thân.
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Không thể đoán định quả quyết được như ngươi đã nói, có nhiều sự cố xảy ra, ngoài chỗ diệu định của con người. Biết đâu, sau khi Thân Xương Ngọc đến đây, ta sẽ có nhiều cơ hội hơn.
Qúy Ca cười nhạt:
- Ngươi đánh giá đại ca ta quá thấp. Ta đã bảo:
Thân đại ca ta đến đây ngày nào là ngày đó ngươi cầm như vô vọng. Huống chi ngươi đang ở trong tình cảnh đó chỉ đối phó với bọn ta thôi ngươi cũng đủ mệt rồi.
Qúy Ca nói tiếp:
- Cho nên gặp y rồi ngươi đừng nuôi ảo tưởng. Y hành sự quyết đoán mọi việc, chẳng hề cẩu thả, nếu ngươi làm điều gì trái ý y, là y sẽ có phản ứng liền. Mà những phản ứng đó bất lợi cho ngươi là cái chắc.
Lệ Tuyệt Linh cười mỉa:
- Thật vậy ?
Qúy Ca hừ một tiếng:
- Ta lừa ngươi để làm gì?
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Nếu thế thì Thân Xương Ngọc khác ngươi hoàn toàn. Huyết Phủ ! Khi nghe cái ngoại hiệu đó, ta cũng đoán được con người này phải là ngang ngạnh tàn khốc, độc đoán … Qúy Ca cười nhẹ:
- Ta có nói là Thân đại ca của ta giống ta đâu ? Bởi mỗi người có một cá tính riêng biệt, quan điểm cũng riêng biệt luôn.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Dù sao thì ai dấn bước trên giang hồ, cũng phải như vậy cả. Phải hung bạo, phải tàn khốc, phải luôn luôn quật cường. Cái tâm phải tàn độc, càng độc càng có lợi.
Đối với người như Thân Xương Ngọc tình cảm chỉ là chiếc lá rơi bên

đường, không có giá trị mảy may Vui thì nhặt xem, buồn chán thì vất xuống.
Dừng lại một chút chàng tiếp:
- Huống chi, Thân Xương Ngọc là người thừa huyết tính ?
Qúy Ca giật mình:
- Ngươi biết rõ Thân đại ca ta ?
Chợt tỉnh ngộ Lệ Tuyệt Linh xoay chiều:
- Ta bằng vào sự nhận xét của ngươi, mà lập thành lý luận thế thôi. Chứ làm gì ta biết rõ ỷ Biết rõ là các ngươi, chứ chẳng phải ta đâu ?
Qúy Ca cười hì hì:
- Tóm lại Thân đại ca ta đến đây, là quyền chỉ huy điều động đoàn người chúng ta, sẽ được chuyển sang cho ỵ Lúc đó ta dù có hảo ý với ngươi cũng không còn cách gì giúp ngươi được.
Lệ Tuyệt Linh chớp chớp mắt, có sự ranh mảnh ẩn ướt trong ánh mắt đó:
- Tuy nhiên ngươi vẫn âm thầm lo lắng cho tạ Ta biết nhất định ngươi sẽ như vậy!
Qúy Ca thở dài:
- Đừng đặt quá nhiều hy vọng nơi tạ Nên nhớ mọi sự định đoạt sẽ do Thân đại ca.
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Ngươi sợ liên lụy, đừng lọ Ta không bao giờ gây sự nguy hiểm cho ngươi đâu.
Qúy Ca hấp tấp phân trần:
- Ngươi hiểu lầm cái ý của ta rồi. Ta chỉ khuyên ngươi nên ẩn nhẫn, muốn làm gì tùy ngươi, song phải dấu bớt thái độ ương ngạnh cao ngạo. Ta biết ngươi, ta sẽ châm chước cho ngươi, chứ Thân Xương Ngọc thì khác. Ta không muốn trông thấy ngươi khô?
khi ta vô phương tiếp trợ ngươi.
Lệ Tuyệt Linh lại cười:
- Giả như Thân Xương Ngọc cũng ái mộ ta như ngươi ái mộ thì sao hở ?
Qúy Ca cười khổ:
- Thân đại ca từ bao giờ chẳng khi nào có hảo ý đối với địch cả. Đối lập với y là phải chết với ỵ Đó là điều ta dám chắc. Một lần nữa ta khuyên ngươi nên dứt bỏ ảo tưởng.
Nhìn chăm chú vào Lệ Tuyệt Linh y tiếp luôn:
- Ngươi là kẻ thù của Hắc Lâu, một kẻ tử thù chứ không phải là đối lập, bàn tay của ngươi vấy máu của huynh đệ hắc lâu. Thân đại ca ta chẳng bao giờ lờ đi việc đó, dù có ngưỡng mộ ngươi! Ta chỉ sợ dọc

đường sẽ hành hạ ngươi trước khi giao ngươi về Lâu chủ.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Y không làm như vậy được đâu.
Qúy Ca nghi hoặc:
- Sao ngươi dám chắc?
Lệ Tuyệt Linh trầm ngâm một lúc nói:
- Chỉ vì có ngươi bên cạnh.
Qúy ca cười nhỏ:
- Ngươi cứ nói mãi như thế ! Đừng nên rời xa thực tế. Ta đây thành thật khuyên ngươi.
Lệ Tuyệt Linh gạt ngang:
- Mình không nên nói những việc đó nữa. Hãy cứ chờ Thân Xương Ngọc đến mới hay. Ta không tin là y thích ăn thịt người.
Qúy Ca tỏ vẻ lo lắng:
- Ngươi phải cẩn thận! Thân đại ca có thể lột da ngươi đó, ta cảnh cáo ngươi nhiều lần. Nếu ngươi còn ương ngạnh thì cố mà chịu khổ.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Được rồi, ta biết những gì sẽ làm và phải làm.
Qúy Ca chỉ bánh và thịt:
- Ngươi không ăn thật sao ?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ta còn vờ vĩnh nữa sao ? Làm nũng với ngươi mà làm gì ?
Qúy Ca lấy bánh và thịt vừa ăn vừa thốt:
- Còn một điều này ta quên hỏi ngươi.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Chi đó nữa ?
Qúy Ca tiếp:
- Tên của ngươi! Ta hết sức kỳ quái! Tại sao lại là Tuyệt Linh ?
- Nó thật ra rất đơn giản. Ngươi muốn biết à ?
Qúy Ca gật đầu:
- Muốn chứ!
Lệ Tuyệt Linh suy nghĩ một lúc lâu:
- Ta sanh trưởng tại Bắc Phương, trong một gia đình Tôn cổ, chiều hôm đó lúc ta rời bụng mẹ vào đời một ngọn gió từ xa cuốn đến, bứt đứt chiếc lục lạc treo nơi mái nhà. Lục lạc rơi là điềm bất tường. Mẹ ta đặt tên cho ta như vậy. Là để nhắc nhở ta mãi mãi tỉnh ngộ.
Rồi chàng tiếp:
- Trong thôn của ta có vị tướng số sau khi xem tướng ta, lão nói rằng ta sanh vào giờ phạm sát, tánh rất hung, trong tương lai sẽ là người tàn khốc phi thường.

Dừng lại chàng kết luận:
- Điều đó cũng có lý! Bằng cớ là ngày nay Lệ Tuyệt Linh này đã trở thành một hung thần một ác sát. Cha mẹ đặt tên để cảnh cáo tạ Song đi trên con đường của ta đang đi, ta không làm sao hiền được, bởi chẳng ai bằng lòng cho ta hiền! Người ta dùng máu thay ngôn ngữ nên ta đành chịu. Lâu dần ta có thói quen đó luôn.
Qúy Ca thở ra:
- Vận mạng. Đúng ra là vận mạng.
Lệ Tuyệt Linh cười chua xót:
- Hơn ai hết khách giang hồ thường gặp nghịch cảnh, mà người theo cảnh chứ cảnh đâu chịu theo người! Như chúng ta đây! Mình mất tự chủ rồi! Mình muốn hòa đối phương muốn chiến thì sao đây?
Qúy Ca thở dài:
- Đúng vậy, ngươi nói chẳng sai tí nào.
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Ta bạo ngược đối với người đời, ta có thoát khỏi vòng báo ứng chăng. Mà thói thường bất cứ sự báo ứng nào cũng trên sức chịu đựng của con người. Gieo nhân một, gặt quả mười, về tội ác là một cuộc cho vay nặng lãi.
Qúy Ca ấp úng:
- Người hiểu cho ta! Nào phải ta muốn đâu. Ta đã cho ngươi biết là ta hối hận khi tiếp nhận công tác này kia mà.
Lệ Tuyệt Linh khoát tay:
- Ngươi không có gì phải áy náy! Ta không trách ngươi đâu. Ngươi không làm thì người khác làm. Trong Hắc Lâu nào chỉ phải có mỗi mình ngươi. Ta chỉ trách bọn người khác trong Hắc Lâu.
Qúy Ca hỏi:
- Tại sao chứ?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Ngươi thông cảm ta, còn bọn kia bất quá chỉ là địch chốn địch! Cho nên dọc đường ta sẽ tìm cách thoát thân mà trước khi thoát đi, ta phải giết hết bọn đó, đương nhiên ta chừa ngươi.
Qúy Ca lảm nhảm:
- Đa tạ … Lệ Tuyệt Linh nghiêm giọng:
- Ta không dọa khiếp ngươi đâu! Ta nói thật đấy! Ta nói là ta làm.
Trát Thái đứng một bên lặng lẽ theo dõi câu chuyện đến lúc đó, nổi giận, quăng nửa chiếc bánh nơi tay, quát:
- Họ Lệ kia! Không ai chịu nổi sự cuồng ngạo của ngươi! Cho ngươi biết, nếu ngươi vọng động, chạm vào người bọn ta, bất cứ ai, ngươi sẽ trả giá thật đắt đó! Dù có lịnh để cho ngươi sống, bọn ta vẫn có

cách hành hạ sống ngươi như thường.
Lệ Tuyệt Linh cười mỉa:
- Khích động chi sớm thế, lão già con nít kiả Dù ta có làm gì đi nữa, thì các ngươi cũng nên biết và hiểu bởi ta cũng muốn sống mà! Ta chưa muốn chết, các ngươi phải chết thay ta!
Trát Thái nghiến răng ken két:
- Được rồi! Ngươi hãy chờ mà xem!
Quắc đôi mắt ngời niềm oán độc nhìn Lệ Tuyệt Linh, y bảo tiếp luôn:
- Nếu ta thấy ngươi tỏ lộ một cử động nhỏ nào khả nghi là bọn ta hạ thủ trước đó.

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 12
Cừu thâm tâm độc

Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Đừng có mà hung hăng thái quá! Lúc ngươi nổi giận, gương mặt con nít của ngươi trông khôi hài thì thôi! Đôi mắt của ngươi long lên như thế biến ngươi thành con quỷ non, không đẹp chút nào! Mất hẳn cái vẻ khả kính! Uổng lắm đấy!
Trát Thái hét lên:
- Nếu ta được giao phó cái việc hành hạ ngươi thì ngươi mới thấy con quỷ non này đáng sợ như thế nào!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ta chỉ tưởng thôi, cũng thấy rồi, ngươi không cần phải tỏ thái độ như vậy với ta!
Qúy Ca khoát tay:
- Sao lại gây sự làm chi! Cứ để cho vị khách quý của bọn ta bình tĩnh để nhận định tình hình, cân nhắc lợi hại.
Trát Thái căm hờn:
- Hắn đâu phải là khách ! Hắn là tên tù của bọn ta mà!
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Câm cái mõm thúi lại đi, lão già con nít!
Trát Thái nhảy dựng choi choi:
- Ta lột da ngươi, tên tiểu súc sanh kia!
Lão lướt tới. Qúy Ca gắt:
- Ngươi làm gì vậy chứ ? Ngươi muốn gây sự thật sao ?
Trát Thái giận đến rung râu:
- Ngươi không nghe hắn nói gì a ø? Hắn có cố kỵ ai đâu ? Bọn ta nắm quyền sanh sát trong tay, mà hắn có thái độ khinh miệt như vậy, thử hỏi còn ai mà chịu nổi chứ ?
Từ mười năm nay, ta chưa từng thấy tên tù nào như hắn!
Qúy Ca hừ một tiếng:
- Thì ngươi cũng dằn cơn nóng xuống một chút chứ, ngươi ăn thua với hắn làm gì!
Trong khi quá giận, Trát Thái quên cả gọi Qúy ca bằng nhị ca, mà lại dùng tiếng ngươi, có lẽ lão nghĩ mình già rồi có sai sót một chút cũng chẳng sao.
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:

- Mười năm không thấy, hôm nay mới thấy, thế càng có dịp ngươi mở rộng kiến thức chứ sao.
Trát Thái hầm hừ:
- Rồi ngươi sẽ biết tay ta! Cứ chờ đi, sẽ không lâu đâu.
Lệ Tuyệt Linh cao ngạo:
- Biết gì hở ? Ta chỉ sợ đến lúc đó, ngươi sẽ vỡ mật mất thôi ?
Qúy Ca đưa hai tay lên trời kêu khổ, rồi hét lên:
- Sao hai ngươi cứ châm chích nhau mãi thế, hở trời! Hai người im miệng cho ta!
Y lườm Lệ Tuyệt Linh rồi nói:
- Ngươi hãy nên im lặng một chút đi, đừng làm mất hòa khí trên đường dài này!
Lệ Tuyệt Linh cười hì hì:
- Mất vui là việc nhỏ ! Ta chỉ sợ có việc đổ máu xảy ra nữa đấy ! Máu chảy, rồi tiếng rú thảm vang lên, rồi thây người ngã gục...
Trát Thái lại hét:
- Nhị ca nghe đó chứ ! Không còn trách tiểu đệ được nữa nhé ! Tiểu đệ chu?
trương hạ thủ trước, tránh hậu hoạn !
Qúy Ca trầm giọng:
- Hắn chỉ nói thôi, chứ làm gì được mà đệ phải sợ! Bọn ta có ngán hắn đâu ? Hắn chưa làm gì, thì chúng ta phải để yên cho hắn! Gây thêm thương tích cho hắn vô cớ như vậy là chúng ta trái lệnh Lâu chủ đó. Nếu hắn vọng động, ngu ca không ngăn cản tam đệ làm gì!
Y đe dọa:
- Tam đệ cũng thừa hiểu tánh khí của Lâu chủ như thế nào, ngu ca không cần phải nói !
Trát Thái hằn học:
- Tức chết ta thôi ! Ai mà chịu nổi hắn chứ !
Qúy Ca lại tiếp:
- Không chịu nổi cũng phải chịu, cố mà chịu ! Không còn lâu lắm đâu tam đệ !
Y tiếp luôn:
- Nghĩ một lúc nữa, chúng ta tiếp tục hành trình !
Trát Thái nhìn Lệ Tuyệt Linh, rồi bước đi xa xa, miệng cứ càu nhàu.
Quỷ Ca thở dài, trách nhẹ chàng:
- Các ngươi cãi nhau làm chi! Có ích gì đâu chứ ?
Lệ Tuyệt Linh ương ngạnh:
- Không ích lợi thiết thực, song ta cũng phát biểu được cái ý bất khuất của ta!

Qúy Ca trầm gương mặt:
- Cái gì quá đáng là không tốt. Ngươi nên biết ta không thể ở mãi bên ngươi suốt ngày suốt đêm, vắng ta là bọn đó lén hạ thủ đoạn, thì có khổ cho ngươi không chứ.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ta đâu cần ngươi bảo vệ ta ? Ta dám nói như vậy mà không hối hận đó!
Qúy Ca đưa tay chỉ ngay mặt Lệ Tuyệt Linh nghiêm giọng bảo:
- Ta luôn luôn bao dung ngươi, nhưng ngươi phải biết sự bao dung có giới hạn! Dù sao thì ta vẫn có nhiệm vụ của tạ Ngươi đừng bức ta làm những gì ta không muốn làm!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ta hiểu ! Nhưng ta sẽ có cái cơ hội như ta đã nói.
Qúy Ca nghiến răng:
- Tự ngươi chuốc khổ, chứ chẳng ai gây ra cho ngươi. Ta dù ngưỡng mộ ngươi, song ta vẫn còn tự ái của ta và sự trầm tĩnh nào cũng có giới hạn. Công phu hàm dưỡng của ta không cao lắm đấy nhé, ngươi không nên đặt ta trên sức chịu đựng của ta, lúc đó sẽ chẳng có gì hay cho ngươi đâu !
Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Trong mấy hôm nay, ngươi đối xử với ta khá đẹp.
Qúy Ca bước đến một tảng đá, cách Tuyệt Linh độc một trượng ngồi xuống đó, cao giọng gọi:
- Trang Tường ! Bạch Chiêu Long ! Đổi ban, giám thị hắn. Ta muốn ngủ một lúc!
Hai cao thủ Huyền tổ, trong số có người mặt choắt mũi nhọn, ứng tiếng xong, cầm vũ khí bước tới.
Qúy Ca tiếp:
- Ta ngủ độ nửa khắc, qua nửa khắc rồi, các ngươi gọi ta tỉnh lại để mình lên đường. Hãy cẩn thận canh phòng hắn đấy nhé, đừng đến gần quá mà cũng đừng đứng quá xa, luôn luôn lưu ý đến hắn!
Trang Tường, là người mặt choắt mũi nhọn, vâng một tiếng rồi cất giọng nịnh:
- Nhị ca yên trí ! Hắn thọ thương, lại bị trói chân dù cho hắn có đôi cánh hắn cũng không bay nổi ! Nhị ca cứ ngủ cho khỏe! Một đêm thức trắng rồi còn gì! Thật Đại ca vất vả quá chừng!
Qúy Ca gắt:
- Đừng tưởng trong tình trạng đó, hắn không làm gì được ! Các người sơ ý là chết với hắn đấy nhé ! Hắn là con người nguy hiểm nhất trên đời đó ! Ta đã bảo chú ý là chú ý ! Phải nhớ hắn còn là các

ngươi còn, hắn mất là các ngươi cũng mất luôn!
Trang Tường rụt cổ lè lưỡi:
- Phải ! Phải ! Bọn tiểu đệ xin cẩn thận! Hết sức cẩn thận !
Qúy Ca nhắm mắt rồi còn dặn tiếp:
- Thấy gì lạ cứ gọi thức ta ! Không nên vọng động !
Trang Tường vâng liền miệng:
- Nhị Ca phân phó, bọn này đâu dám cãi !
Qúy Ca còn cảnh cáo Lệ Tuyệt Linh:
- Ngươi cứ ngủ yên đi nhé! Kẻ trí không bao giờ làm việc gì mà mình biết là không thành ! Làm liều là ngu đó !
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Mỗi người có mỗi đạo lý riêng biệt ! Ngươi có đạo lý của ngươi, ta có đạo lý của ta, nói nhiều vô ích !
Qúy Ca nổi giận:
- Ta đã cảnh cáo ngươi quá nhiều lần rồi … Lệ Tuyệt Linh an tường như thường:
- Đa tạ ! Ta cũng đã nói với ngươi quá nhiều lần rồi !
Qúy Ca hừ một tiếng nhắm mắt trở lại rồi ngủ luôn.
Trang Tường đưa mắt ra hiệu với Bạch Chiêu Phong, cả hai tiến về phía Lệ Tuyệt Linh, còn cách ba thước dừng lại.
Thấy ánh mắt chúng, chàng biết ngay là cái ý của chúng bất thiện. Chúng nhìn chàng chăm chú, chàng cũng không nhìn trả lại. Lâu lắm, song phương không nói gì với nhau tiếng nào. Rồi Trang Tường đặt tay lên chuôi thanh Đại cương đao của y, từ từ bước tới. Y điểm một nụ cười tàn khốc, hỏi:
- Họ Lệ kia, ngươi có biết ta định làm gì đây không ?
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Chó con định cắn trộm chứ làm gì ?
Trang Tường quắc mắt:
- Cứ mắng đi ! Rồi ngươi sẽ phải trả giá đắt !
Lệ Tuyệt Linh xì một tiếng:
- Phường vá áo túi cơm, phường phế vật, mà lại dọa ta à ? Giá gì mà phải trả với con gà chết chiều hôm qua vừa sống lại đó ? Ngươi chưa sợ à ? Ta chơi với rồng, với cọp, sá gì cái lũ chó gà mà léo nhéo bên tai ta !
Trang Tường rít lên:
- Trước khi về Hắc Lâu, ta sẽ làm cho ngươi thành tàn phế ! Dù ta có bị trách cứ, ta cũng vui chịu như thường !
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Cứ thử ta xem!

Trang Tường hừ một tiếng:
- Thử ! Ngươi tưởng ta không dám làm thật a ø? Ngươi xem đây !
Lệ Tuyệt Linh khích:
- Xem gì? Xem con chó sủa chứ không dám cắn phải không ?
Rút soạt Đại cương đao cầm tay, mắt trợn trừng, Trang Tường lùi lại một bước, lấy đà. Thanh đao nơi tay theo đà rung, chớp chớp sáng.
Bạch Chiêu Long kinh hãi, lướt tới chận lại:
- Lục ca! Định làm gì thế ? Qúy nhị ca vừa dặn dò, quên rồi sao ?
Trang Tường nghiến răng:
- Ta không thể dung tha hắn! Hắn khinh người thái quá! Ai mà chịu nổi chứ ?
Bạch Chiêu Long cười hiểm:
- Gấp làm chi ? Chờ một ít hôm không được sao ? Sợ không có cơ hội à ?
Trang Tường hằn học:
- Thà ta về chịu tội với Lâu chủ, nhất định là ta phải sửa trị hắn, có vậy ta mới ha?
giận ! Thất đệ đừng quên trong Huyền tổ của chúng ta, có đến bốn mươi người bị hắn hạ sát đo ù!
Bạch Chiêu Long sa sầm nét mặt:
- Làm sao tiểu đệ quên được thảm cảnh đêm qua ? Lục ca, nếu chúng ta không báo được mối thù này, thì đâu còn là con người nữa ?
Trang Tường căm hận:
- Dù thế nào thì về đó hắn cũng chết. Ta cứ để cho hắn còn chút hơi thở, cũng đu?
rồi, hắn còn thở thì chúng ta chưa phạm tội ! Chúng ta phải trừng trị sống, để cho Lâu chủ trừng trị chết !
Bạch Chiêu Long lộ vẻ giảo quyệt hơn một chút:
- Không phải bọn chúng ta sanh chuyện trước mà chính hắn định trốn, hắn muốn trốn, tất phải động thủ, thế là hắn gây sự, chúng ta phải hạ hắn chứ ! Đúng không ?
Trang Tường thích quá, cười hắc hắc:
- Đúng ! Đúng ! Thất đệ! Ngươi là chứng nhân của ta !
Bạch Chiêu Long gật đầu:
- Lục ca cũng là chứng nhân của tiểu đệ!
Dừng lại một chút y thấp giọng hỏi:
- Nhưng không thể là bây giờ đâu, Lục ca ! Chờ một chút nữa thôi chẳng phải là một vài hôm như tiểu đệ vừa nói !
Trang Tường cau mày:

- Tại sao phải chờ !
Bạch Chiêu Long đáp:
- Phải chờ cho Qúy nhị ca ngủ say mới được chứ ! Nhị ca vừa cảnh cáo là tiểu tử họ Lê sẽ trốn đi bất ngờ.
Trang Tường kêu lên:
- Phải rồi ! Hắn chờ lúc nhị ca ngủ say, định trốn, bị bọn ta phát giác, hắn động thủ, bọn ta bất đắc dĩ phải phản ứng ! Và … và … đánh hắn trọng thương!
Bạch Chiêu Long quay lại nhìn Qúy Ca đang ngủ say, trên tảng đá, đoạn hướng qua Trang Tường, gật đầu:
- Phải ! Chúng ta ở trong cái thế vạn bất đắc dĩ mà !
Lệ Tuyệt Linh nghe song phương đối thoại, không sót một tiếng. Không nghe sao được bởi cả hai cố ý cho chàng nghe kia mà ! Họ cho nghe, để Lệ Tuyệt Linh phải hoang mang, họ uy hiếp tinh thần của chàng trước, đồng thời cảnh cáo là họ nhất định sửa trị chàng! Ý của họ kiên cường lắm rồi, không có cái gì làm họ cải biến được.
Lệ Tuyệt Linh điểm một nụ cười:
- Tốt lắm ! Đến lúc cần ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là bất đắc dĩ ! Ta rất hoan nghênh hai ngươi sửa trị ta! Chỉ sợ ta cầu, mà hai người không muốn thôi ! Chứ nếu các ngươi thật sự muốn thì ta sẵn sàng giúp cho cơ hội!
Rồi chàng tiếp:
- Nếu các ngươi thành công ta hứa là sẽ không dám oán hận các ngươi! Ta sẽ cúi đầu thừa nhận là lỗi do ta! Ta làm, ta chịu hậu quả! Quyết không để liên lụy đến các ngươi!
Trang Tường hừ một tiếng:
- Dù ngươi muốn làm liên lụy đến bọn ta cũng không được!
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Ngươi nói vậy chứ vẫn lo như thường ! Song yên trí đi ta cam kết là nhận chịu mọi trách nhiệm!
Trang Tường khinh miệt:
- Ngươi làm như có ba đầu sáu tay ! Đành là ngươi có tài thật, song ngươi có phải là bất khả xâm phạm đâu! Lúc bình thường kia, ngươi có thể tự cao, tự phụ, chứ hiện tại mang thương thế như vậy đó, bị trói như vậy đó, ngươi còn làm gì được việc ? Đừng làm tỉnh dọa bọn ta … Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ta dọa các ngươi làm chi ? Các ngươi có đáng là cái quái gì mà ta phải dụng tâm cơ đối phó với các ngươi ? Dù ta bị trói chân, trói tay như thế này, nếu muốn lấy mạng chó của các ngươi, ta lấy dễ như

trở bàn tay!
Huyệt thái dương nhảy bần bật, Trang Tường nghiến răng:
- Ta lột da ngươi !
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Cứ làm cho ta coi!
Bạch Chiêu Long lạnh lùng:
- Ngươi không cần phải gấp rút quá, sắp có bây giờ đây! Nhanh mà !
Lệ Tuyệt Linh so vai:
- Càng nhanh càng tốt ! Các ngươi muốn thấy máu chảy, ta lại muốn có thịt rơi !
Đã có ý đó, sao các ngươi không thực hiện gấp ! Có phải là vui vẻ cho cả song phương chăng ?
Chàng mắng mấy tên cốt kích thích chúng. Bạch Chiêu Long nhìn qua Qúy Ca, rồi nhìn trở lại Lệ Tuyệt Linh, đoạn trầm giọng bảo:
- Không nên vội !
Trang Tường gắt:
- Sao lại không nên ? Nếu nhị ca thức dậy, thì còn làm gì được nữa !
Bạch Chiêu Long thấp giọng:
- Tiểu ca cũng sợ như vậy đó … Trang Tường cương quyết:
- Cứ làm! Nhị ca có hay, bất quá quở bọn ta là cùng ! Chẳng lẽ giết bọn ta ư !
Lệ Tuyệt Linh nhích động thân hình, rồi thốt:
- Đó! Ta giúp các ngươi, biến giả thuyết thành sự thật, ta sắp sửa trốn đây, bằng cớ là ta nhúc nhích! Các ngươi cứ hạ thủ xem nào!
Chàng ung dung quá, lại còn giúp đối phương thực hiện kế hoạch. Điều đó làm cho Trang Tường và Bạch Chiêu Long hơi ngán, không dám xuất thủ ngay.
Trang Tường hừ một tiếng:
- Ráng chờ một chút nữa đi. Ngươi sẽ được toại nguyện!
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ta không chờ được ! Ta đi đây nhé!
Chàng lại nhúc nhích thân hình.
Kinh hãi, Bạch Chiêu Long vọt qua phía hữu, còn Trang Tường vung đao bước tới.
Nhưng Lệ Tuyệt Linh đã lăn mình qua núp tảng đá, rơi xuống, lăn luôn về phía suối. Trang Tường hấp tấp vọt mình theo, chém luôn ba nhát đao, Lệ Tuyệt Linh lăn nhanh quá, đao luôn luôn hụt đích, chém xuống đất, đất và đá bắn lên, soạt soạt. Y giận quá đánh luôn mười bảy nhát nữa Lệ Tuyệt Linh cứ lăn tròn, bao nhiêu nhát đao đều xuống đất cả. Tay chân bị trói Lệ Tuyệt Linh không còn làm một động

tác nào khác hơn là lăn, hóp bụng, cong lưng, lắc đầu, thế mà Trang Tường không làm chi được chàng. Nếu chàng được tự do hẳn y phải táng mạng gấp.
Thấy Trang Tường không thành công Bạch Chiêu Long vung Hậu Bối đao từ phía tả giáng xuống đầu Lệ Tuyệt Linh. Chàng chỉ có cách lăn mình né tránh thôi.
Thanh đao của Bạch Chiêu Long giáng xuống lại hụt, cuốn vòng cung trở lên, y sắp sửa tấn công tiếp. Lệ Tuyệt Linh lăn qua, đầu chạm một thỏi đá dài và mỏng đầu nhọn. Lập tức chàng há miệng, cắn đầu nhọn vận công lực lên đầu, lắc mạnh, thỏi đó theo cái lắc đầu đó bay đi chạm thanh đao của Bạch Chiêu Long kêu một tiếng bốp.
Bạch Chiêu Long lùi lại, Trang Tường đứng lên. Trong lúc đó, Qúy Ca giật mình thức dậy rồi. Thỏi đá rơi xuống, Bạch Chiêu Long đã lùi ra xa xạ Lệ Tuyệt Linh lăn tới, vừa đúng lúc thỏi đá còn cách mặt đất độ thước. Lập tức, chàng dùng luôn hai chân bi.
trói phóng lên một ngọn cước, trúng thỏi đá.
Thỏi đá lại bay theo Bạch Chiêu Long. Bạch Chiêu Long kinh hãi, nhảy lùi xa hơn. Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng, chỏi đôi chân, lấy đà vọt mạnh.
Đang nằm ngửa nơi mặt đất, chàng vút mình đi, xiên xiên như mũi tên lao đầu trúng ngay Bạch Chiêu Long, bắn trúng y xuống luôn lòng suối.
Thỏi đá bị ngọn cước tung đi, song lại đến sau chàng, hạ Bạch Chiêu Long rồi, chàng lại lăn mình, lần này nằm sấp, đưa lưng hứng thỏi đá đúng lúc Trang Tường giáng xuống lưng chàng một nhát Đại cương đao.
Phía sau, Qúy Ca hét lớn:
- Tất cả dừng tay!
Chậm mất rồi !
Lệ Tuyệt Linh bất thình lình ểnh lưng, hất thỏi đá văng lên không.
Một tiếng bốp vang dội, đao chạm đá, đá rơi xuống.
Lệ Tuyệt Linh lăn mình nghiêng qua, dùng vai hứng thỏi đá, chàng lắc mạnh đầu vai, thỏi đá bị bắn trở lại, bắn luôn vào bụng Trang Tường.
Đầu thỏi đá xuyên thủng bụng Trang Tường ngã xuống giếng.
Bao nhiêu động tác của ba người diễn tiếng nhanh chóng quá, khi Qúy Ca đến nơi, thì cục diện bình lặng trở lại như cũ.
Qúy Ca loang thanh Kim Nhẫn kiếm, chỉ ngay vào yết hầu Lệ Tuyệt Linh.

Chàng bình tĩnh thốt:
- Cuộc vui cũng đã xong rồi!
Qúy Ca long đôi mắt đỏ ngầu, quát:
- Ta muốn giết ngươi !
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Giết một kẻ thọ thương, lại bị trói, ngươi làm được sao ?
Qúy ca gầm lên:
- Ngươi tàn độc, đê tiện, ta đối xử với ngươi như vậy, ngươi lại có thể giết người của ta, trước mắt ta! Không ai hung ác bằng ngươi ! Ngươi táng tận thiên lương rõ ràng !
Lệ Tuyệt Linh thản nhiên:
- Khoan nóng ! Nghe đây Qúy Ca ! Chính chúng bức ta mà! Chúng muốn sửa tri.
ta, bảo ta chạy trốn cho chúng có cơ hạ thủ. Ta phải tự vệ chứ. Phải không ? Huống chi cuộc đấu lại không công bình, hai tự do bức hiếp một quản thúc? Ai nhìn vào mà chẳng cho là ta bị dồn vào tử cảnh?
Gân trán cuộn tròn, huyệt thái dương nhảy nhấp nhô, Qúy Ca lại hét:
- Câm ngay, tên lỗ mãng! Ngươi định trang sức sự cuồng bạo của ngươi cho hợp lý phải không ?

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 13
Đứng giữa bạn thù

Trát Thái phi thân tới, đỡ Trang Tường đứng lên.
Vốn đà choắt cheo, gương mặt của Trang Tường lúc đó biến dạng dị thường, không còn là gương mặt như người thường nữa. Đôi mắt y lồi ra, má rút lên, mồm há hốc, máu lớp bắn lên, lớp chảy xuống. Thỏi đá xuyên thủng bụng y, còn nằm tại chỗ. Đỡ y lên mà làm gì nữa ? Dù có một nhiệm màu, cũng không làm y sống lại...
Trát Thái buông Trang Tường xuống, tiến về giòng suối, tới chỗ Bạch Chiêu Long.
Bạch Chiêu Long cũng đã tắt thở luôn, mặt trắng nhợt, máu từ thất khiếu còn rỉ ra, hoà với nước đẫm toàn thân rơi ròng ròng.
Hứng phải một chiêu đầu quyền, ngũ tạng lệch lạc, ngực nát, Bạch Chiêu Long chết trước khi rơi xuống suối ! Buông Bạch Chiêu Long xuống đất, Trát Thái quay nhìn Qúy Cạ Niềm oán độc trong ánh mắt bốc thành tia, bắn rực sáng, lão rít lên:

- Nhị ca, lại thêm hai mạng nữa, đó chính là thành quả của tên khát máu này.
Quỷ Ca rung người, hàm rung theo, răng chạm cồng cộc. Lâu lắm y mới thốt thành tiếng:
- Họ Lệ kia, cái hung của ngươi quả thật là hy hữu, trên cả tưởng tượng của con người. Ngươi đà đẩy ta vào cái thế chẳng đặng đừng. Ngươi đã vượt qua mọi giới hạn.
Còn đâu là kiên nhẫn, còn đâu là bao dung. Ta trọng ngươi là một nhân vật anh hùng.
Ngươi lại muốn mình trở thành quái vật. Ta đối xử với ngươi bằng tình bạn, ngươi lại đối lại bằng lối vũ phu.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Người trong Hắc lâu, hơn ai hết biết rõ thế nào là tàn khốc, thế nào là hung tàn, là độc ác. Nhưng thật ra ta thấy ngươi còn hồ đồ ở cái điểm, tại sao lại có sự hung bạo, tàn khốc hay độc ác ở đây ?
Chàng dừng lại một chút, rồi tiếp:
- Có hai nguyên nhân. Một là bản tính tự nhiên, một kia là do ngoại cảnh bức bách. Muốn lên án một người, ngươi phải tìm hiểu nguyên nhân. Không nắm vững vấn đề, thì đừng kết luận vội. Bởi cái kết luận đó không còn vô tư, không thể là chính xác được.
Trát Thái bước tới, hét:
- Ta giết ngươi, tên khát máu.
Lệ Tuyệt Linh quắc mắt, nạt:
- Cút ! Ngươi không xứng đối thoại với ta ! Nếu các ngươi không hèn hạ, thì giờ đây tất cả đã về chầu tiên tổ rồi ! Tuy nhiên, lần lượt rồi ta cũng sẽ đưa đi hết, đừng tưởng mấy đường giây trói này ràng buộc được ta.
Trác Thái rít lên:
- Đó, nhị ca thấy hắn khinh miệt mình như thế nào chưa ! Chúng ta phải giết hắn.
Lệ Tuyệt Linh không hề nao núng:
- Hành động, ta còn không ngán, huống hồ chi là doa. nạt xuông. Cho ngươi biết, từ ngày ta bước chân vào giang hồ tới nay, ta chưa hề lưu ý tới những hạng tôm tép như ngươi. Ngoài cái việc múa may như loài công phượng xòe, ngoài cái việc kêu oang oáng như ếch nằm đáy giếng, ngươi còn làm được gì hơn nữa chứ ? Ta tưởng ngươi nên lặng tiếng im hơi biến dạng, cho người đời đừng nhớ đến ngươi là xong, như vậy họa may ra ngươi mới được yên thân.
Trát Thái quát tháo, Lệ Tuyệt Linh châm chích, khiến hắn càng điên tiết thêm.

Lão gọi Qúy Ca bằng cái giọng căm hờn:
- Để hắn nói như vậy sao nhị ca ?
Qúy Ca hỏi lại:
- Chứ bây giờ đệ muốn ta phải làm sao đây ?
Trát Thái hừ một tiếng:
- Giết hắn ! Rồi về báo cáo với lâu chủ là do hắn muốn trốn nên chúng ta bắt buộc phải hạ thủ đoạn.
Lệ Tuyệt Linh thản nhiên:
- Chủ ý đó được lắm đấy, hãy thực hành lẹ lẹ đi.
Qúy Ca nhìn chàng một lúc, rồi day qua Trát Thái nói:
- Có thích hợp chăng ?
Trát Thái trầm giọng:
- Sao lại không ? Mà dù không đi nữa, chúng ta cũng không thể dung dưỡng súc sanh lâu hơn nữa. Hồn của các huynh đệ đang hướng về chúng ta, chờ xem chúng ta làm một cái gì xem được đó nhị cạ Phải giết hắn, tiểu đệ đã nghĩ kỹ lắm rồi. Giết hắn cho người sống hả tức, người chết hả giận. Giả như nhị ca sợ liên lụy thì cứ đổ cho Trát Thái này, tiểu đệ sẵn sàng thọ tội trước lâu chủ.
Qúy Ca lạnh lùng thốt:
- Ngươi nói thế mà nghe được à !
Trát Thái cương quyết:
- Tiểu đệ nói thực ma ø! Nhị ca cứ áp dụng quy luật giải giao tiểu đệ cho lâu chủ.
Tiểu đệ cam tâm thọ tội một mình. Miễn trừ được tên súc sanh tàn bạo này thôi.
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Giết ta ? Giết bằng cách nào ? Để nguyên giây trói như thế này mà giết, cả hai cao thủ hắc lâu cùng hiệp lực giết một kẻ bị trói chặt ư ?
Trác Thái nạt:
- Câm, không ai mượn ngươi nói xen vào.
Lệ Tuyệt Linh cũng nạt lại:
- Cút ! Ta không muốn trông thấy cái lão già con nít ngươi.
Qúy Ca nghiêm giọng:
- Chỉ cần ta nhích tay một chút là yết hầu ngươi đi đứt, ngươi nên dè dặt thái độ một chút đi chứ.
Lệ Tuyệt Linh bật cười cuồng ngạo:
- Hay, câu nói của ngươi nghe anh hùng quá nhỉ. Nhích một chút thì yết hầu ta đi đứt. Cái tánh cách anh hùng đó chỉ có ở trong Hắc lâu mà thôi, trên giang hồ, không một hảo hán nào cầm kiếm uy hiếp một kẻ bị trói cả. Ta dù chết, song ngươi vẫn sống thừa, sống với sự

khinh bỉ của đồng đạo vũ lâm.
Qúy Ca giận run người. Tay run, kiếm run theo, y quát lớn:
- Thanh danh, đạo nghĩa chỉ dành đối xử với hào kiệt, anh hùng còn ngươi chỉ là kẻ bạo ngược, ta có quyền sử dụng mọi thủ đoạn, người đời sẽ chẳng chê trách ta.
Lệ Tuyệt Linh cao giọng:
- Ngươi đừng cố tự ép mình. Ta hiểu ngươi hơn ai hết. Cái lẽ thị phi, chánh tà, trừ khi ngươi là con người tán tận lương tâm thì ta mới tin ngươi dám hạ thủ.
Trát Thái nhắc:
- Đừng cãi lý với hắn nhị ca à, cứ hạ thủ đi, xem hắn có còn hung hăng được nữa chăng ?
Lệ Tuyệt Linh xì một tiếng:
- Ta bảo ngươi cút đi, đứng đó mà vẫy đuôi cho bẩn mắt ta.
Trát Thái hét lên:
- Nhị ca còn chờ gì nữa.
Lệ Tuyệt Linh cười ha hả:
- Sanh ra là ta đã có ngạo cốt đó rồi. Vào giang hồ là quen cái tánh quật cường, bất khuất rồi. Chân đạp đất, đầu đội trời, ta ngang dọc khắp bốn phương trời, ta đơn thân độc lực không ỷ lại, không xu hướng. Ta như thế mà sợ chết sao ? Ta cho rằng sống kiếp giang hồ là mang một nghiệp dĩ triền miên, chết sớm là nghiệp dĩ dứt sớm. cho nên ta không biết cố kỵ bất cứ điều gì ?
Trát Thái hầm hừ:
- Có cố kỵ ngươi cũng không thoát chết.
Lệ Tuyệt Linh mỉa mai:
- Anh hùng thay cho cao thủ hắc lâu. Can đảm thay cho nhân vật hắc lâu. Muốn giết người phải trói lại mới dám giết. Và chỉ dám giết những người bất lực, không sức phản kháng. Một thứ bổn sắc anh hùng mới mẻ, do hắc lâu sáng chế, ngàn năm trước không có, ngàn năm sau cũng không luôn.
Trát Thái hét oang oang, nhảy cho choi. Lệ Tuyệt Linh cứ khích.
Trát Thái giận sùi bọt mép:
- Hạ thủ hắn gấp đi nhị ca.
Qúy ca còn chống kiếm, lâu một lúc nữa mới thu kiếm về, rồi từ từ đút vào võ.
Y buộc miệng thở dài. Trát Thái giương tròn mắt, kêu lên:
- Nhị ca làm sao thế? Chẳng lẽ lại sợ súc sanh này sao?
Qúy ca lắc đầu:
- Ta không thể giết hắn.

Trát Thái rung người:
- Không thể, tại sao lại không thể? Vậy ra tất cả huynh đệ chúng ta là vật tế thần à. Chúng ta không báo thù cho họ à? Cứ để hắn nhục mạ như vậy mãi a ø? Hừ, hư !
Qúy ca buông gọn:
- Trầm tĩnh một chút đi lão tam.
Trát Thái gầm lên:
- Trầm tĩnh, làm sao mà đệ trầm tĩnh cho được hở nhị ca ? Nhị ca bảo phá núi, tiểu đệ có thể làm nổi, chứ bảo trầm tĩnh thì chắc là không nổi rồi.
Qúy Ca quắc mắt, cao giọng:
- Không trầm tĩnh được thì làm gì ? Đệ muốn phản à?
Trát Thái giật bắn mình, xếp ngay cái vẻ hùng hổ lại, râu xuội lơ, thừ người một lúc. Lấy lại bình tĩnh, hắn thốt:
- Được, được! Thì không giết, nhị ca có trọn quyền quyết định mà.
Giọng nói của lão có phần nào gay gắt. Dừng một chút hắn tiếp:
- Tuy nhiên, tiểu đệ cảnh cáo nhị ca là nhị ca sẽ hối hận đó. Nhất định là phải hối hận. Hôm nay mình tha hắn, ngày mai, ngày kia hắn sẽ giết mình. Mẫu người như hắn không hề biết đạo nghĩa là gì. Con chó con ngựa còn biết ơn chủ của nó, chứ hắn thì không hề.
Qúy ca khoát tay:
- Phải nhớ lệnh dụ của lâu chủ, tam đệ. Lâu chủ muốn hắn còn nguyên vẹn, thì ta hãy để hắn nguyên vẹn mà thọ hình của lâu chủ. Không biết mà phạm tội chúng ta còn bị thọ hình thay, huống gì biết mà còn phạm tội, lãnh lệnh mà làm trái lệnh, là phản, sẽ lãnh tử tội như chơi. Ngoài ra, còn có quy củ giang hồ, chúng ta phải có tác phong của con nhà võ.
Trác Thái vẫn còn mím môi:
- Hắn là cái quái gì mà chúng ta phải giữ quy củ với hắn.
Qúy Ca nghiêm sắc mặt:
- Dù hắn không xứng đáng song lương tâm của chúng ta không cho phép chúng ta hành động hèn hạ như vậy. Hắn đang thọ thương, hắn lại bị trói cả chân tay thế kia, ta làm sao mà hạ thủ được. Mình là nam tử hán, đầu đội trời, chân đạp đất thì chúng ta phải cư xử sao cho đúng với thái độ của đại trượng phu.
Trát Thái nổi nóng trở lại:
- Tiểu đệ không muốn làm nam tử hán, đại trượng phu gì cả. Tiểu đệ cam làm ke?
hèn hạ tiểu nhân miễn sao hả được cái tức trong lòng này. Tiểu đệ chỉ muốn giết hắn.

Qúy ca lạnh lùng:
- Vô ích, không thể được.
Trát Thái như mất đi lý trí, hét lên:
- Nhị ca cứ thiên vị hắn mãi, nhị ca có gì đây ?
Qúy ca nổi giận:
- Thiên vị ? Ta mà thiên vị hắn ? Hay cho tam đệ, ngươi dám ăn nói với ta như vậy à ? Chắc là khi về đến Hắc lâu ngươi dám tố cáo với lâu chủ như thế lắm hử ?
Trát Thái trầm giọng thốt:
- Có thể lắm đó nhị cạ Ngay bây giờ nhị ca nên tìm cách tự bào chữa cho mình đi, tiểu đệ để cho nhị ca toàn quyền sai khiến từ đây về tới Hắc lâu. Trên con đường dài, đòi hỏi nhiều ngày hành trình, nhị ca có thiếu gì dịp chụp mũ đệ, mà đệ đây lại không dám phản kháng. Tiểu đệ sẵn sàng tiếp thụ những khắt khe, căm hận của đại ca dành cho đệ, nhưng khi về đến Hắc lâu thì chúng ta cùng đối chất với lâu chủ.
Qúy ca quá giận, trở thành nguội lạnh, thay vì phác tác, y điềm nhiên thốt:
- Ngươi tưởng ta sợ ngươi ư ? Ta biết, ngươi theo Lâu chủ từ lâu lắm rồi, ngươi là một thuộc hạ kỳ cựu, nhưng ta không ngán ngươi đâu. Ngươi bảo ta chuẩn bị lý lẽ, ngươi cũng nên chuẩn bị cho ngươi, nếu ta không bị Lâu chủ bắt tội, thì chính ngươi phải ly khai Thiên tổ ! Rồi ngươi sẽ thấy ta làm gì !
Trát Thái bật cười cuồng dại:
- Chúng ta sẽ "gặp nhau" ngày đó !
Qúy ca trầm giọng:
- Cái ngày đó không xa đâu !
Y tiếp luôn:
- Hiện tại, ta ra lịnh cho ngươi mai táng các xác chết kia, rồi sau đó, chuẩn bị xe, tiếp tục hành trình.
Trát Thái lạnh lùng:
- Tuân lệnh!
Chờ cho Trát Thái đi xa xa rồi, Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi thốt:
- Nếu trong Hắc lâu, còn có một người có lương tâm thì người đó chính là ngươiù.
Qúy Ca hừ một tiếng:
- Ngươi tạo phiền phức cho ta đủ quá rồi.
Lệ Tuyệt Linh bình tĩnh tiếp:
- Ta có cảnh cáo cho ngươi từ trước là ta phải vẫy vùng bằng mọi cách, ta tình nguyện chết tại đây, nơi tay các ngươi, ta nghĩ kỹ lắm rồi. Ta sẽ còn làm như vầy nữa, hoặc ta thoát nạn, hoặc ta chết

trước khi ngươi về đến Hắc lâu, Trang Tường và Bạch chiêu Long là cái khởi điểm của ta đối với ngươi thì ta phải lưu lại một điểm nhân tình.
Qúy Ca lại hừ một tiếng nữa:
- Cái tình của ngươi, ta không tiếp nhận! Đối với ngươi, ta trọng cái khí chất của ngươi, nhưng ta không thể phản bội nguyên tắc của ta trong khi ta đang thi hành nhiệm vụ.
Y gằn từng tiếng tiếp luôn:
- Nhưng sự kiên nhẫn của ta đã sắp hết mức giới hạn rồi. Ngươi không nên tiếp tục vọng động. Ta khó thể khoan dung ngươi được.
Lệ Tuyệt Linh cười nhạt:
- Tùy ngươi, còn ta thì vẫn kiên trì như thường.
Qúy ca trừng mắt nhìn Lệ Tuyệt Linh, ánh mắt của y chừng như xuyên thấu ruột gan chàng. Lâu lắm y thốt:
- Ta không còn biết nói gì với ngươi hơn là lập lại lời cảnh cáo vừa rồi. Nếu ngươi còn bạo hành thì ta sẽ lập tức giết chết ngươi ngay. Ta không thể làm khác hơn được.
Ngươi đừng có bức bách ta quá đáng, khiến ta làm những việc mà ta không thích làm.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Còn có cách khác cho ngươi đó chứ ! Chỉ tại ngươi không muốn mà thôi.
Qúy Ca trố mắt:
- Cách gì ?
Lệ Tuyệt Linh ung dung tiếp:
- Cách đó sẽ giúp ngươi thoát khỏi mọi uy hiếp, ngươi sẽ không còn là công cu.
của cường quyền, bạo thế, ngươi sẽ vui với cái không khí tự do tùy việc mà biểu dương đạo nghĩa giang hồ. Ngươi sẽ là người hùng quang minh chính đại giữa cái trần gian này.
Qúy Ca chưa vội hỏi về cách mà Lệ Tuyệt Linh vừa nêu ra, lại chuyển sang đề khác:
- Có phải vừa rồi Trang Tường và Bạch Chiêu Long giục ngươi trốn chạy đi chăng?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Đúng như vậy !
Qúy Ca cau mày:
- Ngươi biết rõ ý đồ của chúng ?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Không sai, ta còn khích lệ chúng thực hiện gấp cái ý đồ đó. Vậy là

công bình.
Nghiêm cách mà nói, chúng có ưu thế hơn ta, chúng lại chủ động, thì chúng đâu có ngán gì mà phải ngần ngại.
Qúy Ca căm hận:
- Cũng bởi ngươi giảo hoạt.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Không đúng, ta chỉ tìm cái sống trong cái chết thôi. Chúng có cái lợi làm cho ta chết, cái lợi tinh thần đó mà. Ta tìm cái sống trong việc thủ lợi của chúng mà thôi.
Qúy Ca lại nhìn chàng như nhìn một quái vật, mà quái vật là một thứ khó hiểu nhất, một lúc sau y thở dài thốt:
- Từ lâu, ta nghe nói ngươi là một kẻ khó trêu nhất trong hắc đạo. Ngươi thừa gian manh, giảo hoạt, man trá, những cái đó lại được lồng thêm vũ công kỳ tuyệt làm hậu thuẫn. Ta không tin lắm, nhưng bây giờ, ta nhận ra cái truyền thuyết đó cũng không ngoa với sự thực là bao.
Lệ Tuyệt Linh nhếch một nụ cười vô nghĩa:
- Đó là cái lý do cho sự tồn tại của ta bây giờ. Muốn sống, tất phải hơn người ơ?
mọi phương diện, hẳn ngươi cũng hiểu rõ cái đạo lý đó.
Qúy Ca trở lại việc vừa rồi:
- Cho rằng chúng ta cùng đứng trong cương vị bằng hữu, ta thấy ngươi hành động cũng quá đáng, nhất là đối với bọn Trang Tường.
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Nhưng chúng ta chưa là bằng hữu, ít nhất cho tới giờ phút này, chúng ta còn là đối lập.
Qúy Ca nghiến răng:
- Vô luận ngươi nói gì, ta chỉ cảnh cáo ngươi là ta không còn nhẫn nại nữa. Ngươi biết khôn thì hãy tự mình kiềm chế, tránh mọi hậu quả không đẹp. Từ nay ta sẽ trở mặt đối với ngươi, bỏ mặc bất cứ bạo hành nào của ngươi.
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Ngươi có thể làm như vậy sao ? Không, ta tin chắc chắn rằng không bao giờ ngươi lại khinh miệt cái nghĩa khí của một kẻ hùng.
Qúy Ca lắc đầu:
- Ngươi đừng quá tự tin một cách vô ích. Dù ta không muốn nhưng ta bắt buộc phải làm như vậy.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Tùy ngươi vậy. Về phần ta, ta cứ thi hành kế hoạch ta đã định sẵn. Dọc đường ta tỉa dần các ngươi, từng tên từng người một. Hãy báo

cho Trát Thái đề phòng trước là vừa, bởi kẻ sắp tới chính là lão già trẻ con đó đó.
Chẳng rõ tại sao, Qúy Ca nghe chàng nói thế, lại rùng mình.
Tuy nhiên, những gì Lệ Tuyệt Linh đã làm, cũng đã gây bất mãn ít nhiều nơi y, y thì luôn luôn chiếu cố bao dung chàng, còn chàng thì cứ tìm cách phá hoại sự bao dung đó từ chỗ kín đáo thành ra lộ liễu. Như vậy thì nguy cho y quá, y sẽ gặp phải nhiều khó khăn sau này. Song nếu bây giờ chàng ngoan ngoãn bất động thì sự tình có phương cứu vãn.
Cho nên y cắn răng, gằn lại một lượt nữa:
- Ta không muốn ngươi lâm vào cảnh bất hạnh.
Chàng vẫn trầm giọng:
- Song phương cũng bất hạnh, chẳng riêng gì ta, một cuộc trao đổi không hơn không kém.
Qúy Ca hừ một tiếng:
- Thế thì ngươi không nên oán trách ta, ta đã làm những gì trong sức lực của ta đê?
tỏ lòng kính trọng với ngươi. Trong sức, ta còn bình tĩnh, trên sức, thì bắt buộc ta phải có sự dứt khoát không lợi gì cho ngươi cả.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Ngươi có đường, ta có lối, không thể đồng hành thì cứ đường lối ai nấy đi.
Qúy Ca trầm ngâm một chút, nhớ lại việc gì, vụt hỏi:
- Vừa rồi ngươi có nhắc đến cách thức nào đó, giúp ta hoàn toàn tự do, giờ ngươi nói nghe thử đi.
Lệ Tuyệt Linh không đáp câu hỏi mà hỏi ngược lại y, hỏi cũng như thể đáp:
- Tại sao ngươi không giết Trát Thái, cùng đi với ta sống cuộc đời ngang dọc khắp sông hồ ?
Qúy Ca giật bắn mình, quay nhanh đầu lại nhìn về phía Trát Thái. Gã đang đào huyệt chôn xác, cách đó khá xạ Qúy Ca đưa tay lau vội mấy giọt mồ hôi đang chảy thành giòng trên trán. Đoạn y quắc mắt, quát:
- Nói nhảm, thiệt là hoang đường.
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Ta không nói nhảm, ta bảo ngươi, giết Trát Thái xong chúng ta cùng thoát đi.
Qúy Ca nghiến răng:
- Câm miệng lại, ta không thể phản bội đồng bạn được, ngươi đừng giục ta làm điều bất nghĩa. Giết người là ác, xúi người làm điều phi

nghĩa còn ác độc hơn.
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Lời nói của ta chỉ xuất phát từ chí thành.
Qúy Ca bước tới, chụp ngược ngực áo của chàng. Y dí mặt sát vào mặt chàng, hai chiếc mũi đụng nhau, mắt nhìn mắt, hố mắt của y xoáy vào tròng của chàng, trên đường xuống tới đáy lòng, xem thử chàng có ẩn ý gì.
Một lúc sau, y rời mặt buông giọng tàn khốc nói:
- Ngươi hãy nên cẩn thận từng lời nói, nếu còn thốt lời hồ đồ thì ngươi sẽ mất mạng với ta, ngươi nghe rõ chưa ?
Chàng rùn vai:
- Ngu, thiệt đúng là ngu quá !
Qúy Ca hét len:
- Câm, câm!
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Buông tay ra mau !
Qúy Ca xô tới, làm chàng đảo lộn người lại, đoạn y bướt theo chỉ tay vào mũi chàng:
- Lần cuối cùng ta cảnh cáo ngươi, từ giờ phút này chỉ có hành động chớ đừng có nhiều lời nữa.
Vừa lúc đó, Trát Thái trở lại, báo cáo công tác:
- Xong rồi thưa nhị ca.
Qúy Ca gật đầu:
- Thôi, chúng ta đi (mất trang....) Qúy Ca thở dài:
- Phải Buông rèm xuống, y lui vào trong góc xa, ngồi thừ ra, không nói tiếng gì nữa, Lê.
Tuyệt Linh lắc đầu, mở hí mắt ra, hướng về phía hắn hỏi:
- Lão ấy muốn phản phải không, thái độ gì mà kỹ thế!
Qúy Ca quắc mắt:
- Ngươi làm ơn câm cái miệng cho ta nhờ!
Lệ Tuyệt Linh dịu giọng:
- Ta bất bình cho ngươi đó thôi. Thực ra Trát Thái bằng vào đâu mà dám vô lễ với ngươi, lão là cái quái gì ?
Qúy Ca lại quát:
- Im !
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Dù ta chỉ là một kẻ tù, ta cũng có quyền nêu lên một điểm công đạo chứ. Các ngươi có thể đoạt mạng sống của ta nhưng các ngươi không thể nào đoạt luôn cả cái quyền ăn nói của tạ Huống chi ta thấy ngươi mà bất bình, ít nhất ngươi cũng phải nên có một thái độ hợp lý

với ta chứ!
Qúy Ca nhìn sững chàng, một lúc sau y thốt:
- Ngươi khó chịu quá !
Lệ Tuyệt Linh cười hì hì:
- Quen tánh ăn ngay nói thẳng mất rồi, ngươi thừa hiểu mà, còn hỏi ta làm gì.
Mặt Qúy Ca hiện rõ một sắc thái vô cùng quái dị:
- Ta có cảm giác ngươi là một kẻ bất tầm thường, ngươi là một ác quỷ nhưng thứ ác quỷ mang danh chứ không có thực chất, một cái gì phát tiết từ người của ngươi như bóng u linh, thoạt hiện, thoạt biến, tàn khốc mà không độc, độc mà không hại, mới gặp mà rợn người, gần ngươi rồi thì mới thấy cái bộc trực của ngươi mà thiên hạ diễn tả như cái tánh hung ác.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Ngươi phân tách bản chất của ta còn hơn ta tự hiểu ta nữa kìa.
Qúy Ca trầm giọng:
- Họ không nên sai phái ta làm cái việc này, không có ta thì cục diện không xoay chiều này đâu, đáng lẽ ta không nên gặp ngươi mới phải.
Chàng tặc lưỡi:
- Nhưng sự việc đã rồi, muốn cứu vãn hay không chỉ do nơi ngươi mà thôi.
Qúy Ca thấp giọng:
- Oan nghiệt, thiệt là oan nghiệt.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Không đúng, ngươi phải nói là duyên số mới đúng.
Qúy Ca gắt:
- Duyên cái con cóc.
Lệ Tuyệt Linh cười hì hì:
- Bây giờ ngươi không tin, song sau này, ngươi phải tin.
Qúy Ca trố mắt:
- Sau, sau là khi nào ? Còn mai sau cho ngươi nữa sao ?
Lệ Tuyệt Linh bình tĩnh:
- Đừng tưởng ta là kẻ sắp chết. Con đường xuống suối vàng đối với ta còn xa lắm.
Hắc lâu chưa đủ khả năng đưa ta đến chốn đó đâu. Nói đến việc đó lúc này thì gần như còn sớm quá, không nên.
Qúy Ca bật cười khan:
- Ngươi tự tin quá đáng.
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Không phải tự tin mà hơn thế kia, đó là sự thật mà. Ta làm được ta

mới dám nói chứ. Thành công là cái chắc.
Qúy Ca duỗi thẳng hai chân, cho thoải mái một chút rồi bĩu môi:
- Bằng vào đâu, ngươi xem bọn ta là tượng gỗ hay sao ?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ta có xem các ngươi là tượng gỗ đâu, các ngươi là thường nhân còn ta là siêu nhân, chỉ có thế thôi.
Qúy Ca xì một tiếng:
- Mọi hy vọng đều tan biến đối với ngươi. Hãy nhìn vào hiện thực, bọn ta ly khai chốn này ngay từ bây giờ.
Lệ Tuyệt Linh cau mày:
- Kỳ quái thật, bằng hữu của ta sao lại cứ khăng khăng quyết giải ta đến hắc lâu vậy chứ? Để cho ta chịu mọi khổ hình của Tào Nghệ sao chứ ?
Qúy Ca kêu lên:
- Ta đâu có muốn như vậy...

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 14
Áo trắng mặt quỷ

Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Thế sao ngươi không chịu giải toa? cho ta, rồi cùng trốn theo ta ?
Qúy Ca cao giọng:
- Vì ta có trách nhiệm !
Lệ Tuyệt Linh nổi giận:
- Một thứ trách nhiệm thúi tha, đê hèn, liệu có sánh bằng sanh mạng một vị bằng hữu chăng ?
Qúy Ca khoát tay, thấp giọng:
- Thực tế và lý luận không đi đôi với nhau. Cũng như cái nên làm và cái còn đang lưỡng lự, đắn đo trước khi làm là hai cái riêng biệt nhau !
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Thật là mâu thuẫn, có lưỡng lự, có đắn đo là có muốn làm, nếu làm và muốn làm, có khác nhau bao nhiêu đâu ? Bất quá cái thì làm sớm, cái thì làm muộn vậy thôi.
Nhưng ngươi hiểu cho, muộn là mất hiệu lực, muộn là nguồn gốc của sự hối hận đó!
Qúy Ca hét:

- Ngươi định thuyết phục ta ? Vô tích, ngươi hãy bỏ cái mộng hão huyền đó đi !
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Ngươi hãy tự nghĩ xem có ai hoan nghinh cái hành động ngu xuẩn của ngươi chăng ? Nói là ngưỡng mộ ta và ngầm nhận ta là bằng hữu mà ngươi cứ khăng khăng giữ cái ý định đưa ta về Hắc Lâu, để rồi ngươi dương mắt ra nhìn ta bị giết chết. Ngươi hãy im cho ta nhờ !
Qúy Ca đâm lỳ:
- Ta chỉ tuân lệnh hành sự mà thôi !
Xì một tiếng, Lệ Tuyệt Linh mỉa mai:
- Lịnh của quỷ, lịnh của kẻ khát máu tham tàn gian manh. Sao mà ngươi hèn nhát thế vậy ? Kỷ luật đáng tuân song lịnh ban ra phải minh chánh chớ ? Ta cho là ngươi tuân hành theo một cái lệnh hồ đồ ngu si.
Qúy Ca lạnh lùng:
- Ngươi muốn nói gì thì cứ nói, ta không quan tâm tới nữa đâu !
Chàng thở dài:
- Ngươi u mê đến thế là cùng, ta thật vô phương cứu chữa ngươi rồi !
Nở một nụ cười thâm trầm, Qúy Ca từ từ đứng lên, nhìn chàng một lúc, đọan từ từ thốt:
- Tại nơi đây, trong phút giây này với tình huống đó, ngươi nên có những ngôn từ cử động cho thích hợp một chút, sự tình bất lợi cho ngươi mà ngươi cứ ở đó dạy đời ta.
Ta nghĩ ngươi thôi khỏi phải dấn bước chi cho sâu vì ngươi chỉ có gặt hái tuyệt vọng mà thôi Lệ Tuyệt Linh để cho thân mình lắc lư theo đà xe không ngừng đảo, trầm giọng hỏi:
- Ngươi cố chấp đến ngu xuẩn vậy được ư ?
Qúy Ca đáp:
- Ta không cố chấp, ta chỉ giữ vững lập trường của ta thôi !
Chàng đành nhắm mắt dưỡng thần, không buồn nói lên một lời nào nửa cả.
Qúy Ca biết là chàng đang suy nghĩ, song làm sao hiểu được chàng đang suy nghĩ về điều gì ? Gương mặt chàng vẫn lạnh như tiền, không một nét cảm tình nào biểu lộ.
Qúy Ca cười hì hì:
- Hẳn là ngươi không được khoan khoái cho lắm ?
Mắt vẫn nhắm, chàng lơ là hỏi:
- Không khoan khoái đối với ai ?

Qúy Ca vẫn cười:
- Với ta chứ còn với ai nữa, những gì ta nói với ngươi vừa rồi, làm cho ngươi tức uất ?
Lệ Tuyệt Linh mở mắt ra, nhìn Qúy Ca trân trân, một phút sau chàng lạnh lùng thốt:
- Tức uất ? Làm gì có việc đó ? Ngươi với kẻ đồng hành của ngươi có khác chi nhau đâu ? Các ngươi cùng thúi như nhau, cùng thấp hèn như nhau, hành động đều rập cái khuôn tặc tử như nhau ! Thì có tên nào siêu việt hơn tên nào ? Ta thương hại thì có, chứ khi nào lại tức uất vì các ngươi !
Qúy Ca không vui:
- Nói quanh nói quẩn, ngươi cũng trở lại cái tánh hay mắng người, ngươi sanh ra là như vậy ư ?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Ta không thèm mắng nữa, chỉ muốn cáo tố ngươi một việc thôi!
Qúy Ca tiếp:
- Nghe thiên hạ đồn ta không tin cho lắm nhưng bi giờ ta đang chứng kiến tận mắt, nghe tận tai đành phải tin theo thôi, ngươi có cái thói dùng ba tấc lưỡi để mê hoặc lòng người.
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Dù vậy, nhưng ngươi vẫn chưa chịu tin là ta đã nói đúng sự thật, cái sự thật mà kẻ đối thoại không bao giờ ngờ tới đang đợi chờ ta thông báo, để rồi ý chí lung lay, dám thay đổi chủ trương lập trường. Do đó ngươi cho rằng ta mê hoặc họ chớ ngươi không hề nghĩ rằng ta đã chỉ đường dẫn lối cho họ thoát bể mệ Còn ngươi, ngươi ngụy biện với ta bởi ngươi tự biết mình đã chìm trong cái hố hắc ám, nhưng ngươi không đủ can đảm để nhìn nhận sự ngu muội của mình, ngươi lại trang hoàng vẽ vời nó để tự cho rằng mình đây có lý. Ta thiệt là thấy tội nghiệp cho ngươi, rồi đây ngươi sẽ chết hoặc bởi sự hy sinh ngu xuẩn đó hay bởi chính chủ nhân của ngươi khi đã không còn cần tới ngươi nữa.
Qúy Ca lắc đầu:
- Đừng có hồ đồ, ăn nói vô căn cứ.
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Thuốc đắng dã tật, lời thật mất lòng, ta không nhẫn tâm nhìn ngươi tự mình đi vào con đường diệt vong nên đành buông lời khuyến cáo, những lời khó nghe nhưng rất chân tình. Ngươi hãy tự mình suy nghĩ lại đi.
Qúy Ca trầm ngâm một lúc, buông nhẹ tiếng thở dài:
- Bằng hữu, ngươi thật là một con người quái dị !

Lệ Tuyệt Linh dửng đôi mày, ngạc nhiên:
- Ngươi nói vậy là sao, ta không hiểu.
Qúy Ca tiếp:
- Như ta đây, khi gặp việc gì quan trọng, có nguy hai cho bản thân, thì ta không còn lòng dạ nào mà nghĩ đến điều gì khác ngoại trừ bản thân tạ Kể cả việc tranh biện với ngươi, giành phần lý về tạ Ngươi thì khác, ngươi thấy lưỡi đao sắp chặt xuống, mà ngươi vẫn ung dung can thiệp bao hàm, không hề chú tâm đến bản thân mình.
Lệ Tuyệt Linh nhình Qúy Ca với ánh mắt xót xa, không nói gì cả.
Qúy Ca nổi giận:
- Sao ngươi lại nhìn ta bằng ánh mắt đó!
Lệ Tuyệt Linh thở ra:
- Đột nhiên ta phát giác ra, ngươi ngu ngốc quá !
Qúy Ca càng giận hơn:
- Ta ngu ngốc, ngươi phải giải thích cho ta rõ ràng !
Lệ Tuyệt Linh cau mày:
- Ngươi chưa thức ngộ.
Qúy Ca giật mình rồi lộ vẻ không vui, trầm giọng:
- Thức ngộ cái gì ?
Lệ Tuyệt Linh nghiêm sắc mặt:
- Ta dùng lời ngay, lẽ phải, khuyến cáo ngươi nhằm mục đích là bảo toàn tánh mạng của ta, ngươi nghe lọt những lời lẽ đó, là ta có lợi vô cùng. Ta bảo ngươi phân biệt chính tà, thị phi để ngươi tiếp trợ ta trốn đi, thì tại sao ngươi cho rằng ta không quan tâm đến sự tồn vong của ta ? Thật là ấu trĩ.
Qúy Ca khẽ kêu lên:
- A !
Rồi y cười nhẹ tiếp:
- Song, rất tiếc, người sẽ chẳng thành công, ta bảo đảm như vậy!
Lệ Tuyệt Linh thản nhiên:
- Hiện tại thì chưa, chưa có nghĩa là sự việc chưa đến nhưng rồi nó sẽ tới, chứ chẳng phải là không thể nào.
Qúy Ca lắc đầu:
- Ngươi đừng ảo tưởng nữa!
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Nhưng ta thấy nó sắp thành sự thật rồi đó.
Qúy Ca gằn giọng:
- Ngươi tự tìm cái khổ, lúc đó đừng trách ta vô tình.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Chúng ta tranh luận cũng đà nhiều rồi, hầu hết những gì nói ta đã

nói hết ra rồi.
Bây giờ chỉ còn có việc đợi chờ nó xảy ra thôi xem coi ai có lý. Chỉ tiếc là kẻ mất lý lại mất mạng luôn, và kẻ đó nhất định không phải là ta.
Qúy Ca lắc đầu:
- Không bao giờ ngươi có cơ hội đó đâu!
Lệ Tuyệt Linh lại gật gù:
- Còn sớm lắm, chưa phải lúc nói câu sau cùng.
Qúy Ca toan nói gì đó, bỗng cỗ xe vồng lên, rồi lảo đảo một chút rồi ngừng lại.
Tiếp theo đó, ngựa hí vang, tiếng roi rít gió, cuối cùng là tiếng quát tháo của Trát Thái.
Qúy Ca biết là có biến, khoát rèm sau vọt mình ra ngoài. Đồng thời gian, Lệ Tuyệt Linh nhích đến gần cửa hông xe, nhình qua khẽ hở. Chẳng rõ chàng thấy gì, niềm kinh sơ.
lẫn hân hoan, ẩn ước vẻ nghi hoài hiện ra nơi gương mặt. Tim chàng đập nhanh và mạnh hơn trước. Thì ra cổ xe đang đứng tại một khúc quanh trên con đường hẹp bên ta?
là một khu đầy cỏ cao đến cổ chen giữa những cây to, hiển nhiên là một khu rừng hoang. Bên hữu là một cái gò, nhô hình như nấm mộ. Đứng chắn lộ là bốn người giáng hàng chữ nhất vận áo trắng, mang mặt nạ da người màu xanh, trên mặt nạ có những đường vẽ chằng chịt bằng loại sợi trắng.
Mặt nạ được chế tạo rất khéo, áp sát vào mặt, chỉ chừa lỗ nơi mắt, mũi, và miệng, mà lỗ tai rập khuôn với mắt mũi miệng, trông liên tục như thật.
Thoáng nhìn qua ai cũng tưởng là mình gặp quỷ. Trên đầu gò, còn hai người nữa.
Chưa hết, trong khu rừng bên tả, cũng có hai mươi người, dưới sự chỉ huy của một nhân vật vừa ốm vừa cao. Tất nhiên họ đều mặt đồ giống như nhau.
Lệ Tuyệt Linh quan sát xong lẩm bẩm:
- Toàn là những tay khá, đúng là một cuộc hội long hổ phong vân ! Hiển nhiên đây là những bằng hữu trong Quỷ Diện Bang !
Qúy Ca vọt qua cửa sau xe, vòng ra phía trước đứng cạnh cỗ xe. Trát Thái thì ngồi tĩnh nơi càng xe, tay lăm lăm chiếc tiên nhân chưởng. Tuy nhiên lão đang chịu đựng một cơn bão lòng, bằng cớ là mồ hôi điểm nơi trán thành hạt rơi xuống lộp bộp.
Bốn người áo trắng mặt quỷ từ từ tiến tới cách cổ xe độ hai trượng liền dừng lại.

Qúy Ca trầm giọng hỏi Trát Thái:
- Có chuyện gì vậy ?
Trát Thái nuốt chút nước bọt cho bớt khàn cổ đoạn thốt:
- Thì vậy đó, xe vừa qua khúc quanh gặp phải bọn họ chắn đường, xe đành phải dừng lại. Nhị ca, chắc không phải là điều lành rồi.
Suy nghĩ một chút, Qúy Ca bảo:
- Vén rèm mui xe đi.
Trát Thái sững sờ:
- Để làm gì ?
Qúy Ca trầm giọng:
- Ta bảo thì cứ làm đi, đừng thắc mắc. Ngươi ở đây giám thị họ Lệ và chỉ nên đê?
ý việc đó thôi nhé. Đối phó với bọn người kia đã có ta, ngươi không cần phải quan tâm tới.
Trát Thái vén nửa bứcc rèm, đưa cao chiếc tiền nhân chưởng lên đầu Lệ Tuyệt Linh, cách độ thước, gằn từng tiếng:
- Ngươi hãy liệu hồn, ngươi mà nhúc nhích thì ta đập vỡ sọ ngươi liền.
Lệ Tuyệt Linh xì một tiếng:
- Sắp chết đến nơi, không lo tự cứu, lại còn hống hách, thật là ngu si không chịu nổi.
Trát Thái nghiến răng:
- Ta không hơi đâu cãi vả với ngươi, cứ nghĩ đến ngươi sẽ chết là hơn, ta cũng hy vọng ngươi nhân dịp này trốn đi để cho ta có cơ hội thoa? nguyện!
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Ngươi sẽ có có cơ hội đó, nhưng chắc chắn là ngươi sẽ không được như nguyện.
Bên ngoài, Qúy Ca lẩm nhẩm:
- Quỷ Diện Bang!...
Trong số bốn người thấp và mập tách rời đồng bọn bước tới mấy bước, lạnh lùng nhình Qúy Ca cất giọng oang oang:
- Những gì trong xe, trao đây cho ta!
Qúy Ca cao giọng:
- Tại sao chứ ?
Người mập bật cười quái dị:
- Ta bảo làm sao, cứ làm vậy. Đừng giả vờ ngây ngô.
Qúy Ca cười lạnh:
- Các vị cho bọn này là bọn nào ? Đâu phải dễ ăn thế !
Người lùn mập bĩu môi:

- Bọn nào ? Giá trị chi đó mà dám gần tới gần lui với tạ Địa Điểm Hội thay mặt cho một bọn thổ hào giữ bạc, canh nhà, chỉ có thể hống hách với những kẻ tầm thường trên giang hồ, từ lâu rồi có cuộc sống an ninh quá, cứ tưởng là mình bất khả xâm phạm, không ai dám trêu vào! Đáng cười thay, đã đến lúc các ngươi nên mở mắt to ra mà nhận thức mình chỉ đáng là hạt cát giữa sa mạc mà thôi !
Qúy Ca nghi hoặc:
- Bọn ngươi là Địa Điểm Hội ?
Người lùn mập nổi giận:
- Ngươi đừng có giả ngu trước mặt ta, hôm nay đã gặp bọn ta là bọn ngươi đã tới số đen rồi đó! Ta hỏi, cái viên ngọc "Cửu Long Châu" của Lý Bá Vạn tại Lưu xuân trấn trao cho các ngươi hộ tống, hiện tại nơi đâu ? Giao nạp ra thì họa may ta cho các ngươi môät đường sống sót, còn kháng cự thì chỉ có cái chết !
Qúy Ca thở một hơi dài:
- Các vị đã lầm rồi !
Người lùn mập bật cười cuồng dại:
- Lầm người, ha ha ha … Từ Lưu Xuân Trấn đến đây, nào có xa xôi gì, huống chi chỉ có mỗi một con đường lưu thông này thôi, vả lại bọn ta theo xe các ngươi suốt mười dặm đường kia mà! Ta chẳng thấy một cổ xe thứ hai nào cả. Tin tức của bọn ta rất xác thật:
Xe hai ngựa này, hai người theo xe này, người lại mặc y phục đen này. Còn lầm sao được mà lầm chứ. Ta biết hai người bọn ngươi là cao thủ trong Địa Điểm Hội song cao thủ đối với ai kìa chứ đối với ta các ngươi chỉ là phường múa rối, chỉ học được vài đường quyền là bày đặt múa may, để cuối cùng phải chết oan mạng.
Qúy Ca nổi giận. Song y biết rõ rằng nếu mà hắn để cho sự việc phát sanh thì chi?
tạo cơ hội tốt cho Lệ Tuyệt Linh mà thôi ?
Ngoài ra, y còn gây thù kết oán với bọn Quỷ Diện Bang là vương vào cái tội lớn, phạm hai cái lỗi lớn đó là cầm như địa vị của hắn trong Hắc Lâu sẽ bay theo mây khói, sợ rằng cái mạng nhỏ nhoi của hắn cũng sẽ bay đi theo.
Qúy Ca dằn lòng, giữ sự bình tĩnh, thốt:
- Bằng hữu lầm lớn rồi. Tại hạ không lừa gạt chi bằng hữu đâu. Bọn tại hạ không phải là người trong Địa Điểm Hội mà cũng không thuộc một tiêu cục nào cả, nên cũng hông có hộ tống tài vật, bảo ngọc gì cả, bình sanh tại hạ không biết cái lão họ Lý Bá Vạn là ai, thì làm sao mà đi bảo vệ viên ngọc gì đó của hắn. Tại hạ giải thích minh bạch như vậy mong bằng hữu giải trừ sự lầm lẫn này … Người lùn mập

hét:
- Câm cái miệng hồ đồ của ngươi lại cho ta, ta đã nhã nhặn với ngươi mà ngươi lại không biết điều, không chịu tiếp thọ, có lẽ ngươi chờ ta ra tay mới chịu khuất phục chăng ?
Qúy Ca trầm gương mặt, quắc đôi mắt sáng ngời, gằn từng tiếng:
- Tại hạ đã phân trần hơn thiệt, các vị cứ khăng khăng đề quyết, thì tại hạ không còn đấu dịu nữa được đâu đấy.
Người lùn mập quát to:
- Không đấu dịu được thì ngươi sẽ làm gì ta ? Anh em đâu. Tiến !
Qúy Ca cũng quát lớn:
- Khoan !
Nhưng, ngươi có đôi vành tai lớn của Quỷ Diện Bang đã lướt tới, hai tay khoát thành vòng, chân hữu đá lên, nơi giày chân hữu một mũi đoản đao ló ra. Đoản đao nhắm vào mặt Qúy Ca đấm vào. Khẽ tràn mình qua một bên tránh mũi đao, Qúy Ca hét to như sấm:
- Chờ một chút, bằng hữu.
Người có đôi vành tai cùng một lúc hụt cả hai tay lẫn chân, sôi giận, dùng luôn hai chân, phóng ra luôn hai ngọn cước song phi, mỗi mũi giày có một mũi đao. Qúy Ca lùi lại, tránh như trước. Dù sao thì y cũng phải phẫn nộ trước cái hống hách của bọn hồ đồ, y xoay nhìn một vòng, tay vươn ra, thanh Kim Nhẫn Kiếm chớp sáng.
Lúc đó, đối tượng của y còn ở trên không, cao khỏi mặt đất, song sắp sửa lấy đà xoay mình trở lại. Nhanh không tưởng nổi, Qúy Ca quét tới một nhát kiếm. Người to tai kinh hãi, quạt tay, đạp chân, bắn mình vọt ra xa ngoài một trượng, chiếc áo trắng của hắn nhuộm đỏ ở một nơi.
Hạ đối phương Qúy Ca không chút đắc ý trái lại lo ngại hơn, gương mặt trầm xuống, tâm tư nặng đọng một ý niệm xa xôi… Y đã hiểu, cục diện đã xoay chiều, không cứu vãn được nữa. Người lùn mập quắc đôi mắt sáng rực chiếu thẳng vào mặt Qúy Ca.
Cục trường bỗng trở nên trầm tĩnh như cảnh chết. Tất cả mọi người trong Quy?
Diện Bang đều muốn nuốt chửng Qúy Ca!
Hạ thanh Kim nhẫn kiếm, chỉ nghiêng nghiêng xuốgn đất, Qúy Ca nhình những giọt máu hồng còn đọng lại nơi thanh kiếm đang từ từ rơi. Những giọt máu điểm hồng lốm đốm mặt đường. Người lùn mập gật đầu. Theo cái gật đầu của hắn, hai mươi thuộc hạ đúng bên cạnh rừng dưới sự điều động của vị chỉ huy ốm cao, tiến lên tạo vòng vây quanh cỗ xe, dĩ nhiên có bao gồm cả Qúy Ca ?
Đoạn, Người lùn mập bật cười hắc hắc:

- Hay! Hay quá! Không ngờ Địa Điểm Hội lại có lối thương lượng đẫm máu với bằng hữu giang hồ ? Ngày nay Quỷ Diện Bang được hân hạnh chính mắt trông thấy.
Qúy Ca nhấn mạnh:
- Tại hạ không phải là người trong Địa Điểm Hội! Tại hạ đã cố gắng phân trần, các vị không chịu nghe, lại hành hung thì tại hạ còn làm sao được nữa.
Người lùn mập cao giọng:
- Phải cũng tốt, không phải cũng tốt. Dù ngươi có là người ở bang hội nào, môn phái nào cũng phải trả món nợ máu này. Hôm nay Quỷ Diện Bang không thể dung tha cho ngươi được.
Qúy Ca lạnh lùng:
- Các vị muốn động thủ, tại hạ đương nhiên phải tự vệ tối đa, hậu quả thế nào là do nơi các vị tự gây ra đấy nhé, đừng oán trách chi ai ! Bất quá, tại hạ xin nói một câu là Hắc Lâu không phải dễ ăn hiếp đâu đó nhé !
Hai tiếng Hắc Lâu làm chấn động bọn Quỷ Diện Bang ngay Chúng lộ vẻ nghi hoặc rồi cả bọn cùng quan sát Qúy Cạ Đoạn Người lùn mập trầm giọng:
- Hắc Lâu! Ngươi là người của Hắc Lâu ư ?
Qúy Ca chỉ chữ thêu trước ngực áo, đáp:
- Dù các vị không nhận ra tại hạ là ai thì ít ra cũng nên nhận ra cái dấu hiệu này chứ ! Còn như tại hạ là ai, thì cũng xin tự giới thiệu luôn:
Tại hạ là Cự Sát Linh Qúy Ca, thuộc về Thiên tổ trong Hắc Lâu, Liệp sát thủ.
Người lùn mập giật mình:
- Ngươi là Qúy Ca ?
Từ trên đỉnh gò cao hai người áo trắng bay xuống, hai người đó không mang mặt nạ. Một trong hai người đó, có thân vóc khôi vĩ, mặt tím sậm, biểu hiện sự tàn khốc lẫn quyết đoán. Y cất giọng oang oang như dã thú kêu la:
- Qúy Ca là cái quái gì mà cũng xưng ra cho bẩn tai ta!
Bọn Quỷ Diện Bang cùng nghiêng mình xuôi tay trước con người đó, lộ vẻ cung kính cực độ. Người đó nghênh mặt, mắng:
- Các ngươi thiệt là một bọn vô dụng! Một lũ bị thịt chẳng có lấy một chút can đảm! Từng đi khắp đông tây, từng xuôi ngược Nam Bắc, thế mà nghe người ta xưng tên hai tiếng Hắc Lâu lại rút cổ thụt đầu! Vô hình trung, các ngươi tạo dịp cho kẻ vô danh là hắn đây cao ngạo tưởng mình là tay siêu việt nhất đời! Hèn nhát, không xứng dáng là

nam tử hán, không xứng đáng là người trong Quỷ Diện Bang ta!
Người lùn mập sợ quá, ấp úng:
- Nhị đương gia, … xin bớt cơn giật dữ! Chẳng phải bọn thuộc hạ sợ gì Hắc Lâu, chẳng phải ngán cái gã Qúy Ca đó, mà cái điều đáng chú ý là có thể chúng ta lầm đó, nhị đương gia a ø! Bọn thuộc hạ do dự bởi dù sao thì nếu tránh được chúng ta cũng nên tránh gây thù chuốc oán vô lý. Lầm một là quá đáng rồi, đâu có thể để lầm lỗi gì thêm!
Người mặt tím hừ một tiếng:
- Phạm Oai, sao ngươi lại có thể hồ đồ đến như vậy! Tại sao lúc đầu không điều tra cho kỹ càng đi đã ! Một đường chủ hồ đồ như ngươi, sống càng chật đất.
Phạm Oai cúi gầm đầu, không dám nói gì thêm, tránh xung nộ vị nhị đương gia.
Người đó lộ vẻ hung dữ hơn:
- Đã biết là lầm, thì nên rút lui, sao còn động thủ. Ngươi cũng hiểu chứ, có động thủ là có tổn thương, không cho bên này thì cũng cho bên kia, có tổn thương rồi thì phải tiếp tục giải quyết vấn đề chớ sao lại dừng lại do dự ? Chẳng lẽ ngươi không biết cái đạo lý đó ư ? Đừng nói là Hắc Lâu, bạch lâu, cho dù là gặp bọn cấm vệ quân của triều đình ngươi cũng không được hèn nhát như vậy!
Phạm Oai luôn luôn vâng dạ, chẳng dám biện bạch một lời, y cũng không dám ngẩn mặt nhìn lên. Qúy Ca thấy tình hình càng ngày càng khó khăn hơn. Càng nghe đối phương nói, y càng bực tức. Không dằn được, y buột miệng cất giọng chen vào:
- Vị bằng hữu kia, ngươi nói như vậy là ngông cuồng thái quá rồi đấy!
Ngươi đó vụt quay mình lại, thốt giọng oang oang:
- Ngông cuồng rồi sao, ngươi tưởng chiêu bài Hắc Lâu hay cái danh Cự Linh Sát kia làm cho ta run sợ à ?
Qúy Ca nổi giận:
- Ngươi chẳng có ba đầu sáu tay chi đó, mà dám buông lời cao ngạo thóa mạ ta.
Đừng nói là ngươi, đến bang chủ của ngươi là Nhiếp Hồn Vương Diêm Đề ta cũng chẳng có cố kỵ chút nào.
Ngươi mặt tím bật cười lớn, cười một lúc sau rồi nói:
- Thật là tự cao tự đại, cái thứ vô danh tiểu tốt như ngươi cần gì bang chủ ta phải xuất lực, một mình ta cũng đủ thu thập ngươi rồi !
Qúy Ca buông gọn:
- Xưng danh đi !

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 15
Cửu sát ngân bài

Ngươi mặt tím lạnh lùng:
- Cửu Sát Ngân Bài Cốc Thuần !
Qúy Ca giật mình, nhìn sững đối phương vẻ hoài nghi hiện ra nơi ánh mắt. Một lúc sau y hỏi:
- Cốc Thuần? Ngươi là Cốc Thuần nơi Thái Âm Sơn !
Cốc Thuần cười mỉm:
- Chẳng lẽ còn có đến hai Cốc Thuần sao ?
Qúy Ca vẫn nghi hoặc:
- Tại Thái Âm Sơn vùng Lưỡng hồ, bằng hữu lập nghiệp xưng bá xưng hùng, một mình một cõi, sao lại bỏ giang san của mình mà gia nhập Quỷ Diện Bang?
Cốc Thuần so vai:
- Chỉ vì Diêm đại ca mời ta đến hợp tác, cũng như lâu chủ ngươi thỉnh Huyết thu?
Thân Xương Ngọc, có lạ gì điều đó mà ngươi lại hỏi ?
Một ý niệm thoáng hiện lên trong tâm tư, Qúy Ca dịu ngay sắc mặt, thốt:
- Cốc Thuần! Sự việc hôm nay xảy ra là do lầm lỗi, mà lỗi thì không phải nơi ta, hẳn là ngươi đứng trên gò cao kia có thấy rõ hết rồi.
- Rồi sao ?
Qúy Ca giữ bình tĩnh:
- Cái ý của ta, là oan gia nên mở không nên buộc, ngày trước chúng ta không thù, thì đừng oán cho ngày sau. Sự việc có thể dàn xếp, thì nên dàn xếp, tránh can qua giữa song phương. Các ngươi chận đường vô cớ, nặng lời thách thức, còn ta lỡ tay gây thương tích cho một người, song phương đều có lỗi, có thể châm chước cho nhau. Ta không quan tâm đến sự vô lễ của các ngươi, các ngươi cũng không nên tra cứu đến việc đánh người mang thương tích. Ta đề nghị nên hòa giải với nhau, xem như chẳng có việc gì xảy ra.
Cốc Thuần cười hắc hắc:
- Hoà ? Ngươi nghĩ dễ dàng như vậy sao ? Vị hương chủ kia, chết oan ức như vậy, mà bỏ qua được a ø? Mạng người đâu có rẻ như vậy đâu chứ ?
Qúy Ca cố nhẫn nại:
- Ta đã nói rõ sự tình lầm lỡ nào phải nơi ta đâu cơ chứ ! Ta nào có cố tình gây chuyện đâu ? Ngươi đừng quên sự việc là do bọn các

ngươi đó nhé !
Cốc Thuần vụt cao giọng:
- Ai động thủ trước cũng không quan hệ, bởi hắn đã chết rồi. Và chính cái chết đó mới là vấn đề. Sanh mạng của một vị hương vị trong bổn bang chỉ có giá trị bằng một câu nói hồ đồ của ngươi a ø? Dù cho bất cứ ai trong Hắc Lâu cũng không có giá tri.
bằng vị hương chủ của tạ Tuy nhiên, việc đã lỡ rồi ta đành lấy biện phát sát nhân thường mạng mà thôi !
Qúy Ca trầm giọng:
- Ý tứ của ngươi là như thế đó ư ?
Cốc Thuần gật đầu:
- Không sai !
Qúy Ca bắt đầu mất trầm tĩnh:
- Cốc Thuần! Ngươi nhất định khai mào cuộc chiến giữa Hắc Lâu và Quỷ Diện Bang ?
Cốc Thuần bật cười sang sảng:
- Ta không nghĩ đến việc xa xôi, chỉ biết là một hương chủ của ta chết oan, ta phải báo thù! Hiện tại là như vậy, sau này cũng vậy chẳng có chuyển biến gì khác, còn những chuyện gì xảy ra sau này, hãy để tính sau, nên nhớ rằng Quỷ Diện Bang luôn luôn có cách để đối phó !
Qúy Ca hử một tiếng:
- Thế là ngươi muốn … Cốc Thuần chận lời:
- Giết ngươi, giết luôn cả gã đánh xe của ngươi, báo thù cho thuộc hạ của ta ! Ta dám chắc Hắc Lâu chẳng bao giờ biết tại sao, do ai mà các ngươi bị giết, mà dù có biết cũng vô hại.
Qúy Ca thoáng biến sắc:
- Ngươi thật là một kẻ hung ác !
Ngồi trong xe, Lệ Tuyệt Linh gọi Trát Thái:
- Thật là nhiệt náo ghê, có người muốn thanh toán cái mạng của lão tiểu đầu nhi ngươi kìa !
Trát Thái nghiến răng:
- Ngươi đừng có vui mừng trên tai hoa. của người tạ Dù bọn ta có bại trước khi ngã xuống ta cũng kết liễu tánh mạng ngươi trước.
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Đúng quá, trên đời này không có ai tàn độc bằng bọn người Hắc Lâu các ngươi!
Lời truyền quả thật chẳng có sai ngoa.
Trát Thái đảo mắt nhìn quanh, ngưng thần giới bị, đồng thời thốt:
- Dù cho bọn ta có khổ, chính ngươi phải khổ trước, ngươi khoan

hãy đắc ý vội !
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Các ngươi khổ là cái chắc, bọn Quỷ Diện Bang người đông thế mạnh, các ngươi thì vỏn vẹn có hai, sự chênh lệnh thấy rõ. Nếu có ác đấu, cái bại hẳn về phần các ngươi rồi !
Dừng lại một chút, chàng tiếp:
- Dù sao, chúng ta cũng chung chỗ với nhau, tuy ta là kẻ tù, song đối với các ngươi vẫn còn ít nhiều giao tình trong mấy hôm qua, ta sẵn sàng chỉ điểm cho ngươi phương pháp cứu nguy!
Trát Thái nghi hoặc:
- Ngươi đừng có hòng giở trò quỷ quái, ta không tin ngươi đâu.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ta không nói sai đâu Trát Thái suy nghĩ một lúc:
- Ngươi nói thử ta nghe!
Lệ Tuyệt Linh liếm vành môi, thấp giọng:
- Ngươi cũng biết bản tánh của ta rất cao ngạo, ngươi mở trói cho ta, ta sẽ trợ giúp ngươi một tay, ít nhất ta cũng giúp các ngươi thoát khỏi bọn Quỷ Diện Bang, nếu không hoàn toàn thủ thắng!
Trát Thái buộc miệng hỏi:
- Sau đó ngươi đi đâu ?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Giúp các ngươi thoát nạn là đủ biểu hiện cái giao tình của ta vừa mới nói, chết hay sống mặc ta, ngươi không cần phải quan tâm đến!
Trát Thái xì một tiếng:
- Ngươi nuôi cái mộng to quá, thà ta chịu chết với bọn Quỷ Diện Bang chớ không khi nào đi phóng thích ngươi để nhờ ngươi tiếp trợ ! Ngươi ăn nói hồ đồ quá ai tin được ngươi! Mở trói cho ngươi rồi, ngươi không tiếp trợ lại bỏ trốn đi, ta làm sao chứ ? Vả lại ai bảo đảm là ngươi không hùa theo bọn Quỷ Diện Bang quật ngược lại bọn ta ?
Lệ Tuyệt Linh lộ vẻ không vui:
- Họ Lệ này nào phải kẻ không giữ lời, ngươi đừng có lấy lòng tiểu nhân mà đo lòng quân tử.
Trát Thái lại hừ một tiếng:
- Ngươi hãy bỏ đi cái ý niệm đó đi, trừ ra cuộc hoà giải này thành tựu thì thôi, còn có ác chiến thì ta giết ngươi trước, sau đó sẽ đối phó địch sau !
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Ngươi nên suy nghĩ lại đi.
Trát Thái nghiến răng:
- Không có suy nghĩ gì hết. Đừng mong thuyết phục được ta, bọn ta

chết rồi thì ngươi cũng chết, nếu còn sống thì ta sẽ giải ngươi về Hắc Lâu lãnh án!
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Ngươi nhất định muốn đồng quy ư tận ?
Trát Thái cười gằn:
- Nếu như tình thế bắt buộc.
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Ngươi sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận lớn!
Trát Thái nạt:
- Câm đi, ta không muốn nghe ngươi nói gì nữa cả !
Bên ngoài, tình hình căng thẳng lắm rồi, song phương như tên đã lắp vào cung, giây kéo thẳng, chỉ còn buông tay nữa là xong?
Qúy Ca lộ vẻ vừa quyết liệt, vừa tàn khốc, nhưng cố gắng dàn giải một lần nửa:
- Họ Cốc kia, ta hiểu bọn ngươi muốn gì. Ta hiện đang có việc cần kíp nơi mình, cần phải về phục lịnh gấp. Ta xin đáp ứng ngươi là sẽ chẳng báo cáo việc này lên với lâu chủ, còn ngươi nếu muốn báo thù cho đồng bọn thì cứ hẹn ước với ta, vào thời gian nào đó ở đâu cũng được, ta sẽ đến gặp ngươi !
Cốc Thuần bật cười quái dị:
- Ngươi tưởng bọn ta là lũ người mới vừa xuất đạo hay sao mà lại giở cái giọng điệu hoãn binh đó ra nữa. Ước định thời gian cùng địa điểm, để cho ngươi đi bố trí mai phục thuộc hạ đánh úp ta à, thật là ấu trĩ. Chắc ngươi nghĩ ai cũng ngu cả hay sao ?
Y nhìn lên không, lộ vẻ đắc ý, tiếp:
- Hiện tại ta đã nắm tất cả phương tiện, sao ta lại bỏ đi, để chờ một dịp khác mà ta tin chắc là sẽ bất lợi cho ta ? Huống chi, việc báo thù gặp đâu là làm đó, có ai chờ đợi chi cho lâu, ta không có ngu mà mạo hiểm như vậy!
Qúy Ca nổi giận, quát:
- Ngươi muốn động thủ ?
Cốc Thuần bật cười ha hả:
- Chứ còn sao nữa, ngươi đáng cho ta đùa sao ?
Qúy Ca nghiến răng:
- Được rồi, ngươi cứ vạch đường đi, ta sẵn sàng hầu tiếp.
Cốc Thuần bĩu môi:
- Cần gì phải bày đặt này kia chi cho mệt, cứ đánh đến chết thi thôi, không ngươi thì chúng ta phải ngã xuống nơi đây.
Qúy Ca nổi giận:
- Các ngươi thật là hèn hạ, không tuân theo quy củ giang hồ.

Cốc Thuần mỉa:
- Có bao giờ bọn Hắc Lâu các ngươi tôn trọng qui củ giang hồ đâu ? Quỷ Diện Bang bắt buộc phải áp dụng đấu pháp với các ngươi mà thôi !
Qúy Ca ưỡn ngực:
- Thế thì các ngươi còn chờ đợi gì mà chưa khai cuộc ?
Nói thì nói vậy, chính y xuất thủ trước, thanh Kim nhẫn kiếm vung lên, xẹt tới Cốc Thuần liền. Chừng như Cốc Thuần có phòng bị trước, nên không hoang mang, đứng nguyên một chỗ, bật cười cuồng dại, trong lúc cười, y rút chiếc ngân bài từ phía sau lưng cầm nơi tay Ngân bài hình vuông, dày độ tấc, dài hai thước, rộng hơn thước, bốn cạnh bài chơm chởm những mũi nhọn dài độ hai tấc, mặt ngân bài có khắc hình chín chiếc đầu lâu, bài xương mất thịt. Ngân bài tên là Cửu Sát Ngân Bài, theo tay lão bay ra nghinh đón kim nhẫn kiếm.
Qúy Ca tránh chạm, lách kiếm qua một bên, nhắm vào vai tả đối phương đâm qua! Cửu Sát Ngân Bài theo liền. Kiếm đâu, bài đó, bài chập chờn sáng ngăn chặn kiếm quang nháng lên như ngàn sao sạ Vung tay liên tiếp, Qúy Ca đánh ra đúng một trăm chín mươi chín nhát kiếm. Cốc Thuần ung dung đưa ngân bài đón chận.
Song phương thoạt ra thoạt vào đều nhanh, vũ khí rít gió thân hình quyện gió, bật thành những tiếng vù vù, không gian xoáy lốc. Đúng là một trường long tranh hổ đấu, chẳng ai nhượng ai. Bỗng Cốc Thuần ra lệnh:
- Giang Chấp Pháp lượt trận. Còn bao nhiêu tiến tới phá hủycỗ xe, giết chết tên đó cho ta.
Giang Chấp Pháp là người cùng đứng trên đỉnh gò với Cốc Thuần, vâng một tiếng, đoạn nhướng qua Phạm Oai nạt hỏi:
- Ngươi có nghe Nhị đương gia nói đó chăng ?
Phạm Oai giật mình, thốt nhanh:
- Tuân mạng !
Chính hắn vọt mình đến cỗ xe trước hơn ai hết, đồng thời cao giọng gọi:
- Tiến vào đi các huynh đệ.
Từ bốn phía bọn Quỷ Diện Bang rập nhau vâng một tiếng, vang dội cả khu rừng, rồi tất tả vung vũ khí tiến tới nhắm cỗ xe làm đích.
Trên xe, Trát Thái biến sắc, đôi mắt chớp lịa. Lệ Tuyệt Linh lắc đầu, thở dài:
- Thế bất lợi rồi, gươm kề cổ !
Nghiến mạnh hai hàm răng, Trát Thái vận công lực dồn vào bàn tay,

hạ nhanh chiếc tiên nhân chưởng xuống đỉnh đầu Lệ Tuyệt Linh. Chàng đà dự liệu điều đó rồi nên đã ngầm dồn tụ công lực, gồng toàn thân cứng như đá, gồng mình không phải đê?
hứng tiên nhân chưởng mà là để có sức chịu đựng khi chàng thực hiện mưu đồ đối phó với Trát Thái. Chàng tính toán rất kỹ, cho nên chiếc tiên nhân chưởng trên đầu vừa nhích động lập tức chàng ngã nhào xuống, lăn nhanh. Tiên nhân chưởng giáng xuống chỗ ngồi, gỏ vỡ vụn bắn ra chạm lên mui xe, kêu bình bịch. Trát Thái nổi giận, chui luôn vào mui, vung đao đánh loạn, bất kể tả hữu, tiền hậu.
Lệ Tuyệt Linh cứ lăn, vừa lăn vừa đạp chân, mui xe rung chuyển ầm ầm, mảnh bố lợp mối rách tét, gỗ gãy, xe lắc lư, hai con ngựa bên ngoài hoảng sợ cũng nhảy chồm lên hí vang rền.
Đúng lúc đó, Phạm Oai lên xe rồi, vũ khí của hắn là thanh tam hoàn đao, nhắm vào đầu Trát Thái chém xuống. Trát Thái bắt buộc phải bỏ Lệ Tuyệt Linh xoay qua nghinh đón tam hoàn đao.
Đồng thời gian đó, người ốm cao, vận chiếc áo trắng, chỉ huy hai mươi tên thuộc hạ cũng lên xe theo Phạm Oai, vũ khí của y là ngọn Hồng anh thương, dài tám thước, y cứ nhắm Trát Thái mà phóng vào. Xe dù rộng, cũng không thể là một chiến trường huống hồ trong xe có đến người.
Tự nhiên Trát Thái phải lúng túng trước bao nhiêu địch thủ. Lão vừa thủ, vừa công vừa mắng lớn:
- Thật là một lũ hèn nhát, cậy động khinh ít, đánh như thế thì còn gì là mặt mũi để chen chân vào giang hồ. Các ngươi không sợ anh hùng đồng đạo cười cho thúi mũi hay sao ?
Phạm Oai bật cười ha hả:
- Có tức uất thì đợi gặp diêm vương rồi dâng sớ cáo tội bọn ta.
Trước đó, bọn chận đường gồm bốn người, chết một còn ba, trừ Phạm Oai, còn hai, hai người này do phía hậu xe cũng vung vũ khí nhảy lên, một người cầm ngưu nhĩ đao, người kia cầm đồng chùy. Họ không vào cuộc, cứ ở sau xe, chực hở tiếp sức cho đồng bọn bên trong. Họ vào sao được vì trong xe chật quá, họ không thể giúp ích gì được việc gì, trái lại còn gây vướng bận cho bọn Phạm Oai.
Cỗ xe càng phút càng lắc lư mạnh, theo đà xe lắc, Lệ Tuyệt Linh lăn qua lăn lại không ngừng. Chàng sợ hai người phía sau xe đánh lầm, vội kêu lên:
- Hai vị lão huynh ở phía sau. Hãy nhận định cho kỹ giùm, tại hạ không phải người của Hắc Lâu đâu nhé!
Một trong hai ngươi đó, có thân vóc mập tròn, hừ một tiếng:
- Ngươi không phải ư ?

Lệ Tuyệt Linh đáp gấp:
- Không phải đâu, trái lại tại hạ có thù với chúng nên chúng mới trói tay chân tại hạ như thế này đây! Chẳng những thế, vừa rồi lão già kia toan đánh chết tại hạ tại chỗ đó !
Người mập tròn nhìn qua đồng bọn:
- Ngươi nghĩ sao hả lão Kỷ ?
Lão Kỷ lạnh lùng:
- Phải hay không cũng mặc xác hắn, cứ giết đi là xong chuyện!
Lệ Tuyệt Linh nổi giận, cất cao giọng:
- Quỷ Diện Bang dù sao cũng là một tổ chức có thanh danh trên giang hồ, sao các vị không biết phân biệt thị phi, động tâm hiếu sát thế ? Không sợ Oan uổng cho người ta sao ?
Người mập trắng:
- Ngươi bất quá chỉ là một tên tử tội, sắp sửa trở thành du hồn, không lo chết lại còn la hét cái gì chứ ? Bọn ta không phân biệt thị phi thì có sao không ? Giết luôn ngươi rồi có sao không ? Giá trị cái gì thứ ngươi cũng cho rằng oan mạng hử ?
Lão Kỷ trầm giọng thốt:
- Hà Cửu, cần gì phải đấu lý với hắn chứ, cho hắn một nhát là xong thôi!
Lệ Tuyệt Linh vụt kêu lên:
- Khoan!
Thanh đao được Hà Cửu cất lên cao rồi nhưng hắn do dự gắt:
- Ngươi muốn gì đây ?
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Hai vị có muốn phát tài không? Sỡ dĩ Hắc Lâu dụng tâm cố lừa cho tại hạ vào cạm bẫy là vì tại hạ hiện làm chủ một số tài vật đáng giá liên thành.
Hà Cửu chớp mắt:
- Ngươi đừng có mà bịa chuyện !
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Sanh mạng tại hạ Ở trong tay hai vị thì sao lại dám vọng ngôn chứ !
Hà Cửu hơi xiêu lòng:
- Quả thật ngươi có tài vật lớn lao ư ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu đáp gấp:
- Thật vậy mà, nếu tại hạ nói láo, xin cho chết một cách thê thảm.
Lão Kỷ khoát tay:
- Không nên tin hắn, hắn có cái quái gì chứ ! Hắn cố trì hoãn tìm cách thoát thân đó thôi, giết hắn đi.
(thiếu trang....)

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 16
Bày mưu lập kế

Miêu Nhãn Châu ta có thấy qua rồi, mỗi hạt trị giá ít nhất cũng mấy mươi lượng bạc.
Lệ Tuyệt Linh tiếp nói liền:
- Hà huynh nói đó là những hạt tầm thường đó thôi, trong rương ngọc của tại hạ không có hạt nào trị giá dưới trặm lượng vàng cả, đừng nói là bạc, hạt nào cũng to, cũng sáng trong cả … Hà Cửu lè lưỡi:
- Thật vậy ư ?
Lệ Tuyệt Linh quả quyết:
- Tại hạ nếu có nói ngoa, xin cho chết thảm thiết !
Hà Cửu chớp chớp đôi mắt:
- Lão Kỷ, ngươi nghe rồi chứ. Hai anh em chúng ta chia đôi, mỗi người một phần chắc chắn ta trở thành đại phú ông rồi đó. Hưởng dụng trọn đời vô cùng tận.
Lão Kỷ lại nhìn Lệ Tuyệt Linh lần nửa. Chàng khẩn thiết:
- Kỷ huynh sao khéo đa nghi quá, tại hạ dù có gan bằng trời cũng chẳng lừa dối nhị vị đó mà. Tại hạ nói là sanh mạng này ở trong tay hai vị kia mà.
Hà Cửu gật đầu:
- Hắn nói có ly đó Lão Kỷ à! Vả lại, hắn không phải là người trong Hắc Lâu, thì thả hay giữ lại cũng không quan hệ mà.
Lão Kỷ trầm gương mặt một chút, còn do dự thấy rõ. Hà Cửu giục:
- Còn chờ gì nữa Lão Kỷ ? Gặp dịp phát tài, có là ngốc tử mới bỏ qua ! Tha hắn đi, hắn giúp ta tìm lấy rương ngọc, hắn không là người của Hắc Lâu, mình không giết hắn cũng chẳng phải là vì lịnh ?
Lão Kỷ dè dặt hơn:
- Hà Cửu! Ai lại không muốn phát tài, tuy nhiên nếu không cẩn thận, vì phát tài mới bị chết oan thì còn hưởng cái quái gì chứ ! Hiện tại, ai ai cũng động thủ rồi, chúng ta viện lý do gì mà ly khai cuộc chiến để đi theo hắn lấy cái rương ngọc kia chứ ? Nếu nhị gia gọi bất ngờ mà mình vắng mặt thì sao ? Không khéo mà phải đứt đầu trước khi phát tài đấy!
Hà Cửu sững sờ. Lâu lắm hắn mới lẩm nhẩm:
- Không lẽ !

Lão Kỷ lại nhìn quanh, rồi tiếp:
- Tài thì nên phát mà mạng cũng cần phải giữ vậy trước tiên phải tìm cho ra lý do cái đã.
Lý do gì! Hà Cửu thất vọng ra mặt. Hắn tặc lưỡi:
- Người ta đang đánh nhau mà mình bỏ đi thì … nguy quá! Huống chi, quanh chúng ta, lại còn vòng vây của các anh em thuộc quyền của Hứa hương chủ ! Họ có cho chúng ta đi chăng ? Nếu họ hỏi, thì ăn nói làm sao đây ?
Vừa lúc đó một bóng người lướt vòng quanh trong cỗ xe, nhanh như gió ngang qua chúng. Bóng đó chính là Phạm Oai, thanh tam hoàn đao chớp lên, góc đông cổ xe bi.
chạm trúng, vang lên một tiếng bốp. Đoạn y quát:
- Kẻ nào không bận công tác gì, hãy gấp vào xe trợ chiến, cái lão quỷ của Hắc Lâu lợi hại quá!
Hà Cửu ứng tiếng:
- Đến bây giờ, đến ngay bây giờ !
Hắn tặc lưỡi:
- Làm sao bây giờ, lão Phạm hối thúc rồi đó ! Còn cái bọn bên ngoài, ai ai cũng chăm chú nhìn, chúng ta làm sao mà dấu tiểu tử này chứ ? Mà bỏ hắn lại đây lại sơ.
hắn bị giết lầm.
Đột nhiên Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Tại hạ có cách !
Hà Cửu hỏi gấp:
- Cách gì, ngươi nói nhanh đi !
Lệ Tuyệt Linh bảo:
- Các vị cắt giây trói chân tại hạ, tại hạ liều mạng chạy đi, các vị đuổi theo, ra khỏi vòng vây rồi chúng ta hiệp nhau đi lấy rương ngọc, nếu tại hạ lừa các vị thì các vi.
cứ chặt đầu tại hạ rồi mang về cho thượng cấp bảo là do tại hạ trốn chạy nên các vi.
đuổi theo tại hạ! Các vị sẽ không bị quở trách nữa. Hãy tìm một nơi nào đó, thay tên đổi họ mà hưởng giàu, tội gì phải trở về Quỷ Diện Bang làm nô lệ suốt đời ? Hai vị hãy nghĩ kỹ lại đi, xem đề nghị của tại hạ có hợp lý hay không!
Lão Kỷ vẫn còn nghi hoặc:
- Ngươi đành bỏ một số tài sản quan trọng như vậy à? Không thấy tiếc sao ?
Lệ Tuyệt Linh cười khổ:
- Có hy vọng sống mới tiếc chứ ? Đem tài vật mà đổi mạng, là sự

dáng làm, phải làm chứ, sau này tại hạ lại đi tìm số khác có sao đâu! Trong thiên hạ, có thiếu gì vàng ngọc, cho nên tại hạ sẵn sàng hiến dâng cho hai vị mong hai vị cho sống sót là đủ!
Hừ một tiếng, lão Kỷ buông gọn:
- Có lý!
Hà Cửu nóng nảy:
- Kế đó dùng được không vậy lão Kỷ ?
Lão Kỷ suy nghĩ một hồi rồi đáp:
- Ta thấy, chỉ còn có phương pháp đó thôi !
Đoạn hắn trầm giọng tiếp:
- Cảnh cáo tiểu tử ngươi, nếu như ngươi lừa dối ta thì ta chặt đầu thật đấy.
Lệ Tuyệt Linh khẩn thiết:
- Hai vị thương tình cho kẻ sắp chết, lo mạng còn không xong huống gì tâm đâu mà định lừa gạt hai vị chứ ?
Lão Kỷ hỏi:
- Chỗ ngươi cất ngọc cách đây bao xa vậy ?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Không xa lắm đâu, chỉ cách đây ba mươi dặm thôi, về hướng tây, trên Tiểu Tùng Cương, trong một tòa miếu hoang.
Hà Cửu hỏi:
- Trong miếu mà ở chỗ nào ?
Lệ Tuyệt Linh cười khanh:
- Chưa có gì bảo đảm sanh mạng, tại hạ đâu có dám chỉ đúng chỗ chứ.
Hà Cửu hừ một tiếng:
- Ngươi giảo hoạt quá chừng.
Lão Kỷ thấp giọng nói:
- Võ công của ngươi như thế nào ?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Tầm thường lắm, nếu là tay khá đã chẳng bị bọn Hắc Lâu bắt giữ.
Lão Kỷ thở phào:
- Ngươi chạy thoát vòng vây nổi không ?
Lệ Tuyệt Linh cười khổ:
- Không nổi cũng phải nổi, tìm đường sống mà hai vị !
Hà Cửu thốt:
- Phải làm cách nào, đừng để hắn chạy mất thì toi công mà lại chết oan chúng ta đấy lão Kỷ à.
Lão Kỷ cười lạnh:
- Tay trói cả cánh lẫn bàn, còn chân thì chúng ta mở lỏng giây, vừa

để cho hắn chạy, huống chi bị trói lâu, giây thắt chặt, khí huyết ứ dọng, hắn chạy nhanh thế nào được mà sợ mất hút ? Ngươi quên ta là ai rồi sao mà còn dặn dò vớ vẩn thế, Truy Phong Thiết Lôi KỷTịnh Đạt này nào phải hạng tầm thường.
Lệ Tuyệt Linh tán:
- Thế a, Kỷ đại ca đây à, dù tại hạ có bốn chân cũng không mong thoát khỏi tay đại ca đâu huống gì chỉ có hai chân.
Cuộc chiến tay ba từ trong mui xe chuyển lên trên mui từ lâu, lúc đó bên trên ho.
dánh nhau ác liệt, cỗ xe rung động hãi hùng, chừng như sắp lật, và kéo mui xe chực gẫy. Vũ khí chạm nhau chan chát, người ta hét oang oang. Bọn người ben ngoài lại reo hò, cổ võ khích lệ tinh thần kẻ đấu. Không gian chấn động, khung cảnh nhiệt náo phi thường.
Kỷ Tĩnh Đạt thò đầu ra ngoài vờ kêu lên:
- Trịnh đường chủ, trong xe có người bị trói, đáng nghi lắm, hắn nói hắn không phải là người trong Hắc Lâu, hắn có điều bí mật trọng đại muốn tiết lộ với đường chủ, chẳng hay đường chủ quyết định ra sao ?
Phạm Oai hét:
- Cơ mật cái gì ? Cứ giết, giết gấp, rồi còn trợ chiến đây!
Kỷ Tịnh Đạt nháy mắt ra hiệu cho Hà Cửu lấy đạo chặt đứt giây trói chân cho Lê.
Tuyệt Linh. Đồng thời, hắn gọi tiếp:
- Đường chủ ơi, hắn cứ nói hắn không phải là người của Hắc Lâu, trái lại là cừu địch của Hắc Lâu, bị Hắc Lâu bắt quản thúc vì hắn …
Đang dốc toàn lực hiệp với Hứa đường chủ ác chiến với Trát Thái, Phạm Oai nghe họ Kỷ léo nhéo gọi mãi làm y phải phân tâm, bất giác nổi giận lên, mắng:
- Ngươi có điếc không, hắn là ai cũng mặc, cứ giết đi cho ta, rồi lên đây trợ chiến gấp.
Kỷ Tịnh Đạt nhìn qua Lệ Tuyệt Linh bảo:
- Chờ cho hai chúng ta ngã lăn xuống một vòng làm như bị ngươi xô ngã xuống xe, ngươi thoát ra cửa sau, chạy đi độ trăm bước rồi rẽ vào rừng.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu nhanh:
- Hiểu, hiểu.
Lập tức Kỷ Tịnh Đạt kêu oát lên một tiếng, nhào liền, cũng rú lên, nhào đại, một tả, một hữu rơi xuống đường. Lệ Tuyệt Linh không chậm trễ một giây, như con chim sô?
lồng, đập cánh tung mình thoát lẹ. Tuy lão Kỷ nói là tháo lỏng giây

cột chân nhưng thật sự thì lời đó chỉ là nói ra để dọa chàng thôi, hắn bảo Hà Cửu chặt đứt luôn nhờ thế chàng vọt mình chạy dễ dàng, và xung phá vòng vây không khó khăn cho lắm trong khi bọn Quỷ Diện Bang lưa thưa một vài tên trước mặt, ngay cái hướng chàng thoát đi. Huống chi, chúng không hề tưởng là có việc như vậy phát sanh. Khi chúng phát hiện ra sự tình thì Lệ Tuyệt Linh đã ở ngoài bòng vây xa mấy trượng. Chàng phóng chân chạy thục mạng.
Chàng không dám giở khinh công, bởi sợ lão Kỷ và Hà Cửu nghi ngờ, nên chạy như người thường tuy nhiên vẫn nhanh. Bọn Quỷ Diện Bang lớp nhào tới đỡ Hà Cửu và lão Kỷ lên, lớp chạy đuổi theo Lệ Tuyệt Linh.
Hà Cửu vừa đứng lên, hét to:
- Tặc tử, ta nhất định chặt đâu ngươi !
Hắn phi thân vút mình theo hướng Lệ Tuyệt Linh. Phạm Oai cũng quát:
- Kỷ hương chủ cố gắng bắt lại cho được tên đó, đừng để hắn thoát.
Lão Kỷ vâng dạ một tiếng, nhún chân vọt đi. Quả thật hắn có tài chạy nhảy, như đã khoe khoang, thoáng cái hắn theo kịp Lệ Tuyệt Linh rồi. Hơn mười tên thuộc hạ của Hứa hương chủ cũng xách vũ khí đuổi theo phía sau. Chạy độ một lúc, cách chừng cỗ xe bước, Lệ Tuyệt Linh rẽ vào khu rừng, xuyên qua một vùng cỏ rậm và cao, nhưng cây thưa. Vượt thêm ba bốn dặm nữa, đến một cái hang nhỏ, chàng dừng lại đó, thơ?
dốc. Phía sau lão Kỷ và Hà Cửu theo đến nơi, còn hơn mười tên thuộc hạ Quỷ Diện Bang thì bị họ bỏ rơi dọc đường, cách rất xạ Hà Cửu thở phì phì, cười hắc hắc, rồi mắng bâng quơ, cái lối mắng khoan khoái của những người thoát hiểm:
- Mẹ kiếp! Cái kế đó không ngờ tuyệt diệu vậy. Mà ngươi nữa, ta không tưởng là ngươi thủ tín như vậy.
Lệ Tuyệt Linh vừa thở vừa đáp, dĩ nhiên là chàng vờ mệt lả:
- Tại hạ … đã nói lừa các vị … là giỡn với tử thần … Tại hạ .. còn muốn sống lâu mà … Lão Kỷ lạnh lùng:
- Ngươi khôn đấy, có biết lợi hại như thế mới mang sống lâu được.
Dừng lại một chút, hắn trầm giọng tiếp:
- Ngươi biết không, ta thủ sẵn nơi tay ba mũi yến vĩ thao, nếu ngươi có ý gì là ta phóng vào lưng ngươi ngay Chắc là ngươi đã tìm về với tổ tông ngươi lâu rồi.
Lệ Tuyệt Linh tỏ vẻ sợ hắn cực độ:
- Kỷ đại ca đa nghi quá, khi nào tại hạ dám khinh thường hai vị chứ !
Lão Kỷ hừ một tiếng:

- May mà ngươi không có giở trò đó, trái lại là đi đời rồi đó nhe !
Hà Cửu giục:
- Chúng ta đi nhanh đến Tiểu thúy cương đi !
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Đi, phải đi chớ, phải đi ngay, nhưng tại hạ vừa chạy mệt chết người đây, làm sao mà đi liền được, xin hai vị cho tại hạ nghỉ mệt mấy phút nữa đi, lấy lại sức phần nào chứ.
Gương mặt chàng trắng bệt, chứng tỏ chàng không còn một điểm khí lực nào. Hà Cửu quát:
- Nghỉ, nghỉ mệt, việc khẩn cấp như thế này lại cho ngươi dần dà được ư ? Hãy đưa ta đi lấy rương ngọc ngay đi.
Lệ Tuyệt Linh đổ mồ hôi trán:
- Làm sao đi được hai vị, đôi chân tại hạ tê dại không nhấc lên nổi đây … Lão Kỷ hừ một tiếng:
- Ta không tin ngươi không còn sức đi được nữa, hẳn là ngươi đang muốn giở trò quỷ gì đây … Lệ Tuyệt Linh run rẩy:
- Trời ơi, sao Kỷ đại ca hay nghi ngờ quá vậy, tại hạ đâu dám … Hà Cửu vung tay tát mạnh vào mặt chàng, máu từ miệng chàng vọt ra, thân hình nhào lăn mấy vòng. Hà Cửu bồi luôn hai ngọn cước, đồng thời mắng:
- Chịu nổi đòn thì cứ dần dà cho mất thì giờ của tạ Đồ khốn!
Rồi hắn quát:
- Ngươi có đứng lên không? Ta đánh chết bây giờ.
Lệ Tuyệt Linh vừa rên vừa lăn tròn mình lên mặt đất, kêu khẽ:
- Đừng đánh nữa, Hà đại ca, để tại hạ cố gượng đứng dậy, cố gượng đưa hai vị đi.
Chàng chõi gối, dựng mình, rồi dùng hai đầu gối bò tới, gối nhích từ từ, hai bàn tay còn bị trói chập lại, chõi xuống đất tiếp sức bò dần dần đến gần một đọan cành cây khô, to bằng cái chén uống rượu, dài độ hai thước. Trông chàng lúc đó như con mèo ướt, thảm vô cùng. Đến gần cành cây rồi, chàng mới gượng đứng lên, thở phì phì mấy lượt. Bỗng, chàng biến đổi ngay thần sắc.
Vẻ thống khổ, khẩn cầu không còn nữa, nhường chỗ cho cái lạnh lùng tàn khốc muôn đời hiện ra. Hà Cửu kinh ngạc, bước tới một bước hét:
- Ngươi làm cái trò gì thế ? Muốn ta trừng trị nữa phải không ?
Lão Kỷ chợt kêu lên:
- Hà Cửu !
Cứ tưởng là có kẻ lạ nào xuất hiện, Hà Cửu đảo mắt nhìn quanh hỏi gấp:

- Cái gì thế lão Kỷ ?
Lão Kỷ chăm chú nhìn Lệ Tuyệt Linh, đồng thời nói với Hà Cửu:
- Ngươi hãy xem thần sắc của gã tiểu tử kia.
Hà Cửu quay nhìn Lệ Tuyệt Linh, tưởng chừng thấy một con người khác lạ. Kẻ có cái vẻ khủng khiếp bây giờ biến thành một con người ngang tàn, cao ngạo, ánh mắt ngời oán độc. Hắn sững sờ, rồi run sợ, nhưng thoáng qua một phút giây, hắn hét lên:
- Ngươi định doa. ai mà làm bộ hung hăng ghê thế ? Ngươi tưởng chúng ta hèn nhát à ? Cho ngươi biết biết người là một trò lấy đồ trong túi, chẳng có khó khăn chi đối với ta đâu đấy!
Hắn rung thanh ngưu nhĩ đao, rít gió vụt vụt quát lớn:
- Ngươi có dẫn bọn ta đi hay không ?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu, bình tĩnh đáp:
- Không, ngươi đừng có mơ mộng chuyện đó !
Hà Cửu giật mình, càng cất cao giọng hơn:
- Ngươi định lừa bọn ta phải không? Thế ngươi chán sống nên mới dám đùa với bọn ta ?
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- La hét vô ích, mà ta chẳng lừa các ngươi !
Hà Cửu quắc mắt:
- Vậy ngươi muốn gì, sao chưa chịu đưa bọn ta đi ?
Lệ Tuyệt Linh từ chối:
- Rương ngọc đó, không phải bỗng dưng mà rơi từ trên trời xuống đất, hay từ dưới đất nhô lên, muốn có nó, ta phải phí bao nhiêu là tâm huyết, chẳng lẽ ta đem nó dâng hiến cho bọn ngươi một cách ngu ngốc vậy sao ?
Hà Cửu nghiến răng:
- Không dâng cũng không được. Dâng ra thì sống, không dâng là chết.
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Ngươi chưa đủ tư cách làm việc đó đâu.
Hà Cửu đỏ ngầu đôi mắt:
- Vậy thì ngươi chuẩn bị về với tiên tổ ngươi là vừa.
Lệ Tuyệt Linh cười mỉa:
- Ta đang chờ xem ngươi ra tay đây nè.
Lão Kỷ bước tới, chận Hà Cửu đúng lúc hắn vung đao, trầm giọng thốt:
- Không cần biết ngươi làm bộ làm tịch hay hung hăng thật sự, ta hỏi ngươi, cái điều ngươi đã hứa đó, ngươi còn giữ hay không ?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Không, song ta nhắc các ngươi câu này … lão Kỷ trừng mắt:
- Câu gì ?
Lệ Tuyệt Linh buông từng tiếng:
- Ta có nói ra đi rồi là các ngươi không còn trở về nữa. Nhất định là các ngươi không trở về nữa.
Hà Cửu hét:
- Bằng vào đâu, ngươi dám quả quyết như vậy. Ngươi ngăn trở được bọn ta chăng?
Ngươi là cái quái gì chứ?
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Phải, ta chẳng ra cái quái gì từ giờ trở về trước, nhưng từ giờ trở về sau thì ta phải ra cái gì đó mới được. Muốn phát tài, sao các ngươi không tìm hiểu xem ta là ai ?
Lão Kỷ nghe điện lạnh chạm xương sống, toàn thân thoáng rợn lên. Cố trấn tĩnh tâm thần, hắn hỏi:
- Thế ngươi là ai ?
Lệ Tuyệt Linh ngẩng mặt vẻ cao ngạo hiện rõ:
- Ta có một thanh đao, tên là Sanh Tử Kiều. Khách giang hồ lại gọi ta là Diêm La Đao ! Chắc các ngươi bằng vào hai sự kiện đó, cũng đoán ra được ta là ai chứ ?
Lão Kỷ tưởng chừng mình gặp quỷ hiện, thịt giật, tim đập, hơi thở gấp mặt biến xanh, mắt trợn trừng. Hắn chết sững!
Hà Cửu không biết gì hết, thấy thế đâm lo ngại, lẩm nhẩm:
- Sanh Tử Kiều ? Diêm la Đao ? Những cái quái gì thế ?
Mất hết mấy giây, lão Kỷ mới lấy lại bình tĩnh. Hắn chưa nói gì, chỉ lo lùi lại, lùi lại mấy bước. Chừng như đôi chân hắn rung rung. Hà Cửu trừng mắt nhìn lão Kỷ hừ một tiếng:
- Ngươi làm sao thế? Tiểu tử chẳng lẽ là một ngưu đầu mã diện ác quỷ từ cõi u minh hiện về ? Làm cho ngươi bay hồn, mất vía thế ?
Lão Kỷ còn tâm ý đâu mà nghe những lời Hà Cửu thốt ? Hắn lùi rồi, giương cặp mắt vô thần nhình Lệ Tuyệt Linh, niềm sợ hãi hiện rõ trong ánh mắt hắn. Hắn cố nuốt nước miếng rồi cất giọng thiếu hơi hỏi:
- Ngươi … ngươi là Diêm La Đao Lệ Tuyệt Linh thật ư ?
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Nếu chẳng thật vậy thì ngươi cho ta là ai ?
Ba tiếng “Lệ Tuyệt Linh” do lão Kỷ vừa gợi lên làm cho Hà Cửu nhớ đến một nhân vật. Nhớ đến nhân vật đó rồi, bất giác hắn lùi lại, suýt ngã mấy lượt, toàn thân chấn động khủng khiếp. Hắn há mồm, lè lưỡi, lâu lắm mới nói được mấy tiếng:

- Cái .. gì ? … hắn là .. là … Lệ Tuyệt Linh ?
Lão Kỷ lẩm nhẩm:
- Đại khái .. là vậy … Đang sợ cực độ đó, bỗng Hà Cửu bật cười cuồng dại, vừa cười vừa vỗ ngực bình bình, cười một lúc, hắn thốt oang oang:
- Ngươi có tài chọc cười hay thật. Ngươi làm ta suýt vỡ bụng vì cười đây!
Lão Kỷ hoang mang, trố mắt hỏi:
- Ngươi làm sao vậy Hà Cửu?
Hà Cửu đưa tay lau nước mắt, rồi lấy đao chỉ mũi ngay Lệ Tuyệt Linh, giá giá mấy lượt, lại bật cười. Hắn vừa thốt vừa cười:
- Lão Kỷ ơi! Ngươi từng tự hào là thông minh nhất trần đời, sao hôm nay lại ngu thế? Ngươi thử nghĩ xem, một nhân vật bất khả xâm phạm như Lệ Tuyệt Linh, lại có thể?
để cho bị trói gò bó vào một xó trong cỗ xe bít bùng vậy sao ?
Hắn thở ra mấy hơi rồi tiếp:
- Ngươi nhớ kỹ một chút đi. Lúc đầu hắn sợ chết, hắn vọng cầu bọn ta, nếu không bị trói, chắc là hắn lạy bọn ta đến sói trán đấy, rồi bây giờ thoát nạn rồi lại làm hùm, làm hổ. Lệ Tuyệt Linh làm gì hèn hạ như thế chứ ! Chẳng qua, tiểu tử giả mạo, doa. bọn ta toan nuốt trôi lời hứa đấy!
Lão Kỷ vẫn còn nghi ngờ:
- Nhưng ngươi đừng quên mới đó, hắn lộ vẻ oán độc tàn khốc đáng sợ. Cái oai khí của hắn to quá, một người thường làm gì có cái oai như vậy chứ?
Hà Cửu hừ một tiếng:
- Thì bất quá hắn giả vờ khéo một chút vậy thôi, ngươi thừa kinh nghiệm giang hồ lại để tiểu tử lừa dễ dàng như thế à?
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Hà Cửu, ngươi không tin sao ?
Hà Cửu vỗ ngực bình bịch:
- Ta chẳng xem ngươi ra cái quái gì cả.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Vậy tại sao ngươi chưa lướt tới hạ thủ đi ?
Hà Cửu xì một tiếng:
- Ngươi sẽ thấy hậu quả của sự thách thức ngông cuồng đó!
Hắn vung đao, toan lướt tới. Lão Kỷ chụp áo hắn giật lại:
- Khoan.
Hà Cửu quắc mắt:
- Sao lại khoan ? Còn chờ gì nữa. Ngươi nên nhớ là chúng ta phải

trở về gấp đó.
Song trước khi trở về chúng ta phải giáo huấn cho tiểu tử này để hắn đừng có mà mạo nhận nữa.
Lão Kỷ nhìn Lệ Tuyệt Linh một lúc, đọan day qua Hà Cửu thấp giọng thốt:
- Nếu không phải Lệ Tuyệt Linh thì làm gì hắn có cái khí khái đó? Hắn đơn độc, chúng ta hai người, hắn lại không vũ khí, tay bị trói chặt, nếu không có một cái hậu thuẫn cho hắn thì làm gì hắn dám thách thức bọn chúng ta?
Hà Cửu hừ một tiếng:
- Tại ngươi đấy! Ai bảo ngươi cứ nghi ngờ, hắn được cái trớn mà làm già hơn.
Hắn bìết cái nhược điểm của ngươi, nên cứ đánh vào đó, làm cho ngươi mất cả chủ ý.
Hắn rít lên:
- Lão Kỷ ơi, ta chưa hề thấy ngươi hồ đồ như thế này bao giờ.
Lão Kỷ vẫn còn nghi hoặc:
- Ta thấy có cái gì đó nghịch thường.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 17
Cái khí kẻ hùng

Hà Cửu giận:
- Phải rồi sao ? Không phải rồi sao ? Cứ hỏi mãi! Nếu phải thì chúng ta không sống được với hắn đâu! Bằng không phải thì chúng ta trừng trị cái tội hắn gia?
mạo lại vừa thất tín.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Khá đấy! Ít nhất ngươi cũng phải thấy cái gì nên làm và cái gì đang chờ đón ngươi trước mặt chứ ha !
Hà Cửu gằn giọng:
- Ngươi hãy chuẩn bị đón nhận sự trừng trị của ta!
Lệ Tuyệt Linh cười hì hì:
- Ta nóng lòng muốn coi ngươi dùng cách gì cho ta xem được đó !
Hét lên một tiếng lớn, Hà Cửu hoành thanh ngưu nhĩ đao, lấy thế, đâm mũi vào yết hầu Lệ Tuyệt Linh, đồng thời phóng đôi chân tới bồi luôn một cước pháp song phi.

Xử dụng một chiêu, gồm hai thức, vừa nhanh vừa mạnh lại rất chuẩn, Hà Cửu to?
ra là tay có hạng lắm. Dù sao, hắn cũng là một hương chủ trong Quỷ Diện Bang mà!
Nhưng đối với chàng thì hắn chỉ là một con chuột trước một con mèo.
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ, nhếch chân sát đoạn cành cây khô, hất đoạn cây lên, đoạn cây chận phía trước mặt chàng. Dùng một chân hất ngọn cây lên, là làm một việc miễn cưỡng song một sự miễn cưỡng của Lệ Tuyệt Linh cũng thật là lợi hại phi thường. Thân cây rít gió, bật kêu một tiếng vù, đầu cây lao thẳng vào mặt Hà Cửu, đồng thời ngăn trở luôn thế đao của hắn. Hắn hoảng quá, vội biến chiêu, thu đao quét ngang qua, chặt vào thân cây. Nhưng, thân cây như bị điều khiển bởi một ma lực kỳ ảo, bất thình lình trở lộn về, thành ra nhát đao đó vút qua khoảng không. Lỡ tay đao, thì đôi chân cũng lỡ luôn, đao hụt thân hình phải chênh theo, đôi chân lệch cái đích. Lệ Tuyệt Linh không chậm trễ quất chân hữu lên, trúng ngay ngực Hà Cửu kêu một tiếng bình, một tiếng hự tiếp nối Hà Cửu bị bắn lên không, uốn cầu vòng rơi xuống, đầu dưới chân trên, cuối cùng là một tiếng bịch, máu từ chiếc đầu vỡ bắn ra tung tóe.
Kỷ Tịnh Đạt xanh mặt, không còn nghi ngờ gì nữa xoay nhanh mình phóng chân chạy. Chạy làm sao được khi Lệ Tuyệt Linh không buông tha ? Lập tức chàng dùng ngón H chân kẹp đầu cây, hất lên đoạn đưa vai đón thân cây, đầu vai nhếch một chút, thân cây bắn theo Kỷ Tịnh Đạt, lúc đó đã xa ngoài ba trượng.
Phập !
Đầu cây đâm vào lưng lão Kỷ, xuyên thủng ngực hắn, cây còn dư đà lôi hắn thêm bảy thước nữa, cây chạm vào thân cây cổ thụ mới ngừng lại. Lão Kỷ ngã nhào. Dĩ nhiên hắn chết mà không kịp rú lên một tiếng thảm.
Nhích nụ cười lạnh, Lệ Tuyệt Linh từ từ bước đến cạnh thanh ngưu nhĩ đao, dùng ngón chân kẹp chuôi hất lên. Chàng tính toán rất kỷ, hất thế nào cho lúc rơi thanh đao đưa bề lưỡi xuống. Đoạn chàng đưa hai tay ra. Một tiếng phật nhẹ nhàng vang lên, đường giây quấn từ cổ tay ra ngoài đứt lìa. Đôi bàn tay được tự do rồi, còn khoảng giây quanh ai quanh mình, cột hai cánh chỏ sát vào hông. Đao chưa rơi xuống đất, chàng chụp chuôi, hoành ngược lại, chém vào đường giây quanh hai cánh chỏ, rồi chém đến những đường giây trên. Cuối cùng chàng tự giải toa? trọn vẹn. Trước cũng như sau, lưỡi đao không hề chạm đến da chàng.

Buông đao xuống đất, chàng làm mấy cử động thông thường, tản mác khí huyết dồn ứ, vận chuyển gân cốt tê liệt. Không lâu lắm, chàng lấy lại bình thường. Chẳng buồn nhìn thoáng qua hai xác chết, Lệ Tuyệt Linh nhặt nhanh ngưu nhĩ đao, ứng dụng theo con đường cũ, trở lại cỗ xe.
Khoảng cách độ ba bốn dặm, chàng dù đi chậm, cũng đến nơi trong thời gian ước muốn. Chàng tìm chỗ kín, ẩn mình trong khu rừng, nhìn ra lộ. Cảnh tượng trước tiên hiện trong tầm mắt chàng là xác chết của Trát Thái. Xác chết nằm cạnh cỗ xe, một cái chết cực kỳ thê thảm.
Sọ vỡ hai, máu trào ra, óc trào ra, máu hồng óc trắng hoà lẫn nhau, đẫm ướt mớ tóc trắng và gương mặt hồng của một lão nhân vui tánh, thích tạo trò cười cho mọi người hoan hỉ khi tiếp cận lão, như Lão lai ngày xưa hiến vui song thân.
Chiếc hồng anh thương của vị đường chủ họ Hứa cắm nơi ngực lão, chuôi thương có chùm lông đỏ, thương cắm đứng, lông phất phơ theo mỗi cơn gió thoáng qua.
Còn vị đường chủ họ Hứa của Quỷ Diện Bang ở đâu ? Người vắng bóng, mà thương lại còn đó. Không! Y không vắng bóng! Y còn đó, có điều hồn y đà theo Trát Thái mà đối chất dưới diêm đình. Cái xác của y nằm trên lộ, không cách xa xác của Trát Thái lắm. Một cái xác không đầu. Bởi cái đầu của y đã nát nhừ, hiện tại chỉ là một dống bầy nhầy còn dính với xác thôi.
Giữa đống bầy nhầy xương thịt da tóc, óc, máu chiếc tiên nhân chưởng của Trát Thái hiện rõ. Song phương cùng đưa nhau đến cái chỗ đồng quy ư tận! Trong một cuộc chiến, nếu phải lâm vào trường hợp đó, kẻ ra cũng bi thảm cho cuộc đời con nhà võ.
Bởi họ không thể lùi, dù biết rằng lùi có thể sống.
Trát Thái chết, Hứa đường chủ chết, phân nửa thuộc hạ của Quỷ Diện Bang chết, nhân số giảm, song cuộc chiến lại tăng nhiệt độ. Bây giờ, chẳng những một Qúy Ca giao đấu với một Cốc Thuần, mà cạnh Cốc Thuần còn vị chấp pháp họ Giang và vi.
đường chủ họ Phạm.
Giang chấp pháp vào cuộc từ lâu, còn Phạm Oai thì sau khi Trát Thái chết, y mới vào tiếp trợ Cốc Thuần. Số thuộc hạ còn lại bao quanh bên ngoài, lăm lăm vũ khí, chực chờ lợi dụng sơ hở nào đó của Qúy Ca.
Lệ Tuyệt Linh với thần sắc an tường, nhìn vào cuộc chiến, theo dõi từng động tác của Qúy Ca, một kẻ thù song lại là một kẻ thù rất đáng quý. Qúy Ca bị thương, toàn thân đẫm máu song vẫn chiến đấu ác

liệt, một mình nghinh chiến cả ba đối thủ, chẳng hề khiếp sợ. Theo chỗ nhận xét của Lệ Tuyệt Linh thì Cốc Thuần có bản lãnh rất cao cường, tài của y tương đương với Qúy Cạ Giao đấu với y, Qúy Ca cũng đã mệt mỏi lắm rồi, huống chi lại còn có Phạm, Giang hai người.
Nhưng khi một người liều, thì con người đó phải lợi hại gấp mầy lần lúc bình thường. Qúy Ca quyết chết, trong khi đối phương không bị bắt buộc phải mạng đổi mạng thì đối phương thủ nhiều hơn công. Nhờ thế mà cuộc chiến kéo dài tới bây giờ.
Lệ Tuyệt Linh hiểu rõ, Qúy Ca không thể tạo được sự phi thường để xoay chiều cục diện, giành lấy cái thắng về mình. Bất quá, y cố gắng duy trì, là để chờ một lúc thuận tiện nào đó, hạ sát một vài người nữa, mà những người được y chọn phải là một nhân vật đầu não của Quỷ Diện Bang.
Chết, y nắm trong tay, song chết một mình thì tịch mịch quá, phải làm sao kêu gọi thêm một vài bạn đồng hành trên con đường về cõi âm chứ! Một tiếng soạt vang lên, máu bắn tung toé, một thuộc hạ Quỷ Diện Bang vừa đánh lén từ phía sau bị Qúy Ca hoành kim nhân kiếm phạt băng nửa mảnh đầu. Một đồng bạn của tên thuộc hạ đó tiến lên, Qúy Ca hoành bàn tay thừa, phóng ngược một chưởng, tung gã đó dội về, xa ngoài một trượng rơi dộng đầu xuống đất, chiếc đầu bẹp dí xác dẫy đành đạch.
Cửu sát bài Cốc Thuần giận xanh mặt, vung chiếc ngân bài, đánh tới, ngân bài chớp lên như xẹt ngang trời lúc cuồng phong bạo vũ. Đồng thời gian, Giang chấp pháp vũ lộng đôi đoản kim xoa, bức sát Qúy Cạ Còn Phạm Oai lăm lăm chiến tam hoàn đao, xoay quanh cuộc chiến, chực chờ sơ hở. Cứ như thế, cuộc chiến lại kéo dài thêm đô. nửa khắc nửa. Bỗng Cốc Thuần hét to:
- Thời gian cấp bách, tất cả cùng nỗ lực, thu thập hắn ngay.
Chính y nhập nội trước, chiếc ngân bài quét qua gió rít một tiếng vù, Qúy Ca quay một vòng tròn, lách mình ra ngoài tầm, đồng thời khoát kiếm tạo một bình phong, ngăn chặn khí thế của địch. Vũ khí song phương chạm nhau, hai vũ khí tách rời ra, một mũi nhọn rơi cạnh ngân bài rọc tét ngực Qúy Ca, ngược lại mũi kim nhân kiếm đâm trúng đầu vai của Cốc Thuần, đẩy y ngã ngửa xuống đất. Giang chấp pháp đãø đến sát rồi, ngăn chận Qúy Ca vọt theo Cốc Thuần. Hai ngọn kim thoa của lão từ hai bên thọc vào nách của Qúy Cạ Không cần quay nhìn, nghe tiếng gió, Qúy Ca phản ứng liền, vừa tràn mình qua một bên, vừa quét kim nhân kiếm về phía Giang chấp pháp. Kiếm chạm người, máu phun ra, người bị hất tung lên, lộn ngược

mình, đầu dưới chân trên, văng luôn ngoài bảy thước. Nhưng Qúy Ca cũng nhào nốt, mắt hoa lên, đầu choáng váng. Khí lực của y cũng tiêu tan hết rồi. Trong tình thế đó, làm sao Qúy Ca tránh được nhát tam hoàn đao của Phạm Oai vừa giáng xuống.
Thì một vệt sáng từ ven rừng bay tới, chạm trúng tam hoàn đao. Dĩ nhiên, vệt sáng đó là thanh ngưu nhĩ đao và Lệ Tuyệt Linh phóng tới, cứu mạng Qúy Cạ Tam hoàn đao vuột khỏi tay Phạm Oai, bay đi ra xa mấy trượng. Cốc Thuần kinh hãi, cố gượng đứng lên, đồng thời quát:
- Có gian tế !
Hơn mười thuộc hạ Quỷ Diện Bang vừa nhích chân lướt tới định thanh toán Qúy Ca, nghe tiếng, cùng quay mình nhìn ra bốn phía tìm gian tế. Chúng khủng khiếp rõ rệt.
Phóng đao rồi, Lệ Tuyệt Linh rời chỗ nấp, ung dung bước ra, thần sắc vẫn lạnh lùng, vẫn tàn khốc như thường. Qúy Ca đang chõi kiếm xuống đất để giữ mình khỏi ngã, trấn định tâm thần, trống thấy Lệ Tuyệt Linh, điểm một nụ cười, thay vì kinh ngạc. Cốc Thuần phẫn uất cực độ, nghiến răng bước tới, hét to như sấm:
- Tên khốn nạn kia, ngươi là ai ?
Hơn mười đại hán lập tức bao vâyquanh Lệ Tuyệt Linh, Phạm Oai chạy đi nhặt vũ khí cầm tay, sẵn sàng ứng phó. Lệ Tuyệt Linh không mảy mai lưu ý đến Cốc Thuần, ung dung tiến thẳng đến trước mặt Qúy Ca lạnh lùng hỏi:
- Thấy chưa? Ta có để cho ngươi thất vọng đâu ?
Qúy Ca cố dằn cơn đau đang nhói mạnh khắp thân thể, cất giọng khàn khàn đáp:
- Đáng lẽ thì ngươi làm cái việc này sớm hơn. Chờ tới lúc này mới ra tay thì không lấy gì làm xuất sắc.
Lệ Tuyệt Linh xì một tiếng:
- Ngươi còn cố nói cứng!
Cốc Thuần quát tiếp:
- Ta hỏi ngươi là ai, tên khốn nạn kia, gan ngươi bao nhiêu lớn mà dám ra đây ngăn trở hành động của Cốc lão gia ?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Ngươi nên xếp bớt cái oai cũ rích đó lại đi. Cái trò trẻ con quát tháo doa. nạt người ta chẳng có gì hay ho cả đâu, đừng có làm ta phải bực mình.
Bỗng, Phạm Oai kêu lên:
- Ngươi … ngươi là kẻ vừa mới trốn thoát ?
Lệ Tuyệt Linh day qua y:

- Đôi mắt chó của ngươi khá đó, còn nhận ra được ta là ngươi chưa có mù !
Phạm Oai nổi giận:
- Ngươi muốn chết nên mới dám vô lễ với ta, ngươi là ai, tại sao lại muốn can thiệp vào chuyện của chúng ta ?
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Ta can thiệp thì sao ? Ta muốn gì à ? Lột da ngươi, cắt đầu ngươi, chứ còn muốn gì nữa ?
Phạm Oai quắc mắt đỏ ngầu, nhảy chồm lên:
- Ngươi phải chết với ta !
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Chết với ngươi. Ngươi làm nổi việc đó sao ? Rõ là con châu chấu toan ủi xe có khác.
Phạm Oai lại lồng lên:
- Xem đây, tiểu tử thúi !
Thanh tam hoàn đao trong tay y chớp lên, nhưng Cốc Thuần chận lại:
- Phạm đường chủ hãy bình tĩnh, ngươi nên nhớ, lành thì không đến, đã đến nghĩa là chẳng lành, ta phải bình tĩnh mà ứng phó.
Phạm Oai dừng tay, toàn thân rung mạnh vì khí uất bốc bừng bừng.
Y trầm giọng:
- Tuyệt đối không nên để sẩy hắn. Bắt sống không được thì phải giết chết.
Cốc Thuần nhìn sang Lệ Tuyệt Linh, hỏi:
- Đã có gan can thiệp, hẳn ngươi cũng có gan xưng danh chứ ?
Lệ Tuyệt Linh buông gọn:
- Lệ Tuyệt Linh !
Cốc Thuần biến sắc mặt, buột miệng kêu lên:
- Diêm La Đao!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu.
Phạm Oai cũng chấn động không kém Cốc Thuần, vừa thở nhanh vừa lẩm bẩm:
- Diêm la Đao, ngươi là Diêm La Đao Lệ Tuyệt Linh.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Giả là không thật, thật là không giả. Ngươi ngớ ngẩn quá biết thật, giả cứ thực nghiệm là biết ngay, ngươi có dám thực nghiệm chăng ?
Phạm Oai rít lên:
- Dù cho ngươi có là Lệ Tuyệt Linh đi chăng nữa, ta há sợ ngươi sao ? Đừng tưởng xưng tên là ngươi làm cho tất cả mọi người phải khủng khiếp cúi đầu, để mặc cho ngươi tự tung tự tác !

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Tốt lắm, thế thì ngươi khá hơn hai tên thuộc hạ của ngươi nhiều, khá hơn nhiều.
Phạm Oai quắc mắt:
- Ngươi đã làm gì chúng rồi ? Chúng bị ngươi ám toán rồi phải không ?
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Ám toán, đối với hai phế vật đó ta cần gì phải dùng đến thủ đoạn đê hèn đó sao? Ta đường hoàng tiễn đưa chúng về với tổ tiên chúng đó, nói cho ngươi mừng, ngươi cũng sẽ theo bước chúng gấp.
Phạm Oai biến sắc mặt, mắng:
- Tàn độc, khát máu như ngươi, ta mới thấy trên đời này. Ngươi sẽ phải trả giá đắt!
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Giá thì ta sẵn sàng trả, chỉ còn chờ các ngươi đến tiếp nhận thôi.
Cốc Thuần sẵn tiếng:
- Họ Lệ kia, Hắc Lâu đối xử với ngươi có ân trời nghĩa đất gì mà ngươi lại phải mạo hiểm xả thân báo đáp lắm vậy, bất chấp cả tử vong ư ?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Chẳng những không ơn, mà còn là thù nữa. Đúng ra là tử thù, chỉ như cái việc làm của ta, ngươi cho là mạo hiểm bất chấp tử vong thì đối với ta chỉ là một trò đùa.
Cốc Thuần nổi giận:
- Đã là thù, sao ngươi lại còn can thiệp vào đây ?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ta có can thiệp cho Hắc Lâu đâu ?
Cốc Thuần sững sờ, y ướm thử:
- Hay là Quỷ Diện Bang có làm điều gi đắc tội với ngươi ư ?
Lệ Tuyệt Linh cười hắc hắc:
- Cũng không nốt, cho đến giờ phút này, Quỷ Diện Bang chẳng có làm điều chi chạm đến ta, khiến ta bất mãn sanh thù.
Cốc Thuần nổi giận:
- Thế tại sao ngươi lại chống đối bọn ta?
Lệ Tuyệt Linh đưa tay chỉ Qúy Ca:
- Tại hắn, ta chỉ vì hắn.
Cốc Thuần cao giọng:
- Qúy Ca là một nhân vật trọng yếu trong Hắc Lâu, ngươi đã xem Hắc Lâu đối đầu, tại sao lại trợ giúp một cao thủ của tổ chức đó chứ ?

Lệ Tuyệt Linh thản nhiên:
- Ta vì cá nhân hắn chứ chẳng phải vì thân phận hắn. Hắn thuộc phe phái nào cũng chẳng có can hệ gì, dù phe phái đó có thù với ta đi chăng nữa. Điều này ta nghĩ ngươi sẽ không bao giờ hiểu ra đâu.
Cốc Thuần trầm giọng:
- Còn ai hiểu được sự mâu thuẫn của ngươi. Ngươi làm như vậy chỉ chuốc thêm phiền phức vào người mà thôi.
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Cho ngươi biết, Hắc Lâu là tử thù của ta, song chẳng phải toàn thể nhân số trong Hắc Lâu đều là những kẻ vô lương tâm, hung tà bạo ngược. Trong số đó, đương nhiên cũng có kẻ biết đạo nghĩa, tuy bị ràng buộc bởi quy củ, song luôn luôn tỏ ra cái hiệp khí của người hùng. Hắn là một trong số đó, ta ngưỡng mộ cái khí hùng của hắn, hơn nữa, ta không thể chấp nhận một cuộc đấu quá bất công như hiện tại. Đó là hai lý do mà ta bắt buộc phải xen vào.
Cốc Thuần lắc đầu:
- Ngươi đừng có cuồng vọng quá đáng. Ta chỉ sợ ngươi chẳng những không thành công mà còn mang hoạ. Ngươi chưa đủ tư cách gánh vác việc đời. Nghĩ kỹ đi, liệu sức mình hãy làm, mới là kẻ biết thức thời vụ.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Ta thấy đây là một việc đáng làm, nên ta đây rất vui lòng ghé vai gánh vác dù cho có xảy ra việc gì đi chăng nữa. Ta không có xin ý kiến ngươi thì ngươi hãy cất cái lý luận non dại đó sang một bên cho ta nhờ.
Cốc Thuần nghiến răng:
- Ngươi đã nhất định can thiệp vào ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Bộ ngươi thấy ta đang đùa với ngươi sao ?
Cốc Thuần nổi giận, xốc chiến bài chênh chênh lên, quát:
- Tại ngươi tự tìm lấy cái chết, đừng có oán trách bọn ta xuống tay ác độc.
Nhưng chưa kịp nhích một chân, bất thình lình lại ngã ngồi xuống. Thì ra vết thương nơi vai nhờ y vận bế trụ huyết mạch nên ngưng rịn máu, bây giờ y chuyển công lục định tấn công Lệ Tuyệt Linh, khích động vết thương, máu vọt ra, đẫm ướt mình y.
Công lực theo đó tản mác luôn. Lệ Tuyệt Linh lắc đầu, thốt:
- Ta xem, tình thế rất bất lợi cho ngươi đó.
Phạm Oai hét:
- Ngươi đừng đắc ý vội, dầu sao thì hậu quả tai hại vẫn sẽ về ngươi

như thường.
Hắn day qua Cốc Thuần, giục:
- Nhị đương gia, cố gắng lên, chúng ta hợp sức nhau thanh toán tên tiểu tử này.
Vừa thở hổn hển, vừa đưa mắt ra hiệu cho Phạm Oai, Cốc Thuần thấp giọng bảo:
- Đừng có vọng động.
Phạm Oai không phục:
- Hắn chỉ có một mình, còn chúng ta đến hai người, ngoài ra còn có bọn thuộc ha.
trên mười người kia, chẳng lẽ chúng ta không làm gì nổi hắn sao ?
Cốc Thuần đứng lên, lôi Phạm Oai đến một góc xa xa, trách:
- Ngươi là một đường chủ, mà lại là thủ lãnh của các đường chủ khác nữa, sao ngươi lại hồ đồ thế ? Ngươi chẳng biết Lệ Tuyệt Linh lợi hại như thế nào sao ?
Phạm Oai hằn học:
- Thuộc hạ không tin hắn là vô địch … Cốc Thuần trầm gương mặt:
- Chắc ngươi muốn nói là ngươi hơn cả ta về cốt khí, can đảm, kiến thức, ngươi còn tự cho rằng thông minh ư ?
Phạm Oai giật mình, ấp úng:
- Thuộc hạ đâu dám ngông cuồng như vậy ? Xin nhị đương gia xét chọ Bất quá, thuộc hạ tức uất … Cốc Thuần nhìn thoáng qua Lệ Tuyệt Linh, đoạn hỏi:
- Ngươi ý thức được con người đó như thế nào chưa ?
Phạm Oai lẩm bẩm:
- Thuộc hạ chỉ biết hắn là một nhân vật hữu danh trong hắc đạo, tàn khốc, ác độc… Cốc Thuần hừ một tiếng:
- Thật là kém cỏi quá. Thanh đao của hắn đã nhúng máu của hàng ngàn, hàng vạn người mà toàn là cao thủ võ lâm đấy! Hắn kiêu hùng có một trên đời này, võõ công của hắn cao thâm không lường trước nổi. Phải biết, hắn có chổ ỷ trượng mới dám ngang nhiên khiêu khích chúng ta.
Dừng một lát y nói tiếp:
- Ngươi xem, Qúy Ca có phải là một tay khá chăng ?
Phạm Oai gật đầu. Cốc Thuần tiếp:
- Thế mà họ Qúy kia chưa phải là đối thủ của Lệ Tuyệt Linh đó.
Phạm Oai hỏi lại:
- Ý tứ của nhị đương gia nên thế nào ?
Cốc Thuần đáp:
- Chúng ta ba người, mà còn không nổi Qúy Ca, thì nói chi đến việc

giao đấu với Lệ Tuyệt Linh ? Huống hồ, hiện tại ta mang trọng thương, còn Hứa đường chủ đã bị loại rồi.
Phạm Oai dậm chân:
- Tại sao nhị đương gia biết hắn cao cường hơn nhị đương gia ? Nhị đương gia có sao tài với hắn lần nào chưa ?
Cốc Thuần lắc đầu:
- Chưa, song bằng vào trực giác, bằng vào những lời truyền thuyết về hắn, ta tin là như vậy.
Phạm Oai do dự một chút:
- Theo thuộc hạ nghĩ, chúng ta nên thử động võ xem sao, lời truyền thuyết khó tin lắm, vả lại trực giác cũng chưa phải là một chứng minh cụ thể. … Cốc Thuần nổi giận:
- Thử ? Thử với giá sanh mạng của ngươi phải không ?
Phạm Oai ương ngạnh:
- Thà là bị hắn giết còn hơn cam tâm nhận kém, phàm ai ai cũng muốn tranh cường đến thắng, chẳng lẽ nghe cái oai phong của người ta rồi mình co đầu rụt cổ sao?
Cốc Thuần trừng mắt:
- Ta không ngờ ngươi quật cường đến độ mù quáng như vậy. Hiếu động cũng là một đức tính tốt song vọng động là điều nên tránh.
Phạm Oai hừ một tiếng:
- Chắc gì hắn có thực tài mà nhị đương gia do dự ?
Hắn cao giọng hơn, tiếp nối:
- Sỡ dĩ Quỷ Diện Bang được cái thế đứng ngày nay trên giang hồ là nhờ vào cái nhuệ khí đó. Nếu mất nhuệ khí thì làm sao chúng ta hồi đáp lại đại đương gia ?
Cốc Thuần giận cực độ, song còn dằn lòng, từ từ hỏi:
- Ngươi muốn nói … Phạm Oai ưỡn ngực, thẳng lưng, dựng cao đôi mày:
- Thuộc hạ muốn nói là chúng ta nên liều tử chiến với hắn!
Cốc Thuần trầm giọng:
- Ngươi đã quyết định chưa ?
Phạm Oai tinh khôn hơn:
- Phải có nhị đương gia làm chủ mới được ?
Cốc Thuần thở ra:
- Tốt !
Phạm Oai sáng mắt:
- Nhị đương gia đồng ý ?
Cốc Thuần lạnh lùng:
- Ngươi xuất thủ trước đi.

Phạm Oai giật bắn mình:
- Sao ? … Thuộc hạ xuất thủ trước ? ….

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 18
Tay độc lòng hiền

Gương mặt lạnh lùng tàn khốc không biểu lộ một cảm tình, Cốc Thuần gằn từng tiếng:
- Để xứng đáng với các huynh đệ trong bổn bang, để không phụ sự tín nhiệm của Đại đương gia, để củng cố thanh danh và uy tín, ta ra lệnh cho ngươi xuất thủ trước.
Phạm Oai biến sắc :
- Nhị đương gia !…Nhị đương gia cũng biết là một mình thuộc hạ … thuộc ha.
chưa phải là đối thủ của tên tiểu tử họ Lệ … Cốc Thuần nổi giận :
- Nói tới nói lui, chung cuộc ngươi vẫn không dấu được sự hèn khiếp ! Đã biết Lê.
Tuyệt Linh không phải là tay hữu danh vô thực, thì tại sao cứ mãi đòi so tài với hắn.
Ngươi muốn tỏ rõ cái khí hùng? Càng muốn tỏ cái hay, ngươi càng bày cái dở. Ngươi có biết thẹn chăng?
Dù ngán Cốc Thuần là một thượng cấp, Phạm Oai vẫn bị chạm mạnh tự ái trước sự miệt thị của Cốc Thuần, bất giác khí uất bốc cao, trợn tròn đôi mắt, phải đối qua phẫn nộ:
- Lệ Tuyệt Linh là kẻ thù chung của bổn bang, tại sao chỉ có một mình thuộc ha.
ứng phó! Nhị Đương gia là nhân vật thứ hai trong bang, lại toa. thị điềm nhiên, thế là nghĩa gì ?
Sự phản đối của hắn làm bọn đại hán vây quanh vô cùng kinh hãi, cùng nhìn nhau, cùng lắc đầu lè lưỡi.
Cốc Thuần rung người lên, đôi mắt thô ló ra ngoài trũng, hung quang bắn sáng rực sang Phạm Oai, tưởng chừng có thể nuốt chửng đối phương, và chỉ có nuốt chửng được đối phương mới hả!
Môi y mấp máy một lúc, sau cùng y dằn lòng, trầm giọng thốt:
- Tốt! Tốt lắm, Phạm Oai! Gặp địch mà kháng lịnh sừng sộ với thượng cấp, cái tội đó hẳn ngươi cũng biết nó nặng nhẹ như thế nào rồi ! Bây giờ ta không tranh luận với ngươi nữa, ngươi cứ chờ cái

hậu quả của thái độ đó!
Cao giọng hơn y tiếp:
- Ta ra lịnh lần thứ hai, hãy lướt tới, động thủ với Lệ Tuyệt Linh !
Vâng hay không vâng, tùy ngươi!
Đến lượt Phạm Oai rung người.
Lần này, hắn không còn dè dặt trong lối xưng hô nữa, hắn giật chiếc mặt na.
xuống, bày ra một bộ mặt thật, những thớ thịt giật bần bật, đôi mắt đỏ ngầu, hắn hét to:
- Họ Cốc! Ngươi lấy công thỏa mãn niềm tư, ngươi thù ta, quyết mượn công mà dồn ta vào cảnh chết để báo tư thù! Ngươi dùng oai quyền nhị đương gia bức hiếp ta!
Ta động thủ, ta sắp động thủ đây! Cho ngươi toại ý ! Cho ngươi biết, nếu ta chết thì cái chết này do ngươi gây ra, chính ngươi bức ta chết đó! Ta chết để bảo toàn thinh danh cho đại đương gia đây, song ngươi sống sót chỉ để thọ nhận sự khinh miệt nguyền rủa của các huynh đệ trong bổn bang thôi! Bởi, đại đương gia và các huynh đệ sẽ thấy cái tâm thâm độc của ngươi. Ta chết để cho ngươi rơi chiếc mặt nạ, bày chân tướng sài lang, Cốc Thuần ạ !
Cốc Thuần vừa thẹn vừa phẫn nộ, quát:
- Câm !
Phạm Oai phun nước bọt, bật cười lớn:
- Nếu ta may mắn còn sống là kể như cuộc đời của ngươi bị đầu độc đến ngày cuối đó!
Hắn gọi to:
- Thường Tiêu!
Một người bên hữu bước tới, ứng tiếng:
- Có thuộc hạ đây!
Phạm Oai gằn giọng:
- Nhớ bẩm báo rõ ràng với đại đương gia là ta yêu cầu người có một quyết định công bằng!
Thường Tiêu liếc mắt sang Cốc Thuần, lúc đó biến sắc mặt xanh rờn hàm hồ đáp:
- Điều đó thì … thuộc hạ nghĩ … nghĩ …là … Lệ Tuyệt Linh bây giờ mới thốt:
- Xuất thủ đi Phạm Oai! Khỏi phải chuẩn bị việc sau! Cãi nhau như chó mà làm gì! Ngươi đến trước, chết trước, y đến sau, chết sau, y không đến, ta cũng tìm đến y! Tất cả hai ngươi đều phải chết, muốn tranh luận gì thì chờ xuống diêm đài mà đối chất trước chúa tể cõi âm!

Phạm Oai quát:
- Đừng cao ngạo, Lệ Tuyệt Linh! Chẳng phải trên cõi đời này chỉ có mỗi mình ngươi!
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Ngươi tức uất với Cốc Thuần, lại toan đổ trút sự phẫn nộ lên đầu ta à? Được rồi!
Ta không chấp nhất đâu! Ai nỡ chấp nhất một kẻ sắp chết chứ ?
Vung thanh Tam Hoàn Đao lên, Phạm Oai hét:
- Xem đây ! Tuyệt Linh!
Nhưng hắn chưa bước tới.
Lệ Tuyệt Linh so vai:
- Thì cứ cho ta xem! Chưa làm gì mà bảo xem, là xem cái gì chứ ?
Phạm Oai hít một hơi dài không khí, dằn cơn bồng bột, đồng thời đề khí, vận công, bảo:
- Lấy vũ khí cầm sẵn nơi tay đi!
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Ta biết việc ta phải làm! Ngươi khỏi cần nhắc.
Phạm Oai hừ một tiếng, phóng ngọn Tam Hoàn Đao sang.
Lệ Tuyệt Linh đạp chân xuống đất, chuồi về phía hậu lạng mình lăn khỏi một vòng, rời khỏi vị trí xa hơn ba trượng.
Một tiếng rú vang lên, một đại hán ngã nhào, thanh phác đao trong tay hắn đã sang qua tay Lệ Tuyệt Linh.
Phạm Oai hét to:
- Tàn nhẫn quá!
Tam Hoàn Đao bay tới lượt thứ hai.
Lệ Tuyệt Linh đứng một chỗ, chờ thanh Tam Hoàn Đao gần tới mới vung thanh phác đao lên đón chận bên trên, đao thế có áp lực ngàn cân nặng, nếu Tam Hoàn Đao chặt xuống, chẳng khác nào chặt vào tảng đá thì là vô ích mà lại hao công lực.
Hắn trịch thanh đao qua một bên dùng tay qua tả đâm mũi đao vào mình Lê.
Tuyệt Linh.
Tuyệt Linh lập tức đổi tay đao, nhanh không thể tưởng, mường tượng hai tay có đu?
hai đao.
Đổi tay rồi chàng dùng tay tả hất đao đánh bạt thanh đao của Phạm Oai, ngoặc luôn cổ tay chuyển hướng mũi đao đâm thốc tới.
Phạm Oai liều, không lùi lại chập cả hai tay lại, nắm chặt chuôi đao, vận toàn công phu nội lực, đâm thanh đao vào ngực đối phương.
Nhất định đòn đổi đòn, Phạm Oai đã chấp nhận đồng quy ư tận cùng

đối phương.
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ, ngả ngửa người về phía hậu hất chân hữu lên, một tiếng coong vang lên, mũi giày thép chạm trúng thân đao. Thanh đao quất ngược lên trên, uốn cầu vồng, chém xuống đỉnh đầu Phạm Oai.
Đồng thời mũi phác đao cũng đâm thủng ngực của hắn!
Hắn bị chấn dội ngược lại hơn bảy thước.
Không gian trầm đọng nặng nề, không một ai thở mạnh. Tất cả đều giương tròn mắt nhìn thảm cảnh vừa xảy ra, mồm há hốc sợ hãi đến độ sững người.
Lệ Tuyệt Linh ung dung cắm mũi đao xuống đất, đây là một thói quen của chàng sau mỗi lần hạ một đối tượng.
Rồi chàng điểm một nụ cười, thốt:
- Đao là một vũ khí rất bình thường trong các loại vũ khí, cũng vì chỗ bình thường đó mà cách xử dụng nó rất là khó khăn, không phải mỗi người muốn trở nên lợi hại khi dùng nó mà đạt được như ý muốn. Phàm dùng một vũ khí mà không phát huy được cái công hiệu của nó thì chẳng những nó trở thành vô dụng, mà còn vướng bận, gây nên nhiều phiền toái đến có thể thiệt thân. Như Phạm Oai đó! Mong các vị rút kinh nghiệm trong cái gương của Phạm Oai, hoặc giả luyện thêm đao pháp cho thuần thục, hoặc giả thay đổi vũ khí, nếu không làm như vậy thì đừng chường mặt trên giang hồ nữa, nguy hiểm lắm đấy!
Chàng giảng dạy lối xử dụng vũ khí ngay tại trường chiến đấu, bên cạnh các xác chết!
Còn ai bình tĩnh như chàng trước một số địch nhân hơn mười người! Nếu không có lòng tự tin quá cao thì đừng hòng có thái độ thản nhiên như chàng!
Chính sự thản nhiên đó ảnh hưởng mạnh đến tinh thần của địch, cả Cốc Thuần cũng không tránh khỏi kinh khiếp.
Tuy nhiên cái thái độ của Lệ Tuyệt Linh chứa đựng sự giễu cợt rõ rệt, chàng khinh miệt đối phương như một phường trẻ nít, chưa đủ tư cách vào đời, chứ đừng nói là ứng chiến cùng chàng.
Mặc dù khiếp sợ, Cốc Thuần khi nào tiêu hoá nổi sự cuồng ngạo của Lệ Tuyệt Linh.
Cốc Thuần cất giọng khàn khàn, thốt:
- Lệ Tuyệt Linh ! Ta mong ngươi đừng quên những gì ngươi đã làm hôm nay!
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Ta khuyên ngươi nên cút đi, về mà sống nốt những ngày thừa với

vợ con, không nên để vợ thành góa phụ mà con cũng mồ côi luôn!
Cốc Thuần cố dằn cơn tức uất, tiếp:
- Ngông cuồng quá, Tuyệt Linh! Sẽ có một ngày ngươi hối hận về tánh cao ngạo cực độ của ngươi. Ta nói sẽ có một ngày! Ngươi nhớ kỹ là phải có ngày đó.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Giả như có cái ngày đó, thì các ngươi cũng không còn trên cõi đời này mà mong chứng kiến!
Cốc Thuần sùi bọt mép:
- Ta phát thệ sẽ tự tay này kết thúc mạng sống của ngươi, ta sẽ vận dụng mọi sơ?
năng, mọi phương pháp để báo phục cái nhục hôm nay!
Lệ Tuyệt Linh so vai:
- Buồn cười cho ngươi nuôi mộng hái sao trời! Ngươi tưởng sẽ còn sống mà rời khỏi nơi này à ? Cốc Thuần! Bao nhiêu đồng bọn của ngươi đang chờ ngươi nơi âm cảnh. Phạm Oai cũng chờ ngươi đối chất tại diêm đình, hãy chuẩn bị đi Cốc Thuần, ta sẵn sàng đưa ngươi rất êm thấm!
Cốc Thuần hấp tấp hét lớn:
- Ngươi định tàn sát hết tất cả bọn ta ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Giết hết! Không lẽ ngươi như vậy đó mà lại đòi ta giành tiện nghi cho ? Tha cho ngươi để ngươi quy tụ viện thủ, an bày cạm bẫy lừa ta à ? Cốc Thuần! Nhận mạng cho rồi! Nơi đây là phần mộ của ngươi đó!
Cốc Thuần xuất mồ hôi lạnh!
Tuy nhiên, y cố gượng mỉa mai:
- Vậy là ngươi bất chấp quy củ giang hồ rồi, Lệ Tuyệt Linh!
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ngươi không có đủ tư cách đòi hỏi sự bảo vệ của luật giang hồ!
Dừng lại một phút, chàng tiếp:
- Huống chi, các ngươi đông mà ta thì chỉ có một mình, một cuộc đấu rất bất công, vậy mà ta còn chấp nhận cho các ngươi! Nếu khách giang hồ sau nầy có phê phán, thì chính các ngươi mới là những kẻ đáng khinh bỉ !
Cốc Thuần hằn học:
- Chính ngươi mới bất công!
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Tại sao ?
Cốc Thuần tiếp:

- Ngươi có võ công cao, song ta không ngán, bất quá ta đang mang trọng thương, công lực kém giảm, ngươi thừa dịp này uy hiếp ta là hèn, là bất công! Đành là nhân số cánh ta đông, song ngoài ta ra, bọn kia đâu giá trị gì ? Chúng đâu phải là đối thủ của ngươi. Ngươi giết những người tầm thường, vô danh, thì sao gọi là anh hùng ? Chung quy, chỉ có một mình ta mà ta thì không còn kháng lực! Ngươi có thể xuất thủ với một người không còn kháng lực chăng ?
Lệ Tuyệt Linh do dự một chút:
- Ta không cần biết gì cả, ta cứ trừ diệt các ngươi cho dứt hậu hoạn là được rồi!
Ta phải nghĩ đến sự an toàn của ta trước khi nói đến nhân nghĩa!
Cốc Thuần nghiến răng:
- Ngươi bất chấp luôn cả quy củ của riêng ngươi?
Lệ Tuyệt Linh bật cười ha hả:
- Ngươi hiểu ta hơn cả ta hiểu ta sao Cốc Thuần ? Đâu ngươi thử dẫn chứng lời nói của ngươi cho ta biết xem sao!
Cốc Thuần hỏi:
- Có đúng là từ bao lâu nay ngươi có thói quen trọng nghĩa, thủ tín chăng ?
Lệ Tuyệt Linh ngẩng cao mặt:
- Đúng vậy.
Cốc Thuần tiếp:
- Nghĩa là chẳng phải đối với người thân ngươi mới trọng ! Cả với kẻ thù ngươi cũng trọng luôn phải không ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Rồi sao ?
Cốc Thuần cười mỉa:
- Thế mà ngươi nhất định uy hiếp kẻ mang trọng thương! Thế mà ngươi toan tận diệt bọn tài hèn sức mọn. Con người trọng nghĩa, thủ tín có thật làm như vậy được à ?
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Ngươi định nâng cái tác phong của ta lên cao để ru dịu ta phải không ? Rất tiếc, ta không thể buông tha cho các ngươi ly khai nơi này!
Cốc Thuần bối rối:
- Lệ Tuyệt Linh! Chẳng lẽ vì một việc nhỏ mọn này mà ngươi hủy hoại thanh danh tạo tựu từ lâu ?
Lệ Tuyệt Linh xì một tiếng:
- Ta không thích nghe nói nhảm! Thinh danh đối với ta không có nghĩa lý gì cả, ta đã quẳng nó theo mây gió từ lâu. Nhưng có điều,

đối với các ngươi, ta có phần nào cao thượng hơn vậy thôi!
Cốc Thuần hầu như xuống nước:
- Tuy ngươi xuất thân từ hắc đạo, song so với bọn ta vẫn còn biết trọng tín nghĩa hơn nhiều, điều này đa số đều công nhận, chứ chẳng phải chỉ có riêng một mình ta! Lê.
Tuyệt Linh, dù sao thì ngươi cũng không nên hạ thủ đối với bọn bất lực hoàn toàn!
Lệ Tuyệt Linh nhìn Cốc Thuần một lúc, đoạn hỏi:
- Ngươi cho ngươi là con người như thế nào ?
Cốc Thuần trố mắt:
- Câu hỏi đó có ý tứ gì ?
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Trên giang hồ, người ta nói Cửu Sát Bài Cốc Thuần là một tay khá, có thể được liệt vào hàng nhất lưu cao thủ, cái cao ngạo của ngươi, thà chịu gãy chứ không chịu uốn cong, bây giờ ta thấy ngươi sợ chết đến độ nói những lời không nghe được! Ngươi không biết thẹn à ?
Cốc Thuần lẩm nhẩm:
- Còn núi non, rừng rậm, là còn có củi đốt lửa, sở dĩ ta muốn sống là để tìm cách báo thù! Chứ ương ngạnh mà chết thì chẳng hóa ra chết uổng quá sao, còn tham sống vì lẽ đó, chứ không phải để hưởng thụ đâu?
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Ngươi đáng mặt đại trượng phu, năng khuất năng thân, biết tiến biết thoái.
Cốc Thuần cắn môi, tiếp luôn:
- Ngươi có quyền ăn nói, tùy tiện nói, bởi ta là con cá trên thớt, chỉ còn chờ nhát đao của ngươi thôi.
Lệ Tuyệt Linh nhìn qua Qúy Ca, y còn nhắm mắt chỏi kiếm, gượng đứng, song thân hình cứ chao chao có thể ngã bất cứ lúc nào.
Hai mũi kim xoa còn cắm nơi hông sườn, rung rung theo đà chao.
Cứ cái tình hình đó, cuối cùng rồi y cũng phải ngã!
Lệ Tuyệt Linh cau mày, trầm tư một lúc.
Cốc Thuần thì hồi hộp, lo âu, mồ hôi lạnh không ngừng đổ, y cất giọng khàn khàn:
- Lệ Tuyệt Linh! Ta biết ngươi không nỡ!
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng nhìn Cốc Thuần, không đáp. Ánh mắt của chàng tàn khốc quá, Cốc Thuần rợn xương sống từng cơn.
Chẳng rõ tại sao, lưỡi y líu lại.
Sau cùng, Lệ Tuyệt Linh buông gọn:
- Tha cho ngươi đó!

Cốc Thuần mừng quá hóa sợ, hấp tấp hỏi:
- Thật à ?
Lệ Tuyệt Linh cao giọng:
- Ngươi còn léo nhéo nữa à ?
Cốc Thuần cúi mặt xuống, không dám nhìn chàng.
Lệ Tuyệt Linh tiếp luôn:
- Ngươi biết tại sao ta lại phát sanh cái tâm từ bi chăng?
Cốc Thuần lắc đầu, tuy mừng, song y vẫn còn phập phồng lo ngại.
Nếu Lệ Tuyệt Linh đổi ý kiến thì sao ?
Lệ Tuyệt Linh từ từ giải thích:
- Thứ nhất, ngươi dám nói thật, là sẽ báo thù nếu được sống sót ! Như vậy là có khí cốt! Còn hơn những kẻ đón gió đưa vèo, lòng căm thù mà miệng thì tâng bốc.
Ngừng một chút, chàng tiếp:
- Thứ hai, ngươi là một tay hữu hạng trên giang hồ, gặp cái nhục này, kể cũng nặng lắm rồi, hẳn là ngươi đau đớn lắm. Vì tình đồng đạo võ lâm, ta không nỡ dồn ngươi vào tử địa, dù biết rằng tha cho ngươi là bất lợi cho ta!
Cốc Thuần trầm gương mặt, u buồn vô cùng.
Lệ Tuyệt Linh lại tiếp:
- Thứ ba, như đã nói, ta rất trọng nghĩa khí, ngươi thọ thương, ta không thể hạ thủ, đành rằng các ngươi không xứng đáng cho ta giữ gìn nghĩa khí, song ta còn có lương tâm, ta giữ gìn nó là vì lương tâm của ta chứ chẳng vì các ngươi.
Lâu lắm, Cốc Thuần mới thốt:
- Vô luận ngày sau chúng ta gặp nhau trong trường hợp như thế nào, hiện tại ta cảm tạ hảo ý của ngươi.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Ta tiếp nhận lời cảm tạ đó.
Cốc Thuần hớp một hơi dài không khí:
- Bọn ta đi được chứ ?
Lệ Tuyệt Linh khoát tay:
- Cứ tự tiện!
Cốc Thuần lập tức nhặt chiếc Cửu Sát Ngân Bài rồi quay mình bước đi, không buồn kêu gọi bọn thuộc hạ.
Lâu lắm bọn này mới bừng tĩnh, hấp tấp chạy theo.
Đợi bọn Quỷ Diện Bang đi hết rồi, Lệ Tuyệt Linh đến cạnh Qúy Ca hỏi:
- Còn đứng được chăng, lão hữu ? Có sao không ?
Qúy Ca nhìn chàng với ánh mắt lờ đờ:

- Đa tạ ngươi cứu mạng!
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Khoan nói đến việc đó hãy đáp câu hỏi của ta đây ? Sự việc giữa chúng ta, ngươi giải quyết như thế nào ?
Qúy Ca cắn môi, một phút sau, đáp:
- Vẫn tìm cách áp giải ngươi về Hắc Lâu!
Lệ Tuyệt Linh nổi giận:
- Ngươi vô tình đến thế à ?
Qúy Ca buông từng tiếng nhẹ:
- Lệ Tuyệt Linh, ơn cứu mạng, ta ghi tạc suốt đời, nhưng đó là việc cá nhân! Việc riêng tư ! Không thể nhân tư mà phế công ! Ta còn trách nhiệm !
Lệ Tuyệt Linh hét:
- Ngươi tàn độc hơn ta! Ngươi mất cả nhân tánh ! Ngươi hủy diệt đạo lý một cách mù quáng ! Trách nhiệm gì chứ ! Đối với một tổ hợp tà quái, mà ngươi tự cho mình có trách nhiệm để ràng buộc lấy mình à. Tỉnh ngộ đi, Qúy Ca!
Qúy Ca trầm giọng:
- Ta đã nói, chúng ta đồng nghĩa khí, song mỗi người có một đường! Cá nhân ngươi tự do song cá nhân ta bị ràng buộc bởi một liên đới, bằng mọi giá ta phải tôn trọng sự liên đới đó! Ta phải áp giải ngươi về Hắc Lâu! Ta tìm mọi cách thực hiện quyết định đó. Ngươi chết rồi, ta sẽ tự tử theo ngươi để đáp lại cái ơn cứu mạng!
Lệ Tuyệt Linh sững sờ.
Rồi chàng hét lên:
- Ngươi có cái chủ ý hoang đường quá, đáng lẽ ta không nên giải cứu ngươi nơi tay bọn Quỷ Diện Bang.
Đoạn chàng bật cười lớn, tiếp:
- Không, ta không cần phải giận ngươi làm gì ? Ngươi có cách gì áp giải ta về đó ? Nói cho ta nghe đi!
Qúy Ca cương quyết:
- Ta có cách! Ta sẽ ngăn chận ngươi chạy thoát.
Lệ Tuyệt Linh cười vang:
- Ngươi sẽ cắn vào da thịt ta, níu ta lại ?
Qúy Ca lắc đầu:
- Đừng đắc ý. Ngươi không trốn thoát đâu!
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Ta không trốn, ta chỉ chạy đi thôi, cũng có thể ta giết ngươi rồi mới chạy đi!
Qúy Ca thách:

- Chỉ cần ngươi nhúc nhích là ta thu thập ngươi liền!
Lệ Tuyệt Linh cười hắc hắc:
- Ta đi đây, Qúy Ca! Thử xem ngươi sẽ làm sao!
Chàng bước liền. Qúy Ca gọi lại, chàng vờ không nghe, cứ bước đều.
Bỗng, có tiếng gió từ phía hậu cuốn tới. Một đạo kình khí xé không gian vút đến ót chàng.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 19
Ân oán nan nhân

Lệ Tuyệt Linh không hề quay đầu lại, thân hơi rùn xuống, lưng uốn cong một chút, nhường cho thanh Kim Nhẫn Kiếm bay qua, đồng thời nách hé lên, thanh phác đao từ tay nầy vòng ra lưng lòn dưới nách tay kia rồi bay theo thanh kiếm, đao nhanh hơn kiếm, đao gặp kiếm bật thành một tiếng keng, cả hai cùng rơi xuống.
Đến lúc đó chàng mới xoay mình tiến lên, chụp lấy áo Qúy Ca, ấn y ngồi xuống.
Qúy Ca hự một tiếng, tức uất vô cùng song không làm sao phản kháng lại được, y há mồm, trợn mắt nhìn chòng chọc Lệ Tuyệt Linh.
Y hự một tiếng, Lệ Tuyệt Linh hừ hai tiếng, y tức uất vì không phản kháng được thì Lệ Tuyệt Linh cũng tức uất vì Qúy Ca biểu hiện một sự ngu trung đối với Hắc Lâu, một sự ngu trung mà bất cứ ai cũng không thể chấp nhận được!
Chàng cao giọng thốt:
- Ta không tưởng nổi là ngươi nuôi dưỡng một tinh thần hy sinh mù quáng đối với Hắc Lâu như thế đó! Được rồi, sau này khi gặp Tào Nghệ, ta sẽ nói với lão là ngươi trung thành tuyệt đối với lão, lão phải chấm công đầu cho ngươi, ban bố ân huệ cho ngươi thụ hưởng truyền kiếp! Tào Nghệ có những thủ hạ như ngươi, đáng lẽ phải là bá chủ trong võ lâm từ lâu! Tại sao mãi đến nay vẫn chưa thành hình dạng chi cả mà vẫn còn là cái bóng mờ giữa giang hồ ?
Qúy Ca phải cố gắng lắm mới vận dụng điểm khí lực tàn thốt một câu gọn:
- Ngươi tàn độc lắm!
Lệ Tuyệt Linh nạt:
- Câm cái mõm thối của ngươi lại! Ta tàn độc à ? Một con người

muốn dành cái sống, phải được quyền dùng mọi thủ đoạn chứ ? Ta phản ứng giành cái sống trong khi các ngươi dồn áp lực, dụ ta vào cảnh chết, như vậy là tàn độc sao? Huống chi các ngươi không vì tự kỷ, các ngươi trải thân lót đường cho một kẻ khác thực hiện một tham vọng ngông cuồng, các ngươi không ngần ngại đổ máu mình, gây đổ máu cho đồng loại? Giữa chúng ta, ai là người tàn độc? Ta tàn độc thì khi nào ta xuất hiện cứu ngươi!
Con tim của ngươi màu đỏ hay màu đen? Hay đúng hơn, ngươi có một con tim như mọi người không?
Thương thế hành hạ, Qúy Ca đau đớn vô cùng.
Y rung rung giọng buông lời trối:
- Ta nhận bại! Ta không ngăn chặn ngươi nổi! Tuy nhiên ta cũng hài lòng vì đã làm tròn bổn phận của mình. Thế là xong cho ta! Vĩnh viễn xong cho ta!
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Hy sinh cho chủ đến giọt máu cuối cùng, ngươi thấy chủ nhân của ngươi tỏ cái vẻ hài lòng chưa? Hay là lão ta thản nhiên bước ngang xác chết của ngươi mà chẳng chút đoái hoài truy tưởng! Sự trung tín và niềm chân thành của ngươi đáng khen thật song ngươi dùng không đúng chỗ. Và chung quy rồi ngươi chỉ là người giai đoạn thôi, cũng như bao nhiêu người giai đoạn mà Tào Nghệ đã dùng trước ngươi, sẽ dùng sau ngươi! Đừng mong một ân tình nào ở kẻ chỉ biết nhìn vào lợi lộc, sẵn sàng bẻ ná khi con chim rơi, quăng nôm khi con cá dãy chết! Ngươi bị nhiễm độc nặng quá rồi! Ngươi cố chấp là tự diệt đó, không hơn không kém!
Dừng lại một chút, chàng tiếp:
- Ta biết ngươi là tay khá dù ngươi hai phen ba lượt hành động bất lợi đối với ta, song vì nghĩa khí giang hồ, ta luôn luôn bỏ qua, để cố đưa ngươi trở về chánh đạo, cái đạo làm người trên bình diện của công bằng, không bóc lột ai nhưng không để bị ai bóc lột, lợi dụng! Nhưng ngươi ngoan cố quá, cứ giữ mãi tấm lòng ngu trung, biết rằng mình đi sai đường xong vẫn tiếp tục bước cho trọn đoạn đường! Ta thành thật tiếc cho ngươi ?
Chàng lại dừng, rồi tặc lưỡi, kết luận:
- Mà thôi! Cái nghiệp dĩ không cho chúng ta đồng tình dù cho cái ý của chúng ta rất hiệp thì âu cũng là cái số! Ngươi đối xử với ta tốt, ta nhận là một cái ân! Ta cứu mạng ngươi, ơn đó ta đã đáp rồi! Giữa chúng ta không còn ân oán từ hôm nay trở về sau, những ngày qua nợ giữa chúng ta đã thanh toán dứt khoát rồi. Từ hôm nay trở về mai hậu gặp nhau lại chúng ta không cần phải nói gì với nhau nữa,

những tấc thép trong tay sẽ thay chúng ta mà nói chuyện với nhau theo ngôn ngữ giang hồ, thứ ngôn ngữ vô thanh nhưng hữu sắc, ngôn ngữ của sắt và máu!
Thốt xong, Lệ Tuyệt Linh bước về phía cỗ xe, với kinh nghiệm của nhiều năm lăn lộn trên giang hồ, chàng dễ dàng tìm thấy thanh Sanh Tử Kiều dấu kín trong một lớp gỗ, dưới đáy xe.
Qúy Ca ngồi đó, chịu cơn đau hành hạ, thân hình run mãi, ánh mắt theo dõi từng cử động một của Lệ Tuyệt Linh.
Đặt thanh Sanh Tử Kiều nằm ngang nơi đầu vai, Lệ Tuyệt Linh trở lại, nhìn xuống Quy Ca, điểm nhẹ một nụ cười, thốt:
- Ta đi đây! Chắc chắn là chúng ta sẽ còn có dịp gặp nhau, nếu như ngươi còn sống! Mà dù không gặp nhau đi nữa thì dù sao ta cũng ghi một ấn tượng tốt về ngươi trong tâm não của ta! Về mà báo cáo lại với Tào Nghệ, bắt đầu từ hôm nay, ta chấp nhận mối giao tình với Hắc Lâu, toàn thể Hắc Lâu, mối giao tình đẫm máu! Nghiệp dĩ đã tạo nên cho ta thêm một liên hệ rồi, ta sẵn sàng tiếp nhận sự liên hệ này, bởi mối liên hệ ấy, bầu trời này sẽ không thể có hai kẻ đội chung !
Qúy Ca muốn nói một câu, song yết hầu bị ngăn chận, âm thanh phát ra chỉ nghe rột rột nhỏ, không thành lời. Trái cổ lên xuống mãi, chứng tỏ y cố gắng, song không thể nào phát âm nổi! Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Hẹn ngày sau gặp lại! Ta đi đây!
Xong chàng quay mình bước đi. Chàng đi được một trượng thì một tiếng bịch nhẹ vang lên ở phía hậu. Không cần quay đầu lại, chàng cũng biết tiếng động đó,tiếng động của một thân thể ngã xuống.
Chàng chậm chân lại, chừng như do dự. Đương nhiên, chàng biết là Qúy Ca hôn mê, ngã xuống vì y ngồi, ngã ngửa ra, tiếng động không vang lớn lắm. Nếu không được cứu kịp thời thì y phải chết! Thọ thương nặng như vậy, máu ra nhiều như vậy, Qúy Ca đâu phải bằng sắt mà chịu nổi lâu dài ?
Thế mà y vẫn cố chấp, thà chịu chết chứ không chịu bỏ cái thế đối lập! Thà chịu hy sinh cho một chủ nhân tham tàn chứ không quay đầu về chánh nghĩa! Cũng đáng khen cho sự trung thành, dù là cái trung thành ngu xuẩn! Song cũng đáng hận cho con người ngoan cố!
Lệ Tuyệt Linh nghĩ sao? Bỏ đi ? Hay trở lại cứu y ? Cứu y là duy trì một đối thủ lợi hại, để trong tương lai, đối thủ đó sẽ lấy mạng chàng ? Bởi rất có thể là chàng sẽ thất bại trước y, bởi y có nhiều viện thủ trong Hắc Lâu, còn chàng thì đơn độc ? Chàng do dự thật sự, và rất lâu.
Định bỏ đi, chàng bước tới một bước, định quay lại, chàng lùi một bước, rồi phân vân, chàng đứng lại. Cứ như thế, chàng lửng lờ. Thần

sắc biến đổi luôn, ánh mắt cũng chớp luôn, chứng tỏ cân não của chàng đang trải qua một cuộc tranh chấp giữa hai ý niệm vị kỷ và vị tha.
Cuối cùng, chàng quyết định. Chàng quay nhanh người, sợ rằng quay chậm thì cái quyết định đó sẽ lung lay Đúng như chàng liệu đoán, Qúy Ca đã ngã ngửa tay chân dang ra buông xuôi.
Y nằm đó, mê man. Lệ Tuyệt Linh càu nhàu tự mắng:
- Lệ Tuyệt Linh! Ngươi nhu nhược quá, ngươi vô dụng mất rồi! Để cho thứ nhân đạo của nữ nhân chi phối hành động, thì sau này ngươi sẽ chuốc lấy phiền phức khôn cùng!
Chàng dùng phương pháp cấp cứu bí truyền làm sống dậy một cảm giác nơi người Qúy Cạ Tỉnh lại rồi Qúy Ca nghe toàn thân nóng ran, các khớp xương như vỡ vụn, như ngàn muôn mũi kim chích vào da thịt.
Tiếng nói đầu tiên của Qúy Ca là:
- Nước!.... Nước!
Có nước cho y liền, bởi nơi đó gần bờ suối. Nước vào, hỏa hạ, xương bớt đau, da bớt nhức. Tư tưởng bắt đầu tập trung, lý trí khôi phục dần dần.
Mở mắt ra thấy Lệ Tuyệt Linh, y thở dài, lẩm bẩm:
- Ngươi ?...
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Ngươi lấy làm lạ ?
Qúy Ca tiếp:
- Đáng lý ra không nên là ngươi...
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Nhưng nếu là tả Và hẳn ngươi cũng biết chính là tả Ta nên cứu ngươi một lần nữa chứ ?
Qúy Ca uốn mình theo cơn đau vừa dậy lên, tiếp nối với giọng khàn khàn:
- Ta hiểu! Ta hiểu là ngươi chẳng thể bỏ mặc ta chết nơi này mà đi.
Lệ Tuyệt Linh hận:
- Đừng nói ngọt! Ta không thích ngọt! Đối với ngươi ta chẳng có tình thâm, ý hận gì cả. Ta hận sao máu trong người của ngươi không chảy nhanh, chảy cạn cho ngươi chết gấp đi!
Qúy Ca cố điểm một nụ cười:
- Tuy nhiên, ngươi vẫn bất nhẫn như thường!
Lệ Tuyệt Linh nổi giận:
- Có gì làm cho ta bất nhẫn đâu ?
- Ngươi vẫn còn trở lại cứu ta!

Lệ Tuyệt Linh cao giọng:
- Đó là nhược điểm của ta! Ta lầm! Ngươi hẳn cũng biết là ta có một ấn tượng rất tốt về ngươi, có thể ngươi lợi dụng nhược điểm đó của ta, vờ làm như sắp chết để buộc ta phải đồng tình. Và cuối cùng thì ta phải hành động theo bổn tính, cái tánh bất nhẫn trước một kẻ lâm nguy!
Xoa hai bàn tay vào nhau, chàng tiếp:
- Ta hiểu cứu ngươi là ta làm sống lại cái nguồn phiền phức, mà đáng lẽ ta phải diệt trừ luôn! Ta cứu ngươi là ta tự dọn đường cho quỷ sứ đến tìm ta sau này! Ngươi ngu như chó, ta nên giết ngươi là phải hơn. Ta hận ta vô cùng, không hiểu tại sao ta lại từ bi đối với ngươi được.
Qúy Ca hơi nhích mình, giọng y suy nhược quá:
- Thực ra, ta cảm kích ngươi lắm! Nếu không có ngươi, đến hai Qúy Ca cũng chết chứ đừng nói là một!
Lệ Tuyệt Linh gằn nặng âm thanh:
- Ngươi nói đúng sự thật đó! Nhưng, ta cứu ngươi hai lượt, ngược lại, muốn báo đáp ơn ta, cái ơn sau cùng này, chắc là ngươi đang tìm cách đưa ta về Hắc Lâu, cũng như một đồ tể đưa một con vật về lò Sát Sinh!
Qúy Ca thở ra:
- Công và tư là hai lẽ riêng biệt!
Xì một tiếng, Lệ Tuyệt Linh so vai:
- Công? Hay là sự ngu trung của một con người ngoan cố. Ngươi táng tận lương tâm vừa vừa thôi! Ta có cảm tưởng ngươi không còn là con người nữa!
Qúy Ca lại thở ra:
- Không nên trách ta! Mỗi con người có một lập trường riêng, không giống lập trường là vĩnh viễn đối lập. Ăn lộc của người, ta phải tận tụy với người, có thế thôi. Hà huống trên đầu ta, còn có môn quy?
Lệ Tuyệt Linh khoát tay:
- Thôi đi ! Cho ta xin! Ta khó nghe lọt những luận cứ rẻ tiền đó ! Tổng kết lại, ta nói bao nhiêu cũng cầm bằng như tiếng kêu trong sa mạc, bịnh chứng của ngươi đã lâm vào cốt tủy rồi, không một danh y nào chữa nổi!
Qúy Ca cố lắc chiếc đầu:
- Đừng giận ta! Con đường đã chọn, ta đi được một phần rồi, ta phải đi luôn.
Lệ Tuyệt Linh cười nhạt:
- Tại sao ta phải giận? Trong tương lai, chắc gì thảm bại sẽ về tả Ta

thấy ngươi là một kẻ khá, ta muốn điểm hóa ngươi thôi. Nghe ta là ngươi có lợi, không nghe lời ta tùy ngươi, có thiệt gì cho ta mà ta phải tức giận. Ngươi cứ chờ xem cái ngày ngươi bị vứt ra bên lề đường với chiếc xác lột da! Da còn bị lột thì đừng nói chi đến cổ quan tài đựng xương tàn!
Qúy Ca cười khổ:
- Ta nói rồi, nếu ta phạm tội là ta phải cúi đầu tiếp thọ hình phạt theo quy luật!
Còn như ngươi cho rằng ta bị bóc lột, thì ta nghĩ cái bổn phận của ta là phải hy sinh, thế thôi ?
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Cho ngươi biết, bằng mọi cách ngươi không bao giờ làm chi được ta nổi! Thì dù ngươi có tuân theo quy luật chủ nhân ngươi, điều đó đối với ta chẳng quan hệ mảy may, ta không bảo ngươi phản bội môn phái, ta chỉ khuyên ngươi nên mở to mắt mà nhìn, để nhận định con đường sáng, lánh con đường tối, thế thôi! Nghe hay không nghe thì mặc ngươi! Sau này rồi ngươi sẽ biết là ngươi dấn thân trên nẻo đường cùng không lối thoát.
Qúy Ca thở dài:
- Ta đâu đến nỗi quá ngu ngốc mà chẳng biết nhân tình? Ngươi nên hiểu hoàn cảnh của ta! Ta gặp cảnh khó xử...
Lệ Tuyệt Linh chận ngang:
- Trên đời, không gì hơn là cái lý, sống giữa nhân loại không thể xa rời cái nghĩa, cái lý giúp cho ta xử thế lập thân! Ngươi tự làm hỏng cuộc đời của ngươi rồi đó!
Không muốn tranh luận dài dòng về vấn đề đó nữa, Qúy Ca nhìn ra, quan sát cục diện. Vẫn cỗ xe của y, và hiện tại y đang nằm trong xe. Cỗ xe bị hư hại phần lớn, trông không còn hình dáng nữa bất quá nó conø mấy chiếc bánh xe, một phần sàn vừa đủ cho một người nằm, và ai ngồi bên cạnh tất phải ngồi lên thành xe, đòn ngang hay một mảnh vỡ vụn của một bộ phận nào đó … Chiếc mui vải rách nát, song vẫn còn bám vào sườn mui, phần nào rách thì đập phành phạch theo gió, phần nào mất hẳn thì để lọt những ánh sao rọi vào, chiếu mờ mờ.
Phải ! Sao rọi ánh sáng mờ nhạt vào trong xe, bởi đêm đã xuống rồi. Thế ra là Lệ Tuyệt Linh đã mang Qúy Ca vào trong xe, trong lúc y đang mê man.
Còn cỗ xe hiện tại ở nơi cũ, hay cũng đã được dời đi chốn khác ?
Đưa lưỡi liếm quanh vành môi Qúy Ca hỏi:
- Chúng ta đang ở trong xe ?

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Nếu không thì ở đâu ?
Qúy Ca mỉm cười :
- Cách chỗ chiến đấu với bọn Quỷ Diện Bang có xa lắm không ?
Câu hỏi của y vừa làm nảy sanh một nghi ngờ nơi tâm tư của Lệ Tuyệt Linh và sư.
nghi ngờ đó trở thành một niềm tin nhanh chóng.
Chàng điểm một nụ cười bí hiểm, cất giọng trầm trầm:
- Độ mười dặm. Hơn thế, chỗ dừng xe lại sát bên vệ đường, một nơi trống trải, một nơi mà khách bộ hành xuôi ngược phải đi ngang qua, và phải trông thấy rõ ràng!
Ngươi đã mãn nguyện chứ ?
Qúy Ca giật mình lộ vẻ bất an, lẩm bẩm:
- Ngươi nói thế có nghĩa là...
Lệ Tuyệt Linh gằn thêm giọng hơn:
- Có nghĩa là như thế này. Bọn Thân Xương Ngọc sẽ từ Đại Nương phủ đến đây, từ xa xa là chúng đã có thể nhận ra ngay cỗ xe. Rồi chúng nhận ra dễ dàng ta và ngươi, chúng cũng dể dàng hạ thủ để áp giải ta về Hắc Lâu. Cái tâm của ngươi hẳn là đang nghĩ như thế, phải không nào? Và dù ngươi bất lực trong hiện tại thì bọn viện thủ của ngươi cũng làm được cái việc mà ngươi mong muốn! Và kết quả vẫn đúng với tâm nguyện của ngươi, phải không? Tâm nguyện bắt cho được ta lập công với Tào Nghệ, phải không ?
Chàng cười lạnh, tiếp:
-Ngươi có gan nhìn nhận là sự suy đoán của ta rất đúng với tâm ý của ngươi chăng ?
Qúy Ca thẹn thấy rõ. Theo như một đứa bé thèm kẹo, lén lấy kẹo rồi bị bắt qua?
tang đang nhai kẹo trộm. Y bối rối, ấp úng:
-Ta.... bất đắc dĩ.... Ta không xứng đáng được ngươi cứu...
Lệ Tuyệt Linh mỉa:
- Đừng nói nhiều! Một cái gật đầu với ta là đủ. Ta có cần nghe làm gì những lời biện hộ đó ?
Bỗng Qúy Ca lộ vẻ kinh hãi, kêu lên:
- Ngươi có âm mưu gì ? Có phải ngươi đang bố trí một cạm bẫy chăng ?
Lệ Tuyệt Linh nổi giận:
- Cạm bẫy gì ? Tại sao ta bố trí cạm bẫy ?
Qúy Ca thốt gấp :
- Ngươi đã hiểu rõ cái tâm nguyện của ta, ngươi cũng biết luôn là

Thân đại ca và thủ hạ sẽ đến đây trong chốc lát nữa , và ngươi cũng biết luôn là Thân đại ca có võ công cao cường, mà ngươi lại dàn cảnh để câu dẫn họ, ngươi lại không phải là người ngu, la kẻ điên, thì hẳn cũng phải có một dụng ý gì chứ ? Chắc chắn là ngươi có một độc kế!
Tuyệt Linh bật cười hắc hắc:
- Ngươi sợ hãi à ?
Qúy Ca sợ thật sự, càng sợ càng lo, càng lo càng sợ, y rung giọng hỏi:
- Ngươi hãy cho ta biết đi! Ngươi định làm gì ?
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Khi chúng đến đây, ngươi sẽ biết!
Qúy Ca vừa rên vừa tiếp:
- Ta biết, ngươi có một độc kế gì đó! Ngươi đã bố trí đầy cạm bẫy, chờ Thân đại ca và các huynh đệ của ta tự đưa mình vào cạm bẫy...
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Ta không thuộc hạng người đê tiện như ngươi nghĩ đâu.
Lắc chiếc đầu, Qúy Ca mất cả bình tĩnh, tiếp:
- Nhưng ngươi là một kẻ tàn khốc, hung bạo nhất trên cõi đời này, còn ai không biết! Và không tin tưởng nổi ngươi có một hành động lương thiện nào! Bình sanh, ngươi hành sự đều có mục đích, có hoạch và mục đích, kế hoạch của ngươi chỉ đem lại những bất lợi cho đồng loại thôi. Ngươi cố ý chờ Thân đại ca ta, hẳn là ngươi đã có chu?
trương, ngươi không sợ họ đến bắt ngươi hẳn là ngươi có chỗ ỷ trượng...
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Nói thật với ngươi, ta chẳng hề bố trí một cạm bẫy nào cả. Dừng xe lại chỗ trống trải nầy, ta cũng như ngươi đồng có một ý tưởng!
Qúy Ca trố mắt:
- Đồng ý tưởng với ta ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Phải ! Ta chờ bọn Thân Xương Ngọc đến tìm ta cũng như ngươi mong mỏi họ đến gấp ! Ta muốn gặp Thân Xương Ngọc! Có thế thôi!
Qúy Ca giật mình. Nhưng y lắc đầu thốt:
- Ta không tin! Lời nói của ngươi, không lừa nổi một đứa bé lên ba, huống hồ là ta! Đừng đùa nữa.
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:
- Ngươi không tin ? Ngươi cho là trò đùa à ?
Qúy Ca tiếp:

- Thân Xương Ngọc đại ca của ta, đối với ngươi là kẻ thù, nếu đến đây, là chắc chắn thu thập ngươi chứ không hề có cái việc buông tha ngươi! Thân đại ca ta, võ công cao, lại có nhiều thuộc hạ tiếp trợ, còn ngươi vừa đơn độc, vừa mang thương thế, gặp nhau thì ngươi dữ nhiều lành ít, ngươi chỉ có bại chứ không có hy vọng thủ thắng, ta nghĩ ngươi cũng biết rõ rồi, thì dại gì mà ngươi chờ họ đến để nạp mạng! Nhưng ngươi vẫn chờ và nếu không có một mưu kế gì thì làm sao ngươi dám lưu lại đây chứ! Ngươi không ngu và ngươi cũng không điên, phải vậy chăng ?
Lệ Tuyệt Linh so vai:
- Ta không ngu, cũng không điên! Ta có sự suy đoán của ta! Ta có đạo lý của ta!
Ngươi khỏi lo! Cứ nghỉ ngơi một lúc cho khỏe đi!
Qúy Ca vẫn thắc mắc như thường:
- Ngươi nói gì, ta cũng không hiểu. Ta cho rằng, một võ sĩ chân chính phải có hành động minh bạch! Dùng mưu kế ám muội thì đâu còn là anh hùng? Chẳng lẽ ngươi không quan tâm đến thanh danh mà ngươi đã tạo bằng xương bằng máu ?
Tuyệt Linh phẫn nộ:
- Ngươi lấy lượng tiểu nhân đo lòng quân tử mất rồi! Ta không ngờ ngươi hèn đến thế! Chính cái tánh cố chấp của ngươi làm cho ngươi mất giá trị ! Có khi nào ta dùng mưu kế gì để hại người không? Ngươi thử đơn cử một chứng minh xem ? Đáng hận cho ngươi quá!
Qúy Ca nhìn Lệ Tuyệt Linh một phút:
- Ngươi không có lý do lưu lại đây! Ngươi không có lợi gì khi dẫn dụ họ!
Lệ Tuyệt Linh bực dọc:
- Ngươi thọ thương nặng, ta lưu lại đây để chiếu cố đến ngươi, đó là lý do trọng yếu! Ta không thể bỏ mặc ngươi với tình trạng đó!
Qúy Ca nhếch nụ cười khổ:
- Về điểm đó, ta có thể tin được! Nhưng dừng xe lộ liễu như thế nầy, hiển nhiên là ngươi cố ý dụ dẫn Thân đại ca! Phàm có sự dụ dẫn là phải có chủ trương! Giả như ngươi chỉ có một việc chiếu cố đến ta, thì thiếu chi nơi kín đáo khác! Hà tất phải ở một chỗ quá chán chường ?
Lệ Tuyệt Linh phát cáu:
- Ngươi lẩn thẩn quá! Ta đã nói là ta muốn gặp Thân Xương Ngọc kia mà?
Qúy Ca lẩm nhẩm:
- Trong tình thế nầy, ở vào địa vị ngươi, ai ai cũng phải tránh một

cuộc chạm mặt còn ngươi thì … Lệ Tuyệt Linh hơi do dự một chút:
- Được rồi! Ngươi thắc mắc, ta giải thích cho ngươi hiểu là ta cần gặp Thân Xương Ngọc, bởi ta với hắn có một đoạn ân oán tình cừu, chưa thanh toán! Ta muốn xem hắn sẽ giải quyết như thế nào!
Qúy Ca sững sờ một lúc sau, y hỏi:
- Ngươi nói sao? Một món nợ cũ? Giữa ngươi và Thân đại cả Thế rả Ngươi biết Thân đại ca ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu, buông giọng xa xôi:
- Phải! Lâu lắm rồi! Lâu lắm rồi!
Qúy Ca nghi hoặc:
- Song phương cừu hận với nhau? Hay cùng là bằng hữu? Tóm lại, sự quen biết đó ở trên bình diện nào? thân hay thù ?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười, không đáp ngay câu hỏi:
- Giữa ân và cừu chỉ có một đường tơ ngăn cách đôi bên, nhích qua bên này là ân, qua bên kia là cừu, ân hay thù toàn bằng vào thái độ quá khích hay thận trọng mà thôi. Thì ân có thể biến thành cừu mà cừu cũng có thể biến thành ân! Cho nên, ngươi hỏi, ân hay cừu thì chỉ có Thân Xương Ngọc mới xác định được mà thôi. Ngươi muốn hiểu, hãy chờ hắn đến đây rồi sẽ hiểu.
Qúy Ca càng nghi hoặc hơn:
- Lệ Tuyệt Linh! Ngươi kể chuyện nghe huyền hoặc quá chừng!
Lệ Tuyệt Linh mơ màng:
- Lắm lúc con người vô hình trung bị đặt trước trường hợp mơ hồ, khiến phải hoang mang, càng mơ hồ càng thấy hoang mang thì càng cho sự việc huyền huyền ảo ảo.
Qúy Ca hỏi:
- Nếu Thân đại ca đến ngươi sẽ sẵn sàng động thủ ?
Tay vuốt nhẹ qua chòm râu lún phún, Lệ Tuyệt Linh nói:
- Chưa biết sao mà nói. Việc còn tùy theo Thân Xương Ngọc, giá như hắn muốn thì chắc chắn là phải vậy rồi!
Qúy Ca thở ra:
- Với tình trạng đó ngươi còn mong gì thủ thắng nếu bắt buộc phải động võ? Đành rằng ngươi có tài và ta đã có chứng kiến cái tài của ngươi. Song, Thân đại ca đâu phải tay hèn? Huống chi, y không mang thương thế nặng như ngươi. Không, Tuyệt Linh, hiện tại ngươi không là đối thủ của Thân đại ca đâu!
Lệ Tuyệt Linh hừ lạnh:
- Ngươi nói có lý! Tuy nhiên, ta có cái lẽ của tạ Cái lẽ của ta không thể giải thích được, mà ta cũng chẳng muốn giải thích làm gì! Dù có thể!

Qúy Ca tiếp:
- Dù sao ta cũng thấy lo cho ngươi!
Trong xe, có chiếc đèn lồng đèn không hư, dầu không đổ, Lệ Tuyệt Linh đã đốt lên từ lâu. Qua ánh đèn Qúy Ca nhìn đối tượng ước lượng công lực của Tuyệt Linh, làm một cuộc cân phân giữa chàng và Thân Xương Ngọc.
Lệ Tuyệt Linh trầm tĩnh vô cùng. Sự trầm tĩnh đã nói lên một niềm tự tin vững như núi. Chàng mỉm cười hỏi:
- Chắc ngươi đang muốn bảo ta chạy đi! Chạy gấp chạy xả Càng gấp, càng xa càng hay? Phải vậy chăng? Qúy Ca bối rối.
Tuy nhiên, y cũng thành thật đáp:
- Ta không nỡ chứng kiến một cuộc chiến như thế được, ta cho là không công bình!
Dừng lại một chút, y tiếp luôn:
- Ta nói lên ý kiến cá nhân, ý kiến đó không liên quan đến trách nhiệm của ta!
Ta luôn luôn tôn trọng sự công bình! Đành là ta muốn bắt ngươi cho kỳ được, song chẳng phải với một phương pháp vượt quá phạm vi công đạo! Cho nên dựa vào lập trường, thì ta mừng khi ngươi không còn kháng cự, mà bằng vào lương tâm con nhà võ, thì ta không thể không cảnh cáo ngươi! Ngươi nên biết, ta cảnh cáo là vì lương tâm đấy, chứ không phải để cầu tình với ngươi đâu đấy!
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Được đấy! Ít nhất, ngươi cũng nói được một câu đáng giá chứ! Có như vậy cái công ta cứu ngươi hai lượt mới không uổng! Tuy cố chấp, tuy ngu xuẩn, nhưng vẫn có một điểm nhân tánh! Tuy nhiên, ngươi nên yên trí! Ta không để cho ngươi băn khoăn vì ta đâu! Cái mâu thuẫn đang biểu hiện trong tâm tư của ngươi rồi nó sẽ tự diệt! Ta bảo đảm nó tự diệt!
Chàng tặc lưỡi tiếp luôn:
- Ta không đi! Ta nhất định ở đây chờ Thân Xương Ngọc! Ta muốn cùng hắn thanh toán những gì còn đọng lại giữa nhau! Ta muốn xem, sau một thời gian dài, Thân Xương Ngọc có thay đổi chăng, hay vẫn như ngày trước!
Qúy Ca rung người:
- Thật sự ngươi muốn gặp Thân đại ca ?
Lệ Tuyệt Linh điểm một nụ cười:
- Ta đã nói nhiều lượt rồi! Khi nào ta gạt ngươi ?
Qúy Ca chớp mắt:
- Ta hồ đồ quá! Biết là ngươi cương quyết, sao ta cứ hỏi mãi!

Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Thì đừng hỏi nữa là hơn!
Qúy Ca cúi đầu.
Lệ Tuyệt Linh bảo:
- Ngủ đi! Đừng lo nghĩ viễn vông nữa!
Qúy Ca lắc đầu.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 20
Phút giây tái ngộ

Đoạn y thốt:
- Ta không ngủ được!
Lệ Tuyệt Linh cau mày :
- Tại sao?
Qúy Ca thở dài:
- Nếu nhắm mắt lại là ta hôn mê luôn, hơn nữa nhiều thắc mắc đang xâm chiếm tâm tư, ta bận suy nghĩ nhiều, khó mà nhắm mắt ngủ yên được. Dù thế nào, ta cũng phải chờ xem sự thể kết thúc ra sao.
Lệ Tuyệt Linh so vai:
- Ngươi cố ngủ một lát cho khoẻ, cái gì đến rồi cũng sẽ đến, lo nghĩ hay không lo nghĩ cũng thế thôi! Cứ ngủ, khi sự việc phát sinh thì xem, mặc sức mà xem!
Chàng không nói nữa. Không gian trầm tịch lạnh lùng. Một không gian nặng mùi tử khí , mặc dù không có cuộc chiến, mặc dù không có viễn ảnh một cuộc chiến. Bất quá, con người lo ngại, cái lo ngại tạo nên ảo tưởng đó, làm cho không khí trở nên nặng nề. Đèn đã mờ, ngọn lửa lại chao chao, làm cho ánh sáng càng mờ hơn, một thứ ánh sáng mờ mờ chập chờn, lành lạnh.
Một tiếng động đâu đây vang nhẹ, vọng đến tai họ … Họ cho rằng do ảo giác mà mường tượng nghe tiếng động thôi, bởi lắng tai rồi, họ không nghe gì nữa. Nhưng không lâu lắm, một loạt tiếng rắc rắc rắc, rất nhỏ đều đặn tiếp nối vang lên. Vẫn nhẹ như tiếng động trước. Dần dần, tiếng động đó nghe rõ hơn, từ tiếng rắc nhẹ biến thành cốp cốp, nặng hơn ….
Tiếng vó ngựa!
Gương mặt của y trắng nhợt, giờ hầu như mất hết sắc, giống như xác chết, đôi mắt mở to, niềm sợ hãi hiện rõ.Lệ Tuyệt Linh thì bình

tĩnh như thường, bình tĩnh với ve?
tàn khốc lạnh lùng. Tuy nơi khóe miệng ẩn ước một nụ cười, song nụ cười đó chỉ càng làm tăng thêm vẻ tàn khốc chứ không xoa dịu nổi.
Qúy Ca run run giọng:
- Đến rồi !
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Đến rồi !
Qúy Ca tiếp:
- Trong giây phút này, trên đoạn đường này, ngoài Thân đại ca ra thì còn ai khác!
Lệ Tuyệt Linh lại gật đầu:
- Chắc vậy rồi … chắc vậy!
Qúy Ca càng run giọng hơn:
- Kỳ quái! Mường tượng ta linh cảm một cái gì đó bất hạnh! Một bất hạnh sắp phát sinh ….
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Thế à?
Qúy Ca cười khổ:
- Không hiểu tại sao, bỗng dưng ta phát sợ! Tâm thần ta dao động ….
Ngẩng mặt nhìn một vài vì sao qua mui xe rách, Lệ Tuyệt Linh từ từ hỏi:
- Ngươi cao hứng mới phải chứ ? Viện thủ đến là ngươi mãn nguyện rồi, phải không?
Qúy Ca cất giọng khàn khàn:
- Đúng vậy! Ta nên cao hứng mới phải! Nhưng lạ lùng thay, ta lại không cao hứng! Không mảy may phấn khởi. Tại sao vậy chứ?
Tiếng vó ngựa nghe gần hơn. Song càng đến gần, càng lơi, gần như đếm được.
Cuối cùng thì vó ngựa vang thật chậm, nghe như tiếng gậy của người mù nện xuống mặt đường. Rồi vó ngựa dừng hẳn lại.
Qúy Ca lẩm nhẩm:
- Vó ngựa chậm … rồi dừng lại …họ đã thấy cỗ xe từ xạ Họ dừng lại là không phải là người xa lạ. Họ là người nhà … Thân đại ca!
Xếp bằng tròn lại như lão tăng nhập định, Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Năm con ngựa. Có thể là bọn Thân Xương Ngọc!
Bỗng Qúy Ca hỏi:
- Thực sự chủ ý của ngươi như thế nào?
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Ta không có chủ ý gì cả!

Qúy Ca khẩn trương:
- Không thể như vậy được! Nhất định là ngươi phải có một chủ ý! Ngươi phải có ỷ trượng vào một cái gì đó. Nếu không, chẳng bao giờ ngươi ung dung như vậy được … Thái độ của ngươi không thích đáng với tình thế!
Lệ Tuyệt Linh chớp mắt:
- Không thích đáng?
Qúy Ca gật đầu:
- Ngươi nên hiểu, cái gì không thích đáng thì thường mang lại sự bất tường!
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Ngươi bị ám ảnh mất rồi. Niềm sợ hãi chưa ly khai ngươi!
Qúy Ca run run giọng:
- Ta muốn lên tiếng cảnh báo cho họ, tránh cho họ khỏi rơi vào cạm bẫy của ngươi!
Nhìn sững Qúy Ca, Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Thật vậy ư?
Qúy Ca hơi thẹn, ấp úng:
- Ta muốn… ta phải làm như vậy… Ta phải lên tiếng … Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
-Ngươi đối xử với ta như thế sao? Ngươi quên ta là ân nhân của ngươi, người đã cứu mạng cho ngươi hai lượt sao?
Qúy Ca đổ mồ hôi lạnh, rên ư ử:
- Tha thứ cho ta …! Hãy tha thứ cho ta … Lệ Tuyệt Linh hừ môt tiếng:
- Hiển nhiên, họ tiến về phía cỗ xe, họ âm thầm tiến đến, ngươi có thể cảnh cáo họ chăng? Ngươi không sợ là thanh đao của ta sẽ trừng trị sự báo động đó sao!
Qúy Ca rên rỉ:
- Giết ta đi ! Cứ giết ta đi! Cái mạng này ngươi đã giành lại từ tay tử thần, thì ngươi có quyền xử trí, nó thuộc về ngươi đó! Ngươi cứ xuất thủ! Còn ta thì không thê?
điềm nhiên khi biết được bằng hữu của mình đi dần vào tử địa.
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:
- Ngươi thật là một kẻ hèn quá!
Tiếng chân người đạp trên sỏi, cát, lá vang lên rào rào, rắc rắc… tiếng chân vang lên khắp bốn phía. Hiển nhiên là có nhiều người đang tiến đến, từ nhiều phương hướng, bao vây quanh cỗ xe. Và hiển nhiên số người đó đang tiến đến tạo thành một vòng vây. Lệ Tuyệt Linh vẫn ngồi xếp bằng tròn, bất động. Chàng bình tĩnh quá,

làm sao Qúy Ca không lo sợ cho bằng hữu được?
Chàng thản nhiên thốt:
- Không cần nhìn ra, ta cũng có thể hình dung được họ đang khom lưng mà tiến đến, dè dặt mà tiến và ai ai cũng khẩn trương cả. Ngươi nghĩ, ta đoán có trúng không nào?
Qúy Ca thở gấp:
- Ta muốn báo động … Lệ Tuyệt Linh gằn từng tiếng:
- Ngươi thật là một kẻ trung thành đối với Hắc Lâu!
Qúy Ca chớp mắt:
- Ta mong ngươi hãy tha thứ cho ta …!
Khẽ sờ vào thanh Sanh Tử Kiều, Lệ Tuyệt Linh buông gọn:
- Cứ tùy tiện!
Qúy Ca cố gom tàn lực, thét lên:
- Thân đại ca … Thân đại ca ! Các vị hãy cẩn thận đề phòng. Lệ Tuyệt Linh đang nấp trong xe đấy. Hắn có thể ám toán … Tiếng chân bên ngoài vụt ngưng bặt. Mọi người bên ngoài đã dừng lại liền sau tiếng thét của Qúy Ca.
Không gian trở về trầm tịch!
Một lúc lâu, Lệ Tuyệt Linh thốt:
-Họ nghe tiếng báo động của ngươi rồi đó!
Qúy Ca dù sao cũng thẹn, ấp úng:
- Ta không xứng đáng được ngươi đối xử như vậy!
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ một tiếng:
- Ngươi là một con người có cái tánh giản dị đáng khen thật! Làm một việc toan gây điêu đứng cho kẻ khác, rồi chỉ nói gọn mấy tiếng: "Đáng trách ! đáng trách!" Là xong ! Là huề ! Là đủ cho kẻ bị hại! Tuy nhiên cũng có những việc mà một khi đã làm rồi, dù có nói hai tiếng đó qua hàng trăm hàng ngàn lần, lương tâm vẫn không an nhàn như trước được.
Qúy Ca thẹn quá:
- Ngươi giết ta đi … Ngươi có thể làm như vậy mà … Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Đó là cách báo đáp ân nghĩa của ngươi phải không? Mới mẻ quá ha!
Qúy Ca thấp giọng:
- Vậy ngươi muốn ta phải làm sao?
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Biết phân biệt thị phi, đen trắng, thế nào là trung, thế nào là gian dối, như thế cũng đủ lắm rồi! Ngu trung chẳng những là ngu mà còn hèn hạ nữa, đáng khinh bỉ lắm đó. Ngu trung là vô tình gây nên tội

ác, bởi mình phụ họa mọi tội ác với kẻ mà mình nhắm mắt tôn thờ.
Qúy Ca bị kích động mạnh. Huyệt thái dương nhảy, tim đập, hầu như vang lên rõ rệt. Lệ Tuyệt Linh ngồi nguyên trong tư thế cũ mường tượng chẳng hay biết gì ở phía sau. Và phía sau đang có một sự lạ!
Không gian trầm tĩnh trở lại, khi cuộc đối thoại trong xe im bặt. Cái sự lạ Ở phía sau lưng chàng chưa báo hiệu nhưng chắc chắn là có.
Lệ Tuyệt Linh trầm lặng một lúc lâu rồi nhắm mắt, lẩm nhẩm:
- Họ đang làm cái gì? Họ đang tưởng cái chi?
Qúy Ca nghi hoặc:
- Ngươi nói ai? Thân đại ca?
Lệ Tuyệt Linh không đáp, chỉ tiếp nối cái ý nghĩ trong đầu chàng:
- Nếu là Thân Xương Ngọc, thì y còn chần chờ gì nữa?
Bỗng từ trong bóng tối, một âm thanh tàn khốc vọng ra:
- Lệ Tuyệt Linh đó phải không?
Qúy Ca buột miệng kêu lên:
- Thân đại ca!
Lệ Tuyệt Linh vẫn bất động trong tư thế ngồi đáp:
- Chính ta!
Bên ngoài im lặng. Lâu lắm mới có tiếng người tiếp nối:
- Ngươi chờ chúng ta?
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng đáp:
- Chờ như vậy không nên sao?
Thân Xương Ngọc trầm lặng một chút rồi hỏi:
- Người trong xe có phải là Qúy Ca không?
Qúy Ca đáp nhanh:
- Tiểu đệ đây, Thân đại ca!
Thân Xương Ngọc vẫn chưa xuất hiện:
- Sao giọng ngươi nói vẻ khác lạ?
Qúy Ca giải thích:
- Đại ca, tiểu đệ thọ thương!
Thân Xương Ngọc lại hỏi:
- Có nặng không?
Muốn gật đầu, nhưng Thân Xương Ngọc làm sao nhìn thấy được, Qúy Ca ấp úng:
- Không nhẹ!
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Ai đả thương ngươi?
Qúy Ca lẩm nhẩm:
- Người trong Quỷ Diện Bang!
Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Vậy ai đã cứu ngươi?
Qúy Ca đáp nhanh:
- Lệ Tuyệt Linh!
Có tiếng cười, âm thanh ngừng một chút, rồi Thân Xương Ngọc thốt:
- Lệ Tuyệt Linh mà cũng thích làm cái việc như vậy sao?
Qúy Ca không hiểu ý tứ của Thân Xương Ngọc ra sao, hấp tấp hỏi:
- Thân đại ca muốn nói ….
Thân Xương Ngọc chặn lại:
- Ta muốn nói là hắn cũng thích làm những việc như vậy sao?
Đối với Thân Xương Ngọc, Qúy Ca rất mực kính trọng và sợ, dù rằng trong Hắc Lâu, thân phận của cả hai chỉ suýt soát một chút thôi, song Qúy Ca không hề tỏ ra khinh thường, luôn luôn xem Thân Xương Ngọc như là một vị chỉ huy tối thượng, y kính sợ Thân Xương Ngọc như kính sợ chính Tào Nghệ. Qúy Ca đứng trước Thân Xương Ngọc như là con thỏ đứng trước con hổ.
Cho nên y chẳng dám nói gì nữa. Bởi y nhận ra Thân Xương Ngọc có vẻ bất mãn. Chẳng rõ Thân Xương Ngọc bất mãn về việc gì?
Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Ngươi hãy bước ra đi Thân Xương Ngọc!
Thân Xương Ngọc cười thành tiếng:
- Đương nhiên là ta sẽ ra rồi!
Lệ Tuyệt Linh lại hỏi:
- Ra với tư cách một Thân Xương Ngọc của Hắc Lâu hay ra với tư cách cá nhân của một Thân Xương Ngọc vô câu vô thúc?
Câu đáp có vẻ nghiêm trọng:
- Ngươi phải hiểu chứ? Hiện tại chỉ có cá nhân Thân Xương Ngọc mà thôi!
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh, từ từ quay mình đối diện với hướng phát ra âm thanh:
- Ta chờ ngươi!
Một người nơi phía hữu, rời bóng tối bước ra như một u linh từ cõi âm hiện về.
Người đó từ từ tiến đến, thân vóc ốm và cao, tóc xõa phủ hai đầu vai, phản ánh với vuông khăn đỏ vấn quanh đầu, khuất vầng trán. Da mặt trắng xanh, mường tượng không có một giọt máu, đôi mày vắt ngang vành mắt như hai thanh đa , mắt phượng, mũi thẳng, môi mỏng, xương gò má cao, tất cả cấu thành một thần sắc vừa nghiêm vừa lạnh, nghiêm lạnh đến tàn khốc.
Người đó là Thân Xương Ngọc, ngoại hiệu Huyết Phủ.
Y vận chiếc áo rộng màu tía, tuy có cái thân phận thủ lãnh các tiểu tổ

trong Hắc Lâu, song toàn thân chẳng có một dấu hiệu nào chứng tỏ là người của Hắc Lâu.
Ngồi trong xe, Lệ Tuyệt Linh nhìn ra, ở bên ngoài Thân Xương Ngọc nhìn vào.
Hai gương mặt không biểu hiện một nét cảm tình nào. Không ai biết nổi trong tâm trí họ, những ý niệm gì đang phát sinh, không ai đoán được ý nghĩa của cái nhìn đang tương tri nhau.
Cả hai cùng lạnh lùng như nhau, cùng tàn khốc như nhau.
Một lúc lâu Thân Xương Ngọc vẹt tà áo qua một bên, tay nắm chuôi vũ khí. Vũ khí là một chiếc búa có cái lưỡi hình vành nguyệt, cán búa là một đường dây, cái chuôi mà y cầm tay là một đoạn dây khác biệt hơn phần còn lại. Chuôi đó là một cái vòng tròn, y tròng vòng tròn vào cổ tay hữu, còn tay tả ve vuốt trên lưỡi búa. Lệ Tuyệt Linh vẫn ngồi nghiêm tại chỗ bất động, thanh Sanh Tử Kiều dựng nghiêng bên cạnh chàng.
Qúy Ca nghe cổ họng khô khan, mường tượng có lửa đốt bên trong. Tim y đập mạnh.
Y lẩm nhẩm:
-Ngươi đừng trách ta! Ta từng bảo ngươi ly khai, ta đã bảo nhiều lượt rồi. Đừng trách ta … Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên như chẳng nghe thấy gì. Khẽ cử chiếc búa lên, đầu không quay lại Thân Xương Ngọc buông giọng trầm trầm:
- Các ngươi bao vây ngay!
Bốn người kia ứng tiếng, cùng rời bóng tối, tay lăm lăm vũ khí, cùng bước tới, trấn đóng mỗi người một góc quanh cỗõ xe, cách xa xạ
Chúng vận y phục đen, vấn khăn đen, nơi ngực áo có thêu chữ Thiên và chữ Huyền. Hai thuộc tổ chữ Thiên và hai thuộc tổ chữ Huyền.
Lệ Tuyệt Linh vẫn bất động, vẫn thản nhiên.Thân Xương Ngọc cũng thế. Song phương duy trì một lúc, tình thế căng thẳng cực độ. Chợt Thân Xương Ngọc quắc mắt, hung quang chớp chớp nạt lớn một tiếng:
- Chết !
Lưỡi búa vàng nhợt chớp theo, rít gió một tiếng vút. Lưỡi búa không bay đến cỗ xe mà trái lại, lưỡi búa tạt qua một bên. Một tiếng rú thảm thiết vang lên. Một nhân vật trong Huyền tổ ngã nhào, dư lực của chiếc búa hất luôn cái xác đó văng xa mấy thước, máu vọt ra thành một đường dài theo chiếc xác.
Thân Xương Ngọc hoành tay, lưỡi búa bay về, luôn đà xẹt ngang chiếc đầu của nhân vật thứ hai trong Huyền tổ. Máu vọt lên, xác ngã nhào. Hắn không kịp buông một tiếng rú. Hai nhân vật trong Thiên tổ

xám mặt. Trong khi đó, lưỡi búa vẫn còn bay vù vù. Cả hai phóng mình rời vị trí né tránh, đồng thời hét lớn:
- Đại ca…Thân đại ca…Bọn tiểu đệ đây mà…Người nhà cả mà…Sao đại ca … Vô ích! Chiếc búa vô tình theo sự điều khiển của người vô tình vẫn bay rào rào, đuổi theo hai nhân vật đó.
Rồi một chiếc đầu bay … rồi bay luôn chiếc cuối cùng.
Hạ sát bốn thủ hạ, Thân Xương Ngọc vẫn đứng tại chỗ, dùng đường giây điều khiển lưỡi búa rất chuẩn, rất nhanh. Bốn nhân vật đó, nào phải là hạng tầm thường.
Họ là những cao thủ nhất nhì trong võ lâm. Công chưa lập, thân đã vong, vong bởi người thủ lãnh.
Oan uổng vô cùng!
Và cảnh tượng diễn ra thật ngoài sức tưởng tượng của Qúy Ca và Lệ Tuyệt Linh.
Qúy Ca tưởng chừng như mình đang nằm mộng, một cơn ác mộng. Y không tin được là chính mắt mình chứng kiến một sự kiện phi thường.
Thân Xương Ngọc sau cuộc bạo hành đó đã biến thành một con người khác lạ. Y khích động vô cùng, niềm phấn khởi bốc lên ánh mắt, vẻ hoan hỉ hiện ra nơi nét mặt.
Y reo lên:
- Lệ Tuyệt Linh ! Lệ lão đệ!
Y tiến tới phía sau xe, nơi đó Lệ Tuyệt Linh đang ngồi. Y buông lưỡi búa xuống, hai tay vươn ra. Lệ Tuyệt Linh cũng vươn tay ra, bốn bàn tay gặp nhau, tay chụp tay, tay siết tay rất mạnh … không ai muốn buông tay ra cả.
Họ hận không thể khơi huyết quản cho hai dòng máu dung hợp nhau thành một.
Vẻ tàn khốc tan biến, Thân Xương Ngọc nở một nụ cười, cất giọng cao:
- Lão đệ! Cái giả vờ của lão đệ vừa rồi, thật là tuyệt diệu. Tuyệt diệu!
Lệ Tuyệt Linh cười vang:
- Chứ lão ca không khéo đóng kịch à? Nếu lão ca không cất tiếng trước, chỉ sợ đê.
cũng lầm luôn. Đệ lầm cái tâm của lão ca không còn như ngày cũ.
Thân Xương Ngọc cảm xúc cực độ, đôi mắt đỏ hoe, mi mọng lên như sắp đổ lệ. Y thốt:
-Sao đệ có ý tưởng đó? Đệ đánh giá thấp Thân Xương Ngọc như vậy à? Nếu mà cái tên của ta bất lương, thì ta đâu còn chen chân đứng giữa thế nhân. Ta chưa là súc vật thì còn luôn nhớ đến ân tình.

Thân Xương Ngọc này vẫn còn là con người, chưa biến thành heo thành chó đâu!
Lệ Tuyệt Linh vội đưa tay vả vào miệng mình, rồi tạ lỗi:
- Đệ đáng trách quá đi thôi! Đùa cho vui đấy, lão ca đừng lấy đó làm buồn lòng.
Thân Xương Ngọc tiếp:
-Ta đâu thể trách đệ. Lão đệ Ơi ! Bảy năm rồi phải không? Mau quá đi chứ! Sao đệ không hề trở lại thăm ta từ ngày đó?
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:
- Con đường Trung Điền Sơn dài quá, lại ngăn sông cách núi, mà đệ lại luôn luôn bận với tạp vụ triền miên. Từ ngày ấy đến nay, gót giang hồ không ngừng xuôi ngược, đệ cũng có nghĩ đến cái việc tìm lão ca, đàm đạo một vài hôm, mà thú thật không làm sao có dịp rảnh rỗi.
Dừng một chút, chàng nói:
- Cái giang san mấy trăm dặm quanh Trung Điền Sơn chưa đủ an ủi hoài bão một tay vương bá một phương trời sao, mà lão ca còn thắc mắc về một ký ức xưa qua con người cát bụi của đệ?
Thân Xương Ngọc thở dài:
- Không một cái gì trên đời này làm cho ta tha thiết mơ hoài ngoài cái kỷ niệm xa xôi giữa chúng tạ Không một phút giây nào ta quên đệ! Ta nói thật với đệ đó!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Đệ tin lão cạ Lão ca là một con người quý trọng tình cảm hơn sinh mạng Thân Xương Ngọc thở dài:
- Bảy năm qua ta thấy nó dài quá. Lão đệ vẫn như ngày nào, còn ta… ta có già đi nhiều lắm không?
Nhìn kỹ Thân Xương Ngọc, Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Lão ca cũng thế ! Có điều rắn rỏi hơn một tý.
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Năm nay đệ hơn ba mươi rồi, phải không? Còn ta … ta đã vượt cái hạn tứ tuần … Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Đệ nhỏ hơn lão ca tám cái xuân xanh, nhưng tám cái xuân đó không bù lại được cái già trước tuổi.
Thân Xương Ngọc cười nhẹ :
- Nếu đệ già thì ta phải là một ông lão mất rồi ! Đệ vẫn còn cái dáng của lứa hoa niên. Chứ ta thì đã bước qua giới tuyến của lão ông rồi. Đừng an ủi ta vô ích, bởi già thì đã sao chứ?
Lệ Tuyệt Linh vụt hỏi:
- Lão ca có chấp nối nơi nào chăng?
Thân Xương Ngọc cười khổ:

- Đệ xem ta có thể làm được việc đó chăng?
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Bao nhiêu năm tháng qua rồi, vết thương lòng vẫn chưa lành sao?
Thân Xương Ngọc thở dài :
- Có những vết thương không bao giờ lành được! Vết thương không rỉ máu, song nó làm khô cằn con người bởi từng giọt tâm hồn, từng giọt rỉ mãi cho đến lúc con người trút hết hơi thở cuối cùng. Bảy năm qua, dài thật, mà ta xem như mới ngày nào đây thôi, như mới hôm qua đây thôi. Ta vẫn đau như bảy năm về trước. Vĩnh viễn bóng hình nàng trong tim óc ta không thể nào thay đổi được.
Lệ Tuyệt Linh thở ra:
- Khổ ! Thật là khổ !
Thân Xương Ngọc mơ màng:
- Có những cái người ta tưởng tượng mà hiểu được phần nào, cần phải sống, phải tiếp thụ, phải chịu đựng, mới hiểu được cái chiều sâu của nó. Chưa qua cầu thì chưa biết được cái niềm ly cách của hai kẻ ở hai bên bờ sông.
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Tẩu phu nhân có được một bạn lòng như lão ca, thì dù có sớm về cõi vĩnh hằng, cũng an vui mà nhắm mắt.
Thân Xương Ngọc lộ vẻ u buồn:
- Ta biết, ở nơi đó nàng chắc đang tịch mịch lắm! Có lẽ là nàng thường hướng vọng về dương trần se sẽ giọng gọi tạ Ta nghe những tiếng gọi đó bởi ta nghe bằng con tim ta!
Lệ Tuyệt Linh lại thở dài, nhìn Thân Xương Ngọc với ánh mắt thương cảm cực độ.
Thân Xương Ngọc điểm một nụ cười:
- Bỏ qua việc buồn đi lão đệ! Trong thời gian qua, lão đệ không gặp điều chi quá khổ chứ?
Lệ Tuyệt Linh so vai:
- Tương đối chẳng có gì đáng kể. Mãi đến hôm nay, vận đen lôi cuốn bọn Hắc Lâu gây thành chướng ngại, nên đệ có vất vả phần nào.
Thân Xương Ngọc cao giọng:
- Chướng ngại đó, ta sẽ san bằng. Nên nhớ là trong bất cứ trường hợp nào, Ta vẫn sát cánh với đệ.
Điểm một nụ cười, Lệ Tuyệt Linh cong ngón tay cái, đầu ngón tay hướng vào trong xe. Thân Xương Ngọc gật đầu :
- Ta quên hắn mất!
Qúy Ca sợ quá, nép mình vào vách xe, mắt mở to, môi mấp máy, song không thốt được lời nào. Lệ Tuyệt Linh chép miệng:

- Lão ca thị Oai làm hắn sợ quá!
Thân Xương Ngọc trầm giọng:
- Chỉ sợ hắn còn khiếp hãi hơn!
Trong chớp mắt, Lệ Tuyệt Linh chừng như hiểu Thân Xương Ngọc có ý tứ gì rồi.
Qúy Ca lại càng sợ hãi.
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Đệ hãøy xuống xe đi !
Lệ Tuyệt Linh khoát tay:
- Chậm một chút, lão ca muốn làm gì vậy ?
Thân Xương Ngọc lạnh lùng:
- Đệ thừa hiểu ta muốn gì mà !

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 21
Nhát búa siêu sanh

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Đừng, lão ca!
Thân Xương Ngọc cương quyết:
- Không thể không giết hắn. Đệ không hiểu tính tình của hắn, hắn là con người cố chấp cực độ. Đối với Hắc Lâu, hắn là một kẻ mù, chỉ biết cúi đầu tuân phục, hắn tôn sùng, tin tưởng đến quên cả nhân cách. Nếu không giết hắn, hắn sẽ làm mọi cách ngăn trở chúng ta, hơn thế nữa, hắn sẽ báo cáo sự tình với Lâu Chủ, truy lùng hành tung của chúng tạ Tóm lại, hắn là mối hậu hoạn cần phải diệt trừ ngay bây giờ, không thể dung dưỡng được.
Lệ Tuyệt Linh thấp giọng:
- Không thể giết hắn, lão ca!
Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:
- Tại sao?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Hắn là một địch nhân đáng giá lắm. Đệ rất tán thưởng thái độ của hắn.
Thân Xương Ngọc trầm giọng:
- Ta cũng thích hắn lắm chứ. Song, sau khi ta áp dụng cái phương pháp ly khai như vừa rồi, thì ta phải chọn gấp một con đường. Vì cái lối ly khai Hắc Lâu bằng máu của ta vừa rồi, nhất định là chúng sẽ

không buông tha tạ Ưa thích một người nào đó không có nghĩa là chấp nhận cho người đó sau này trở thành đối thủ của chúng tạ Ưa thích mà có hại, lại do chính người đó gây ra, lại biết trước mà không tìm biện pháp ngăn chặn là bất trí đó đệ à! Phải giết hắn để xóa mọi dấu vết, để chúng không truy ra hành tung của chúng tạ Ta biết làm như vậy là không đẹp, bởi dù sao hắn cũng có đôi chút cảm tình với ta, song ta không còn làm sao khác hơn được.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Cho nên lão ca quyết giết hắn?
Thân Xương Ngọc gật đầu :
- Không còn chọn lựa nào khác!
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Đệ phản đối !
Thân Xương Ngọc trố mắt:
- Đệ phản đối ? Từ lúc nào cái tâm của đệ lại trở nên mềm nhũn như thế vậy?
Lệ Tuyệt Linh lại lắc đầu:
- Đệ cũng không biết tại sao nữa! Có lẽ đệ thấy hắn hơi giống đệ, mà tìm được một kẻ có khí độ giống đệ thật không phải là chuyện dễ. Tìm được rồi thì phải bảo trì chứ ! Dù cho ngày sau chúng ta có bị hắn tráo trở như thế nào đi nữa cũng chẳng sao.
Lão ca buông tha cho hắn đi!
Thân Xương Ngọc trầm giọng:
- Đệ không hiểu mảy may về con người hắn. Lão đệ đừng mong cải biến con người hắn ! Rồi sau này, lão đệ sẽ phải hối hận cho sự từ bi hôm nay !
Lệ Tuyệt Linh khoát tay:
- Đệ mặc kệ!
Thân Xương Ngọc bực dọc:
- Đệ muốn chuốc lấy phiền phức ư?
Lệ Tuyệt Linh so vai:
- Thì cứ tiếp đón phiền phức, có sao đâu ! Con người quý ở chỗ có cảm tình với nhau, dọc đường hắn đối xử rất tốt với đệ, hắn thành thật chiếu cố đến đệ. Đệ hiểu cái tánh của hắn phần nào, đành rằng hắn chủ trương cái ngu trung, song hắn vẫn xứng đáng là một nam tử hán.
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Đại trượng phu hành sự, lấy được tất phải buông được, lấy mà không buông là còn cố chấp, tư tưởng còn phiến diện, ta xem đệ mềm yếu hơn ngày xưa rồi đấy nhé.

Lệ Tuyệt Linh kiên định:
- Giúp đệ làm tròn một tâm nguyện đi lão ca!
Thân Xương Ngọc cau mày nhìn Qúy Ca trong xe. Lâu lắm, y chẳng nói tiếng nào.
Qúy Ca thu mình ở một góc, dáng tiều tụy vô cùng, hắn lo sợ đến xuất thần. Sau cùng, Thân Xương Ngọc buông gọn:
- Thôi thì tùy đệ vậy!
Lệ Tuyệt Linh vòng tay :
- Đa tạ lão ca! Đệ cảm kích vô cùng!
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Có nghĩa gì đâu! Ta có thể vì đệ mà làm hơn thế nữa. Giả như nhảy vào lửa, trầm mình trong nước sôi, ta cũng sẵn sàng cùng đệ sát cánh. Cái hậu hoạn mà ta muốn dứt hôm nay thì đệ lại dung dưỡng, ta cảm thấy ngày nào đó, ta sẽ phải lãnh lấy một phần phiền phức với đệ. Chắc chắn như vậy đó đệ.
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Đệ hy vọng lão ca không phải nhọc nhằn san xẻ với đệ. Mà dù có sao đi nữa, đệ sẽ gánh chịu một mình, lão ca yên chí đi!
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Đệ không nên tách rời ta ra!
Lệ Tuyệt Linh không khách khí:
- Lão ca tốt với đệ quá!
Thân Xương Ngọc rùng vai:
- Trong thiên hạ, chỉ có một người mà ta không bao giờ chống ý kiến. Người đó là đệ!
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Cho nên chúng ta mới có cái nghĩa thâm sâu với nhau.
Thân Xương Ngọc lại nhìn Qúy Cạ Ánh mắt của y dịu lại rất nhiều, y thốt:
- Trước đây ta nghe Qúy Ca nói hắn thọ thương và được đệ cứu chữa. Ta biết là khó giết hắn được rồi. Đệ đưa hắn trở về cõi sống thì thiết tưởng hắn không nên bỏ những quyền lợi mà sự sống dành cho hắn.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Đúng vậy. Hắn phải biết hưởng những quyền lợi của sự sống còn, đệ muốn cho hắn hưởng nên đệ đỡ lấy nhát búa của huynh. Hưởng hay không, do hắn có tỉnh ngộ hay vẫn còn cố chấp. Bởi hắn vấp phải cái ngu trung, hắn như con người trúng độc nặng lắm rồi, hết thuốc chữa. Đành rằng trung thành là một đức tính tốt, song Hắc Lâu có xứng đáng cho hắn trung thành một cách mù quáng chăng. Từ

nay, hắn phải suy gẫm kỹ để làm con người của hắn sáng giá. Đệ thấy hắn cũng là một tay khá.
Thân Xương Ngọc tán thành:
- Đệ nói phải, vấn đề là nên nghĩ xem Hắc Lâu có đáng cho hắn hy sinh chăng.
Ta nhận thấy hắn cần phải mở rộng mắt mà nhìn. Từ trước đến nay, hắn như một kẻ mù, không hơn không kém.
Mãi đến bây giờ, Qúy Ca mới mở miệng:
- Thân…đại ca…Tại sao đại ca làm thế ?
Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:
- Ngươi bắt đầu khai khẩu rồi à? Hỏi hay lắm! Dù ngươi không hỏi thì ta cũng sẽ nói cho ngươi biết. Hãy lắng tai mà nghe ta nói đây!
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Nói hay không cũng chẳng quan hệ gì!
Thân Xương Ngọc trầm giọng:
- Phải nói chứ ! Ta cần phải nói … Y lại nhìn Qúy Ca, từ từ thuật:
- Một đoạn cố sự, cách đây lâu lắm rồi! Một đoạn cố sự nhuộm màu tang tóc, gồm đủ cừu hận, tàn bạo, tàn ác lẫn trung, nghĩa, hiệp. Một đoạn cố sự mà ta nhớ mãi, xảy ra từ lâu rồi mà ta xem như mới ngày nào! Ta chỉ nêu mấy chi tiết quan trọng thôi.
Tránh mất thì giờ dài dòng, cho ngươi biết tại sao ta làm thế Qúy Ca run giọng:
- Tiểu đệ hy vọng được biết nguyên nhân!
Thân Xương Ngọc với giọng đều đều tiếp:
- Bảy năm trước, gia sư của ta ở một cái gò tên là Thất Tinh Cương, cách Trung Điền Sơn không xa lắm. Nhà ta rất nhỏ, rất giản đơn, song chừng như hạnh phúc trên đời này đều nhóm tụ dưới mái nhà đó. Ta cùng vợ ta là Trần Tiệp sống trong ngôi nhà đó. Phu nhân ta không đẹp lắm, song rất ôn nhu, hòa dịu và rất mực yêu tạ Nàng từng nói với ta, nàng sinh ra trên nhân thế là vì ta, nàng sinh ra làm nữ nhân là vì ta, để trở thành vợ tạ Nàng còn nói, nàng sống vì ta, cho tạ Dĩ nhiên ta cũng yêu nàng chẳng kém gì với tình yêu nàng dành cho tạ Hai chúng ta thường hận gặp nhau rất muộn, bỏ phí bao nhiêu thời gian trước khi gặp nhau.
Dừng lại một chút, hồi ức bóng hình người bạn đời, Thân Xương Ngọc tiếp:
- Hai chúng ta ngày qua ngày quấn quít bên nhau, tình yêu càng lúc càng tăng, ba năm sau rồi mà xem như mới gặp nhau, mới yêu nhau, không hề chán nhau. Ba năm sau. Vào lúc trưa một ngày, ta rời nhà đến Trung Điền Sơn hội họp với tất cả anh em. Khi ta trở về Thất

Tinh Cương thì …Ta thấy cả bầu trời sụp đổ trước mắt tạ Đồ vật trong nhà đổ vỡ, vất bừa bãi, vợ ta thì trần truồng, tay chân bị trói nằm sóng soài trên mặt nền. Không cần có sự thông minh tuyệt đỉnh, ta cũng đủ biết là sự việc gì đã xảy ra tại nhà trong thời gian ta vắng mặt.
Nàng bị cưỡng hiếp ! Bảy người luân phiên cưỡng hiếp nàng ! Nàng còn sống, nàng nhìn ta, ta nhìn nàng … Qúy Ca nghiến răng:
- Ai ?
Bật cười ghê rợn, Thân Xương Ngọc rít lên:
- Ngươi có nghe nói đến Trung Châu Thất Hùng?
Qúy Ca kêu lên:
- Sao ? Trung Châu Thất Hùng? Họ là những ma tinh? Thế thinh danh Thất Hùng là giả tạo, che đậäy một tâm địa hung ác?
Thân Xương Ngọc căm hờn:
- Thì có khác chi Hắc Lâu? Ta vốn có mối thù với bọn súc sanh đó, song ta không ngờ chúng đê tiện đến thế, thừa cơ ta vắng mặt, dở trò bỉ ổi đối với một nữ nhân vô phương kháng cự. Chúng không giết chết vợ ta luôn, để ta nghe nàng thuật lại mà căm phẫn, mà tức uất . Thâm độc đến thế là cùng. Giả như vợ ta chết liền lúc đó, thì làm gì ta biết được thủ đoạn của chúng. Hẳn là phải còn lâu ta mới truy ra. Qua lời tường thuật của vợ ta thì bọn chúng chờ ta tại Hồi Phong Nhai. Ta mở trói cho vợ ta, an ủi nàng mấy câu, rồi lập tức đi đến Hồi Phong Nhai gặp chúng, bất chấp vợ ta cản ngăn, bởi nàng sợ ta đơn độc, khó thắng nổi bảy người. Gặp nhau rồi, cuộc chiến khai diễn, ta đánh như điên, ta giết được ba tên , ngược lại ta thọ thương nặng. Trong khi ta cầm chắc cái chết, thì Lệ lão đệ đi ngang qua đó, không cần hỏi han nửa tiếng, đã xuất thủ tiếp trợ ta liền. Y hạ sát hai tên, hai tên còn lại chạy thoát, y đưa ta về nhà thì vợ ta đã tự tử. Chính y chôn cất vợ ta, săn sóc ta, khi ta lành bệnh, y mới giã từ. Suốt bảy năm nay, ta tìnm y khắp bốn phương trời và mãi đến giờ mới gặp mặt. Có một lần y nhờ người đến báo tin cho ta biết chỗ ở của hai tên súc sinh còn lại đó. Lập tức, ta đến nơi dùng chiếc búa thần này tận diệt chúng.
Qúy Ca lẩm nhẩm:
- Lệ Tuyệt Linh ! Chỉ có hắn mới làm được những việc như thế!
Thân Xương Ngọc cao giọng tiếp:
- Hơn hai mươi năm lăn lộn giữa dòng đời, ta không thọ Ơn một ai ! Ta không lãnh tình của một ai ! Nhưng ta nợ y rất nhiều! Và duy nhất chỉ một mình ỵ Tình của y, ân của y lại thuộc cái thứ khó báo đáp. Dù phải báo đáp bằng cả sinh mạng cũng chưa xứng nổi.

Y thở dài, tiếp luôn:
- Khó hơn nữa là chẳng bao giờ y cho ta có một dịp báo đáp y trong muôn một. Từ ngày chia tay, thắm thoát đã bảy năm trôi qua, y như cánh chim trời, ta dù là gió cũng không tìm được cánh chim.
Bỗng Qúy Ca hỏi :
- Ngay từ lúc Lâu Chủ yêu cầu hợp tác, Thân đại ca đã có chủ trương đó rồi?
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Đúng, nhưng không hoàn toàn! Ta chỉ có ý định lợi dụng đội thám tử của Hắc Lâu thôi. Và sau đó, khi biết được Lâu Chủ hạ lịnh truy sát Lệ lão đệ là ta xác định thái độ liền. Cái thái độ đó vừa được biểu hiện, hẳn ngươi đã thấy! Ta nóng lòng tìm gặp y còn hơn cả các ngươi.
Qúy Ca thở dài:
- Vậy mà tiểu đệ cứ tưởng Thân đại ca nóng lòng lập công với Hắc Lâu. Thực là một cơn ác mộng. Đại ác mộng.
Thân Xương Ngọc lạnh lùng:
- Ta cho các ngươi biết chủ trương chủ ta thì các ngươi chết sớm từ lâu rồi, chết tất cả không còn một mạng. Ta nóng lòng gặp y, chỉ mong gặp được y sớm để tiếp trơ.
y, chứ nào phải để bắt ỵ Các ngươi làm điều bất lợi cho y, nêân tất cả các tiểu tổ cùng gặp y cùng một lúc, thì ta không ngần ngại xuất thủ hạ sát các ngươi.
Qúy Ca nghe điện lạnh chạy khắp mình:
- Làm sao bọn tiểu đệ biết được giữa đại ca và hắn có đoạn ân tình thâm hậu như vậy? Cả Lâu Chủ cũng không biết luôn, nên mới giao phó cho đại ca trách nhiệm bắt hắn, giờ đây Lâu Chủ vô hình trung hy sinh một số cao thủ rất oan uổng.
Thân Xương Ngọc trầm giọng :
- Không một tình cảm, không một áp lực nào ngăn trở được ta làm điều hữu ích cho y cả . Bao nhiêu mạng người đó có ý nghĩa gì chứ? Sự an ủi của Lâu Chủ có nghĩa gì? Huống chi, đã chắc đâu sự ưu ái đó phát xuất từ chân thành hay do lòng lợi dụng mà có? Ngươi nên biết, nếu ta không biết ơn y thì ta không hơn gì loài cầm thú. Ta không còn là con người nữa.
Qúy Ca thở dài:
- Tiểu đệ cứ nghĩ … Thân Xương Ngọc chận lại:
- Đừng nói chi cả ! Ta biết rõ con người của ngươi. Thực ra ngươi rất tốt, song phải cái là ngươi không chịu phân biệt thị phi, ngươi cố chấp cực độ … Lệ Tuyệt Linh chen vào:

- Bỏ đi lão cạ Đừng trách hắn chi nữa.
Thân Xương Ngọc cười gằn :
- Vì Lệ Tuyệt Linh, ta có thể làm bất cứ việc gì, huống hồ là trở mặt với Hắc Lâu.
Vả lại các ngươi cho là trở mặt, chứ ta thì không, ta cho rằng là hồi đầu, là phản tỉnh hay nói một cách khác, ta chấm dứt sự lợi dụng lẫn nhau. Ta bỏ đi mà không mảy may hối tiếc.
Qúy Ca ấp úng:
- Nhưng … họ có thể …truy tầm đại ca … Thân Xương Ngọc bĩu môi:
- Làm chi ta được chứ? Ta sợ gì bọn chúng?
Qúy Ca chép miệng:
- Chỉ sợ trong tương lai, đại ca không còn một ngày an tịnh với chúng.
Thân Xương Ngọc cao giọng:
- Từ đây Hắc Lâu sẽ trải qua ngàn muôn cơn sóng gió, trừ khi Tào Nghệ thoái xuất giang hồ, quy ẩn một nơi nào đó an phận thủ thường, thì may ra ta mới để yên cho.
Dừng lại một chút, y tiếp luôn:
- Bằng vào công lực của ta và Lệ Tuyệt Linh hợp tác lại, ta nghĩ chẳng một kháng cự nào làm cho chúng ta nao núng cả. Đành rằng Hắc Lâu có nhân số đông, nhưng ngươi đừng quên là sau lưng ta còn có cả đôi huynh đệ.
Qúy Ca kinh hãi:
- Đại ca quyết chống đối Hắc Lâu ?
Thân Xương Ngọc lạnh lùng:
- Nếu chúng muốn.
Qúy Ca lo lắng:
- Sự tình nghiêm trọng lắm đại ca … Thân Xương Ngọc thản nhiên:
- Ta xem thường.
Qúy Ca chớp mắt:
- Lời hứa giữa đại ca và Hắc Lâu, chẳng lẽ đại ca không … Thân Xương Ngọc khoát tay:
- Không một lời hứa nào làm ngăn cách ta với bằng hữu của ta cả.
Qúy Ca thở dài:
- Thế thì cái gì phải đến chắc hẳn sẽ đến. Tiểu đệ nghĩ Hắc Lâu không dễ dàng nhượng bộ cho đại ca đâu.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Ta sẵn sàng chờ đợi. Cho ngươi biết, ta đã quyết định như vậy ngay từ lúc Tào Nghệ ủùy thác nhiệm vụ này cho ta.
Dừng lại một lúc, y buông từng tiếng, nói với Qúy Ca:

- Bất quá ta đề tỉnh ngươi về điểm này để ngươi nhớ. Lệ Tuyệt Linh cứu mạng ngươi, y không hề mong vọng ngươi báo đáp, y chỉ muốn đánh thức lương tri của ngươi, để cho ngươi biết phân biệt, để cho ngươi nhận định ân và oán rõ rệt, giúp cho ngươi trở thành một hảo hán giang hồ, đúng bản sắc một đại trượng phụ Ngươi nên suy nghĩ lại những điều ta vừa nói.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 22
Phớt qua hắc lâu

Qúy Ca trầm ngâm một lúc, đoạn nhếch nụ cười khổ, thốt:
- Tiểu đệ nhận ra mình như con chim trời bạt gió, gió ngưng rồi, lựa hướng hồi quỵ Biết về đâu đây … Thân Xương Ngọc lạnh lùng:
- Bằng vào lý trí, nếu ngươi còn lý trí. Nơi nào ngươi cho là đáng về thì cứ về.
Việc nào ngươi cho là đáng làm thì cứ làm.
Lệ Tuyệt Linh nối tiếp:
- Trong chốc lát nữa đây, chúng ta sẽ cho ngươi đi. Tùy ngươi quyết định đi nơi nào khác hay là trở về Hắc Lâu. Về Hắc Lâu rồi, ngươi cứ tự nhiên tố cáo, điềm chỉ, cung cấp tin tức cho Hắc Lâu. Chúng ta không hề oán hận ngươi đâu. Chỉ vì bọn ta xét thấy ngươi là con người khá, có thể cùng ngươi kết tình bằng hữu. Bất quá trong tương lai, nếu ngươi còn mang danh nghĩa của Hắc Lâu, gặp nhau rồi thì tình thế sẽ không còn như hôm nay.
Qúy Ca gượng cười:
- Ta sẽ tránh chạm mặt. Để không còn phải khó khăn khi bắt buộc phải giữ vững lập trường.
Thân Xương Ngọc cảnh cáo:
- Cũng có lúc ngươi sẽ không tự chủ lấy ngươi được. Khi bàn tay của Tào Nghệ còn chụp trên đầu ngươi thì ngươi đừng tiên liệu thái độ nào, nhất là đối với sự việc còn chưa xảy đến. Bây giờ điều trước hết ngươi cần nghĩ đến là cái chỗ trống trong Hắc Lâu mà ta bỏ lại để ly khai. Ta chờ xem ngươi có đảm nhận nổi trọng trách điều khiển Thiên tổ hay không.
Qúy Ca cắn răng:
- Đại ca muốn tiểu đệ phải làm sao?
Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Ta có muốn như thế nào cũng vô ích, bởi quan niệm dị đồng thì dù ngươi có kính trọng ta, vị tất ngươi đã nghe lời tạ Bất quá ta hy vọng ngươi đừng bao giờ quên đoạn giao tình của chúng ta trong những ngày qua vậy, chúng ta sẽ cố gắng tránh đưa nhau vào tuyệt lộ.
Qúy Ca rung rung giọng:
- Đừng bức tiểu đệ quá đại ca … Thân Xương Ngọc tiếp:
- Ta có bức ngươi đâu, ta chỉ nói lên một sự thật, giúp ngươi chuẩn bị tinh thần đê?
đón tiếp một việc sẽ phải xảy ra trong tương lai. Bởi ngươi muốn làm nha trảo, làm chó săn cho Hắc Lâu thì làm sao ngươi tránh né được một công tác săn mồi lớn là ta và Lệ lão đệ? Ngươi chắc chắn là bọn ta cùng ngươi sẽ đối trận sau này. Mặc dù bọn ta luôn luôn muốn xem ngươi là bằng hữu.
Mồ hôi đổ ra đẫm ướt cả y phục, Qúy Ca rên rỉ:
- Đại ca cho tiểu đệ trở về suy nghĩ lại. Tiểu đệ sẽ suy nghĩ lại …
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Ta đã nói là tùy ngươi. Song ta biết chắc là ngươi chẳng bao giờ có thái độ khác hơn ngày nay Tâm tánh của ngươi vốn cố chấp, cái gì cố định là cố định. Ngươi thuộc hạng người dù biết rõ là đi tới chắc chắn sẽ đụng tường song vẫn đi.
Lệ Tuyệt Linh xen vào:
-Nói làm chi nữa, lão cạ Đối với hắn, đệ có cái ơn cứu mạng, song hắn không phải là Thân Xương Ngọc, cho nên những gì đệ có thể nói với lão ca lại không thể nói với hắn. Chỉ nên phớt qua để nói rõ lòng mình, chứ đừng hy vọng hắn nghe. Do đó nói nhiều vô ích. Lão ca nói mãi, hắn sẽ tưởng bọn ta van cầu hắn đấy. Cứ để tùy hắn là hơn. Bọn ta sẵn sàng chấp nhận thái độ của hắn trong tương lai, bất cứ dưới hình thức nào. Đừng bao giờ gây cho hắn cái cảm tưởng là phải miễn cưỡng làm một việc mà hắn không cam tâm tình nguyện.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Lão đệ có lý ! Chúng ta nên chấm dứt tại đây. Y cũng chẳng phải là kẻ thiếu vắng tim óc, y cũng biết chọn cho hắn một con đường.
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Mình đi thôi, lão ca !
Thân Xương Ngọc liếc sang Qúy Ca hỏi:
- Còn hắn thì sao?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Thương thế của hắn tuy trầm trọng thật nhưng đệ đã áp dụng phương pháp cấp cứu, sinh mạng không đáng ngại nữa, chỉ cần tìm đại phu tiếp tục chữa trị trong một thời gian ngắn là hắn sẽ khôi phục

nguyên trạng. Đệ tin rằng hắn có thể tự lo liệu được việc đó.
Qúy Ca thốt:
- Nhị vị cứ đi, tại hạ tự chiếu cố cho mình được.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Nếu vậy thì bọn ta đi đây.
Qúy Ca cố buông tiếp một câu:
- Thân đại ca, tiểu đệ còn ghi nhớ cái ơn tha chết … Thân Xương Ngọc khoát tay:
- Đừng mang ơn ta mà hãy cảm ơn lão hữu của ta thì đúng hơn.
Lệ Tuyệt Linh thản nhiên đưa lên ba ngón tay:
- Ba lần cứu ngươi đấy nhé. Mạng ngươi cũng lớn lắm.
Qúy Ca thẹn:
- Ta nhớ, nhất định là ta nhớ.
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Ít nhất, ngươi cũng nên biết việc này:
Là dưới tay Lệ Tuyệt Linh, chết thì có, sống thì không. Ngươi là người thứ nhất được sống sót đó. Ta phá cái lệ cố hữu để tiếp sức cho ngươi bảo vệ cơ đồ Hắc Lâu.
Qúy Ca thẹn hơn, song hắn còn nói gì được nữa.
Lệ Tuyệt Linh không buồn nhìn hắn, ung dung xuống xe gọi Thân Xương Ngọc:
- Chúng ta đi thôi lão ca!
Thân Xương Ngọc hỏi :
- Đệ đi đứng có tiện lắm không?
Lệ Tuyệt Linh so vai:
- Như thường!
Thân Xương Ngọc quay mình:
- Ngựa ở phía kia.
Dặm dài dêm vắng, đôi ngựa song song nện vó đều đều, không nhanh mà cũng không chậm, tiếng vang nghe não ruột làm sao. Đôi bằng hữu trầm ngâm, tâm tư hướng về những ngày cũ, man mác bâng khuâng … Lâu lắm, Thân Xương Ngọc cười lên một tiếng, phá tan im lặng:
- Đệ đang nghĩ gì thế?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Nghĩ rất nhiều, về những việc xa xưa, việc hiện tại và cả những việc trong tương lai. Toàn là những ý niệm hỗn tạp, chẳng có đầu và chưa có cuối … Thân Xương Ngọc thở ra:
- Trong tương lai, hẳn là chúng ta sẽ gặp nhiều phiền phức với Hắc Lâu là cái chắc. Nếu có cần suy nghĩ thì nên lấy việc đó làm vấn đề.

Còn như sinh mạng giang hồ thì ngàn xưa vẫn vậy và ngàn sau cũng thế luôn, có chi lạ mà phải thắc mắc. Đã chấp nhận cái kiếp sống giang hồ thì cứ như là theo gió đưa đi, có nghĩ ngợi cho lắm cũng chẳng có ích gì. Cái gì đến sẽ đến, chúng ta không tài nào không ngăn chận được. Cái gì không đến thì cho dù có van cầu, nó cũng vắng bóng như thường.
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:
- Xem ra lão ca chừng như lãnh đạm với tất cả mọi việc trên đời.
Thân Xương Ngọc lạnh lùng:
- Từ cái ngày nàng Tiệp của ta qua đời thì chẳng biết tại sao, ta dửng dưng với mọi sự trên đời, chừng như nàng ra đi đem theo nguồn vui sống của ta luôn.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Thử lấy một người nữa xem sao? Để lấp cái khoảng trống trong cuộc đời của người. Biết đâu tình yêu mới lại không hàn gắn được vết thương lòng?
Thân Xương Ngọc nở một nụ cười xa vắng:
- Đừng nói là ta thuộc loại đa tình. Sau lần vượt bể ra khơi, không còn ai thích cái thú ngắm nhìn ao hồ nữa.
Lệ Tuyệt Linh nhẹ giọng:
- Có lắm người nói thời gian là liều thuốc thần, sẽ chữa được chứng buồn thương trầm trọng nhất.
Thân Xương Ngọc bĩu môi:
- Thời gian ? Thời gian là bao lâu? Bảy năm qua, chưa đáng gọi là một thời gian sao ? Vết thương lòng của ta vẫn còn rướm máu!
Lệ Tuyệt Linh chớp mắt:
- Lão ca cứ thử xem. Có lẽ tại người giam mình trong thụ động của cảm tình.
Thân Xương Ngọc vụt cười khanh khách:
- Kỳ quái thật ! Ta tự hỏi là tại sao đệ cứ bảo ta tìm một cái giả tạo để thay thế cho cái chân thật đã mất đi. Thế còn đệ thì sao? Đệ không khẩn cấp cho mình nghĩa là làm sao chứ ? Ít nhất ta cũng có nếm trải qua cái tư vị mặn nồng. Chứ đệ thì năm tháng trôi qua chồng chất lên cái tuổi xuân già, cam sống một đời trinh nữ muôn đời gió thu không lọt vào phòng the sao?
Lệ Tuyệt Linh bật cười sằng sặc:
- Đệ ? Bằng vào đâu mà đặt ước vọng thành vấn đề?
Thân Xương Ngọc kinh ngạc:
- Lại cần phải bằng vào cái gì nữa a ?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười chua chát:

- Lênh đênh, phiêu bạt khắp bốn phương trời, lấy bốn biển làm nhà, đặt sinh hoạt trong dòng máu đỏ, ngọn gió tanh, rời núi kiếm là vào rừng đao, sống không hy vọng trọn ngày, ngủ không hy vọng tròn đêm. Với tình cảnh đó, thành gia lập thất để làm gì? Ai dám liên can cuộc đời với đệ mà đệ nỡ nào làm hại cuộc đời một người khi chưa nắm chắc trong tay một phương tiện nào đảm bảo sự ấm no cho người bạn đường.

Thân Xương Ngọc trầm ngâm một lúc:

- Nói về tình cảnh, ta có khác gì đệ? Nhưng ta cũng lấy vợ như thường, có sao đâu?

Lệ Tuyệt Linh thấp giọng:

- Lúc đó hoàn cảnh của lão ca khác với hoàn cảnh của đệ hiện tại. Lúc đó lão ca có định sở đàng hoàng, rất thuận tiện cho người lập gia thất. Lão ca còn lạ gì, từ ngày đó cho đến giờ này, đệ vẫn sống cái kiếp lưu lãng khắp sông hồ.

Chàng kết luận:

- Đệ có nhiều bất tiện hơn lão ca, nếu không muốn nói là bất hợp!

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Có lẽ đệ thấy cái thảm cảnh của ta rồi sanh lạnh lùng mà không dám tiến xa hơn nữa.

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Có một điểm này, theo nhận xét của đệ là đệ không thích lắm với cái cảnh đủ vợ đủ chồng. Đệ thấy đèo một nữ nhân bên cạnh thì phiền lụy làm sao! Hơn nữa bổn phận gia đình sẽ ràng buộc, đầu óc của đệ như bị đóng khung, những ý niệm khoáng đạt không còn tự do phơ phất nữa.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Cái quan niệm của kẻ ngoài vòng là thế, song có vào vòng rồi thì mới biết thế nào là hạnh phúc của một cuộc hôn nhân. Hôn nhân có cái thú của nó, tuy mất chút tự do song bù lại là người hưởng vô vàn hạnh phúc. Có như thế con người mới bằng lòng với cảnh "tử phược thê thằng " chứ ! Chính cái ma lực của nếp sống lứa đôi là động cơ của sự truyền giống, nhờ cái ma lực đó mà nhân loại còn tồn tại cho đến ngày nay.

Họ cùng khuyên nhau, người chưa vợ thì nên lấy vợ, người chết vợ thì nên tục huyền, ai ai cũng có lý do thoái thác, họ còn bàn phiếm với nhau một lúc nữa …Sau đó, Thân Xương Ngọc chuyển hướng câu chuyện sang vấn đề khác:

- Đối phó với Hắc Lâu đệ đã có biện pháp gì chưa?

Lệ Tuyệt Linh so vai:

- Đánh, đánh chí chết với nhau chứ còn biện pháp gì nữa?
Thân Xương Ngọc liếc mắt thoáng qua chàng:
- Nói thực, cái gan của đệ to quá đấy ! Đơn thân độc lực mà chống đối với một tô?
chức có lực lượng hùng mạnh như Hắc Lâu, ta nghĩ trên đời chẳng có mấy kẻ dám làm.
Ta phục cái dũng khí của đệ!
Lệ Tuyệt Linh cười khổ:
- Có lẽ đệ can đảm, đệ có thừa dũng khí như lão ca vừa nói. Song đệ đâu có quá ngu mà không biết thế nào là lợi hại. Dù sao thì đương đầu với Hắc Lâu là một việc cực kỳ nguy hiểm. Đệ cũng biết thế lực của Tào Nghệ rất lớn, song sự tình do tấu xảo mà thành, chứ đệ có đâu khiêu khích chúng. Khởi sự, trong một phút bất bình, đệ trừng trị tên Cam Đại Hồ Tử. Tuyệt nhiên đệ không biết hắn có liên quan đến Hắc Lâu. Đến khi phát hiện ra chân tướng thì sự đã rồi. Trong trường hợp của đệ, lão ca có lùi bước được chăng? Không lùi được thì cứ tiến. Bởi chúng ta thuộc mẫu người ngẩng mặt chứ không chịu cúi đầu.
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Lúc Tào Nghệ đưa ra Võng Lịnh, ta mới biết cái đích nhắm của chúng là đệ, ta hết hồn ngay, mồ hôi lạnh toát ra liền, song ta phải giữ vẻ thản nhiên để chúng không nghi ngờ, rồi âm thầm tìm cách tiếp trợ đệ. Ta không ngần ngại chủ trương ly khai Hắc Lâu bởi không còn cách nào uyển chuyển được nữa trong trường hợp như vậy. Ta tìm đệ khắp bốn phương trời, chậm một ngày chưa gặp đệ là ta lo sợ một ngày, sợ đệ rơi vào tay các toán khác … Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Lão ca lo lắng quá, chứ chúng đâu có thể dễ dàng thu thập đệ! Bất quá chúng chỉ gây khó khăn cho đệ ít nhiều vậy thôi!
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Ta cũng biết đệ có bản lãnh cao cường, song bọn chúng đông, lại ở trong bóng tối, trong khi đó thì đệ lại không ngờ là có cuộc săn đuổi sau lưng. Bởi ta biết rõ thực lực của Hắc Lâu, ta còn biết rõ hơn ai hết về hành vi của chúng. Đừng hy vọng chúng tôn trọng quy luật giang hồ. Vì quyền lợi, chúng thản nhiên dẫm chân lên đạo nghĩa như thường. Bởi chúng mất hẳn tính cách hào hùng nên ta lo sợ cho đệ bị chúng ám toán. Chỉ có ám toán mới mong hạ nổi đệ, chúng biết vậy nên không ngần ngại đưa ra nhiều người, vừa giao đấu với đệ vừa sử dụng ám khí.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Đệ tri ân lão ca! Không ngờ lão ca khẩn trương hơn người trong cuộc là đệ.
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Nhưng làm sao đệ biết được Hắc Lâu có ác ý với đệ ? Sau khi chúng gây sự với đệ hay là đệ bắt đươc tin tức từ trước?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Đệ bắt được tin tức từ trước. Có điều đệ không tưởng là chúng hành động nhanh như vậy.
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Đệ có cái thuật tiên tri chăng? Làm sao đệ biết được mưu đồ của chúng?
Lệ Tuyệt Linh thuật lại cái việc tranh chấp số ngọc Miêu Nhãn với Kim San Khách Mạnh Ngạn và cuộc tao ngộ với Thạch Nữ Bạch Liên Bình cho Thân Xương Ngọc nghe.
Đoạn chàng cười thốt:
-Nửa rương Miêu Nhãn Ngọc đành là có giá trị liên thành, song đệ nghĩ mạng sống của đệ phải quý hơn! Rừng xanh còn tồn tại thì ta vẫn còn củi mà gầy lửa như thường.
Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:
- Dù sao hành động của đệ cũng tỏ ra cái đại phương của con người anh hùng đó.
Ta hỏi đệ, giả như cái in đó là giả thì sao?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Xưa nay đệ làm những cuộc giao dịch đều phải bắt buộc đối phương phải có một chứng minh. Thấy chứng minh rồi, đệ mới giữ lời hứa. Huống chi đệ nghĩ rằng Bạch Liên Bình không dám lừa dối đệ đâu. Hơn ai hết, nàng rất hiểu cái hậu quả của sự lừa dối, nhất là khi đối tượng của nàng lại là đệ. Hiện tại thì sự chứng minh đó đã cụ thể lắm rồi.
Thân Xương Ngọc trầm ngâm một lúc:
- Ta không ngờ sư huynh của Bạch Liên Bình lại là thủ lãnh bọn vệ sĩ của Tào Nghệ. Hắn là người thường tiếp cận ta nhất trong Hắc Lâu. Hắn còn nhỏ tuổi song rất trầm tĩnh, thích làm không thích nói. Phải công nhận hắn là một nhân tài. Nghe nói Tào Nghệ rất tin dùng hắn. Con người như vậy hẳn là phải có một ước vọng cao xa.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Hắn tên là gì?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Doãn Thanh ! Ngoại hiệu là Bạch Diện Linh Quan. Nghe nói công phu của hắn đạt đến mức thuần thanh rồi. Tuy nhiên, ta chưa thấy

hắn thi thố tài năng một lần nào.
Nhưng căn cứ vào sự ỷ trọng nơi hắn của Tào Nghệ, ta cũng có thể đoán hắn có hạng lắm. Về cái thuật dùng người thì Tào Nghệ là tay hiếm có trên giang hồ ngày nay đó.
- Điều đó thì không còn nghi ngờ gì nữa. Lúc đề cập đến Doãn Thanh, Bạch Liên Bình tỏ rõ sự tự phụ, đệ biết ngay vị sư huynh của nàng phải có phần nào tài và đức, có vậy, nàng mới xem hắn như thần như thánh.
Thân Xương Ngọc nhớ ra một điều gì, suy tư mấy phút thốt:
- Trong tương lai, chúng ta có thể lợi dụng Doãn Thanh để đối phó với Tào Nghệ.
Hắn cần tiền thì chúng ta cung cấp tiền. Hắn sẽ làm nội tuyến cho chúng ta.
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Theo cái lệ của Bạch Liên Bình thì Doãn Thanh đòi hỏi rất cao, chỉ sợ chúng ta không theo kịp.
Thân Xương Ngọc lộ vẻ tàn khốc:
- Thì ngàn lượng vàng, vạn lượng vàng là cùng, chẳng lẽ hắn đòi hơn ? Điều quan trọng là chúng đừng bắt cá hai tay thôi!
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Đệ không tin chúng vô sĩ đến mức đó!
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Đệ có hiểu nhiều lắm về Thạch Nữ Bạch Liên Bình không?
Lệ Tuyệt Linh lại lắc đầu:
- Không bao nhiêu ! Bất quá đệ chỉ biết nàng là một tay khó trêu thôi. Nghe nói nàng cũng là một phần tử cay độc lắm. Lại quật cường, ngang ngạnh, tàn khốc, lạnh lùng, thiếu vắng hẳn mọi tình cảm. Sở dĩ thế nàng mới lấy cái hiệu là Thạch Nữ.
Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:
- Vậy là chúng ta lưu ý đến nàng chặt chẽ hơn một chút.
Lệ Tuyệt Linh nghiêm giọng:
-Lão ca đã làm một việc hy sinh lớn lao cho đệ, đối với cái ân đó, đệ không thể khách sáo như phần đông khách giang hồ, cảm tạ rối rít. Tuy nhiên đệ không an tâm lắm.
Thân Xương Ngọc cười hì hì:
-So với việc làm của đệ ngày trước cho vợ chồng ta, thì sự hy sinh đó có thấm gì?
Bỏ đi , lão đệ !
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Bây giờ chúng ta đi về đâu?

Thân Xương Ngọc đáp :
- Về Trung Điền Sơn ! Hắc Lâu người đông thế mạnh, chúng ta nếu một mình đối một thì chẳng ngán một ai, song phải đề phòng khi đối phương áp dụng chiến thuật biển người. Phàm muốn khai chiến, ít nhất mình cũng phải nắm được cái cơ tất thắng chứ dại gì sính tài mà làm liều như bọn vũ phu thấp trí. Tại Trung Điền Sơn, ta có mấy đệ huynh khả dĩ có thể tiếp trợ chúng ta chống lại Hắc Lâu.
(thiếu vài trang) Y dừng lại rồi tiếp luôn:
- Tào Nghệ đã có sẵn người nối nghiệp cho y, người đó là Lôi Nhất Phong ngoại hiệu Thiên Tý Đồng Tử, nghĩa nam của ỵ Hiện tại Lôi Nhất Phong giữ chức tổng quản trong Hắc Lâu, mọi sự phân phái thuộc hạ công tác bên ngoài và điều hành sự vụ bên trong đều do hắn quyết định. Hắn có thực quyền trong Hắc Lâu, cái quyền của hắn vượt hẳn quyền của vị phó lâu chủ hiện tại là Càn Khôn Nhất Chỉ Đỗ Vô Song. Nắm cái quyền đó, hắn khỏi phải đích thân xuất ngoại, tránh được nguy hiểm. Tào Nghệ muốn cho hắn được an toàn để một ngày nào đó y nằm xuống vĩnh viễn rồi thì hắn sẽ thừa kế ngôi vị Lâu Chủ. Ta biết như vậy nên chẳng bao giờ tin được là y chọn ta làm người kế vị. Và cũng chính sự dụ dẫn của y làm cho ta thấy rõ tâm địa xảo quyệt của y hơn.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Đột nhiên mà lão ca được trọng dụng như vậy, Lôi Nhất Phong và Đỗ Vô Song không ganh tỵ sao?
Thân Xương Ngọc cười lạnh:
- Họ có là thánh đâu mà không ganh tỵ? Cả hai vừa ghìm nhau mà cũng vừa theo dõi ngấm ngầm từng cử động của tạ Tuy nhiên, bên trong thì họ đố kỵ, ngoài mặt lại hết sứa thừa phụng ta, họ sợ ta bất mãn vì họ mà bỏ đi rồi Tào Nghệ sẽ trách cứ họ nặng nề.
Y kết luận:
- Chung quy tất cả đều nằm trong cái thuật của Tào Nghệ, y muốn cho mọi người đều dòm ngó lẫn nhau, cho nên có cái sự phân quyền đảo điên như vậy, để ai ai cũng tự xem mình là quan trọng và cố rình rập lẫn nhau, tìm sơ hở mà hạ nhau, lập công với Lâu Chủ. Không ai dám phản.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Tào Nghệ quả là một con cáo già!
Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:
- Cái đó thì hẳn rồi!
Đêm sắp tàn, bình minh ló dạng nơi phương Đông.
Lệ Tuyệt Linh ngáp dài thốt:

- Tìm nơi nào làm một giấc đi lão ca, qua một đêm náo nhiệt, đệ mệt mỏi vô cùng.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 23
Hồng tri thù hội

Bách Trượng Lăng là một khu đất gồm nhiều gò, chiếm một diện tích mấy trăm dặm tròn. Gò có cái cao, cái thấp, bất đồng nhau. Hình thức lại không giống nhau, có cái đầu tròn như chiếc bánh bao, có cái nhọn như mũi dùi.
Với những chiếc gò dị hình quái trạng cao thấp bất đồng đó, Bách Trượng Lăng là một địa điểm vô cùng hiểm ác. Từ xa xa nhìn nó giống như mặt biển lúc vũ bão, ngàn muôn sóng nổi trập trùng.
Một con lộ xuyên ngang qua khu lăng, con lộ không do bàn tay người tạo thành mà nó chỉ là một lối mòn do chân người xuôi ngược đây đó lưu lại, nơi rộng, nơi hẹp, chỗ cao chỗ thấp, có chỗ đứt đoạn vì cỏ mọc lan tràn, có chỗ vòng quanh theo gò hoặc hố.
Thật là một nơi hoang vắng nhuốm màu thê lương ảm đạm.
Hiện tại, Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc đã đến Bách Trượng Lăng.
Không khí oi bức lạ lùng, chẳng có một cơn gió nhẹ thoảng qua, xoa dịu phần nào cái khó chịu của khách lữ hành. Nóng từ trên đổ xuống, nóng từ dưới bốc lên, họ như ở giữa lò hơi, ngột ngạt không thở nổi.
Lấy khăn quấn cổ lau mồ hôi mặt, Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi thốt:
- Chừng như có sự lạ quanh đây.
Thân Xương Ngọc gò ngựa chậm lại, bình tĩnh hỏi:
- Đệ có nghe gì à?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu kềm ngựa dừng lại, nghiêng tai nghe ngóng. Đúng vậy, về phía hữu, sau cái gò có tiếng hét la, tiếng kêu gào lẫn tiếng khóc hỗn độn. Âm thanh của nữ nhân chiếm phần lớn.
Lệ Tuyệt Linh nhìn qua Thân Xương Ngọc hỏi:
- Lão ca nghe chứ?
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Ta nghe từ trước khi đệ nói. Chỉ vì đệ ba hoa mãi thành ra lấn át những tiếng đó nên đệ phát hiện muộn.
Y giục ngựa chạy đi trước. Lệ Tuyệt Linh theo sau đi sâu vào Bách Trượng Lăng.

Không ai đề cập đến những tiếng gào thét từ nơi chiếc gò bên hữu vọng đến. Chốc chốc, họ lấy bình nước, uống một ngụm.
Một lúc sau, chừng như Lệ Tuyệt Linh phát hiện ra một điều gì, có lẽ lạ lùng hơn trước nên chàng thoáng giật mình hỏi Thân Xương Ngọc:
- Lão ca định bỏ qua luôn ư?
Thân Xương Ngọc gật đầu tỏ vẻ chán nản:
- Đành vậy rồi ! Chúng ta gặp quá nhiều phiền phức, nếu tránh được phần nào nữa thì càng hay.
Lệ Tuyệt Linh do dự :
- Có tiếng nữ nhân khóc. Đệ nghĩ là có một sự bất công nào đó …
Thân Xương Ngọc đáp gấp :
- Bỏ đi, lão đệ! Trong thiên hạ, sự bất công xảy ra khắp nơi mỗi ngày, một Lê.
Tuyệt Linh hay một Thân Xương Ngọc không làm sao can thiệp kịp thời và đầy đủ được.
Cầm như nó xảy ra ở tận phương trời nào xa xôi, ngoài tầm tai, tầm mắt chúng ta đi.
Khi nào chúng ta có phép nhiệm màu hoá thân thành ngàn vạn, hẵng hay!
Lệ Tuyệt Linh lau mồ hôi mặt:
- Mình đi luôn?
Thân Xương Ngọc điềm nhiên:
- Phải vậy rồi ! Chúng ta không thể là con người quá xấu, song cũng không nên quá tốt. Giữ trung dung là được rồi, bởi thái quá thì bất cập. Trừ trường hợp chính mắt trông thấy thì lại khác, chứ còn nghe thì vẫn có thể lờ đi. Mắt thấy lắm lúc còn hồ đồ, huống hồ tai nghe thì lại còn dễ lầm lẫn hơn. Thì giờ lúc này đối với chúng ta có giá tri. tuyệt đối, nên nhớ như vậy.
Lệ Tuyệt Linh nhìn về hướng phát ra tiếng kêu, tiếng khóc. Những tiếng đó nho?
lại, dần dần …Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:
- Đừng nhìn! Chúng ta đi thôi!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Thì đi !
Họ lại giục ngựa cất vó. Nhưng Lệ Tuyệt Linh cảm thấy lòng ray rứt vô cùng, thần trí từng giây dao động hơn … Chàng lấy làm lạ tự hỏi tại sao hôm nay lại mất bình tĩnh đến thế.
Chừng như từ phía sau, sau chiếc gò bên hữu đó, có một hấp lực thu hút tâm hồn chàng, bắt buộc chàng phải nghĩ đến những tiếng la, tiếng khóc đó mãi.

Chốc chốc, chàng quay đầu nhìn lại nhưng vẫn cứ cho ngựa sải đều. Chàng phải cố dằn lòng, áp chế cái ý muốn trở lại.
Thấy thái độ của Lệ Tuyệt Linh, Thân Xương Ngọc lắc đầu, thở dài :
- Thôi được, chúng ta trở lại vậy!
Lệ Tuyệt Linh giật mình :
- Cứ bỏ qua đi, quan tâm đến làm gì!
Thân Xương Ngọc kềm ngựa dừng lại:
- Nếu bảy năm trước, đệ không thích can thiệp vào những chuyện bất bình thì làm gì ta thoát chết nơi tay bọn Trung Châu Thất Hùng, chúng ta trở lại đi!
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Lão ca không trách đệ tìm chuyện phiền phức chứ?
Thân Xương Ngọc quả quyết:
- Không hề có việc đó đâu! Đệ muốn giúp đỡ ai, ta sẵn sàng ra sức với đệ. Hoàn toàn tán đồng.
Lệ Tuyệt Linh cao giọng:
- Chúng ta trở lại vậy!
Ngựa quay đầu, cất vó nhanh hơn lúc đi. Dĩ nhiên là tiến về cái gò có tiếng la tiếng khóc … Trong khoảnh khắc, họ đã đến chân gò.
Bất thình lình, một tiếng vù vang lên. Từ mặt đất, một mảng lưới bay lên, căng thẳng, nếu hai con ngựa vọt tới là rơi đúng vào trong mảng lưới đó.
Dĩ nhiên, khi mồi sa lưới, kẻ quăng lưới sẽ khép lưới lại liền, lưới quấn quanh ngựa, quanh người, dù kỵ sĩ có thần lực đến đâu cũng không kịp thời vùng vẫy bứt đứt lưới được.
Nhưng đây lại là Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc thì mảnh lưới đó cầm như vô dụng. Cả hai khẽ thúc gót chân vào hông ngựa, ngựa cất cao bốn vó, bay ngang bên trên lưới. Khi hai ngựa đáp xuống bên kia, mảnh lưới mới nhấc khỏi mặt đất đúng theo chiều cao ước muốn của kẻ chăng lưới. Và kẻ chăng lưới, chẳng phải một người, lưới có bốn góc, ắt có bốn người cùng giật.
Đó là bốn tráng hán, nấp theo ven lộ. Họ ăn mặc cực kỳ quái dị, áo rộng màu đỏ, chân mang hài cỏ, thanh đao hình lỗ tai trâu giắt nơi hông, đầu tròng một chiếc vòng bằng đồng che nửa vầng trán. Chiếc vòng lớn bảng, nơi bảng có khắc hình một con nhện rất lớn.
Thân Xương Ngọc nhận ra đối phương, thấp giọng gọi Lệ Tuyệt Linh:
- Hồng Tri Thù Hội !
Lệ Tuyệt Linh cau mày:
- Gặp bọn này thì đúng là gặp phiền phức rồi vậy!
Hồng Tri Thù Hội là một bang hội có thế lực rất lớn, phạm vi gồm ba

tỉnh vùng Bắc. Hồng Tri Thù Hội là một tổ chức tà dị, thu nạp tất cả bọn hung tàn bạo ngược trong mọi giai tầng xã hội. Họ chuyên làm cái việc cúng tế, gọi thần, bắt quỷ, mê hoặc dân chúng, đòi thù lao rất nặng. Ngoài ra họ còn hành nghề không vốn.
Nguồn lợi của họ là tế phí và những tài sản cướp đoạt được trong thiên hạ nên cuộc sinh ý rất thịnh vượng, nhờ thế mà thinh danh của họ lan rộng khắp sông hồ, lôi cuốn những phần tử bại hoại theo về ngày càng đông đảo.
Hiện tại thì lực lượng của họ vô cùng hùng hậu.
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Xem ra chính bọn này chủ động sự tình, chúng đón đường như thế nếu không cướp của thì cũng là thanh toán một món nợ máu nào đó.
Lệ Tuyệt Linh đảo mắt nhìn quanh, phát hiện ra nơi phía sau gò, có hai con ngựa cột một nơi, rương tráp văng ngổn ngang, hai chiếc kiệu nhỏ lật nghiêng về một phía.
Trên mặt đất có bảy tám xác người, nhuộm đỏ máu. Hiển nhiên đó là những nạn nhân của bọn Hồng Tri Thù Hội.
Trong số các thi thể, có bốn ăn vận theo hàng kiệu phu còn một vận áo bố, mường tượng là một lão bộc. Một lão nhân có mái tóc bạc như sương, vận áo dài bằng lụa, đầu bị chẻ làm hai, óc trắng lòi ra hòa với máu hồng trông hết sức ghê tởm. Một vành khăn văn sĩ bị hất tung ra xa, ngực của lão nhân có nhiều vết đao chém ngang chém dọc, da thịt bầy nhầy.
Bên cạnh xác lão nhân có chiếc xác của lão phụ. Lão phụ úp mặt xuống đất, gục ngã nơi chân lão nhân, trên lưng còn một thanh ngưu nhĩ đao cắm đứng, đao lút vào người độ nửa phân.
Chỉ còn một người sống sót, là một thiếu nữ nhan sắc tuyệt vời. Song hiện tại, niềm sợ hãi làm mất cái vẻ rạng rỡ, nàng chỉ còn là một đóa hải đường tơi tả dưới cơn mưa gió bão bùng.
Tóc xõa rối bồng, máu vấy khắp thân thể, y phục tả tơi, bao nhiêu châu ngọc đeo nơi người đều bị hai tráng hán lột sạch. Bốn tráng hán khác kiềm giữ chân tay nàng, một gã khác đang cởi quần, cởi áo, sắp sửa cưỡng hiếp nàng.
Thiếu nữ đã khóc thét từ lâu, hiện tại thì lệ thảm đã cạn dòng, tiếng khóc cũng không còn vang rõ. Nàng còn vùng vẫy làm sao được với ngần ấy hung thần ác quỷ?
Cuối cùng vì thẹn, vì tức uất, nàng hôn mê luôn trước những tràng cười hô hố của bọn tráng hán áo hồng. Trừ xác chết, trừ kẻ sống, ngoài xa xa, còn có năm nhân vật nữa, cũng cổ quái như tất cả. Họ xếp bằng tròn nhìn về phía này, người nào cũng lộ vẻ phẫn nộ.

Thân Xương Ngọc quắc mắt nhìn trừng trừng kẻ sắp làm điều ô nhục cho thiếu nữ. Người đó kinh hãi, hấp tấp kéo chiếc quần vừa được tụt xuống.
Lệ Tuyệt Linh bước tới một bước, lạnh lùng thốt:
- Giữa ban ngày, trước mắt đông người, bằng hữu làm như thế được sao? Mặc áo mặc quần vào đi, rồi nghe bọn ta hỏi chuyện! Nên biết là chỉ có loài súc vật mới làm như thế, mà ta thì không thể nói chuyện với loài súc vật.
Trong bốn đại hán đứng bao quanh, một gã bước tới. Gã có gương mặt đen sì, lại mang sẹo chằng chịt, hai tay chống nạnh, đầu nghinh nghinh, cất giọng ngạo nghễ:
- Các ngươi muốn gì? Cái gan của các ngươi bao lớn mà dám trêu vào đại đệ tử của Địa Đàn trong Hồng Tri Thù Hội?
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Ngươi tên gì?
Đại hán mặt đen thốt oang oang:
- Tên tả Muốn nghe thì phải kềm cứng đôi chân, giữ vững tâm thần, nếu không thì sẽ khiếp quá mà ngã sụm đấy nhé. Nghe đây:
Ta là Đơn Đại Nguyên, đại đệ tử của Địa Đàn trong Hồng Tri Thù Hội ! Rõ chưa?
Một tiếng ộc tiếp nối theo câu nói của gã, rồi thân hình gã bắn tung lên không.
Tiếng ộc là do máu từ cổ vọt ra, thân hình gã bay một nơi, đầu văng một nẻo. Lệ Tuyệt Linh ung dung nhấc chân lên, quét thanh Sanh Tử Kiều vào đế giày cho sạch máu rồi tra đao vào vỏ.
Đoạn chàng lắc đầu, trầm giọng nói:
- Muốn nói khoác, muốn làm ra vẻ người hùng thì ít nhất cũng phải xem đối phương là con người như thế nào. Chứ cái thứ quỷ con ma con mà hống hách trước Diêm Vương thì có chết mười kiếp cũng chẳng ai thèm thương tiếc. Lầm đối tượng thì đi đời là cái chắc, không biết cái đạo lý đó thì còn ngang dọc trên giang hồ làm chi cho mất mạng oan uổng.
Bọn người trong Hồng Tri Thù Hội cơ hồ chẳng ai trông thấy Lệ Tuyệt Linh xuất thủ như thế nào. Cho nên họ kinh hãi, chẳng biết tại sao Đơn Đại Nguyên bay đầu vang xác, mãi đến lúc Lệ Tuyệt Linh lau đao máu vào đế giày thì họ mới vỡ lẽ.
Một tiếng thét kinh khiếp vang lên, một người nhảy lùi về phía hậu rất xa, bao nhiêu người kia tài nào mà dám đứng yên tại chỗ? Lệ Tuyệt Linh cởi chiếc áo ngoài, phủ lên thân thể của thiếu nữ. Lúc đó, nàng đã khôi phục lại tri giác, mê thì thôi, tỉnh lại là nàng cứ khóc, cứ gào

lên:
- Phụ thân ơi …. Mẫu thân ơi … Lệ Tuyệt Linh nạt:
- Cấm khóc!
Thiếu nữ hoảng sợ, nín khóc ngay Nín kêu gào, nín khóc thành tiếng, chứ nàng còn đổ lệ như thường.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng hỏi:
- Cô nương là ai?
Thiếu nữ rung giọng hỏi lại :
- Người … đại hiệp… không cùng với bọn chúng?
Lệ Tuyệt Linh gần như quát:
- Đừng hỏi nhảm! Hai chúng ta tự nhiên là khác biệt so với bọn chúng.
Thân Xương Ngọc ôn hòa hơn:
- Bọn tại hạ đến tiếp trợ cô nương đây. Cô nương không thấy là bọn tại hạ đã giết người để cứu cô nương khỏi bị chúng làm nhục sao?
Thiếu nữ lộ vẻ cảm kích, van cầu:
- Xin các vị cứu nạn chọ Xin hai vị đại hiệp thương xót … Lệ Tuyệt Linh nạt ngang:
- Cô nương là ai ? Ít nhất bọn tại hạ cũng phải biết lai lịch của cô nương mới quyết định thái độ được chứ.
Thiếu nữ đáp:
- Tiểu nữ là…Hoàng Quân Nhã… gia gia tôi…cáo lão quy điền…gia gia tiểu nữ là huyện lịnh Bồ Huyện, cùng đi có lão bộc Hoàng Hỷ…trên đường về cố hương…Ngờ đâu đến đây bị chúng đón chận, hành hung, giết kiệu phu, cướp của lại giết luôn song thân tiểu nữ…chúng lại còn toan cưỡng hiếp tiểu nữ… Thân Xương Ngọc thở dài:
- Lại một thảm sự thế gian … Lệ Tuyệt Linh hừ lạnh:
- Tại sao chúng đón đường giết toàn gia của cô nương?
Một giọng nói vừa cao vừa khàn cất lên từ phía sau lưng chàng vọng tới:
- Tiểu tử muốn nghe thì ta sẽ nói cho nghe. Để biết tại sao chúng ta làm như thế.
Lệ Tuyệt Linh quay đầu lại. Người vừa lên tiếng là một nhân vật có thân vóc ốm trong số năm nhân vật ngồi xếp bằng tròn cách xa xa, chờ xem trò nhơ nhuốc. Hiện tại cả năm người đã đứng lên và cùng bước tới.
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Hãy nói nhanh lên đi !
Người đó trước hết quan sát Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc từ

đầu đến chân, sau đó mới buôn giọng khàn khàn:
-Xem ra hai vị hẳn là đồng đạo, mà đều là cao thủ cả, chắc là phải có lai lịch phi thường. Vậy đối diện với hạng người hữu danh, tại hạ thấy có bổn phận phân trần cho các vị biết rõ trắng đen… Lệ Tuyệt Linh chặn lại:
- Đừng dài dòng ! Cứ đi ngay vào đề!
Đối phương lộ sắc căm hờn:
- Cái tên cẩu quan Hoàng Đạt Đức kia làm huyện lịnh tại Bồ huyện cũng hơn năm năm rồi, chống đối với Hồng Tri Thù Hội cũng hơn năm năm, không thiếu một ngày. Lão luôn áp bứa đệ tử của bổn hội trong mọi hành động tại địa phương quản lý của lão. Lão gán cho bổn hội cái tội dùng tà thuật mê hoặc nhân tâm, đoạt của, hại người, kết án các đệ tử, phá hủy thần đàn, đài tế của bổn hội. Trong năm vừa qua, lão bắt luôn vị đàn chủ chi đàn Bồ huyện, dùng cực hình tra khảo, bắt buộc đàn chủ phải cung khai những việc mà y chẳng hề là , sau đó lão ta xử trảm ỵ Thứ cẩu quan hống hách, ỷ quyền cậy thế, vu hãm lương dân như vậy, thử hỏi có nên hạ sát hay không chứ?
Lệ Tuyệt Linh chưa nói gì thì Hoàng Quân Nhã đã hét lên:
- Nói nhảm! Hoàn toàn bịa đặt. Gia gia ta chỉ một lòng bảo vệ lương dân, không cho bọn các ngươi gieo rắc sự mê tín, gây hoang mang làm cho nếp sống bình thường của họ phải điên đảo. Do đó, người luôn luôn ngăn chặn mọi hoạt động của các ngươi, dựa vào thần quyền và ma lực mà bóc lột dân chúng đến tận xương tủy. Các ngươi lường gạt dân chúng đủ điều, họ bị dụ đến độ bỏ cả công việc, lo tiền lễ lo lễ vật cung hiến cho các ngươi để ác ngươi nấp sau tế đài thần đàn mà ung dung hưởng thụ … Dừng lại một chút, nàng tiếp:
- Là một huyện lịnh, gia gia ta có trách nhiệm đối với dân chúng trong địa phương, đương nhiên người phải diệt trừ cái tai họa đó, chẳng lẽ để cho các ngươi tự tung tự tác, khinh miệt quốc pháp?
Người kia cựa kỳ phẫn nộ hét oang oang:
- Hay cho tiện tỳ to gan dám đặt điều xuyên tạc hoạt động của bổn hội. Ngươi nói thế mà có chứng cứ gì không?
Hoàng Quân Nhã ngẩng cao đầu:
- Chính gia gia ta thuật lại như vậy!
Người kia xì một tiếng:
- Cha nói với con thì muốn nói gì mà chẳng được. Nhưng có ai tin nổi lời đó chứ.
Chẳng lẽ cha làm kẻ cướp lại tự nhận với con là mình làm kẻ cướp sao? Hoàng lão tặc dại gì mà phô trương cái xấu xa của ta rả Tự

nhiên là lão phải nói tốt cho lão chứ!
Hoàng Quân Nhã cãi:
- Gia gia ta chẳng hề nói một lời dối trá với bất cứ ai. Gia gia ta luôn luôn hành sự quang minh, chính người nói mối hoa. do các người gây ra là sự lo âu của người.
Huống chi, còn bá tánh trong Bồ huyện bị điêu đứng vì các ngươi. Họ vô cùng oán hận các ngươi. Giả như hai vị đại hiệp này không tin ta, họ có thể hỏi dân chúng trong vùng thì họ sẽ biết sự thật.
Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc là những tay lịch lãm trên giang hồ, lắng nghe song phương đối đáp, nhìn thần sắc của song phương, họ đã biết ngay ai phải ai quấy rồi.
Cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt của họ cùng biểu lộ cảm nghĩ là Hoàng Quân Nhã không nói ngoa và đúng là bọn Hồng Tri Thù Hội có làm điêu đứng dân chúng tại Bồ huyện cho nên vị huyện lịnh phải dùng mọi biện pháp diệt trừ tai hoa. để cứu dân lành.
Người kia sôi giận, sát khí bốc bừng bừng lên đôi mắt, quát vang:
- Tiện tỳ già mồm mép thật, ta giết ngươi ngay!
Hắn chưa làm một động tác gì thì Lệ Tuyệt Linh đã rút thanh Sanh Tử Kiều đưa ngang ra chận trước mặt hắn.
Hắn kinh hãi nhảy ra xa, hấp tấp hỏi:
- Ngươi muốn gì?
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Bọn ta đã can thiệp vào vụ này rồi thì phải hỏi cho ra lẽ trắng đen. Ngươi chưa nói gì mà lại toan giết người diệt khẩu thì khi nào ta chấp nhận cai thái độ mục hạ vô nhân của ngươi được?
Người đó cố tranh biện:
- Cái lý về phần tại hạ, sự việc cũng do tại hạ làm, kẻ kia trước đây gieo ác thì bây giờ gặt họa. Đương nhiên là vậy rồi, hai vị còn muốn hiểu gì hơn?
Hoàng Quân Nhã rên rỉ:
- Hắn chối tội đó các vị Ơi!
Người đó thét:
- Câm cái mõm chó của ngươi lại, tiện tỳ! Nói năng ngông cuồng là chết gấp đấy nhé!
Lệ Tuyệt Linh nhếch môi song không cười thành tiếng:
- Bằng hữu ơi! Dẹp cái oai khôi hài đó lại đi. Trước mắt bọn ta mà ngươi quát nạt một thiếu nữ thì hèn quá, ngươi không sợ bọn ta phát cáu à?
Người đó trầm giọng:
- Các vị không tin tại hạ à?

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Khó tin lắm!
Người đó nổi giận, chỉ tay về phía Hoàng Quân Nhã:
- Thế các vị tin lời con bé đó ư?
Lệ Tuyệt Linh từ từ thốt:
- Bọn ta tin nàng ! Đừng gọi nàng là con bé với cái giọng mỉa mai, nàng là con nhà gia giáo, thanh bạch còn các ngươi chỉ là một bọn cướp rừng cướp núi, ỷ mạnh hiếp yếu cậy đông lấn ít, bọn ngươi chỉ là những tên thổ phỉ, tự thẹn không lo lại hống hách với kẻ khác, thật là vô sĩ.
Người đó vụt cười hắc hắc:
- Nếu ta đoán không lầm thì hai ngươi cũng là những nhân vật trong hắc đạo.
Chúng ta cùng đi trên một con đường, cơm chúng ta ăn, y phục chúng ta mặc, tiền bạc chúng ta tiêu xài, đều xuất xứ từ một nguồn gốc. Bằng vào những lẽ tương đồng đó, chúng ta dù muốn dù không cũng là người đồng đạo với nhau. Đã là đồng đạo thì tương thân tương trợ nhau mới là hợp lý chứ, chứ sao lại đi làm khó dễ với nhau để chuốc lấy lụy phiền? Cần phải làm vậy mới tỏ rõ được khí phách anh hùng à?
Thân Xương Ngọc lạnh lùng bảo:
- Trong hắc đạo, vẫn có quy củ, con người vẫn có thấp có cao như ở bất cứ ngành sanh hoạt nào giữa sông hồ. Nếu luận về tính cách, hành vi thì các ngươi chưa đáng làm cái việc xách giày cho bọn ta đâu. Hai tiếng đồng đạo đó, hãy giữ lại mà dùng với bọn cướp rừng cướp núi, chuyên lấy đông lấn ít, cậy mạnh hiếp yếu. Dưới con mắt của bọn ta, Hồng Tri Thù Hội chỉ là một nhóm ô hợp, quy tụ những cặn bã trong giang hồ, những tên vô lại, chẳng đáng liệt vào hàng ngũ khách giang hồ. Ta khuyên các ngươi nên tìm một nơi hoang vắng nào đó mà ẩn mình, đừng bao giờ chường mặt với người đời nữa.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười tiếp nối:
- Cái gã đó mù rồi ! Thấy núi cao mà cứ cho là một mô đất rồi cứ vươn tay với lên. Đồng đạo gì cái thứ sống bẩn trên xương máu dân chúng, cái thứ buôn thần bán thánh, nấp sau lưng quỷ bé, ma con để lừa bịp người dân lương thiện.
Người đó trừng mắt quát to:
- Hay cho cái bọn ngu xuẩn các ngươi không thấy trời cao đất dày là gì. Các ngươi muốn chết hay sao mà lại dám can thiệp vào việc của bọn ta?

Lệ Tuyệt Linh gật đầu :
- Ta muốn chết thật song chỉ muốn chết già. Cho nên làm phiền các ngươi chết thay ta lần này vậy.
Người kia lùi lại một bước hét:
- Được rồi ! Các ngươi muốn chết thì bọn ta sẵn sàng hóa kiếp cho các ngươi.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ta hết sức kỳ quái, chẳng hiểu tại sao các ngươi dần dà mãi cho đến bây giờ mới nói tới cái việc đánh nhau.
Thân Xương Ngọc cười mỉa :
- Có chi đâu ! Chỉ vì chúng quen hùa như chó đàn, chó lũ, chỉ giỏi sủa mà nhát cắn. Rồi đệ xem, chúng không dọa nạt được bọn ta thì sẽ ôm đầu mà chạy như chuột.
Cái thứ đó là cái thứ sợ chết nhất trên đời !
Trong năm người đó, một người có vóc dáng mập mạp, to lớn bước tới. Trước hết, hắn đưa lưỡi liếm quanh vành môi, kế đó đảo mắt một vòng, sau cùng cất giọng như thanh la bể:
- Chúng ta đàm đạo không ăn ý lắm đó. Như vậy chỉ còn có mỗi một việc là động thủ thôi. Bất quá, cây có bóng, người có tên, trước khi dùng đến võ côn , các ngươi hãy nói tên họ ra đi.
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Các ngươi hãy cung khai lý lịch cho ta nghe trước!

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 24
Cái oai đao búa

Gã mập lớn bật cười ha hả:
- Muốn nghe thì hãy lắng tai nghe cho kỹ. Bọn ta là Ngũ Thánh, nhậm chức hộ pháp trong Hồng Tri Thù Hội, trực thuộc quyền sai sử của vị tổ sư đời thứ bạ Ta là Lý Thái, thiên hạ hay gọi là Câu Hồn Lý Thái. Cái vị vừa đối thoại với các ngươi là Châu Phán, ngoại hiệu Tế Quỷ Đao.
Gã chỉ ba người kia, lần lượt nêu danh:
- Đây là Chương Vĩ Hiền, có cái ngoại hiệu rất thanh nhã là Sanh Tử Chùy. Vị kia là Triệu Đại Khôi, ngoại hiệu Nhị Phán Quan, còn người cuối cùng là … Gã chưa dứt câu, người đó lạnh lùng lên tiếng:
- Nại Hà Tiên Mã Thiên Phúc!

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Thế ra các ngươi Ngũ Thánh hộ pháp trong Hồng Tri Thù Hội?
Lý Thái trầm giọng:
- Ngươi lấy làm lạ sao ? Bọn ta không giống các bậc thánh nhơn sao?
Đưa lưng bàn tay quẹt mồ hôi ngang trán, Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Thảo nào mà các ngươi chẳng buôn thần bán thánh. Cái thứ vô lại như vậy mà dám xưng thần xưng thánh thì còn xem trời đất ra cái quái gì nữa. Ngoại hiệu của các ngươi bốc cái mùi quỷ khó ngửi quá chừng. Ta tưởng các ngươi nên đổi cái danh xưng Ngũ Thánh thành Ngũ Quỷ thì mới hợp lý hơn.
Lý Thái hừ một tiếng:
- Aên nói dè dặt chút nhé! Đao pháp của ngươi tuy nhanh song cũng không đủ làm cho bọn ta phải ngán mà để cho ngươi tự do buông tính ngông cuồng.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Không ngán thì cứ vào !
Lý Thái hét :
- Xưng tên đi!
Thân Xương Ngọc cau mày:
- Chúng ta giải quyết nhanh vấn đề đi lão đệ! Với cái bọn tà quái này thì hơi đâu mà đùa cợt dông dài cho mất thời giờ. Ta bắt đầu thấy khó chịu rồi đây!
Lý Thái lại hét:
- Các ngươi tưởng mình thanh cao lắm chắc ? Mẹ kiếp, nói chuyện với bọn ngươi là bọn ta tự hạ mình lắm rồi đấy nhé! Thân phận là Ngũ Thánh lại đi nói chuyện với các ngươi, phỏng còn ra thể thống gì nữa chứ?
Thân Xương Ngọc trầm giọng:
- Gã họ Lý ! Hãy mau dẫn nhau rời khỏi nơi này ngay, để vị Hoàng cô nương lại đó. Bọn ta phá lệ tha chết cho.
Lý Thái quát to:
- Các ngươi nằm mộng à ? Hồng Tri Thù Hội lại đi khiếp sợ bọn vô danh các ngươi sao ? Chính các ngươi tự tìm đến cái chết mới ngăn trở hành động của chúng ta đấy. Nên quay ngựa đi ngay, bọn ta sẽ khoan hồng cho các ngươi sống sót mà về với gia đình.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Đệ không đồng ý tha cho chúng đâu, lão ca ! Cứu Hoàng cô nương, cái đó hẳn rồi. Còn cái bọn ma quỷ kia, đệ cũng muốn giết luôn, giết hết, không chừa một mạng.

Bởi chúng hãm hại lương dân quá nhiều thì giờ thọ tội đã đếnnên chúng mới gặp bọn tạ Huống chi bình sinh đệ không thích có thái độ miễn cưỡng, cái gì không thuận mắt là đệ trừ khử ngay.
Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:
- Vậy thì tùy đệ !
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Tốt ! Chúng không có ý xử dịu với chúng ta thì ta cũng phải có ý đó đáp lại chúng.
Lý Thái hừ một tiếng:
- Các ngươi sẽ thấy hậu quả của thái độ ngang ngạnh đó !
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Vừa rồi ngươi hỏi tên họ của anh em tạ Vậy bây giờ ta cho các ngươi biết ta là Lệ Tuyệt Linh, còn y là Thân Xương Ngọc.
Bọn Ngũ Thánh cố moi trong ký ức, cố nhớ hai cái tên người mà chúng từng nghe nói đến trong quá khứ nhưng hiện tại chỉ nhớ mang máng mà thôi. Bỗng Tế Quỷ Đao Châu Phàn buột miệng kêu lên một tiếng, cùng với tiếng kêu y nôi da gà liền. Rồi y thét lên:
- Thân Xương Ngọc? Huyết Phủ Thân Xương Ngọc! Một hoàng đế không ngai vàng tại Trung Điền Sơn! Đệ nhất Liệp Sát Thủ trong Hắc Lâu … Lý Thái biến sắc, cũng thét khiếp lên:
- Lệ Tuyệt Linh ! Diêm La Đao Lệ Tuyệt Linh! Trời !
Những người còn lại đều biến sắc mặt xám xịt. Không ai bảo ai, không hẹn mà đồng, tất cả đều lùi lại. Bất quá chúng chưa dám chạy đi mà thôi! Lý Thái nhìn quanh đồng bọn, xem cái chủ ý của họ như thế nào qua thần sắc của họ.
Nhưng cả bốn thánh kia cũng như y, đều bối rối kinh hãi như nhau. Từ lúc đầu họ chưa xuất thủ bởi vì họ chưa biết lai lịch của đối phương. Họ chi?
chấn động vì đao pháp tuyệt diệu của Lệ Tuyệt Linh, nhưng họ nghĩ có thể thủ thắng được với nhân số khá đông. Nhưng bây giờ thì họ ngán rõ rệt.
Họ nằm mộng cũng không tưởng được là hôm nay lại gặp phải hai hung thần.
Nại Hà Tiên Mã Thiên Phú toát mồ hôi lạnh nhìn đối phương một lúc, sau cùng gọi Lý Thái:
- Thái ca ! Đây là Lệ đại huynh và Thân đại huynh mà! Thì có đánh nhau mới có nhận ra nhau. Thế thì chúng ta buông luôn việc này đi, Thái ca !
Nhị Phán Quan Triệu Đại Khôi tán đồng luôn:
- Phải đó ! Oan gia nên mở không nên buộc !

Lý Thái xoa xoa hai tay vào nhau ấp úng:
- Cái đó …cái đó…thì… Sanh Tử Chùy Chương Vĩ Hiền quát lớn:
- Các anh em nói gì chứ ! Mẹ kiếp, chúng ta có thể bị người đánh chết chứ nhất định không để cho người doa. khiếp mà chết được. Dù cho chúng có là Lệ Tuyệt Linh hay Thân Xương Ngọc đi chăng nữa cũng không có oai khí làm chết người. Chúng có tài năng chi đó mà dám khinh thường anh hùng trong thiên hạ? Các anh em chịu nổi thái độ cao ngạo của chúng sao ? Nên nhớ là mình nhượng một bước thì chúng sẽ lấn mười bước. Chúng ta quỳ xuống van cầu thì chúng sẽ dẫm lên đầu chúng tạ Giả như hôm nay hoà giải được với chúng rồi thì ngày sau bọn ta còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ nữa chứ ? Rồi chúng ta khi trở về sẽ phúc trình với tổ sư như thế nào?
Gân mặt giật từng hồi, Lý Thái hấp tấp nói:
- Đừng nóng nảy ! Thong thả mà thương lượng ! Thong thả … Châu Phán càng hấp tấp hơn:
- Tiểu đệ nhận thấy là chúng ta nên ước hẹn với họ một địa điểm nào đó, mình sẽ quyết định một cuộc thư hùng với họ. Thái ca nghĩ sao ?
Lý Thái gật đầu, cao giọng thốt:
- Lệ đại huynh ! Thân đại huynh ! Tại hạ nghĩ cái việc phiền phức hôm nay, bọn anh em tại hạ không thể giải quyết được. Vậy nhị vị đại huynh ước định cho một thời gian nào đó, tại một địa điểm do nhị vị chọn, chúng ta sẽ gặp lại nhau để dứt khoát sự việc hôm nay Nhị vị có đáp ứng chăng?
Lệ Tuyệt Linh buông gọn:
- Không!
Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:
- Cái kế hoãn binh đó cũ kỹ quá rồi. Ngày nay không còn ai dùng nữa. Giờ đây các ngươi tránh né một cuộc va chạm, thế các ngươi không sợ làm mất mặt tổ sư các ngươi sao?
Lý Thái đỏ mặt đỏ tai, quá thẹn thành giận, lí nhí không thành lời:
- Bức nhau…làm chi…thái quá thế?
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Hồng Tri Thù Hội quy tụ nhiều phần tử hỗn tạp chẳng lấy gì làm xuất sắc lắm, tuy nhiên cũng có thể nhiễu nhương dân lành , gây trở ngại đến nếp sống bình thường của người dân. Bọn ta không thừa thì giờ dính dấp vô cái bọn vô lại như các ngươi. Do đó, gặp là đánh chết, đánh gấp, trừ hại cho lương dân, không thể dung dưỡng các ngươi được, mà hòng hẹn nay ước mai. Các ngươi đừng hòng dùng mưu kế gì, vô ích thôi !
Sanh Tử Chùy Chương Vĩ Hiền rít lên:

- Anh em có nghe tiểu tử đó nói chăng ? Hắn mắng như tát nước vào mặt bọn ta , thế mà chẳng ai phản ứng gì cả. Đánh ! Cứ đánh ! Liều một trận sanh tử với chúng!
Chẳng còn cách nào hơn!
Lý Thái vội ngăn chận lại :
- Chương nhị đệ !Đừng nóng chứ ! Bình tĩnh đi, để ta nghĩ ra một biện pháp lưỡng toàn chứ… Sanh Tử Chùy Chương Vĩ Hiền quát lớn:
- Còn biện pháp lưỡng toàn gì mà phải nghĩ? Người ta mắng vào mặt, không lo phản ứng ngay, lại ở đó mà suy nghĩ. Chắc Thái ca chờ đến lúc nát mặt nát mày mới có thái độ phải không?
Lệ Tuyệt Linh liếc mắt sang Thân Xương Ngọc, Thân Xương Ngọc từ từ bước về một bên.
Tế Quỷ Đao Châu Phán kêu to:
- Đề phòng ! Hắn muốn động thủ đó !
Châu Phán cảnh cáo đồng bọn đã nhanh mà Thân Xương Ngọc xuất thủ còn nhanh hơn nữa. Trong khi hắn kêu lên thì chiếc búa lưỡi hình vầng trăng đã bay sang hắn rồi. Đồng thời Nhị Phán Quan Triệu Đại Khôi đâm đôi phán quan bút ngang qua Thân Xương Ngọc. Nhưng chiếc búa bay đi được nửa tầm liền quật trở lại, bật kêu một tiếng vù làm cho Triệu Đại Khôi kinh hãi, bỏ dở thế công, hoang mang nhảy tránh. Bên kia, Lệ Tuyệt Linh chớp động thân hình, vung thanh Sanh Tử Kiều kêu vút lên một tiếng. Lý Thái cấp tốc thoái hậu, cùng một lúc Chương Vĩ Hiền quét một vòng Sanh Tử Chùy, lướt lên đón đối phương.
Hoành thân lạnh mình, Lệ Tuyệt Linh lòn dưới chùy ảnh, quét Sanh Tử Kiều tới.
Một tiếng soảng vang lên, ngọn Cửu Lăng Cương Tiên của Mã Thiên Phúc bị đánh bật ra ngoài. Đoạn chàng vừa hạ thấp người vừa loang tiếp một vòng đao, đúng lúc Chương Vĩ Hiền nhấc quả chùy lên, bày trống phần ngực.
Đao xuyên thủng ngực, Sanh Tử Chùy Chương Vĩ Hiền ngã xuống, tắt thở liền. Lý Thái bay hồn lạc phách, cấp tốc nhảy tạt qua một bên.
Lệ Tuyệt Linh rút thanh đao từ ngực Sanh Tử Chùy Chương Vĩ Hiền ra. Trong khi đó, chiếc Cửu Lăng Cương Tiên bay sang.
Không chớp mắt, Lệ Tuyệt Linh chờ cho ngọn cương tiên tiến tới gần, hụp đầu xuống nhường cho nó vút quạ Bàn tay tả rút nhanh chiếc vỏ đao quật sang trái. Đầu vỏ đao đập vào mặt Mã Thiên Phú, mũi và miệng phun máu thành vòi. Hắn ngã người, ngửa mặt lên không.

Thân Xương Ngọc xoay mình nhanh quá, chiếc búa tung đi đủ bốn phía.
Triệu Đại Khôi khoác chiếc phán quan bút đón chận.
Một tiếng soảng vang lên, tiếp theo là một tiếng soạt. Phán quan bút bị hất dội trơ?
về, chiếc búa bắn theo hớt nửa đầu của Triệu Đại Khôi.
Châu Phán hét lên một tiếng lớn, vung đao chém bừa.
Thân Xương Ngọc nhón đầu bàn chân, khẽ nhún mình vọt xéo qua người đối phương, từ phía sau quay nhanh lại, phóng ra một nhát búa trúng ngay cổ của Châu Phán, đầu hắn văng đi, xác ngã xuống.
Bọn Ngũ Thánh hộ pháp chỉ còn thừa lại độc một mình Lý Thái.
Y táng đởm kinh tâm, hồn phi phách lạc,làm gì y dám xông vào.
Đứng xa xa, y quát:
- Anh em đâu ! Cùng vào nhanh, vào một lượt !
Nhưng bọn người trong Hồng Tri Thù Hội chưa kịp nhích động thì Lệ Tuyệt Linh đã vung đao. Từ trung tâm của cục trường nhảy vọt ngoài, xa hơn ba trượng, nơi đối phương tạo vòng vây. Đao chớp lên, máu vọt ra, tiếng rú vang, đối phương lớp chết, lớp khiếp quá loạn lên. Thân Xương Ngọc tiếp nối liền.
Cả hai tung hoành như hai thợ vườn phát đám cỏ hoang. Đao và búa đi đến đâu là đầu rơi, thây ngã, máu phun.
Trong khoảnh khắc, hơn hai mươi thuộc hạ của Ngũ Thánh, chỉ còn thừa lại ba người với một Lý Thái và Mã Thiên Phúc chết dở sống dở.
Và còn một người sống nữa. Đó là Hoàng Quân Nhã.
Mang danh hiệu là Câu Hồn, hiện tại Lý Thái thất hồn thất phách, y đưa cao hai tay, buông thõng hai chiếc hổ đầu câu thét oang oang:
- Dừng tay ! Dừng tay! Bọn ta nhận bại… bọn ta đầu hàng … Một nhát búa từ phía sau bay tới, chém đúng lưng y, áp lực của chiếc búa đẩy y tới ba bước. Dĩ nhiên, y ngã sấp xuống, xương sống bị chặt đứt, vết thương vừa dài vừa rộng,máu tuôn ra như xối.
Mã Thiên Phúc chưa chết, thấy cái cảnh đó, định gom tàn lực lăn mình đi, nhưng Lệ Tuyệt Linh vung đao chặt xuống hông hắn, thân hình hắn đứt làm hai đoạn. Trong số ba người còn sống sót, có gã to đầu mà trước đó định giở trò ô nhục với Hoàng Quân Nhã. Gã sợ quá sụp mình xuống, vừa lạy vừa khóc, van xin thống thiết:
- Xin tha mạng… xin tha mạng…tiểu nhân biết tội rồi…xin nhị vị phóng sinh… Lệ Tuyệt Linh lau sạch máu trên đao vào đế giày lắc đầu hỏi:
- Đầu ngươi to quá sao gan lại bé thế?

Gã to đầu cứ kêu van mãi.
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Ngươi sợ chết à ? Biết sợ sao còn giết người? Hoàng Đạt Đức há không sợ chết sao? Hoàng Đạt Đức há không van xin sao?
Gã to đầu rên rỉ:
- Tiểu nhân hành sự là do lịnh chứ nào phải là do tâm. Nếu không giết người thì chủ nhân đuổi, chủ nhân hạ sát, sự thể bắt buộc mà nhị vị Ơi.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng :
- Còn cái việc toan cưỡng hiếp vị cô nương kia, hẳn cũng do cái tâm chó má của ngươi.
Gã rít lên :
- Họ bức tiểu nhân phải làm ! Họ bức tiểu nhân đó nhị vị Ơi.
Lệ Tuyệt Linh cười mỉa:
- Đành là chúng có bức ngươi song ngươi cũng có đồng tình phần nào chứ?
Gã to đầu lạy:
- Tội tiểu nhân… đáng chết…đáng chết… Không nói gì hơn, Lệ Tuyệt Linh từ từ cử đao lên, bất thình lình đâm vào hạ bộ gã to đầu, vít gã lên cao rồi gạt tay vung gã văng ra xa ngoài mấy trượng.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 25
Mỹ nhân đồng hành

Bây giờ Lệ Tuyệt Linh mới quay đầu về phía Hoàng Quân Nhã.
Nàng ngồi đó, mặt trắng nhợt vì quá khiếp sợ trước cảnh máu chảy đầu rơi đó.
Từ nhỏ lớn lên giữa bốn bức khuê phòng, nàng làm gì thấy được một lần những cảnh đổ máu. Huống chi lần đầu tiên nàng mục kích cái chết thảm của mấy mươi người cùng một lúc. Lệ Tuyệt Linh từ từ bước tới, lạnh lùng thốt:
- Cứu cô nương xong, lại trả thù cho cô nương rồi. Ngồi nghỉ một chút đi rồi cô nương cứ tự tiện lên đường!
Hoàng Quân Nhã giật mình, trở về thực tại.
Nàng đứng lên, vừa khóc vừa phân trần:
- Hai vị Ơi ! Ân cứu mạng…đức báo thù cho tiên phụ tiên mẫu… Tiểu nữ xin ghi nhớ suốt đời … Lệ Tuyệt Linh khoát tay:

- Cô nương không cần phải nói chi cho nhiều, hãy để cho bọn tại hạ chôn xác lịnh tôn và lịnh đường, xong rồi thì cô nương cứ ly khai nơi này, khỏi phải nói chi đến ân nghĩa.
Hoàng Quân Nhã thổn thức:
- Nhà tan, cửa nát rồi … tiểu nữ … Từ nay … tiểu nữ biết phải làm sao ?
Lệ Tuyệt Linh giật mình:
- Thế cô nương không phải là đang trên đường hồi hương sao? Dù lịnh tôn và lịnh đường quá cố, ít ra trong thân tộc cũng còn một vài người chứ?
Hoàng Quân Nhã lắc đầu, lộ vẻ khổ sở:
- Cố hương vẫn có, song thân thích thì không, thì sanh quán đâu còn là nơi nương tựa nữa. Hai mươi mốt năm qua tiểu nữ theo cha trấn nhậm khắp nơi, chưa từng trở lại cố hương. Bây giờ cô thân về đó, lạ cảnh lạ người, nhà thì còn song đã bỏ vắng từ lâu, đất cũng có nhưng cũng đã bỏ hoang qua nhiều năm tháng. Cái thân bạc nhược này làm sao quán xuyến để mưu lấy chén cơm manh áo ? Về nơi đó có khác chi là không về? Về nơi đó còn đau lòng hơn là phiêu bạt bốn phương trời.
Lệ Tuyệt Linh cau mày, đưa hai tay lên không, thất vọng thấy rõ:
- Thế thì phiền quá!
Thân Xương Ngọc cất tiếng:
- Hiền đệ cứ nói chuyện với nàng đi, để ta làm cái việc mai táng này cho !
Lệ Tuyệt Linh hấp tấp thốt:
- Lão ca nói chuyện đi, để đệ làm cái việc đó cho !
Thân Xương Ngọc khoát tay :
- Đừng cãi ta!
Hoàng Quân Nhã khẩn cầu:
- Xin hai vị chôn xác song thân tiểu nữ chung một chỗ !
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Cô nương yên trí !
Sợ Lệ Tuyệt Linh giành làm, tránh cuộc nói chuyện với Hoàng Quân Nhã, Thân Xương Ngọc bước đi liền. Không thể làm sao hơn, Lệ Tuyệt Linh đành quay lại đối diện với Hoàng Quân Nhã, thốt:
- Cô nương cố nhớ xem là còn có người thân nào khác, có thể nương tựa được chăng? Hoặc giả là một bằng hữu ? Bọn ta sẵn sàng đưa cô nương đến tận nơi.
Hoàng Quân Nhã cắn môi, dằn cơn thổn thức, đáp:
- Dù cho có người đi nữa, tiểu nữ ở trong tình huống này thì còn ai

dám chứa chấp ? Vả lại chính tiểu nữ cũng không nỡ để vì mình mà người khác phải liên lụy.
Huống chi bình sanh tiên phụ sống cuộc đời đạm bạc, ít giao du, còn tiểu nữ thì sớm tối chỉ ở trong khuê phòng. Như vậy thì còn biết nương nhờ vào ai được?
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Thế thì làm sao… làm sao …?
Hoàng Quân Nhã tiếp:
- Đường thế chông gai, lòng người nham hiểm, thân cô nữ không có cái khả năng tự bảo vệ mình, không có nơi nương tựa, chỉ sợ thoát nạn hôm nay, để ngày mai lại gặp nạn. Sống lây lất từng ngày để chờ đợi cái hoa. trong tương lai thì có sống cũng không bằng chết. Thà chết ngay đi cho yên thân này!
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Khó nghĩ quá !
Bỗng Hoàng Quân Nhã hỏi:
- Đại hiệp có gia đình chứ ? Tiểu nữ có thể đến nhà đại hiệp tạm nương tựa một thời gian, làm một tên tỳ nữ cũng được, miễn sao đừng bị bọn vũ phu làm nhục là may mắn lắm rồi. Tiểu nữ sẽ hầu hạ phu nhân, chăm sóc con cái của đại hiệp, tiểu nữ sẽ làm mọi việc trong nhà, tiểu nữ còn biết thêu thùa may vá. Đại hiệp có thể thu dụng tiểu nữ chứ?
Lệ Tuyệt Linh giật mình kêu lên:
- Đến nhà tại hạ ? Không thể được !
Hoàng Quân Nhã thất vọng:
- Đại hiệp không dung nạp … thì tiểu nữ còn biết làm sao … Nàng bật khóc.
Khóc một lúc, nàng lại van cầu:
- Tại sao đại hiệp từ khước ? Tiểu nữ làm được mọi việc, tiểu nữ siêng năng cần mẫn, không dám bê trễ nhiệm vụ đâu. Nhất định là đại hiệp sẽ hài lòng. Lịnh tôn, lịnh đường, phu nhân hài lòng. Các công tử, tiểu thơ cũng hài lòng luôn. Tiểu nữ bảo đảm … Lệ Tuyệt Linh đưa cao hai tay như phân bua với hoàng thiên:
- Cô nương hiểu lầm rồi! Song thân của tại hạ đã quy tiên từ lâu, tại hạ cũng chưa có vợ thì làm gì có con cái. Nhà của tại hạ là màn trời chiếu đất, thân nhân là cây cỏ núi rừng. Tại hạ sẽ đem cô nương về đâu?
Hoàng Quân Nhã không tin:
- Xin đừng dối gạt tiểu nữ! Tôi biết đại hiệp tìm cớ để khước từ!
Lệ Tuyệt Linh cố phân trần:

- Tại hạ dám thề đó cô nương ! Trên có trời cao, dưới có đất dày chứng giám cho.
Nếu tại hạ nói ngoa nửa lời thì xin cho chết một cách thảm thiết!
Rồi chàng tiếp:
- Nếu thật sự tại hạ có nhà thì tại hạ hân hoan đón tiếp cô rồi. Cô nương đơn độc thì tại hạ có khác gì ? Có khác chăng là cô nương cần một mái nhà mà tại hạ thì hoàn cảnh không cho phép ước muốn như cô nương đó thôi. Đối với tại hạ thì không nhà hay hơn là có nhà!
Hoàng Quân Nhã thở dài:
- Chẳng phải là tiểu nữ được voi đòi tiên, được đằng chân lân đằng đầu mà mong cầu điều phi phận … Nhưng hiện tại tiểu nữ không còn cách nào khác. Đại hiệp với tiểu nữ là hai người xa lạ, song tiểu nữ biết đại hiệp là người tốt, đại hiệp cứu mạng tiểu nữ, bảo vệ chân lý … Lệ Tuyệt Linh bối rối:
- Cô nương làm tại hạ thẹn đỏ mặt đây! Xin đừng nói như thế nữa!
Hoàng Quân Nhã cứ tiếp:
- Cứu người thì xin cứu cho trọn vẹn! Xin cho tiểu nữ theo với, đến một địa phương nào đó, đại hiệp an bày cho tiểu nữ có nơi ăn ở, bất cứ địa phương nào cũng được, miễn là an toàn thì thôi! Nếu bây giờ đại hiệp bỏ rơi tiểu nữ ở đây thì vũ trụ bao la, cánh chim non lạc lõng, tránh sao cho khỏi móng vuốt loài ưng khuyển.
Lệ Tuyệt Linh lộ vẻ khó khăn:
- A ! Khổ cho tại hạ quá chừng! Cô nương đâu có quen nếp sống giang hồ. Cô nương đâu có hiểu cuộc đời của tại hạ. Ngày ngày lấy máu đổi cơm, lấy mồ hôi đổi áo.
Hôm nay sống nhưng chưa chắc ngày mai không chết. Cừu nhân ở khắp bốn phương, cừu nhân ở cạnh mình chực chờ sơ hở từng giây từng phút, tự bảo vệ mình còn chưa xong thì nói gì đến việc chiếu cố cho người khác. Không phải tại hạ khước từ, song thực tế không làm sao trợ giúp cho cô nương được… Hoàng Quân Nhã thiết tha:
- Thế là đại hiệp buông rơi tiểu nữ giữa biển khổ rồi … Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Cô nương để cho tại hạ suy nghĩ lại, xem có cách chi chăng !
Hoàng Quân Nhã sáng mắt lên:
- Thật vậy sao ?
Lệ Tuyệt Linh gượng cười:
- Cô nương khoan cao hứng sớm đã! Cái biện pháp đó nếu có, cũng chưa chắc gì dùng được. Tại hạ phải thảo luận với bằng hữu của tại hạ xem sao.

Niềm hy vọng xóa bớt vẻ tiều tụy nơi khuôn mặt của Hoàng Quân Nhã, nàng thốt với giọng cảm kích:
- Xin đại hiệp tha thứ cho tiểu nữ đã đòi hỏi một điều quá đáng. Sự chẳng đặng đừng, tiểu nữ không nhờ đến đại hiệp thì còn nhờ đến ai trong giây phút nay Tiểu nữ là kẻ lâm vào đường cùng rồi!
Lệ Tuyệt Linh thở ra:
- Cái gì đã qua thì hãy bỏ đi cô nương, chẳng có gì đáng tiếc cho cô nương phải áy náy. Tại hạ xin hết sức giúp đỡ cô nương.
Hoàng Quân Nhã cúi đầu không nói gì nữa. Lệ cảm kích rơi từng hạt, từng hạt, thấm ướt ngực áo nàng, lồng ngực phập phồng theo niềm thổn thức.
Thân Xương Ngọc đã chôn xong hai cái xác chết, tay chân vấy đầy đất dơ dáy quá. Y vẫn để nguyên như vậy, trở lại chỗ Lệ Tuyệt Linh. Nhưng Lệ Tuyệt Linh bước tới đón chận, kéo y đi xa xa hơn. Thân Xương Ngọc nở một nụ cười bí hiểm, hỏi:
- Sao, lão đệ ? Có cái gì vui vẻ chăng?
Xì một tiếng, Lệ Tuyệt Linh cau mày:
- Xong cái việc bất bình, giờ lại đến việc phiền phức đây. Cái vị cô nương đó đòi đi theo chúng ta … Thân Xương Ngọc trầm ngâm một chút:
- Ta đã đoán trước thế nào rồi nàng cũng đòi theo chúng tạ Thật là một sự khó khăn!
Lệ Tuyệt Linh cười khổ:
- Chúng ta phải làm sao đây, lão ca ?
Thân Xương Ngọc hỏi lại:
- Đệ trả lời sao với nàng ?
Lệ Tuyệt Linh thấp giọng:
- Đệ chưa nói gì cả ! Bởi làm sao chúng ta đáp ứng được điều nàng đòi hỏi chứ.
Khổ quá ! Nàng cứ van cầu mãi. Lão ca phải biết đứng trước một nữ nhân khóc lóc tha thiết thì không ai chịu nổi. Đệ chỉ nói là nàng hãy để cho đệ nghĩ cách tiếp trợ nàng… Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Vậy là đệ đã có chủ trương ?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Nói là để trấn an nàng, khuyên giải nàng, chứ làm gì mà đệ có chủ trương. Dù cho đệ muốn gì đi nữa, cũng phải chờ sự đồng ý của lão ca chứ.
Thân Xương Ngọc trầm giọng:
- Đệ có ý kiến gì, nói cho ta nghe thử xem.
Lệ Tuyệt Linh do dự một chút:

- Quanh khu vực Trung Điền Sơn, lão ca có nơi nào an trí cho nàng không?
Thân Xương Ngọc chính sắc:
- Tại Trung Điền Sơn, tìm hàng chục nơi để an trí nàng cũng chẳng thành vấn đề.
Huống hồ chỉ là một nơi. Chỉ ngại có mấy điều này, chúng ta hãy châm chước … Lệ Tuyệt Linh hỏi gấp:
- Mấy điều gì đáng ngại ?
Thân Xương Ngọc giải thích:
- Từ đây về Trung Điền Sơn đường xa diệu vợi, bao nhiêu bất ngờ sẽ chờ đón chúng ta dọc đường. Chúng ta lại đèo theo một nữ nhân không biết mảy may võ công, lại còn thuộc loại cành vàng lá ngọc, nắng không ưa mưa không chịu, như thế thi phiền phứt biết bao.
Thứ hai, Hoàng tiểu thơ là con nhà nề nếp mà Trung Điền Sơn là chốn tụ hội của bọn thô lỗ cộc cằn, côn đồ, du đảng, cái nếp sống của chúng gần như rừng rú, vô trật tự, hỗn tạp, biết nàng có chịu đựng nổi sự chung chạ đó không ?
Thứ ba, từ nay trở đi chúng ta sẽ trải qua những trận mưa máu gió tanh, nàng có thể an toàn giữa cơn bão tố hãi hùng đó chăng ? Thứ tư là tuổi nàng còn nhỏ, chẳng lẽ nàng vĩnh viễn lưu lại Trung Điền Sơn, từ bỏ mọi hoan lạc của thời xuân tươi thắm ?
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Lão ca nói đúng ! Tuy nhiên, tương lai là một cái gì thật khó lường thì tiến được bước nào hay bước đó, hơn là dậm chân tại chỗ. Ai bảo chúng ta cứu nàng? Cứu nàng rồi lại bỏ rơi nàng sao? Thật đệ bất nhẫn hết sức !
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Cái lòng của đệ chừng như yếu mềm đối với nữ nhân!
Lệ Tuyệt Linh hấp tấp thốt:
- Nàng là con nhà gia giáo, đâu phải là thứ liễu ngỏ hoa tường. Lão ca đừng nghĩ là đệ có lòng xằng bậy.
Thân Xương Ngọc chép miệng:
- Ta chỉ muốn nói là tùy đệ đó thôi ! Ta chẳng có ý kiến gì … Rồi y gật đầu tiếp luôn:
- Có phiền lụy như thế nào là tự đệ chuốc lấy đấy, sau này không thể trách ta đấy nhé!
Lệ Tuyệt Linh vội chận:
- Được rồi ! Đệ đang khổ tâm, đừng làm cho đệ đau thêm ! Mà lão ca bằng lòng như vậy phải không ?
Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Khỏi phải hỏi !
Lệ Tuyệt Linh trở lại chỗ Hoàng Quân Nhã. Nàng rung giọng hỏi:
- Sao hả đại hiệp?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Cô nương có thể đi theo bọn tại hạ!
Hoàng Quân Nhã mừng đến rơi lệ, xúc động thốt:
- Đa tạ các vị ! Tiểu nữ cảm kích vô cùng … Lệ Tuyệt Linh khoát tay:
- Không nên khách sáo, cô nương! Việc gì đáng làm thì dù không ai van cầu, tại hạ cũng làm. Việc gì không đáng làm thì dù ai dùng áp lực bắt buộc, tại hạ cũng vẫn không làm. Cứu cô nương khỏi tai nạn đắm thuyền thì bọn tại hạ phải đưa cô nương đến bờ đến bến, chứ chẳng lẽ bỏ cô nương ở giữa dòng sao?
Hoàng Quân Nhã lau lệ:
- Thật tiểu nữ chẳng biết nói sao, có lẽ song thân cũng được yên lòng nơi chín suối.
Cả hai còn trao đổi mấy câu sáo ngữ nữa. Nếu Thân Xương Ngọc không lên tiếng ngăn chận thì không biết họ còn nói đến lúc nào mới thôi.
Thân Xương Ngọc gọi:
-Thôi chúng ta chuẩn bị lên đường đi chứ !
Hoàng Quân Nhã hấp tấp nắm chéo áo của Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Chậm lại một chút đại hiệp ơi. Cho tiểu nữ vái mộ song thân rồi thay y phục lành lẽ hơn, chứ chẳng lẽ mặc như vầy mà đi đứng trên đường sao ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Được ! Được ! Cô nương cứ làm theo ý muốn.
Hoàng Quân Nhã bước đến trước mộ, lạy vái khóc thảm một lúc. Sau đó nàng thay đổi y phục, chọn lấy vài món cần thiết mang theo. Đoạn cả ba lên đường, ba người cỡi ba con ngựa rời khỏi Bách Trượng Lăng. Cỡi ngựa đối với bọn Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyệt Linh là việc thường nhưng đối với Hoàng Quân Nhã thì đúng là điều khó khăn hết sức. Bởi đây là lần đầu tiên nàng cỡi ngựa, lại phải cho ngựa sải nhanh theo kịp hai ân nhân cứu mạng, hơn nữa nàng lại là một tiểu thơ khuê môn bất xuất.
Giữ cho mình không rơi xuống đường cầm như là làm một việc vá trời đối với nàng, nói chi đến việc kềm cho ngựa chạy theo ý muốn. Cũng may là Lệ Tuyệt Linh quay đầu nhìn lại, thấy thế liền cho ngựa chạy chậm lại chờ nàng, rồi từ đó giữ tốc đô.
vừa phải cho nàng đỡ vất vả.
Hoàng Quân Nhã áy náy quá lẩm nhẩm:

- Tiểu nữ làm phiền lụy các vị quá chừng !
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Chẳng sao đâu cô nương ! Dần dần rồi cô nương sẽ quen thôi !
Do dự một chút, Hoàng Quân Nhã tiếp:
- Mãi đến bây giờ, tôi vẫn chưa biết quý danh của các vị … Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Tại hạ là Lệ Tuyệt Linh, còn vị bằng hữu của tại hạ là Thân Xương Ngọc.
Hoàng Quân Nhã tặc lưỡi :
- Tên của Thân đại hiệp rất đẹp, còn tên của đại hiệp nghe sao mà …
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Sau này nếu có dịp, tại hạ sẽ giải thích cho cô nương hiểu tại sao tại hạ có cái tên quái dị như vậy.
Hoàng Quân Nhã cau mày:
- Tại sao cái bọn Hồng Tri Thù Hội đó nghe đến danh hiệu của hai vị, lại quá khiếp đảm? Bọn chúng là những ác quỷ thì sợ gì ai nữa chứ ?
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Điều đó chẳng lạ lùng lắm đâu, cô nương !
Hoàng Quân Nhã tiếp:
- Tuy nhiên, ít nhất cũng có lý do… Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Tại vì chúng tự lượng sức mình chưa phải là đối thủ của bọn tại hạ. Trên giang hồ nghe danh biết nhau là sự thường, cô nương ạ !
Hoàng Quân Nhã lộ vẻ khâm phục:
- Bản lĩnh của hai vị quả thật là phi thường !
Lệ Tuyệt Linh lại mỉm cười:
- Cô nương quá khen! Song cô nương nên nhớ là trên núi cao còn có mây. Giả như bọn tại hạ có phần nào tài và trí, thì cái tài trí đó cũng chỉ la tương đối thôi, bởi trên đời chẳng có cái chi tuyệt đối cả. Cho nên dù là một Bắc Đẩu trong võ lâm, khách giang hồ vẫn bao giờ thiện chung cả!
Hoàng Quân Nhã thở dài:
- Tiểu nữ thú thật, trông thấy đại hiệp giết người mà lòng bất nhẫn hết sức. Đành là chúng đáng tội chết, song nhìn máu đổ, thây rơi, ai không dao động can trường.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Sinh hoạt giang hồ bắt buộc phải tàn nhẫn! Biết là mình vô nhân đạo vẫn không thể yếu mềm, trừ phi mình chấp nhận bị loại trừ. Thử hỏi trên đời có ai không muốn sống? Giành sự sống thì phải đi qua xác chết. Nguồn sống của khách giang hồ phát sinh từ máu đồng loại. Huống chi bọn tại hạ không thể thản nhiên trước những cảnh

bất bình. Đó là cái nghiệp của bọn tại hạ, không thể nào làm khác hơn được.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 26
Điếm cỏ đồng hoang

Lệ Tuyệt Linh khen:
- Như cô nương thì kể ra cũng còn can đảm lắm đấy. Tại hạ đã từng gặp nhiều người, trước những cảnh máu đổ, thây phơi, quá khiếp hãi mà xỉu luôn. Cô nương trấn định được tâm thần, để giữ sáng suốt theo dõi diễn tiến được như vậy là đáng khen ngợi lắm.
Đưa tay vuốt ngựa, Hoàng Quân Nhã cười khổ :
- Không can đảm cũng phải can đảm. Chứ còn biết làm sao hơn. Thật sự thì lúc đó tiểu nữ tối mặt tối mày, bất quá tiểu nữ khôi phục lại bình tĩnh nhanh hơn một chút mà thôi.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Lần đầu tiên gặp cuộc chém giết, chính tại hạ cũng khiếp như thường. Dần dần thành quen nên không dao động lắm.
Hoàng Quân Nhã tặc lưỡi:
- Bây giờ thì cuộc đổ máu đối với đại hiệp thành cơm bữa mỗi ngày… Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Đúng vậy ! Và cần có nữa là khác. Tại hạ đã nói mọi sinh hoạt bắt nguồn từ máu mà.
Hoàng Quân Nhã chợt hỏi:
- Theo đại hiệp thì những cuộc chém giết đó chính đáng chăng? Hay sở dĩ có là vì sở thích ?
Lệ Tuyệt Linh lại cười:
- Tại hạ đâu phải là kẻ hiếu sát đâu. Những kẻ bị tại hạ sát hại toàn là những tên bại hoại, dù có chết cũng chưa bù được tội ác mà chúng đã làm. Đành rằng sinh hoạt bắt buộc phải thế song tại hạ không nhắm mắt mà làm. Khi tại hạ cần sự sống thì tư.
nhiên phải biết quý trọng mạng sống của đồng loại chứ. Cho nên nếu có kẻ nào ngã gục dưới đao của tại hạ thì kẻ đó phải là phi nhân loại.
Rồi chàng trầm giọng tiếp:
- Nhưng tại sao cô nương hỏi thế ?
Hoàng Quân Nhã đáp:
- Chỉ vì tiểu nữ muốn biết quan niệm của đại hiệp về những cuộc

xung đột trong giới giang hồ vậy thôi. Bởi tiểu nữ thấy hễ có xung đột là đưa nhau đến sự chém giết, chứ không thể kết thúc bằng một cuộc hòa giải. Tiểu nữ cũng hiểu, phàm là kẻ phạm tội ác là phải đền tội, nhưng không có biện pháp nào khác hơn là sự giết người sao ? Mình không cảm hoá được họ sao hả đại hiệp ?
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Cảm hoá kẻ xấu thành tốt là một điều rất đẹp, song việc làm này đòi hỏi sự kiên nhẫn của song phương và chỉ giới hạn trong một mức độ nào đó thôi. Khi kẻ ác mất hết lý trí rồi thì đừng mong đem lời hay ý đẹp mà thuyết phục chúng. Dung dưỡng chúng là vun bồi cái nguồn gốc đại họa đó. Cũng như người thợ vườn đừng tiếc rẻ một vài cây cỏ mọc hoang, có như vậy mới tạo cho mảnh vườn một vẻ đẹp toàn vẹn. Đời là một khu vườn, nhân loại là hoa, là cây cỏ. Đời muốn đẹp thì phải dẹp sạch những con người xấu xạ Khách giang hồ chân chính là những người thợ làm vườn có óc thẩm mỹ và biết quý trọng khu vườn.
Hoàng Quân Nhã cất giọng trầm buồn:
- Dù sao tránh được việc sát sinh cũng là điều tốt đó thưa đại hiệp.
Lệ Tuyệt Linh nhìn nàng một lúc rồi hỏi:
- Hẳn là Hoàng cô nương có một ấn tượng tốt đẹp về tại hạ?
Hoàng Quân Nhã mỉm cười:
- Đại hiệp là một bậc anh hùng, có nghĩa khí , tiểu nữ … Lệ Tuyệt Linh khoát tay:
- Tại hạ chỉ là một kẻ cướp, một kẻ chuyên đánh thuê, không hơn không kém.
Hoàng Quân Nhã trố mắt:
- Thật vậy à ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Bất quá tại hạ còn một điểm lương tâm. Tại hạ còn biết thẹn về hành động của một kẻ cướp, tại hạ còn nói theo đạo nghĩa.
Qua phút giây sững sờ, Hoàng Quân Nhã cười nhẹ:
- Có lương tâm, có đạo nghĩa là đủ rồi. Đại hiệp dám nhìn nhận mình là kẻ cướp, điều đó chứng tỏ một can đảm mà chỉ người hùng mới có. Và như vậy là đáng phục hơn bọn ngụy quân tử, giả đạo đức.
Rồi nàng hỏi:
- Tại sao đại hiệp chọn cái lối sinh hoạt đó?
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Cho rằng yêu tự do, thích tự tại, không chịu nổi một câu thúc nào, bất cứ từ đâu.
Cho rắng là kiếm tiền vừa nhiều vừa nhanh. Hay là muốn gieo khiếp

đảm trong lòng những người có máu mặt. Giả như cái lý lẽ đó đúng thì cũng chỉ đúng một phần nho?
thôi. Mà cái nguyên nhân chính là tại hạ lúc mới bước vào giang hồ, đã lỡ dẫm chân trên con đường đó rồi. Dần dần thành quen, dần dần thành thích, cuối cùng thì muốn rút chân cũng chẳng làm sao rút được. Huống chi, đã muộn rồi… Hoàng Quân Nhã ấp úng:
- Có gì là…muộn đâu ?
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Trên thế gian có bao nhiêu hạng người là có bấy nhiêu nghề nghiệp. Người ta cứ chọn nghề thích hợp mà làm. Cũng có người bất đắc dĩ mà làm, hoặc chọn làm mà làm, rồi hoàn cảnh tạo cho thói quen, cuối cùng thích hợp cũng như không thích hợp, cũng phải tiếp tục mà làm. Tuy nhiên đến một thời gian nào đó sẽ cảm thấy chán, song đã muộn màng rồi. Tại hạ cho là muộn màng vì không ai đi được nửa con đường mà có cái gan trở lại điểm khởi hành để chọn một nẻo khác. Người ta thường sợ cái bỡ ngỡ, ngượng ngập đó, cô nương ạ. Riêng về tại hạ thì hoàn cảnh không thuận tiện nữa để cho mình quay đầu, bởi ân oán tình cừu chưa thanh toán xong, sự Oan nghiệt vẫn đeo đuổi mình ở bất cứ nơi nào, nó sẽ lôi cuốn mình trở lại con đường cũ. Và chỉ có trên con đường cũ mình mới rộng đất dụng võ thôi.
Hoàng Quân Nhã tắc lưỡi:
- Tiểu nữ thấy con đường do đại hiệp chọn rùng rợn quá.
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Tại hạ đã nói là nghiệp dĩ mà! Nhu nhược là tự diệt, tàn khốc thì mới sinh tồn.
Hắc đạo là thế đó.
Rồi chàng tiếp:
- Tại hạ phá hủy cái ấn tượng tốt đẹp nơi cô nương, chắc là cô nương thất vọng lắm.
Hoàng Quân Nhã lắc đầu:
- Trái lại là khác. Tiểu nữ càng khâm phục đại hiệp hơn, ở cái chỗ dám nhìn thẳng vào sự thật. Có can đảm tự phê bình mình thì đã là người hùng rồi. Lại có lương tâm, có nghĩa khí thì dù là đại hiệp đi trên hắc đạo, thì ở cuối con đường vẫn là cái đích cao cả, cái đích diệt gian trừ bạo, chen mình trong hàng ngũ kẻ cướp để trừng tri.
kẻ cướp, đó là một chủ trương phi thường.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Theo với bọn tại hạ, cô nương có hối hận chăng?
Hoàng Quân Nhã lắc đầu:

- Chẳng bao giờ. Trái lại còn ham thích là khác. Trong tương lai tiểu nữ sẽ được bảo vệ an toàn.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Bằng hữu của tại hạ sẽ đảm trách việc đó !
Hoàng Quân Nhã mơ màng:
- Không còn nơi nào khác ư?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Hiện tại chỉ có địa phương đó là an toàn cho cô nương Trầm ngâm một chút Hoàng Quân Nhã hỏi:
- Có người theo dõi các vị ?
Lệ Tuyệt Linh so vai:
- Phải ! Tuy cừu nhân lợi hại song bọn tại hạ không ngán sợ. Cô nương cứ yên trí, bọn tại hạ sẽ cố gắng chu toàn cho cô nương khỏi bị phiền phức và liên lụy.
Thân Xương Ngọc ở phía trước, đợi cho cả hai thep kịp góp chuyện với họ cho vui đoạn đường dài. Một lúc sau, Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Lão ca đoán xem Hắc Lâu sẽ sai phái bọn nào theo dõi chúng ta?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Khó mà biết đích xác nhân vật nào sẽ được giao phó nhiệm vụ đương đầu với chúng ta, bất quá ta đoán lực lượng đó phải hùng hậu, do những tay cực kỳ lợi hại điều khiển. Bởi Tào Nghệ thừa hiểu bọn ta là những ai rồi. Ta nghĩ rất có thể Tào Nghệ huy động toàn bộ nhân số trong Hắc Lâu đấy.
Lệ Tuyệt Linh căm hờn:
- Nếu Tào Nghệ dốc toàn lực lượng định quyết một cuộc thư hùng thì liệu hai ta có cơ thủ thắng không ?
Thân Xương Ngọc cau mày:
- Rất ít hy vọng.
Lệ Tuyệt Linh trầm ngâm một chút:
- Đệ cũng thấy như vậy ?
Thân Xương Ngọc lộ vẻ tàn khốc:
- Vô luận là thế nào, bọn chúng cũng sẽ phải trả giá đắt, ít nhất hai chúng ta cũng đổi được một nửa nhân số của y.
Lệ Tuyệt Linh cười:
- Cái đó đã hẳn rồi.
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Nếu về kịp Trung Điền Sơn thì vấn đề sẽ trở nên dễ dàng hơn. Bằng chúng có chận đường thì biện pháp đối phó cần thiết là tốc chiến tốc thắng.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Đệ hoàn toàn đồng ý!
Thân Xương Ngọc suy tính một lúc:
- Rất có thể bọn chúng theo kịp bọn ta!
Lệ Tuyệt Linh lại gạt đầu:
- Có thể lắm ! Vì chúng ta bị cái việc ước hội với Bạch Liên Bình làm chậm trễ hành trình một thời gian. Dù chỉ mất ba bốn hôm song mấy hôm đó rất đủ cho cuộc săn đuổi của Hắc Lâu.
Thân Xương Ngọc thở dài:
- Vả lại ngươi không thể thất tín với Bạch Liên Bình cho nên bọn chúng sẽ theo kịp chúng ta là cái chắc.
Lệ Tuyệt Linh cười khổ:
- Thì đành là phải có cuộc chạm trán dọc đường!
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Cứ cẩn thận đề phòng, còn việc gì đến phải đến, tự nhiên sẽ đến. Chúng ta không ngăn chận được.
Thoáng nhìn qua Hoàng Quân Nhã, Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Nàng có làm vướng bận gì lão ca chăng ?
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Hỏi bằng thừa. Vướng bận thì sao chứ? Việc đã rồi mà.
Lệ Tuyệt Linh nhìn ra phía trước:
- Chúgn ta tìm một chỗ nghỉ tạm chứ lão ca?
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Phải! Sắp đến ngọ rồi.
Họ có thể đi luôn suốt ngày song họ cần dưỡng sức ngựa, họ cũng cần phải nghĩ đến Hoàng Quân Nhã, nàng chưa quen với lối bôn ba của khách giang hồ. Hiện tại nàng mệt phờ như không còn gượng được nữa.
Lệ Tuyệt Linh an ủi:
- Sắp đến nơi thuận tiện cho chúng ta nghỉ ngơi một lúc đó cô nương. Cố gắng lên!
Hoàng Quân Nhã hỏi:
- Còn xa lắm không đại hiệp?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Độ mười dặm đường nữa thôi. Tại hạ còn nhớ phía trước kia có một cái quán nhỏ chuyên bán những vật dụng cho khách lữ hành.
Thân Xương Ngọc lau mồ hôi mặt:
- Nghe nói đến quán là ta bắt thèm rượu ngay.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Đệ bảo đảm đến đó rồi là lão ca sẽ có rượu uống bằng thích.
Thân Xương Ngọc gật gù:

-Tánh ta nếu không uống thì thôi, chứ uống thì phải uống bằng thích, nhất định không chịu bỏ dở dang.
Mười dặm đường với sức ngựa chẳng có nghĩa lý gì, dù ngựa chạy chậm đến đâu.
Trong khoảnh khắc họ dừng lại trước quán. Quán là một gian nhà cỏ, dựng lên dưới một tàng cây, kgông lớn lắm, bên trong chỉ có mấy chiếc bàn và ghế bằng gỗ tạp.
Quán và bàn đều xiêu vẹo như nhau chứng tỏ sinh ý không được thịnh vượng lắm.
Khách lữ hành dừng lại, chủ quán đon đả chạy ra nghinh tiếp, mừng như bắt được vàng. Vào quán rồi, chọn bàn xong, Lệ Tuyệt Linh vừa lau mồ hôi vừa bảo chủ quán dọn ra một bữa ăn đúng cái mức khả năng có thể cung cấp.
Dĩ nhiên chàng cũng gọi luôn rượu, thứ nhất hạng trong quán.
Thứ nhấùt hạng ở một ngôi quán nghèo chỉ là thứ mạt hạng ở những nơi khác, bất quá chỉ là một cách nói mà thôi.
Không khí oi bức lạ lùng. Gió như cũng ngại cái nóng thiêu đốt người tại đây mà không dám bén mảng.
Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc luôn tay lau mồ hôi, lau khô lớp này là lớp khác lại tuôn ra. Họ thở phì phì nhìn quanh quán, rồi nhìn ra đường, không ai nói với ai tiếng nào nữa.
Không lâu lắm, chủ quán mang thức ăn và rượu lên.
Thân Xương Ngọc chụp bình rượu rót liền hai chén, y một và Lệ Tuyệt Linh một.
Hoàng Quân Nhã không uống được rượu, cả hai cũng không ép.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 27
Cuồng phu vô lễ

Mỗi người một chén, không ai kém ai chén nào. Một lúc sau, bốn bình rượu cạn khô chẳng còn một giọt. Họ bắt đầu chếch choáng, mặt người nào cũng đỏ lên. Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Lão ca uống nữa hay thôi?
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Nữa chứ! Tuy nhiên chúng ta cũng đừng uống quá say!
Lệ Tuyệt Linh cười lớn:
- Thế sao lão ca lại bảo là uống không bằng thích thì không thôi?

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:
- Lúc này không phải là lúc vui rượu, trước mặt ta còn có đường dài, còn có bất ngờ. Chúng ta không nên để hỏng việc vì rượu.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Vậy chúng ta uống thêm mấy chén nữa thôi.
Chàng vỗ tay kêu bốp một tiếng, gọi:
- Chủ quán đâu, cho thêm rượu.
Rồi họ uống thêm mấy chén nữa. Chợt Lệ Tuyệt Linh nhìn sang Hoàng Quân Nhã, thấy nàng ngồi yên, vội bảo:
- Ăn đi chứ cô nương, nàng không nên khách khí với bọn này.
Hoàng Quân Nhã thấp giọng:
- Tiểu nữ không đói lắm.
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Hay là cô nương hiềm vì thức ăn thô sơ.
Hoàng Quân Nhã lắc đầu:
- Không phải vậy đâu. Thực tình tiểu nữ không đói lắm.
Lệ Tuyệt Linh gắp thức ăn bỏ vào chén Hoàng Quân Nhã, thốt:
- Đành là nam nữ thọ thọ bất thân, song lúc ngộ biến phải tòng quyền, tại hạ xin ép cô nương ăn dể lấy sức, bởi đường còn dài và không mỗi lúc mỗi gặp hàng quán dọc đường trong những vùng núi hoang vắng đâu đấy.
Hoàng Quân Nhã chưa biết nói ra sao, Lệ Tuyệt Linh lại ép lần nữa. Lần này chàng cứng rắn hơn một chút. Bắt buộc Hoàng Quân Nhã phải ăn, đồng thời nàng thốt ra mấy tiếng cảm tạ. Lệ Tuyệt Linh cười lớn:
- Tiểu thư khuê các thật có khác hơn nhi nữ giang hồ. Nói năng văn nhã, ăn uống cầm hơi….
Thân Xương Ngọc gắt:
- Cái tác phong của đệ có thể làm cho Hoàng cô nương khó chịu đấy nhé.
Hoàng Quân Nhã vội thốt:
- Không ! Không sao cả. Tiểu nữ không đến nỗi cố chấp quá đâu.
Vừa lúc đó, có tiếng vó ngựa gấp rút vang lên bên ngoài quán. Tên chủ quán hấp tấp bước ra đường. Vó ngựa vang từ xa, thoạt đầu nhỏ, dần dần lớn, cuối cùng thì dừng lại. Lệ Tuyệt Linh cau mày:
- Không ít người sắp đến đây!
Thân Xương Ngọc gật gù:
- Nhiều hay ít chẳng liên quán gì đến bọn tạ Có quan lộ là có bộ hành, không ai có độc quyền cả, cứ ăn uống rồi lên đường.
Kế tiếp tiếng chân người vang lên răm rắp.

Sau cùng chủ quán đưa vào bảy, tám kỵ sĩ, nhìn thoáng qua cũng biết là ngay là những nhân vật bất phàm. Hiển nhiên họ là những tay cao thủ võ lâm.
Người đi dầu trạc độ ngũ tuần, mày rậm, mắt sâu, tà áo cuộn lên, quấn quanh hông. Theo sau lão này còn sáu người nữa.
Người thứ nhất có gương mặt trẹt một cách quái dị, mắt mũi và miệng thay vì ló ra như người thường lại thụt sâu vào dưới làn dạ
Người thứ hai là một trang hảo hán to lớn, người thứ ba thì gầy như que củi, nửa vành tai tả khuyết mất. Người thứ tư có dáng dấp thư sinh, vận áo xanh, cầm quạt song lại có vẻ hung tợn. Chừng như là một tên đồ tể, nửa chừng bỏ cái nghiệp xẻ thịt mà xoay qua nghề cầm bút cho nên sát khí vẫn còn ẩn hiện nơi thần sắc. Hoặc giả đó là một tay chuyên sát nhân nhưng lại thích ăn bận theo văn nhân.
Người thứ năm là một đại hán song cử động lại giống nữ nhân.
Người cuối cùng có thân vóc lực lưỡng, mặt đen mắt to, khí thái cực kỳ hung mãnh.
Họ vào quán mang theo cái nhiệït náo làm sôi động không gian tịch mịch của ngôi quán nghèo nàn này. Hôm nay đúng là ngày đại phát tài của chủ quán, niềm vui bốc rực nơi gương mặt hắn. Có lẽ từ lâu lắm rồi, hắn mới được dịp rối rít. Người trạc ngũ tuần hình như là cầm đầu bọn họ, ngồi xuống rồi, chẳng nói năng gì, chỉ đảo mắt nhìn quanh ngôi quán. Gã mặt thụt cất tiếng oang oang:
- Chủ quán đâu? Ngươi điếc chăng? Sao ngươi chẳng đáp lời ta?
Gã có bảo gì đâu. Chẳng qua là gã muốn tỏ thái độ hống hách vậy thôi. gã chưa bảo gì thì chủ quán phải đáp làm sao?
Chủ quán hấp tấp bước đến trước mặt hắn. Hắn kê ra một dọc thức ăn, toàn là những thứ chỉ có ở những đại tửu lâu tại các thành lớn thì mới có thể cung cấp. Chu?
quán trố mắt, sững sờ. Lệ Tuyệt Linh mỉm cười thốt:
- Gã chủ quán khổ rồi đó nhé !
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Hắn làm như đây là một ngôi tửu lâu chuyên đón tiếp khách vương hầu.
Đại hán mặt thụt vỗ bàn hét lớn:
- Sao chưa đi bảo nhà bếp sửa soạn những thức ăn đó mà dọn lên, lại đứng ỳ ra đó ?
Chủ quán xuất mồ hôi lạnh, lí nhí :
- Các vị hiểu cho ! Một ngôi quán côi giữa vùng hoang vắng, làm thế nào có những món cao lương mỹ vị cung cấp cho khách sang. Bất quá tiểu nhân chỉ có tích trữ vài món tầm thường để cho khách lỡ

đường lót dạ.
Đại hán bất chấp đạo lý, hét:
- Ta chẳng cần hiểu ! Ngươi mở quán là phải có cái ăn cái uống, ta muốn ăn muốn uống cái gì là phải có cái đó cho ta.
Hắn buông luôn mấy câu thô lỗ nữa, khó nghe vô cùng. Chủ quán một mực van xin thông cảm. Đại hán một mực mắng aong oang. Hắn lại còn đứng lên toan hành hung. Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Thiệt là chói tai xốn mắt quá lắm!
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Đừng nên xung đột, chẳng lẽ vì cái chuyện nhỏ mọn đó mà hắn lại giết chết chủ quán hay sao?
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Đệ không chịu nổi !
Thân Xương Ngọc bình tĩnh :
- Chịu không nổi cũng cố mà nhịn !
Hoàng Quân Nhã lo sợ ra mặt. Nàng run người lên.
Vừa lúc đó, người ngũ tuần đặng hắng một tiếng thốt:
- Thôi đi, lão tam ! Ngươi có giết hắn cũng không đào đâu ra những món khoái khẩu của ngươi đâu. Cứ bảo hắn có gì dùng được thì hãy mang ra đây !
Chủ quán hấp tấp kể những món thượng hảo hạng mà quán có thể cung cấp.
Đại hắn mặt thụt lại hét:
- Những thứ đó, chó còn chê, ngươi bảo ai ăn chứ ?
Hắn vừa quát vừa liếc mắt sang bàn của Lệ Tuyệt Linh.
Lệ Tuyệt Linh nghe máu nóng bừng lên, đặt chén rượu xuống bàn kêu một tiếng cốp, trầm gương mặt. Thân Xương Ngọc vội đưa tay chụp lấy cánh tay của chàng, vừa lắc đầu thốt:
- Cứ để mặc cho súc sanh ngông nghênh, không nhìn hắn là đệ khỏi phải tức, chúng ta gặp lắm chuyện phiền rồi!
Lệ Tuyệt Linh nghiến răng:
- Cái thứ cẩu trệ đó … Thân Xương Ngọc chận lại:
- Lờ cho hắn đi ! Một lần bớt chuyện là thêm một lần nhàn!
Đại hán mặt thụt bật cười quái dị, không còn gì là úy kỵ ai nữa, cao giọng mắng:
- Bọn này từng gặp đủ hạng tay chơi. Gặp thứ thiệt còn không ngán, huống hồ là kẻ mượn rượu làm nư ? Đừng tưởng uống vài chén là trở thành anh hùng, muốn gì được đó.
Hắn khích rõ rệt. Hắn miệt thị rõ rệt. Chàng không nói gì, song gân trán vồng lên thấy sợ. Thân Xương Ngọc cứ thản nhiên, cứ uống, cứ

ăn. Hoàng Quân Nhã càng khiếp đảm hơn. Người ngũ tuần nhìn bọn Lệ Tuyệt Linh với ánh mắt lạnh lùng rồi hừ một tiếng thốt:
- Lão tam ! Bảo hắn dọn ra mấy thứ khá rồi mình lót dạ lên đường. Không nên đê?
việc nhỏ làm hỏng việc lớn đấy nhé !
Đại hán mặt thụt quay sang chủ quán hét:
- Có nghe không, con chó già ? Sao chưa chịu đi?
Chủ quán thở phào, quay mình bước vào trong ngay. Gã giống nữ nhân tặc lưỡi:
- Nóng nực lạ ! Đi dưới nắng thế mà còn khoan khoái, có phần dễ chịu hơn ngồi trong nhà. Đại sư ca ơi ! Cái công tác này thật là hành chúng ta đến khổ.
Đại sư ca là vị ngũ tuần, điểm một nụ cười:
- Lão thất ! Ngươi đúng là một quý tử trong gia đình, nắng không ưa, mưa không chịu. Mới xuất ngoại được một đoạn đường là đã kêu khổ rồi. Thế thì làm sao sống cái kiếp bôn ba khắp bốn phương trời được ? Những gì thiếu thốn lúc hành sự sẽ được đền bù lúc thành công. Hãy tập tính nhẫn nại chứ !
Lão thất thở ra :
- Nói để mà nói chứ ai lại chẳng biết thế hả đại sư ca ? Tuy nhiên muốn hưởng cái số tiền này, tiểu đệ nghĩ cũng chẳng nhàn cho lắm đâu.
Đại sư ca lại hừ một tiếng:
- Dĩ nhiên rồi ! Nếu là việc nhàn thì ai cần nhờ đến mình làm chi cho hao tiền tốn bạc chứ ?
Đại hán mặt thụt, đứng hàng thứ ba nên được gọi là lão tam, cất tiếng:
- Nói thật chứ cái công việc này, ngoài chúng ta ra chẳng ai dám làm đâu.
Đại sư ca gật đầu:
- Đó là cái chắc. Bằng cớ là họ chẳng nhờ ai khác hơn bọn mình. Bằng cớ là ho.
chấp nhận ngay số tiền thù lao mà chúng ta đề nghị.
Người có vẻ văn sĩ chen vào :
- Thinh danh của bổn phái chẳng phải tầm thường, hẳn là những kẻ đương đầu trong vụ này, nghe nói có bọn ta tham gia thì chắc chắn là chúng phải rùn mình. Cho nên tiểu đệ nghĩ việc này có thể là tiền hung hậu kiết, chẳng đáng lo ngại lắm. Biết đâu đối phương đành phải nhượng bộ.
Người to lớn cười vang:

- Đừng khoe khoang lắm, lão ngũ ! Nếu có xảy ra cuộc động thủ thì liệu ngươi có đủ sức áp đảo đối phương không? Hay cũng chỉ ỷ lại vào bản lãnh của ta đây ? Thế thì đừng có mượn oai lực của ta mà khoát lác!
Đại hán to lớn nổi giận, toan sừng sộ. Đại sư ca vội khoát tay:
- Thôi im đi. Đừng cãi, ồn lắm, ta muốn nghỉ ngơi!
Gã mất nửa vành tai hừ một tiếng:
- Cái gã chủ quán chết dí nơi nào rồi ? Lâu quá sao gã không mang rượu và thức ăn ra ?
Một vài người khác tiếp nối mắng oang oang.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 28
Lại gặp oan gia

Rồi chủ quán cũng mang thức ăn và rượu ra dọn đầy bàn.
Họ ráp lại ăn uống liền, không cần ai mời ai, không cần khiêm nhượng.
Tiếng nhai nhách nhách, tiếng nuốt tróc tróc, tiếng nốc ừng ực vang lên hoà lẫn với tiếng chén đũa chạm nhau. Họ ăn như nhịn đói từ mấy hôm liên tiếp rồi.
Lệ Tuyệt Linh thấp giọng gọi Thân Xương Ngọc:
- Chúng là ai, lão ca có biết chăng?
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Không !
Lệ Tuyệt Linh uống một hớp rượu:
- Nhất định là đồng nghề với chúng ta rồi !
Thân Xương Ngọc thở dài:
- Chúng có tác phong như thế đó, thảo nào mà chính phái chẳng khinh bỉ Hắc Đạo. Cùng xuất thân từ võ lâm mà lại chọn Hắc Đạo là một điều đáng trách rồi. Thế mà còn làm bại hoại luôn toàn thể những người trong Hắc Đạo. Như bọn ta đây là người trong Hắc Đạo, dù muốn dù không cũng chịu ảnh hưởng do hành vi của chúng gây ra. Bọn ta không chịu được hành vi đó thì còn ai chịu nổi chứ ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Có lý !
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Khoan nói đến cái ảnh hưởng sâu xa, phải biết là chúng đến đây

làm cái hứng uống rượu của bọn ta tiêu tan mất.
Lệ Tuyệt Linh uống cạn chén rượu, tay vừa cầm bình rót thêm một chén nữa, vừa thốt:
- Thôi thì mặc kệ chúng, bọn ta cứ ăn uống rồi lên đường.
Thân Xương Ngọc cau mày:
- Đệ uống nhiều lắm rồi đó. Liệu rượu có giục đệ sanh sự chăng?
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Muốn sanh sự thì cứ làm, không muốn thì thôi, chứ nào phải là do rượu? Đành là rượu làm loạn tâm trí, song đối với kẻ nào kia, chứ đối với đệ thì nó chẳng gây được ảnh hưởng nào cả.
Thân Xương Ngọc gật gù:
- Được vậy thì càng hay Tuy nhiên đệ đừng quên là chúng ta cần nhẫn nhịn, trừ trường hợp bất khả kháng. Huống chi, muốn sanh sự thì đệ cũng cần phải đánh giá đối tượng xem chúng có đáng cho chúng ta động thủ hay không!
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Kỳ quái thật ! Trong vòng mấy hôm nay, chúng ta gặp toàn là những bọn tầm thường. Sao mà trong bọn lục lâm hắc đạo, lại có lắm kẻ bất tài vô tướng thế, nghĩ cũng chán ghê!
Thân Xương Ngọc cười khổ:
- Hơi đâu mà quan tâm đến bọn tạp nhạp đó! Nếu tất cả bọn lục lâm đều được như đệ thì làm gì có sự phân biệt Hắc Đạo và Bạch Đạo? Bởi dù là Hắc Đạo, dù là Bạch Đạo, cả hai đều cũng xuất xứ từ võ lâm. Sở dĩ có sự phân biệt đó là vì nhân cách của những phần tử mà thành. Kẻ cướp có lương tâm, trọng nghĩa khinh tài thì đâu còn là tai họa của thành phần lương thiện trong võ lâm. Ta nghĩ, Hắc Đạo như chúng ta thì còn hơn xa Bạch Đạo mà chuyên độc thiện kỳ thân.
Bỗng Hoàng Quân Nhã hỏi:
- Mình chuẩn bị ly khai chứ nhị vi đại hiệp?
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Ăn xong là chúng ta đi ngay!
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Nhưng cũng còn chờ uống vừa đủù mới đi chứ!
Hoàng Quân Nhã lộ vẻ lo ngại:
- Tiểu nữ xem ra những người đó có cái tà khí đáng sợ! Họ lại hung hăng, hiếu động. Ở lâu rất có thể chúng ta sẽ gặp phiền phức với họ. Ly khai sớm là hơn!
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Cô nương sợ à? Có bọn tại hạ Ở đây thì liệu kẻ nào dám chạm đến cô nương mà lo chứ?

Chàng tức uất từ lâu, trong nhất thời quên dè dặt nên thốt hơi lớn tiếng một chút.
Bọn bảy người kia đều nghe rõ. Chúng đưa mắt nhìn nhau, người mặt thụt cất tiếng trước:
- Các huynh đệ nghe chứ ? Có kẻ vỗ ngực xưng hùng đó ! Ha ha ! Bong bóng trâu thì thổi cách nào cho lớn bằng con trâu được ? Chỉ sợ vỡ mất mà thôi! Trước mặt bọn ta mà buông thói ngông cuồng là cầm như gặp quỷ sứ câu hồn rồi đấy. Quả là chán sống thật mà!
Người văn sĩ cười nhẹ tiếp:
- Tự ngàn xưa, anh hùng thì phối hợp với mỹ nhân. Mà mỹ nhân thì phải được ve vuốt trên mọi phương diện. Do đó những kẻ bất tài phải tự thổi phồng lên để chiếm con tim người đẹp. Chúng ta không nên lấy làm lạ là thỉnh thoảng gặp phải mấy kẻ sanh hùng bên cạnh một đóa hoa biết nói. Theo cái lý đó mà suy ra, kẻ kia không đáng cho chúng ta chú ý!
Người có dáng nữ nhân phụ hoạ:
- Ai muốn sống thì phải ghi nhớ câu đó nằm lòng! Ha ha ha … Đại hán to lớn nốc chén rượu kêu ực một tiếng, rồi hậm hực:
- Mẹ kiếp! Ta đã xốn mắt ngay từ lúc vào đây trông thấy hai nam một nữ đó rồi.
Chúng là cái quái gì? Hừ ! Hai nam mà đèo một nữ. Nàng ấy chịu đựng nổi hai người à? Hừ ! Hừ ! Đúng là một gia đình tạp nhạp!
Người văn sĩ lại cười vang :
- Sắc dục mà. Chúng đâu có phải là thần là thánh. Huống hồ chi chúng chỉ là bọn rượu thịt.
Cả bọn mỗi người một vài câu, thốt oang oang, cười ha hả. Dĩ nhiên là Lệ Tuyệt Linh, Thân Xương Ngọc và Hoàng Quân Nhã đều nghe rõ.
Lạ thay Lệ Tuyệt Linh vụt trở nên trầm tĩnh lạ. Thay vì phát tác ngay, chàng ung dung nâng chén rượu, ung dung uống. Rồi cầm đũa, gắp thức ăn, nhai, nuốt như thường.
Chàng cũng không hề cau mày.
Thân Xương Ngọc biết rõ khi Lệ Tuyệt Linh trở nên trầm tĩnh như vậy là sự phẫn uất dâng cao tột đỉnh rồi. Và trong trường hợp đó, không một mãnh lực nào làm tiêu tan được cái sát khí đang bốc bừng bừng nơi chàng.
Nhất định là phải có đổ máu.
Hoàng Quân Nhã vừa thẹn vừa giận, run người lên, đôi đũa nơi tay suýt rơi mấy lượt. Đưa chén rượu lên môi, dùng chén rượu che khuất miệng, Thân Xương Ngọc thấp giọng hỏi:

- Đệ nhất định làm?
Không chút đắn đo, Lệ Tuyệt Linh gật đầu, rồi hỏi lại:
- Còn nhẫn nhịn được nữa sao chứ?
Thân Xương Ngọc thở dài:
- Cũng được ! Đó là tự chúng muốn! Mình tránh ra thì họ lại nhích vào thì đành phải vậy thôi ! Mình đến chân tường rồi, không thể nhẫn được nữa!
Lệ Tuyệt Linh cười khan:
- Có những kẻ chưa thấy quan tài thì vẫn cho là mình trường thọ. Ngu đến thế là cùng !
Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:
- Ngay bây giờ ư?
Lệ Tuyệt Linh lại cười:
- Gấp gì, lão ca! Ăn no, uống đã, xong rồi hãy tính. Đệ chỉ sợ không đủ no, rồi chốc nữa ngửi mùi máu thì lại ngán cơm mấy bữa liền thì thật là mất sức. Được lúc nào thì cứ ăn bù lúc đó.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Đúng là ma đưa lối, quỷ dẫn đường. Nào có ân oán gì giữa nhau cho cam. Thế mà chúng lại tìm họa. Thật ta không hiểu nổi cái ngu của con người!
Lệ Tuyệt Linh uống một ngụm rượu, tiếp:
- Đệ cố nhẫn đó chứ! Xong đã đến lúc cuối rồi. Đệ có thể nghe chửi suốt ngày nhưng không chấp nhận cho ai làm nhục đệ!
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Không chấp nhận được là phải chỉnh. Ta đồng ý sự giáo huấn đó!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Đương nhiên là phải giáo huấn!
Bên kia, người mặt thụt bật cười quái dị:
- Các vị léo nhéo chi đó? Tranh luận về cái việc đêm nay ai sẽ được phần ngủ chung với người đẹp trước phải không? Hay là tìm hiểu bọn này là những ai, rồi quỳ xuống mà nhận tội?
Người văn sĩ lắc đầu:
- Không có cái việc tranh phần ưu tiên đâu, bởi họ còn bận tâm lo lắng là nhận tội sao cho chúng ta hoan hỉ mà tha thứ kia mà! Lòng dạ đâu mà nghĩ đến chuyện khoái lạc chứ !
Cả bọn cùng cười lên khanh khách.
Ung dung nâng chén rượu uống cạn, ung dung đặt chén xuống, thong thả lau mép, Lệ Tuyệt Linh xô ghế đứng lên. Trước hết chàng nhìn Thân Xương Ngọc điểm một nu.
cười. Sau đó mới quay mình, nhắm nửa mắt quan sát bảy người một

lượt, đoạn trầm giọng hỏi:
- Bảy vị nói những lời nham nhở mãi như vậy đã đủ chưa? Các vị hẳn là đã chán cái nhàn nên muốn có một cuộc nhiệt náo chăng?
Người mặt thụt bật cười hắc hắc:
- Đến bây giờ bé con mới lên tiếng phản đối à?
Lệ Tuyệt Linh bình tĩnh tiếp:
- Nơi đây là một điếm cỏ sơ sài, bọn tại hạ vào nghỉ chân. Các vị cũng vào nghỉ chân. Chúng ta không quen nhau, không thù oán, các vị lại mang bọn tại hạ ra làm đầu đề mà nói năng châm biếm, như thế là có ý tứ gì? Chẳng lẽ các vị ngứa tay ngứa chân đến không chịu nổi ?
Người mặt thụt cao giọng gần như nạt đùa:
- Nói nhiều quá ! Ta chỉ đáp một câu:
Bọn các ngươi là đồ tồi !
Vài kẻ phụ hoa. vang dội.
Lệ Tuyệt Linh sờ vào chiếc vỏ đao, từ từ tiếp:
- Có những kẻ chẳng biết chết sống là gì. Rủi thay các vị lại ở trong số đó. Tại hạ thì không có thói quen kiên nhẫn song đối với các vị thì tại hạ cố gắng thử kiên nhẫn một lần xem sao. Thú thật tại hạ đã làm một việc trên sức mình, và giờ đây thì không thể tiếp tục kiên nhẫn nổi nữa… Người mặt thụt vụt cười ha hả :
- Ai bảo ngươi nhẫn nhịn ? Trước mặt người đẹp kia thì nên múa máy cho có vẻ anh hùng một chút, biết đâu ngươi sẽ có thể thủ thắng. Nếu ngươi thắng thì người đẹp phải phục lăn, rồi ngươi đòi hỏi gì mà nàng chẳng đáp ứng?
Lệ Tuyệt Linh nhếch nụ cười:
- Múa may như thế nào ? Các vị thử đưa ra một phương thức đi !
Người mặt thụt bĩu môi:
- Cho ngươi tự tiện !
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Các vị khiêu khích trước thì các vị cứ chọn phương pháp đi. Hoặc một đối một, hoặc một đối bảy. Bất cứ phương thức nào, tại hạ cũng chấp nhận cả.
Đại hán to lớn nổi giận quát:
- Khoác lác ! Ngươi là cái quái gì mà dám nói là một đối bảy. Cho ngươi biết, một đối một thì ngươi cũng khó mong mà sống sót. Câm đi cho ta nhờ !
Người giống nữ nhân cười hắc hắc:
- Lão thất ơi. Nổi giận làm chị Những con chó điên đâu còn biết sợ là gì mà ngươi phải la lối cho rát cổ chứ.

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Tại hạ chờ quyết định của các vị đây. Đừng làm mất thì giờ nữa.
Người giống nữ nhân bĩu môi:
- Ngươi nhất định muốn chết?
Lệ Tuyệt Linh bắt đầu bỏ cái giọng lễ độ:
- Nói mãi mà không làm là hèn. Hèn thì cút đi cho ta đỡ bẩn mắt.
Người giống nữ nhân hét to:
- Ngươi cứ bước ra là tức khắc có người sửa trị ngươi.
Lệ Tuyệt Linh cao giọng:
- Ta chấp tất cả bảy tên đó. Cứ bước ra hết đi cho ta thu thập một lần.
Người cao lớn bước ra liền:
- Một mình ta cũng đủ đập nát ngươi, cần gì phải có nhiều người.
Người mặt thụt gọi:
- Lão thất, nhường cho ta đi!
Người cao lớn lắc đầu:
- Không được. Ta phải tự tay thu thập hắn thì mới hả được cái tức đang bốc trong lòng đây.
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Ta sẽ cho ngươi hả cái tức vĩnh viễn mà về luôn địa phủ.
Người giống nữ nhân chen vào:
- Ta giành phần giáo huấn hắn, không ai được tranh với ta.
Ngươi ngũ tuần từ từ đứng lên, quắc đối mắt phẫn nộ, bắn hung quang sang Lê.
Tuyệt Linh:
- Tiểu tử. Hôm nay ngươi khó sống là cái chắc. Ngươi có biết bọn ta là những ai chăng?
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Là những ai ? Là cái quái gì thì có quan chi đến ta!
Người ngũ tuần điểm một nụ cười nham hiểm:
- Ngươi đúng là kẻ bịnh không còn thuốc chữa. Chết cũng đáng với cái thói ngông cuồng đó!
Đại hán to lớn hét:
- Cứ giết hắn đi đại sư cạ Nói dông dài với hắn làm chi nữa.
Lệ Tuyệt Linh bình tĩnh thốt:
- Ta đã bảo là tất cả bảy súc sanh hãy cùng vào một lượt. Có gan thì vào ngay, không gan thì cút gấp. Đừng léo nhéo nữa, bẩn tai ta lắm!
Người mặt thụt đá bay một cái bàn, quát:
- Lại đây mà nạp mạng, con chó điên!
Lệ Tuyệt Linh từ từ rút thanh Sanh Tử Kiều ra, từ từ thốt:

- Kẻ nào muốn chết sớm thì cứ bước tới !
Người mặt thụt gầm lên một tiếng, nhún chân tung mình lên không, đảo lộn thân hình, đầu dưới, chân trên, mỗi tay cầm một chiếc Nga My Thích. Tay vung thích chớp, đôi thích nhắm vào Lệ Tuyệt Linh phóng tới.
Tư thế tấn công cũng như chiêu thức cực kỳ quái dị.
Lệ Tuyệt Linh không hề nao núng, chờ đợi đôi thích đến gần, vung Sanh Tử Kiều gạt bắn đôi thích qua một bên. Tay kia vút chiếc vỏ đao ngang qua, đầu vỏ đao đập vào mặt đối phương, chiếc mũi nát nhừ, máu phun ra thành vòi.
Người mặt thụt bị dư lực của thế đao hất rơi ngoài xa mất thước.
Một bóng người bay vút đến nhưng Thân Xương Ngọc đã chờ sẵn. Chiếc búa lao đi, lưỡi búa phớt qua đầu người đó, chém bay vành khăn vấn đầu, lấy luôn một mảng dạ Người đó đảo đảo mình, chưa xuất chiêu công đã ngã nhào xuống. Cuộc chiến vừa khai diễn thì đối phương đã thọ thương hai mạng rồi.
Người ngũ tuần biết là gặp phải đại kình địch, vụt quát to:
- Dừng tay!
Thân Xương Ngọc thu hồi chiếc búa, đưa tay sờ lưỡi, thản nhiên như không có việc gì xảy ra. Lệ Tuyệt Linh tra đao vào vỏ, đầu vỏ chống xuống một chiếc ghế, dựng chuôi đao lên, tỳ cằm vào đó nhìn đối phương, điểm một nụ cười.
Ngươi ngũ tuần trầm giọng:
- Các ngươi đánh trọng thương người của ta như thế đó thì tính sao với ta đây?
Lệ Tuyệt Linh so vai:
- Tính cái quái gì ? Giết chết cả bọn ngươi còn chưa thành vấn đề, huống hồ chỉ mới hạ vài mạng.
Người ngũ tuần hét lớn:
- Hay cho lũ cuồng phu ! Các ngươi tên họ là gì? Cung khai đi rồi thọ tôi!
Lệ Tuyệt Linh cười lớn:
- Sắp chết đến nơi rồi mà còn đòi biết tên họ bọn này làm chi chứ?
Rồi chàng tiếp:
- Được rồi, ngươi muốn biết thì ta nói cho mà biết, biết để kiếp sau đầu thai lên thì tránh chạm đến bọn tạ Ta là Lệ Tuyệt Linh, còn lão hữu của ta là Thân Xương Ngọc đó. Ngươi còn muốn hỏi chi thêm nữa chăng?
Người ngũ tuần trố mắt kêu lên:
- Lệ Tuyệt Linh! Lệ Tuyệt Linh!

Y bật cười cuồng dại, tiếp luôn:
- Tấu xảo thay ! Cừu hận chưa thanh toán thì tân cừu lại cấu kết thêm!
Y nghiến răng, rít lên:
- Hôm nay đúng là các ngươi tự đút đầu vào rọ. Bọn ta tìm các ngươi khắp bốn phương trời. Không ngờ ma xui quỷ khiến cho các ngươi tự dẫn xác đến.
Lệ Tuyệt Linh chớp mắt:
- Ngươi đi tìm bọn ta?
Người ngũ tuần hừ một tiếng:
- Ngươi biết ta là ai chăng?
Không đợi Lệ Tuyệt Linh nói gì, y tiếp luôn:
- Ngũ Tự Tạo, chưởng môn nhân Thập Toàn Phái, ngoại hiệu là Đại Chùy Đầu là ta đây!
Lệ Tuyệt Linh ạ lên một tiếng, bật cười khan:
- Thật là lỗi quá! Một đại nhân vật ở trước mắt thế mà vẫn không nhận ra. Trời đất rộng bao la mà sao con đường ta đi lại hẹp quá, ngắn quá, luôn luôn gặp oan gia!
Ngũ Tự Tạo hét to:
- Đừng đắc ý, tiểu tử ! Hôm nay ngươi phải trả món nợ máu cho Thập Toàn Phái.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Giả như có món nợ máu đó thì chẳng phải là ta cố tình vậy. Tại các ngươi cam tâm tình nguyện giúp cho Kim San Khách Mạnh Ngạn thì các ngươi cũng phải cam tâm tình nguyện tiếp nhận hậu quả chứ. Nào phải lỗi tại ta đâu mà hòng nuôi oán hận. Ta tưởng ngươi nên bỏ qua luôn để khỏi phải trải qua một lần tang thương nữa.
Ngũ Tự Tạo căm hờn:
- Thập Toàn Phái không bao giờ dung thứ cho ngươi về việc cũ, huống chi ngươi lại gây thêm tân cừu.
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Không bỏ qua thì ngươi làm gì được ta ?
Ngũ Tự Tạo quát:
- Rồi ngươi sẽ thấy !

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 29
Đao môi kiếm lưỡi

Đưa tay chỉ từng người một bên đối phương, Lệ Tuyệt Linh điểm danh:
- Ta biết, ngươi là Tiêu Trí Niên, ngoại hiệu Trại Nhi Vương, ta sẽ đưa ngươi xuống diêm đài, dọ lại kỹ với Nhị Vương nào đó của ngươi, xem có giống thật hay không ?
Tiêu Trí Niên gầm lên:
- Ta đập chết con chó điên. Nó sủa chối tai quá chừng.
Lệ Tuyệt Linh lờ đi, tiếp tục điểm danh:
- Còn ngươi là Sách Quý, ngoại hiệu Viên Vương, một con gấu chó song lại lấy loài khỉ làm ngoại hiệu.
Sang qua người có dáng văn sĩ, chàng tiếp:
- Ngươi là Ngưu Hoá Phong, ngoại hiệu Đồ Phu Tú Sĩ, một kẻ thay vì cầm bút lại cầm dao mổ lợn.
Đến người mất nửa vành tai, chàng cười nhẹ:
- Đây là Song Thích Ngại Phàm, còn tên kia đúng là Vượt Thiên Thử Hà Nguyên Chàng chỉ luôn người cuối cùng đang ngồi thở ồ ồ trên ghế tiếp:
- Hắc Đao Triệu Linh phải không ?
Ngũ Tự Tạo hét:
-Không ai mượn ngươi lập danh sách. Cứ bước đến tử chiến với ta.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Thế thì mời tất cả cùng ra ngoài kia.
Thân Xương Ngọc đứng lên lạnh lùng thốt:
- Không lẽ mọi tiện nghi trong thiên hạ đều dành cho Thập Toàn phái cả sao?
Bảy người đánh với một người thì không hợp lý lắm đó nhé. Như vậy không anh hùng đó nhé. Hãy tỏ ra mình có tư cách một chút cho ta đừng khinh bỉ.
Ngũ Tự Tạo thở một hơi đầy không khí, gằn từng tiếng:
- Thân Xương Ngọc. Ngươi là một tay vương bá tại Trung Điền Sơn, ngoài ra còn là thủ lãnh bọn Liệp sát thủ trong Hắc Lâu. Giữa chúng ta từ nhiều năm qua chưa từng có một điểm nhỏ ân oán giang hồ, thì cái việc hôm nay ngươi không nên can thiệp vào bởi nó chỉ liên quan đến Lệ Tuyệt Linh mà thôi. Nếu ngươi ngoan cố muốn sính tài, ta cho là ngươi sẽ không toại nguyện mà thành ra phải mất mặt với đời đó.
Thân Xương Ngọc bĩu môi:
- Ngươi uy hiếp ta hay cảnh cáo ta đó!
Ngũ Tự Tạo cao giọng:
- Tùy ngươi muốn hiểu sao thì hiểu.
Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Nếu ta muốn can thiệp ?
Ngũ Tự Tạo cười mỉa:
- Thì kẻ đó chịu đồng số phận với hắn. Kẻ đó phải giả từ cuộc sống.
Ngẩng mặt lên không, Thân Xương Ngọc cười dòn:
- Ta muốn biết các ngươi có biện pháp gì bắt buộc một kẻ đang tha thiết yêu đời như ta phải giả từ cuộc sống.
Ngũ Tự Tạo thoáng biến sắc:
- Thân Xương Ngọc. Quả thật ngươi định chống đối với Thập Toàn Phái?
Thân Xương Ngọc chớp mắt:
- Rồi sao chứ ? Thập Toàn Phái là cái quái gì mà ta phải kiên sợ né tránh? Đừng quá tự cao, ngươi phải hiểu rằng càng lên cao càng rơi nặng đấy.
Tiêu Trí Niên cao giọng chen vào:
- Thân Xương Ngọc, ai khác thì còn sợ Huyết Phủ của ngươi, chứ bọn Thập Toàn Phái không xem ngươi ra gì đâu.
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Các ngươi nói nhiều quá, ta chán nghe lắm rồi. Đã muốn động thủ thì cứ động thủ, đừng làm mất thì giờ.
Viên Vương Sách Qúy căm phẫn:
- Động thủ rồi ta chỉ sợ ngươi hối hận thôi.
Ngưu Hoá Phong tiếp nối:
- Bảy đánh hai, ta sợ gì . Nào các anh em, cứ vào ngay đi thôi.
Ngũ Tự Tạo khoát tay, cố nhẫn nhịn:
- Ngươi có ước lượng hậu quả kỹ chưa?
Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:
- Nghĩa là sao?
Ngũ Tự Tạo hớp một hơi dài không khí:
- Ngươi là thủ lãnh bọn Liệp Sát Thủ trong Hắc Lâu mà quy củ của Hắc Lâu rất thâm nghiêm, phàm chưa có lệnh của Lâu Chủ thì thuộc hạ không được xuất ngoại kết oán gây thù. Bây giờ ngươi vì bênh vực cho Lệ Tuyệt Linh, ngang nhiên chống đối với Thập Toàn phái thì Hắc Lâu sẽ bắt tội vì ngịch môn quy, ngươi sẽ phải ăn nói làm sao?
Hà huống ta cùng Hắc Lâu có liên quan với nhau, Thư Kiếm Từ Phi là vị đường thúc của ta, sẵn sàng làm bất cứ việc gì cho tạ Ta khuyên ngươi nghĩ kỹ lại đi!
Thân Xương Ngọc cười lạnh:
- Ngươi biết rõ quy củ trong Hắc Lâu hơn cả ta.
Ngũ Tự Tạo tiếp luôn:

- Ta để cho ngươi mấy phút suy nghĩ đó Thân Xương Ngọc.
Thân Xương Ngọc cao giọng:
- Cho ngươi biết quy củ trong Hắc Lâu đối với ta chẳng có ý nghĩa gì, quy củ đó không ước thúc ta được. Cũng như Hắc Lâu không có quyền chi phối việc riêng của ta.
Nếu có bọn Hắc Lâu tại đây, chúng điềm nhiên để ta hành động thì thôi, bằng có ke?
nào ngăn chận thì kẻ đó phải rơi đầu dưới nhát búa của ta.
Không ngờ Thân Xương Ngọc đáp như thế, Ngũ Tự Tạo hết sức hãi hùng kêu lên:
- Ngươi dám nói một câu đại nghịch như vậy hẳn là ngươi muốn tạo phản?
Thân Xương Ngọc lạnh lùng:
- Ta không cần tạo phản với Hắc Lâu, bởi Hắc Lâu không xứng đáng làm một đối tượng của sự tạo phản. Nếu ngươi định mang hai tiếng Hắc Lâu ra dọa ta khiếp thì thật là ngươi lầm. Lầm ta rồi đó.
Ngũ Tự Tạo kêu lớn:
-Ta sẽ báo cáo với Từ Phi… Thân Xương Ngọc cười ngạo nghễ:
- Nếu có cơ hội, ngươi nên báo cáo thẳng với Tào Nghệ thì hơn, bởi Tào Nghệ là Lâu Chủ có toàn quyền định đoạt, chứ còn Từ Phi thì bất quá chỉ là một tay sai trong Hắc Lâu thôi. Từ Phi thì làm gì được ta?
Ngũ Tự Tạo đỏ mặt:
-Ngươi phản rồi. Ngươi phản bội lại Hắc Lâu. Thật là đáng khinh bỉ.
Thân Xương Ngọc điểm một nụ cười:
- Tào Nghệ cho ngươi bao nhiêu tiền? Hứa hẹn gì với ngươi? Bảo vệ ngươi thế nào? Từ bao lâu rồi ngươi làm cái nghề giận vay mắng mướn này?
Ngũ Tự Tạo sôi giận cực độ:
- Ngươi sẽ bị Hắc Lâu dành cho hình phạt nặng nề nhất.
Thân Xương Ngọc bĩu môi:
- Nếu chúng thắng tạ Nhưng ngươi có cơ hội báo cáo chăng? Ngươi có cơ hội mục kích cuộc chạm trán sau này giữa ta và Hắc Lâu chăng? Bởi ngươi đâu còn sống sót quá ngày hôm nay, sau khi ta động thủ.
Ngũ Tự Tạo nhún chân nhảy vọt ra bên ngoài, đồng thời gọi to :
- Ra đây hai tên súc vật, cho ta sớm hoá kiếp cho các ngươi.
Bọn Sách Quý, Ngưu Hoá Phong, Tiêu Trí Niên và Hà Nguyên cũng theo ra lập tức. Ngại Phàm cũng mang mặt đầy máu gắng gượng theo ra. Chỉ còn lại Triệu Linh không đi nổi, đành ở lại tại chỗ.

Thân Xương Ngọc vừa nhồi lưỡi búa vừa cười hỏi Lệ Tuyệt Linh:
- Bắt đầu chưa, lão đệ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Vào cuộc là vừa. Chúng đã sẵn sàng rồi kìa.
Đoạn quay qua Hoàng Quân Nhã, chàng dặn:
- Cô nương cứ ngồi yên đó. Thích thì xem, bằng sợ hãi thì nhắm mắt lại. Tại hạ nói sợ là ám chỉ vào cảnh đổ máu đó, chứ chẳng một kẻ nào chạm đến cô nương đâu.
Hoàng Quân Nhã rung rung giọng:
- Hai vị hãy cẩn thận… Lệ Tuyệt Linh khoát tay:
- Bất tất phải lo ngại. Thanh toán chúng là một việc dễ làm như cho tay vào túi lấy vật.
Bên ngoài cửa quán, sáu nhân vật Thập toàn Phái chiếm vị trí thuận lợi tạo thành hình cánh cung. Thân Xương Ngọc đứng tại trung tâm hình vành cung đó.
Bên trong quán, Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng nhìn Hắc Đao Triệu Linh ngồi trên ghế, chừng như chàng đang suy tư về một điều gì.
Không thấy chàng bước ra, Ngũ Tự Tạo gọi to:
-Ngươi còn làm gì trong đó ? Bây giờ ngươi có hối hận cũng muộn mất rồi. Hãy ra đây ngay mà thọ tội.
Hà Nguyên hét:
- Dù có sợ chết thì ngươi cũng chẳng trốn đi đâu cho khỏi.
Thân Xương Ngọc cũng lấy làm lạ khi không thấy Lệ Tuyệt Linh bước ra, vội nghiêng đầu nhìn vào trong. Chỉ nhìn thoáng qua, y cũng biết Lệ Tuyệt Linh định làm gì rồi.
Lệ Tuyệt Linh đang suy nghĩ là có nên giết Hắc Đao Triệu Linh chăng. Hắc Đao Triệu Linh thọ thương không nặng lắm mà cũng chẳng nhẹ gì. Như vậy là hắn còn cư?
động được. Nhưng hắn lại làm ra vẻ như không đứng lên nổi.
Có hai giả thuyết cho tình trạng đó của Triệu Linh. Hoặc giả hắn giả vờ để thực hiện một mưu toan và cái đích của hắn hẳn là Hoàng Quân Nhã. Hoặc giả hắn xảo quyệt lánh nặng tìm nhẹ, mượn cái cớ thọ thương để tránh tham gia cuộc chiến, để mặc đồng bọn động thủ. Nếu đồng bạn thắng là hắn ngồi nhà hưởng khỏe. Nếu đồng bọn bại thì đương nhiên tất cả đều bị bại. Giả như có bị bại thì có tham gia trận chiến hay không cũng bị hại như thường. Thì tội gì phải nhọc sức để chung quy rồi cũng vẫn bị hại? Nhưng giả thuyết thứ hai không vững bằng giả thuyết thứ nhất, bởi vì dù sao thì Triệu Linh cũng phải nghĩ đến sự an toàn của hắn, của đồng bọn và muốn được an toàn thì hắn phải bắt Hoàng Quân Nhã, dùng nàng làm phương

tiện để uy hiếp đối phương.
Lệ Tuyệt Linh đã nghĩ đến điều đó nên đang tìm cách ổn thỏa hủy diệt cơ hội thực hành của Triệu Linh, tránh phải sát hại hắn. Chàng không muốn mang tiếng sát hại một kẻ mất đi ít nhiều kháng lực.
Chừng như Ngũ Tự Tạo linh cảm có việc bất thường cho Triệu Linh, nên gọi to:
- Ngươi muốn làm gì đó ?
Tiêu Trí Niên cũng kêu lên:
- Đại sư cạ Gương mặt của hắn bừng bừng sát khí … Hà Nguyên cũng phụ họa:
- Hắn đang chăm chú nhìn Triệu bát đệ … Bỗng Ngũ Tự Tạo hét lớn:
- Lệ Tuyệt Linh ! Ngươi dám … Lệ Tuyệt Linh không buồn nhìn ra bọn Ngũ Tự Tạo, bất thình lình vung tay tả quét chiếc vỏ đao ngang qua Triệu Linh.
Đánh như thế là chàng chưa hạ độc thủ, bất quá chàng chỉ thử xem Triệu Linh có thật sự thọ thương nặng hay không. Ai cũng tưởng Triệu Linh kiệt sức đến độ không đứng lên nổi để theo đồng bọn ra ngoài.
Ngờ đâu khi hắn vừa thấy cánh tay của Lệ Tuyệt Linh vung lên là lập tức vọt mình rời ghế, nhanh nhẹn như người không bị thương.
Nhưng tay hữu của Lệ Tuyệt Linh đã chớp lên luôn, thanh đao bay lên trong khi Triệu Linh còn lơ lửng trên không. Một tiếng soạt vang theo, chiếc đầu của Triệu Linh văng ra ngoài cửa, chiếc xác còn dư đà vọt vút đi, chạm vào vách quán, rơi xuống.
Hắn không kịp rú lên một tiếng. Ung dung lau bản đao vào đế giày cho sạch máu, Lệ Tuyệt Linh quay mình, nhìn ra bọn Ngũ Tự Tạo, lạnh lùng hỏi:
- Ta có dám chăng?
Ngũ Tự Tạo mắng oang oang:
- Súc sanh ! Khát máu như ngươi là cùng. Hèn thật. Hạ độc thủ với một kẻ bất lực thì còn đâu là tư cách anh hùng.
Lệ Tuyệt Linh từ từ bước ra, đưa mắt nhìn chiếc đầu của Triệu Linh, xì một tiếng thốt:
- Đối với bọn lưu manh, ta có quyền dùng mọi thủ đoạn. Cho hắn mang cái tâm đó xuống tuyền đài mà tạo đất sống chờ đợi các ngươi.
Hà Nguyên gầm lên:
- Đại sư ca chưa động thủ thỉ còn chờ chừng nào nữa?
Sách Qúy sùi bọt mép:
- Tất cả cùng xuất thủ đi đại sư ca.

Ngũ Tự Tạo chưa kịp nói gì thì Thân Xương Ngọc đã vung tay, chiếc búa vụt lao đi như quả sách luyện chùy nhắm Ngũ Tự Tạo bắn tới. Ngũ Tự Tạo vội khoát chiếc Viên Đầu Chùy thành một vòng tròn ngăn chận lưỡi búa. Tiêu Trí Niên cũng vũ lộng thanh đao xông vào. Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ, khoa thanh Sanh Tử Kiều lướt tới nghinh đón. Khí thế của chàng hùng mãnh quá, Tiêu Trí Niên hơi khiếp vội thu đao lùi lại.
Trong khi đó Hà Nguyên tiến lên thay thế, quét chiếc Sư Hình Câu ngang lưng Lệ Tuyệt Linh.
Bên kia hai vũ khí chạm nhau, Ngũ Tự Tạo và Thân Xương Ngọc cùng tách rời ra.
Đồng thời Lệ Tuyệt Linh cũng nhảy tạt qua một bên, né chiếc Sư Hình Câu. Nhưng Ngại Phàm đã vung đôi thích lướt vào. Đôi Nga My Thích của hắn cũng khá lợi hại. Lệ Tuyệt Linh hét một tiếng, quỳ một chân xuống, tay tả quật chiếác vỏ đao lên gạt bắn đôi thích trượt ra ngoài, tay hữu lạng thanh đao bên dưới, chém đứt đôi chân của Ngại Phàm.
Ngại Phàm chưa kịp rú lên thì Ngưu Hoá Phong sè chiếc quạt kêu rẹt một tiếng, chặt xuống đầu của Lệ Tuyệt Linh. Lệ Tuyệt Linh không cần nhận định thế công của địch, lấy tay tả đập vào cánh chỏ hữu, thanh Sanh Tử Kiều bay ra, chặt đứt cổ tay cầm quạt của Ngưu Hoá Phong. Đến lúc đó, Ngại Phàm mới ngã chúi tới trước, đủ biết cuộc va chạm giữa Lệ Tuyệt Linh và Ngưu Hoá Phong diễn ra nhanh chóng như thế nào.
Ngại Phàm ngã, đôi tay vẫn còn cầm đôi Nga My Thích vừa chúi tới, hắn vừa thọc dôi thích vào hạ bộ của Lệ Tuyệt Linh.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 30
Quần ma mạt kiếp

Đôi Nga My Thích vút tới đúng lúc Lệ Tuyệt Linh nhún chân vọt theo thanh đao, thành thử thích trượt người và người nhân đó lướt ngang Ngại Phàm, tung chân đá tạt quạ Ngại Phàm bị cái đá đó, bắn tung lên không, lộn người mấy vòng mới rơi xuống. Ngưu Hóa Phong hết lên một tiếng lớn, bất kẻ cánh tay cụt, vừa vươn tay tả còn lại vừa nhào tới Lệ Tuyệt Linh. Lệ Tuyệt Linh tràn qua một bên đồng thời quay lại, thuận tay quất chiếc vỏ đao vào đầu Ngưu Hóa Phong. Một

tiếng bốp vang lên, đầu của Ngưu Hoá Phong vỡ vụn, hắn lảo đảo mấy lượt rồi ngã xuống.
Bên kia Thân Xương Ngọc và Ngũ Tự Tạo đã trao đổi nhau mấy chiêu rồi. Thật sự Thân Xương Ngọc giao đấu với hai người, Ngũ Tự Tạo và Sách Quý. Sách Qúy sử dụng chiếc đoản kích, len lỏi trong vùng phù ảnh, định tiếp cận đối phương mấy lượt song đều bị áp lực của chiếc búa đẩy bật ra ngoài.
Ngoài ra Tiêu Trí Niên cũng thừa sơ hở của Thân Xương Ngọc, chốc chốc lại tấn công một chiêu, tiếp trợ cho đồng bọn. Thân Xương Ngọc lờ đi, tuy chống với ba, song vờ quên đi một, còn hai, rồi nhân một tư thế thuận lợi, bất thình lình phóng chiếc búa bay qua đầu Tiêu Trí Niên.
Tiêu Trí Niên kinh hãi hụp đầu né tránh, chiếc búa trầm xuống một chút, hớt một phần vai của hắn. Đau quá, Tiêu Trí Niên nhảy tạt qua một bên, ly khai cục trường.
Không may cho y là lúc đó Lệ Tuyệt Linh xê dịch về phía y.
Chàng vừa nhặt xong thanh đao, thuận tay quét ngang một đường, lưỡi đao lia ngang cổ y, chiếc đầu bắn lên không, cái xác ngã tại chỗ.
Hà Nguyên đánh hụt chiêu đầu, đảo bộ lướt theo Lệ Tuyệt Linh, vung chiếc Sư Hình Câu đánh tới. Nhưng Lệ Tuyệt Linh đã kịp thời nghinh đón, khoa thanh đao thành một bức tường xung quanh cực kỳ kín đáo. Chiếc Sư Hình Câu chỉ chấp chới bên ngoài không làm sao thọc qua màn đao ảnh, vào sát mình chàng.
Thân Xương Ngọc dần dần bức thoái Ngũ Tự Tạo. Sách Qúy cũng bị bức thoái đến độ lúng túng, không còn xử dụng chiếc đoản kích đúng theo quy củ nữa.
Lệ Tuyệt Linh cười mỉa:
- Thập Toàn Phái tầm thường đến thế sao?
Hà Nguyên chẳng những không nhập nội được mà trái lại còn bị đao quang luôn luôn xoắn tít quanh mình, mồ hôi đổ ra như tắm, vừa thở hổn hển vừa đáp:
- Cuộc chiến chưa kết thúc, ngươi đừng khoát lác vội.
Bỗng Lệ Tuyệt Linh chỉa mũi đao xuống đất hét to:
- Xem đây !
Bàn tay ấn xuống chuôi đao, thân đao cong vòng, bất thình lình chàng buông tay, đao bật lên, tung bay thẳng đến Hà Nguyên. Hắn kinh hãi, khoát ngọn kích đủ mười ba lượt song không gạt trúng thanh đao, đồng thời hắn cũng lùi nhanh về phía hậu. Tuy nhiên thân pháp của hắn cũng không nhanh bằng đà đao đang bay đi. Một tiếng soạt vang lên, lưỡi đao lia ngang cổ hắn, tiện đứt chiếc đầu, đầu bay

đi, xác ngã xuống.
Thân Xương Ngọc thấy Lệ Tuyệt Linh lại đắc thủ lượt nữa, vội hét lên một tiếng, gia tăng tốc độ thủ pháp, vụt chiếc búa bay vù vù làm cho Ngũ Tự Tạo khiếp hãi, nhảy tránh choi choi. Sách Qúy muốn giải vây cho Ngũ Tự Tạo, lách mình tiến sát vào người Thân Xương Ngọc. Đồng thời hắn đâm thốc đầu chiếc kích vào ngực Thân Xương Ngọc.
Bằng một thủ pháp tuyệt diệu, Thân Xương Ngọc xoắn đường dây chiếc búa quanh thân kích, giữ cứng chiếc kích lại.
Sách Qúy đâm tới không được, cố sức rút về. Thân Xương Ngọc tiến lên dùng cán búa chọt vào yết hầu của hắn. Trong khi đó, Ngũ Tự Tạo vung Viên Đầu Chùy vào tiếp cứu cho Sách Quý. Thân Xương Ngọc mỉm cười, vũ lộng chiếc búa, ngăn chận những chiêu chùy của địch. Song phương trao đổi luôn mười bảy chiêu. Bất thình lình một tiếng soạt vang lên, lưỡi búa quét qua hông của Ngũ Tự Tạo, tung y lên cao, chân trên, đầu dưới, văng ra xa ngoài một trượng mới rơi xuống. Ngồi nơi cửa quán, Lệ Tuyệt Linh bật cười khanh khách:
- Khá đó, lão ca !
Thân Xương Ngọc cười nhẹ:
- Ngươi xong việc trước ta !
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Phần việc của đệ đơn giản hơn. Chỉ là một số chuột nhắc mà thôi. Tự nhiên là đệ được rảnh tay sớm. Chỉ khổ cho lão ca, xui xẻo gặp phải những tay khá, nên phí nhiều công lực hơn.
Thân Xương Ngọc đảo mắt nhìn quanh:
- Trong bảy tên, ngươi hạ đến năm, ta chỉ làm được một phần ba việc.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Nhưng hai người của lão ca lại có giá trị hơn năm người của đệ.
Rồi chàng tiếp:
- Thập Toàn, mất bảy còn ba, có lẽ bọn còn lại tự giải tán luôn.
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Ta không tin như vậy đâu! Đây là một mối thù lớn lao, dù sao thì bọn chúng cũng có phần nào nghĩa khí, bọn còn lại sẽ tìm mọi cách quật khởi, báo hận…Có thê?
chúng sẽ tìm đến Hắc Lâu. Bịa chuyện khích nộ, kêu gọi Tào Nghệ vào cuộc… Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Không có chúng thì Tào Nghệ cũng chẳng bỏ qua cho bọn ta sau những gì bọn ta đã làm cho Hắc Lâu.
Cả hai cùng vào quán. Hoàng Quân Nhã ngồi tại chỗ cũ, song đưa

lưng ra ngoài, tránh nhìn cảnh hãi hùng. Lệ Tuyệt Linh gọi:
- Hoàng cô nương !
Hoàng Quân Nhã giật mình quay lại, thở phào mấy lượt, rồi hỏi:
- Sự việc…đã qua rồi ư?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Qua rồi cô nương!
Nàng hỏi luôn:
- Thắng? Tôi khiếp quá, chẳng dám nhìn … Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Dĩ nhiên là thắng. Nếiu bại thì bọn tại hạ đâu còn trở lại đây được nữa.
Hoàng Quân Nhã trầm ngâm một chut:
- Còn… mấy người đó ?
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Ra đi vĩnh viễn rồi. Tìm tổ tiên chúng dưới suối vàng.
Hoàng Quân Nhã thè lưỡi:
- Chết hết rồi sao?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Trọn số !
Hoàng Quân Nhã thở dài:
- Một ngành sinh hoạt đượm màu hồng. Nhưng lại là màu hồng của máu. Không còn cách nào khác hơn nữa ư?
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Tại hạ có nói, nghiệp dĩ trót mang từ lúc khởi bước vào đời. Con đường đã đi thì phải đi luôn. Không ai để cho mình hồi đầu đâu. Oán cừu bao vây bốn phía!
Thân Xương Ngọc chợt kêu lên:
- Chủ quán đâu rồi!
Y bước ra phía hậu tìm, thấy chủ quán thu mình trong đống củi, im thin thít.
Thân Xương Ngọc nắm hắn lôi ra ngoài. Hắn tưởng là Thân Xương Ngọc muốn giết hắn, nên kêu vang xin dung mạng. Thân Xương Ngọc biết là hắn mất cả hồn vía rồi nên dịu giọng trấn an hắn. Hắn cứ kêu van mãi, Thân Xương Ngọc phải nói lắm hắn mới bớt sợ. Thì ra hắn nghe khách giang hồ thường nói là những ai nhìn trộm cuộc thanh toán ân oán như vậy đều bị sát hại cả.
Thân Xương Ngọc phải giải thích cho hắn hiểu là người anh hùng chân chính không hề lưu ý đến kẻ bàng quang và chỉ có bọn đầu trộm đuôi cướp mới làm thế bởi những kẻ đó sợ hành tung bị bại lộ. Rồi Thân Xương Ngọc nhờ hắn thu dọn chiến trường sạch sẽ. Thoạt đầu hắn không nhận bảo rằng sợ xác chết và không dám nhìn các

vũng máu. Song Thân Xương Ngọc hứa cho một món thù lao lớn thì hắn mới nhận Chiến trường ngay trước quán hắn, nếu bọn Lệ Tuyệt Linh bỏ đi thì dù muốn dù không hắn cũng phải làm cái việc bất đắc dĩ đó. Chẳng qua hắn thấy bọn Lệ Tuyệt Linh có phần nào dễ dãi, nên đòi một số tiền để bù vào những chỗ thiệt hại qua cuộc chiến vừa rồi. Sau đó, bọn Lệ Tuyệt Linh tiếp tục hành trình. Dọc đường, Thân Xương Ngọc hỏi:
- Ngươi dấu rương ngọc ở đâu ?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Tại toà lương đình, trong khu rừng tùng gần Thanh Câu Điền. Nơi đó cách Đơn Quan Môn độ ba mươi dặm. Vì ta nghi ngờ bọn Đơn Quan Môn tráo trở nên giấu ngọc tại đó, lấy đá sỏi bỏ vào rương.
Thân Xương Ngọc kêu lên:
- Ngay tại điểm ước hẹn với Bạch Liên Bình !
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Điều đó có sao đâu !
Cả hai giục ngựa sải đều, ta thán về những việc đi qua, phác họa chương trình đối phó với địch trong tương lai …

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 31
Nghĩ tiếc chi nhau

Nhìn Lệ Tuyệt Linh một lúc, Thân Xương Ngọc thốt:
- Trên đời này hiểu ta thì chẳng có mấy kẻ đâu. Ai ai cũng cho là ta chai đá, chứ
thực ra ta rất trọng lễ nghĩa, biết phân biệt thị phi. Ta không hề ỷ mạnh mà bạo
hành. Ta cũng như đệ, đều bị người đời hiểu lầm mà xét đoán sai, vì ánh thép
chớp lên mãi mà không thấy rõ con người vung ánh thép đó cũng có quả tim như mọi
người, cũng có lương tri như mọi người.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Đệ có chí hướng, đệ hành động theo chí hướng đó, không mong cầu người khác
tìm hiểu. Giả như họ có lầm lạc thì đệ cũng chẳng nao núng mảy may.

Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Nếu muốn cho mỗi người trên giang hồ thấu đáo tâm tình của chúng ta thì thật
là phí thời gian quá. Vả lại cũng là một việc rất khó làm. Bởi trên con đường tiến,
chúng ta lắm lúc không thể dừng chân để chờ một phê phán của võ lâm, hoặc biện hộ
cho mình.
Hoàng Quân Nhã bỗng chen vào:
- Thân đại hiệp. Đại hiệp và Lệ đại hiệp là đôi bạn thân?
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Phải !
Hoàng Quân Nhã tặc lưỡi:
- Hai vị đã làm được một việc khó!
Thân Xương Ngọc cau mày:
- Cô nương nghĩ sao mà nói vậy ?
Hoàng Quân Nhã điểm một nụ cười:
- Tiểu nữ nghe người ta nói làø hai con hổ không thể nào ở chung chuồng. Loài hổ
không bao giờ có bạn. Hai vị tài cao, tánh khí quật cường, thà chết chứ không khuất
phục trước một ai. Mà đã là bạn thì phải có sự nhường nhịn, có sự chịu đựng lẫn nhau
mới tránh được sự va chạm mỗi khi quan niệm bất đồng. Như vậy sự chung chạ giữa
hai vị là một điều khó. Làm sao tránh được sự sóng gió trong sự tiếp cận lâu ngày dài
tháng? Hai con người tự cao tự đại không thể dung nhau được.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Cô nương nói phải, song tại hạ và Lệ Tuyệt Linh vượt qua ngoài định luật đó.
Đối với nhau, bọn tại hạ không còn quan niệm cá nhân nữa mà chỉ có một ý chí hoà
đồng. Bởi gặp nhau trong hoạn nạn, kết giao với niềm sanh tử, bổn tánh của nhân loại.
Thì tự nhiên thừa sức chịu đựng lẫn nhau.
Lệ Tuyệt Linh tán đồng:
- Lão ca nói phải đó !
Hoàng Quân Nhã cười nhẹ:
- Cái đó có thể gọi là tiếc lẫn nhau. Các vị là những siêu nhân và siêu

nhân thì
tiếc tài, tiếc mạng nhau chứ không đố kỵ lẫn nhau.
Thân Xương Ngọc cũng cười:
- Cho rằng bọn tại hạ là siêu nhân thì quá đáng. Đại khái là cô nương nói đúng.
Hoàng Quân Nhã ca ngợi sự kết giao của hai kẻ đồng hành một lúc nữa, đoạn
day qua Lệ Tuyệt Linh, hỏi:
- Đại hiệp nói có một bọn người đang theo đuổi các vị ở sau kia, bọn đó có phải
là Hắc Lâu không?
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Chính bọn đó!
Hoàng Quân Nhã tiếp:
- Họ hung dữ lắm?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Phải!
Hoàng Quân Nhã chớp mắt:
- Chừng như những người trong phái Thập Toàn nói là Thân đại hiệp thuộc Hắc
Lâu kia mà?
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Cái đó không sai!
Hoàng Quân Nhã kinh dị :
- Thế là nghĩa làm sao ? Người trong Hắc Lâu theo đuổi Lệ đại hiệp, rồi Thân đại
hiệp lại là bạn của Lệ đại hiệp, lại đi theo Lệ đại hiệp?
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:- Có gì khó hiểu đâu Hoàng cô nương. Để tại hạ tóm lượt tình hình cho cô nương
biết. Tại hạ có thù với Hắc Lâu, Hắc Lâu phái thuộc hạ đi tìm cừu nhân. Thân đại ca là
một nhân vật trọng yếu trong Hắc Lâu, được giao phó quyền điều động toàn toán thuộc
hạ đó. Thay vì chống tại hạ lại quay đầu chống lại Hắc Lâu. Bởi cái sự giao tình giữa tại
hạ mà Thân Xương Ngọc chọn bạn và ly khai Hắc Lâu .
Hoàng Quân Nhã hỏi:
- Thế lúc đầu, người trong Hắc Lâu không biết sự liên lạc giữa hai vị ?
Lệ Tuyệt Linh đáp:

- Đương nhiên là không. Chứ nếu biết thì làm gì chúng giao phó sứ mạng đó cho
lão ca chứ?
Hoàng Quân Nhã ạ một tiếng:
- Như vậy Hắc Lâu sẽ hận Thân đại hiệp hơn là đại hiệp nữa!
Thân Xương Ngọc điềm nhiên:
- Cái đó khỏi phải nói!
Hoàng Quân Nhã tỏ vẻ lo lắng:
- Chỉ sợ Hắc Lâu sẽ theo đuổi gấp hơn.
Thân Xương Ngọc vẫn điềm nhiên:
- Cái đó khỏi phải nói luôn !
Hoàng Quân Nhã tiếp:
- Hai vị có võ công cao cường như vậy, song tôi nghe lén hai vị nói chuyện dọc
đường thì chừng như hai vị cũng quan tâm đến họ …
Thân Xương Ngọc thở dài:
- Phải quan tâm chứ cô nương. Bởi lực lượng của bọn tại hạ không lấy gì làm
mạnh cho lắm. Trong Hắc Lâu cũng có lắm người có võ công ngang ngữa với bọn tại
hạ, điều đó chẳng nói làm chi, ngại vì chúng đông người, mà người đông thì thế phải
mạnh …
Hoàng Quân Nhã nghiêm giọng:
- Võ sĩ chân chính chỉ một đối một, đâu có thể cậy đông …
Lệ Tuyệt Linh cười vang:
- Nhưng chúng đâu phải là những võ sĩ chân chính. Nhất định là chúng sẽ áp
dụng chiến thuật biển người.
Hoàng Quân Nhã lộ vẻ bất bình :
- Thế thì còn gì là đạo nghĩa?Bạo lực! Tất cả mọi việc trên đời đều do bạo lực giải quyết sao?
Hoàng Quân Nhã trầm ngâm một lúc lâu. Con người vì giành sự tồn tại mà phải
dùng đến bạo lực sao? Bạo lực áp dụng dưới mọi hình thức? Dù cho dưới sự chủ động
nào, bạo lực cũng là tàn nhẫn.
Thế ra trời sanh cái tâm thiện lương của con người để làm gì? Thiện lương đụng
đầu với bạo lực thì thiện lương có còn tồn tại được chăng?

Mãi đến bây giờ Hoàng Quân Nhã mới bắt đầu thức ngộ được điểm này.
Thức ngộ một cách chua xót.
Đoàn người hai nam một nữa lại tiếp tục hành trình, thỉnh thoảng họ lại đàm đạo
để quên con đường dài thăm thẳm. Rồi đến một hôm, ngày mười sáu tháng sáu, họ vào
địa phận Thanh Câu Điền, thời gian đã quá ngọ. Dưới sự hướng dẫn của Lệ Tuyệt Linh,
họ đi thẳng đến khu rừng tùng.
Nói là rừng vì nhiều cây rậm rạp và ở vùng hoang vắng, chứ nó chỉ rộng độ bốn
năm mươi trượng vuông. Gió từ xa cuốn đến quét qua đầu ngọn tùng làm cành lá chạm
nhau xào xạc. Gió lộng từng cơn, cành lá oằn oại từng cơn như những lượn sóng xanh
rờn đùa giỡn xô đuổi nhau.
Họ vào rừng.
Nắng không vào đây được, gia dĩ lại có gió mát, ba người cảm thấy khoan khoái
vô cùng. Càng khoan khoái hơn là họ sắp được nghỉ chân một lúc. Toà lương đình kia
rồi. Dĩ nhiên là nó phải cũ kỹ, gần như điêu tàn, dù vậy nó vẫn giữ được cái vẻ trang
nhã lồng cái thanh u huyền ảo.
Người nào đó dựng nên toà lương đình tại đây hẳn phải có tâm hồn cao đẹp.
Hưởng nhàn ở một địa điểm như thế này đương nhiên phải là người tuy chưa
thành tiên song đã thoát tục trọn vẹn rồi. Hoàng Quân Nhã lấy khăn lau mồ hôi mặt,
thở một hơi dài khoan khoái thốt:
- Mát quá ! Khoan khoái hết sức !
Lệ Tuyệt Linh xuống ngựa, điểm một nụ cười:
- Sánh với con đường dài dưới nắng như đốt thì dĩ nhiên nơi đây hẳn là một đất
lành.
Chàng đỡ Hoàng Quân Nhã xuống theo rồi cùng Thân Xương Ngọc vào trong
lương đình. Hoàng Quân Nhã luôn miệng tán địa điểm tốt. Thân

Xương Ngọc tìm chỗ
ngồi, nhắm mắt lại, thốt:
- Còn thừa thì giờ làm một giấc!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:- Tuỳ tiện lão ca!
Hoàng Quân Nhã mỉm cười:
- Nghe Thân đại hiệp nói mà tôi cũng buồn ngủ theo!
Lệ Tuyệt Linh giũ bụi, lau mặt, buông gọn:
- Thì cứ ngủ! Chưa tới giờ hành động đâu!
Hoàng Quân Nhã lắc đầu:
- Không! Ai ngủ được ! Coi kỳ quá!
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Trong mấy hôm nay, cứ đến đâu là cô nương rút vào một xó kín đáo, chừng như
sợ bọn này ăn thịt vậy. Hoặc giả nếu có đi luôn đêm thì cô nương lại lơi ngựa xa xa làm
cho tại hạ và Thân Xương Ngọc sợ hãi, tưởng cô nương đã lạc lối rồi. Hay bị ma quỷ
bắt, thú dữ vồ tha đi nào rồi!
Hoàng Quân Nhã thoáng đỏ mặt :
- Tiểu nữ đâu có ý gì đâu ? Chẳng qua tiểu nữ … không quen …
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Tại hạ hiểu. Là một tiểu thơ khuê môn bất xuất, khi đêm về thì làm gì dám tiếp
cận nam nhân? Huống chi lại đi trên con đường vắng vẻ. Tuy nhiên ngộ biến phải tùng
quyền, điều này có cái lợi là tránh gây lo lắng cho nhau, mình phải vượt qua một vài
câu thúc, cô nương ạ. Sự biến quyền đó không vi phạm lễ giáo chút nào.
Hoàng Quân Nhã bối rối:
- Lệ đại hiệp nói vậy làm tiểu nữ áy náy quá, mường tượng là ngờ tiểu nữ có ý
khinh miệt hai vị, không muốn thân cận nhiều…
Thân Xương Ngọc vụt thốt:
- Hai người không ngủ thì cứ nói chuyện đi. Tại hạ xin ngủ trước.
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Có ai cấm lão ca đâu?
Bỗng y mở mắt ra nhìn chung quanh đoạn tiếp:
- Ta với đệ đánh cuộc đi!
Lệ Tuyệt Linh lấy làm lạ :

- Đánh cuộc về cái gì ?
Thân Xương Ngọc cười hì hì :
- Nếu ta tìm được nơi đệ dấu ngọc thì đệ phải biếu ta một hạt. Bằng như tìm
không được thì ta thua đệ mười lạng vàng.Lệ Tuyệt Linh cười lớn:
- Thế thì lão ca lời quá ! Mỗi hạt ngọc của đệ trị giá ít nhất cũng trăm lạng vàng,
lão ca mất thì chỉ có mười lạng mà lại được hơn trăm, như vậïy là tiện nghi cho lão ca
lắm. Lão ca khôn ghê.
Thân Xương Ngọc cũng cười:
- Nói thế hẳn là đệ cho rằng ta không tìm ra?
Lệ Tuyệt Linh rùn vai:
- Tự nhiên!
Thân Xương Ngọc đứng lên:
- Đệ sẽ thấy là mình lầm to!
Lệ Tuyệt Linh ra vẻ trịnh trọng:
- Xin mời Thân đại hiệp thực nghiệm!
Thân Xương Ngọc lại đảo mắt nhìn quanh toà lương đình lượt nữa rồi hỏi:
- Đệ dấu rương ngọc trong toà lương đình hay ở ngoài. Phải cho ta biết điều đó!
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Cứ tìm. Đừng hỏi dò!
Thân Xương Ngọc cao giọng :
- Ta nhất quyết là đệ giấu trong toà nhà này!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Đúng!
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Ta sẽ tìm ra!
Lệ Tuyệt Linh bước tới chỗ Thân Xương Ngọc vừa rời khỏi, nằm xuống thốt:
- Đệ nghỉ một chút nhá. Khi nào tìm được thí cứ gọi đệ một tiếng. Đệ sẽ để tùy
lão ca chọn một hạt thích nhất .
Thân Xương Ngọc quả quyết, như nắm chắc phần thắng trong tay:
- Ngươi thua cuộc là cái chắc. Trong toà lương đình này có chỗ nào bí ẩn đâu!
Lệ Tuyệt Linh mắt nhắm mắt mở:
- Cứ tìm đi, đừng đắc ý vội !

Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Mời đệ đứng lên cho ta !
Lệ Tuyệt Linh giật mình, song cũng đứng lên, hỏi:- Để làm gì? Lão ca định lục soát trong mình đệ ?
Bỗng chàng thức ngộ, bật cười vang :
- Lão ca tinh ý quá ! Thấy đệ ngồi xuống đó, lão ca nghĩ liền… lão ca đoán là đệ
muốn che dấu chỗ giấu ngọc …
Thân Xương Ngọc quan sát chỗ đó, lộ vẻ thất vọng, bỏ đi nơi khác.
Lệ Tuyệt Linh lại ngồi xuống, đưa mắt theo dõi hành động của Thân Xương Ngọc.
Hoàng Quân Nhã cũng chú ý một cách thích thú bảo:
- Cố gắng lên nhé Thân đại hiệp !
Thân Xương Ngọc vừa tìm tòi vừa đáp:
- Thế nào tại hạ cũng thắng cuộc!
Lệ Tuyệt Linh khích:
- Chịu thua đi, trao mười lạng cho đệ là xong. Đừng phí công vô ích!
Thân Xương Ngọc gắt:
- Chưa chắc đâu lão đệ!
Y tìm được một lúc nữa rồi ra ngoài, tung mình lên nóc toà lương đình, nhìn dáo
dác, rồi kêu lên:
- Sao lạ vậy?
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Có muốn đệ mách nước tí ti chăng?
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Khỏi!
Đoạn y cười vang tiếp:
- Ta đang làm cái việc loại trừ, gạn lọc đây! Từ trăm giả thuyết ta loại bỏ phần
lớn, giữ lại mười, rồi từ mười ta chọn một. Ta khởi tổng quát, mở rộng phạm vi là ta
phải gặp đúng địa điểm.
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Đệ tin chắc lão ca thua cuộc!
Y lại nhảy xuống đất nhấc thử đá ở bậc thềm lên .
Vẫn chẳng thấy gì. Y càu nhàu:
- Có lẽ ta thua mất!
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Chịu thua đi , đệ chỉ cho!Thân Xương Ngọc buông gọn:

- Chịu ! Thế đệ giấu ở đâu?
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Đệ biết lão ca phải thua. Thua từ lúc chưa tìm kiếm !

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 32
Yếu mạng hoa tử

Chàng gằn từng tiếng:
- Lão ca thua bắt đầu từ quan niệm !
Thân Xương Ngọc trố mắt:
- Đệ muốn nói gì?
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
-Nghĩa là lão ca sai lầm từ quan niệm. Trong chiều hướng sai lầm của quan niệm,
lão ca tìm tòi lục soát thì tự nhiên là không bao giờ có kết quả. Lão ca cho rằng ngọc
đựng trong chiếc rương, nên lão ca cứ tìm nơi nào có thể che giấu một chiếc rương. Một
chỗ dấu rương được thì đâu phải nhỏ. Mà nơi đây thì trống trải như thế này …
Thân Xương Ngọc kêu lên:
- Thế là đệ bỏ chiếc rương, phân tán số ngọc thành từng phần nhỏ ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Đúng vậy!
Thân Xương Ngọc đấm đầu, dậm đất, kêu lên:
- Ta ngu quá không nghĩ ra.
Lệ Tuyệt Linh cười:
- Lão ca nghĩ ra thì đệ còn ăn mười lạng vàng làm sao được?
Thân Xương Ngọc hỏi gấp:
- Vậy đệ dấu ở đâu ? Ta đã lục soát khắp nơi, dù cho một vật thể nhỏ cũng không
lọt qua khỏi ánh mắt của ta!
Lệ Tuyệt Linh từ từ thốt:
- Nơi đó lão ca xem qua rồi!
Thân Xương Ngọc giật mình:
- Đệ nói sao? Ta có lục soát rồi à?
Lệ Tuyệt Linh không đáp, bước đến một chiếc đống đá, ngồi xuống,

cậy mấy tấm
gạch lên, rồi moi đất. Không lâu lắm, chàng hốt lên từng nắm ngọc. Tuy đất bám
quanh song ngọc vẫn chớp sáng như thường.
Thân Xương Ngọc thở dài:
- Ta chịu thua !
Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Lão ca cứ tưởng là đệ chôn chiếc rương ngay dưới nền, nên dậm đạp, lắng nghe
âm thanh. Nếu có vật gì ở dưới đất thì âm vọng phải khác. Bởi không có hồi âm đặc
biệt nên lão ca bỏ qua mà quên đi việc cạy gạnh lên xem thử .
Thân Xương Ngọc tắc lưỡi:
- Ta phục đệ !
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Quá khen !
Rồi chàng chìa tay :
- Mười lạng vàng đâu, trao đây !
Thân Xương Ngọc thở dài, lấy đỉnh vàng nhỏ trong mình trao cho ra, thốt:
- Đau cho ta quá! Với số ngọc đó, đệ trở thành giàu to, lại còn bóc lột mười lạng
vàng của ta nữa à? Tham quá! Tàn nhẫn quá!
Lệ Tuyệt Linh vừa moi ngọc vừa lấy đỉnh vàng cất vào mình, cười hì hì, đáp:
- Tiền bạc có bao nhiêu cũng chẳng nhiều, càng có nhiều càng tốt. Với lòng tham
của con người thì làm sao định giới hạn số lượng nhiều hay ít?
Thân Xương Ngọc bước tới, moi ngọc tiếp với Lệ Tuyệt Linh .
Hoàng Quân Nhã hỏi:
- Tiểu nữ có thể tiếp tay không?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Vật thô sơ, cô nương mó tay vào làm gì? Khỏi đi!
Thân Xương Ngọc vụt kêu lên:
- Đáng lẽ ta phải nghĩ đến!
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Nghĩ đến cái gì ?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Đệ nói là mang chiếc rương đến Đơn Quan Môn, một chiếc rương đựng toàn đá

vụn. Đệ đâu có thì giờ mua một chiếc rương mới mà đựng ngọc. Vả lại có cần chi điều
đó ? Thì làm gì có việc chôn dấu rương ?
Lệ Tuyệt Linh lại cười:- Bởi lão ca không nghĩ đến kịp thời nên đệ mới có số vàng mười lạng chứ!
Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:
- Đừng đắc ý vội ! Ta sẽ có dịp đánh cuộc với đệ nữa! Nhất định ta phải lấy lại
số vàng đó.
Rồi y tiếp:
- Dù sao ta cũng đoán đúng một phần là đệ dấu ngọc ngay trong toà lương đình.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Cái đó đệ thừa nhận là chính đệ cũng lo ngại lão ca sẽ tìm ra .
Khi số ngọc được moi lên hết rồi, Lệ Tuyệt Linh cho vào chiếc khăn lau mồ hôi,
cột lại, đặt trên mặt bàn, vỗ vỗ đôi tay cho sạch đất, đoạn thốt:
- Bây giờ chỉ còn chờ đến đêm xuống, Bạch Liên Bình đến lấy phần là xong!
Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:
- Sau khi đệ chia phần với Bạch Liên Bình rồi, lão ca muốn lấy mấy hạt thì cứ
lấy!
Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:
- Ta thua cuộc mà ! Ta có quyền gì…
Lệ Tuyệt Linh chận lời:
- Đánh cuộc là để giải trí, còn vật là của chung, lão ca thích thì cứ lấy, không
thích thì thôi. Không phải là một vấn đề gây thắc mắc.
Day qua Hoàng Quân Nhã, chàng hỏi:
- Cô nương cần thì cứ cầm vài hạt.
Hoàng Quân Nhã thốt:
- Đa tạ đại hiệp. Ngọc là vật quý, tiểu nữ không dám tùy tiện tiếp nhận. Đại hiệp
cứ giữ lại mà dùng.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Cô nương hơn Bạch Liên Bình nhiều!
Hoàng Quân Nhã hỏi:
- Tiểu nữ nghe đại hiệp nói đến Bạch Liên Bình. Mà tiểu nữ không biết Bạch Liên

Bình là ai? Làm gì mà tiểu nữ dám nhận sự khen tặng đó của đại hiệp.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu đáp:
- Cô nương là tiểu thơ ở khuê môn thì làm sao mà biết được những người trong
giới giang hồ được. Tại hạ đánh giá qua nhân cách của con người mà thôi. Còn BạchLiên Bình là ai thì một chút nữa cô nương sẽ thấy mặt người đó. Bây giờ ta tạm nghỉ
ngơi giây lát cho khỏe.
Hoàng Quân Nhã gật đầu, mỉm cười, rồi nàng lui lại kiếm một góc sạch sẽ ngồi
tựa lưng mà nghỉ. Cả ba người cùng im lặng nhắm mắt dưỡng thần. Toà lương đình
chìm trong sự im lặng hoàn toàn. Ngoài kia trời đã bắt đầu ngã về chiều. Cảnh vật
càng thêm hoang vắng, tịch mịch.
Bỗng một bóng đen từ cửa hậu của toà lương đình hiện ra như một bóng ma.
"Vút" một tiếng, bóng đen đã chộp nhanh bao Miêu Nhãn ngọc đặt hờ hững trên
mặt bàn. Cầm bao ngọc trên tay, bóng người đó nhanh chân phóng mình chạy ra khỏi
toà lương đình. Chợt y khựng lại. Vì trước mặt của y là Lệ Tuyệt Linh đang đứng sừng
sững, nhìn y mỉm cười.
Lệ Tuyệt Linh nhìn y gằn giọng:
- Ta cứ tưởng là ai. Té ra là ngươi. Oanh Tế Nhân, ngươi không còn ham sống nữa
rồi chắc?
Thì ra bóng đen là Oanh Tế Nhân, một tay đại đạo trong giới giang hồ. Cả hai
phe hắc bạch đều gờm y. Vì với ngọn Tượng Vĩ Tiên, y tung hoành ngang dọc, thủ đoạn
tàn ác, giết người không gớm tay.
Oanh Tế Nhân thấy Lệ Tuyệt Linh đứng chận trước mặt, y chột dạ, khẽ liếc nhìn
ra phía sau. Quả như y dự đoán, Thân Xương Ngọc đã đứng sau lưng y từ lúc nào.
Thân Xương Ngọc trầm giọng:
- Oanh Tế Nhân ! Ngươi đã biết chúng ta là ai rồi, thì mau mau bỏ túi

ngọc
xuống, rồi rời xa nơi này ngay lập tức. Bọn ta tha cho đó!
Oanh Tế Nhân nhìn túi ngọc, cười lạnh:
- Ngươi nói nghe hay quá nhỉ! Đừng có mơ nữa!
Lệ Tuyệt Linh nghe giọng nói của hắn, chứng tỏ hắn cũng có chút thực tài.
Nhưng một Oanh Tế Nhân thì làm gì dám trêu vào chàng, huống hồ lại có cả
Thân Xương Ngọc ở bên cạnh. Ít nhất, y cũng phải có một hậu thuẫn nào đó thì mới
dám ra mặt đối đầu chứ.
Trên giang hồ, đâu có tay nào dám đơn thân độc mã mà phỏng tay trên như vậy.
Bất cứ nhân vật nào, nếu không có hậu thuẫn hùng hậu cũng không dám khiêu khích
vào Lệ Tuyệt Linh. Huống hồ Oanh Tế Nhân thấy rõ là bên cạnh chàng có cả Thân
Xương Ngọc?
Chàng còn đang suy tư, tìm hiểu lý do giúp Oanh Tế Nhân có cái gan bạo hành
như vậy thì Oanh Tế Nhân đã tỏ vẻ bực dọc gắt:- Bây giờ thì các ngươi nên tránh qua một bên cho ta đi, nếu không thức thời thì đừng trách sao ta bất cận nhân tình đấy nhé !
Lệ Tuyệt Linh vụt nhớ đến một việc. Chàng cho rằng Oanh Tế Nhân đâu thể có
mặt tại khu rừng này vô duyên vô cớ như thế được. Y đâu có cái hứng đến đây để ngủ
một giấc say sưa được.
Thế thì duyên cớ gì?
Chờ người như chàng? Mà y chờ ai? Dĩ nhiên là bằng hữu của y rồi. y phải hiểu
là bằng hữu của y sẽ đến trong phút giây, giả như có động thủ thì bằng hữu của y cũng
đến kịp thời mà tiếp trợ. Mà biết đâu bằng hữu của y cũng đến rồi. hẳn là bọn đó ghê
gớm lắm cho nên y mới dám ra mặt ăn cướp bao ngọc, xem thường chàng và Thân
Xương Ngọc .
Oanh Tế Nhân dù tham lam, dù hung bạo cũng không đến nỗi điên mà dám liều

mạng với hai tay lợi hại nhất trần đời. Thấy Lệ Tuyệt Linh suy nghĩ mãi, chưa tỏ lộ một
thái độ nào, Thân Xương Ngọc gọi:
- Hiền đệ! Còn chờ gì nữa?
Oanh Tế Nhân không nao núng:
- Phải đó! Các ngươi còn chờ gì nữa?
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Có phải ngươi muốn tìm lối thoát trong cái tiến chăng. Ta nghĩ ngươi đang mong
viện thủ của ngươi đến gấp. Thú thật đi! Cho ta biết ngươi đang chờ bọn nào?
Oanh Tế Nhân thoáng giật mình:
- Khá lắm! Ta khen ngươi có trí xét đoán đó.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 33
Đến lúc van cầu

Nhìn chiếc Tượng Vĩ Tiên nơi tay đối phương, Lệ Tuyệt Linh ước lượng trình độ võ
công của y.
Hẳn là ngọn roi đó biểu tượng tinh túy của võ học mà y sở cậy nhất. Bởi nó là
một thứ vũ khí quái dị trên giang hồ chưa có vật thứ hai tương tự. Bên trong là xương con tê, bên ngoài là da rắn quấn quanh. Nó lại được tẩm độc
rất kỹ. Nếu nó chạm vào da rướm máu là độc nhiễm luôn vào cơ thể, đối phương khó
bảo toàn tính mạng. Chỉ có Oanh Tế Nhân mới có loại giải dược hữu hiệu mà thôi.
Trên đời, không có thứ thuốc nào chữa trị nổi. Chỗ bị thương cứ lở loét ra, chẳng một
linh dược nào có thể làm cho lành da, khép miệng. Rồi sau đó ba hôm, chất độc thấm
vào lục phủ ngũ tạng, người đó ắt phải chết.
Lệ Tuyệt Linh điểm một nụ cười tàn khốc, hướng qua Thân Xương Ngọc, thốt:
- Lão ca lưu ý đến viện thủ của hắn nhé, để một mình đệ thu thập

hắn cho.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Nên nhớ chúng ta còn có việc gấp đấy, tốc chiến tốc thắng thì hơn. Tuyệt đối
không nên lưu tình!
Oanh Tế Nhân cười gằn:
- Dễ ăn quá hử. Ta nghĩ đêm nay là hai ngươi không còn được nói nữa đấy.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Ngươi ra tay đi chứ. Đừng rườm lời nữa. Ngươi chắc cũng đã biết tính ý của ta
rồi. Nếu muốn còn sống thì nhanh tay lên.
Oanh Tế Nhân lại khích nộ:
- Ngươi chán muốn sống rồi đó ư. Ta muốn để cho ngươi nói thêm vài câu nữa mà
ngươi lại không muốn nói nữa sao?
Vẻ bình tĩnh trên gương mặt Lệ Tuyệt Linh pha lẫn lạnh lùng tàn nhẫn. Chàng
thong thả buông:
- Ngươi nói hết chưa?
Là một tay đại đạo lừng danh, trải qua bao sóng gió trên giang hồ, y thừa kinh
nghiệm để biết là Lệ Tuyệt Linh sắp sửa ra tay. Oanh Tế Nhân giật mình lùi lại một
bước. Chiếc Tượng Vĩ Tiên hoành ngang trước ngực trong tư thế sẵn sàng ứng phó với
chàng. Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:
- Ngươi biết sợ rồi sao? Khi nãy ngươi oang oang lắm mà. Nào ngươi hãy xuất
chiêu để lấy mạng chúng ta đi. Còn chờ gì nữa chứ?
Oanh Tế Nhân đảo mắt nhìn quanh. Lệ Tuyệt Linh từ từ bước tới, đao vác hờ hững
trên vai. Chợt có tiếng người nói vang lên:
- Sao hai vị lừng danh như vậy mà lại đi ăn hiếp một kẻ cô thân độc mã như thế ?
Giọng nói của nữ nhân làm cho Lệ Tuyệt Linh đứng lại. Chàng đảo mắt nhìn.
Trong trường bây giờ lại hiện ra thêm hai người nữa, một nam, một nữ, song song đứng
cạnh nhau. Lệ Tuyệt Linh nhận ra hai người đó. Nữ nhân chính là

Huỳnh. Còn nam nhân là Cương Quái Tạ Tông. Hai nhân vật cũng đã nổi danh trong
giới giang hồ.
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh thốt:
- Thì ra là hai vị. Ta biết hắn phải có viện thủ thì mới dám hành động như vậy,
nhưng thật là không ngờ Tiểu Như Ý và Cương Quái vang danh khắp chốn.
Hà Tinh Huỳnh mỉm cười đáp:
- Tiểu nữ như con ốc, rút mình vào vỏ, nào dám ngo ngoe? Hà huống bên cạnh
đại ca còn có Thân lão đại ? Từ lâu tiểu nữ hằng ngưỡng mộ đại danh của hai vị, hiện
tại gặp nhau đây quả là tam sinh hữu hạnh…
Thân Xương Ngọc chán ngấy cái trò đưa đẩy giả dối đó, buột miệng chặn ngang:
- Ngươi dến đây hẳn là phải có chuyện chi đó ! Vì chuyện gì mà ngươi đến, cứ
nói thẳng ra. Nói nhanh đi!
Hà Tinh Huỳnh chớp mắt:
- Chuyện gì đâu?
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Còn giả vờ mãi!
Hà Tinh Huỳnh cười lạt:
- Tiểu nữ không biết hai vị muốn ám chỉ cái gì. Tiểu nữ cũng không nhớ rõ là
mình có đắc tội với hai vị chăng ? Và đắc tội tại đâu, từ lúc nào ? Muốn giáo huấn tiểu
nữ thì ít nhất hai vị cũng phải cho biết nguyên nhân chứ.
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Oanh Tế Nhân giật bao ngọc của ta, bị bọn ta chận đầu. Ngươi và Tạ Tông xuất
hiện bất thình lình, hiển nhiên sự xuất hiện của các ngươi có liên quan đến vụ bạo
hành của hắn. Ta nghĩ các ngươi đồng lõa với Oanh Tế Nhân, định chia nhau mà nuốtsố ngọc của ta. Bây giờ ta hỏi ngươi, có nên bảo hắn trao trả cho ta hay giữ luôn mà
chia với nhau? Nếu ngươi chẳng có ý gì trong vụ này thì ta khuyên ngươi nên làm kẻ

bàng quang để tránh sự bất lợi cho ngươi!
Hà Tinh Huỳnh ạ một tiếng, cười duyên thốt:
- Thì ra là có việc như vậy. Chả trách các vị trừng mắt nhìn tiểu nữ như kẻ thù.
Cần gì phải có thái độ quyết liệt như thế chứ!
Oanh Tế Nhân gật đầu:
- Phải đó ! Việc gì đến đổi phải xem nhau như kẻ thù chứ !
Hà Tinh Huỳnh tiếp:
- Việc nhỏ mọn mà! Bất quá chúng ta chỉ nói với nhau mấy tiếng là thanh toán
xong. Làm gì phải nghĩ đến sự động võ. Mình là chỗ đồng đạo với nhau cả mà. Làm
thương tổn hoà khí giữa nhau thì khách giang hồ cười cho!
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Ngươi cho là việc nhỏ mọn chứ ta thì không nghĩ như vậy!
Thân Xương Ngọc bực dọc:
- Ngươi có lời gì giải quyết cứ nói cho ta nghe !
Hà Tinh Huỳnh cười khanh khách:
- Đóng vi trò hoà giải nghĩ cũng khó chứ! Phải làm sao cho đôi bên đều hoan hỉ
mới được!
Lệ Tuyệt Linh cao giọng:
- Làm sao cho đôi bên hoan hỉ ?
Hà Tinh Huỳnh day qua Oanh Tế Nhân hỏi:
- Bao ngọc có nhiều lắm không ?
Oanh Tế Nhân đáp:
- Độ vài trăm hạt!
Hà Tinh Huỳnh gật đầu:
- Tốt ! Theo quy củ của chúng ta là ai trông thấy tất có phần. Vậy thì chúng ta cả
thảy năm người, cứ đem bao ngọc đó chia ra năm phần đồng đều, mỗi người lấy một
phần. Có phải là tất cả đều hoan hỉ chăng? Ai cũng có lợi cả ma!
Lệ Tuyệt Linh bật cười hăng hắc. Hà Tinh Huỳnh lộ vẻ không vui tiếp:
-Phương pháp của tiểu nữ không thích hợp sao mà đại ca cười?
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên đáp :
- Hà Tinh Huỳnh ! Có phải ngươi định chia đều, ai cũng có lợi chăng?Hà Tinh Huỳnh cười nụ:
- Như thế không công bình ư?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Công bình chứ ! Nhưng tại sao có cái việc chia đều ?
Hà Tinh Huỳnh đáp:
- Thì tiểu nữ đã nói là chiếu theo quy củ của chúng ta!
Lệ Tuyệt Linh thong thả đáp:
- Quy củ đó chỉ áp dụng trong trường hợp hiệp tác mà hành sự kia, chứ ở đây,
bao ngọc đã về tay ta, nó là vật sở hữu của ta rồi, chỉ có ta mới được quyền sử dụng.
Chứ nào có phải là tài vật mà bọn các ngươi định hợp tác để mưu cướp đoạt? Chẳng lẽ
ngươi chạy vào nhà ta, rồi cho rằng ngươi có quyền chia của trong nhà ta à? Đừng nuôi
dưỡng tư tưởng trẻ con đó!
Hà Tinh Huỳnh trầm gương mặt:
- Thế đại ca muốn sao?
Lệ Tuyệt Linh cao giọng:
- Ta muốn gã họ Oanh kia đặt bao ngọc xuống đất rồi cút đi. Ta hứa sẽ không làm
gì có hại cho hắn. Còn như hắn quyết tâm cướp đoạt thì có bề gì hắn không thể trách ta
tàn nhẫn được!
Hà Tinh Huỳnh quắc đôi mắt bắn tinh quang sắc lạnh:
- Thế đại ca muốn hưởng một mình?
Lệ Tuyệt Linh nổi giận:
- Ngươi ngu quá! Vật của ta, ta không hưởng một mình thì chẳng lẽ đem cho kẻ
khác sao?
Hà Tinh Huỳnh toan cãi, Thân Xương Ngọc cao giọng tiếp:
-Đệ còn cãi vả với chúng làm chi nữa? Thật là đem đàn mà gãy bên tai trâu.
Hà Tinh Huỳnh rắn giọng:
- Ngươi dám mắng ta?
Thân Xương Ngọc xì một tiếng:
- Ta chỉ mắng những kẻ đáng mắng!
Hà Tinh Huỳnh trầm giọng:
- Như vậy là hai ngươi nhất định động võ à?
Lệ Tuyệt Linh so vai:- Không còn cách nào khác hơn. Đúng là các ngươi chết vì tiền tài!
Oanh Tế Nhân cười hắc hắc:
- Các ngươi nên cân nhắc lực lượng đi! Bọn ta ba người, ngươi thì

chỉ có hai.
Chắc gì ngươi thủ thắng mà hòng lớn lối !
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Nếu ta bất tài thì làm gì dám hoành hành trong thiên hạ?
Cương Quái Tạ Tông từ lúc đầu không hề mở miệng, bây giờ mới cất tiếng:
- Họ Lệ kia ! Cái ngoại hiệu Diêm La Đao của ngươi đó không gây tiếng vang nào
nơi bọn ta cả đâu! Bỏ cái ảo tưởng đi, tự đắc là chuốc khổ đấy!
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Cứ thử đi ! Chỉ có thử thách mới chứng minh được sự thật!
Oanh Tế Nhân cười mỉa:
- Ngươi nhất định lấy thân che của?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Ta đã nói rồi là cho các ngươi phải chết vì lòng tham!
Hà Tinh Huỳnh đề nghị:
- Thôi thì số ngọc đó chia ra làm đôi, hai người một nửa, bọn ta một nửa. Bọn ta
chịu lỗ vậy!
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Các ngươi không có một hạt nào cả!
Hà Tinh Huỳnh cao giọng:
- Thế là ngươi bỏ mềm, nhận cứng. Các ngươi đòi giỡn với tử thần đấy nhé!
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Các ngươi sẽ thấy kết quả! Đừng nói sớm!
Thân Xương Ngọc bĩu môi:
- Hãy hành động đi! Hay là ngươi muốn bọn ta ra tay trước?
Lệ Tuyệt Linh nhích tới một bước, hai bước…
Thanh Sanh Tử Kiều chớp lên, ánh lam quang lóe sáng.
Oanh Tế Nhân hét lên một tiếng quái dị, quay mình. Ngọn Tượng Vĩ Tiên vút ra,
thẳng cứng, quét qua khoảng không. Lệ Tuyệt Linh đã đoán được hướng rồi, lách mình
tránh trước, đồng thời thật sự phản công.
Thanh đao của chàng chiếu xuống Thiên Linh Cái của đối phương.Oanh Tế Nhân gầm lên, quật ngọn roi trở lại, hất thanh đao trệch khỏi đầu.
Nhưng Lệ Tuyệt Linh vung tay tả, phóng chiếc vỏ đao qua, bức Oanh Tế Nhân lùi

lại ba bước. Lệ Tuyệt Linh không theo, cười lạnh hỏi:
- Thấy chưa? Liệu mà quyết định đi! Suy nghĩ cho kỹ để khỏi phải hối hận!
Oanh Tế Nhân thở phì phì, trợn tròn mắt, răng nghiến ken két như muốn nuốt
sống đối phương:
- Khoan đắc ý vội !
Hà Tinh Huỳnh bất thình lình vung thanh Loan Nhẫn Đao chém tới.
Thân Xương Ngọc chỉ chờ có thế, chiếc búa hình mặt trăng chớp lên, bay ra đón
chận thanh đao nàng. Cuộc chiến khai diễn thật sự rồi. Lệ Tuyệt Linh khoát tay, chém
sang Oanh Tế Nhân một đao. Chỉ còn Tạ Tông là đứng ngoài vòng. Nhưng Hà Tinh
Huỳnh cao giọng gọi, hắn lập tức cử chiếc ống đồng dài ba thước xông vào tiếp trợ Hà
Tinh Huỳnh.
Phải nhìn nhận thân thủ của hắn cũng có hạng lắm.
Thân Xương Ngọc không hề nao núng, khẽ xoay mình điều động chiếc búa tạo
thành môt bức tường tròn bao bọc bốn phía. Chiếc búa bay vun vút, chạm vũ khí địch
kêu chan chát, lửa bắn tung tóe.
Chịu không nổi sức va chạm đó, Hà Tinh Huỳnh lùi lại kêu lên:
- Ta chỉ sợ đầu voi đuôi chuột thôi!
Lệ Tuyệt Linh vừa giao đầu với Oanh Tế Nhân vừa khích:
- Ngươi hãy tự liệu sức mình đi. Ta tưởng ngươi không đến nỗi quá ngu dại mà
liều mình.
Hà Tinh Huỳnh hét:
- Hãy cố mà tự lo cho bản thân đi. Ngươi phải chết đêm nay là cái chắc!
Oanh Tế Nhân đã đánh bảy mươi ba ngọn roi rồi, song chỉ đánh vào khoảng
không. Lệ Tuyệt Linh như cái bóng ma lẩn tránh nhẹ nhàng. Thật ra chàng không vội
thanh toán Oanh Tế Nhân mà mục tiêu đầu tiên là Hà Tinh Huỳnh. Cho nên vừa lẩn tránh ngọn roi của Oanh Tế Nhân, chàng vừa lưu ý đến Hà Tinh
Huỳnh, chờ dịp ra tay. Bỗng chàng loang đao một vòng, thanh đao

bay đi, nhắm đầu
Hà Tinh Huỳnh vút tới. Oanh Tế Nhân hét lên:
- Coi chừng đấy !
Nghe tiếng đó, Hà Tinh Huỳnh lạng người qua một bên, cử Loan Nhẫn Đao hất
lên. Một tiến keng vang dội, lửa bắn sáng ngời. Tiểu Như Ý loạng choạng lùi lại sáu,
bảy thước. Vừa dừng lại, nàng vung tay ra, sáu vệt sáng bay đi.Lệ Tuyệt Linh còn ở trên không, cấp tốc trầm mình đáp xuống, loang Sanh Tử
Kiều một vòng, nhiều tiếng loảng xoảng vang lên, sáu chiếc Như Ý bằng thanh cương
bịt bạc bắn ra bốn phía. Liền theo đó, ngọn Tượng Vĩ Tiên của Oanh Tế Nhân bay tới
như con rắn đang phóng mình.
Lệ Tuyệt Linh dùng tay tả quất chiếc vỏ đao chận ngọn roi. Thanh Sanh Tử Kiều
tiếp nối, vẽ thành một đường ngang. Oanh Tế Nhân thết lên một tiếng lớn rồi lùi
nhanh lại tránh nhát đao. Lệ Tuyệt Linh lướt lên bám chặt lấy Oanh Tế Nhân như hình
với bóng, tay vung lên phát xuất mười tám đạo đao quang sáng ngời. Oanh Tế Nhân
kinh hoàng nhảy loạn tránh né, đồng thời vụt ngọn roi ngăn chận quanh thân mình.
Nhưng mười tám đạo đao quang tắt phụt, Lệ Tuyệt Linh xoay mình tiếp cận đối
phương, vụt chiếc vỏ đao qua làm Oanh Tế Nhân nhảy dựng.
Bốn mũi thanh cương Như Ý bay đến, do Hà Tinh Huỳnh phát ra để cứu Oanh Tế
Nhân, nhắm lưng Lệ Tuyệt Linh lao vào. Hoành tay khoát đao một vòng tròn, chàng
hất bốn mũi ám khí bay qua một bên.
Hà Tinh Huỳnh cử đao lướt tới nhập nội.
Khẽ cười lạnh, Lệ Tuyệt Linh hất đầu gối lên chạm vào cánh chỏ hữu, thanh Sanh
Tử Kiều cất cao mũi. Nếu Hà Tinh Huỳnh vọt thẳng đến thì mũi đao sẽ xuyên thủng
người nàng.
Nàng biến sắc, chưa kịp làm gì thì Oanh Tế Nhân bị ngã ngồi trên

mặt đất, thấy
thế khiếp quá, cấp tốc quất ngọn Tượng Vĩ Tiên qua.
Lệ Tuyệt Linh lại nhấc cao mũi đao lên một chút, chừa khoảng không cho ngọn
roi giáng xuống, đúng lúc Hà Tinh Huỳnh đến nơi. Đầu ngọn roi chạm vào má nàng,
đau quá nàng rú lên một tiếng thảm. Chân chập choạng, tay tả che chỗ bị thương nhào
lăn xuống đất rên ư ử.
Vung roi gây tổn thương người nhà, Oanh Tế Nhân sững sờ.
Y sững sờ nhưng Lệ Tuyệt Linh không sững sờ như y được. Chàng bước một bước
kề lưỡi đao nơi ót y, thép đao lạnh làm y giật mình nhưng đã muộn rồi…
Bên kia Thân Xương Ngọc đã dồn Cương Quái Tạ Tông vào thế thụ động, hắn
không còn xuất phát một chiêu thức nào nữa, dù là miễn cưỡng.
Lệ Tuyệt Linh bảo:
- Oanh Tế Nhân ! Gọi tên kia buông vũ khí đi!
Oanh Tế Nhân nghiến răng gọi:
- Lão Tạ ! Thức thời vụ là hơn!
Tạ Tông lập tức nhảy ra ngoài vòng chiến.Thân Xương Ngọc không buồn vọt theo, để mặc hắn lùi lại.
Tạ Tông còn uất hận, chưa cam nhận bại. Hắn hằn học:
- Các ngươi hèn quá, chết nhát như bọn tầm thường. Ta thì đầu rơi được chứ chí
không thay đổi!
Thân Xương Ngọc gật gù:
- Khá đó! Như vậy mới là hảo hán. Muốn làm tròn chí nguyện thì chứ vào trở lại,
ta sẵn sàng giúp ngươi mãn nguyện.
Tạ Tông hét:
- Ngươi tưởng ta sợ ngươi à?
Oanh Tế Nhân kêu lên:
- Thôi đi, lão Tạ ! Thua keo này thì còn keo khác. Nóng nảy làm chi. Ngươi đừng
ngoan cố mà hại luôn cả ta và Tiểu Như Ý nữa đấy!
Hà Tinh Huỳnh cũng kêu lên:
- Hoa Tử ! Lại đây rịt thuốc cho ta! Chỉ tại ngọn roi không có mắt của ngươi mà ta

thọ thương đó. Đầu roi có tẩm thuốc độc, ngươi hãy chữa trị gấp cho ta đi!
Oanh Tế Nhân hừ một tiếng:
- Gọi cái gì? Ngươi đã chẳng đòi chi ba đó sao?
Hà Tinh Huỳnh giật mình:
- Lão Hoa Tử! Ngươi nói cái gì vậy? Ta nói như thế nào mà không đúng ? Ý định
của ngươi như thế nào hả?
Oanh Tế Nhân lạnh lùng:
- Công lao là của ta. Ta phải hưởng nửa phần. Còn hai ngươi chi đều nửa phần
còn lại. Ta không ngờ lòng ngươi lại tham lam quá đáng như vậy.
Hà Tinh Huỳnh cười nhạt :
- Lão Hoa Tử ơi ! Một mình ngươi có công à? Còn bọn ta không có công sao? Nếu
một mình ngươi thử hỏi ngươi có dám liều mạng mà làm không ? Sao bây giờ ngươi lại
nói như vậy ?
Oanh Tế Nhân buông giọng dáp:
- Ngươi nói dễ nghe quá Tiểu Như Ý! Kế hoạch này ai định? Ai bàn ra? Các ngươi
chỉ có công giám hộ mà đòi hỏi quá đáng quá đấy. Ngươi cứ nghĩ lại xem lời nói của
mình đã đúng chưa mà vội trách người.
Hà Tinh Huỳnh há hốc mồm. Chưa kịp trả lời thì Lệ Tuyệt Linh bật tiếng cười
vang, làm cho cả ba tên đêu giật mình đưa mắt ngó Lệ Tuyệt Linh.Oanh Tế Nhân hỏi:
-Ngươi cười cái gì ?
Lệ Tuyệt Linh dừng tiếng cười đáp:
- Ta cười cho cái tánh xuẩn ngốc, tham lam của các ngươi. Chết đã đến nơi rồi
mà không lo. Lại còn đứng đó tranh cãi với nhau cái mà mình không có.
Hà Tinh Huỳnh bật cười, nhìn Oanh Tế Nhân hỏi:
- Hoa Tử !Ngươi có nghe hắn nói chưa? Đao còn đang kề cổ, chỉ cần hắn nhích
tay một chút là ngươi xuống Diêm La Điện mà chi ngọc với Diêm Vương ngay. Thế mà
còn giở giọng tham lam. Thật là đáng tức cười quá.

Oanh Tế Nhân giận dữ đáp ngay:
- Tiểu Như Ý! Phen này ngươi đừng hòng được như ý. Ta có xuống Diêm La Điện
thì cũng đứng ở đó mà chờ ngươi cùng theo làm bầu bạn. Ngươi cứ an tâm như vậy đi.
Hà Tinh Huỳnh nói với Tạ Tông:
- Lão Tạ ơi ! Ngươi hãy xuất thủ đi thôi. Dù sao thì cũng …
Tạ Tông ngắt lời:
- Ngươi hãy khép cái miệng lại cho ta nhờ. Động thủ tùy tiện? Mạng ta hay mạng
ngươi bị mất chứ ? Ngươi nói dễ nghe quá! Ta là chủ chốt, thủ đoạn của đối phương dĩ
nhiên là nhắm vào ta còn ngươi thì ai kể làm gì ? Cho nên ngươi nói năng như kẻ bàng
quang. Đáng khinh bỉ quá!
Hà Tinh Huỳnh căm hận:
- Lão Tạ ơi ! Ngươi ích kỷ quá ! Chỉ biết lo cho chính mình thôi. Hoàn toàn không
tìm cách gì giúp đỡ bọn này…
Tạ Tông nhăn mặt như vẫn lạnh lùng, không mảy may cảm xúc, trái lại còn cảm
thấy khó chịu. Y buông gọn:
- Cái thế đã cùng thì dù muốn dù không cũng phải tùy theo. Các ngươi tham sống
sợ chết quá. Ta thẹn hết sức!
Oanh Tế Nhân cao giọng:
- Đừng tỏ lộ tính các anh hùng. Ta thấy rõ sự giả tạo của ngươi. Kẻ ngoại cảnh
bao giờ cũng mạnh miệng cả. Ta nghĩ nếu Lệ Tuyệt Linh kề đao nơi cổ ngươi thì chẳng
biết lúc đó ngươi có cảm tưởng như thế nào ?
Lệ Tuyệt Linh cười hắc hắc:
- Ngươi yên trí, thế nào thanh Sanh Tử Kiều của ta cũng bén cổ hắn.
Cương Quái Tạ Tông câm miệng liền.Thân Xương Ngọc lắc đầu, thấp giọng thốt:
- Trước khi xuất thủ ta lo lắng một điều. Ta tự hỏi tài nghệ của chúng đến mức độ
nào. Cứ theo khẩu khí của chúng thì ta đinh ninh là gặp tay khá. Bây giờ thì ta thất
vọng quá! Tánh xấc láo của chúng làm ta thất vọng luôn. Thứ cuồng

nịnh gian tà đó,
chúng ta không nên để chúng sống làm gì.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Đệ cũng có ý đó !
Rồi chàng tiếp:
- Trên giang hồ thiếu chi kẻ mang danh không phù hợp với thực tế. Thật chúng
làm nhục lây đến hàng ngũ con nhà võ.
Oanh Tế Nhân trợn tròn mắt, hét lớn:
-Bao lâu nay ngươi giết người, giết quanh năm suốt tháng, giết hàng ngày, thế
chưa đủ sao? Ngươi lại giết cả những kẻ chiến bại à? Như vậy mà xưng anh hùng, ngươi
không thẹn sao?
Hà Tinh Huỳnh cao giọng tiếp nối:
- Phải đó ! Người anh hùng chân chính đâu có hèn như các ngươi? Huống chi đối
với các ngươi, bọn ta chưa có thâm cừu đại hận gì cả. Bọn ta chưa cướp đoạt vợ con
của các ngươi, chưa sát hại cha mẹ các ngươi mà ? Quả thật các ngươi khát máu cực
độ.
Lệ Tuyệt Linh thoáng do dự. Chàng cười khổ, hỏi:
- Lão ca, nghĩ sao ? Ả ta nói nghe khó chịu quá.
Thân Xương Ngọc điềm nhiên:
- Thì chúng ta cứ khóa cái miệng của ả cho ả vĩnh viễn không còn phát ngôn
được nữa!
Hà Tinh Huỳnh thất sắc:
-Các ngươi tàn nhẫn quá. Ta không ngờ một cao thủ trong Hắc Lâu, một hoàng đế
không ngai vàng tại Trung Điền Sơn lại chẳng có một điểm nhân tính. Ngươi còn ngẩng
mặt nhìn được nữa chứ?
Thân Xương Ngọc lạnh lùng:
- Mắng đi! Ngươi chẳng còn mấy phút nữa đâu!
Oanh Tế Nhân quát tháo:
- Có can đảm thì rút đao về, ta với ngươi một đối một, liều một cuộc tử chiến.
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:- Vô ích thôi Hoa Tử ! Hai đối một mà ngươi

còn không làm nên trò gì thì đòi một
đối một để chết sớm phải không? Ta đâu có dư hơi để đùa với ngươi chứ!
Oanh Tế Nhân cao giọng:
- Vừa rồi bất quá ngươi gặp cơn may, thành ta chiếm được tiện nghi đó thôi. Nếu
có cuộc tái đấu thì ta chắc là hạ được ngươi đó. Ngươi khiếp nhược quá !
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:
- Dù tái đấu mười lượt cũng vậy thôi, ngươi chẳng hy vọng làm được gì hơn đâu.
Cho ngươi biết, đòi hỏi như vậy là tự chuốc lấy đau khổ thêm đấy!
Oanh Tế Nhân hét:
- Thì ngươi cứ thử đi, ta sẽ cho ngươi thấy.
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Thật vậy sao?
Oanh Tế Nhân gầm lên:
- Tự nhiên !
Thân Xương Ngọc lạnh lùng:
- Xuống tay đi thôi! Còn nói dông dài với hắn làm gì?
Tiểu Như Ý Hà Tinh Huỳnh biết rõ nguy hiểm đang đến với họ. Tuy chưa nghĩ ra
kế thoát thân nhưng kéo dài thời gian được phút nào có lợi phút đó. Biết đâu lại có việc
bất ngờ xảy ra.
Lệ Tuyệt Linh đang kề chặt thanh đao vào cổ của Oanh Tế Nhân, nếu chàng ấn
xuống một nhát thì cầm như vĩnh quyết cuộc đời hắn.
Hà Tinh Huỳnh khích:
-Ngươi xuống tay đi, ngươi sợ Hoa Tử chuyển bại thành thắng nên không dám đấu
lại thì thôi vậy. Ngươi giết người như thế có vinh dự gì không?
Thân Xương Ngọc quát:
- Câm miệng ngay cho ta!
Hà Tinh Huỳnh ngước nhìn Thân Xương Ngọc, tay sờ vào vết thương nơi mặt, mỉa
mai:
- Chém đi! Đao đã kề vào cổ rồi thì có khó khăn gì đâu? Tuy nhiên đầu y rơi thì
thanh danh của các ngươi cũng rơi theo.

Chiếc búa hình mặt nguyệt chớp lên, Thân Xương Ngọc không chịu nổi giọng nói
xỉa xói của ả nên bắt buộc phải động thủ. Hà Tinh Huỳnh rú lên một tiếng, ngã nhào
xuống, đầu vai bị lưỡi búa phớt qua, hớt mất một phần.Hoành thân sang phía tả, Thân Xương Ngọc giật nhẹ cánh tay, đường dây thu lại nhấc lưỡi búa lên, bay luôn theo hình vòng cung ngược trở lại, chém xuống Hà Tinh
Huỳnh đang nằm ngửa mặt. Dù có tài nghệ đến đâu thì Hà Tinh Huỳnh cũng không
làm sao tránh khỏi nhát búa đó. Ả ta cầm chắc phải mang cái mặt nát mà về chầu tổ
tiên. Nhưng một tiếng thở dài vang khẽ vang lên, một ánh thép chớp lên, Lệ Tuyệt Linh
vung tay ra, thanh đao bay đến hất lưỡi búa qua một bên. Hà Tinh Huỳnh lăn đi một
vòng, ngoài tầm lưỡi búa, sợ Thân Xương Ngọc tấn công lượt thứ ba.
Thân Xương Ngọc phẫn nộ, không rõ tại sao Lệ Tuyệt Linh lại có hành động
ngang như vậy. Lệ Tuyệt Linh nhìn Hà Tinh Huỳnh còn run bây bẩy. Chàng từ từ tra
đao vào vỏ, lẩm nhẩm:
- Tại sao?
Nhìn Thân Xương Ngọc chàng tiếp:
- Lão ca, đệ biết lỗi ! Đệ không kịp khuyên ngăn lão ca mà cũng không kịp
chuyển đạt cái ý của đệ cho lão ca biết. Lão ca hành động nhanh quá, bắt buộc đệ
phải dùng cách đó!
Thân Xương Ngọc phẫn nộ:
- Tâm ý gì, ngoài cái việc thanh toán ba tên này?
Nhếch nụ cười khổ, Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Nghe đệ nói đi. Giết chúng như vậy là chúng bất phục. Đệ muốn cho chúng
một cơ hội. Dù có chết thì chúng cũng cam tâm mà bọn ta cũng được nhẹ thắc mắc.
Thân Xương Ngọc trầm giọng:
- Giết chúng là một lẽ phải, hợp với quy củ của giang hồ. Chúng đông, ta ít.

Chúng có gian mưu, ta đường hoàng minh chánh. Chúng lừa ta, ta mắc bẫy. Rồi nhân
đó, ta dùng toàn tâm toàn lực đểø giành sự sống. Chính chúng mới là hèn, còn bọn ta
chỉ tự vệ mà thọi. Thì tại sao đệ lại vẽ rắn thêm chân? Tha chúng để chúng có dịp hại
người là điều không nên làm!
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Đệ sẽ buộc chúng cải tà quy chánh!
Thân Xương Ngọc khoát tay:
- Đừng nuôi mộng ! Ngươi yếu lòng trước mỹ nhân thấy rõ. Ả đó dùng kế hoãn
binh để tìm phương tự giải thoát, ta thấy làm lạ là sao đệ không nghĩ đến việc nếu đệ
sa vào chúng thì chúng có khoan hồng cho đệ không?
Y kết luận:
- Đệ áp dụng cái nhân của nhi nữ rồi.Lệ Tuyệt Linh cười gượng:
- Không phải vậy đâu ! Bất quá đệ muốn lấy đại lộ đối xử với chúng, cho chúng
một bài học để xám hối cải sửa. Chắc gì chúng sẽ làm được sự gì có hại cho chúng ta
sau này?
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Đêm dài nhiều mộng. Người ta liệu dứt hậu hoạn chứ không ai nuôi dưỡng hậu
hoạn bao giờ. Ta khuyên đệ đừng làm mất thì giờ trong tương lai nếu phải đối phó với
chúng một lần nữa.
Lệ Tuyệt Linh thở ra:
- Cứ cho đệ thử đi! Đệ xin lão ca đừng quá nóng!
Thân Xương Ngọc cau mày, tỏ vẻ bất mãn, nhưng không biết làm sao hơn, đành
gật đầu:
- Tùy đệ!
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Lão ca yên trí! Chúng sẽ cam tâm mà chết dưới thanh đao này!
Hà Tinh Huỳnh từ cái chết trở về các sống, ngồi trên mặt đất lau lệ, đấu chí tiêu
tan hết. Oanh Tế Nhân cầm chắc ngọn Tượng Vĩ Tiên nơi tay. Đôi mắt chớp lên, ngực

phập phồng, thỉnh thoảng đưa tay áo lên lau mồ hôi trán.
Đứng bên cạnh trong tư thế sẵn sàng ứng phó, y có vẻ khiếp sợ rõ rệt.
Bởi chắc gì y làm được một việc phi thường? Và bất quá cái chết được dời lại vài
phút giây thôi. Chiếc bao đựng châu ngọc nằm cách y ba thước. Cương Quái Tạ Tông
không hề nhích động, gương mặt vô tình. Chẳng rõ y đang nghĩ gì. Tay cầm ống đồng,
y nhịp nhịp đầu ống trên mặt đất song không để ý đến cử động đó. Y cũng chẳng hơn
gì Oanh Tế Nhân, hẳn là đang lo nghĩ đến số phận trong chốc lát nữa đây.
Lệ Tuyệt Linh đã nói là cho cả ba có dịp hối cải. Giả như họ được may mắn sống
sót thì chàng có còn đâu mà nhìn thấy sự cải sửa của họ chứ? Cái chết nếu không ở
bên này thì phải ở bên kia. Trong hai phải mất một kia mà.
Thân Xương Ngọc chợt thốt:
- Để cho ta, Lệ Tuyệt Linh!
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Không ! Đệ phải giành phần thu thập chúng!
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Đủ số nhé ! Đừng để một mạng sống sót!Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Nhất định là vậy rồi. lão ca yên trí!
Chàng bước tới bình tĩnh thốt:
- Vào đi, Hoa Tử! Chúng ta lấy cái chết làm hạn định cuộc chiến, chưa chết là
chưa dừng tay!
Oanh Tế Nhân cố bạo dạn:
- Đừng khoát lác. Cái may không đeo mãi theo ngươi đâu. Lần này sẽ khác đó
nhé!
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Cứ vào đi, nói nhiều làm gì?
Bây giờ Cương Quái Tạ Tông mới nhích động. Y bước tới vài bước.
Thân Xương Ngọc từ từ nhấc chiếc búa lên, lạnh lùng buông từng tiếng:
- Khôn hồn thì đứng im tại chỗ ! Còn ả họ Hà nữa, ta cảnh cáo hai ngươi, chuẩn

bị mà theo Oanh Tế Nhân đi, không còn con đường nào khác đâu. Đừng có mà nuôi
mộng. Nên nhớ là còn có ta ở đây. Và điều kiện là một đổi một đấy nhé!
Hà Tinh Huỳnh ngồi yên một chỗ như biết thân của mình lắm. Tạ Tông chôn
chân tại chỗ, dùng roi mà đập vào y thì chưa chắc y dám kêu la.
Hoành thanh đao tước ngực, nhìn Oanh Tế Nhân, Lệ Tuyệt Linh gật đầu thốt:
- Trời đất tuy bao la song tiến trình có lối. Trên cái lối đó, cuối cùng chúng ta
cũng gặp nhau. Huống chi là đồng nghề đồng nghiệp thì sự gặp gỡ hẳn phải sớm xảy
ra. Giờ đây chúng ta thực nghiệm xem kẻ nào mạnh, kẻ nào yếu. Trên lối đi này, trong
nghề của chúng ta, chỉ có kẻ mạnh mới sống sót!
Oanh Tế Nhân nghiến răng:
- Ngươi lại nói nhiều hơn ta rồi đó!
Lệ Tuyệt Linh vụt cao giọng:
- Chuẩn bị đi. Ta động thủ đây!
Oanh Tế Nhân nắm chắn ngọn Tượng Vĩ Tiên , đầu ngọn duỗi dài, hơi thở dồn
dập hơn, hét:
- Thái Sơn Thạch Cầm Dương !
Âm thinh của y chưa dứt thì Lệ Tuyệt Linh đã lao vút mình lên không. Đồng thời
Sanh Tử Kiều lóe sáng ngân quang tỏa rộng, trùm xuống như cơn mưa rào.
Lần này Oanh Tế Nhân vận dụng thân pháp nhanh hơn trước gấp mấy lần, khí
thế rất hùng mạnh. Đao xuống, tiên lên, đao ngắn, tiên dài, tiên vẫn chưa đổi hướng,bắt buộc Lệ Tuyệt Linh phải tràn mình đáp chênh chếch xuống một bên. Oanh Tế
Nhân lướt tới liền.
Không nao núng, Lệ Tuyệt Linh vung đao nghinh đón Tượng Vĩ Tiên. Đao pháp
cực nhanh, vừa thấy bên tả lại chuyển sang bên hữu liền, mường tượng chàng dùng
song đao mà giao đấu.
Đao quang càng phút càng tỏa rộng, đao phong rít lên vù vù. Oanh

Tế Nhân xuất
phát đúng mười chín chiêu song không áp đảo nổi, bắt buộc phải lùi hơn bảy bước. Y
lùi thì Lệ Tuyệt Linh tiến. Tiên dài, đao ngắn, đánh cận càng có lợi, Oanh Tế Nhân
càng lúng túng với chiếc roi dài.
Nhưng y không thể bỏ cuộc, vung loạn ngọn roi đánh ra bốn phương tám hướng.
Đánh như không còn tuân theo một quy củ nào.
Lệ Tuyệt Linh tràn tả, tạt hữu, luôn luôn xoắn tít bên mình y, đao chớp ngời ngời.
Rồi Oanh Tế Nhân cũng phải thoái hậu, thoái hậu mãi. Rút mình ra khỏi vùng đao
quang song đao quang cứ bám y như hình với bóng. Y đến đâu là Lệ Tuyệt Linh theo
đến đó. Bỗng Lệ Tuyệt Linh nhân né tránh một ngọn roi trí mạng của Oanh Tế Nhân,
vút mình ra ngoài vòng chiến rồi vung tay, thanh đao bay đi. Oanh Tế Nhân chỉ kịp rú
lên một tiếng, không phản ứng kịp, thanh đao bay qua tiện mất bàn tay hữu của y.
Y gào lên thảm thiết, lùi lại năm sáu thước. Máu từ cổ tay vọt ra vẽ trên mặt đất
thành một vệt dài. Thân Xương Ngọc khen:
- Được lắm!
Trong khi đó, thanh đao đi chưa hết đà, còn bay vèo vèo. Lệ Tuyệt Linh nhón
chân tung mình theo, chụp trước khi thanh đao rơi xuống đất.
Chàng đáp xuống luôn, điểm nhẹ một nụ cười, từ từ bước đến gần Oanh Tế Nhân.
Đuối sức, Oanh Tế Nhân phải ngồi xuống. Thấy chàng tiếp cận, y vội gượng đứng lên
nhưng không đứng vững nổi. Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng nhìn y mộ lúc lâu, thong thả cử
đao lên, cất giọng trầm trầm:
- Bây giờ ngươi mãn nguyện chứ ? Ngươi muốn có sự công bình thì ta đã chấp
nhận cho ngươi một cơ hội. Dù là ta biết trước, cái kết quả cũng thế mà thôi !
Oanh Tế Nhân sợ hãi đến cực độ, niềm tuyệt vọng hiện rõ nơi gương

mặt bi
thảm. Y muốn nói gì đó song âm thanh biến cải, gia dĩ có tiếng khóc chen lẫn vào
thành ra tiếng nói phát xuất vừa khó nghe vừa quái dị.
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Sao lại hèn thế ? Hãy cho ta thấy một điểm khí cốt của người anh hùng đi nào ?
Sống là nam tử hán thì chết cũng phải là đại trượng phu chứ !Đem lửa mà đốt sau lưng y, chưa chắc gì y nói được một tiếng nào, y chỉ giương
tròn đôi mắt khủng khiếp nhìn đối tượng. Tay này nắm chặt cổ tay kia, vừa gào vừa
nhăn nhó, uốn éo thân hình.
Lệ Tuyệt Linh toan hạ đao xuống, kết liễu tính mạng của con người hèn nhát đó.
Bỗng chàng thấy một bóng người xuất hiện sau cây cột.
Bóng đó là Hoàng Quân Nhã .
Lệ Tuyệt Linh thoáng giật mình, hỏi:
- Cô nương ra đây làm gì? Tại hạ đã bảo cô nương nên ở tại tòa lương đình đó,
chờ đợi mà?
Niềm sợ hãi hiện lộ nơi gương mặt nàng rất rõ rệt, hơn hẳn Oanh Tế Nhân là kẻ
đang chờ chết. Trong vẻ khiếp sợ ẩn ước có sự oán hận, ánh mắt nói lên phần nào sự
bi thương, bằng cớ là nàng đang khóc. Nàng quỳ xuống.
Lệ Tuyệt Linh giật mình hét:
- Đứng lên đi, cô nương làm gì kì thế?
Hoàng Quân Nhã cất giọng run run:
- Lệ đại hiệp…tiểu nữ cầu xin đại hiệp tha cho y …
Lệ Tuyệt Linh sững sờ một chút.
Rồi chàng nổi giận , cất cao giọng:
- Đừng có gây rối! Việc không liên can đến cô nương, hãy tránh qua một bên…
Hoàng Quân Nhã vẫn quỳ, vẫn khóc, vẫn van cầu:
- Lệ đại hiệp … y thọ thương nặng…y đáng thương hại… đại hiệp nhẫn tâm được
sao ? Y còn gia quyến, có cha mẹ, anh em … y là cột trụ gia đình… y chết là bao nhiêu
người đói …

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 34
Vấn đề nhân tính

Lệ Tuyệt Linh trừng mắt:
- Cô nương biết cái chi mà can thiệp? Muốn giết chúng thì tự nhiên là tại hạ có
cái đạo lý của mình. Cô nương không nên bận tâm vì chúng. Đứng lên đi!
Hoàng Quân Nhã càng khóc lớn, gào như Đỗ Quyên kêu giữa dêm trường:
- Đại hiệp ơi ! Con người sinh ra, tánh vốn thiện, đã lập thân theo đạo nhân từ,
mạnh phải thương yếu, lành phải thương kẻ tàn phế. Y như vậy mà đại hiệp giết được
sao? Y có lỗi nhưng hãy độ lương cho y, tạo cơ hội cho y cải sửa. Hiếu sát là phạm đến
lượng bao dung của hoàng thiên…
Lệ Tuyệt Linh nổi nóng:
-Tại hạ bảo cô nương bước tránh qua một bên. Thiệt là hồ đồ quá!
Nhưng Hoàng Quân Nhã vẫn van cầu:
- Giết kẻ đáng giết là điều nên làm. Khi được thì nên tha. Khơi giòng máu chảy
đâu phải là điều vui.
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Tại hạ không thích cô nương dạy cách làm người đâu. Hoang đường lắm, ấu trĩ
lắm. Tuy nhiên cứ để tại hạ xử trí bọn chúng xong thì sẽ giải thích rõ lý do giết chúng
cho cô nương hiểu.
Hoàng Quân Nhã lắc đầu:
- Tha cho họ đi! Tiểu nữ van cầu đại hiệp mà!
Lệ Tuyệt Linh cũng lắc đầu:
- Cô nương không biết mảy may gì về sinh hoạt giang hồ thì đừng đòi hỏi những
điều vô lý. Tại hạ không nỡ trách cô nương đâu. Hãy bước qua một bên cho tại hạ hành
sự.

Hoàng Quân Nhã không chịu bỏ cuộc:
- Con người lắm khổ đau rồi. Đời lắm cuộc loạn lạc rồi. Chúng ta nên duy trì
nhân loại. Ai đốn cây mặc ai, chúng ta cứ dưỡng chồi cho hợp với đức hiếu sanh của
hoàng thiên! Ít nhất chúng ta cũng giữ lại một điểm nhân tánh chứ! Huống chi nỡ nào
giết kẻ thọ thương?
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Cô nương buộc khó tại hạ quá! Kẻ đó đáng cho ta độ lượng chăng?
Hoàng Quân Nhã đáp:
- Không nên nói đến việc họ có đáng hay không. Cứ hiểu họ là con người. Người
thì phải thương đồng loại. Chúng ta hãy biểu hiện nhân tánh, còn cảm hoá hay không
là mặc họ .
Lệ Tuyệt Linh nghiến răng :
- Tại hạ thuộc giới Hắc Đạo, không phải là hạng xuất gia mà tuyên dương pháp
giáo, hoá độ chúng sanh.
Hoàng Quân Nhã vẫn khẩn cầu. Bao nhiêu lý luận của nàng, chàng đều bác bỏ.
Sau cùng, có lẽ vì không nỡ làm trái ý nàng, Lệ Tuyệt Linh bảo:
- Thôi, cô nương đứng lên đi !
Hoàng Quân Nhã nhìn chàng, ánh mắt ngời niềm hy vọng:
- Đại hiệp …
Lệ Tuyệt Linh buông gọn:
- Tại hạ đáp ứng!
Nhìn Lệ Tuyệt Linh như si như mê, Hoàng Quân Nhã sung sướng đến rướm lệ:
- Đa tạ… đại hiệp … Đa tạ ! Tiểu nữ biết là cái tâm của đại hiệp rất tốt…
Lệ Tuyệt Linh khoát tay:
- Đừng nói nữa!
Chàng vẫy tay luôn như để xua đuổi sự bực dọc còn vướng víu trong tâm. Đoạn
quay qua Oanh Tế Nhân, cao giọng thốt:
- Sao còn chưa nhanh chân chạy đi? Nếu ta thay đổi chủ ý là ngươi theo tiên tổ
luôn đấy nhé!

Oanh Tế Nhân bất kể là còn có đồng bọn, đứng lên, quay mình chạy gấp.
Lệ Tuyệt Linh lại hường về Hà Tinh Huỳnh nạt:
- Còn ngươi? Chờ đến lúc nào mới chạy theo Hoa Tử? Không nghĩ đến vết thương
nơi mặt à? Đi mà tìm thuốc chữa gấp đi!
Hà Tinh Huỳnh đứng lên, run giọng thốt:
- Đại đức của Lệ đại ca, sẽ có ngày tiểu nữ báo đáp …
Lệ Tuyệt Linh quắc mắt nhìn Tạ Tông. Y khiếp quá lùi lại rồi chạy luôn.
Nơi góc rừng chỉ còn lại ba người của Lệ Tuyệt Linh .Lệ Tuyệt Linh tra đao vào vỏ, bước về phía Thân Xương Ngọc, đặng hắng mấy tiếng, nở nụ cười bẽn lẽn, thốt:
- Sự tình kết thúc không đẹp lắm, đệ nhận lỗi với lão ca. Cũng tại liễu đầu Hoàng
Quân Nhã cả. Nàng xuất hiện bất ngờ, đệ không thể không quan tâm đến lời van xin
của nàng.
Thân Xương Ngọc thở dài, trầm giọng bảo:
- Không cần nói lỗi phải với ta. Ta cho rằng không xứng đáng…
Lệ Tuyệt Linh giật mình:
- Không xứng đáng?
Thân Xương Ngọc từ từ tiếp:
- Đúng vậy! Ta nói không đáng, hành động nhân từ của đệ đó. Bọn chúng có kẻ
nào không gian tà, không ác độc? Thì chúng đáng sống nữa chăng? Chúng ta hao biết
bao nhiêu tâm lực mới áp đảo nổi chúng. Rồi Hoàng Quân Nhã lại đổ lệ ra mà giành
lại cái sống cho chúng. Thế thì từ nay công phu của chúng ta dù có tận dụng nữa cũng
chẳng ích lợi gì. Chung quy kẻ gian ác vẫn còn và bao nhiêu tội lỗi của chúng đều bị lệ
thảm của vị cô nương kia làm phôi pha hết…
Dừng lại một chút, y tiếp:
- Nàng đâu hiểu nổi cái luật giang hồ? Thương vay, khóc mướn không bao giờ đi
đôi với sinh hoạt của chúng ta. Cũng như hai cung đàn lỗi nhịp. Không hơn không kém!
Lệ Tuyệt Linh cười khổ:

- Tuy nhiên chúng ta không thể phủ nhận cái nhân từ hợp lý của nàng.
Thân Xương Ngọc chận lại:
- Ta không phủ nhận, song ta nghĩ trong hành trang của chúng ta tuyệt đối không
nên mang theo thứ nhân đạo hão huyền đó theo suốt cuộc hành trình dài vô tận. Ta tha
cho người nhưng ai chịu tha cho ta? Ai có thể chấp nhập cái chết để nhường cho người
khác sống?
Lệ Tuyệt Linh cố gắng bênh vực cho Hoàng Quân Nhã.
Thân Xương Ngọc lắc dầu nói:
- Mấy hôm nay đệ thay đổi nhiều quá!
Lệ Tuyệt Linh vội cãi:
- Đệ không thừa nhận sự xét đoán của lão ca …
Thân Xương Ngọc nghiêm sắc mặt:- Đệ sanh tánh do dự, trì nghi, mất cả sự quyết đoán nhanh chóng hằng ngày. Đệ
làm cho ta ngạc nhiên quá đỗi.
Lệ Tuyệt Linh cũng nhận ra sự thay đổi của mình. Đúng là những ngày qua,
không biết tại sao, chàng lại cư xử với bọn Hắc Đạo giang hồ có phần nhã nhặn.
Từ đó đến giờ, Lệ Tuyệt Linh rất cương quyết trong hành động, không bao giờ
chàng chùn tay trước bất cứ việc khó nào.
Quyết định đã ra tay là đừng hòng thay đổi. Ai ngờ bây giờ chàng mỗi lúc mỗi
chùn tay. Thật chàng cũng không hiểu nổi chính bản thân của chàng nữa.
Chẳng biết từ bao giờ, chàng lại mang cái tánh thương hại, hèn yếu của một nữ
nhi. Khác với thái độ ngang tàng ngày trước của chàng. Có phải vì sự có mặt của
Hoàng Quân Nhã? Vì những giọt lệ của nàng không?
Nghĩ đến đó, chàng bắt gặp ánh mắt của nàng đang nhìn mình.
Hai ánh mắt gặp nhau. Cả hai giật mình nhìn lảng ra phía khác.
Thân Xương Ngọc nhìn hai người, mỉm cười, quay mặt nhìn sang hướng khác
luôn.
Hoàng Quân Nhã ngước mặt nhìn Lệ Tuyệt Linh nói:

- Lệ đại hiệp, tiểu nữ có chuyện này muốn nói với đại hiệp .
Lệ Tuyệt Linh nhẹ giọng:
- Cô nương cứ nói ra đi. Tại hạ nghe đây.
Hoàng Quân Nhã nghiêm trang hỏi:
- Tiểu nữ tin rằng Hà cô nương sau này sẽ cải tà quy chánh. Lệ đại hiệp có tin
không?
Lệ Tuyệt Linh trầm ngâm một lúc lâu:
- Cô nương nói ra điều này để an ủi tại hạ vì hành động tha cho họ vừa rồi chăng?
Hoàng Quân Nhã lắc đầu:
- Không phải như vậy. Tiểu nữ tin là Hà cô nương sẽ có hành động như vậy.
Lệ Tuyệt Linh lại hỏi:
- Bằng vào đâu mà cô nương lại tin như vậy?
Hoàng Quân Nhã hỏi lại:
- Nếu Lệ đại hiệp không tin như vậy thì đại hiệp có dám cá với tiểu nữ không?
Do dự một chút, Lệ Tuyệt Linh quay qua Thân Xương Ngọc, hỏi:
- Cá hay không ?
Thân Xương Ngọc mỉm cười:- Tùy đệ quyết định đi!
Trầm ngâm một lúc, Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Rồi ! Tại hạ chịu cá đó! Mà cá bằng cái gì chứ?
Hoàng Quân Nhã đáp nhanh:
- Tiểu nữ hiện tại là kẻ vô gia cư, không thể cá bằng tài vật. Vậy tiểu nữ đề nghị
như thế này. Nếu tiểu nữ thắng thì đại hiệp phải tha chết cho mười người. Những người
chiến bại dưới đao của đại hiệp và được tiểu nữ xin cho. Nhược bằng tiểu nữ thua thì
tiểu nữ tình nguyện suốt đời làm tỳ nữ hầu hạ cho đại hiệp.
Lệ Tuyệt Linh hấp tấp thốt:
- Việc này nhỏ mọn, bất quá là để đùa cho vui vậy thôi. Sao cô nương đặt thành
vấn đề quan trọng vậy?
Hoàng Quân Nhã chính sắc, đáp:
- Đánh cuộc về nhân tính của một người thì đâu phải là một việc đùa. Tiểu nữ
cho là quan trọng nên phải đặt thành vấn đề nghiêm chỉnh.
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:

- Cô nương giành phần thiệt hại về mình khá nặng…
Hoàng Quân Nhã mỉm cười:
- Để chứng tỏ tiểu nữ có tính trầm lặng một chút.
Lệ Tuyệt Linh lại trầm ngâm một chút:
- Được rồi!
Hoàng Quân Nhã tiếp:
- Hy vọng đại hiệp nhớ điều kiện cho!
Thân Xương Ngọc chen vào:
- Xong rồi chứ ? Chúng ta đi thôi, đừng để cho Bạch Liên Bình trông đợi.
Họ tiến về phía tòa lương đình.
Thân Xương Ngọc vừa đi vừa hỏi:
- Sao Hoàng cô nương lại bỏ tòa lương đình mà đến nơi đây làm gì?
Hoàng Quân Nhã đáp:
- Tiểu nữ nghe tiếng hét la ghê quá, sợ có việc bất tường xảy ra cho hai vị nên lần
bước đến nơi. Thấy đối phương thảm bại, đáng thương hại vô cùng nên xuất hiện van
cầu hai vị …
Nàng tiếp:- Lúc đó Lệ đại hiệp dọa chúng, trông tàn khốc phát khiếp!
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Một người sắp giết một người, chẳng lẽ phải có thái độ hiền hoà như từ mẫu âu
yếm con?
Hoàng Quân Nhã chớp mắt:
- Biết vậy rồi, song … nó làm sao ấy!
Họ vừa đi vừa nói chuyện, chung quy vẫn quanh quẩn về việc vừa qua.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 35
Vui buồn giang hồ

Đến toà lương đình, họ tìm chỗ ngồi. Bây giờ thì họ nín lặng, chừng như mỗi người
có tâm sự riêng tư và họ đang theo đuổi niềm tâm sự đó. Lâu lắm, Thân Xương
Ngọc cất tiếng nói trước:

- Hiền đệ nghĩ gì đó?
Lệ Tuyệt Linh thấp giọng đáp qua mơ màng:
- Đệ nghĩ, con người càng tầm thường càng được hưởng nhiều lạc thú. Chúng ta
đây quả thật là những kẻ vô phúc nhất trần đời… Đến một sự ấm áp của gia đình cũng
chưa hề biết qua …
Thân Xương Ngọc thở dài:
- Chưa hưởng được cái ấm của một mái gia đình mà đệ còn nói thế. Huống hồ là
ta đã hưởng qua thật sự, song lại dở dang. Niềm tiếc hận đeo đẳng ta từ bao năm dài.
Nói chi đến sinh hoạt của chúng ta, của hạng người lấy máu đỏ làm nghề nghiệp.
Danh tuy có song là danh tởm. Thứ danh mà càng hưởng càng nghe vị đắng cay, chua
chát.
Lệ Tuyệt Linh nhìn ra xa xa:
- Đó là mạng số !
Hoàng Quân Nhã hỏi:
- Sao lại có sự mâu thuẫn đó ở các vị ? Có lúc các vị bi quan cực độ nhưng khi
vung vũ khí lên rồi thì các vị là những hung thần, những tay khát máu. Chừng như sanh
ra trên đời là để sát hại sanh linh …
Lệ Tuyệt Linh cười khổ:
- Một sự mâu thuẫn bất đắc dĩ. Muốn giành sự sống phải có mâu thuẫn đó. Trong
giới của bọn tại hạ, nhiều khi phải hành động ngược lại với nhân tính, cô nương ạ !
Bọn tại hạ phải tập cho con tim lạnh lùng chai đá.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Đúng vậy. Càng lạnh lùng càng sống dai !
Hoàng Quân Nhã ướm thử:
- Hai vị có nhận xét như thế hẳn cũng có nghĩ đến một ngày nào đó, cải biến
sinh hoạt, thoái xuất giang hồ chứ?
Lệ Tuyệt Linh điểm nụ cười khổ:
- Nói thì dễ nhưng làm thì khó! Muốn làm một việc thành tựu thì nào chỉ có ý chí

suông mà đủ? Còn bao nhiêu vấn đề chi phối, bao nhiêu phương tiện giúp giật, cho nên
có những kẻ thừa nghị lực, thừa ý chí mà vẫn ôm hoài bão xuống tuyền đài.
Hoàng Quân Nhã thốt:
- Cứ tận nhân lực đi, dù chí nguyện không thành thì ta vẫn vui, hơn là buông tay
rồi cho nó là nghiệp dĩ.
Họ nói chuyện với nhau qua mọi khía cạnh, trải khắp các vấn đề: lập thân, lập
danh, lập nghiệp, lập gia đình. Có khi họ đồng tình, có lúc họ mâu thuẫn, đối chọi ý
kiến lẫn nhau.
Bỗng Lệ Tuyệt Linh khoát tay, bảo mọi người im lặng rồi lắng tai nghe ngóng.
Thân Xương Ngọc thấp giọng hơn:
- Có người đến!
Lệ Tuyệt Linh nhìn ra phía ngoài rừng đáp:
- Có lẽ là Bạch Liên Bình!
Không lâu lắm, tiếng chân người vang lên rất nhỏ từ trong chỗ tối vọng ra. Rồi có
tiếng y phục lào xào. Tiếng động đó đột nhiên dừng lại ngoài khoảng hơn trượng. Tiếng
động của kẻ thăm dò. Lệ Tuyệt Linh đứng lên, cao giọng hỏi:
- Phải Bạch Liên Bình chăng?
Không có tiếng đáp liền. Một lúc lâu, âm thanh lạnh lùng vọng lại:
- Lệ Tuyệt Linh?
Lệ Tuyệt Linh đáp nhanh:
- Không sai!
Đối phương im lặng. Khi có tiếng đáp vang lên thì âm thanh đã chuyển hướng, từ
một phương vị khác vọng lại:
- Họ Lệ kia! Ngươi đang giở trò gì thế?
Lệ Tuyệt Linh thoáng giật mình:
- Câu hỏi đó có ý tứ gì? Tại hạ đùa từ lúc nào?
Âm thanh lại chuyển hướng lượt nữa:
- Trong toà lương đình, ngoài ngươi ra còn có người khác.
Lệ Tuyệt Linh bực mình:- Đó là hai vị bằng hữu của tại hạ. Bạch Liên Bình, tại hạ vượt đường xa đến đây
để trao vật cho cô nương, chứng tỏ là tại hạ thủ tín. Cô nương còn

nghi ngờ nữa sao?
Cho cô nương biết là tại hạ không dư hơi cãi lý với cô nương đâu. Vật đó cô nương
muốn nhận hay không thì cứ bảo.
Đối phương đáp gấp:
- Sao lại không!
Lệ Tuyệt Linh nổi giận:
- Nếu muốn lấy thì cứ ra mặt mà nhận, còn lấp ló làm gì nữa?
Đối phương hỏi:
- Ngươi trao thật ư?
Lệ Tuyệt Linh cáu hơn:
- Không thật thì cần gì tại hạ phải mất công đến đây?
Đối phương im lặng một lúc. Rồi Bạch Liên Bình xuất hiện, song có vẻ khẩn
trương. Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng nói:
- Cô nương không được bình tĩnh thì phải?
Còn cách tòa lương đình độ bảy thước, Bạch Liên Bình dừng lại hỏi:
- Người trong lương đình đó có phải là do ngươi mời đến để đối phó với ta không?
Lệ Tuyệt Linh cười hắc hắc:
- Cô nương đùa có duyên quá!
Bạch Liên Bình còn dè dặt:
- Đáng lẽ ngươi nên đến một mình !
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:
- Muốn làm chi cô nương thì tại hạ có cần gì phải gọi viện thủ. Như tại hạ đây có
khi nào tại hạ nghi ngờ chi cô nương? Đã hứa đến là tại hạ cứ đến, cho dù cô nương có
bao nhiêu người, tại hạ cũng bất chấp.
Bạch Liên Bình không giận:
- Ta thừa hiểu ngươi mà!
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Biết vậy sao còn đa nghi?
Bạch Liên Bình vào tòa lương đình. Vừa trông thấy Hoàng Quân Nhã, nàng kêu
lên:
- Có cả người đẹp nữa à!Quay qua Thân Xương Ngọc, nàng tiếp:
- Còn vị này là thần thánh từ phương trời nào đến đây ?
Lệ Tuyệt Linh nạt:
- Cô nương nên giữ mồm một chút!

Thân Xương Ngọc khoát tay:
- Cứ để nàng tùy tiện nói !
Bạch Liên Bình cười nhẹ:
-Ngươi thật là có độ lượng đấy. Đi chung với hắn thì ngươi hẳn là một tay không
vừa. Có thể cho ta biết quý danh chăng?
Thân Xương Ngọc thay vì xưng tên, thốt:
- Tại hạ biết cô nương là Thạch Nữ Bạch Liên Bình, người trong Đại Chân Phái.
Bạch Liên Bình cười hắc hắc:
- Có chi lạ đâu. Chỉ vì Lệ Tuyệt Linh đã cho ngươi biết rồi mà. Còn ngươi? Ngươi
chưa cho ta biết tên!
Thân Xương Ngọc điềm nhiên:
- Tại hạ là Thân Xương Ngọc !
Bạch Liên Bình sững sờ. Chừng như nàng không tin vào lỗ tai của nàng nên hỏi
lại:
- Ngươi nói gì ?
Thân Xương Ngọc gằn từng tiếng:
-Họ Thân, tên Xương Ngọc !
Bạch Liên Bình thoáng biến sắc:
- Ngươi đùa …
Thân Xương Ngọc bình tĩnh lắc đầu:
- Đùa để làm gì ?
Bạch Liên Bình lùi lại mấy bước:
- Lệ Tuyệt Linh! Người đó là ai ?
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Y đã xưng tên rồi, cô nương không nghe rõ sao? Huyết Phủ Thân Xương Ngọc !
Bạch Liên Bình nghe điện lạnh chạy khắp mình. Nàng sợ. Nhưng nàng cũng
phẫn nộ, trợn mắt nhìn, nàng chưa nói liền. Lâu lắm nàng mới trách:
-Các ngươi lừa ta!Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Lừa về việc chi?
Bạch Liên Bình run giọng:
- Ngươi cấu kết với Hắc Lâu, đưa người của Hắc Lâu đến đây giăng bẫy chờ ta.
Cho ngươi biết, ngươi đang nuôi mộng đó. Hắc Lâu không bao giờ dung tha cho ngươi

đâu. Thu thập ta rồi, họ sẽ quay lại thanh toán ngươi. Chẳng bao giờ họ để cho ngươi
sống sót đâu. Ngươi tưởng làm như vậy là có thủ đoạn cao minh sao. Ngươi lầm lớn đó!
Lệ Tuyệt Linh hét:
- Cô nương có điên không mà ăn nói hồ đồ thế. Tại hạ cấu kết với Hắc Lâu từ lúc
nào?
- Thân Xương Ngọc kia là một bằng chứng. Y là thủ lãnh bọn Liệp Sát Thủ trong
Hắc Lâu. Ngươi còn chối cãi được chăng? Ngươi ngu quá, bị bọn chúng dùng kế mọn
lừa ngươi vào tròng. Nhất tiễn hạ song điêu. Hạ ta rồi là chúng hạ ngươi luôn.
Bỗng nàng kêu lớn:
- Trời ơi! Chắc sư huynh của ta cũng bị hại rồi.
Lệ Tuyệt Linh trầm tĩnh đến lạnh lùng:
- Cô nương nói gì chứ ?
Bạch Liên Bình dậm chân, lại kêu thảm thiết:
- Sư huynh ơi! Chúng hạ độc thủ với sư huynh. Toàn là do tiểu muội dại dột.
Rồi nàng mắng:
- Lệ Tuyệt Linh! Ngươi là một kẻ vong ân, bội nghĩa, đê hèn. Ta nhất định liều
sanh tử với ngươi đêm nay !
Bây giờ, Thân Xương Ngọc mới cất tiếng:
-Bạch Liên Bình, nàng hãy bình tĩnh lại đi

Sanh tử kiều

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 36
Bạch Liên, Bích ngọc

Bạch Liên Bình xoay mình nửa vòng, hai tay chớp lên, đôi Xà Tín Song Nhẫn lóe
sáng nơi tay, rồi nàng nghiến răng thốt:
- Thân Xương Ngọc! Đừng mong mê hoặc ta bằng những lời xảo trá đó. Muốn gì
thì cứ vào. Vào đi! Ta lấy cái chết hẹn với ngươi đó!

Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Buông vũ khí xuống đi. Cô nương lầm rồi !
Bạch Liên Bình bật cười ghê rợn, âm thanh như quỷ thét, ma gào:
- Không khi nào có việc lầm lạc. Hắn với Hắc Lâu ở trong cái thế không đội trời
chung. Mà thủ lãnh Liệp Sát Thủ của Hắc Lâu lại đi chung với hắn, rồi còn mai phục
chờ ta. Thử hỏi ý tứ của các ngươi nếu không ám muội thì là gì nữa chứ ? Một kẻ ngu
ngốc cũng thấu đáo cơ mưu của các ngươi, huống hồ là ta. Họ Lệ hại luôn cả sư huynh
ta, tố cáo với Lâu Chủ là sư huynh ta quán thông với hắn. Hắn tưởng làm thế để lấy
lòng ta, mong ta xóa bỏ hận thù. Rất tiếc là hắn lầm rồi, hắn cũng sẽ bị hại như sư
huynh ta. Thật là oan mạng cho sư huynh ta. Khốn khổ cho ta.
Nàng rít lên:
- Được lắm. Các ngươi đã muốn vậy thì cứ vào đi!
Lệ Tuyệt Linh thở ra:
- Tại hạ khen cô nương giàu trí tưởng tượng thật. Song sự tưởng tượng của cô
nương hoang đường quá. Quái đản quá!
Bạch Liên Bình nổi giận:
- Ngươi còn chối được sao?
Lệ Tuyệt Linh thản nhiên:
-Đại ca nói với nàng đi. Đệ chán quá không muốn nói năng gì cả.
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
-Cô nương là một nhân vật lão luyện trên giang hồ, từng tung hoành ngang dọc,
tại sao hôm nay cô nương hồ đồ như thế?
Bạch Liên Bình cao giọng:
- Ngươi muốn nói gì?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Tại hạ muốn cô nương bình tĩnh, lấy lại sáng suốt mà nghe tại hạ nói đây!
Bạch Liên Bình hừ một tiếng:
- Ta bình tĩnh và sáng suốt hơn lúc nào hết. Ta có phải là tay non vừa mới xuất
đạo đâu? Bất cứ thủ đoạn gì của các ngươi cũng không che đậy nổi cái dã tâm đâu.

Thân Xương Ngọc hơi nhíu đôi mày:
- Thật là ấu trĩ. Lấy cái lượng của kẻ thấp hèn mà đo lòng người quân tử.
Bạch Liên Bình bĩu môi:
- Giả quân tử thì phải hơn !
Song phương tranh luận nhau một lúc lâu. Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ, chen vào:
- Cô nương càng nói thì càng hồ đồ! Đừng luận đoán là tại hạ có mưu hại cô
nương hay không mà hãy xét đến điểm này, là cô nương chẳng có ân nghĩa gì với tại
hạ cả. Cô nương và tại hạ làm một cuộc đổi chác, cô nương cho tin, tại hạ chia ngọc,
không ai lời, không ai lỗ. Cô nương hiểu chưa?
Bạch Liên Bình đuối lý nhưng vẫn ngang ngạnh:
- Tuy nhiên ngươi định cướp luôn phần của ta. Điều này biểu hiện rõ ràng với sự
có mặt của Thân Xương Ngọc. Ngươi hèn quá. Hành vi đó làm cho ngươi thân bại danh
liệt, ngươi mang tiếng nhơ suốt đời.
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Ăn nói điêu ngoa quá, thật là đáng ghét!
Bạch Liên Bình nghiến răng:
- Cứ động thủ đi. Các ngươi còn chờ gì nữa ?
Thân Xương Ngọc thở dài:
- Cô nương đáng cho tại hạ giáo huấn lắm!
Lệ Tuyệt Linh từ từ bước đến chiếc bàn đá, Bạch Liên Bình theo dõi chàng từng
cửa động một, chuẩn bị sẵn sàng xuất thủ.
Lệ Tuyệt Linh không nói gì, ung dung đặt chiếc bao xuống mặt bàn, mở các mối
cột ra. Trong đêm tối, số ngọc bừng sáng lên như ngàn sao lấp lánh. Bạch Liên Bình
giật mình song bị hấp dẫn mãnh liệt, trố mắt nhìn. Phải cố gắng lắm nàng mới dời ánh
mắt khỏi đống ngọc, rồi cất giọng căm hờn, hỏi:
- Ngươi làm gì thế? Ngươi định kích thích ta chăng? Lầm ! Ta đâu có ấu trĩ như
vậy chứ .
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:- Cô nương đến chia hay tại hạ tự chia?

Bạch Liên Bình do dự:
- Ngươi có ý tứ gì?
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:
- Tại hạ hỏi cô nương, đêm nay, trong giờ phút này, cô nương đến đây với mục
đích gì?
Bạch Liên Bình buột miệng thốt:
- Lại còn phải hỏi? Thế ngươi quên ước hẹn của chúng ta rồi phải không? Trong
cuộc đổi chác, ta đổi rồi nhưng chưa thu phần của ngươi đáp lại.
Lệ Tuyệt Linh gắt:
- Thì cứ bước tới, cùng chia đôi, rồi lấy phần của cô nương. Xong rồi thì đường ai
nấy đi. Đừng ở đây mà lải nhải. Thật ta bực lắm rồi.
Nhìn thần sắc của Lệ Tuyệt Linh, Bạch Liên Bình nhận ra chàng có vẻ thành thật
chứ không lừa nàng. Tuy nhiên, nàng còn do dự:
- Ngươi định giở trò gì?
Lệ Tuyệt Linh buông gọn:
- Bước tới rồi chia, lấy xong phần mình rồi biến đi.
Bạch Liên Bình vẫn còn do dự:
- Thái độ của ngươi thì không có gì là giả, song điều làm cho ta suy ngĩ là ngươi
cam tâm chia đôi số ngọc với ta sao?
Lệ Tuyệt Linh nổi giận:
- Cô nương cho rằng ta đây là kẻ thất tin ư?
Bạch Liên Bình bối rối. Có khi nào Lệ Tuyệt Linh tỏ vẻ tham tiếc đâu? Chỉ có
nàng quá đa nghi thôi ! Nàng đỏ mặt, cầm vũ khí chỉ về phía Thân Xương Ngọc ấp
úng:
- Thế …Thân Xương Ngọc …việc gì có mặt hắn tại đây?
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Cô nương với tại hạ đến đây để giải quyết việc giữa nhau. Cứ biết thế là đủ rồi,
cần gì quan tâm đến người khác. Tuy nhiên, cho cô nương biết là Thân Xương Ngọc
cũng như vị cô nương kia đều là người tốt. Họ là bằng hữu của tại hạ. Họ không liên
quan gì đến việc của chúng ta. Cứ chia phần đi rồi ai đi đường nấy.

Dừng lại một chút, chàng nghiêm giọng tiếp:- Cô nương nghi ngờ đủ thứ, nói năng hồ đồ, lần thứ nhất, tại hạ tha cho đó. Nếu
còn tái phạm là cô nương phải trả giá đắt.
Bạch Liên Bình buông thẳng đôi tay xuống, song vẫn còn ngang ngạnh:
- Ngươi không thể trách ta. Ở vào địa vị của ta thì ai mà không nghi ngờ chứ ?
Cho đến bây giờ ta cũng chưa hiểu gì cả. Đáng lẽ ngươi phải giải thích sớm cho ta biết.
Thân Xương Ngọc điềm nhiên nối lời:
- Đã mấy lượt, tại hạ toan giải thích nhưng cô nương có chịu nghe đâu? Cô nương
cứ gào thét làm náo loạn cả lên.
Bạch Liên Bình thốt:
- Tại ta nghi ngờ … Ta có lý do nghi ngờ …
Thân Xương Ngọc bình tĩnh tiếp:
-Kiến thức của cô nương đâu phải hẹp hòi? Ít nhất cô nương cũng phải hiểu là
bọn ta thuộc mẫu người tốc chiến tốc quyết, đánh là đánh liền, không là bỏ đi ngay,
không bao giờ có cái lối kéo dài tình trạng một cách vô ích. Cho nên, nếu cần hạ thủ là
đã hạ thủ ngay từ lúc đầu rồi, hà huống chỉ có một mình cô nương. Bọn ta không hạ thủ
là vì không có ác ý chi với cô nương cả. Cô nương đa nghi chỉ mệt trí một cách vô ích
thôi. Hãy chia số ngọc kia, lấy phần rồi ra đi thong thả, đừng nghĩ ngợi xa xôi nữa.
Bạch Liên Bình bị chạm tự ái, ngẩng cao mặt thốt:
- Ngươi tưởng bất cứ ai cũng có thể thu thập ta dễ dàng sao? Lầm to!
Thân Xương Ngọc bĩu môi:
- Sư huynh cô nương không nói gì về tại hạ với cô nương cả sao?
Bạch Liên Bình hừ một tiếng:
- Ta biết, ta chưa phải là đối thủ của ngươi, song ta nghĩ, ngươi không nên cao
ngạo thái quá. Người càng có tài cao càng nên dưỡng cái đức khiêm nhượng.
Thân Xương Ngọc cười mỉm:
- Tại hạ có cao ngạo đâu? Bất quá tại hạ chỉ đề tỉnh cho cô nương

thôi. Tại hạ sửa
chữa một kinh nghiệm cho cô nương, giúp cô nương làm người hoàn thiện hơn, hành
động tế nhị hơn.
Câu nói đó chạm tự ái Bạch Liên Bình ít nhiều. Dù sao thì nàng cũng đã thành
danh, ngoại hiệu Thạch Nữ. Nàng tạo cái hiệu đó đâu phải dễ dàng, đâu phải là không
gian lao vất vả. Trên giang hồ có ai dám khinh thường nàng?
Thế mà giờ đây bị người chỉ trích, chế nhạo, lên giọng dạy khôn, xem nàng như
một tay vừa mới xuất đạo.Nhưng làm sao được chứ ? Nàng có giận bao nhiêu cũng phải dằn lòng vì đối
phương hai mà nàng chỉ có một. Đối phương lại tài giỏi. Một đối một thì chưa chắc
nàng hoà nổi, thì đừng hòng tạo được cái phi thường với cả hai.
Huống chi người ta có lý do? Trong trường hợp này, người ta có quyền sửa nàng,
chứ nàng đâu đến nỗi ngu dại tiếp tục vô lý nữa. Cho nên dù bị chạm tự ái, nàng cũng
phải tạm thời đấu dịu, sau này hãy hay.
Lệ Tuyệt Linh trầm tĩnh tiếp luôn:
- Tại hạ khuyên cô nương từ nay trước khi làm một việc gì thì hãy suy nghĩ kỹ. Xét
việc rõ ràng rồi hãy có thái độ sau, đừng tưởng trên đời chí có mỗi một mình mình mà
phải nhớ là cao nhân tắc hữu cao nhân trị. Được như vậy thì cô nương sẽ bảo trì được
danh dự trọn vẹn mà không sợ mang nhục bất ngờ.
Bạch Liên Bình càng thẹn, gắng gượng thốt:
- Ngươi có giết ta thì bất quá đầu ta rơi xuống đất là cùng. Chứ dùng cái giọng đó
mà dạy ta như dạy con cháu thì thật là ta không chịu nổi. Chừng nào thì ngươi mới hết
lải nhải đây?
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Thôi đừng nói nhiều nữa, vô ích quá !
Lệ Tuyệt Linh lấy một viên ngọc, nhìn toảng qua, rồi đưa lên miệng, thấm nước
bọt lau vào áo. Bạch Liên Bình ham quá, cũng đưa tay định lấy một

hạt nhưng Lệ Tuyệt
Linh đập nhẹ vào tay nàng, hất ra.
Bạch Liên Bình sừng sộ:
- Ngươi làm gì thế?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Tại hạ sợ cô nương không cẩn thận rồi nuốt mất.
Bạch Liên Bình nổi giận:
-Trong số đó ta có một nửa. Ta có quyền sờ mó cái phần của ta.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Ít nhất cũng phải chờ chia xong đã, gấp gì chứ?
Nàng giục, chàng lại hoà hoãn. Bạch Liên Bình van cầu. Lệ Tuyệt Linh bây giờ
mới chịu cho:
- Bước tới chia đi!
Bạch Liên Bình trố mắt:
- Ngươi bảo ta chia? Do ta chia?Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Phải ! cô nương cứ chọn lựa!
Bạch Liên Bình kêu lên:
- Thật ư?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu luôn:
- Tại hạ tin cô nương sẽ công bằng!
Bạch Liên Bình vừa gật đầu vừa ứng tiếng:
- Dĩ nhiên rồi. Ta nổi tiếng là công bình nhất trần đời mà.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười, không nói gì, quay mình bước đến một chiếc thạch đôn,
cách xa xa chiếc bàn, ngồi xuống, để mặc cho Bạch Liên Bình say sưa sờ vào đống
ngọc, lựa chọn phân chia.
Thân Xương Ngọc cười nhẹ, hướng qua Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Ta lấy làm lạ hết sức. Châu ngọc lại có một hấp lực làm say người đến độ đó
sao. Trông nàng kia thì đủ biết.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Nếu không thì Kim San Khách Mạnh Ngạn và Lâu Tử Nghiên làm gì đổ máu ?
Thân Xương Ngọc rùn vai:
- Ít nhất cũng còn có ta. Thứ đó không dụ hoặc ta nổi.
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Chỉ vì lão ca thấy nhiều quá, lão ca có thừa thải quá, cho nên châu ngọc trở

thành vật tầm thường.
Thân Xương Ngọc lạnh lùng:
- Dù ta chưa thấy, dù ta chưa có, dù ta nghèo, thì ta cũng không thể đánh giá nó
quá cao như vậy.
Lệ Tuyệt Linh tiếp luôn:
- Đệ tin có một hạng người như lão ca, song đó là thiểu số.
Riêng Hoàng Quân Nhã vẫn giữ sự im lặng từ lúc đầu nhưng vẫn theo dõi mọi
diễn tiếng một cách thích thú.
Thân Xương Ngọc ngáp thành tiếng, chán nản thốt:
- Nàng cứ mân mê như thế thì biết đến chừng nào mới lựa xong?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:- Đối với nàng thì hạt nào cũng hấp dẫn cả, nàng muốn lấy tất cả nên không nỡ
chọn hạt này, bỏ hạt kia.
Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:
- Một mẫu người tự tư, gian tham.
Lâu lắm, Bạch Liên Bình gọi:
- Xong rồi, Lệ Tuyệt Linh !
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Thì cô nương cứ lấy phần của cô nương đi !
Bạch Liên Bình đáp nhanh:
- Cung kính bất như phụng mạng.
Bỗng nàng tiếp:
- Thực ra, hai phần bằng nhau, tuy cũng có một vài hạt bất đồng cho hai phần,
song xí xóa cũng được.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Tại hạ không nói gì đâu. Cô nương cứ chọn !

Sanh tử kiều

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 37
Cái tâm kẻ cướp

Bạch Liên Bình chọn ngay phần của nàng:
- Ta lấy phần bên hữu, được chăng?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Tự nhiên là được. Cô nương có gì đựng chăng?

Bạch Liên Bình lấy trong mình ra một chiếc túi da dê, cười tươi đáp:
- Xem đây. Ta chuẩn bị sẵn sàng rồi.
Lệ Tuyệt Linh bảo:
- Thế thì cứ lấy đi.
Bạch Liên Bình rất nhẹ tay, sợ các hạt ngọc chạm vào nhau sứt mẻ, trầy trụa.
Xong rồi nàng nhoẻn miệng cười, thốt:
- Ta cảm tạ ngươi nhé. Ngươi là thần tài của ta đó.
Lệ Tuyệt Linh bước tới, lấy chiếc khăn vấy mồ hôi đựng số ngọc còn lại, cất vào
mình, xong vỗ vỗ hai tay vào nhau, buông gọn:
- Xong! Tiền trao, hàng nhận. Công đức viên mãn!
Bạch Liên Bình dùng tay áo lau mồ hôi mặt, kêu lên:
- Khát nước quá. Không ngờ phân chia một số ngọc như vậy mà ta hao phí tinh
thần nhiều quá.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Mệt à? Thì cứ ngồi nghỉ cho khỏe rồi hãy đi!
Bạch Liên Bình cười:
- Đa tạ!
Lệ Tuyệt Linh vừa ngáp vừa thì thầm:
- Xem ra mấy hạt Miêu Nhãn ngọc có mãnh lực lạ. Bao nhiêu người vì số ngọc
này mà thân bại danh liệt.
Bạch Liên Bình cũng thở ra thốt:
- Tạo một số tư trang không phải là việc dễ. Cần phải mạo hiểm, xem cái chết
như không. Tạo được đã khó, mà giữ cho nó còn mãi lại khó khăn hơn nữa. Thật là vất
vả. Chỉ một cái việc lựa chọn thôi cũng đủ làm cho ta mệt đừ.
Lệ Tuyệt Linh mỉa:
- Chắc cô nương súc tích nhiều món tư trang lắm. Trong tương lai, kẻ nào tốt phúc
vớ được cô nương làm vợ thì kẻ đó chẳng những chiếm được người đẹp mà còn làm
chủ luôn một số của cải to lớn.
Bạch Liên Bình đỏ mặt:
- Ngươi nói nhảm quá !
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Tại hạ nói thật đấy. Cô nương đẹp thật mà, càng giận càng nóng

nảy thì cô
nương càng đẹp. Phàm nữ nhân phải có nhiều sắc thái cho con người luôn luôn mới,
chứ cứ giữ một vẻ mặt …đanh đá lạnh lùng thì ….
Chàng tiếp luôn:
- Có lẽ hôm nay là lần thứ nhất cô nương biến đổi sắc thái đó. Chẳng trách người
ta cứ gọi cô nương là Thạch Nữ !
Bạch Liên Bình kêu lớn:
- Ngươi ăn nói cho có âm đức một chút nhé! Ngươi định tán ta bằng cách đó à?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Tại hạ thì không! Song trong tương lai sẽ có một gã cuồng si nào đó tán cô
nương.
Bạch Liên Bình hừ một tiếng:
- Nói chuyện với ngươi chán quá!
Rồi nàng trầm giọng tiếp:
- Số ngọc rất lớn, được nó là một điều mừng, song mừng chưa xong lại lo. Giữ nó
là ta phải tranh sống chết với kẻ thù. Ta nghĩ có của là một cái khổ chứ chẳng chơi.
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Có khổ cũng ráng mà chịu. Ai bảo cô nương mê tiền.
Đoạn chàng hỏi:
-Cô nương ham tiền lắm phải không ?
Bạch Liên Bình ngẩng cao mặt:
- Hỏi thiệt hay!
Thân Xương Ngọc chen vào:- Chứ cô nương không ham à?
Bạch Liên Bình hừ một tiếng:
- Trên thế gian này, có ai thấy tiền của mà không ham? Có khác chăng là cách
đắc thủ có hợp đạo lý hay không hợp mà thôi.
Nàng tiếp luôn:
- Tiền là món nhu cầu vị thủ. Con người muốn sống phải có tiền, do đó ai mà
không tham tiền chứ?
Thân Xương Ngọc muốn nói gì nhưng lại thôi. Vẻ châm biếm hiện nơi ánh mắt y,
châm biếm chính mình mà cũng châm biếm luôn người khác.

Lệ Tuyệt Linh uể oải vặn mình, hỏi:
-Có được số ngọc đó rồi thì cô nương định dùng nó vào việc gì?
Bạch Liên Bình cười khanh khách:
- Ngươi thật tâm muốn biết ?
Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Tiện thì nói cho tại hạ nghe chơi, không tiện thì thôi.
Bạch Liên Bình cao giọng:
- Cho ngươi biết cũng chẳng có hại gì ! Đúng ra ngươi chưa hiểu rõ tâm tánh nữ
nhân cho lắm. Ta đâu phải xuất thân từ cửa ngọc thềm vàng, thừa tiền lắm bạc đếm
xem nó như cỏ rác. Cho nên ta không có quyền hoang phí. Tiền là huyết mạch. Tiền
chi ra là phải làm sao cho huyết mạch dồi dào. Tóm lại là phải sinh lợi. Ta sẽ đem một
số ngọc đổi lấy bạc…
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Phần còn lại thì sao ?
Bạch Liên Bình tiếp:
- Ta cất kỹ, thỉnh thoảng lấy ra mà nhìn cho sướng mắt. Miêu Nhãn ngọc đáng
yêu quá mà.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Đẹp lắm à? Tại hạ có chú ý đến đâu mà biết!
Chàng tặc lưỡi tiếp:
- Tại hạ không tưởng là ngọc có giá trị cao như vậy!
Bạch Liên Bình đáp:- Ngươi lập dị mất rồi ! Tuy nhiên điều đó không đáng trách, bởi dù sao thì nam
nhân cũng thực tế hơn nữ nhân. Nữ nhân quý ngọc, không chỉ ở giá trị vật chất mà còn
xem nó là một phương tiện tăng vẻ đẹp của con người.
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Thì ra cô nương cũng có tư tưởng. Sai hay đúng, cái đó miễn bàn, chỉ biết là cô
nương có tư tưởng. Cô nương có cái tâm. Vậy mà thiên hạ cho cô nương là thạch nữ.
Tại hạ cũng lầm luôn vì nghĩ rằng đã là thạch nữ thì vô tâm.
Bạch Liên Bình mỉm cười:
- Ta hoan hỉ nghe ngươi nói câu đó. Hy vọng từ nay chúng ta còn nhiều cơ hội

hợp tác.
Lệ Tuyệt Linh cười lớn:
- Tại hạ hy vọng ngược lại. Hợp tác với cô nương thì có ngày tại hạ mất luôn vốn
vì cái tánh tham lam của cô nương. Cô nương tham lam đến độ dám bóc lột tại hạ
không nương tay. Thế thì chẳng hoá ra tại hạ làm cho cô nương hưởng hay sao? Đem
một cái tin vặt mà đánh đổi số ngọc đó thì dù sao cũng quá đáng.
Bạch Liên Bình lờ đi, lảng sang đề khác:
-Ta công nhận ngươi là con người trọng chữ tín.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Cô nương nghĩ sao mà nói như thế?
Bạch Liên Bình mỉm cười đáp:
- Rương ngọc đó theo sự giao ước với Lâu Tử Nghiên thì ngươi chỉ có nửa phần. Vì
ngươi hứa giao cho ta nửa phần cho nên ta nghi ngờ, chẳng lẽ ngươi lấy nửa phần của
ngươi mà giao cho ta hay sao? Bởi như vậy là ngươi chẳng hưởng được gì cả trong cuộc
làm ăn này. Ta lo sợ hết sức. Ta sợ mất số ngọc.
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Đã sợ mất sao còn đến?
Bạch Liên Bình tiếp:
- Một phần vì số ngọc hấp dẫn cực độ. Phần khác vì ta tin lời hứa của ngươi nên
ta hy vọng…
Lệ Tuyệt Linh chính sắc mặt:
- Tại hạ đáp ứng ai điều gì là y như thế. Đổi lại, ai đáp ứng làm cho tại hạ cái gì
thì cũng không thể chối bỏ được.
Bạch Liên Bình hỏi:- Thế Lâu Tử Nghiên muốn chiếm hưởng một mình?
Lệ Tuyệt Linh nhớ đến việc cũ, lộ vẻ giận ngay:
- Độc chiếm suông thì còn nói làm gì ? Hắn còn toan hạ sát tại hạ nữa đấy. Suýt
chút nữa là tại hạ chết nơi tay hắn. Thật là một kẻ ti bỉ, đê tiện. Một con chó chứ
chẳng phải là người.
Bạch Liên Bình ạ lên một tiếng:

- Chả trách ngươi có hành động đó!
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Ai ở vào trong trường hợp của tại hạ cũng phải hành động như vậy thôi. Chính
Lâu Tử Nghiên tự chuốc khổ, hắn cố mà chịu, chứ làm sao trách tại hạ được?
Bạch Liên Bình cười gượng:
- Cũng may là ta không có tham tâm quá đáng…
Lệ Tuyệt Linh rùn vai:
- Khi nào cô nương dám!
Bạch Liên Bình lắc đầu:
- Ngươi tự tin quá!
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Chẳng phải tại hạ khinh thường cô nương. Có một số người trời sinh ra chẳng
bao giờ biết đủ, để mà hạn chế lòng tham. Nếu số người đó thuộc hạng hung ác thì họ
sẽ dùng sự hung ác đó để thỏa mãn tham tâm. Họ không bao giờ biết đủ với lòng tham
không đáy đó nên họ khổ. Còn tại hạ, đành là tại hạ không phải đạo đức gì, song tại hạ
không tham. Cô nương biết chưa?
Bạch Liên Bình chớp mắt:
- Dù sao thì ta cũng không vì lợi mà quên nghĩa!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Nói nghe được đó! Trong tương lai cô nương không đến nỗi quá khổ đâu.
Bạch Liên Bình cười nhẹ:
- Hôm nay ngươi giáo huấn ta đậm đó!
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Trung ngôn nghịch nhĩ, lợi ư hành!
Bạch Liên Bình hỏi:
- Rời khỏi nơi này rồi ngươi sẽ về đâu?Lệ Tuyệt Linh cười, không đáp. Bạch Liên Bình hừ một tiếng:
- Ngươi sợ ta tiết lộ à?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Cô nương không làm như vậy đâu. Tuy nhiên cô nương không biết thì có lợi cho
tại hạ hơn.
Thân Xương Ngọc chen vào:

- Nàng có biết cũng chẳng sao !
Lệ Tuyệt Linh như thức ngộ một điều gì đó:
- Cô nương có muốn làm một cuộc trao đổi nữa không?
Bạch Liên Bình đáp nhanh:
- Ngươi có ý gì?
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Nàng còn nhiều cơ hội do thám tin tức.
Bạch Liên Bình trầm giọng:
- Những tin tức đó hẳn là quan trọng đối với các ngươi.
Lệ Tuyệt Linh nheo mắt:
- Nhưng giá trị quá đắt !
Bạch Liên Bình cười hì hì:
- Phải có sự thương lượng chứ. Đâu phải ta đơn phương quyết định? Ta đòi một
giá cao thì ngươi có quyền hạ xuống. Bất cừ một cuộc trao đổi nào cũng phải có sự thỏa
thuận giữa hai bên mà.
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Tuỳ cô nương vậy. Song cô nương nên nhớ là tham đến cái độ giết gà lấy trứng
là ngu xuẩn không tưởng nổi đấy.
Bạch Liên Bình gật đầu:
- Ta biết. Ăn ít no dai, ăn nhiều phải chết vì bội thực.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Thông minh đấy!
Thân Xương Ngọc thốt:
- Chúng ta trở về Trung Điền Sơn.
Bạch Liên Bình cười đắc ý :
- Ta nghĩ đúng chứ.Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Đừng cho là mình cao minh. Tự nhiên là cô nương thừa hiểu là chẳng có nơi
nào tiện cho chúng ta bằng nơi đó.
Bạch Liên Bình chớp mắt:
- Giận ư? Ngươi không chấp nhận trí tuệ của một nữ nhân à?
Rồi nàng tiếp:
- Trung Điền Sơn rộng lớn như vậy, nếu ta có tin tức gì thì làm sao mà liên lạc với
các ngươi…
Thân Xương Ngọc đáp:
- Cứ đến đó, gặp bất cứ ai, cô nương cứ bảo là đưa đến gặp ta là

được.
Bạch Liên Bình lại hỏi:
- Các ngươi sắp xếp cuộc hành trình trở về đó như thế nào?
Thân Xương Ngọc không dấu, tỏ rõ kế hoạch cho nàng hiểu.
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:
- Cho cô nương biết điều đó là chúng ta giao mạng sống cho cô nương đó.
Bạch Liên Bình nhếch mép nhưng không cười:
- Yên trí! Không khi nào ta dám có ý gì bất lợi cho các ngươi!
Lệ Tuyệt Linh chỉ tay lên cao:
- Trên có thần minh!
Bạch Liên Bình tiếp:
- Giữa có lương tâm!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Thế là biết điều vậy !
Bạch Liên Bình thấp giọng:
- Ta xin cáo từ. Một lần nữa xin đa tạ ngươi!
Bạch Liên Bình đi rồi, Lệ Tuyệt Linh âm thầm theo sau nàng. Một lúc lâu chàng
trở lại, vừa cười hì hì vừa gật đầu. Thân Xương Ngọc hỏi:
- Có chi lạ chăng?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Quả thật nàng chỉ đến một mình.
Thân Xương Ngọc cũng cười:
- Tại vì nàng quá tin tưởng nơi đệ.Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Nàng phải tin đệ. Nếu nàng có ý gì thì chính đệ phải nghi ngờ nàng trước.
Thân Xương Ngọc thốt:
- Nếu nàng để cho đệ nghi ngờ thì khi nào nàng tiếp nhận được số ngọc đó.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Mà biết đâu tính mạng của nàng cũng mất luôn.
Thân Xương Ngọc thở ra:
- Ta xem ra nàng còn giao dịch với chúng ta nữa đấy.
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Chắc vậy. Huống chi thật sự chúng ta đang cần nàng. Có nàng làm nội tuyến thì
tiện cho chúng ta biết bao. Bất quá…
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Đệ ngán nàng đòi hỏi quá cao?

Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Đúng thế ! Chỉ cần giao dịch với nàng vài lần nữa thôi là chúng ta phải bán
thân mới có đủ tiền trao cho nàng.
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Chẳng bao nhiêu đâu. Miễn là nàng đem những tin tối quan trọng, có giá trị thật
sự cho chúng ta thôi.
Lệ Tuyệt Linh nhìn ra ngoài trời:
- Mình đi ngay bây giờ hay đợi sáng?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Nên đi ngay. Sáng ra đến địa phương nào thì chúng ta sẽ tìm nơi nghỉ ngơi ở địa
phương đó. Nhưng chẳng rõ Hoàng cô nương có chịu nổi vất vả không?
Hoàng Quân Nhã hấp tấp thốt:
- Đừng lo cho tiểu nữ, tiểu nữ đủ sức chi trì mà !
Nhìn qua nàng, Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Hoàng cô nương nhọc thân xác chứ tinh thần còn vững lắm. Vậy chúng ta hãy
thượng lộ.
Thân Xương Ngọc đứng lên:
- Đệ ở đây với Hoàng cô nương, ta đi dắt ngựa đến.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu. Thân Xương Ngọc bước ra rồi, chàng hỏi:-
Nhìn cảnh vừa rồi, cô nương có thấy kích thích chăng?
Hoàng Quân Nhã lộ vẻ sợ hãi:
- Bình sinh tiểu nữ chưa hề mục kích những cảnh này. Tiểu nữ bị kích động mãnh
liệt. Cuộc sinh nhai của giới giang hồ như thế sao hở đại hiệp?
Lệ Tuyệt Linh suy nghĩ một chút:
- Sự sinh hoạt chân chánh của giới giang hồ thì thật ra còn tàn khốc hơn nhiều.
Nói không chừng những cuộc chém giết nhau vừa thê thảm vừa liên tục, có thể bảo là
truyền kiếp.
Hoàng Quân Nhã chép miệng:
- Hai vị ứng biến linh xảo quá !
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Thói quen thôi. Một thói quen phát xuất từ bản năng sinh tồn, từ ý chí quật

cường trong cuộc tranh giành sự sống.
Thân Xương Ngọc dắt ngựa đến.
Cả ba cùng lên ngựa, đi liền trong đêm tối.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Bạch Vân Phi
Hồi 38
Dưới chân ngọc thuý sơn

Vó ngựa nện đều, không mau, không chậm. Hai nam một nữ tiếp tục cuộc hành
trình về Trung Điền Sơn. Trong đêm sao mờ lặng lẽ, không ai nói với ai một tiếng
nào, không vì mệt mà biếng đàm đạo, mà vì ai cũng có niềm tâm sự riêng. Họ
đang theo dõi suy tưởng của lòng, nghĩ đến tương lai cũng mịt mờ như con đường
trước mắt.
Họ đi, đi mãi. Đêm tàn dần. Sương xuống nhiều hơn, nặng hạt hơn. Ngày sắp trở
về với vạn vật. Cuối cùng Hoàng Quân Nhã bắt đầu thấm mệt, thấm lạnh. Chốc chốc
nàng run lên. Lệ Tuyệt Linh nhìn nàng, dịu giọng hỏi:
- Cô nương lạnh phải không?
Cười không ra tiếng, Hoàng Quân Nhã đáp:
- Tiểu nữ còn chịu được!
Suy nghĩ một chút, Lệ Tuyệt Linh cởi chiếc áo choàng quăng sang cho nàng, bảo:
- Mặc tạm vào đi, cô nương sẽ ấm lại!
Aùo choàng màu đen còn giữ hơi ấm của chàng, cái hơi hướm của một chàng trai
tràn đầy nhựa sống. Ủ cái hơi đó, Hoàng Quân Nhã có cảm giác lạ lùng, một thứ cảm
giác chưa từng đến với nàng trong đời một thiếu nữ.
Đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn cả hai, Thân Xương Ngọc điểm nhẹ một nụ cười.
Đến bây giờ Hoàng Quân Nhã mới nhớ đến lễ độ:
- Đa tạ…
Lệ Tuyệt Linh thản nhiên:

- Xin cứ tự nhiên cho!
Rồi chàng tiếp:
- Trời sắp sáng rồi, với ngày về, cái lạnh sẽ tiêu tan, thái dương nhả nóng, lại
thiêu đốt chúng ta còn khó chịu hơn.
Còn ai không biết điều đó.
Thế mà chàng nói ra, nói như một đứa trẻ con, thật là vụng về.
Cái vụng về của một chàng trai không quen tiếp cận phái nữ.
Thân Xương Ngọc cất tiếng:
- Đi hai mươi dặm nữa rồi tìm chỗ nghỉ ngơi.
Lệ Tuyệt Linh đáp gấp:
- Phải ! Đi hai mươi dặm nữa!
Thân Xương Ngọc nhìn thoáng qua chàng:
- Đệ mệt rồi sao?
Lệ Tuyệt Linh cãi:
- Mệt thế nào được ? Đệ còn khỏe lắm!
Thân Xương Ngọc bật cười ha hả, giục ngựa chạy nhanh hơn.
Lệ Tuyệt Linh thẹn đỏ mặt, lúng túng, không dám quay đầu lại nên chẳng thấy
Hoàng Quân Nhã cũng đang đỏ mặt như chàng. Nàng thẹn hơn, cúi thấp đầu, trông
xuống mặt đường không dám nhìn thẳng ra phía trước.
Trên con đường về Sơn Tây, tiến vào địa phận Trung Điền Sơn, họ đi đêm, nghỉ
ngày. Họ lợi dụng cái mát mẻ của đêm trường để tránh cái nóng ban ngày mà cũng giữ
cho hành tung bớt lộ liễu. Đi như thế có cái lợi về an toàn, song lại vất vả hơn nhiều.
Bởi họ làm một cuộc hành trình nghịch thường, đổi ngày làm đêm, lấy đêm làm ngày.
Về Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc chẳng đáng nói, bởi họ từng quen với những
nghịch thường đó.
Chỉ có Hoàng Quân Nhã là chịu ảnh hưởng nặng nề. Vốn là thiếu nữ đài các
khuê môn bất xuất, bây giờ lại phải đội nguyệt mang sao, dầm sương lạnh, lướt dặm dài
qua nhiều đêm trường, tự nhiên nàng không kham nổi với những thử thách đó. Nhưng
chịu không nổi cũng cố mà chịu, chịu vì hoàn cảnh và … chịu để cho

hai người bạn
đồng hành được yên tâm mà lo tiến thủ.
Dù sao thì Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc cũng nhận ra sự cố gắng của nàng.
Hiện tại họ đã vào ranh giới hạt Sơn Tây. Về đến Sơn Tây, Thân Xương Ngọc có cảm
tưởng là về đến nhà rồi, niềm khích động bừng mạnh trong tâm. Có ai không xao
xuyến ít nhiều khi đặt chân lên mãnh đất quê hương.
Và một niềm vui thích lẫn lộn trong sự khích động đó, y luôn luôn cười mà đôi mắt
cũng ươn ướt. Vẻ lạnh lùng tàn khốc không còn trùm phủ gương mặt rắn rỏi vì quá dạn
dày với phong sương của kiếp đời phiêu bạt.
Nơi đây y là một nhân vật lừng danh. Nơi đây là giang sơn của y. Ít ra sự an toàn
của y cũng được bảo đảm phần lớn. Với tư cách chủ nhà, y dần dần giải thích từng
cảnh trí trải qua, nhắc nhở một vài kỷ niệm huở xa xưa.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười thốt:- Đi là chết trong lòng một ít. Trở về quê hương thì cầm như uống liều tuốc hồi
sinh. Đệ xem lão ca tươi hẳn ra.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Không có gì thân hơn cố hương. Không có gì trong hơn nước suối. Con người nếu
còn một điểm nhân tính thì chẳng bao giờ quên được cố hương. Quên cố hương thì
không còn là con người rồi.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Vui là quyền của lão ca nhưng ít ra cũng phải nhớ là có khách phương xa theo
lão ca về thăm nhà.
Thân Xương Ngọc đáp nhanh:
- Yên trí lớn ! Các vị sẽ là thượng khách của họ Thân này. Các vị có thể lưu lại
đây hàng trăm năm, chẳng phải chỉ là thượng khách một ngày một bữa.
Bỗng Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Có một điều đệ hết sức lấy làm lạ.
Thân Xương Ngọc hỏi:

- Điều chi ?
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Tạo nên một cơ nghiệp như thế đó mà lão ca vẫn sống với kỷ niệm ngày nào,
không chịu tái lập gia đình.
Thân Xương Ngọc đáp:
- Đời ta chỉ có một bóng hình thôi. Ta đã nói là không có bóng hình nào thay thế
được người xưa.
Rồi y tiếp:
- Có lạ chăng là lạ cho đệ, đệ không thích dựng nhà. Không thích giao du, không
lập sự nghiệp mà lại cứ tán dương người khác. Chừng như đệ đã bắt đầu đổi ý rồi đó.
Lệ Tuyệt Linh đáp gấp:
- Làm gì có việc đó. Bất quá đệ thấy cái đẹp thì tự nhiên đệ phải khen. Dù sao thì
đệ cũng phải có óc thẩm mỹ chứ. Thú thật với lão ca là đệ lười quá. Mà những kẻ lười
thì không thích có bổn phận nhiều. Bổn phận ràng buộc tự do của đệ. Do đó mà đệ
cam với cô độc, lâu dần thành quen nên đệ không thấm thía lắm sự cô độc đó.
Hoàng Quân Nhã lặng nghe, mường tượng hiểu, mường tượng không hiểu, ánh
mắt đượm vẻ mơ màng.
Lệ Tuyệt Linh đưa tay chỉ ra trước mắt, hỏi:- Nơi đó là gì ?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Nhà một vị lão hữu của ta.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Có thôn trấn gì phía trước đó chăng?
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Một vùng sơn cước, u nhã, thanh tịnh!
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Hẳn là một nhân vật siêu trần thoát tục!
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Đệ có nghe nói đến Tiếu Diện Nhân Đồ Trì Cung chăng?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Có nghe chứ ! Chuyên môn bán thịt người, thích uống huyết, chừng như y có mở

một ngôi hắc điềm tại Sơn Tây hay Thiểm Tây gì đó…
Rồi chàng hỏi:
- Lão hữu của lão ca là Trì Cung à?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Chính là y !
Lệ Tuyệt Linh cười hết nổi:
- Lão ca giao du hỗn tạp quá chừng. Trì Cung …
Thân Xương Ngọc chận lời:
- Đừng quá chủ quan! Y đã giải tán hắc điếm. Hiện tại y mở hai toà tửu lâu, sòng
bạc để sinh nhai. Bình thời y ở trong ngôi tịnh xá dưới chân Ngọc Thúy Sơn, tu tâm
dưỡng tánh. Chính y cũng thức ngộ là ngày trước không cao thượng gì.
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Đệ nghe nói y mập mạp như con heo, suốt ngày cứ cười, nụ cười có dấu dao
bén, mắt tam giác như mắt rắn, lạnh lùng, toàn thân bốc tà khí rợn người.
Thân Xương Ngọc thấp giọng:
- Trước kia thì y là con người xấu, cả hai phương diện từ hình hài đến tâm tính.
Song từ hai năm nay, y tu tỉnh lại rồi. hành vi, tác phong của y hiện tại hoàn toàn trái
ngược với dĩ vãng. Chỉ có cái tính phóng túng ngông cuồng thì không bỏ. Y chẳng bao
giờ câu chấp tiểu tiết, cách nói năng quá tự do…Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Làm sao lão ca quen y?
Thân Xương Ngọc cười âm trầm:
- Nhờ đánh nhau mà quen nhau. Đệ còn lại gì cái lối kết giao đó.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Chắc lão ca phá hủy hắc điếm của y ?
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Ta rất ghét cái sinh hoạt đó.
Lệ Tuyệt Linh cau mày:
- Giản đơn như vậy sao?
Nhìn ra xa xa, Thân Xương Ngọc từ từ thốt:
- Cũng phải có đầu mối chứ. Hai thuộc hạ đắc lực của ta thuê phòng trọ trong hắc
điếm của y. Đến nửa đêm, một tên bị chúng giết mất, còn lại một tên

cố phá vòng vây
chạy đi. Đồ vật của cả hai bị chúng đoạt hết. Tên thoát chết chạy về Trung Điền Sơn
cho ta hay. Ta nổi giận phá huỷ bao nhiêu là hắc điếm dọc đường suốt vùng Sơn Tây và
Thiểm Tây của Trì Cung. Sau đó ta vây Trì Cung tại Nghinh Phong Bình. Y quả là một
tay khá, không hề sợ hãi, gọi đích danh ta ra độc đấu với y …
Lệ Tuyệt Linh chép miệng:
- Nhiệt náo thật!
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Phải ! Nhiệt náo thật ! Rồi Trì Cung bại, ta không giết y bởi ta nhận thấy y cũng
là một trang hảo hán. Chúng ta trở thành đôi bằng hữu. Còn lại bao nhiêu hắc điếm, ta
buộc y phải giải tán và phải hứa với ta không trở lại cái nghề đó nữa.
Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Y giữ lời!
Thân Xương Ngọc thở dài:
- Nếu không thì làm gì còn có Trì Cung đến hôm nay.
Lệ Tuyệt Linh trầm nhâm một chút:
- Thế lực của y tại Sơn Tây đâu phải nhỏ ? Tại sao y liều lĩnh để mang nhục như
vậy?
Thân Xương Ngọc thở dài:
- Con người vì khẩu khí, vì tự phụ mà lắm lúc phải thất bại chua cay.
Chợt Hoàng Quân Nhã hỏi:- Ngọn núi đó là Ngọc Thủy Sơn sao nhị vị?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Phải !
Nói là một ngọn núi nhưng thực ra là một vùng có nhiều ngọn, thấp cao bất
đồng, chồng chất lên nhau, có chỗ vàng, có chỗ xanh. Trong số đó có ngọn Ngọc Thủy
Sơn, hình dáng giống chiếc bình rượu, bầu tròn, ngọn bằng phẳng, quanh chân núi toàn
là trúc xánh. Gió thổi qua, trúc ngã nghiêng như ngàn lượn sóng đùa nhấp nhô, tiếng
kêu lào xào, kẽo kẹt. Cảnh trí u nhã vô cùng.
Hoàng Quân Nhã buột miệng tán:

- Ai ở đây quả thật là có phúc khí!
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Đẹp chứ hả cô nương?
Hoàng Quân Nhã gật đầu:
- Chẳng những đẹp mà còn thanh tịnh, phiêu diêu nữa.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Bất quá là một toà hoang sơn có hình thức một vò rượu thôi chứ có gì đặc biệt.
Thân Xương Ngọc thở ra:
- Đệ không thưởng thức nổi cái thanh nhã của cảnh trí đâu. Trong giòng máu của
đệ không hề có chất nhã.
Lệ Tuyệt Linh xì một tiếng:
- Chứ máu của lão ca thì có à? Chất là gì thế, lão ca cho đệ biết đi?
Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:
- Cảnh đẹp đến đâu mà có đệ rồi là cảnh cũng trở thành tục. Chán đệ quá đi
mất!
Lệ Tuyệt Linh bật cười ha hả:
- Chưa đến lúc đệ nghĩ đến sự thanh nhã mà!
Họ đến chân núi, bỏ con đường cái, rẽ qua tả, theo con đường nhỏ mà đi, Thân
Xương Ngọc dẫn đầu. Không lâu lắm, họ thấy một ngôi nhà nhỏ mọc giữa đám trúc.
Ngôi nhà rất trang nhã, ngói đỏ phản chiếu với trúc xanh. Trước nhà, sau nhà đều có
hoa nở. Đường vào nhà dài độ trăm bước, lót đá bằng.
Từ trong nhà, bước ra hai đại hán. Không đợi người quát tháo, bọn Lệ Tuyệt Linh
dừng ngựa. Thân Xương Ngọc lạnh lùng nhìn hai đại hán, hỏi:
- Chủ nhân của các ngươi có nhà không?Hai đại hán đưa mắt cho nhau.
Một tên mặt đỏ bước tới mấy bước, mặt ngẩng lên, tay sờ chuôi đao giắt nơi hông,
cao giọng thốt:
- Nơi đây người lên tiếng trước đâu phải là các ngươi. Nếu ta không hạp nhãn
thì… mà thôi, hãy xưng tên đi, rồi nói gì tính sau.
Thân Xương Ngọc cười nhẹ:
- Ta không ngờ ở đây lại có quy định mới. Ta chỉ chưa qua lại đây độ

năm sáu
tháng thôi, thế mà các ngươi xem ta không hạp nhãn.
Lệ Tuyệt Linh tiếp theo:
- Các ngươi thích đùa lắm à? Ta xem các ngươi lớn lối quá.
Thân Xương Ngọc tiếp luôn:
- Chẳng lẽ mới mấy hôm mà nơi đây lại phát sanh biến cố?
Người mặt đỏ tiếp luôn:
- Sao ngươi biết là có biến cố? Ta xem ra các ngươi không thuộc hạng người tốt.
Có lẽ các ngươi là gian tế, tìm đến đây để dòm ngó hành động…
Thân Xương Ngọc nạt ngang:
- Đừng nói nhảm mà mang khổ vào thân bây giờ!
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Trì Cung trị gia bất nghiêm thì chúng ta phải giáo huấn chúng thay cho y mới
được.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 39
Trùng trùng sát khí

Đại hán mặt đỏ kêu lên một tiếng quái dị, cấp tốc lùi lại, rồi thốt oang oang:
- Hay chưa ! Ta biết các ngươi đến đây với ác ý mà! Các ngươi to gan lắm đấy
mới dám vào tận hang cọp mà vuốt râu hùm.
Rồi hắn gọi to:
- Các ngươi đâu? Địch đã đến kìa!
Từ trong khu rừng trúc, do bốn phía ập vào, hơn mười người xuất hiện, ánh đao chớp
chớp, khí thế vừa nhanh vừa mạnh.
Chúng vây quanh bọn Lệ Tuyệt Linh. Hoàng Quân Nhã run sợ, lí nhí:
- Thân đại hiệp … đại hiệp đã nói đây là nhà của một vị lão hữu mà… Sao…
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Phải! Song chừng như bọn này điên hết rồi!
Lệ Tuyệt Linh bực quá, càu nhàu:
- Đúng là một bọn vô dụng. Đầu óc của chúng bay mất phương trời

nào rồi. Trì
Cung nuôi cái thứ phế vật này thật là vừa tốn kém vừa phiền phức, cho y mà cũng cho
ngoại nhân luôn.
Thân Xương Ngọc cười nhẹ:
- Cứ theo ta nghĩ thì Trì Cung đang gặp rắc rối chi đây. Nếu không thì bọn này đâu
đến nổi mất bình tĩnh như vậy chứ!
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng, hai tay khoanh trước ngực thốt:
-Đệ chán quá! Lão ca có hứng thú thì đối phó với bọn chúng cho đệ xem nhiệt náo
đi!
Thân Xương Ngọc đằng hắng một tiếng, đảo mắt nhìn quanh bọn đại hán. Thấy tên
nào cũng khẩn trương, hơi thở dồn dập, đao hoành trước ngực, sẵn sàng vung ra. Đại
hán mặt đỏ hét:
- Ba tên kia sao chưa chịu xuống ngựa nạp mạng? Phải biết chủ nhân của chúng ta
chẳng phải là tay dễ trêu đấy nhé!
Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi:
- Các ngươi yên trí đi. Hãy cho ta biết việc gì đã xảy ra tại đây?
Đại hán mặt đỏ hét to hơn:
- Các ngươi còn đóng kịch nữa sao? Rõ ràng là các ngươi do lịnh của cừu nhân đến
đây để do thám sự tình, lại còn giả ma vờ quỷ, định lừa chúng ta à?
Thân Xương Ngọc trầm gương mặt:
- Ngươi ăn nói hồ đồ quá. Đáng tiếp nhận một sự giáo huấn nghiêm khắc!
Đại hán mặt đỏ vẫn hét:
- Rồi ngươi sẽ biết ai giáo huấn ai!
Đaọn hắn ra lịnh:
- Anh em đâu! Nhất tề xông vào!
Chúng đang xốc đao, sắp sửa tấn công thì một bóng người từ trong nhà vọt ra, đồng
thời quát:
- Khoan!
Người đó trạc tứ tuần, thân vóc cao, ốm , mặt trắng, không râu.
Y xuất hiện rồi, bọn đại hán lập tức lùi lại, đứng nghiêm.
Đại hán mặt đỏ nghiêng mình cung kính trình bày:

- Bẩm Sách lão gia ! Mấy tên kia hẳn là gian tế đến đây để dọ thám sự tình. Chúng
biết chủ nhân vắng mặt nên giở thói hoành hành không xem ai ra gì. Bọn thuộc hạ…
Người đó như không nghe đại hán nói gì. Vừa trông thấy Thân Xương Ngọc vội
nghiêng mình làm lễ, vẻ kinh hoàng hiện rõ nơi gương mặt…
Y thốt:
- Đáng chết! Đáng chết! Thân lão gia đến, lại chẳng hay trước thành ra thất lễ tiếp
đón ! Sách Hổ này xin chào mừng lão gia …
Thân Xương Ngọc vòng tay đáp lễ, mỉm cười hỏi:
- Sách tổng quản cứ tự nhiên! Việc gì đã xảy đến cho các vị trong mấy lúc gần đây
vậy?
Sách Hổ đáp :
- Đây không phải là chỗ đàm đạo, xin thỉnh lão gia và hai vị bằng hữu vào nhà
uống chén trà, rồi tại hạ sẽ tường thuật sự tình cho đại gia biết.
Bọn Lệ Tuyệt Linh xuống ngựa, Thân Xương Ngọc chỉ Sách Hổ giới thiệu:
- Vị tổng quản của Trì Cung đó. Một huynh đệ từng theo Trì Cung suốt hai mươi năm
dài, tên Sách Hổ, ngoại hiệu Dương Thế Vô Thường.
Sách Hổ được Thân Xương Ngọc tán dương, bối rối quá gượng cười hỏi:
- Chẳng hay nhị vị là ai ?Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:
- Hoàng Quân Nhã cô nương và Lệ Tuyệt Linh!
Sách Hổ sững sờ, lâu lắm y mới ấp úng:
- Lệ…Tuyệt Linh ! Diêm La Đao Lệ Tuyệt Linh?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Đúng rồi !
Sách Hổ lau mồ hôi trán, không quay đầu lại, cất tiếng gọi to:
- Mã lão tam!
Đại hán mặt đỏ, mồ hôi lạnh ướt mặt, vâng một tiếng bước tới, sợ hãi hỏi:
- Sách gia có điều chi phân phối ?
Đưa tay chỉ Thân Xương Ngọc, Sách Hổ hỏi:
- Ngươi biết ai đó chăng?
Mã lão tam lắc đầu:

- Dạ tiểu nhân không biết!
Sách Hổ cao giọng:
- Đệ nhất cao thủ hạt Sơn Tây, bá chủ trong hắc đạo, tổng thủ lĩnh bảy mươi chín
bang hội tại Trung Điền Sơn, họ Thân, tên Xương Ngọc, ngoại hiệu Huyết Phủ đó !
Gương mặt đỏ của Mã lão tam biến thành xanh rờn, đôi mắt trợn tròn như vượt ra
khỏi trũng rớt ra ngoài. Rồi Sách Hổ chỉ Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Còn vị này là Diêm La Đao Lệ Tuyệt Linh , một tôn sư trong võ lâm, một thiên
thần trong hắc đạo.
Đoạn y gằn từng tiếng:
- Ngươi đã nghe kỹ chưa ?
Mã lão tam sợ quá, rung rung người:
- Biết rồi… Sách gia !
Một tay nắm ngực áo, tay kia tát vào mặt mã lão tam, tát đến trào máu miệng. Sách
Hổ hét:
- Có đến tạ tội với Thân đại gia và Lệ đại ca hay không?
Mã lão tam để nguyên máu me, không dám chùi đi, bước tới trước mặt Thân Xương
Ngọc, trong khi Thân Xương Ngọc bảo:
- Đủ rồi Sách tổng quản ! Cho tại hạ xin đi !
Mã lão tam ấp úng:- Tiểu nhân… đáng tội chết… có mắt mà không thấy Thái Sơn… xin Thân đại gia
và Lệ đại gia tha tội…
Thân Xương Ngọc khoát tay:
- Chẳng có gì! Nên nhớ là từ nay dè dặt thái độ một chút!
Sách Hổ quay mình, định trừng phạt luôn bọn kia. Lệ Tuyệt Linh bước tới, khuyên
giải:
- Thôi, bỏ qua đi Sách tổng quản ! Dù sao thì việc cũng đã qua rồi, trừng trị chúng
cũng muộn, vả lại còn gây ngỡ ngàng cho bọn này nữa. Trì Cung sẽ cho bọn này là hẹp
lượng.
Sách Hổ vội thốt:
- Không giáo huấn chúng một lần cho chúng ghi nhớ thì sau này chúng sẽ tái phạm

nừa đó chứ. Cũng may là chúng gặp Thân đại gia và Lệ đại ca, chứ gặp tay khác thì ít
nhất cũng có mất tên mất mạng rồi. Mà bọn tại hạ lại mang tiếng là kém lễ độ với
khách phương xa.
Dừng lại một chút, y tiếp:
- Giao tình giữa Thân đại gia và chủ nhân tại hạ thâm hậu như thế nào hẳn chúng
phải hiểu chứ ! Có đâu hồ đồ đến bại hoại gia pháp như thế? Ít nhất chúng cũng phải
hỏi han kỹ lưỡng, chứ làm gì vừa gặp khách là quát tháo hùng hổ một cách vô kỷ luật
như vậy được.
Lệ Tuyệt Linh vừa khuyên giải vừa cho biết chàng và Thân Xương Ngọc không hề
lưu ý đến việc nhỏ mọn đó, Sách Hổ mới dịu giận, khoát tay cho bọn thuộc hạ, nạt:
- Trở về vị trí gấp, cho hết bẩn mắt ta!
Hơn mười tên đại hán rút lui ngay. Sách Hổ thỉnh ba người vào nhà. Thân Xương
Ngọc vừa đi vừa hỏi:
- Trì Cung vắng mặt à?
Sách Hổ cười khổ:
- Gần đây có hai vụ rắc rối xảy ra trong thành. Chủ nhân phải đích thân vào đó để
lo liệu. Người mới đi hôm qua thôi, có lẽ đêm nay hay sáng mai sẽ về.
Thân Xương Ngọc cau mày:
- Liên quan đến sanh ý của các vị?
Sách Hổ gật đầu:
- Phải, lần thứ nhất, sự việc xảy ra cách đây độ nửa tháng, chính tại hạ được chủ
nhân sai phái đến nơi xem xét, song chẳng gặp đối phương, ba ngày trước đây, sự việc
đó lại tái diễn cho nên chủ nhân nổi giận, đích thân vào thành.Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Mà việc gì thế?
Sách Hổ thở dài:
- Bọn tại hạ có mở hai toà tửu lâu trong thành, phía trước bán thức ăn, phía sau mở

sòng đổ bạc. Bỗng nhiên có một gã, chẳng biết từ đâu đến đòi tiền. Bọn giữ sòng dĩ
nhiên là không đáp ứng, kết quả là song phương động thủ…
Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi:
- Rồi sau đó?
Sách Hổ thở dài, tiếp:
- Mười bảy tên gác cổng bị đánh tơi bời, mười bốn thọ thương, ba được thoát nạn.
Đối phương không rụng một sợi lông. Nghe nói hắn không có một tấc sắt, chỉ dùng hai
tay không mà giao chiến, lại đứng nguyên một chỗ mới đáng sợ.
Lệ Tuyệt Linh kêu lên:
- Đúng là một cao thủ!
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Không ai chết?
Sách Hổ lắc đầu:
- Mười bốn tên bị đánh ngã chẳng tên nào chết. Bất quá chúng còn thở nhưng tình
trạng có khác gì chết đâu. Chúng như bị trúng phong, cứng đơ thân thể, chỉ còn đôi
mắt là nhấp nháy được thôi. không ai nói năng được một tiếng nào. Gân và xương
không đứt gãy, da thịt còn lành lặn. Chẳng làm sao biết được nguyên nhân.
Thân Xương Ngọc trầm ngâm một chút:
- Thần trí kẻ thọ thương còn sáng suốt chăng? Trên da thịt có dấu vết gì đặc biệt
không ? Ví dụ như màu da biến đổi, hoặc dấu thâm đen hay đỏ?
Sách Hổ suy nghĩ rồi đáp:
- Chừng như chẳng có gì khác biệt hơn lúc thường. Chúng còn sáng suốt lắm, ăn
uống được, ngủ được, chỉ có bất động thôi. chúng trở thành phế vật. Tuy sống đó song
chẳng dùng cho việc gì được. Ngoài ra còn làm phiền lụy cho các huynh đệ khác, phải
săn sóc chúng. Rồi gia quyến của chúng ngày ngày kêu trời kêu đất, thật là khó chịu.
Chúng là những kẻ báo cô, chờ chết, không hơn không kém.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Cho nên người ta thường bảo chết còn sướng hơn sống khổ.

Sách Hổ cười khan:- Cái đó… nói thì như vậy…
Y lúng túng không biết phải nói làm sao, vừa lúc đó, họ vào đến cửa. Y vọt mình
lên trước, vén rèm, mượn động tác đó khỏa lấp cái ngượng ngập.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười, cùng Thân Xương Ngọc và Hoàng Quân Nhã vào nhà.
Khách sảnh rất trang nhã, thanh khiết, vào nơi đó, không ai dám nghĩ cho chủ nhân
từng là một tay khai thác khách điếm, chuyên bán thịt người.
Sau khi uống chén trà do một đại hán mang ra, Thân Xương Ngọc thốt:
- Tại hạ nhận thấy, kẻ sanh sự đó nếu không phải là một người toan dùng bạo lực
mà chia của thì cũng là một cừu nhân mà lão mập họ Trì còn sót lại, mãi đến nay oan
ngiệp mới có dịp gặp nhau.
Sách Hổ cẩn thận đáp:
- Sự thật thế nào thì tại hạ không dám võ đoán. Có diều đối phương cao cường quá
thì đó là cái chắc, không thể phủ nhận được. Hơn thế địch quá bạo gan, không cần tra
cứu xem chủ nhân là ai, vừa đến nơi là đòi cung cấp tiền rồi đánh đập lung tung… ít
nhất đối phương cũng phải hiểu rõ chủ nhân có những ai khả dĩ là viện thủ chứ !
Thân Xương Ngọc biết ngay là Sách Hổ ám chỉ về mình. Họ hy vọng, y xuất thủ
tiếp trợ họ đối phó với hung thủ. Y cười, cho rằng Sách Hổ quá ngu mới hy vọng một
chuyện thừa. Bởi giúp Trì Cung là một việc đương nhiên phải làm, không cần có sự kêu
gọi của Trì Cung hay Sách Hổ.
Lệ Tuyệt Linh cũng nghĩ như y song vẫn hỏi:
- Viện thủ của Trì chủ nhân là ai thế, Sách tổng quản?
Sách Hổ thoáng bối rối:
- Cái đó… Lệ đại ca biết mà … chính Thân đại gia chứ còn ai nữa?
Lệ Tuyệt Linh a lên một tiếng:
- Vậy à? Thân đại ca sẵn sàng tuốt đao ra trợ chiến sao?
Sách Hổ càng bối rối hơn:
- Tại hạ không dám có ý kiến gì song chắc chắn là Thân đại gia

không bỏ rơi bọn
tại hạ đâu. Về thực lực thì bọn tại hạ còn lâu lắm mới gây nổi khó khăn cho đối
phương. Chỉ còn có mỗi lối thoát cho bọn tại hạ là Thân đại gia ra tay giúp đỡ.
Lệ Tuyệt Linh bình tĩnh hỏi:
- Với giao tình của Thân đại ca và Trì chủ nhân thì khi nào đại ca lại bàng quan tọa
thị, phải không Sách tổng quản?
Sách Hổ vui vẻ ngay:- Lệ đại ca nói phải quá! Đại nghĩa mà!
- Dĩ nhiên là các vị sẽ yêu cầu và Thân Xương Ngọc sẽ chấp nhận sự thỉnh cầu đó.
Nhưng tại sao Sách tổng quản không nói thẳng ra mà lại còn phải ướm lời thăm dò?
Sách Hổ thoáng đỏ mặt:
- Tại hạ .. không đủ tư cách nói ra sự yêu cầu đó, bất quá tại hạ chỉ nêu lên một hy
vọng thiết tha, vậy thôi. Vạn nhất, nếu Thân đại gia thấy khó khăn thì chẳng hoá ra tạo
sự ngỡ ngàng cho nhau sao?
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Tuy tại hạ giao tình với Trì Cung, song thường gặp mặt Sách Tổng quản thì tổng
quản dù muốn dù không cũng là người thân của tại hạ rồi. Như vậy giữa chúng ta đâu
còn có sự gì mà phải ngại ngùng nữa.
Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Ta xem Trì Cung cũng không phải là mẫu người thích khách sáo!
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Đương nhiên, y là con người bộc trực nhất trần đời!
Mọi người cười vang.
Lệ Tuyệt Linh lại hỏi:
- Sách tổng quản nói là sự tình xảy ra trong thành nhưng thực sự ở đâu?
Sách Hổ nghe hỏi vội vàng đáp nhay.
- Sòng bạc đó ở Hồng Khẩu Phụ. Hiện giờ chủ nhân của tại hạ đang ở đó để xử lý
mọi việc.
Thân Xương Ngọc trầm ngâm một hồi rồi nói:
- Căn cứ tho lời của tổng quản thì gã đó quả là một tay cao thủ hiếm

có trên đời. Ta
e rằng lão Trì không đối phó nổi đâu.
Nghe Thân Xương Ngọc nói như vậy, Sách Hổ mừng thầm trong bụng. Vì y biết rằng
Thân Xương Ngọc sẽ tiếp trợ cho chủ nhân của y rồi.
Sách Hổ liền tán thêm:
- Con người đó có võ công như thế hẳn là phải là một tay hữu danh. Thực tình mà
nói thì tại hạ chỉ cần có được một nửa võ công của hắn thôi là cũng đủ thoả nguyện
rồi.
Thân Xương Ngọc chép miệng:
- Ta tin rằng rồi mình cũng gặp y !
Sách Hổ lộ vẻ cảm kích:- Thật là phiền chi hai vị quá …
Thân Xương Ngọc cao giọng:
- Sơn Tây là địa phận của họ Thân này mà. Trì Cung lại là bằng hữu của ta. Chạm
đến Trì Cung là chạm đến ta, hoành hành tại Sơn Tây là khinh thường ta. Ta phải thu
xếp việc này, chẳng đợi Trì Cung phải mời thỉnh.
Lệ Tuyệt Linh bật cười hắc hắc:
- Lệ Tuyệt Linh này cũng nghĩa bất dung từ !
Hoàng Quân Nhã chợt hỏi:
- Chúng ta lưu lại đây sao ?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Phải vậy rồi ! Tạm thời trong mấy hôm nữa !
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Cô nương cứ tự tiện cho, cứ xem như ở tại chính nhà mình vậy. Muốn thì thì cô
nương cứ hỏi Sách tổng quản, y sẽ lo liệu chu đáo cho !

Sanh tử kiều

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 40
Một cuộc trùng trùng

Hoàng Quân Nhã giật mình:
- Nói thế, nghĩa là hai vị không lưu lại đây?
Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Chỉ nghỉ lại đây một lúc thôi, rồi bọn tại hạ sẽø đến Hồng Khẩu Phụ.
Sách Hổ hấp tấp hỏi:
- Các vị không chờ chủ nhân về sao?
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Bọn tại hạ dến đó tìm Trì Cung là tốt hơn. Vạn nhất có xảy ra việc gì cho y, lỡ ra
y thất cơ, thì thật là đáng hận!
Sách Hổ cao hứng:
- Được quá, có hai vị tiếp trợ, thì hung thủ có ba đầu sáu tay cũng không khỏi
thảm bại ! Tại hạ trước nhất cảm thấy hả tức lắm rồi.
Y tán dương nghĩa khí của cả hai thêm mấy câu nữa. Thân Xương Ngọc không nói
gì trầm ngâm nghĩ ngợi xa xôi. Lệ Tuyệt Linh nhắc đến bọn Hắc Lâu, dù cả hai đã đi
vào địa phận Sơn Tây rồi, chưa chắc gì Hắc Lâu không dám đuổi theo.
Thân Xương Ngọc cũng lo ngại như chàng, nhưng cả hai rất bình tĩnh không hề
nao núng. Sách Hổ ngơ ngác:
- Hai vị có sự phiền phức?
Thân Xương Ngọc gật đầu, an tường đáp:
- Không sai, một sự đại phiền phức.
Sách Hổ trố mắt:
- Thân đại ca nói sao? Lại có kẻ dám trêu vào hai vị à?
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Sao lại không? Chúng ta chẳng phải là bậc độc tôn, cũng chẳng phải là bá chủ
trong thiên hạ, tự nhiên phải có cừu nhân, huống chi trên giang hồ, những tay cao
cường không hiếm.
Sách Hổ hỏi:
- Trên đời này còn ai dám đụng đến Thân đại ca, hùng cứ một dãy Trung Điền
Sơn nữa?
Lệ Tuyệt Linh khoát tay:
- Đừng đưa Thân đại ca lên cao chi nữa, đại ca đã vọt cao lắm rồi, không khéo
dại ca mê tít đi rồi lại bị té xuống thì phải tiêu đó.
Thân Xương Ngọc trả đũa:

- Ta đâu thích ai tán dương ta như đệ đâu nè.
Y ám chỉ việc Lệ Tuyệt Linh mềm lòng trước một Tiểu Như Ý Hà Tinh Huỳnh và
nghe luôn lời yêu cầu của Hoàng Quân Nhã, mà buông tha cho bọn Yểu Mạng Hồ Tử
Oanh Tế Nhân mấy hôm trước. Lệ Tuyệt Linh hiểu, mặt bừng vẻ thẹn.
Sách Hổ đề nghị:
- Để tại hạ bảo chúng dọn cái gì ăn …
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Khỏi, Sách tổng quản hãy chiếu cố Hoàng cô nương kia là hơn.
Sách Hổ đáp nhanh:
- Dĩ nhiên rồi, Thân đại ca.
Thân Xương Ngọc day qua Lệ Tuyệt Linh, giục:
- Thôi, mình đi.
Sách Hổ lại đề nghị:
- Tại hạ phái vài huynh đệ theo phục thị hai vị?
Thân Xương Ngọc lắc dầu luôn:
- Không cần thiết, tại hạ thuộc Hồng Khẩu Phụ như lòng bàn tay, không cần có
người hướng dẫn.
Lệ Tuyệt Linh nhìn qua Hoàng Quân Nhã, thấy thần sắc của nàng không được an
tường lắm, rõ ràng là nàng không quen cảnh cô độc. Dù chàng và Thân Xương Ngọc
không là thân nhân của nàng song hiện tại thì nàng nương tựa vào hai người, họ đi rồi,
nàng thấy khoảng trống quanh mình lớn quá.
Sách Hổ có tử tế đến dâu, cũøng khó mà thay thế họ đuợc. Tuy sự xa cách tạm
thời, nàng cũng chua xót về cái thiếu vắng đó. Huống chi, nàng còn lo sợ cho những
bất trắc đón chờ họ? Khách giang hồ đâu dám đặt nặng niềm tin ở ngày mai? Giả như
có việc bất tường xảy đến đến cho họ, thì số phận của nàng sẽ xoay về hướng nào?
Lệ Tuyệt Linh an úy:- Hoàng cô nương yên tâm lưu lại đây, chỉ có mấy hôm thôi, xong việc rồi, tại hạ
sẽ trở về ngay.
Hoàng Quân Nhã gượng cười:

- Lệ đại hiệp đừng lo nghĩ cho tôi, tôi ở dây cũng được mà.
Thân Xương Ngọc đứng lên:
- Chắc chắn Lệ Tuyệt Linh sẽ trở lại với cô nương, tại hạ xin bảo đảm như vậy.
Hoàng Quân Nhã thoáng đỏ mặt. Lệ Tuyệt Linh vờ không nghe, không thấy chi
cả, bước thẳng ra ngoài. Thân Xương Ngọc cười lớn, rồi cùng Sách Hổ bước theo ra, gia
nhân mang ngựa đến.
Cam Di Hiên ở về phía bắc Hồng Khẩu Phụ, một toà kiến trúc tường trắng nóc
xanh, gồm hai phần, phần trước là hai gian lầu, bán ăn bán uống, cho thuê phòng trọ,
phần sau là phần vườn hoa với ngôi tịnh xá. Đến nơi rồi, Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyệt
Linh xuống ngựạ, nhưng không vào lầu, mà lại đi vòng ra phía sau, định vào ngôi tịnh
xá. Họ vừa đăït chân lên thềm hành lang, bỗng có năm sáu đại hán vận y phục chẹt
màu xanh từ một góc nhà vừa hét lớn vừa áp đến bao vây:
- Đứng lại!
Một tên tiếp hỏi:
- Các ngươi muốn gì?
Thân Xương Ngọc gật gù:
- Được lắm, ta cứ tưởng rằng nơi đây không có phòng bị.
Một đại hán trọc đầu quát:
- Các ngươi tìm ai? Có biết đây là đâu chăng? Ai cho phép các ngươi tự do xông
xáo vào đây?
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Ta định vào đây, nhìn lên một chút, không ngờ bị các ngươi phát hiện. Ta cứ
tưởng đây là chốn không người vì có bao nhiêu người thì cái gã hôm trước đã thu dọn
láng hết rồi chứ.
Đại hán trọc đầu biến sắc, hét to lên một tiếng rồi rút thanh đao nơi hông cầm
tay, nạt:
- Các ngươi to gan thật. Bọn ta đang tìm các ngươi khắp nơi không gặp, bỗng

nhiên các ngươi tự dẫn xác đến. Lần này thì đừng hòng trở ra an toàn.
Những ngươi kia cũng rút vũ khí cầm tay, chực chờ xuất thế công. Từ trong ngôi
tịnh xá, ba bóng người bay tới, người đi đầu vừa mập mạp vừa cường tráng, không caolắm, mặt bự thịt, mắt tam giác, ẩn ước có gân đỏ, miệng rộâng răng đen. Hai người sau,
ốm, cao rất giống nghau, chừng như là một đôi huynh đệ song sinh.
Người đầu hét:
- Cứ bao vây kỹ, để chúng cho ta tự tay lột da!
Y hoành tay ngăn chận hai người phía hậu, rồi giương mắt nhìn Thân Xương
Ngọc. Bỗng y bật cười ha hả, dang rộng hai cánh tay. Thân Xương Ngọc tiến lên, cả hai
cùng ôm nhau như đôi tình nhân sau thời gian ly cách lại đươợc trùng phùng.
Người mập vẫn cười lớn, cười mãi, buông vòng tay ôm, vỗ bình bịch lên đầu vai
Thân Xương Ngọc, kêu:
- Trời ơi ! Lão Thân, ngươi đến sao mà đúng lúc thế? Ta nghe ồn ào, cứ tưởng cái
gì gì đâu, không ngờ chính là ngươi.
Thân Xương Ngọc nhăn mặt:
- Nhẹ tay một chút lão Trì. Ngươi làm gãy vụn xương vai của ta mất.
Hai người ở phía sau, tuổi chưa cao lắm, đồng nghiêng mình làm lễ:
- Anh em Câu Vi xin tham kiến Thân đại gia.
Thân Xương Ngọc gật đầu, chưa kịp nói gì thì người mập lại kêu lên:
- Lão Thân, ngươi đến hôm nay thiệt đúng lúc quá, ngươi biết không, mấy hôm
nay ta điên đầu với những sự việc xảy ra, có kẻ toan hất chén cơm của ta đó nhé. Ở vào
trường hợp của ta, lão có chịu nổi không chứ, con mẹ nó mấy hôm nay…
Y nói một hơi, nói oan nói khổ nói hận. Hiển hiên, người mập hẳn là Tiếu Diện
Nhân Đồ Trì Cung, một lão hữu của Thân Xương Ngọc.
Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi:
- Ngươi đừng rối rít lên như vậy, việc của ngươi ta đã hiểu hết rồi, ta hãy vào nhà
đã.

Trì Cung gật đầu:
- Ta quên mất.
Đại hán trọc đứng bên cạnh, đổ mồ hôi đầm ướt, bước lên một bước trình:
- Bẩm chủ nhân, bọn thuộc hạ phát hiện ra hai người này, họ có vẻ khả nghi
quá, họ xông xáo vào đây như định đánh cắp cái gì. Họ lại còn chế nhạo bọn thuộc hạ
bị hung thủ đánh chết hết, cho nên bọn thuộc hạ nhất quyết bắt họ để hỏi cung…
Trì Cung từ từ quay đầu lại, nhìn gã trọc với cặp mắt quái dị, quan sát gã như
quan sát một người lạ, rồi y nuốt ừng ực, chừng như nuốt uất khí, cho khỏi bừng lên.
Sau cùng, y thốt:- Cái tên trọc này, ta nghĩ ngươi nên nghỉ ngơi đi là hơn, sự việc trong mấy hôm
nay làm cho ngươi điên mất rồi.
Họ Trương sững sỡ, trố mắt hỏi:
- Chủ nhân nhận ra họ?
Trì Cung thởû ra, nhắm nửa mắt lại, đáp:
- Chứ ngươi chẳng trông thấy chi hết à? Có khi nào ngươi ôm một kẻ lạ mà mừng
rỡ như thế chăng? Hừ, trừ ra ngươi thông minh hơn ta, thì lại khác.
Họ Trương trọc lẩm nhẩm:
- Kỳ chưa, họ có vẻ đáng nghi quá mà, sao lại…
Trì Cung gắt:
- Ta không trách sự vô lễ của ngươi thì thôi còn ở đó lảm nhảm mãi, đi cho khuất
mắt ta.
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Chúng không đáng trách lắm đâu lão Trì, chẳng qua là song phương không nhận
ra nhau, nên cuối cùng phải có sự nhầm lẫn như vậy, dù sao thì ngươi cũng phải nhìn
nhận là chúng có tinh thần cảnh giác khá cao đó, chúng sốt sắng với nhiệm vụ mà. Y
tiếp luôn:
- Chẳng những ở tại đây mà thôi, ta vừa từ nhà ngươi nơi chân núi Ngọc Thủy
đến đây, tại đó ta cũng bị chúng bao vây như vậy.

Trì Cung trố mắt:
- Hai người có đến đó à? Thảo nào mà chẳng hiểu rõ sự tình nơi đây.
Một lần nữa y tạ lỗi:
- Chúng sẽ bị trừng trị đích đáng về cái tội thất lễ với hai vị .
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Bỏ đi, Sách tổng quản đã trách phạt chúng rồi.
Vào khách sảnh, Trì Cung nhớ ra là Thân Xương Ngọc chưa giới thiệu người bạn
đồng hành. Y bật cười hảhả, cao giọng thốt:
- Lão Thân ơi, chờ chừng nào mới giới thiệu quý hữu kia với ta?
Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:
- Mẹ kiếp, ta cũng quên luôn.
Lệ Tuyệt Linh tự giới thiệu:
- Tại hạ là Lệ Tuyệt Linh.
Trì Cung buông giọng khách sáo:- Hân hạnh quá, hân hạnh quá! Tại hạ là Trì Cung đây, trì là ao, nước của ao,
cung là cung kính đó mà.
Bỗng, y trố mắt, nhìn chăm chú Lệ Tuyệt Linh, đôi mắt hình tam giác mở rộng
suýt biến thành hình tròn, một chút sau y lí nhí:
- Các hạ... các hạ nói sao? Các hạ là ai ?
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên lập lại:
- Lệ Tuyệt Linh.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Bạch Vân Phi
Hồi 41
Không ai nhường ai

Trì Cung hớp một hơi dài không khí:
- Diêm La Đao Lệ Tuyệt Linh?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Hỏi Thân Xương Ngọc thì biết.
Trì Cung đứng lên, chấp tay làm lễ kỷ một chút, tiếp:
- Trời ơi, thế mà ta trách bọn thuộc hạ có mắt không tròng. Chính ta cũng có mắt
không tròng như chúng. Đứng trước Thái Sơn mà chẳng thấy núi mới đáng chết chứ. Lệ

lão đệ, Trì Cung xin làm lễ đây!
Lệ Tuyệt Linh cũng đứng lên, đáp lễ:
- Tại hạ không dám nhận sự long trọng đó!
Cả hai cùng ngồi xuống. Trì Cung cao hứng vô cùng, nói vung vít:
- Đúng là kết tinh chiếu mạng ta đó lão Thân, đang lúc ta cần có người tiếp trợ,
thì bỗõng nhiên trời đưa đến cho ta cùng một lúc hai vị thiên thần.
Thân Xương Ngọc bình tĩnh thốt:
- Xếp cái cao hứng của ngươi qua một bên đi, hãy cho ta biết tình hình như thế
nào?
Đoạn y hỏi:
- Từ lúc ngươi dến Hồng Khẩu Phụ, hung thủ có xuất hiện chăng?
Trì Cung lắc đầu:
- Không hề!
Thân Xương Ngọc bĩu môi:
- Hắn ngán ngươi chứ gì? Oai danh của ngươi to thế kia à?
Trì Cung không cười nổi:
- Đừng thổi phồng ta nữa, trước khi hành động hắn phải có dọ hỏi kỹ chứ. Hắn
thừa hiểu là chính ta đứng ra khai thác hai cơ sở sinh ý này mà, hắn vẫn làm thì đâu
phải là sợ ai. Hắn dám làm là có chỗ sở cậy một lực lượng nào đó, bởi thế ta lo.
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Hắn có lưu lại một vài chi tiết chứng tỏ lai lịch chăng?
iTrì Cung căm hận:
- Chẳng có chi tiết nào cả, ta có dọ xét khắp nơi song vẫn không tìm dược manh
mối nào.
Lệ Tuyệt Linh lo:
- Trì huynh, hắn có đưa điều kiện gì chăng?
Trì Cung đáp:
- Đương nhiên là có, song những điều kiện của hắn còn ác độc hơn là bắt buộc
người ta đào mồ cuốc mả tổ tông, hoặc giả mang cả gia đình ra treo cổ mà chết.
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Nói cho nghe đi!
Trì Cung gằn từng tiếng:

- Hoặc chia đôi lợi tức về hai ngôi tửu lâu hàng tháng hoặc nhượng đứt cho hắn
một trong hai tửu lâu đó. Con mẹ nó, điều kiện gì mà kỳ quái thế, đúng là yêu sách của
kẻ cướp.
Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi:
- Ngược lại, y có hứa hẹn một bảo đảm gì cho ngươi chăng, nếu ngươi chấp nhận
điều kiện.
Trì Cung nghiến răng:
- Chẳng có gì hết, hắn là một cường đạo thì khi nào có sự bồi thường cho khổ
chủ?
Thân Xương Ngọc trầm ngâm một chút:
- Bằng vào thế lực nào mà hắn dám yêu sách như vậy?
Trì Cung hừ một tiếng:
- Còn thế nào ngoài cái tài xuất chúng của hắn? Hắn hăm dọa, nếu ta phản đối
thì hắn tận diệt cả người rồi đoạt cơ nghiệp luôn.
Thân Xương Ngọc bắt đầu bất bình:
- Ngươi đã trả lời làm sao với hắn?
Trì Cung suýt lồng lộn lên:
- Trả lời gì nữa. Đừng nói sự yêu sách của hắn vô lý, hắn với ta có mối thù to lớn,
không khi nào ta lờ đi được cái chết thảm của các thủ hạ.
Y vội chữa:
- Đúng hơn là thảm cảnh thọ thương của các thủ hạ. Bởi, hắn chưa gây ra một
một án mạng nào.iThân Xương Ngọc tặc lưỡi:
- Nghĩa là ngươi sẽ có thái độ quyết định với hắn. Hãy làm một cuộc cân phân
lực lượng song phương xem, ngươi liệu sức mình có thủ thắng nổi chăng?
Trì Cung thoáng đỏ mặt:
- Tại hạ đã bảo hai vị là cứu tinh mà, thắng hay bại, tại hạ chỉ còn trông vào hai
vị thôi.
Đoạn y thở dài, tiếp:
- Ngoài vũ công ra, không còn cách đối phó nào khác. Điều kiện của y, nhất định

là không chấp nhận được rồi.
Thân Xương Ngọc điềm nhiên:
- Dù sao, trước khi động thủ, chúng ta ít nhất cũng phải hiểu rõ ràng về con người
khiêu khích đó. Đã hai lượt thất bại, mà các ngươi không hề biết mảy may về kẻ thù,
điều đó đáng trách lắm. Thủ hạ của ngươi kém quá, cần phải huấn luyện chúng kỹ hơn.
Trì Cung gật đầu:
- Ta công nhận khuyết điểm đó. Thực sự thì chẳng có tên nào dùng được cả.
Y quay đầu lại nhìn anh em họ Câu, tiếp nối với giọng chán nản:
- Nghe chứ? Phải huấn luyện chúng kỹ hơn.
Anh em họ Câu nín thin thít. Cả hai áy náy vô cùng. Tuy nhắm vào bọn thuộc hạ
song Trì Cung mường tượng trách cứ họ không làm tròn nhiệm vụ. Họ là những người
chịu trách nhiệm trực tiếp về đám thuộc hạ kia mà. Họ đà khuấy động trọn vùng Hồng
Khẩu Phụ song đối phương ẩn tránh như bóng ma thì họ còn làm gì được hơn? Dù sao,
họ cũng uất ức chứ. Họ không dám hận chủ nhân, họ chỉ hận là họ bất tài thôi. Mà
cũng bất hạnh luôn, bởi họ gặp một đối phương quá lợi hại.
Thân Xương Ngọc sợ anh em họ Câu hiểu lầm, nên giải thích rõ ràng hơn, y
không bao quát anh em họ Câu trong câu phê bình, bởi hiện tại những người hiện diện
trong hai tòa tửu lâu đều là những người mới đến từ Ngọc Thúy Sơn còn người cũ thì
đều thọ thương cả rồi, cầm như phế nhân. Mà người mới thì hiểu làm sao được nội
tình? Dĩ nhiên cuộc điều tra nghiên cứu không thể đem lại kết quả.
Lệ Tuyệt Linh chen vào:
- Nào đã muộn đâu mà Trì huynh lại khẩn cấp? Vị bằng hữu đó chưa đạt được
mục đích tất còn trở lại. Theo tại hạ nhận thấy thì hắn muốn gặp Trì huynh một lần, so
tài cao thấp. Như vậy, chúng ta hãy nhẫn nại, bình tĩnh chờ hắn đến. Biết đâu, hắn

không thuộc hạng người nóng tánh như Thân đại ca và tại hạ.iVừa lúc đó, có tiếng bước chân vội vàng lên bên ngoài, ẩn ước có tiếng hét la.
Bọn Trì Cung cùng đứng lên, chưa kịp rời bàn, cánh cửa sảnh đường mở tung. Hai gã
đại hán xuất hiện, mặt xanh rờn, môi trắng nhợt. Trương trọc đầu đổ mồ hôi lạnh đẫm
ướt chiếc đầu bóng loáng, cố thốt một câu vì lưỡi cứ líu lưỡi:
- Đến rồi... chủ nhân …Vừa vào tới cửa là hắn đánh ngã hai huynh đệ của thuộc
hạ, xin chủ nhân…
Trì Cung suýt nhảy dựng lên, song cố giữ trầm tĩnh, quát:
- Làm gì mà rối lên như vậy? Có bọn ta đây, dù cho sập trời vỡ đất cũng chưa
phải là điều đáng sợ kia mà.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười, thốt:
- Việc đời có nhiều cái tấu xảo quá, vừa mới nhắc hắn thì hắn đã dẫn xác đến
ngay.
Thân Xương Ngọc lạnh lùng:
- Đi, chúng ta ra đó gặp hắn xem sao.
Trì Cung nghiến răng:
- Phải giáo huấn kỹ hắn một lần, cho hắn chừa bỏ thói ngông.
Ba người rời khách sảnh, bước nhanh ra phía trước tửu lâu. Họ vừa vượt nửa
đường hành lang, hơn mười đại hán từ bên ngoài chạy vào, ý chừng bị đối phương bức
thoái, chúng định vào báo cáo với chủ nhân, chúng gào thét thảm thiết, vừa chạy vừa
ngã nghiêng, có kẻ chúi luôn xuống đất lăn tròn mấy vòng mới đứng dậy được.
Một số khác lục tục chạy theo sau, hiển nhiên tốp chạy trước bị đánh trước, tốp
chạy sau bị đánh sau, tất cả đều thất điên bát đảo. Trong cảnh đó, Trì Cung giận sùi bọt
mép, quát tháo ầm ĩ, mắng thuộc hạ vô dụng. Anh em họ Câu tiến lên, vung tay tát
mạnh vào mặt đại hán, tát đến máu miệng, máu mũi vọt ra. Câu Quần tung chân đá
bay một đại hán, Câu Vĩ vung tay hất một tên văng xa. Cả hai phụ

họa chủ nhân mắng
thuộc hạ không tiếc lời, đánh không tiếc tay. Trì Cung vẫn quát tháo đều đều.
Vừa lúc đó, một bóng người hiện ra nơi đầu hành lang, thái độ biểu thị sự lạnh
lùng khinh khỉnh, gói ghém trong cái vẻ ung dung, bình tĩnh, như khách nhàn du, ngoại
cảnh. Hắn vào trạc tuổi tứ tuần, đôi mắt nhỏ, đã thế hắn còn khép nửa phần, thành
nhỏ hơn, dài hơn. Mũi hắn nhọn, thẳng, xương gò má cao môi mỏng. Trông hắn như
một người thường, chẳng có oai phong biểu lộ.
Gã Trương trọc rung rung tay chỉ:
- Hắn đó thưa chủ nhân.
Trì Cung hừ mũi một tiếng, tiến lên hai bước, quát:i- Ngươi định giỡn mặt với tử thần phải không? Bằng vào đâu mà ngươi đòi chia cơ nghiệp của ta? Ta bóp nát ngươi như bóp một quả trứng.
Đối phương từ từ ngẩng mặt lên, lạnh lùng hỏi:
- Ngươi nói chuyện với ta?
Trì Cung hét:
- Ngươi còn vờ vĩnh nữa ư?
Đối phương nhếch một bên mép:
- Gã họ Trì kia, ngươi là cái thá gì mà dám lên giọng hách dịch chứ.
Trì Cung hét to:
- Ta nghĩ ngươi chưa mù đôi mắt sao ngươi không tự nhìn thấy trước mặt ngươi là
ai? Gan ngươi bao lớn mà dám mạo hiểm vuốt râu hùm?
Thay vì nao núng, người đó tiến tới gần hơn, thốt:
- Trì Cung, ngươi bất quá là một thủ lợn, một cái xác chó, bằng vào đâu mà dám
ví mình với hùm? Cái địa phương này đâu phải là giang sơn của một phế vật là ngươi?
Thì ngươi đâu có tư cách độc chiếm mọi quyền lợi trên vùng này? Vậy hãy cút đi nơi
khác gấp, trì hoãn là mất mạng đấy!
Trì Cung sôi giận:
- Thế ra ngươi muốn bỏ xác tại đây?
Đối phương gằn từng tiếng:
- Ngươi vẫn ngoan cố, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ ư?
Trì Cung hét:

- Câm cái miệng khoác lác của ngươi lại.
Đối phương quan sát Trì Cung từ đầu đến chân, vẻ khinh miệt hiện rõ nơi ánh
mắt:
- Ngươi cút đi là hơn, ta không nỡ giết một con người còn ham sống.
Trì Cung lại hét:
- Ngươi đừng mong thoát chết hôm nay!
Đối phương cười lạnh:
- Sừng sộ hò hét mỗi lúc có cuộc đánh nhau như ngươi đó trên giang hồ không
hiếm. Người như thế mà mong có ngôi vị cao thì thật là khôi hài. Ta nghĩ, chẳng lẽ
giang hồ hiện nay không có một nhân vật nào đáng để xem hay sao?
Trì Cung chớp mắt luôn, môi không ngừng mấp máy, răng nghiến trèo trẹo. Đối
phương chốc chốc lại mở mắt ra, mở rồi khép lại như cũ, mỗi lần mở là tinh quangibắn sáng như điện song lạnh lùng hơn giá băng, ánh mắt quét qua người nào là người
đó rợn mình. Đương nhiên ánh mắt đó không sao dao động nổi Thân Xương Ngọc và Lệ
Tuyệt Linh. Rồi hắn khích:
- Ngươi liệu sừng sộ có giết được ta không hay lại chính bản thân ngươi?
Trì Cung mắng lại oang oang. Đối phương khoát tay:
- Cái thứ người như ngươi, dù ta có nói bao nhiêu lời cũng không thủng màng nhĩ
dày như da trâu. Ta hỏi ngươi điều kiện của ta đưa ra đó, ngươi nghĩ như thế nào? Chấp
nhận hay không chấp nhận?
Trì Cung hét:
- Ngươi đừng có nằm mơ, ngươi phải bồi thường cho thuộc hạ của ta mới đúng
đó!
Đối phương bước tới một bước:
- Ngươi muốn ngoan cố?
Trì Cung gầm lên:
- Ta giết ngươi!
Đối phương lạnh lùng:
- Ngươi thiệt là ngu quá, không chịu tỉnh mộng để tự cứu.
Hắn cười. Nhân cười, hắn bày hai hàm răng trắng nhọn như hai

hàng tiểu kiếm
chỏi vào nhau, trông tàn khốc lạ lùng. Hai hàm răng nhọn biểu hiện ít nhiều thú tánh ở
con người vô nhân bất lương. Hắn tiếp:
- Trì Cung, ngươi muốn lấy thân che của?
Trì Cung quát:
- Chính ngươi vì của mà liều thân, như con thiêu thân thấy đèn là lao mình vào.
Đối phương bước tới thêm hai bước nữa:
- Ngươi không thấy đời đáng yêu sao, tội gì mà phải chết gấp vậy?
Trì Cung hứ một tiếng:
- Giả như ta phải chết, thì không khi nào ta chết nơi tay một tên bất tài như ngươi
đâu.
Mãi đến lúc đó, Thân Xương Ngọc từ trong đám thuộc hạ của Trì Cung bước ra,
khoát tay ngăn chặn Trì Cung rồi ung dung thốt:
- Bằng hữu kia, nếu có thể tránh chết oan thì cũng nên tránh, bởi đời đáng yêu
quá, như bằng hữu vừa nói đó, hãy sống mà hưởng thụ chứ.iVừa trông thấy Thân Xương Ngọc, đối phương giật mình nhưng chỉ thoáng qua
thôi. Hắn nhếch mép, không cười, thốt:
- Thảo nào mà gã họ Trì chẳng vênh váo mặt tỏ ra có khí phách can trường, thì ra
y có viêän thủ. Điều này chứng minh y không đến nỗi ngu như lời đồn.
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Không, y không ngu dâu. Bởi đã có một thời y vẫy vùng vang danh tại Thiểm
Tây, con người ngu độn thì khi nào lại giành được một chỗ đứng trên giang hồ?
Rồi Thân Xương Ngọc tiếp:
- Này bằng hữu! Có lẽ bằng hữu cũng biết thế nào là hợp lý, thế nào là phi lý?
Tuy nhiên, tại hạ xin nói với bằng hữu, nói do thiện chí của đồng đạo vô lâm, còn nghe
hay không thì tùy nơi bằng hữu.
Đối phương bĩu môi:
- Nói đi, ta đang lắng nghe đây!

Thân Xương Ngọc nghiêm giọng:
- Ngày trước, Trì Cung vốn là một nhân vật hữu danh song y chán cái cảnh sống
không được quang minh nên bỏ đất cũ về dựng lên hai ngôi tửu lâu, thu hoa lợi chi trì
những ngày tàn, đồng thời nuôi dưỡng số anh em còn trung thành với y, dù sao cơ
nghiệp của y cũng do tâm huyết mà nên, chứ nào phải tự nhiên mà có? Bằng hữu bỗng
nhiên từ phương trời xa đến đây, đòi chia của, dùng võ công uy hiếp, ngồi mát ăn bát
vàng. Làm như vậy, bằng hữu không thấy vô lý sao? Và trên đời, có ai chấp nhận
những sự vô lý chứ?
Đối phương ngẩng cao mặt:
- Ý tứ của ngươi như thế nào?
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Các hạ nên rút lui, bỏ sự đòi hỏi ngang ngược đó, phần tại hạ thì khuyên Trì
Cung nên dĩ hoà vi quý, phôi pha mối thù cũ trên sự thương tổn của một số thuộc hạ
của y do sự tàn bạo của các hạ gây nên.
Đối phương cười lạnh:
- Nếu ta không ly khai nơi này?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Thì cái gì phải đến sẽ đến, không tránh khỏi!
Đối phương hừ một tiếng:
- Ngươi muốn động thủ?iThân Xương Ngọc mỉm cười:
- Nếu bằng hữu bắt buộc, tại hạ không từ chối đâu.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 42
Đại náo quan đông

Đối phương bật cười vang, lộ rõ sự khinh miệt câu nói của Thân Xương
Ngọc. Cười dứt, y đảo cặp mắt nhìn quanh rồi dừng lại nơi Thân Xương

Ngọc. Chàng vẫn cười nụ hỏi:
- Tại hạ có làm gì cho bằng hữu không hài lòng sao? Xin cho biết ý kiến.
Vẫn với con mắt nhắm hờ, đối phương đáp sau khi tắt nụ cười:
- Ta cười vì ngươi tỏ vẻ ngây ngô quá đáng. Có khi nào ta đến nơi này để dạo
chơi à.
Thân Xương Ngọc vẫn bình tĩnh:
- Ý của tại hạ là dĩ hoà vi quý, mong bằng hữu chấp thuận để tránh các cuộc xô
xát có thể xảy ra.
Đối phương lạnh lùng mở mắt nhìn Thân Xương Ngọc, chậm rãi nói:
- Cũng được. Ta không muốn có sự xô xát xảy ra, ngươi cứ bảo lão Trì bỏ đi khỏi
dây là không có việc gì xảy ra hết. Ta vui lòng bỏ lỗi cho lão. Tha mạng sống cho hắn
về cái tội ngu.
Trì Cung nhảy dựng lên:
- Ngươi câm cái mõm chó lại, ngươi dám bảo ta là ngu à? Ta lột da ngươi mười
lần mới hả giận của ta. Tên khốn nạn.
Đối phương vẫn thản nhiên:
- Ngươi đừng làm bộ làm tịch như thế. Cứ ra đây thử xem. Núp bóng kẻ khác thì
có hay ho gì mà hò mà hét.
Rồi gã quắc mắt nhìn Thân Xương Ngọc hỏi:
- Còn ngươi có mau cút đi không hay còn chờ đợi ta hạ thủ?
Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi lại:
- Bằng hữu đã nghĩ kỹ chưa?
Đối phương mỉa mai:
- Chẳng lẽ ngươi nói mấy tiếng ta phải đi ngay? Dù sao chúng ta phải so tài thử
xem, biết đâu ta không thủ thắng?
Thân Xương Ngọc điềm nhiên:
- Cũng được. Song tại hạ nhắc nhở bằng hữu là đao kiếm vô tình, tay chân không
có mắt đấy nhé. Tại hạ chỉ sợ qua cuộc thử nghiệm, bằng hữu không còn cơ hội tiếc
hận nữa thôi.
Đối phương thoáng biến sắc, lộ vẻ không tin:

- Sanh mạng đành rằng đáng quý nhưng chẳng lẽ vì quý nó mà tham sống bất
chấp danh dự! Có nhiều trường hợp sanh mạng đứng hàng thứ nhì, sau danh dự, huống
chi ngoài danh dự, vẫn còn cái thứ khác quý giá ngang sanh mạng?
Một giọng lạnh lùng vang lên:
- Thứ chi nữa? Dùng cường lực đoạt lợi tức cơ nghiệp của người ta? Ỷ có tài
khinh miệt người ta, muốn hạ nhục ai, cứ vung tay đấm đá, phải những thứ đó chăng?
Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, trông thấy Lệ Tuyệt Linh đang chống đao
xuống đất, đứng riêng ra một góc, nhìn về cục trường, đối phương phẫn nộ hỏi:
- Ngươi là ai?
Lệ Tuyệt Linh hỏi lại:
- Ngươi là ai?
Đối phương ngẩng cao đầu:
- Đâu phải ai cũng có thể hỏi tên họ ta? Chỉ có những nhân vật hữu danh mới có
tư cách đó.
Lệ Tuyệt Linh bật cười hắc hắc:
- Bất kể ngươi xuất xứ từ đâu, bất kể ngươi là hạng người nào, cho ngươi biết ta
thừa sức áp đảo ngươi.
Đối phương xì một tiếng:
- Ngươi không nhận ra mình cuồng vọng đáng buồn cười sao?
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:
- Chính ngươi mới là kẻ đáng buồn cười!
Đối phương gằn từng tiếng:
- Tên ta, nếu nói ra, ngươi sẽ chết không đất chôn.
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Cứ nói!
Thở một hơi dài, đối phương buông từng tiếng:
- Dực Hổ Triệu Trọng Sơn!Tên đối với người, như bóng đối với cây, cây lớn bóng dài, người tài, danh lớn.
Tuy Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyệt Linh không biểu lộ một cảm tình nào ngoài mặt,
song bên trong thoáng giật mình. Riêng Trì Cung thì khích động đến đổ mồ hôi lạnh.

Triệu Trọng Sơn là một cường dạo khét tiếng ngoài Quan Đông, cũng độc hành
đại đạo như Lệ Tuyệt Linh, cao võ công, độc tâm tánh, thân pháp và thủ pháp cực kỳ
nhanh, nên có cái hiệu là cọp có cánh.
Thân Xương Ngọc ung dung thốt:
- Thì ra bằng hữu là Triệu Trọng Sơn!
Lệ Tuyệt Linh chép miệng:
- Cái tên nghe quen quá!
Triệu Trọng Sơn hừ một tiếng:
- Bây giờ tới lượt ngươi xưng tên.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Gấp gì, sớm muộn rồi ngươi cũng biết.
Triệu Trọng Sơn bĩu môi:
- Ngươi sợ?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Làm gì có chuyện đó, đã sợ thì ta đâu chường mặt ra đây?
Triệu Trọng Sơn mỉa:
- Chỉ có bọn vô tài bất lương khoác lác danh không thật, mới không dám xưng
tên, sợ lộ đuôi chồn. Nhưng thôi, ngươi có xưng tên cũng thế thôi, bởi ngày tàn của
ngươi là hôm nay đó.
Lệ Tuyệt Linh cười:
- Ngươi khiêu chiến với ta ư?
Triệu Trọng Sơn hừ lạnh:
- Ta có ý định tận diệt số người tại đây. Trong dó có ngươi.
- Nên nhớ là ngươi có ước hẹn với ta?
Triệu Trọng Sơn gật đầu:
- Chờ một chút, ta thu thập tên này trước rồi cùng ngươi đùa sau. Ta bảo đảm cho
ngươi cơ hội đầy hứng thú.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Sẽ không có cơ hội đó đâu!Triệu Trọng Sơn bật cười vang:
- Ngươi tự tin thắng nổi ta ư?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Không sai!
Thân Xương Ngọc giành, Trì Cung ngăn, bảo nhường trận đầu cho Lệ Tuyệt Linh.
Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:

- Sau khi Lệ Tuyệt Linh rồi, thì đâu còn trận đấu gì nữa, ngươi phải biết với Lệ
Tuyệt Linh, đừng ai mong sống sót.
Dĩ nhiên Trì Cung và Thân Xương Ngọc đứng cách cục trường xa xa, cả hai nói
chuyện với nhau Triệu Trọng Sơn không nghe lọt.
Song phương cùng ngầm quan sát nhau, cùng ước độ bản lãnh cùng thân pháp.
Có thể cho rằng họ là một đôi kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài, người nào cũng
trầm ổn, chứng tỏ là tay thượng thặng.
Riêng Triệu Trọng Sơn vì chưa biết đối phương là ai nên có phần nào kinh dị,
thầm hỏi Trì Cung tìm ở đâu ra một viện thủ có hạng như vậy. Hắn cất tiếng trước:
- Ngươi không dùng vũ khí à?
Lệ Tuyệt Linh dáp:
- Sao lại không?
Triệu Trọng Sơn tiếp:
- Ta chỉ bằng vào đôi tay này.
Lệ Tuyệt Linh nghiêm sắc mặt đáp:
- Ngươi sẽ phải hối hận đấy!
Triệu Trọng Sơn lắc dầu:
- Bình sanh ta chưa hề biết hối hận là gì.
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Một chiêu thôi cũng đủ rồi!
Triệu Trọng Sơn chớp mắt:
- Nghĩa là sao?
Lệ Tuyệt Linh giải thích:
- Với một chiêu, ta có thể bắt buộc ngươi phải dùng đến vũ khí. Ngươi mà dùng
tay không khi giao đấu là ngươi đã có chủ kiến sai lầm, ngươi chưa đạt được mức hỏa
hầu để bảo đảm cái chủ kiến đó đâu.
Triệu Trọng Sơn phun một bãi nước bọt:- Tự tin ngoài giới hạn tài nghệ là khoác lác. Ta khuyên ngươi nên khiêm nhượng
một chút là hơn. Ngươi hãy xuất thủ đi, ta không có nhiều thời gian đâu đấy!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu, lấy đao vừa nhồi lên vừa thốt:
- Chú ý!

Đao chưa chớp, Triệu Trọng Sơn đã bay lên đỉnh đầu chàng, song chưởng xoay
một vòng, chưởng ảnh loang loáng, có tiếng gió rít lên, chưởng xoáy xuống. Trông hắn
như con hổ chớp cánh, vồ xuống con mồi. Bây giờ thì đao chớp thực sự.
Chiêu thức vừa thành hình, nội lực chưa phát huy, Triệu Trọng Sơn thấy thế đao
rất mạnh, không dám khinh thường, vội thu song chưởng thoái lui nguyên vị. Nhưng
chân chưa chấm đất, hắn nghe một tiếng soạt vang khẽ, chéo áo bị khoét một lỗ bằng
bàn tay.
Hắn vừa đáp xuống, mảnh vải khoét cũng rơi theo. Triệu Trọng Sơn nhìn mảnh
vải, ngây người một thoáng. Cũng may Lệ Tuyệt Linh bất động tại chỗ, không lướt tới.
Thịt nơi mặt giật liên hồi, hắn hỏi:
- Thật ra ngươi là ai?
Lệ Tuyệt Linh đảo nhanh đao một vòng, thốt:
- Ngươi sẽ biết trong phút giây.
Triệu Trọng Sơn cho tay vào minh. Khi hắn đưa tay ra, thì ở mỗi bàn tay có một
vòng tròn bằng da nai, bên ngoài vòng tròn có một đường giây bằng da trâu. Ngoài đầu
giây, có một quả ngân châu, to bằng nắm tay, quả ngân châu có bốn lỗ đối chiếu nhau.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Chưởng Tâm Lôi, vật chơi khá đó!
Triệu Trọng Sơn gượng cười:
- Kiến thức của các hạ quả thật đáng khen.
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Ngươi cũng thừa nhận như vậy sao?
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Rồi cái gì đến sẽ đến, ta nói đâu có đó mà, chẳng hạn bạn ta bảo, sau một
chiêu ngươi sẽ dùng dến vũ khí, thì đó ngươi thấy chưa?
Triệu Trọng Sơn nghiến răng:
- Nhưng chưa đến lúc kết cuộc, đừng hợm mình quá sớm.Thanh đao cắm lên mặt đất theo thói quen, Lệ Tuyệt Linh từ từ rút lên vẽ một

vòng tròn trước mặt. Aùnh đao chớp chớp như sóng dợn, từng lượn từng lượn cuốn tới đối
phương, mặc dù chàng chưa làm một động tác nào thêm.
Bất thình lình Triệu Trọng Sơn quát:
- Trúng này!
Tay tả chớp, ngân châu bay ra, ngân châu đà bay được nửa đà, ngân châu hữu
bay theo. Lệ Tuyệt Linh vẫn đứng nguyên một chỗ, tay nhích động Sanh Tử Kiều, xẹt
lên, quét xuống. Hai tiếng coong coong vang liền. Đôi chưởng Tâm lôi của Triệu Trọng
Sơn bị hất vẹt ra hai bên.
Triệu Trọng Sơn quát lên một tiếng, hai quả ngân châu bay trở lại cái vèo. Lệ
Tuyệt Linh khi nào chịu kém thế, Sanh Tử Kiều trong tay chàng chớp chớp như ngàn
sao sa. Tuy nhiên đánh như thế chàng cốt biểu diễn một đao pháp có hoa dáng đẹp, để
hoang mang cho đối phương thôi, chứ ngón nghề độc hại chưa được chàng thi thố đến.
Rồi cái gì phải đến, đã đến.
Một đường đao từ bên dưới xẹt lên, một tiếng thét hãi hùng vang tiếp. Hai bóng
người phân khai, nhưng chỉ thoáng thôi rồi hai bóng người lại chụp chung như trước.
Lần này, cả hai cùng nhập hội không lâu lắm.
Triệu Trọng Sơn nhún chân bay lên không, hai quả ngân châu đảo lộn một vòng
trở lại phía hậu. Lệ Tuyệt Linh vọt theo đối tượng liền.
Ngoáy hai đường giây lấy đà, Triệu Trọng Sơn theo vòng cầu vụt hai quả ngân
châu xuống. Chiêu này có tên là Phi Hổ Hiển Trảo, một tuyệt kỹcủa hắn. Còn ở trên
cao cách mặt đất khá xa, Lệ Tuyệt Linh rút tay ngắn lại, cong người lạng qua một bên,
chọc mũi đao từ dưới lên trên. Hai quảngân châu đồng chạm vào thân đao.
Cái chạm rất mạnh, dồn chàng xuống đất. Lệ Tuyệt Linh chỏi mũi đao, người đè
lên, đao cong lại nương đà đao lên trên đầu. Đúng lúc đó, Triệu

Trọng Sơn cũng vừa
xuống.
Đao chớp, người rũ, Triệu Trọng Sơn bị hất ra xa ngoài bảy bước.
Lưng hắn đẫm
ướt máu hồng.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Bạch Vân Phi
Hồi 43
Lương tâm kẻ cướp

Bọn thuộc hạ của Trì Cung reo hò vang dội. Lệ Tuyệt Linh đứng nguyên tại
chỗ, cách đối phương độ mười bước, đao chỏi đất, thở mạnh hơn bình
thường. Chàng mệt, song không tổn thương. Triệu Trọng Sơn tợ hồ chưa
chết, nằm dưới đất nhưng tay chân còn máy động, thân hình run, tay bấu đất, lưng
ngửa lên, lên xuống theo hơi thở tàn. Vết thương dài độ nửa thước, máu không ngừng
chảy. Trì Cung nhảy qua lan can, hét:
- Các ngươi đâu? Cắt đầu hắn, treo lên!
Anh em họ Câu theo ra, rút đao khỏi vỏ, sắp sửa hạ thủ.
Lệ Tuyệt Linh lau mồ hôi mặt, thốt:
- Đừng giết hắn!
Quỷ Đầu Đao Câu Quần trố mắt:
- Tại sao …
Y nhìn Câu Vĩ, Câu Vĩ lại nhìn Trì Cung. Lệ Tuyệt Linh thở dài, tiếp:
- Trì huynh! Tại hạ mong Trì huynh chập nhận cho sự thỉnh cầu đó!
Trì Cung đáp nhanh:
- Được chứ! Tự nhiên tại hạ sẵn sàng! Có điều tại hạ không hiểu tại sao…
Lệ Tuyệt Linh chận lại:
- Hắn quả có thực tài và những việc làm không phải của hắn đã có báo ứng rồi.
Hắn chưa hề gây án mạng, chúng ta nên tha thứ cho hắn!
Trì Cung cười vuốt:
- Lệ huynh nói đúng! Bất quá, tại hạ nghĩ, trảm thảo phải trừ căn, biết

đâu ngày
sau hắn sẽ không trở lại báo cái hận hôm nay?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Tại hạ tưởng rằng, với sự giáo huấn hôm nay, hắn đã lạnh lòng, hồi đầu hướng
thiện!
Trì Cung toan viện dẫn thêm lý do. Thân Xương Ngọc khoát tay:
- Trì lão đệ! Oan gia nên mở không nên buộc. Giết hắn, ngươi có ích lợi gì nhưng
nếu tha hắn, cho hắn chữa trị thuộc hạ của ngươi, chẳng hay hơn sao?
Trì Cung thức ngộ, không còn thắc mắc nữa. Y day qua anh em họ Câu, bảo:
- Gịt thuốc cầm máu cho hắn.
Anh em họ Câu vâng lịnh, làm liền. Một lúc sau, Triệu Trọng Sơn tỉnh lại. Gương
mặt nhăn nhó, không phải vì đau, mà là vì một cảm nghĩ nào đó, làm cho hắn khó chịu
lạ lùng. Lệ Tuyệt Linh bước đến gần hắn, thốt:
- Triệu bằng hữu! Thắng bại đã định phân rồi, hy vọng bằng hữu không vì cái bại
mà sanh niềm thắc mắc! Mang nghiệp võ vào thân thì đừng xem thắng bại làm điều,
bởi chúng ta đều là con người chưa có ai thành thánh, làm gì có được toàn năng, làm gì
khỏi bị xâm phạm ít nhất cũng một lần trong đời ?
Triệu Trọng Sơn thở dài:
- Chung quy cũng có một ngày như hôm nay !
Rồi hắn tiếp:
- Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân! Mười ba năm rồi, ta mới gặp một
địch thủ! Dù sao, cái bại hôm nay cũng làm cho ta khó chịu, sau mười ba năm dài, tự
tôn tự đại, nếu biết trước có một ngày như hôm nay, thì ta đâu phóng túng buông lung,
xem nhân loại như cỏ rác! Ta khó chịu vì ta quen với tự phụ mất rồi! Ta luôn luôn
thắng, cứ tưởng mình sẽ thắng suốt đời! Bây giờ, thức ngộ ra, ta thấy muộn!
Đoạn hắn tiếp luôn:

- Bây giờ, ta biết ngươi là ai!
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Nói thử nghe xem!
Triệu Trọng Sơn thở ra:
- Diêm La Đao Lệ Tuyệt Linh!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Đúng! Bằng hữu thức ngộ nhanh đấy!
Triệu Trọng Sơn cau mày:
- Nhanh? Nếu nhanh, thì ta đâu khinh thường dùng đôi tay không giao đấu với
người thoạt đầu !
Lệ Tuyệt Linh tán:
- Thực sự ta rất khâm phục công lực của các hạ! Cao thủ cỡ các hạ, bình sanh ta
không thường gặp! Các hạ có một lỗi là đã quá ngông cuồng!
Triệu Trọng Sơn chữa:
- Tự tôn thì phải hơn!Hắn thở dài, tiếp:
- Ơn tha mạng, ơn cứu mạng, toàn là những thứ đại đức ta không nói lời cảm tạ
làm gì, ta chỉ kính phục ngươi thôi.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ngươi thật là thẳng thắn!
Thân Xương Ngọc vụt hỏi:
- Tại Quan Đông, ngươi sung sướng chán, tội gì phải lặn lội đến nơi này?
Vẻ mơ màng chợt hiện nơi ánh mắt, Triệu Trọng Sơn thấp giọng:
- Nói ra, chỉ thêm hổ thẹn…
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Ta xem ngươi không thù với Trì Cung, mà mẫu người của ngươi đâu có thể vâng
sự sai sử của bất cứ ai! Hẳn là ngươi muốn dời cơ nghiệp về đây ! Hay muốn thêm một
ngành sanh hoạt mới?
Triệu Trọng Sơn lắc đầu:
- Sai hết !
Trì Cung chen vào:
- Hay là ngươi thích cơ nghiệp của ta?
Triệu Trọng Sơn lắc đầu luôn:
- Thích thì có thích thật, không thích thì khi nào ta hạ thủ ? Nhưng tha thiết thì

không! Bất quá nhân đây lúc trước ta thấy phong cảnh này ở được. Rồi một cơn hứng
phát sanh ta trở lại, định tìm một chỗ dừng chân khi mỏi gối giang hồ.
Trì Cung cười ha hả:
- Một cái hứng chết người!
Triệu Trọng Sơn tiếp:
- Hồng Khẩu Phụ không lớn không nhỏ, không vắng vẻ mà cũng không quá nhộn
nhàng, nó lại không xa trục lưu thông mà cũng không gần sát. Gia dĩ dân phong rất
thuần hòa. Chính những điểm đó kích thích cái hứng của ta!
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Cái lý do chánh khiến ngươi tới đây là sao?
Triệu Trọng Sơn thở dài:
- Ta bị bức bách rời Quan Đông! Hiện tại ta không có đất cắm dùi !
Thân Xương Ngọc chớp mắt:- A? Có việc như vậy nữa sao? Nhưng, sự tình thế nào?
Triệu Trọng Sơn cười khảy :
- Ta gây nên tội quá nhiều! Mà ta thì là một đại đạo độc hành, đơn thân, đơn lực.
Ta không đánh lại số đông, ta phải thất bại trước một lực lượng liên minh. Ta phải ly
khai chốn cũ! Hay nói một cách khác là ta phi tẩu đào mạng!
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Kết quả dĩ nhiên là thế ! Cho nên, không gì hiểm bằng gây phẫn nộ công cộng !
Triệu Trọng Sơn tiếp:
- Đánh đuổi ta chạy đi rồi, bọn người đó chưa cam tâm lắm, họ lại truy tầm ta
khắp nơi, quyết giết cho được ta.
Lệ Tuyệt Linh chen vào:
- Rồi ngươi định trốn! Trốn mãi mà được sao? Ngươi phải làm một cái gì chứ,
chẳng lẽ chịu thua họ?
Triệu Trọng Sơn trầm giọng:
- Hiện tại thì chỉ còn có cách đó thôi! Sau này ta sẽ nghĩ đến cách đối phó với
họ! Ta nhẫn nhịn chứ không hèn khiếp đâu! Khi họ phân tán rồi, ta sẽ tìm từng người
một tỉa dần ! Báo cái hận thấu xương này.

Thân Xương Ngọc chỉnh sắc mặt:
- Dù sao, ngươi cũng phải tu tỉnh lại, bỏ tà, theo chánh, bọn cừu địch có thể vì đó
mà lờ đi mối hận ngày xưa. Được như vậy rồi ngươi trở về quê cũ không còn ai làm khó
dễ ngươi nữa! Ta khuyên ngươi, cái gì đã qua cứ để cho qua luôn, oan gia nên mở,
không nên buộc.
Triệu Trọng Sơn thở dài:
- Những tao ngộ trong thời gian gần đây làm cho ta suy nghĩ nhiều. Ta có nghĩ
đến ý đó thực sự, nhưng cũng còn tùy thái độ của đối phương! Ngươi nên hiểu, muốn
cho cây lặng, thì gió đừng thổi nữa!
Trì Cung bật cười ha hả:
- Phải chi ngươi có ý đó sớm một chút, thì ta đâu phải tức uất hai lần qua?

Sanh tử kiều

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 44
Bàng hoàng tiếc thương

Triệu Trọng Sơn hỏi gượng:
- Chỉ vì… Hồng Khẩu Phụ hợp với ta, hơn nữa, một mình ngươi lại làm chủ
đến hai tửu lầu… Còn ta thì chẳng có một mái nhà, một nguồn lợi nhỏ! Ta
tin tưởng áp đảo nổi ngươi, để chia chác phần nào…
Hắn thở dài, buông tiếp:
- Tình thế không thuận như ý muốn!
Trì Cung hừ một tiếng:
- Nếu không có lão Thân và lão Lệ, thì cơ nghiệp của ta về tay ngươi rồi ! Trời xui
đất khiến, hai người đó đến đúng lúc quá!
Triệu Trọng Sơn vụt ngẩng đầu lên:
- Ngươi nói Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc đến bất ngờ ư? Thế ngươi không
có ước hội với họ à?

Trì Cung mỉm cười:
- Họ vừa đến đây thôi ! Chứ ta có biết họ ở phương trời nào để nhắn tin, ước hội?
Triệu Trọng Sơn thở ra:
- Số mạng! Vận ta đen quá! Ta không dọ thám kỹ càng! Nếu biết trước có họ ở
đây, thì có thể là ta không đến!
Trì Cung bĩu môi:
- Thế hai lần trước, ngươi có dọ thám kỹ?
Triệu Trọng Sơn gật đầu.
Thân Xương Ngọc thốt:
- Ta muốn hỏi ngươi mấy câu.
Triệu Trọng Sơn nhìn y:
- Cứ nói.
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Có một hạng người biết phải quấy, biết ân oán, cũng có hạng người phản ngược
lại. Vậy ngươi thuộc hạng nào?
Triệu Trọng Sơn cười khổ:
- Ta biết cái ý của ngươi! Tuy là người trong hắc đạo, ta thọ ân ai cũng biết lo báo
đáp chứ! Ta cũng hiểu thù oán nên mở không nên buộc! Ngươi yên chí, ta sẽ không bao
giờ trở lại quấy nhiễu Trì Cung nữa đâu. Đối với hai người, ta cũng không hề oán hận.
Hơn thế, ta luôn luôn ghi nhớ tác phong của hai người, hẹn có ngày đáp lại cái ơn hôm
nay!
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Có vậy mới đáng là một hảo hán! Có vậy mới không phụ hảo ý của lão đệ ta!
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Trên giang hồ thật lắm điều quái dị, chẳng hạn có đánh nhau chỉ chết mới thân
nhau chí tình. Ta cũng muốn mong ngươi quên đi nhát dao đó, song thiết tưởng ngươi
không cần!
Triệu Ngọc Sơn lắc đầu:
- Thực sự như vậy!
Đoạn hắn tiếp:

- Chính ta phải biết ơn ngươi nhẹ tay đó! Nếu gặp kẻ khác thì ta đâu còn mạng
sống?
Trì Cung chợt nhớ ra một việc vội hỏi:
- Ngươi có cách giải cứu số thuộc hạ ta chứ?
Triệu Trọng Sơn gật đầu:
- Tự nhiên là ta sẵn sàng cứu chúng!
Lệ Tuyệt Linh cũng hỏi:
- Ngươi dùng thủ pháp chi thế ?
Triệu Trọng Sơn cười khan:
- Thủ pháp Thố Cân và chí pháp Kiết Mạnh dung hợp lại. Thực ra thì không cần
chữa trị, một tháng sau thì nạn nhân bình phục như thường.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Dung hợp được hai thứ đó, kể ra ngươi cũng có công phu rất cao vậy!
Triệu Trọng Sơn mỉm cười:
- Ngươi quá khen!
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Trì huynh đang nóng nảy chờ ngươi cứu chữa bọn thuộc hạ đó!
Trì Cung khoát tay:
- Không sao ! Vả lại, lão Triệu đâu có thể đi vội!Triệu Trọng Sơn rên khẽ:
- Ít nhất, ta cũng phải nán lại thêm nửa hôm!
Lệ Tuyệt Linh đề nghị:
- Ngươi cứ lưu lại đây, dưỡng thương.
Chàng day qua Thân Xương Ngọc, hỏi:
- Được chứ?
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Còn tùy vào lão Trì!
Trì Cung đáp nhanh:
- Không thành vấn đề! Nếu Trọng Sơn không nơi trú ngụ, thì cứ ở đây ! Có hắn thì
cũng vui cửa vui nhà, ngại chi đó mà phải đắn đo?
Triệu Trọng Sơn lộ vẻ cảm kích:
- Đa tạ… Ta không biết sẽ phải làm gì để đáp lại thịnh tình của các ngươi…
Trì Cung cười ha hả:
- Cứ tự nhiên, hạng người như chúng ta không thích những khách sáo! Nếu ngươi

bằng lòng, ta sẽ ủy nhiệm ngươi phần việc tổng kiểm tra hai tòa tửu lâu!
Triệu Trọng Sơn ấp úng:
- Ta thiệt ngại quá …
Trì Cung nghiêm sắc mặt:
- Ta thành thật đấy, ngươi không nên áy náy, ngươi cứ ở lại, ở bao lâu cũng được,
làm một vài việc với ta cho vui, khi nào muốn đi, cứ đi ta không ngăn trở!
Triệu Trọng Sơn vòng tay:
- Trì huynh ! Có thể bảo là, tại hạ trong cái họa tìm được cái phúc …
Trì Cung cười vang:
- Triệu lão đệ đừng quan trọng hóa sự tình !
Triệu Trọng Sơn rung rung giọng:
- Đa tạ !… Đa tạ ! …
Trì Cung gọi:
- Bây đâu? Khiêng Triệu lão đệ vào gian phòng dành cho khách, hai tên luôn
phiên phục thị kỹ nhé. Cho bọn bị thương hai lần trước đó, biết là chúng sẽ được chữa
trị lành mạnh như cũ!
Anh em họ Câu chỉ huy bọn thuộc hạ thi hành mêïnh lịnh của chủ nhân.Thân Xương Ngọc mỉm cười thốt:
- Vui quá ! Có đánh nhau, mới có thêm bằng hữu!
Lệ Tuyệt Linh cũng cười:
- Lâu lắm rồi ta mới thấy một cảnh vui như thế này !
Trì Cung ngẩng cao mặt:
- Tại hạ quyết định như vậy, có cao minh chăng?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Cao ! Rất cao minh!
Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:
- Ngươi thì có tài lấy phấn tự tô mặt, nếu chẳng có lão đệ ta ngăn cản, ngươi đã
chặt đầu Triệu Trọng Sơn rồi ! Còn gì mà dương dương tự mãn?
Trì Cung bối rối:
- Thì … Thì … ai khỏi vấp phải một vài phút nóng giận?
Thân Xương Ngọc xì một tiếng:
- Người ta dọn đường cho ngươi đi, chứ ngươi có sáng kiến gì mà vênh váo?
Trì Cung cười lý:

- Ngươi nói sao cũng được, ta vẫn thấy là ta đã làm một việc cao minh, điều đó
không chối cãi được rồi !
Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:
- Cao minh hay không ta chưa cần biết, điều đáng nói là bọn ta xuất lực cho
ngươi, ngươi lại bỏ đói bọn ta! Cái lối đãi khách của ngươi như thế đó, phải không?
Trì Cung kêu lên:
- Ạ ! Ạ ta quên mất!
Quay đầu lại, y quát:
- Câu lão nhị đâu ? Có nghe Thân đại ca đòi hỏi đó chăng? Nhanh lên! Ta cũng
thấy đói nữa đây!
Thân Xương Ngọc cười nhẹ:
-Cho ăn thì cho, gì cũng được, song đừng dọn cái thứ thịt người như ngày nào
ngươi còn khai thác hắc điếm đấy!
Trì Cung trừng mắt, nhìn thoáng qua Lệ Tuyệt Linh, đoạn cười khan:
- Lệ huynh đừng tin y! Làm gì có việc đó! Y nói xấu tại hạ đấy!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:- Tại hạ hiểu rồi !
Trì Cung vụt thở dài:
- Đúng ra, cũng nhờ có mấy ngôi hắc điếm mà tại hạ quen với Thân đại ca! Bây
giờ y có nói gì thì tại hạ cũng đành chịu!
Đoạn y bảo:
- Thôi ! Mình vào nhà!
Thân Xương Ngọc gọi Lệ Tuyệt Linh, hai người đi trước, Trì Cung kèm phía sau,
Câu Vĩ cuối cùng. Bỗng một hán tử trung niên vận áo lam chữ thọ, vóc mập, mường
tượng một trưởng quỷ, hối hả chạy đến.
Hắn vừa chạy đến, vừa gọi :
- Chủ nhân ! Bên ấy có rắc rối …
Trì Cung giật mình, đứng lại quay đầu hỏi:
- Ạ ! Dương Đại Tài! Việc gì đó ? Thích Vị Lâu bốc hỏa à? Hay có bọn cướp nào
đến vơ vét tất cả số vốn của các ngươi?
Dương Đại Tài, là vị quản gia của tòa Thích Vị tửu lâu sợ hãi trình:
- Bẩm chủ nhân, nơi sòng bạc, thuộc hạ vừa thua mất số bạc bảy

nghìn lượng…
Trì Cung thở phì gắt:
- Tưởng gì, chứ cái việc chứa bạc thì có ăn, có thua lạ chi lắm mà ngươi đến quấy
nhiễu ta? Ngươi không thấy ta đang tiếp khách quý đấy à?
Dương Đại Tài gật đầu:
- Nếu chỉ có thế thôi, thì thuộc hạ đâu có dám đến đây tìm chủ nhân? Bọn thuộc
hạ thấy thua nhiều, nên tạm bãi sòng, không đánh nữa, đồng thời mời gã vừa ăn số bạc
to đó đi ra, gã không đi, lại còn đánh ngã mấy tên gia nhân của chúng ta!
Trì Cung trố mắt:
- Gã là ai ?
Dương Đại Tài đáp:
- Một nữ nhân, trong lứa tuổi trên hai mươi, dưới ba mươi, không mập không ốm,
không cao không thấp, rất đẹp. Nàng không đi, ai đuổi đi là nàng đánh, đòi bọn thuộc
hạ tiếp tục đổ bạc. Chừng như nàng muốn ăn sạch sành sanh vốn liếng trong Thích Vị
Lâu, thuộc hạ biết nàng đánh lận, song không phát hiện nổi chỗ chơi lận của nàng,
món đổ bạc nào nàng cũng rành cả.
Trì Cung gầm lên:
- Một lượn sóng lặn rồi, lượn khác nổi lên! Tức chưa! Thời vận chi gì mà đen thế!Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi Dương Đại Tài:
- Dương huynh biết thân phận, lai lịch nàng chăng?
Dương Đại Tài lắc đầu:
- Chẳng ai nhận ra nàng cả!
Thân Xương Ngọc lại hỏi:
- Nàng có đặc điểm gì không?
Dương Đại Tài đáp:
- Lạnh lùng, tàn khốc, ít nói, nói là lanh lợi, không ai cãi lý mà thắng nổi nàng!
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Lại một tay khá nữa đến chào mừng Trì huynh đó! Chẳng rõ nàng xuất xứ từ
đâu?
Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Nữ nhân xuất hiện trên giang hồ không ít, chúng ta làm sao biết cho hết ? Vả
lại, chúng ta cũng không lưu ý tìm hiểu về họ cho lắm thì làm gì nghe bóng mà biết
được hình?
Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Bất quá, theo sự mô tả của vị nhân huynh họ Dương kia thì nàng cũng là một tay
chơi có hạng lắm! Nàng rành nghề đổ bạc, thì không hẳn là con chim non mới tập
tành bay lượn giữa khung trời!
Thân Xương Ngọc đồng tình:
- Ta cũng nghĩ như vậy!
Lệ Tuyệt Linh day đầu lại, hỏi:
- Có thật là lão huynh không khám phá ra một sơ hở trong nghề chơi của nàng ?
Dương Đại Tài quả quyết:
- Nhất định không!
Rồi hắn tiếp:
- Bị bức quá, bọn thuộc hạ bắt buộc phải gầy sòng trở lại, xin chủ nhân tìm biện
pháp gì, ngăn chặn kịp thời, nếu không thì bọn thuộc hạ thua đậm hết vốn đấy!
Trì Cung hét:
- Cần phải đợi ngươi hối thúc à? Chết ta chứ chết gì ngươi mà chờ ngươi nhắc?
Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Chúng ta đến đó xem sao!Trì Cung cười khan:
- Việc nhỏ mọn, hai vị đừng bận tâm! Thực tại thì …
Thân Xương Ngọc khoát tay:
- Đừng nói nhiều! Chúng ta đi ngay thôi!

Sanh tử kiều

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 45
Lấy đức báo oán

Họ rời Cam Di Hiên, cùng kéo nhau đến Thích Vị Lâu. Trì Cung tạ lỗi:
- Hai vị thứ cho ! Việc xảy ra ngoài ý muốn ! Trở về rồi, chúng ta sẽ

uống
một bữa thật say ! Tiểu đệ tin rằng việc này sẽ được thanh toán nhanh
chóng.
Thân Xương Ngọc không cười:
- Muốn ăn uống của ngươi, kể ra cũng vất vả thiệt.
Trì Cung bật cười ha hả:
- Nếu không có cái uống cái ăn, chẳng lẽ ngươi điềm nhiên nhìn kẻ khác làm thịt
ta? Được rồi! Ngươi nên ủy thác giúp ta đi! Ta sẽ đền bù công lao xứng đáng. Nếu có
người đủ tư cách trách ta, thì người đó là Lệ huynh đệ.
Thân Xương Ngọc ngẩng mặt nhìn Trì Cung:
- Lão mập! Ta xem ngươi giờ ăn nói lanh hơn xưa nhiều! Ta nghĩ, nếu ngươi hành
nghề du thuyết, chắc phát tài hơn khai thác mấy tòa tửu lâu này.
Trì Cung càng cười lớn.
Thích Vị Lâu nằm bên con lộ nhiệt náo nhất tại Hồng Khẩu Phụ. Cũng như Cam
Di Hiên, tòa tửu lầu gồm hai phần phía trước bán ăn, uống có phòng trọ cho thuê, phía
sau là nơi dành chứa bạc, sinh ý ở đây phồn thịnh hơn Cam Di Hiên nên Trì Cung ít ở
lại, vì y sợ nhiệt náo.
Đang đói, trông thấy cảnh người đông ăn uống, chuyện trò vui vẻ, Thân Xương
Ngọc thở dài:
- Trước sự thừa thải của chủ nhân, mà chủ nhân lại là bằng hữu, ta để cho dạ dày
đau khổ, thì thật là chẳng có sự mâu thuẫn nào mỉa mai bằng!
Lệ Tuyệt Linh khoát tay:
- Đừng nói nữa đại ca, đệ đang dỗ cái dạ dày cho nó ngủ yên đây, đại ca đừng
chọc nó thức dậy là chết đệ mất!
Trì Cung hấp tấp thốt:
- Thì mình dùng tạm mấy món điểm tâm đi!
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Khỏi! Tánh ta lạ lắm, nếu ăn thì phải ăn no, không ăn thì thôi, nhịn đói mấy
hôm cũng được! Chứ còn tạm dùng lưng lửng thì xin chịu!

Lệ Tuyệt Linh chép miệng:
- Vậy thì cố mà nhịn, xong việc rồi sẽ ăn!
Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:
- Không cố cũng chẳng còn làm gì khác hơn được!
Nơi chứa bạc là một tòa tiểu lâu phụ thuộc, tùy theo mùa đông hay hạ mà đổi tên
Noãn Các hay Lương Các.
Dĩ nhiên, ở đó nhiệt náo phi thường, ngày cũng như đêm. Nhìn bóng người lố
nhố dưới ánh đèn sáng rực dưới lầu, trên lầu, Lệ Tuyệt Linh mỉm cười thốt:
- Tham! Tham tâm là động cơ của mọi náo nhiệt! Trong sòng bạc, cái tham còn
bắt nguồn cho sự lười! Chỉ muốn trong phút chốc trở thành triệu phú, ai cũng muốn
trong phút chốc trở thành triệu phú, mà ai ai cũng cạn máu, ráo tim! Kẻ nào bày ra ra
những môn đổ bác, kẻ đó ác độc vô cùng ! Không kể bao nhiêu người thất tiết, bất
trung bất nhân, bội tín! Họ bán hết, kể cả lương tâm, liêm sỉ, để được ngồi vào chiếu
bạc chơi một vài canh! Họ là những người sống với mộng, một cách thực tế! Bởi chính
họ đi tìm mộng !
Trì Cung cười khà khà:
- Có kẻ thua cũng có người ăn! Tiền tài phải luôn chuyển chứ!
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Hoạnh tài vô trường phú! Thực sự thì có con bạc nào lập thành sự nghiệp? Ăn
sòng này thua sòng khác, giỏi môn này, ngu môn khác. Chỉ có vấn đề thời gian thôi Trì
huynh ạ! Mà thời gian thì hạn chế trong một đời người chấm dứt trước một đời người!
Họ dừng chân dưới lầu, Câu Vĩ và mấy đại hán đứng bên cạnh. Nơi đó là một
khoảng sân lộ thiên. Dương Đại Tài một mình lên lầu, thám dọ tình hình. Không lâu
lắm, hắn hấp tấp trở xuống, theo sau có một người vóc gầy khô, da nhăn nheo tròng
không còn nhân dạng. Cả hai cùng ướt đẫm mồ hôi, cùng thở hổn

hển.
Dương Đại Tài thiểu não quá chừng, thốt như khóc:
- Chín ngàn lượng rồi, chủ nhân ơi ! Chín ngàn lượng cúng không nhang đèn! Các huynh đệ cho thay đổi nhau liền liền, môn chơi cũng thay đổi liền liền. Nhưng thua vẫn hoàn thua! Hiện tại, các huynh đệ bao vây tứ phía, trên lầu dưới lầu như nhau, song chưa ai dám vọng động! Chắc là phải đóng cửa hiệu mất!
Người theo sau hắn tiếp nói:- Bẩm chủ nhân! Nàng ấy quả là một tay cực kỳ lợi hại! Chơi món nào cũng chiếm cửa trên ! Lại còn có võ công cao, mới ác!
Dương Đại Tài nóng nảy:
- Phải ra tay gấp mới được! Nếu không thì nàng ấy tóm thâu hết cơ nghiệp của chúng ta đó!
Trì Cung giận tím mặt:
- Ta sẽ lột da xé xác con tiện tỳ đó!
Dương Đại Tài giục:
- Nhanh lên đi chủ nhân!
Trì Cung lại mắng:
- Cờ gian bạc lận là thứ đê tiện nhất đời!
Hướng qua Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyệt Linh, y tiếp:
- Chúng ta bắt đầu hành động chứ?
Thân Xương Ngọc điềm nhiên:
- Gấp gì ! Nàng trốn đi đâu khỏi mà sợ!
Dương Đại Tài lo âu:
- Nàng ăn, chẳng phải bạc mặt, mà toàn là ngân phiếu. Nếu thấy tình hình bất lợi, nàng chuồn đi, mang ngân phiếu theo dễ dàng, không vướng bận như mang tiền bạc…
Lệ Tuyệt Linh bật cười khanh khách:
- Dương huynh yên trí ! Dù nàng mình không cũng chẳng chạy thoát được đâu!
Tại hạ bảo đảm điều đó !
Trì Cung giục:
- Mình lên ngay chứ ? Để sổng mất nàng với số bạc vạn của tại hạ thì chết tại hạ rồi!

Lệ Tuyệt Linh rùn vai:
- Thì lên!
Day qua người đi theo Dương Đại Tài, Trì Cung bảo:
- Ngươi ở đây ! Có ngươi trong việc đánh nhau càng vướng bận cho ta.
Người đó đáp:
- Vâng !
Dương Đại Tài dẫn đầu, cả bọn họ theo ngã hậu tiến lên lầu.Nữ nhân đưa lưng về phía họ. Chung quanh nàng là những con bạc khác, trước
mặt là tay cái. Quanh phòng, hơn hai mươi đại hán bao vây, ngăn chặn các lối xuất
nhập, tên nào cũng trầm trầm gương mặt, thần sắc ngưng trọng, sẵn sàng ứng phó mọi
biến cố. Chúng tay không, nhưng tay áo cộm lên, chứng tỏ bên trong có một món vũ
khí nào đó. Trước mặt nữ nhân, ngân phiếu chồng chất khá cao. Nàng trầm tĩnh vô
cùng.
Lúc đó nàng đang chăm chú nhìn mấy hạt xúc xắc. Khi bọn Trì Cung xuất hiện,
một đại hán đỏ mặt nhón chân bước đến trước mặt y, nghiêng mình cung kính nói:
- Là nàng đang quay lưng về phía đó!
Dương Đại Tài hỏi:
- Cuộc vừa qua, thua bao nhiêu?
Đại hán mặt đỏ đáp:
- Một ngàn hai trăm lượng !
Dương Đại Tài kêu khẽ:
- Nàng muốn vét sạch vốn chúng ta mà!
Trì Cung hỏi:
- Không ai ăn được nàng một cuộc nào sao?
Người mặt đỏ lắc đầu:
- Tất cả đều thua ! Còn chơi, còn thua nữa, thua đậm.
Trì Cung nhăn mặt:
- Hẳn là nàng có tài phép rồi !
Có tiếng kêu lên:
- Trời ơi ! Lại trúng nữa rồi.
- Ôi ! Hay quá ! Thật là thần đổ bác nhập vào nàng ta rồi.
- Hai ngàn lượng ! Cả một gia tài đây.

Trì Cung càng nghe nói càng nóng mặt. Hắn đưa mắt nhìn Dương Đại Tài ra hiệu.
Dương Đại Tài hiểu ý nhìn bọn võ sĩ canh giữ sòng bạc gật đầu một cái. Hai tên to con
vạm vỡ bước tới sau lưng nữ nhân. Một tên cúi xuống nói với nữ nhân:
- Xin cô nương dừng tay lại có được không ?
Nữ nhân không thèm quay lại, khẽ gắt:
- Cút đi !
Hai tên vệ sĩ chịu không được nữa. Hai gã cùng nắm vai nữ nhân kéo cô ta đứng
dậy. Không thấy nữ nhân hành động gì. Cô nàng theo đà kéo của hai tên vệ sĩ đứngdậy. Hai cánh tay nàng vung mạnh ra. Hai tên vệ sĩ rú lên thê thảm bắn ra hai bên, rơi
phịch xuống đất, mặt mày trắng nhợt, miệng rỉ máu tươi, hơi thở khó nhọc. Bọn vệ sĩ
khác chỉ chờ có thế, liền áp lại bao quanh nữ nhân. Cuộc hỗn chiến bắt đầu.
Bao nhiêu tên vệ sĩ mặt mày hung dữ tay cầm binh khí lần lượt rời khỏi vòng
chiến với thương tích trên người. Trì Cung nóng mặt hét lớn:
- Dừng tay lại !
Bọn vệ sĩ vì có chủ nhân đứng đó. Nên dù đánh không lại, cũng cố gắng mà
đánh không dám dừng. Nay nghe lệnh, liền lật đật dừng lại, lùi ra phía sau.
Nữ nhân từ từ quay lại nhìn Trì Cung. Ánh mắt nàng ta nhìn thấy Lệ Tuyệt Linh
và Thân Xương Ngọc đứng phía sau liền khẽ gật đầu. Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương
Ngọc nhận ra người đó chính là Hà Tinh Huỳnh liền cười gật đầu chào lại.
Trì Cung nóng nảy quát:
- Ai cần ngươi lễ độ với ta.
Hà Tinh Huỳnh cười nhạt:
- Ai lễ độ với ngươi. Hừ ! Thứ đồ Trư bát giới mà cũng làm tàng.
Trì Cung quát:
- Hừ ! Hôm nay mi đừng hòng bước ra được khỏi nơi đây.
Hà Tinh Huỳnh đáp:
- Ngươi làm gì được ta hở Trư bát giới?

Trì Cung tru tréo:
- Treo cổ ngươi, nổi lửa đốt ngươi, như nướng heo!
Hà Tinh Huỳnh cười khanh khách:
- Tài chi đó mà hống hách? Ngươi im đi cho ta nhờ!
Câu Vĩ can thiệp liền:
- Ngươi không được vô lễ với chủ nhân ta!
Hà Tinh Huỳnh xì một tiếng:
- Chủ nhân ngươi còn kém tư cách nói chuyện với ta, nói chi ngươi ! Hãy nép qua
một bên, cúi đầu ngoan ngoãn, may ra ta tha chết cho!
Lão Triệu tức quá, kêu lên:
- Chủ nhân! Cho phép thuộc hạ thu nhập tiểu tỳ này!
Hà Tinh Huỳnh khích:
- Thì cứ vào! Ta cũng muốn đùa với các ngươi một lúc! Mua vui cho Lệ đại gia và
Thân đại gia !Trì Cung quay đầu lại:
- Lão Thân! Lệ lão huynh! Mình vào chứ!
Hà Tinh Huỳnh giật mình:
- Lệ đại gia! Thân đại gia! Hai vị quen với tên bát giới đó ư?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu.
Thân Xương Ngọc từ từ thốt:
- Chẳng những quen, mà còn là thân nữa đó. Thực ra, chúng ta đến đây là để
tiếp trợ y, đối phó với cô nương! Đương nhiên, chúng ta không biết trước là cô nương đã
gây náo loạn!
Nàng hét:
- Ngươi đừng tưởng có quen với lão Thân và Lệ huynh rồi kêu gọi hai vị đó đứng
ngoài vòng! Thật là khéo nuôi mộng! Ngươi có vào lạy, vị tất hai vị tọa thị bàng quan
cho ngươi!
Lệ Tuyệt Linh khẽ nắm áo Thân Xương Ngọc giật. Thân Xương Ngọc bước tới, với
giọng hòa hoãn khuyên hai đàng:
- Tất cả chẳng phải xa lạ gì với nhau đó, không nên cãi vả với nhau nữa. Võ lực
chưa hẳn là một phương tiện giải quyết vấn đề. Hãy dằn lòng mỗi người một chút,
thương lượng êm thắm với nhau! Hai vị nghĩ sao?

Trì Cung hấp tấp hỏi:
- Nàng với ngươi quen nhau như thế nào? Ngươi bảo ta thương lượng với nàng ư?
Thương lượng cái quái gì chứ? Nàng cứ hoàn lại cho ta số ngân phiếu đã đoạt bằng
cách chơi gian lận, rồi cút đi, may ra ta tha thứ cho nàng cái tội đánh đập thuộc hạ của
ta!
Hà Tinh Huỳnh cười khanh khách:
- Bát giới ca ơi! Số bạc ăn trong đêm nay, tôi sẽ không lấy một đồng nào cả! Tôi
sẽ trao hoàn cho các vị, ngoài ra, tôi cũng trao thêm năm trăm lượng, đền bù thiệt hại
cho các người thọ thương. Rồi tôi sẽ công khai tạ lỗi. Như vậy có được chăng?
Trì Cung cũng như bọn thuộc hạ, vô cùng kinh ngạc. Họ tự hỏi, tại sao Thân
Xương Ngọc chỉ nói mấy câu, mà nữ la sát lại biến thành nữ bồ tát! Thái độ của nàng khó hiểu thật. Họ làm sao biết được cái quả ngày nay là do cái
nhân ngày trước ?
Trì Cung trố mắt:
- Ngươi … ngươi … Tại sao …Hà Tinh Huỳnh không nói gì thêm, ung dung trở về chiếu, ngồi xuống, gom ngân
phiếu, tiền phỉnh, bạc nén, bạc vụn, cho vào chiếc khăn tay to lớn của nàng cột lại kỳ,
đoạn mang đến trước mặt Trì Cung, thốt:
- Tôi thành thật lắm! Tất cả là một vạn tám ngàn chín trăm lượng, toàn bằng
ngân phiếu, không kể số bạc phiếu năm trăm lượng, tiền riêng của tôi, đền bù thiệt hại
cho các đệ huynh thọ thương.
Trước cử chỉ đại lượng của nàng, Trì Cung đâm hoang mang, mất cả chủ kiến.
Y trố mắt nhìn Hà Tinh Huỳnh, rồi nhìn chiếc bọc, chẳng biết có nên nhận hay
từ khước. Thân Xương Ngọc mỉm cười, gật đầu, thầm tán thưởng sự xử trí của Hà Tinh
Huỳnh. Y nghĩ:
- Nàng biết điều quá! Có thể gọi là nữ trung hào kiệt.

Y vỗ tay lên vai Trì Cung thốt:
- Lão mập ! Tự nhiên đi ! Do dự mãi rồi cũng đến phải nhận thôi! Tránh bớt
những tiểu tiết, cho khỏi mất thời giờ!
Trì Cung thoáng đỏ mặt, hướng qua một bên, nạt thuộc hạ:
- Chờ gì nữa mà chưa nhận?
Câu Vĩ hoang mang bước tới, đưa tay ra đón tiếp chiếc bọc.
Trì Cung cười gượng ấp úng:
- Cô nương đại độ … tại hạ … cung kính bất như phụng mạng !
Hà Tinh Huỳnh cười khà:
- Các hạ không phải áy náy!
Bỗng, Trì Cung đập tay lên đầu, kêu to:
- Tại hạ hồ đồ quá ! Làm sao nhận được năm trăm lượng của cô nương? Cứ theo
quy luật, tại hạ chỉ có thể thu hồi trọn số, vậy cô nương giữ lại năm ngàn lượng số đó
tượng trưng phần nào kính ý của tại hà mà cũng để thù lao công khó của cô nương
trong hôm nay….
Hà Tinh Huỳnh chớp mắt, cười hì hì:
- Tôi lấy tư cách gì mà nhận năm ngàn lượng đó? Đúng ra, phần lỗi về tôi mà!
Thân Xương Ngọc thốt:
- Cũng may mà lão mập chưa tiêu tan sự nghiệp nếu đã vậy thì cái lỗi của cô
nương lớn hơn nữa, phải không?
Tất cả đều cười. Trì Cung cố cưỡng bách Hà Tinh Huỳnh nhận bạc, Hà Tinh
Huỳnh một mực từ chối. Lệ Tuyệt Linh bèn lên tiếng:- Thôi, để tại hạ làm trọng tài cho, Hà cô nương hãy nhận chút ít, cho có lễ, nếu không thì Trì huynh chẳng an tâm đâu. Tại hạ đề nghị hai ngàn.
Hà Tinh Huỳnh gật đầu:
- Cũng được!
Trì Cung quyết tặng hết năm ngàn.
Thân Xương Ngọc nghiêm sắc mặt:
- Ai còn đắn đo, là người đó kém thành thật !

Sanh tử kiều

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 46
Những lời vàng ngọc

Vấn đề tiền bạc được giải quyết. Ai ai cũng hân hoan vì hòa khí được bảo
trì.
Lệ Tuyệt Linh nhắc:
- Bây giờ có thể trở về chưa? Tại hạ đói lả rồi đây!
Thân Xương Ngọc phụ họa:
- Ta cũng vậy.
Trì Cung vòng tay cười:
- Các vị bỏ qua đi cho! Hiện tại thì chúng ta có thể trở lại Cam Di Hiên được rồi!
Dương Đại Tài cầm chiếc bọc ngân phiếu và tiền mặt tươi rói, thốt:
- Hà tất phải trở lại Cam Di Hiên, chủ nhân? Tại đây cũng có thức ăn thích khẩu
mà! Để thuộc hạ bảo chúng dọn tiệc lên ngay!
Trì Cung day qua Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc:
- Hai vị nghĩ sao?
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Cam Di Hiên thanh tịnh hơn, mình dễ nói chuyện!
Dương Đại Tài vội trình:
- Tại đây cũng có chỗ kín đáo, u nhàn lắm …
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Một ngày nào đó, tại hạ sẽ trở lại, mặc tình cho Dương huynh thiết đãi. Hôm
nay thì xin miễn cho!
Dương Đại Tài nghiêng mình:
- Bắt đầu từ phút giây này, tiểu nhân trông đợi dần.
Lệ Tuyệt Linh giục:
- Chúng ta đi chứ !
Hà Tinh Huỳnh gọi Lệ Tuyệt Linh:
- Lệ đại gia ! Tôi có việc trọng yếu, cần cho đại gia biết …
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Cô nương cũng đi theo bọn tại hạ mà!
Hà Tinh Huỳnh do dự:
- Có tiện không ?
Thân Xương Ngọc đáp thay Lệ Tuyệt Linh:
- Đương nhiên là tiện!

Họ trở lại Cam Di Hiên, số người tăng cường Hà Tinh Huỳnh.
Tiệc rượu đã được dọn lên rồi, bốn người ngồi vào bàn, Dương Đại Tài không
ngồi, xin được đứng hầu rượu, anh em họ Câu phần chạy tới chạy lui.
Mỗi người uống vài chén xong, Trì Cung thốt:
- Bây giờ thì Hà cô nương có thể cho biết một điều …
Hà Tinh Huỳnh mỉm cười:
- Trì đại ca cứ hỏi !
Trì Cung nhìn nàng:
- Ngón nghề đánh bạc của cô nương xảo diệu quá! Đó là cái tài đặc biệt hay cô
nương chơi gian?
Hà Tinh Huỳnh lắc đầu:
- Tôi không hề chơi gian!
Trì Cung trố mắt:
- Thế thì đáng phục vô cùng! Ai truyền nghề cho cô nương?
Hà Tinh Huỳnh buông gọn:
- Hà Thanh! Ông chính là nhị thúc của tôi?
Trì Cung kêu lên kinh ngạc:
- Hà Thanh ? Đại Thiết Ưng Hà Thanh là nhị thúc của cô nương ư?
Hà Tinh Huỳnh gật đầu. Trì Cung sững sờ. Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Thảo nào mà Hà cô nương chẳng là tay oanh liệt!
Hà Tinh Huỳnh không nói gì, Trì Cung hỏi:
- Hiện tại, lịnh thúc ở đâu? Từ nhiều năm qua rồi, chẳng ai nghe nói đến Hà lão
anh hùng.
Hà Tinh Huỳnh lộ vẻ buồn:
- Ở tại nhà! Và vĩnh viễn không còn hạ sơn nữa!
Trì Cung lấy làm lạ hỏi tiếp:
- Tại sao?
Hà Tinh Huỳnh nói giọng buồn thảm đáp:- Lão nhân gia đã thành tàn phế rồi!
Trì Cung kêu lên:
- Có việc như thế à?
Hà Tinh Huỳnh tiếp:
- Bị người ta móc cả đôi mắt, chặt cả hai tay. Chỉ vì đánh bạc ở đâu là vét sòng ở
đó, những kẻ tiêu tan cơ nghiệp sanh tâm cừu hận, tìm cách trừ diệt. Trong số đó có

một tên phú thương, phát tài nhờ buôn bán vải, một đêm gầy cuộc, thua cả sự nghiệp
về đến nhà, tiếc của, treo cổ và chết. Con trai của gã dọ biết nguyên do, lấy chiếc Song
Long Ngọc Châu là vật duy nhất còn lại bán lấy tiền thuê cao thủ trong hắc đạo trừ diệt
nhị thúc tôi. Từ đó nhị thúc tôi bỏ nghề luôn, không đánh bạc, không nói đến cái nghề
đó nữa, ẩn mình luôn trong chốn thâm sơn. Tôi nhìn vào gương đó tự răn mình, thỉnh
thoảng cao hứng, cũng gầy vài sòng song không lấy đó làm kế sanh nhai. Hơn nữa tôi
còn lưu tâm nhận xét kỹ đối tượng trước khi gầy sòng.
Trì Cung tặc lưỡi:
- Cô nương chọn đối tượng ác quá. Mà cũng không may cho tại hạ. Suýt chút nữa
tại hạ buông luôn hai tòa tửu lâu rồi.
Hà Tinh Huỳnh cười nhẹ:
- Các vị lừa thiên hạ, tôi lừa lại các vị, dù các vị thua thì cũng cầm như của thiên
trả địa, tôi không ác đâu.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Chí lý! Hoạch tài đâu phải riêng ai!
Trì Cung thở dài:
- Thế các vị muốn rằng tay trắng làm nên, để chờ lúc tay trắng, công lao tâm
huyết bỏ trôi theo giòng nước.
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Công lao của quỷ, có xứng đáng gì mà kể lể?
Hà Tinh Huỳnh tiếp:
- Lúc nhị thúc tôi thọ hại, thì tôi còn nhỏ chẳng biết gì cả. Khi tôi trưởng thành,
việc làm trước tiên là trả thù cho lão nhân gia. Tôi thu thập chúng lần lần, tôi không
giết chúng chỉ móc mắt, chặt tay chúng biến chúng thành tàn phế, thắm thía hành
động ngày xưa, ôm tiếc hận suốt đời trong đau khổ.
Thân Xương Ngọc mơ màng:
- Tao ngộ của lịnh thúc, kể ra cũng bi thảm thật.Hà Tinh Huỳnh lộ vẻ thương cảm:

- Mỗi lần nhớ đến tình cảnh của lão nhân gia là mỗi lần tôi lạnh lòng. Đúng là
cái gương sống động cho tôi.
Nào phải chỉ là một cái gương cho nàng? Chính Trì Cung cũng rợn người, rượu
uống vào khá nhiều, rượu tan biến theo lòng lạnh khi nghe Hà Tinh Huỳnh kể đoạn bi
thảm của nhị thúc nàng. Trong một thoáng, y tự kiểm thảo lại những hành vi đã trải
qua …
Y bật cười khan, thốt:
- Cũng may từ lúc khai trường đổ bác, tại hạ chỉ bằng vào hên xui may rủi! Tại hạ
không áp dụng một thủ đoạn nào. Bởi lẽ dễ hiểu nhất là tại hạ không có thủ đoạn như
cô nương ! Chứ nếu thật sự có lừa ai thì sau khi nghe câu chuyện này, tại hạ không còn
ngủ yên được !
Thân Xương Ngọc lạnh lùng:
- Đừng quên cái vụ hắc điếm của ngươi ngày trước! Ta nghĩ ngươi chưa có quyền
ngủ yên đâu!
Trì Cung cười trừ:
- Nhắc làm chi dĩ vãng! Nó đã qua, hãy để nó qua luôn mà.
Thân Xương Ngọc trầm giọng:
- Trên giang hồ, ân oán là truyền kiếp, dĩ vãng nối tiếp tương lai, do cái mốc hiện
tại! Trừ khi mình biết hối đầu hướng thiện, chỉ có chánh nghĩa mới làm phôi pha được
lỗi lầm ngày cũ. Nói một cách khác ngươi phải làm một cái gì chuộc tội, có vậy người
ta mới quên cho ngươi!
Trì Cung nghiêm sắc mặt:
- Ta luôn luôn nhớ ơn ngươi điểm hóa!
Thân Xương Ngọc không nói gì . Rồi họ bỏ qua câu chuyện buồn của Hà Thanh,
tiếp tục ăn uống, đàm đạo vui vẻ một lúc.
Bữa ăn xong, Lệ Tuyệt Linh hướng qua Hà Tinh Huỳnh, thốt:
- Bây giờ Hà cô nương có thể cho biết mục đích tìm tại hạ được rồi.

Hà Tinh Huỳnh gật đầu, nhích chiếc ghế gần chàng một chút đáp:
- Đối tượng chánh của câu chuyện tôi sắp kể đây, là Lệ đại gia!

Sanh tử kiều

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 47
Chim ương vươn móng

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Có phải vai chủ động là Hắc Lâu chăng?
Hà Tinh Huỳnh ngơ ngác:
- Hắc Lâu? Việc của Hắc Lâu à?
Lệ Tuyệt Linh biết mình đoán lầm, khoát tay bảo:
- Cô nương cứ cho biết việc gì muốn cáo tố với bọn tại hạ trước đi.
Hà Tinh Huỳnh nhẹ giọng:
- Mấy hôm trước đây, tại một khách sạn ở Đại Tiên Tập, khi sắp sửa chia tay với
Hoa Tử và lão Tạ, tôi gặp bọn Ưng Bảo hơn mười người, dưới sự hướng dẫn của Bảo chủ
là Đông Hầu La Nhữ Cường. La Nhữ Cường ít khi chịu xuất hiện trên giang hồ.
Lệ Tuyệt Linh bình tĩnh gật đầu:
- Xin cô nương cứ nói tiếp.
Hà Tinh Huỳnh trầm giọng:
- Lúc đó, chúng tôi đang dùng cơm, Hoa Tử vốn có quen biết với La Nhữ Cường,
gặp y liền gọi, và mời y cùng ngồi chung một bàn, Hoa Tử giới thiệu tôi và lão Tạ với y.
Sau đó, Hoa Tử hỏi y có việc gì cần phải bôn tẩu như vậy. Bởi, con người đó chịu xuất
ngoại thì hẳn là phải vì một việc quan trọng lắm, La Nhữ Cường mỉm cười, nụ cười của
y có vẻ gượng gạo, nghỉ Hoa Tử đòi chia chác chút ít lợi lộc, y đáp là không phải xuất
ngoại để làm cho cuộc sanh ý, mà chính là để báo thù, Hoa Tử lại hỏi, cừu nhân là ai,
La Nhữ Cường cho biết, chính Lệ gia đó.
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên hỏi tiếp:
- Rồi sau đó?

Hà Tinh Huỳnh tiếp:
- Hoa Tử và lão Tạ hận Lệ gia thấu xương, không ngần ngại cho La Nhữ Cường
biết cuộc xung đột vừa qua với Lệ gia, đồng thời tình nguyện nhập bọn với họ để báo
chung một mối thù. Hoa Tử lại còn tiết lộ hành tung của Lệ gia theo sự phỏng đoán của
hắn.
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Hắn phỏng đoán như thế nào?
Hà Tinh Huỳnh đáp:
- Rất có thể Lệ gia theo Thân gia về Trung Điền Sơn, hắn khuyên luôn La Nhữ
Cường nên đến đó, tìm Lệ gia, có nhiều hy vọng gặp nhau!
Nàng mỉm cười tiếp:
- Xem ra, hắn đoán cũng không sai lắm!
Thân Xương Ngọc trầm ngâm một chút:
- Trung Điền Sơn là địa bàn của tại hạ, chúng là khách chắc gì chúng có lợi thế
hơn chủ?
Hà Tinh Huỳnh hấp tấp thốt:
- Thân gia đừng quá tự tin! Nếu có cuộc đụng chạm nhau ngay trên phần đất ảnh
hưởng của Thân gia thì còn nói gì! Đàng này, họ quyết chận đường Thân gia và Lệ gia,
họ hạ độc thủ bên ngoài phạm vi Trung Điền Sơn mà! Như vậy, lực lượng tại Trung
Điền Sơn đâu có thể can thiệp tiếp trợ các vị?
Lệ Tuyệt Linh hỏi Thân Xương Ngọc:
- Đại Tiền Tập cách đây độ bao xa?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Đại Tiền Tập là một tiểu trấn của tỉnh giáp ranh cánh đây độ ba trăm dặm.
Lệ Tuyệt Linh suy nghĩ một chút:
- Kể ra bọn La Nhữ Cường cũng khá đó, mới theo sát chúng ta như thế này! Hệ
thống thông tin của họ cũng linh diệu thật!
Hà Tinh Huỳnh tiếp:
- Họ vất vả lắm mới thu nhặt được tin tức và hành tung của các vị. Nhân biết

được các vị trổ thần oai áp đảo bọn người trong hội Hồng Tri Thù, họ đoán hoạt động
của các vị rồi sau đó họ dọ hỏi nơi lão chủ quán bên vệ đường vắng, họ biết luôn các vị
có xô xát với phái Thập Toàn, từ đó họ suy diễn ra, dung hợp các giả thuyết của họ vơí
sự phỏng đoán của Hoa Tử và lão Tạ, họ tin chắc các vị trở về Trung Điền Sơn.
Thân Xương Ngọc hừ lạnh:
- Ta đã nói cái tên Hoa Tử đó, đáng giết chết!
Y trách Lệ Tuyệt Linh mềm lòng, thành ra có hậu hoạn ngày nay.
Lệ Tuyệt Linh cười khổ:
- Người đáng trách, chính là Hoàng Quân Nhã! Không có nàng thì ta đã xuống
đao rồi.
Hà Tinh Huỳnh biện hộ cho Hoàng Quân Nhã:- Hoàng cô nương làm như vậy rất phải. Bởi người nhân hậu, từ bi có ai nỡ nhìn
đồng loại bị tàn sát, dù biết rằng kẻ đó đáng tội chết. Hoàng cô nương có cái tâm tốt,
đáng phục lắm.
Không có Hoàng Quân Nhã, thì Hà Tinh Huỳnh cũng chịu chung số kiếp với Hoa
Tử rồi. Đương nhiên nàng phải biện hộ cho ân nhân chứ.
Lệ Tuyệt Linh sợ nàng hiểu lầm, thốt:
- Hà cô nương. Tại hạ chỉ đề cặp đến mỗi một mình Hoa Tử thôi nhé. Bởi hắn
đến trước, mọi sự do hắn chủ trương.
Hà Tinh Huỳnh hơi hận:
- Đến bây giờ đại gia đã thấy sự khác biệt giữa những người cùng bọn chứ? Lúc
đó, chỉ sợ Lệ đại gia vơ đũa cả nắm! Nếu không nhờ Hoàng cô nương van xin Lệ gia thì
chẳng những Hoa Tử mất mạng, mà tôi cũng đi đời luôn.
Thân Xương Ngọc chỉnh sắc:
- Hà cô nương nói sai! Người muốn giết cô nương, chính là tại hạ. Nhớ kỹ lại
xem, ai đã cứu cô nương dưới nhát búa của tại hạ?
Hà Tinh Huỳnh gật đầu:
- Tôi nhớ chứ! Chính Lệ gia vung đao can thiệp, ngăn chận nhát búa của Thân

gia! Tuy nhiên, cứu là cứu, chứ cái tâm của Lệ gia chưa quyết định là nên tha hay nên
giết kia mà! Dù sao đi nữa, tôi vẫn cảm ơn hai vị, bằng cớ là tôi đã tìm hai vị báo cáo
một cái tin quan trọng.
Thân Xương Ngọc không muốn kéo dài câu chuyện đó. Liền hỏi sang việc khác:
- Vết thương nơi vai cô nương lành chưa?
Hà Tinh Huỳnh cười nhẹ:
- Đâu có mau quá như vậy? Chỉ mới kéo miệng thôi, tôi còn phải dán thuốc trong
ít hôm nữa.
Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:
- Cô nương thứ cho nhé! Tại hạ lỗi quá!
Lệ Tuyệt Linh tiếp nối:
- Còn ngọn roi đó, tại hạ cũng xin cô nương tha thứ luôn.
Hà Tinh Huỳnh cười khan:
- Ngọn roi của Hoa Tử vút sang qua mà! Các vị khách sáo quá, tôi đang cảm cái
đức độ của hai vị, xin đừng nói gì cho tôi phải hối hận thêm.
Lệ Tuyệt Linh nghiêm giọng:- Từ nay, nếu có ai gây phiền phức cho cô nương, xin cô nương đừng ngần ngại,
cứ kêu gọi đến bọn tại hạ.
Hà Tinh Huỳnh chớp mắt:
- Các vị tốt quá!
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Dù không có việc báo tin hôm nay, bọn tại hạ cũng khẳng khái như thường!
Hà Tinh Huỳnh thành thật:
- Thế là tôi vững tâm lắm đó.
Thân Xương Ngọc gật gù:
- Tuy nhiên cô nương cũng nên thận trọng trong mọi hành vi, dứt khoát với dĩ
vãng.
Hà Tinh Huỳnh mỉm cười:
- Hẳn là vậy rồi.
Thân Xương Ngọc thở dài:
- Hoa Tử Oanh Tế Nhân đã mất bàn tay hữu, vậy mà cũng chưa ăn năn lại còn
hiệp bè với Ưng Bảo tiếp tục buông lung hung tánh. Hắn không sợ

chết sao chứ.
Hà Tinh Huỳnh đáp:
- Chính vì mất bàn tay mà hắn sanh cừu hận, khi nào hắn hồi tâm. Hắn là con
người tự cao, tự đại nhứt trần đời. Khó tiêu được những cái bại cỡ đó. Niềm hận của
hắn càng lúc càng sâu, sự tàn phế chỉ là một khích thích cừu thù, chứ không là một cái
gương cảnh giác.
Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Hắn là kẻ úy tử tham sanh, không có tư cách anh hùng! Tại hạ nghĩ, trong lần
tái ngộ này, hắn sẽ không kỳ vọng một cứu tinh nơi Hoàng Quân Nhã, như lần trước.
Hà Tinh Huỳnh đồng ý:
- Đúng như vậy! Hai vị buông tha cho hắn, chứ nếu hai vị bất hạnh mà sa vào tay
hắn, thì đừng mong hắn khoan dung.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Tại hạ biết, hắn là con người hèn mọn.
Thân Xương Ngọc cười nhẹ:
- Các vị khỏi phải thắc mắc lâu về Oanh Tế Nhân. Lần này thì hắn sẽ về âm
cảnh mà hối hận thiên thu.
Lệ Tuyệt Linh cũng cười:- Đại ca nhường phần việc đó để cho đệ nhé.
Hướng qua Hà Tinh Huỳnh, chàng tán:
- Cô nương cao minh hơn bọn đó rất xa. Tại hạ tự hỏi chẳng biết vì lý do nào cô
nương lại hiệp đoàn được với chúng?
Hà Tinh Huỳnh đáp:
- Vì nghề nghiệp chứ còn vì gì nữa? Khi nào lại có cái việc tâm đồng? Thực ra, tôi
cũng không tốt chi đó cho lắm. Bất quá, tôi hơn họ ở cái chỗ biết thế nào là ân thế nào
là oán và có cái tâm ân đền, còn oán thì trả hay bỏ qua, tùy hoàn cảnh, vậy thôi.
Thân Xương Ngọc chợt hỏi:
- Hà cô nương! Cô nương bỏ đi như vầy, chúng có nghi ngờ chi chăng?

Hà Tinh Huỳnh lắc đầu:
- Chắc chúng không nghi đâu! Bởi tôi có nói trước với chúng, là ăn cơm xong, tôi
có việc phải đi. Hoa Tử và lão Tạ có bảo tôi nên chậm lại một ít hôm, để giúp Ưng
Bảo, tôi cho biết là bằng mọi giá, tôi phải thanh toán việc riêng, sau đó, nếu còn kịp thì
giờ, tôi tiếp tay với chúng, Hoa Tử và lão Tạ thừa hiểu tôi phải trở lại Giang Nam, cho
nên tin lời, không cầm tôi lại. Chia tay chúng rồi, tôi đi ngay tìm các vị!
Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Chắc Oanh Tế Nhân không hề tưởng là cô nương lại liên lạc với bọn này!
Hà Tinh Huỳnh mỉm cười:
- Tự nhiên là vậy! Chúng luôn luôn có cảm tưởng là tôi đồng dạng với chúng, mất
cả nhân tánh, không phân biệt phải quấy, trắng đen, chỉ nhìn vào tư lợi, phục vụ cho
ích kỷ. Hà huống, tôi không ngớt mắng đậm hai vị mấy hôm liền, sau cuộc chạm trán.
Chúng chưa phải là thánh, thì làm gì thấu đáo nổi thâm tâm của tôi!
Lệ Tuyệt Linh cau mày:
- Cảm giác đau đớn nơi bàn tay cụt, chưa lành không làm cho hắn rợn người khi
muốn chống đối bọn tại hạ lần thứ hai nữa sao?
Hà Tinh Huỳnh lắc đầu:
- Y am tường y thuật, tự chữa trị, nên thương thế chóng qua, hiện tại không còn
đau đớn nữa.
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Dù sao thì bàn tay cụt cũng chẳng mọc lại cho hắn. Hai tay còn không làm nên
việc, một tay thì mong gì?
Hà Tinh Huỳnh gật đầu:- Nhưng có La Nhữ Cường làm thay cho y. Một ván bài hùn hạp, cái vốn do Ưng
Bảo xuất ra mà.
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Thử xem La Nhữ Cường có hơn gì Oanh Tế Nhân chăng.
Hà Tinh Huỳnh tỏ vẻ lo âu:

- Hai vị không nên khinh địch, Động Hầu La Nhữ Cường thân danh là một bảo
chủ, trong võ lâm ai cũng ngán y, một tay không vừa đâu nhé. Nghe nói y sở trường một
ngọn xá mâu dài năm thước, đã có bao nhiêu cao thủ...
Nàng thở dài tiếp:
- Hà huống, dưới tay y, có rất nhiều nhân tài, và lần này thì y xuất phát toàn lực
lượng...
Lệ Tuyệt Linh chớp ánh mắt lạnh lùng:
- Bây giờ có nói gì cũng cầm như thừa, đợi đến việc rồi cô nương hẳn biết!
Hà Tinh Huỳnh buông tiếp:
- Tuy nhiên địch đông người...
Thân Xương Ngọc điềm nhiên:
- Quý tại tinh, không tại nhiều. Đông người chưa chắc bảo đảm cái lẽ tất thắng.
Hà cô nương cứ yên tâm tại hạ và Lệ Tuyệt Linh từng đơn thân độc mã đối địch với số
đông. Nếu không có kinh nghiệm thì làm gì sống sót đến ngày nay!
Lệ Tuyệt Linh trầm ngâm một lúc, hỏi:
- Đại ca! Theo ý đại ca thì hiện tại chúng đến địa phương nào?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Có thể chúng đã vào địa phận Sơn Tây rồi, và đang bố trí cuộc mai phục chờ
bọn ta trên con đường về Trung Điền Sơn. Ta nghĩ, nơi mai phục đó không gầ n Trung
Điền Sơn lắm vì chúng sợ bị thuộc hạ của ta phát giác.
Hà Tinh Huỳnh tiếp nói:
- Tôi rời Đại Tiền Tập là họ cũng khởi hành liền, tôi đi gấp họ cũng đi gấp, có lẽ
họ và tôi cùng chọn một con đường, và tôi đã đến đây họ cũng không bỏ rơi phía sau xa
lắm đâu. May mà tôi dừng chân tại đây, gặp hai vị. Còn họ, thì đi luôn rồi là cái chắc.
Có thể đang chờ các vị ở đoạn đường phía trước, như Thân gia đã đoán.
Thân Xương Ngọc hỏi lại:
- Đệ có ý kiến như thế nào?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:- Ý kiến gì nữa? Trước mặt, Ưng Bảo đang

chờ, sau lưng Hắc Lâu đuổi theo, với ý
kiến nào cũng phải đụng đầu với chúng không hơn không kém. Cứ để cho việc gì muốn
đến thì đến, suy nghĩ làm gì cho mệt?
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Phải! Và đường ta, ta cứ đi.
Lệ Tuyệt Linh hướng qua Hà Tinh Huỳnh tiếp:
- Hà cô nương! Nếu tại hạ nói là tri ơn cô nương thì thành ra khách sáo quá. Tuy
nhiên, không tỏ lời cảm tạ cô nương, thì lòng nào tại hạ yên cho. Tại hạ xin hứa, sẽ có
ngày báo đáp
Hà Tinh Huỳnh vội đáp:
- Xin Lệ gia đừng nói vậy. Tôi có làm chi hơn nữa, cũng chưa vừa với đại đức của
Lệ gia. Đừng nói quá mà làm cho tôi thêm thẹn.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Được rồi, chúng ta không đề cập đến ân nghĩa nữa. Ly khai nơi này, cô nương
sẽ đi về đâu, và làm gì?
Hà Tinh Huỳnh chớp mắt:
- Chưa biết sao mà nói, hiện tại tôi không có một chủ định nào. Có thể là sau
cuộc chạm trán giữa quý vị và Ưng Bảo, tôi mới chọn một phương thức cho hành vi mai
hậu.
Lệ Tuyệt Linh ngạc nhiên:
- Thế là cô nương chưa ly khai nơi này gấp! Cô nương còn chờ cuộc ác đấu giữa
bọn tại hạ với Ưng Bảo. Điều đó có liên quan gì đến cô nương!
Hà Tinh Huỳnh cười nhẹ:
- Tôi đã nói đại đức của các vị, tôi không hề quên. Thì biết được sóng gió sẽ phát
sanh cho các vị, tôi làm sao bỏ đi liền?
Lệ Tuyệt Linh kêu khẽ:
- Ạ? Cô nương muốn tiếp trợ bọn tại hạ! Tại hạ nghĩ, cô nương không cần phải
nhọc công can thiệp. Hảo ý của cô nương, tại hạ xin ghi nhận.
Hà Tinh Huỳnh nghiêm sắc mặt:
- Tôi xem đó là bổn phận của tôi, và tôi thành tâm làm cái bổn phận

đó, các
ngươi không nên thắc mắc.
Thân Xương Ngọc thốt:- Đành là như vậy đi, song không cần thiết lắm đâu Hà cô nương, ít nhất cũng
trong sự việc này. Việc đáng làm, cô nương đã làm rồi, phần sau về bọn này tự lo!
Hà Tinh Huỳnh hơi đỏ mặt:
- Hai vị cho rằng tôi không xứng đáng tiếp trợ hai vị?
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Tại hạ nào có ý đó đâu? Chẳng qua, tại hạ muốn rằng cô nương đừng mạo hiểm!
Lệ Tuyệt Linh tiếp nối:
- Sự hy sinh của cô nương qua việc báo tin, cũng đủ lắm rồi, cô nương không nên
đi xa hơn!
Hà Tinh Huỳnh cố chấp:
- Tôi đã quyết tâm đứng về cánh các vị, thì có màng chi nguy hiểm mà phải đắn
đo?
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Thế là cô nương chuốc lụy phiền không ít và trong tương lai sẽ không còn một
ngày nào an tịnh đấy nhé!
Hà Tinh Huỳnh lắc đầu:
- Tôi nghĩ khác! Không hẳn đáng sợ như Lệ gia nói đâu.
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:
- Cô nương nghĩ thế nào?
Hà Tinh Huỳnh buông gọn:
- Tôi nghĩ là hai vị sẽ thắng! Hai vị thắng, Ưng Bảo bị tiêu diệt, tôi còn sợ gì?
Riêng về Oanh Tế Nhân và Tạ Tông, họ không làm gì tôi nổi đâu, nếu họ giảo quyệt
đứng ngoài vòng chiến, tránh cái chết. Huống chi, nói cùng mà nghe, nếu bất hạnh hai
vị bại, thì tôi làm sao an tâm được! Do đó, tôi phải cố gắng hết sức mình, giúp các vị
thủ thắng, cho tôi được an tâm.
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Thế là cô nương trả trọn vẹn món nợ nhân tình với bọn tại hạ!

Hồi 48
Đến là cái chắc

Hà Tinh Huỳnh đáp:
- Chưa đủ đâu Thân gia, dù thân xác tôi nát đi, cũng chưa vừa nữa là một
việc nhỏ mọn đó. Vả lại tôi có mạo hiểm đâu? Bất quá chỉ là một viễn cảnh hiểm nguy do suy tưởng mà có. Hai vị ơi, hày để cho tôi làm tròn tâm nguyện.
Thân Xương Ngọc hơi bực, day qua Lệ Tuyệt Linh:
- Tùy lão đệ quyết định vậy!
Hà Tinh Huỳnh chận luôn:
- Dù Lệ gia ưng theo hay không ưng tôi cũng xin nói trước điều này, tôi đã nhất
định đi theo hai vị tham gia vào cuộc chiến sắp tới đây rồi!
Lệ Tuyệt Linh bật cười khanh khách:
- Thật không ngờ cô nương hảo tâm như vậy. Tại hạ cũng không biết nói sao hơn
chỉ còn có cách là tuân mạng theo thôi. Thử nghĩ nếu như tại hạ không đáp ứng liệu có
được không chứ?
Hà Tinh Huỳnh sáng mắt cười vang:
- Đa tạ! Đa tạ!
Chợt Thân Xương Ngọc gọi:
- Hiền đệ! Đệ còn quên một việc.
Lệ Tuyệt Linh hỏi dồn:
- Việc gì vậy?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Đệ đã thua cuộc với Hoàng cô nương rồi.
Lệ Tuyệt Linh giật mình, cắn môi suy tư, chốc chốc lại lắc đầu, đôi mắt nhìn vào
chén trà, đăm đăm…
Hà Tinh Huỳnh lấy làm lạ, hỏi:
- Hai vị nói thua cuộc gì với Hoàng cô nương?
Thân Xương Ngọc buông nhanh:
- Một cuộc đánh cá trên cá nhân cô nương.
Hà Tinh Huỳnh sững sờ, lâu lắm mới ấp úng:

- Cá nhân tôi? Dùng một người sống đặt cuộc đánh cá?
Thân Xương Ngọc từ từ giải thích. Lệ Tuyệt Linh nối tiếp:
- Ăn hay thua cuộc không thành vấn đề đối với tại hạ. Điều đáng nói là tại hạ có
lắm kinh nghiệm trên đường đời mà vẫn kém nhận xét tế nhị, không bằng một vị tiểu
cô nương quanh năm suốt tháng sống giữa bốn bức tường.
Hà Tinh Huỳnh lắc đầu:
- Hay ngàn lúc cũng có dở một lần, nhân bất thập toàn mà.
Lệ Tuyệt Linh cười gượng. Rồi họ bàn sang việc đối phó với bọn Ưng Bảo.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Đại ca có chủ trương gì chăng?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Vấn đề thứ nhất là nhân số, chúng ta cần cân nhắc kỹ lực lượng song phương,
bên bọn ta là ba người, bên La Nhữ Cường thì gồm nhiều đồng đảng, có cả bọn Oanh
Tế Nhân tăng cường thêm nữa.
Lệ Tuyệt Linh trầm ngâm một chút:
- Đệ thấy không đến nỗi gì. Sự chênh lệch nhân số quả có thật song không làm
cho chúng ta phải ngại chi lắm.
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Dù không đáng cũng phải làm sao thủ thắng toàn diện. Đành rằng chúng không
làm sao chế ngự được chúng ta nhưng chúng ta cũng phải đánh cho bọn chúng tơi bời,
không còn manh giáp. Đừng để phụ tấm lòng tốt của Hà cô nương mạo hiểm đến đây
báo tin dữ cho chúng ta biết chứ.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Đại ca muốn đánh một ván bài xả láng?
Thân Xương Ngọc gật đầu. Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Đại ca tính triệu tập số nhân mã ở Trung Điền Sơn à?
Thân Xương Ngọc gật đầu luôn:
- Phải dùng đến biện pháp đó thôi. Giáo huấn chúng một phen là từ nay đừng
xâm phạm địa phương của đồng đạo. Chúng phải tuân theo quy cũ giang hồ.

Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- La Nhữ Cường vi phạm luật giang hồ như vậy, thật đáng trách mà cũng đáng
giáo huấn.
Thân Xương Ngọc hừ lạnh:- Tự nhiên là đáng giáo huấn, đại giáo huấn nặng nữa là khác, Ưng Bảo sẽ chịu
chung số phận tiêu diệt tại Sơn Tây là cái chắc.
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Vô độc bất trượng phu, cái thế bắt buộc như vậy thì phải vậy thôi.
Hà Tinh Huỳnh hỏi:
- Thân gia làm sao mà điều động các huynh đệ ở Trung Điền Sơn tới đây kịp cho
được?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Rất dễ, Trì Cung sẽ phái người thân tín mang hiệu lịnh của tại hạ đi ngay trong
đêm. Đường không xa lắm, nên gia tăng tốc độ thì kịp thời gian như thường. Muốn cho
được nhanh chóng hơn, tại hạ sẽ triệu tập huynh đệ quanh vùng gần hơn trước, trong
khi chờ đợi người từ Trung Điền Sơn tới.
Hà Tinh Huỳnh chớp mắt:
- Thân gia có thủ hạ khắp nơi ư?
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Đất Sơn Tây là giang sơn của tại hạ mà cô nương.
Hà Tinh Huỳnh chợt hỏi:
- Còn Hoàng cô nương? Có nên đi theo chúng ta chăng?
Thân Xương Ngọc đáp trước:
- Cái đó còn tùy thuộc vào lão đệ quyết định.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Không tiện cho nàng cũøng như vướng bận cho chúng ta. Nàng sẽ ở lại đây, nhờ
Trì Cung bảo hộ.
Thân Xương Ngọc điềm nhiên:
- Ta không có ý kiến gì cả.
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Càng tránh phiền phức càng hay.
Hà Tinh Huỳnh cười khanh khách:
- Chỉ sợ Hoàng cô nương không chịu!
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:

- Không chịu cũng phải chịu, mình muốn tốt muốn yên cho nàng mà!
Hà Tinh Huỳnh lại hỏi:- Thân gia triệu tập người ở đâu trước?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Tại Ngư Ông Hạp và Ngũ Đế Miếu. Ngư Ông Hạp là một trạm kiểm soát của
Trung Điền Sơn do Vân Hà Nhất Tẩu Đoan Mộc Thụy chủ trì. Lão Đoan là hội chủ Hắc
Kỳ Hội, võ công và cơ trí vào bậc khá, lại có kinh nghiệm dồi dào, hành sự quả quyết.
Tại Ngũ Đế Miếu vị phương trượng là Đại Không hoà thượng, một lão hữu của tại hạ,
tuy nương mình vào cửa Phật, song tâm tính rất cương trực, ghét ác như cừu. Y có một
ngoại hiệu rất lạ lùng, “Báo Lai Tai”
Hà Tinh Huỳnh trố mắt:
- Báo Lai Tai? Hiệu gì mà kỳ thế?
Thân Xương Ngọc giải thích:
-Báo là có làm tất có báo ứng, đã có báo ứng tất phải có đến, muốn có đến hay
không do mình làm hay không làm.
Hà Tinh Huỳnh tắc lưỡi:
- Võ công của vị hoà thượng chắc cũng cao cường lắm.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Hơn tại hạ nhiều.
Hà Tinh Huỳnh hỏi lại:
- Dưới tay y còn có ai nữa không?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Một sư đệ, ba đệ tử là tay khá, nói ra cô nương đừng giận nhé, như cô nương đó,
miễn cưỡng đối địch với người đệ tử nhỏ nhất thôi! Như vậy đủ biết bọn trên phải lợi
hại ra sao?
Hà Tinh Huỳnh cười nhẹ:
- Có khi nào tôi tự phụ cho là võ công mình cao đâu mà phải giận vì tự ái bị
chạm chứ. Con người phải biết phục thiện chứ, mình dở thì phải phục thiện khi người
ta giỏi chứ, sao lại đố kỵ.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Thôi đừng nói dài dòng nữa, đại ca, bao giờ thì chúng ta đi đây?

Thân Xương Ngọc đáp:
- Ngay bây giơ,ø không thể trì hoãn được.
Lệ Tuyệt Linh tiếp:- Cũøng nên cho Trì Cung biết qua trường hợp của Hoàng Quân Nhã. Hắn sẽ chiếu
liệu nàng và nàng sẽ yên tâm ở lại Ngọc Thúy Sơn chờ đợi bọn ta.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Phải lắm!
Hà Tinh Huỳnh mơ màng:
- Sắp có nhiệt náo rồi!
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Nếu chúng biết rõ sự tình chắc sẽ hận cô nương thấu xương, vì cô nương thông
tin mật.
Hà Tinh Huỳnh cũng cười:
- Hận mà làm gì? Chúng không thể hận lâu bởi hai vị sẽ dọn đường cho chúng về
âm cảnh sớm kia mà.
Lệ Tuyệt Linh chép miệng:
- Cô nương giàu tự tin hơn bọn này đó.
Hà Tinh Huỳnh thản nhiên:
- Chứ sao! Nếu tôi không tin tưởng như vậy thì đã khuyên các vị trốn gấp rồi.
Thân Xương Ngọc suy tính:
- Đêm nay Trì Cung sẽ sai người đi, viện thủ của chúng ta sẽ hội tề đầy đủ. Ta sẽ
dặn dò trong thơ là hành động cẩn thận, đừng để lộ hình tích. Khi nào họ đến mình sẽ
thảo kế hoạch đối phó với họ qui mô hơn.
Hà Tinh Huỳnh tán:
- Chu đáo lắm.
Thân Xương Ngọc đứng lên:
- Khoan khen sớm Hà cô nương.
Lệ Tuyệt Linh cũng đứng lên:
- Đại ca lo liệu nhé, đệ đi ngủ đây.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Các vị cứ tùy tiện.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Bạch Vân Phi

Hồi 49
Móng vuốt chim ưng

Từ Hồng Khẩu Phụ đến Trung Điền Sơn có nhiều đường, hoặc lớn bằng
phẳng, hoặc nhỏ lại ghồ ghề, hoặc quanh co, theo sự ức đoán của Lệ Tuyệt
Linh, Thân Xương Ngọc và Hà Tinh Huỳnh, thì La Nhữ Cường hẳn mai
phục dọc theo đường lớn, họ nghi bọn Lệ Tuyệt Linh không lý do gì mà phải len lỏi
theo các con đường nhỏ.
Bọn La Nhữ Cường cũng không hề biết là Lệ Tuyệt Linh, Thân Xương Ngọc đã
hiểu sự theo dõi của bọn chúng, thì tội gì họ phải lẩn tránh. Cho nên nhân địch giăng
bẫy, bọn chàng vờ mắc bẫy, để quật ngược trở lại.
Cứ theo sự xếp đặt của bọn Lệ Tuyệt Linh, thì ba người tiến tới đều đều. Thân
Xương Ngọc và Lệ Tuyệt Linh sóng ngựa chạy phía trước. Hà Tinh Huỳnh thì vấn khăn
lụa che khuất nửa phần mặt chạy phía sau, giữ khoảng cách vài trượng. Bọn người do
Thân Xương Ngọc mời đến, cũng đã gặp nhau kín đáo và hiện tại họ phân tán mỏng,
ngấm ngầm ủng hộ bọn Lệ Tuyệt Linh khắp các mặt tả hữu, hậu.
Bên hữu là bọn Vân Hà Nhất Tẩu Đoan Mộc Thụy với bốn thủ hạ của y là tứ thiết
bán đồng sử dụng chùy, nên có cái hiệu chung là Bát đại chùy.
Bên tả có bọn ba người thủ lãnh trong Tam Long bang, tên Giang Lương, Trang
Tuấn, Thạnh Huy. Phía sau có bọn Đại Không hòa thường cùng người sư đệ là Tiểu
không tăng và ba người đệ tử họp thành nhóm Vô Tướng Tam tăng. Mà khách giang hồ
liệt vào hàng cao thủ đương thời.
Họ đã rời Hồng Khẩu Phụ bảy hôm rồi, trong thời gian đó họ chưa thấy gì đăïc
biệt khác lạ dọc đường.

Nếu không có biến cố gì ngăn trở cuộc hành trình, thì trong ba ngày nữa, họ sẽ
đến Vọng Phong tập, nằm trên con lộ cái, phàm ai xuất nhập Trung Điền Sơn cũng
phải đi ngang qua.
Không khí oi bức vô cùng. Thái Dương nhả nóng một cách tàn nhẫn, quanh vùng
không có cơn gió nhẹ thoảng qua. Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Bọn quỷ đó sao chưa xuất hiện? Chẳng lẽ chúng đợi mình đến Vong Phong tập
mới ra tay ư?
Thân Xương Ngọc điềm nhiên:
- Nếu vậy thì trời đã dứt tuổi thọ chúng rồi, chọn chiến trường tại đó là chúng dọn
đường về âm cảnh không hơn không kém.
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Không lẽ chúng quá ngu? Ta tính có thể là chúng tính lầm. Cho nên chúng đặt
cạm bẫy trên một con đường khác thành thử song phương không gặp nhau.
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Ta không nghĩ như thế, La Nhữ Cường tinh tế lắm hẳn y cũng có dọ biết được
tập quán của bọn ta không bao giờ chọn con đường nào khác mỗi lần xuất nhập căn cứ
ngoài trực giao thông này.
Lấy bầu nước trên lưng ngựa tu một hơi, Lệ Tuyệt Linh đưa tay áo quẹt ngang qua
miệng nói:
- Đại ca đoán chắc là chúng ở phía trước chờ bọn mình ư?
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Đại khái là vậy.
Rồi y mỉm cười tiếp:
- Đáng lẽ chúng phải động thủ trước mấy ngày nay rồi. Ta lấy làm lạ sao chúng
để bọn mình về gần tới Trung Điền Sơn, điều mà chúng cần phải tránh vì không thuận
lợi cho chúng.
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Thực ra đệ chỉ mong sự tình kết thúc càng sớm càng hay. Chứ cái

gì cũng lòng
thòng mãi ngày này sang ngày khác đệ bực chết đi được
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Thái Dương đốt cháy con tim đệ, nên đệ không còn bình tĩnh nữa rồi. Nóng
nảy cho lắm cũng thế thôi. Việc chưa đến lúc xảy ra, đệ làm gì nó cũng không xảy ra.
Quay đầu nhìn lại Hà Tinh Huỳnh vẫn giữ khoảng cách đều đều, Lệ Tuyệt Linh
mỉm cười thốt:
- Kể cũng tội cho nàng, bôn ba dưới ánh nắng như thiêu này, vất vả thật!
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Thế mà nàng vui lắm đó, không vất vả với chúng ta thì nàng không thể nào yên
tâm được.
Lệ Tuyệt Linh:
- Bây giờ thì nhận xét của đệ về nàng đã hoàn toàn cải biến.
Thân Xương Ngọc chợt hỏi:- Đệ có ấn tượng như thế nào về bọn người ta gọi đến giúp?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Rất tốt. Họ là những tay thác lạc, hào hiệp, nhất là Đại Không và tiểu không
tuy xuất gia song vẫn trọng nghĩa khí giang hồ.
Dừng lại một chút chàng tiếp:
- Còn Đoan Mộc Thụy cánh tay mặt của đại ca, thì khỏi phải nói, dĩ nhiên hắn
phải có đặc điểm gì đó mới được đại ca tin cậy như vậy. Đệ nhận thấy hắn có thừa cơ
ứng trí, ứng biến nhanh chóng và hữu hiệu. Một nhân tài chân chính đó. Bốn người đệ
tử của hắn cũng có nhiều triển vọng thanh danh thừa sức nối nghiệp sư môn.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Khi lâm trận, tám quả chùy của chúng cũng đáng sợ lắm đó.
Lệ Tuyệt Linh tiếp luôn:
- Riêng về Tam Long Bang, thì Huỳnh Long Giang Lương nổi bật hơn hết, nói như
thế là bất quá làm một cuộc so sánh thôi, chứ Bạch Long Thạnh Huy và Thanh Long

Trang Tuấn cũng chẳng kém gì.
Thân Xương Ngọc lại gật đầu:
- Đệ nhận xét rất là chính xác. Thanh Huy thì tâm cơ tinh xảo, còn Trang Tuấn
thì thâm trầm bình tĩnh, hành sự đúng là một tay lão luyện.
Nhớ đến Trì Cung y tiếp luôn:
- Làm sao mà đệ thuyết phục được lão Trì khỏi phải xen vào chuyện này vậy?
Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Hắn cũng là một kẻ có lòng. Hắn đâu thể nào điềm nhiên toạ thị ngồi nhìn
chúng ta bước vào nguy hiểm? Đệ phải lựa lời khéo léo ve vuốt hắn, huống chi đệ còn
cần hắn ở lại nhà bảo vệ cho Hoàng Quân Nhã? Hắn đòi đi theo khi mình càng từ
chối, hắn ta giận dỗi? Đệ nói là mình đà đủ nhân số rồi, hắn đi theo chỉ mất công thôi,
lúc đó hắn mới thôi đó.
Họ vừa đi vừa nói chuyện. Xa xa phía trước mặt một gành núi hiện ra. Gành núi
khá lớn, che khuất nửa phần đường trong sâu là một khu rừng trúc nhỏ, trong khu rừng
trúc có giòng suối con, trúc xanh và nước mát khiêu gợi ý niệm một cuộc nghỉ chân,
trốn cái nóng đang thiêu đốt trên dặm đường dài.
Thân Xương Ngọc đề nghị:
- Chúng ta hãy nghỉ một chút đi.Họ rong ngựa thẳng đến đó, xuống đất, lại bờ suối vóc nước rửa mặt mày, rồi tìm
chỗ ngồi. Họ lại lấy bánh ra ăn. Thân Xương Ngọc nhìn trên đường dài, không thấy
bóng dáng Hà Tinh Huỳnh, mỉm cười thốt:
- Hà cô nương không chịu nổi cái nóng này, còn rơi tận phía sau xa. Đệ hãy ở
đây nhé, ta đi tìm nàng.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Nàng đâu còn là trẻ nít lên năm mà đại ca lại sợ lạc chứ?
Aên xong cả hai lim dim mắt dưỡng thần.
Bỗng, Thân Xương Ngọc mở mắt ra, nghiêng đầu nghe ngóng. Lệ Tuyệt Linh nghe
động mở mắt ra luôn, hỏi:

- Chúng đến rồi à?
Thân Xương Ngọc gật dầu:
- Đến rồi!
Lệ Tuyệt Linh chớp mắt:
- Đại ca phỏng đoán được bao nhiêu tên?
Thân Xương Ngọc đưa ngón tay vẽ chữ thất vào khoảng không. Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Chắc chắn là chúng còn thêm.
Thân Xương Ngọc điểm một nụ cười quái dị:
- Tự nhiên.
Bây giờ Lệ Tuyệt Linh mới giật mình, ngồi dậy giũ áo cho bụi cỏ khô rơi xuống, từ
từ quay đầu vừa nhìn xa vừa nói:
- Phải rồi, đúng là bọn Ưng Bảo.
Thân Xương Ngọc nhìn kỹ gật đầu:
- Có cả La Nhữ Cường trong số bảy người đó nữa.
Lệ Tuyệt Linh không nói gì, thong thả đứng lên. Thân Xương Ngọc cũng đứng lên
theo. Vừa lúc đó ở mép bên kia gành núi, sáu bảy người xuất hiện, rồi họ phân tán ra,
bọc dần thành hình nửa vòng cung, tạo thành cái thế bao vây.
Trong số đó có Yếu Mạng Hoa Tử Oanh Tế Nhân và Cương Quái Tạ Tông.
Nhìn một lúc Lệ Tuyệt Linh mỉm cười, chàng nhận ra một người quen mặt, kẻ đã
chiến bại dưới tay chàng, kẻ đó mất tay tả, chính là đại câu trảo Ngụy Bằng, một cao
thủ thuộc hàng kim ưng trong Ưng bảo.
Chàng từ từ bước tới, thu hẹp khoảng cách giữa hai phía. Độ tầm vừa phải, chàng
cười nhạt, cất giọng mỉa mai:- Tội quá, làm chi mà mà vất vả đến thế? Anh em ta có trốn đi đâu? Cần gì phải
bao vây cơ chứ? Các vị nên biết là bọn tại hạ thích những trò đùa như thế này lắm,
gặp là tham gia liền, chết cũng không bỏ được đâu.
Đại câu trảo vốn ốm mà cao lỏng khỏng, hiện tại trông y như cành cây khô dựng
đứng, da vàng như sáp, vận chiếc áo rộng thùng thình, tà áo bay phất phơ theo gió kêu
phần phật, tay áo cánh tay cụt lại càng phất phơ hơn. Đôi mắt y đỏ

ngầu, đôi mắt bốc
rực lửa một niềm thống hận cực độ.
Oanh Tế Nhân tiến lên đối diện với Lệ Tuyệt Linh, khoanh tay áo thừa nơi bàn tay
cụt, nhét vào hông trong đường giây cỏ quấn quanh mình. Hắn rít lên, đôi hàm răng
ken két mắng lớn:
- Ta đã nói rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau mà! Hôm nay thì ngươi phải về chầu tiên
tổ, đúng đạo hiếu thuận của con người tròn bổn phận sáng thăm tối viếng nơi âm cảnh.
Cả Thân Xương Ngọc nữa cũng chẳng thoát nạn hôm nay đâu.
Lệ Tuyệt Linh bỉu môi:
- Mất một bàn tay ngươi còn cho là chưa đủ sao? Ngươi chờ đến lúc rụng đầu mới
ăn năn hối hận thì đã muộn màng rồi đó.
Oanh Tế Nhân nhảy dựng lên:
- Hãy dọn mình chờ chết, đao kề cổ rồi mà ngươi còn ở đó ngông cuồng à?
Lệ Tuyệt Linh cười ha hả:
- Tánh ta quen vậy đó, huống chi ta có quyền ngông cuồng đối với kẻ chiến bại là
ngươi.
Oanh Tế Nhân gầm lên:
- Hôm nay ngươi sẽ chết dưới tay ta.
Hắn toan vọt tới. Đại câu trảo Ngụy Bằng khoát tay ra hiệu:
- Đừng nóng Oanh huynh, việc gì phải đến sẽ đùến. Vả lại chúng ta đã có bảo chủ
chu toàn, huynh cứ yên trí đợi chờ kết quả.
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Khiếp quá, nghe bằng hữu nói, ta đứng tim mất.
Ngụy Bằng lộ vẻ căm hờn:
- Lệ Tuyệt Linh! Chắc ngươi chưa quên lần tao ngộ tại nhà khách Kim Sam Mạnh
Ngạn chứ! Châu Thanh mất mạng, ta mất một cánh tay. Ngươi phải đền bù xứng đáng.
Lệ Tuyệt Linh thản nhiên:- Có những món nợ mà người vay lại được, vay thêm mãi không cùng chứ chẳng
cần phải trả! Bằng vào tài nghệ của ngươi, không cho phép ngươi nhắc đến chuyện nợ

nần. Ngươi không đủ tư cách đòi thiệt hại.
Ngụy Bằng giận đến rung người.
- Ngươi đừng tự đắc. Hãy chuẩn bị đền tội.
Lệ Tuyệt Linh cười mỉa:
- Ta chờ đây! Chẳng lẽ mới một sớm một chiều mà ngươi thành siêu việt?
Trên cao có bóng người chớp chớp, rồi một âm thính oang oang vọng tới:
- Ngươi cho rằng bọn chúng vô dụng ư?
Lệ Tuyệt Linh ngẩng mặt lên nhìn thì thấy một người có vóc hình thô, cường
tráng khôi vĩ, mắt chim ưng, mũi cũng giống mỏ chim ưng, tuổi tác độ tứ tuần, hai tay
không, nhưng trước ngực có treo thanh màu bảy đốt, ngầm ngang chữ thập thêu trên áo.
Người đó là Động Hầu La Nhữû Cường, bảo chủ Ưng Bảo, một nhân vật khét tiếng
trong giới lục lâm.
Lệ Tuyệt Linh khẽ xoay mình bình thản hỏi:
- Ngươi là La Nhữ Cường?
La Nhữ Cường vênh mặt:
- Chính là ta!
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Với cái thế trận này, hẳn là ngươi không có mảy may hảo ý?
La Nhữ Cường hừ một tiếng:
- Với hảo ý thì còn ai đòi nợ được. Đừng vờ vĩnh ngây thơ nữa.
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Ngươi có biết là sự tình xảy ra đó là do nơi thuộc hạ của ngươi gây ra chăng?
La Nhữ Cường lắc đầu:
- Ta chỉ biết là ngươi có vay nợ máu, ngươi phải trả món nợ đó, có thế thôi! Công
đâu ta truy cứu căn nguyên xét đoán thị phi?
Thân Xương Ngọc chen vào:
- Ngay tại lãnh thổ của ta à?
Nhìn Thân Xương Ngọc, La Nhữ Cường cất giọng:
- Ta nghĩ việc không liên quan gì đến ngươi, thì ngươi nên đứng ngoài vòng, có lợi
hơn. Nếu ta hành động ngay trên vùng đất của ngươi, đó là điều bất đắc dĩ. Một ngày

nào ta sẽ tạ tội với ngươi. Hôm nay bằng mọi giá, ta bắt buộc phải vi phạm giang hồ.Thân Xương Ngọc lạnh lùng:
- La Nhữ Cường! Trong con mắt ngươi, còn có ta chăng?
La Nhữ Cường trầm giọng:
- Phải là rồng thiêng mới dám vượt sông dài. Phải là mãnh hổ, mới dám rời non
xuống đồng hoang.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Thế là ta có dịp sờ vây rồng vuốt râu hổ.
La Nhữ Cường hừ một tiếng:
- Thế là quả thật ngươi đã phản bội Hắc Lâu. Thoạt đầu bắt được tin đó, ta còn
hoài nghi. Bây giờ thì sự tình rõ rệt lắm rồi.
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Ngươi nói sai, không phải phản bội, mà là ly khai. Nói một cách khác là bỏ tối
về sáng.
La Nhữ Cường chớp mắt, chỉ Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Ngươi mạo hiểm chỉ vì hắn thôi ư? Ta thật thương hại cho ngươi.
Thân Xương Ngọc bỉu môi:
- Việc của ta ngươi hiểu thế nào được? Hãy lo đến số phận của ngươi đi.
La Nhữ Cường quát:
- Ngươi thiệt chán sống rồi ư?
Thân Xương Ngọc diềm nhiên:
- Chính ngươi mới là chán sống nên đã dẫn xác tới đây nạp mạng cho tử thần.
La Nhữ Cường thét:
- Bằng vào sức của hai ngươi, thiệt là dang nằm mộng giữa ban ngày.
Thân Xương Ngọc cười mỉa mai:
- Ta chấp luôn Oanh Tế Nhân và Tạ Tông.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 50
Còn kẻ cao hơn

La Nhữ Cường cắn cụp răng một tiếng, bật cười ghê rợn:
- Thế ra ngươi muốn có cuộc can qua giữa Ưng Bảo và Trung Điền Sơn và
sự hiềm thù giữa họ La và Thân phải không? Ngươi đã suy nghĩ kỷ chưa?
Thân Xương Ngọc lạnh lùng:
- Ta đãø quyết định như vậy từ khi gặp lại Lệ Tuyệt Linh.
Lệ Tuyệt Linh chen vào:
- La Nhữ Cường! Chính ngươi mới là kẻ nên suy nghĩ kỷ lại đó, một khi sự việc
khai diễn rồi thì khó lòng dừng lại giữa chừng lắm.
La Nhữ Cường bỉu môi:
- Không có gì làm cho ta thay đổi chủ ý.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Vậy ngươi không thể trách ta đã chẳng nghĩ đến tình đồng đạo.
La Nhữ Cường không đáp lời, hắn xoay sang Thân Xương Ngọc hỏi một lần cuối:
- Ngươi đã quyết định lại đi. Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng trước khi chết.
Thân Xương Ngọc buông gọn:
- Bằng mọi giá ta phải trừng trị ngươi vì cái tội xâm phạm vùng lãnh thổ của ta.
La Nhữ Cường cười ngạonghễ:
- Bọn ta có tất cả là mười bốn người, còn ngươi thì chỉ có hai mạng, hãy sáng suốt
xác định tình hình rõ đi.
Thân Xương Ngọc điềm nhiên:
- Ngươi đã vi phạm luật giang hồ khi lấy đông hiếp ít.
La Nhữ Cường hừ một tiếng:
- Đối với bọn các ngươi cần gì phải áp dụng quy cũ? Ngươi dám nói đến hai tiếng
công bình à?
Lệ Tuyệt Linh cắt ngang:
- Ta đề nghị một cuộc sanh tử, ngươi có dám đấu với ta không?
La Nhữ Cường cười nhẹ hỏi lại:
- Ngươi đừng có nằm mộng, với bất cứ phương pháp nào nguơi cũng mất mạng
như thường. Ta thấy ngươi đang cố tìm cách kéo dài thời gian đó thôi.
Vừa lúc đó, bên trên gành đó có bóng người ẩn hiện nhanh hơn điện,

sáu người
mặc áo vàng lao vút xuống, đồng thời gian họ vừa lao mình xuống vừa chọn cương vị,
khi chân chạm đất, họ đã chiếm những vị trí rất thuận lợi.
Người đứng gần La Nhữ Cường hơn hết, có gương mặt xanh như chàm, môi thù lù
trông cực kỳ hung ác. Trong tay y có chiếc khiếu đồng côn, y cứ cao chiếc đồng côn
lên cao, hét lớn:
- Bảo chủ! Quật mấy con chó đó đi, lột da chúng.
Một người khác, đầu nhọn tai vểnh, trán hẹp mũi thấp, rít giọng như chó tru:
- Châu Thanh mất mạng, hai tên cẩu trệ đó phải dền tội. Giết chúng trước rồi càn
quét Trung Điền Sơn sau.
Thân Xương Ngọc liếc xéo người đó, lạnh lùng thốt:
- Này Lam Diện Quỷ Phán, tại Ưng bảo ngươi là một nhân vật cấp Kim Ưng, song
trước mặt ta ngươi chỉ là một con chó điên cắn bậy.
Lệ Tuyệt Linh tiếp nối:
- Còn cái tên kia có lẽ là Thường Tam Dần, ngoại hiệu Thoa Đầu Sa. Buồn cười
cho La Nhữ Cường, chỉ thu dụng được những thứ bất tài như các ngươi.
Thường Tam Dần sôi giận trào bọt mép quát tháo vang rền:
Người bên cạnh y cũng phụ họa quát mắng oang oang. Lệ Tuyệt Linh khích:
- Đỗ Lập đừng giận chứ, ta sẽ đưa từng tên xuống diêm đài, bảo đảm ngươi sẽ là
người trước tiên.
Đỗ Lập nhảy choi choi:
- Tiểu tử kia, ta dẫm nát xác ngươi.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Muốn thì cứ bước tới mà làm, ai cấm chứ!
La Nhữ Cường khoát tay:
- Hơi đâu mà mắng lộn với hắn, hãy bình tĩnh chờ xuất thủ.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Câu nói đó nghe được lắm, ta nghĩ các ngươi nên ra tay đi là vừa.
La Nhữ Cường trầm giọng:
- Ngươi hãy chuẩn bị đi.

- Nhanh lên đi, ta đang đợi ngươi đây.La Nhữ Cường đáp:
- Được rồi.
Bên ngoài bọn Kim ưng, Ngân ưng, lập tức khép chặt vòng vây, dĩ nhiên trong số
đó có luôn Oanh Tế Nhân và Tạ Tông. Tất cả bước từng bước một, thu hẹp dần dần
vòng vây. Lệ Tuyệt Linh cười lạnh, đưa tay tả lên cao, cử thanh Sanh Tử Kiều lẫn vỏ
cùng lên. Chàng nhìn đăm đăm về cành trúc có lá dày.
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Các ngươi đã quyết định lấy số đông đối phó với bọn ta?
La Nhữ Cường hừ lạnh:
- Ngươi hỏi như thế là thừa.
Thân Xương Ngọc điềm nhiên:
- Thế thì ngươi không được mãn nguyện đâu.
La Nhữ Cường bật cười cuồng dại:
- Ngươi thật là ngây ngô quá. Trong tình thế này mà vẫn còn không thấy được
kết quả hiển nhiên trước mặt ngươi ư?
Thân Xương Ngọc tiếp lời:
- Ta thấy chứ, có điều cái kết quả đó sẽø đảo ngược với ý nguyện của ngươi.
La Nhữ Cường vẫn cười vang:
- Hai ngươi hy vọng sẽ thủ thắng với số người này à?
Thân Xương Ngọc buông gọn:
- Ta cũng có người! Cho nên, ưu thế đông nhân số ngươi không nắm vững đâu.
La Nhữ Cường bỗng giật mình. Xong lấy lại bình tĩnh ngay, thốt:
- Ngươi định hư trương thanh thế, bịa chuyện để doạ ta đó ư. Vô ích, hoạ chăng
ngươi đang nuôi ảo vọng là bọn thuộc hạ của ngươi từ Trung Điền Sơn kéo đến. Nhưng
chúng làm gì mà đến đây kịp? Ta thì lại chẳng có thừa thời giờ để đợi chúng.
Oanh Tế Nhân phụ hoạ:
- Ngươi đang cố tạo một sự hoang đường phải không? Chắc ngươi cho rằng bọn ta
là trẻ nít lên ba hay sao mà có thể tin vào những lời nói hoang tưởng đó. Hoạ chăng là
ngươi đang nằm mơ thấy người từ cung trăng xuống đây tiếp trợ.

Một vài người nữa buông lời chế nhạo rồi tất cả bật cười ngạo nghễ. Thân Xương Ngọc không tỏ thái độ gì. Y để cho đối phương cười ngạo bằng thích,
đoạn lấy trong người ra một cái còi nhỏ, vận công lực thổi một hơi dài, âm thanh tiếng
còi vang dội bốn góc núi rừng.Bọn La Nhữ Cường lấy làm lạ, tự hỏi Thân Xương Ngọc sắp giở trò gì đây.
Tất cả đều nín cười ngưng thần chờ biến cố. Bỗng từ nơi ẩn khuất trong khu rừng
trúc, ba bóng người chớp nhoáng, thoáng chốc họ đã tới hiện trường, ba người đó là ba
vị đầu não trong Tam Long Bang, vận áo vàng là Huỳnh Long Giang Lương, áo xanh là
Thanh Long Trang Tuấn, và người kia là Bạch Long Thạch Huy trong bộ áo trắng như
tuyết.
Tiếp theo đó có một người nữa xuất hiện, tuổi cao vốc ốm song còn quắc thước,
mặt trắng như ngọc, tuy có tuổi nhưng tóc còn đen mướt. Lão có phong độ thiên nhiên
khoáng dật, ung dung như một nhân vật sống ngoài càn khôn, một bậc ẩn tu xuất thế.
Sau lưng lão là bốn đại hán, mỗi tay cầm một quả chùy. Lão nhân đó chính là
Vân Hà Tẩu Đoan Mộc Thụy cùng với bốn đại đệ tử.
Bọn Ưng Bảo biến sắc. Họ chưa biết phải ứng phó ra sao thì bỗng nghe tiếng gió
ngựa reo trên đường cái, sáu kỹ sĩ lao đi vun vút như bay tiến đến cục trường. Người
dẫn đầu có đôi mày rậm, mũi to mặc áo nhà tu, chiếc thiền trượng màu vàng óng ánh
dưới ánh dương quang, đó chính là Đại Không thiền sư.
Phía sau đại sư là sư đệ tên hiệu là Tiểu Không, vận áo màu vàng, mặt vuông sắc
mặt nghiêm lạnh. Cùng với ba đệ tử tiến vào ác trường. Người còn lại chính là Hà Tinh
Huỳnh.
Hai đạo quân xuất hiện cùng một lúc từ hai hướng khác nhau, chứng minh lời nói
của Thân Xương Ngọc không hoang đường và cục diện xảy ra như

lời thần thoại theo sự
chế riễu của Oanh Tế Nhân.
Với sự xuất hiện của đạo quân tiếp viện này, tình thế chuyển biến, gây sợ hãi cho
bọn Ưng bảo là điều tất nhiên.
Oanh Tế Nhân nhìn chầm chầm vào Hà Tinh Huỳnh, hai mắt hắn bắn lộ tinh
quang. Hắn nói:
- Ta đã hiểu rồi, thì ra con yêu phụ này đã thông tin cho bọn chúng đưa chúng ta
vào bẫy.
Hà Tinh Huỳnh cười hỏi:
- Ngươi làm gì ta?
Oanh Tế Nhân toan mắng tiếp, La Nhữ Cường chận lại, hỏi Hà Tinh Huỳnh:
- Chính ngươi đã đem tin cho chúng?
Hà Tinh Huỳnh cười hỏi lại:
- Rồi sao?
Trừng mắt nhìn nàng như muốn nuốt trửng, La Nhữ Cường gằn từng tiếng:- Thế là ngươi muốn chết. Hôm nay dù bọn ta thắng hay bại, ngươi cũng phải
chết. Bọn ta sẽ làm mọi cách, giết ngươi cho kỳ được.
Đôi mắt y ngời niềm oán độc, Hà Tinh Huỳnh dù có can đảm đứng về cánh Lệ
Tuyệt Linh, nhưng cũng phải rùn mình.
Thân Xương Ngọc từ từ hỏi:
- Ngươi có thể giết được nàng chỉ khi nào bọn ta đều chết hết rồi kìa.
La Nhữ Cường nói:
- Rồi ngươi xem, đừng tưởng là bọn ngươi bảo vệ an toàn cho con tiện tỳ đó.
Lệ Tuyệt Linh bảo:
- Nói mãi vô ích, cứ làm đi cho ta xem nào.
La Nhữ Cường làm một cuộc cân nhắc chớp nhoáng trong tâm. Trong tình huống
này, bọn của y sa vào bẫy rõ rệt. Trong khi y hớn hở tưởng rằng địch mắc mưu. Nhân
số song phương tuy xuýt soát, nhưng khí thế địch có phần hùng mạnh hơn.
Như vậy, trong cuộc chiến này, y không hy vọng thủ thắng.
Lui ?

Làm sao lui được? Mất hết danh dự còn gì, mà chắc gì địch để cho bọn y rút lui.
Thân Xương Ngọc mường tượng đoán được tâm ý của La Nhữ Cường, lạnh lùng thốt:
- Thấy chưa? Ta không bịa chuyện doạ ai mà. Bây giờ ngươi có muốn gì cũng
muộn rồi.
Lệ Tuyệt Linh gọi Oanh Tế Nhân:
- Bọn ta đầu đội trời, chân đạp đất, ngang dọc giữa trần ai, sợ gì bọn ngươi mà
phải bịa chuyện. Rất tiếc ngươi cũng là một tay lão luyện giang hồ, thế mà vẫn có tư
tưởng trẻ con.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 51
Máu nhuộm cát vàng

Oanh Tế Nhân tỏ vẻ gan lỳ, nhưng trong thâm tâm hắn khiếp sợ thật sự.
Hắn thét:
- Các ngươi khoan hãy đắc ý vội, nào đã đến kết cục đâu.
Lệ Tuyệt Linh chặn ngang:
- Kết cuộc rồi cũng y như ta đã nói thôi. Bảo đảm ngươi không chạy thoát được
một mạng nào.
La Nhữ Cường trầm giọng:
- Tình thế còn biến chuyển mà, ngươi sẽvỡ mộng thôi.
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Ngươi toan hư trương thanh thế dọa ta hả?
Vừa lúc đó Đại Không hoà thượng chen vào:
- Thân thí chủ vời bọn bần tăng đến đây, chẳng lẽ để nghe đôi đàng cãi vã ư?
Nếu cần động thủ xin động thủ gấp đi cho.
La Nhữ Cường day qua quắc mắt hỏi:
- Tên trọc kia, ngươi là ai mà sao dám lớn lối?
Đại Không hoà thượng tuy đã xuất gia, song vẫn giữ tánh khí của phàm nhân cao

giọng đáp:
- Xuống đến âm phủ rồi hẳn ngươi sẽ biết ta là ai? Hôm nay là ngày ngươi đền tội
ác đó.
La Nhữ Cường sôi giận quát tháo ầm ĩ. Oanh Tế Nhân bỗng thốt:
- Ta biết ngươi là ai rồi, ngươi là Đại Không tăng.
Đại Không cười lớn:
- Khá lắm đó, thế ra ăn không uổng cơm, dù sao thì ngươi cũng còn một chút kiến
thức.
La Nhữ Cường hừ một tiếng:
- Thì ra ngươi là Báo Lai Tai.
Đại Không gật đầu:
- Chính là bần tăng đây La thí chủ!
Rồi giọng rắn rỏi nhà sư tiếp:
- Các ngươi nạp mạng gấp đi, ta sẵn sàng hoá độ cho các ngươi.
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Không gấp làm gì đâu đại sư.
La Nhữ Cường lại do dự một chút:
- Ngươi chọn đấu pháp đi.
Lệ Tuyệt Linh bỉu môi:
- Còn chọn cái quái gì nữa. Song phương cứ nào vào đánh, chết thì thôi còn sống
thì cứ đánh tiếp.
Thân Xương Ngọc tán đồng:
- Không sai, như vậy thì thú vị hơn.
La Nhữ Cường hừ một tiếng:
- Các ngươi không tuân theo quy cũ giang hồ.
Lệ Tuyệt Linh cười vang:
- Bây giờ ngươi lại nêu qui cũ giang hồ nữa à. Ta nghĩ ngươi đừng nhắc đến nữa
thì hơn.
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Đối với bọn các ngươi, không có việc gì phải giảng lý cả. Ta hy vọng các ngươi
nên khai diễn cuộc chiến càng sớm càng tốt. Đừng bắt buộc ta phải động thủ trước.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Họ khách khí quá, thì chúng ta mạn phép vậy. Không nên khiêm nhượng mãi,

thì giờ cấp bách lắm rồi.
La Nhữ Cường biết cục diện bữa nay phải đi đến chỗ chiến đấu nên không dần
dà nữa, vung thanh thất khúc xà mâu đâm vút sang yết hầu Lệ Tuyệt Linh.
Lệ Tuyệt Linh đứng nguyên tại chỗ, nhích tay hữu, rút thanh Sanh Tử Kiều trong
chiếc vỏ nơi tay tả, khoát lên một vòng. Thất khúc xà mâu bị hất ra ngoài.
Đại Không hoà thượng hét lên một tiếng lớn, lão quạt chân vọt tới, phát xuất chín
mươi chín chưởng, phong trụ ba đối thủ gần lão. Ba người đó lập tức phản công, nhưng
Đoan Mộc Thụy bất thình lình bỏ chưởng pháp rút thanh kiếm bên hông, chém xuống
vai một vị Thiết Ưng. Bốn tên đệ tử của Đoan Mộc Thụy là Bát đại chùy, phấn khởi tinh
thần, vung tám quả chùy to vào cuộc.Cái mục tiêu của họ là bảy người đang đối phó với hoà thượng Đại Không. Họ
vừa nhập cuộc là tách hai đối thủ ra, giảm thiểu số nhân số địch cho hoà thượng chỉ
còn lại năm người.
Hai người bị tách rời đó là Ngụy Bằng và một cao thủ trong hàng Ngân ưng, tên
Phan Chiêu Bình, ngoại hiệu Hắc Thủy Yến.
Lệ Tuyệt Linh và La Nhữ Cường thoáng mắt đà trao đổi nhau hơn ba chục chiêu,
song phương cùng có thủ pháp cực nhanh, cực độc, qua lại tiến thoái liền liền, khó
phân biệt kẻ nào trước người nào sau, ai thủ ai công.
Trong số các cao thủ của Đại Không hoà thượng có hai cao thủ thuộc hàng Kim
ưng một là Lam Diện Quỷ Phán Thiệu Đạt, một là Chùy Đầu Sa Đỗ Lập, cả hai sử dụng
đôi xâu lục lạc vàng, đầu xâu có kết mũi nhọn lục lạc reo vang như gọi hồn, mũi nhọn
tìm chỗ nhược của địch mà lao vào.
Hà Tinh Huỳnh vừa múa thanh Loan Nhẫn Đao giao đấu với Thường Tam Dần,
bản lãnh của nàng kể cũng có hạng lắm, sánh với bọn Lệ Tuyệt Linh,

Thân Xương
Ngọc thì nàng kém nhưng đối với bọn Thường Tam Dần thì nàng thừa sức chi trì.
Cánh La Nhữ Cường còn lại ba người thuộc hàng Ngân Ưng thì đã có Vô Tướng
tam tăng nghinh chiến, một đối một song phương giữ thế quân bình, chưa bên nào áp
đảo nào nổi.
Thừa lại bên cánh Lệ Tuyệt Linh là Thân Xương Ngọc và Hắc Nhai Tam Long là
chưa có việc làm. Cả bốn người này đều nhận xét tình hình, thấy phe mình dư sức thủ
thắng nên không cần nhập cuộc vội.
Đại Không hoà thượng vung thiền trượng đánh Tạ Tông và Oanh Tế Nhân tới tấp,
cả hai chỉ có lùi chứ chẳng thể tiến, mà lùi một cách quýnh quáng. Trong tình cảnh đó
họ mong gì phản công nổi một chiêu.
Thực ra Oanh và Tạ không đến nỗi hèn kém như vậy, song Oanh Tế Nhân hiện
tại là một con người tàn phế, mất bàn tay hữu rồi chỉ còn lại bàn tay tả, kém năng hiệu
hơn do đó khí thế phải giảm sút. Phong độ của hắn mất đi phần nào, gây luôn ảnh
hưởng đến Tạ Tông.
Ngoài ra nhân số bên địch vừa đông vừa lợi hại, dù muốn dù không họ cũng có
khiếp ít nhiều. Giao đấu mà thiếu tự tin, là dọn đường cho thất bại là cái chắc.
Thân Xương Ngọc gọi:
- Đại sư, được lắm đó, cứ bình tĩnh thế nào ngươi cũng thu thập được hai tên phế
vật đó.
Đại Không cười vang:- Dĩ nhiên rồi, ta đến đây hôm nay là để siêu độ cho chúng.
Thân Xương Ngọc tiếp:
- Có muốn ai giúp đỡ ngươi không?
Đại Không lắc đầu:
- Đừng ai tranh cái cơ duyên này với ta. Phải để ta làm tròn công đức.

Thân Xương Ngọc cười nhẹ:
- Đã tu hành mà còn tranh giành công đức, thế là tham đấy nhé. Phạm tam quy
thì mong gì thành chánh quả.
Đại Không vừa cười ha hả vừa múa tít thiền trượng vù vù, như rồng thiêng giỡn
sóng. Đường roi của Oanh Tế Nhân đã bắt đầu loạn rồi. Bây giờ thì hắn đánh như liều
không phân biệt đường lối, bất chấp phương hướng. Bỗng Thân Xương Ngọc gọi to:
- Giang Lương, ba vị nghe tại hạ nói đây. Hãy theo tại hạ, tại hạ tấn công người
nào thì các vị cũng tấn công người đó luôn. Thử xem trong chúng ta ai nhanh tay hơn,
giải quyết sớm đối tượng.
Hùynh Long Giang Lương cung kính thốt:
- Cần chi minh chủ phải xuất thủ? Cứ bảo một tiếng là ba anh em tại hạ sẽ tuân
lệnh đánh ngay.
Thân Xương Ngọc điểm một nụ cười tàn khốc:
- Nói phải đấy, song có tại hạ tham gia, thì sẽ vui hơn.
Đầu đẫm mồ hôi, mặt biến sắc nhợt nhạt, hơi thở hồng hộc, Oanh Tế Nhân vừa
nhảy lung tung, vừa la rối rít:
- Thân Xương Ngọc, ngươi không còn nghĩ gì đến thân tình đạo nghĩa nữa à? Ta
như con chó rơi sông, ngươi còn vác đá ném theo à?
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Ngươi cho là vác đá ném chó trôi sông, chứ ta thì tưởng thêu thêm hoa và gấm.
Đáng làm lắm chứ.
Đại Không hoà thượng vù vù hét lớn:
- Tên vô sĩ, ngươi tự nhận là chó thì ta đánh chó, chẳng lẽ ta không có quyền
đánh một con chó điên ư?
Thiền trượng áp đảo tượng vũ tiên rõ ràng, Oanh Tế Nhân suýt mất mạng mấy
lần. Tạ Tông cao giọng nói:
- Ngươi phải cẩn thận một chút Oanh Tế Nhân.
Tự bảo vệ còn mệt, Tự Tông phải bao sân là điều trên sức của

y.Oanh Tế Nhân vừa thở vừa than:
- Ta hết sức chịu đựng nổi rồi, trời ơi …
Mặt lộ vẻ tàn khốc, Thân Xương Ngọc buông gọn:
- Ta vào đây, theo ta …
Vụt mình lên không, y vọt đi, bỏ vị trí ngoài hai trượng. Chiếc nguyệt hình thù
phủ chớp lên, khi y đáp xuống mặt đất thì một tiếng rú thảm khốc vang to, một cao thủ
của Ưng Bảo thuộc hàng Ngân ưng vươn cao hai tay, chúi mình xuống đất ngã xấp. Một
vết thương dài độ hai thước mộc hiện ra, từ sau ót xuống đến sống lưng, máu tràn cuồn
cuộn, như ngọn suối hồng.
Một cao thủ khác thuộc hàng Thiết Ưng xoay ngang mình, song chưa kịp, vung vũ
khí. Vân Hà Nhất Tẩu Đoan Mộc Thụy lướt ngang qua, vớt một nhát kiếm, phần bụng
của đối phương bị hớt phăng một mảng, ruột lòi ra rơi lòng thòng.
Còn lại tại mặt trận đó, bên cạnh La Nhữ Cường một cao thủ hiệu xưng là Song
Đầu Hổ hình hài đen khô, lộ vẻ khiếp sợ rõ ràng.
Hắn biết đối phương mạnh thế và ít nhất mặt trận của hắn không khỏi bị đổ vỡ,
một mình hắn chẳng làm sao chi trì nổi. Nhưng biết rằng cơn nguy sắp đến, hắn làm
sao dám bỏ cuộc được? Không bỏ được thì phải liều quyết chiến, gặt hái một cái gì đó
qua cuộc đánh đổi từng giọt máu này.
Hét lên một tiếng hắn múa tít chiếc yến vĩ xoa, vũ khí vừa chớp, một đại hán
trong Bát đại kỳ là Triệu Hùng nhào tới, hông hứng một nhát xoa, máu chảy ròng ròng.
Hùynh Long Giang Lương quát to, nhún chân nghiêng mình lên, ngọn Long đầu quẩy rít
gió chém xuống đỉnh đầu Song đầu hổ.
Song đầu hổ chưa kịp phản ứng, ngọn lục tiết thương của Thanh Long Trang Tuấn,
vũ khí chạm soang soảng đến rợn người.
Thân Xương Ngọc không chậm trễ, phóng chiếc búa hình mặt trăng sáng thép

chớp ngời ngời. Búa chạm xoa, Song đầu hổ thét lên kinh hãi, xoa bay vụt đi, toàn thân
nhuốm máu.
Như mũi tên, hắn lạng người vọt xéo ra khỏi cuộc chiến, song không may cho
hắn chọn một giác độ bất lợi, gặp phải Bạch Long Thanh Huy chận đầu.
Quả luyện tử chùy vù qua, trúng vào người hắn, nửa thân trên nát bấy, xương thịt
vụn và máu bắn đi rào rào. Thân Xương Ngọc la lên:
- Đừng ham chiến, ngươi hãy săn sóc Triệu Hùng đi.Tuy nhiên chính Đoan Mộc Thụy vâng lệnh bước tới trước Thạch Huy, đến cạnh
tên đồ đệ thương yêu xoát qua thân thể. Thân Xương Ngọc xoay mình, tiến về phía
Ngụy Bằng và Phan Chiêu.
Có Đoan Mộc Thụy chiếu cố Triệu Hùng rồi, bọn Hắc Nhai Tam Long không bận
tâm nữa, cả ba cùng theo Thân Xương Ngọc.
Đại câu phủ Ngụy Bằng trông thấy bốn người cùng đến, sợ đến xám mặt. Vừa
chống trả bọn Đại Bát chùy, y vừa gọi oang oang:
- Bảo chủ, Thân Xương Ngọc bổn tánh khát máu, hắn quyết làm cỏ bọn ta, bảo
chủ hãy lại giúp thuộc hạ thanh toán chúng.
Thân Xương Ngọc đến vừa tầm quát lên:
- Giết!
Huỳnh Long Giang Lương tiến lên, quét long đầu quẩy chận đại câu phủ, bức
thoái Ngụy Bằng ba bước. Hắc thủy yến thừa cơ lướt tới, thọc xéo nhát kiếm qua Giang
Lương. Nhưng bốn quả chuỳ do bọn đệ tử Đoan Mộc Thụy tung vào bắt buộc Phan
Chiêu phải hoành kiếm hất tả, quật hữu, đánh bật chùy bay ra ngoài.
Vừa lúc đó, quả luyện tử chùy của Thạnh Huy vút đến, nhắm sau lưng Phan Chiêu
đập mạnh. Phan Chiêu phản ứng cực nhanh, xoay nửa vòng mình, lách qua một bên,
thuận tay đâm luôn một hơi mười một nhát kiếm.
Bị phản công cấp bách, Thạch Huy không làm sao hơn là lạng người xuống sát

mặt đất, lánh ra ngoài vòng chiến. Luyện tử chùy tay còn nắm chặt nơi tay, song đầu
vai đà bị ba nhát kiếm đâm trúng. Sợ Phan Chiêu thừa thắng bám sát theo, Thanh Long
Trang Tuấn lao ngọn thương chận đầu.
Phan Chiêu dịch bước qua một bên, né tránh đồng thời thuận tay lia mũi kiếm
vào yết hầu đối phương. Trang Tuấn bình tĩnh trầm cổ tay xuống, ngọn thương nhích
lên, ngoặt qua, gạt ngọn kiếm của Phan Chiêu tạt ra ngoài. Qua phút giây thất thế,
Thạch Huy trở vào cuộc, luyện tử chùy theo tay vung, bay tới vèo vèo.
Lưỡng đầu thọ địch, Phan Chiêu cố phía trước lợi phía sau, chậm trễ một giây, bị
Trang Tuấn đâm trúng lưng một mũi thương, vít hắn lên cao, văng luôn ra ngoài xa mấy
trượng máu xối rơi vãi dọc theo hướng bay.
Thạch Huy tặc lưỡi:
- Xong cho hắn rồi!
Trang Tuấn vừa lau mồ hôi trán vừa thốt:
- Hạ được hắn, cũng vất vả lắm đó.
Thân Xương Ngọc trầm trọng trách nhẹ Thạch Huy:- Hãy lo thân mình, suýt nữa ngươi đã đi trước hắn rồi đó nhé.
Thạch Huy hơi cúi đầu:
- Minh chủ, trong nhất thời sơ xuất.
Thân Xương Ngọc gạt ngang:
- Còn viện lý do nữa à? Làm cao thủ làm gì có việc sơ sót trong khi giao đấu, chỉ
tại ngươi khinh địch đấy, ngươi sẽ làm mất thinh danh của Trung Điền Sơn.
Lần này Thạch Huy cúi đầu thật sự:
- Minh chủ dạy rất phải!
Trang Tuấn van xin cho hắn:
- Thanh lão tam còn nhỏ tuổi, kinh nghiệm chưa dồi dào, mong minh chủ tha
thứ…
Thân Xương Ngọc thốt:
- Phan Chiêu có võ công khá lắm, thuật khinh công của hắn đã luyện đến mức

thượng thừa, La Nhữ Cường rất ỷ trọng vào hắn. Thế mà Thạch Huy khinh thường đến
nỗi phải thất thế. Thật là đáng trách.
Thạch Huy nhỏ giọng:
- Thuộc hạ biết tội rồi.
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Thương thế ngươi có nặng lắm không?
Thạch Huy vội đáp:
- Tét da rách thịt thôi, không phạm vào gân xương, minh chủ yên tâm. Thuộc hạ
còn cử động được.
Thân Xương Ngọc nghiêm sắc mặt:
- Từ nay về sau ngươi hãy nên dè dặt đấy!
Thạch Huy nghiêng mình:
- Xin tuân lời chỉ giáo của Minh chủ!
Thân Xương Ngọc hừ một tiếng, chưa kịp nói gì, chợt có tiếng rống như heo bị
chọc tiết vang lên không xa lắm. Y quay đầu, nhìn về hướng đó, thấy Hoa Tử Oanh Tế
Nhân bị Đại Không hoà thượng quất một thiền trượng ngang hông, thân hình gãy cúp
gập lại. Trong tình trạng đó dù là bằng đá, Oanh Tế Nhân cũng phải bỏ mạng.
Thân Xương Ngọc lạnh lùng buông gọn:
- Đời giảm thiểu một mối họa!
Trang Tuấn tiếp lời:- Hắn là thủ phạm của mọi tội ác à? Và công cuộc hôm nay chính nơi hắn gây
nên?
Bất quá, Oanh Tế Nhân làm tên hướng đạo, mượn oai lực của kẻ khác để trả thù
riêng tư. Dù sao, hắn cũng có trách nhiệm trong cuộc đổ máu này, và cái phần của hắn
không nhỏ.
Vừa lúc đó, Tả Thế Hùng, một trong nhóm Bát đại chùy rú lên một tiếng, lão đảo
người lui lại ngồi ngã xuống nơi đùi của hắn, máu chảy ròng ròng. Cũng may, Ngựï
Kiên là tay đầu nhóm, vung chùy kịp thời bức thoái Ngụy Bằng, nếu không thì hắn bị
địch tiến theo, kết liễu luôn tánh mạng.

Quả chùy của Ngự Kiên quất trúng hông y, hất y văng ra xa vị trí năm bước, máu
tươi từ miệng chảy ra có vòi. Giang Lương tiến lên, hồi luôn một ngọn quẩy, đánh bạt y
qua một hướng khác, Vu Thiên Long trong nhóm bát đại chùy lại phóng song chuỳ vào
đầu y, chiếc đầu vỡ vụn như cám.
Thạch Huy chép miệng:
- Lão Đoan hôm nay xui xẻo quá, hai tên đồ đệ đều bị thương.
Nhưng y bỏ lửng câu nói nhìn chăm chú Tạ Tông. Thân Xương Ngọc cũng nhìn
họ Tạ rất kỹ. Đúng hơn họ không nhìn người, mà họ nhìn vào vật trong tay của
người, vật đó là một chiếc ống đồng.
Hiện tại, không còn phải bao sân che chở cho Oanh Tế Nhân nữa, Tạ Tông biểu
diễn sự linh hoạt đúng mức, dĩ nhiên sự lợi hại hơn trước mấy phần.
Tuy nhiên, y không sao chuyển thế được cái thế cuộc giành lại phần thắng lợi
cho mình, bởi Đại Không hoà thượng múa tít chiếc kim hoàn thiền trượng vun vút như
rồng thiên lướt gió đùa mây, luôn luôn áp đảo đối tượng.
Bỗng Tạ Tông tung mình lên không, đá thốc hai chân vào mặt đối phương. Đại
Không bật cười cuồng dại, vung chiếc thiền trượng ngang qua. Tạ Tông rút đôi chân
lên, đồng thời bấm nút cơ quan nơi ống đồng, trăm ngàn viên đạn nhỏ li ti bay ra, bắn
vải vào hòa thượng. Hòa thượng lách mình qua một bên, trách vầng đạn, quạt trảlại
một trượng. Nhưng từ trên không, Tạ Tông vận toàn lực giáng xuống một ống đồng.
Thân Xương Ngọc toan gọi Đại Không, đề cao cảnh giác, Hà Tinh Huỳnh đã lên
tiếng trước:
- Đại sư cẩn thận!
Oáng đồng giáng xuống, đồng thời ba mũi phi tiễn bay ra, hoà thượng vun thiền
trượng gạt ống đồng, đua tay phải chụp được hai mũi phi tiễn, còn mũi thứ ba vuột khỏi

tầm tay, phớt qua đầu, rọt tét một mảng da, máu đỏ ròng ròng.Trong khi đó, hòa thượng cũng há miệng phun ra một mũi phi châm, châm bay
đi, xoáy vòng như trốt lốc.
Sử dụng tuyệt nghệ, Tạ Tông chuyên công, bỏ thủ, nên phần ngực trống trãi, mũi
châm lao đúng nơi ngực của y, châm xoáy tròn, xoi thủng ngực, tạo thành một vết
thương to bằng quả chanh, thấu ra sau lưng.
Tạ Tông rơi xuống, bất động luôn.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 52
Khí thế cường hào

Đại Không hoà thượng động thiền trượng xuống đất bộp bộp, hét vang:
- Nghiệt chướng, sao chưa cúi xuống huỳnh tuyền, còn chờ gì nữa?
Nhà sư trông thấy Tạ Tông trợn trừng đôi mắt cứ tưởng y căm hờn mình
đã xuống tay độc. Thân Xương Ngọc lắc đầu thốt:
- Hắn đã chết rồi, lão trọc la hét làm chi?
Đại Không bật cười ha hả:
- Lành thay, trừ ác là tích đức, kẻ xuất gia phải hành thiện bảo trì phúc đức.
Thân Xương Ngọc bước tới gần hơn, hỏi:
- Vết thương nơi đầu vai áo có nặng lắm không?
Đại Không cao giọng:
- Nặng hay nhẹ cũng chỉ là cái xác phàm chịu đựng, xác thối tha hữu hình có lúc
phải hủy hoại, không đáng phải quan tâm.
Thân Xương Ngọc khoát tay:
- Cho ta xin cái thứ ngôn ngữ đó đi.
Rồi y tiếp:
- Cũng tại ngươi sính tài, không muốn cho ai tiếp trợ, nên mới có tình trạng đó.
Đại Không hoà thượng hừ một tiếng:
- Nào ta có sính tài đâu, làm cái việc trừ nghiệt chướng, ta có dám

tránh né để
cho người khác mạo hiểm mà làm đâu?
Thân Xương Ngọc thở dài thốt:
-Cũng được, bỏ qua việc của ngươi đi, chúng ta còn mặt trận kia, nơi đó đang
náo nhiệt không kém.
Phải, mặt trận đó náo nhiệt thật, bởi đấu thủ là hai tay đầu não Lệ Tuyệt Linh và
La Nhữ Cường. Cả hai ác chiến đến mức độ vong ngã rồi, họ không còn cố đến bản
thân mà chỉ quyết làm sao hạ được đối tượng thật nhanh, càng nhanh càng hay.
Còn lại một mặt trận khác, giữa Vô Tướng tam tăng và ba cao thủ thuộc hàng
Ngân ưng, tình huống cũng ác liệt vô cùng.
Xa xa Hà Tinh Huỳnh có phần nào thắng thế trước Thoa Đầu Sa Thường Đại Dần.
Riêng Tiểu Không hoà thượng thì chỉ một mình chấp Lam Diện Quỷ Phán Thiệu Đạt và
Chùy Đầu Sa Đỗ Lập, nhà sư thừa sức quay hai đối tượng như đùa với trẻ nít.
Thân Xương Ngọc, Đại Không và Hắc Nhai Tam Long cùng bước về phía đó, soát
qua các mặt trận. Vân Hà Tẩu Đoan Mộc Thụy cũng đã băng bó thương tích cho đồ đệ
xong, thấy bọn Thân Xương Ngọc bước đi cũng theo luôn.
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Triệu Hùng có sao không?
Đoan Mộc Thụy bình tĩnh đáp:
-Thương thế nặng, song không nguy đến tính mạng, bất quá hắn ngưng hoạt động
nửa năm là khôi phục lại công lực như cũ.
Đại Không hoà thượng toan đem cái thuyết sống tạm ra giảng giải, Thân Xương
Ngọc khoát tay:
- Cho ta xin luôn cái luận điệu của ngươi. Trước khi về với vĩnh cửu, an dưỡng
tinh thần, con người dù muốn dù không cũng phải thắm thía cái đau của cuộc sống
tạm. Nên làm cái gì thiết thực hơn giúp kẻ đau bớt đau.

Cả bọn cùng cười, nự cười biểu hiện cảm thông, cho nhau và cũng cho hoàn
cảnh, kiếp sống đã chọn. Nhìn qua cuộc đấu, Đại Không tặc lưỡi:
- Lệ Tuyệt Linh quả nhiên là một tay khá.
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Y có bằng ngươi không?
Đại Không mỉm cười:
- Hơn ta nhiều, ta chỉ có sức mạnh còn vOõ công thì không bằng y đâu.
Thân Xương Ngọc cũng cười:
- Ngươi biết phục thiện từ bao giờ thế?
Đại Không trừng mắt:
- Thế ngươi cho rằng ta ngông cuồng, tự cao tự đại à?
Thân Xương Ngọc cười mỉa:
- Kẻ xuất gia không nên giận dỗi.
Tất cả phá lên cười. Bỗng Đoan Mộc Thụy hỏi:
- Chú ý, sắp có việc phi thường ở nơi Lệ Tuyệt Linh kìa.Lúc đó Lệ Tuyệt Linh đã sử dụng đến tuyệt kỹ Lục Sát Đao Pháp. Chàng lần lượt
xuất phát những chiêu Phản Chiếu, Luân Hồi, Đầu Sanh, Lạc Trần, quay tơi bời La Nhữ
Cường.
Dù vậy, La Nhữ Cường không hổ là bảo chủ Ưng Bảo, chiếc thất khúc xà mâu của
y cũng linh động vô cùng. Cũng có phút giây y làm cho Lệ Tuyệt Linh phải bở vía vì
mâu pháp thần xuất quỷ hóa của y.
Lệ Tuyệt Linh đưa ra chiêu thứ năm, Tiêu hồn. Toàn thân đẫm ướt mồ hôi, La Nhữ
Cường biết là một chiêu tuyệt độc, muốn tránh nhưng không còn kịp lùi lại được nữa.
Bắt buộc, y phải hoành ngọn xà mâu với ý định gạt đầu đao ra ngoài.
Lệ Tuyệt Linh trịnh mũi đao xuống tránh ngọn xà mâu, lạng mình lướt tới, sát bên
địch thọc mũi đao qua, đồng thời tay tả quật ngược chiếc võ đao, nhắm ngọn mâu quét
mạnh. La Nhữ Cường rú lên một tiếng lớn, máu nơi bụng vọt ra, mũi đao Sanh Tử Kiều
chọc thủng một lỗ, trỗ ra sau lưng. Thanh thất khúc xà mâu bay đi, bắn về hứng Hà

Tinh Huỳnh. Lệ Tuyệt Linh thét gọi:
- Tiểu Như Ý …
Nhưng có Thân Xương Ngọc, Đại Không, Đoan Mộc Thụy các người lướt tới, cùng
ngăn đón.
Trong khi đó, Hà Tinh Huỳnh lùi lại, bọn Thân Xương Ngọc khỏi phải xuất thủ,
xà mâu lệch cái đích, rớt xuống. Không may cho Thường Đại Dần tiến theo Hà Tinh
Huỳnh, vô hình trung hứng ngọn xà mâu, đâm vào yết hầu. Chẳng chậm trễ, Hà Tinh
Huỳnh vung tay, ba mũi thanh đồng như ý vút đi, vẽ thành ba vệt sáng xanh bắn tới La
Nhữ Cường. Đã bị thương nơi bụng, máu ra nhiều, y không còn chịu được nổi, ngã
xuống, như ý bay qua trúng phải hai cao thủ trong hàng Thiết Ưng.
La Nhữ Cường bị hạ rồi, số còn lại như rắn không đầu, bọn Thân Xương Ngọc
phản công thu dọn dễ dàng. Thân Xương Ngọc nhìn qua Lệ Tuyệt Linh, thấy có dấu
máu, hỏi dồn:
- Đệ thọ thương ư?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Chỉ là vết thương ngoài da.
Thân Xương Ngọc nghiến răng:
- La Nhữ Cường quả nhiên là lợi hại.
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Bây giờ đệ mới thức ngộ một việc.
Thân Xương Ngọc cau mày:- Việc gì thế?
Lệ Tuyệt Linh buông gọn:
- Khi một kẻ liều, có sức mạnh đánh trăm ngàn người.
Thân Xương Ngọc trầm ngâm một lúc lâu. Trong tâm y kiểm soát lại mọi diễn
biến tiến tại cục trường như mỗi lần có cuộc ác đấu để rút tỉa kinh nghiệm, tự sai sửa,
ngoài ra còn chỉ điểm cho đồng bọn những chỗ sơ suất tai hại. Y nghĩ, bọn La Nhữ
Cường quả đáng sợ, nếu bọn y không dự liệu trước, thì chắc chắn y và Lệ Tuyệt Linh
khó thoát nổi thủ đoạn của bọn Ưng Bảo rồi. Và cái ơn mách tin của

đáng ghi nhận lắm.
Tổng kết tình hình, song phương đều có thương vong, nhưng phe La Nhữ Cường
thảm bại nặng nề. Trong khi mỗi người nhìn thảm cảnh cuộc chiến, theo đuổi niềm suy
tư riêng biệt, bất thình lình Đỗ Lập đứng lên. Ai cũng tưởng bọn La Nhữ Cường đều
chết hết thì Đỗ Lập còn sống sót, hắn đứng lên máu me bụi cát đầy mình, hắn thở hổn
hển vì quá gắng gượng chập choạng đôi chân tiến về phía Thân Xương Ngọc.
Mọi người giật mình. Đại Không hoà thượng nhào tới, Đoan Mộc Thụy lướt theo.
Lệ Tuyệt Linh chụp tay vào đốc đao, song nghĩ sao chẳng rõ lại buông tay xuống. Có lẽ
chàng cho rằng trong tình trạng đó, Đỗ Lập chẳng làm gì được, bất quá hắn bước đi vài
bước, tất phải ngã xuống nên chẳng cần phải ra tay ngăn chặn.
Thân Xương Ngọc điểm một nụ cười, khoát nhẹ tay, chiếc búa bay ra, quét ngang
ngực Đỗ Lập, rọc một đường vừa sâu vừa dài. Số lượng máu còn lại trong người hắn bật
tuông ra, hắn tắt thở, đi theo đồng bọn về bên kia thế giới.
Thân Xương Ngọc bình tĩnh thu hồi chiếc búa, thốt:
- Đệ lại bỏ qua một việc đáng lẽ phải làm nữa rồi đó.
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Bỗng nhiên đệ nhớ đến những lời của Hoàng cô nương, nhớ đến cuộc đánh cá
giữa đệ và nàng.
Thân Xương Ngọc cười hì hì:
- Phần ta, ta cứ theo quy cũ mà hành động, nhổ cỏ không dứt rễ sang năm có
phát sanh, ta không muốn di dưỡng niềm phiền phức sau này cho địch có dịp báo
phục.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Lão ca nói phải.
Thân Xương Ngọc gằn giọng:- Ta khuyên đệ từ bi là tánh tốt song nên dùng đúng người đúng chỗ, đệ nghĩ xem

với cục diện này, nếu địch sống sót thì trong tương lai chúng ta sẽ vất vả như thế nào.
Lệ Tuyệt Linh hơi bực:
- Chẳng hiểu sao đệ lại sanh ra do dự …
Thân Xương Ngọc không nói gì nữa.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 53
Đường tơ sống chết

Đại Không hoà thượng thở ồ ồ, bước tới gọi:
- Lão Thân, sao ngươi không để của nợ đó cho ta xử trí, lại mất đi cho ta
một dịp làm công đức nữa rồi.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Xin lỗi, xin lỗi, lầu sau ta sẽ nhường cho. Chẳng qua ta nóng lòng báo thù cho đồ
đệ ngươi thôi.
Đại Không cười vang. Tiếng cười che đậy nỗi đau bốc mạnh qua sự nhắc nhở của
Thân Xương Ngọc. Nhà sư mất một đồ đệ thân yêu trong cuộc chiến này, Vô Tha tiểu
hoà thượng đã về cõi phật. Đương nhiên Thân Xương Ngọc cũng hiểu rõ tâm tình của
Đại Không, cái vẻ bình tĩnh của hoà thượng Đại Không miễn cưỡng trông thấy, bất quá
lão ta công khai thừa nhận vậy thôi.
Rồi lão đáp:
-Vô Tha có phúc khí hơn ta, sớm chứng quả niết bàn về bên chân Phật.
Thân Xương Ngọc thở dài:
- Thật là lỗi do ta đã vô tình chạm đến niềm đau của ngươi…
Đại Không trừng mắt:
- Ngươi nói cái chi thế? Viên tịch quy chân là cứu cánh của kẻ xuất gia, con
đường giải thoát càng ngắn là càng chứng tỏ oan nghiệt trần gian không sâu dày.
Người tu đạo không vì chuyện ở đi mà thắc mắc, ta mừng cho đồ đệ

chứ sao lại đau
lòng?
Lệ Tuyệt Linh chen vào:
- Kẻ có tội chính là ta, bởi vì mọi việc đã xảy ra đều do ta tạo cái nguyên nhân.
Đại Không chen vào:
- Các ngươi nói năng nghe nặng mùi trần tục thái quá. Tuy vậy ta không trách ai
cả, bởi có trách cũng chẳng ích gì. Ta chấp nhận đến đây, là do ý muốn của ta, hậu
quả như thế nào ta sẵn sàng chấp nhận, đừng kẻ nào giành cái lỗi về mình.
Thân Xương Ngọc nắm chéo áo Lệ Tuyệt Linh giật nhẹ, bảo:
- Được rồi, ý kiến của ngươi sẽ được tôn trọng.
Đoan Mộc Thụy từ xa xa quay đầu, gọi vọng lại:
- Minh chủ, thuộc hạ đã gịt xong thuốc cho Hà cô nương.
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Thương thế có đáng ngại lắm không?
Đoan Mộc Thụy đáp:
- Vết thương khá sâu, song không trí mạng, máu ra nhiều, nàng ngất xỉu một lúc.
La Nhữ Cường rất hận nàng, nên hạ thủ quá mạnh, cũng may không trúng chỗ nhược.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- La Nhữ Cường hận nàng kể ra cũng hợp lý.
Đến lúc đó Đoan Mộc Thụy mới tỉnh ngộ:
- Thế ra chính là Hà cô nương đã mách tin với Minh chủ về cuộc tập kích này à?
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Không sai, Hà cô nương phá hoại cả cơ mưu của chúng, do đó chúng mới chuốc
lấy cái thảm bại ngày hôm nay. Nếu không có nàng, thi chẳng biết số phần nào dành
cho ta và Lệ lão đệ sau cuộc chiến này.
Đại Không hoà thượng thốt:
- Chắc là Ưng Bảo phải giải tán.
Thân Xương Ngọc đáp:
- Rất có thể là như vậy, La Nhữ Cường có dưới tay ba cấp thuộc hạ: Kim Ưng,
Ngân Ưng, và Thiết Ưng gồm hơn hai mươi cao thủ, hôm nay mười

hai người chết, trước
kia Lệ lão đệ cũng đã sát hại một vài người gì đó. Lực lượng còn lại không đủ gây thinh
thế đáng kể, khó mà chi trì Ưng Bảo nổi trong một thế đứng kiêu hùng giữa giang hồ.
Do đó…
Đại Không gằn giọng:
- Ta hy vọng bọn còn lại sẽ kéo tàn binh đến tìm bọn ta báo cừu, lúc đó ta sẽ có
dịp làm thêm công đức.
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Chúng không dám ngông cuồng như vậy đâu. Trừ khi chúng muốn hội nhau tất
cả dưới Diêm La Đài. Lo mà ẩn mình không xong, khi nào lại dám gây sự.
Đại Không hừ một tiếng:
- Thế là cây ngã tàng mất, bầy khỉ tản mác luôn.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Bắt buộc phải thế, chúng không còn cách nào khác hơn.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng cất tiếng:- La Nhữ Cường còn táng mạng, nói chi bọn tôm tép sống thừa. Chúng sẽ lủi như
dế vào hang.
Rồi chàng tiếp luôn:
- Ta dám chắc khi biết tin này chúng sẽ trốn nấp sợ bọn ta kéo đến trảm thảo trừ
căn.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Ưng Bảo do La Nhữ Cường thiết lập, hắn chết rồi thì tổ chức giải tán ngay, chứ
đâu phải là môn phái gì mà cần duy trì.
Đoan Mộc Thụy chép miệng:
- La Nhữ Cường là tay đại hào trong giới lục lâm sáu tỉnh miền Bắc, sáng tạo nên
cơ đồ cũng chẳng phải là không vất vả, ngờ đâu có cái kết cuộc thảm khốc cho hắn
như thế này. Thì ra con người ai ai cũng chạy theo công danh, song có mấy ai tận
tường cái thành quả của mình.
Đại Không trừng mắt:
- Ngươi tiếc thương cho hắn hở lão Đoan?

Đoan Mộc Thụy lắc đầu:
- Nào phải vậy đâu, ta chỉ luận trò đời thôi.
Thân Xương Ngọc bảo:
- Ngươi chỉ huy thu dọn chiến trường đi. Chúng ta còn lên đường chứ.
Lệ Tuyệt Linh vụt thốt:
- Còn Hoàng cô nương thì sao, đệ phải quay lại đón nàng.
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Đại ca đã nhờ Đoan Mộc Thụy sai phái người đến Ngọc Thúy Sơn tiếp đón nàng
và đưa nàng về Trung Điền Sơn rồi. Lão đệ không cần phải quan tâm.
Công cuộc thu dọn chiến trường không đòi hỏi lắm thời gian, Đoan Mộc Thụy và
Tam Long lo một phía, phần Đại Không hoà thượng thì chiếu cố mấy tên đệ tử.
Lệ Tuyệt Linh bước về phiá Hà Tinh Huỳnh. Nàng nằm dưới tàng cây, mặt trắng
nhợt nhạt, máu me khắp người, tóc bay tán loạn, y phục rách nát làn da hiện ra, chỗ
tím bầm, chỗ sưng lên. Trông nàng yếu đuối quá.
Lệ Tuyệt Linh ngồi xuống cạnh nàng hỏi:
- Cô nương có chịu nổi chăng?
Hà Tinh Huỳnh cười nhẹ, cất giọng khàn khàn:
- Đỡ nhiều lắm rồi, khi cái tâm được an thì có đau đớn nào mà không chịu nổi?Thân Xương Ngọc lúc đó cũng đến gần:
- Tại hạ hết sức cảm kích…
Hà Tinh Huỳnh khẽ ho mấy tiếng:
- Lại khách sáo nữa rồi …
Lệ Tuyệt Linh tiếp nối:
- Thật lỗi quá, bọn tại hạ không bảo vệ được cô nương.
Hà Tinh Huỳnh khẳng khái:
- Tôi cũng phải làm một cái gì với các vị chứ. Chẳng lẽ đứng yên để cho các vị
phải phân tâm lo lắng ư? Thực ra tôi nhận thấy mình còn kém cỏi, địch lợi hại quá,
lắm lúc tôi đứng tim vì chúng.
Lệ Tuyệt Linh nói thêm mấy câu nhận tội không chu toàn nàng nổi, để nàng phải
thọ thương. Tuy nhiên chính chàng cũng thọ thương cũng vất vả thì

còn chu toàn nàng
thế nào được? Hà Tinh Huỳnh tìm lời trấn an chàng, cho chàng hết thắc mắc.
Cả ba có đồng cảm nghĩ như nhau là La Nhữ Cường quả thật lợi hại. Nếu hôm
nay không nhờ đông người bọn họ chưa chắc đã trừ diệt được cánh Ưng Bảo.
Phá tan bầu không khí thâm trầm, Lệ Tuyệt Linh bật cười thốt:
- Hiện tại thì chẳng còn gì lo ngại nữa, La Nhữ Cường có muốn làm gì cũng phải
mất nhiều thời gian chờ chúng ta xuống diêm đài, hội ngộ với hắn. Một năm, hai năm,
trăm năm cũng chưa biết chừng, vì chúng ta còn sống lâu mà.
Hà Tinh Huỳnh chép miệng:
- Với vết thương này, tôi sẽ làm phiền lụy cho các vị không ít, bình sanh chưa lần
nào tôi sợ hãi bằng lần này.
Lệ Tuyệt Linh khoát tay:
- Cô nương đừng nghĩ ngợi xa xôi, tại hạ bảo đảm từ nay cô nương sẽ được như ý
luôn luôn. Vĩnh viễn là như vậy.
Hà Tinh Huỳnh mỉm cười. Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc cũng cười, ba nụ
cười thật là thoải mái. Thân Xương Ngọc đề nghị:
- Cô nương về Trung Điền Sơn với bọn này nhé.
Hà Tinh Huỳnh trầm ngâm một lúc:
- Về đó … Tôi sẽ làm gì giúp ích cho các vị đây?
Thân Xương Ngọc thốt:
- Khoan hãy nói đến vấn đề dó, chỉ biết là trước hết cô nương cần dưỡng thương
một thời gian…Hà Tinh Huỳnh từ chối:
- Làm phiền các vị thêm nữa tôi áy náy quá, thôi đi, các vị hãy để tôi tự tìm một
nơi dưỡng thương cũng đủ rồi.
Thân Xương Ngọc nghiêm giọng:
- Cô nương không nên nói vậy. Giữa chúng ta không còn những thắc mắc nhỏ
nhen nữa. Nên xem nhau như bạn bè thân thuộc và đặt vấn đề với trọn vẹn chân
thành. Từ nay mọi việc cần như không còn riêng rẻ một ai nữa…Vả

lại cô nương đừng
để cho bọn này phải mang tiếng vong ân bội nghĩa.
Hà Tinh Huỳnh do dự:
- Thế thì phiền cho hai vị quá …
Thân Xương Ngọc kiên quyết:
- Xin cô nương đừng xem trọng tiểu tiết …
Lệ Tuyệt Linh chen vào:
- Lão ca nói đúng đó, xin cô nương y theo lời.
Hà Tinh Huỳnh thấy cả hai thành thật chiếu cố đến nàng, hết sức cảm kích, lệ
xúc động tuôn rơi ràn rụa trên mắt, nàng thấp giọng thốt:
- Thật tôi .. chẳng biết nói sao …
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Vậy là Hà cô nương chấp nhận rồi đó, đừng lo sẽ có dịp cô nương giúp lại bọn
này, và niềm thắc mắc trong lòng cô nương sẽ được giải tỏa.
Đoan Mộc Thụy bước tới hỏi:
- Bây giờ cô nương nghe trong mình thấy như thế nào?
Y thấy Hà Tinh Huỳnh rướm lệ, tưởng đâu thương thế hành hạ, nàng chịu đau
không thấu nên khóc. Lệ Tuyệt Linh mỉm cười đáp thay:
- Hà cô nương đã đỡ nhiều rồi, các hạ khỏi phải lo lắng.
Thân Xương Ngọc đứng lên, hỏi Đoan Mộc Thụy:
- Tất cả đã xong hết chưa?

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 54
Vương vấn mộng hồn

Đoan Mộc Thụy gật đầu:
- Dạ đã xong hết rồi.
Thân Xương Ngọc lại hỏi:
- Có ai bị thương nặng đến độ ngại đường dài không?
Đoan Mộc Thụy đáp:
- Triệu Hùng tương đối nặng hơn hết. Tả Thế Quang thì xây sát phần nào thôi, Vô
Phi Tăng rách lưng, Tiểu Không hoà thượng tét mặt. Đại Không hòa thượng đứt thịt vai,

xương không bị phạm, Thạch Huy nhẹ hơn mọi người, kể về thương tích chỉ có Hà cô
nương đây là đáng ngại cho đường dài.
Tặc lưỡi y tiếp luôn:
- Và còn thương thế của Lệ huynh đệ nữa, cả hai cần được chăm sóc lại trước khi
lên đường.
Thân Xương Ngọc buông gọn:
- Bắt tay vào việc đi.
Đoan Mộc Thụy làm liền, khởi đầu gịt thuốc cho Lệ Tuyệt Linh trước. Vừa gịt
thuốc y vừa thốt:
- Một cái thắng đắt giá quá, đáng hận nhất là cái chết của Vô Tha Tăng…
Thân Xương Ngọc khoát tay:
- Đừng đề cập đến việc đó nữa, Đại Không nghe được lại đau lòng.
Đoạn y hỏi tiếp:
- Chôn xác chết rồi chứ?
Đoan Mộc Thụy đáp:
- Xác đối phương thì được mai táng phía sau rừng, trong một cái huyệt chung, còn
xác Vô Tha thì Đại Không muốn mang về chùa.
Thân Xương Ngọc dặn:
- Về đến nơi ngươi nhớ sai người đến Ngọc Thúy Sơn rước Hoàng cô nương đưa
thẳng lên Trung Điền Sơn.
Đoan Mộc Thụy gật đầu:
- Minh chủ yên tâm, thuộc hạ không quên đâu.
Kiểm điểm lại mọi việc, họ lên đường. Thân Xương Ngọc, Lệ Tuyệt Linh, Hắc
Nhai Tam Long hộ tống Hà Tinh Huỳnh đi trước, làm tiền đội. Bọn Đoan Mộc Thụy rẽ
về hướng Ngư Ông Hạp còn Đại Không hoà thượng dẫn sư đệ và hai tiểu đồ về Ngũ Đế
Miếu.
Cục trường vắng lặng trở lại, nhưng tử khí còn nặng đọng với mùi máu tanh chưa
được gió cuốn đi.
Chu viên Trung Điền Sơn rất rộng lớn, ngọn chồng ngọn tiếp nối chập chùng.

Đường đi cực kỳ hiểm trở, lắm lúc vượt đồi cao, thường khi xuống trũng sâu, đá chởm
chởm cây um tùm, che khuất các nẻo mòn. Trong khu có tòa Đại Thánh sảnh, một tòa
núi đầu bằng, chung quanh có ba ngọn cao và nhọn bao bọc nơi đó tùng xanh mọc
thành rừng, vừa kín đáo vừa thanh tịnh.
Tổng đàn minh hội Trung Điền Sơn ở tại đại thánh sảnh kiến thiết mường tượng
các trang trại của cường hào. Trang trại có cái tên là Thiết Đảm Vu, gồm một toà nhà
lớn tại Trung tâm, nơi phát xuất mọi hiệu lệnh mà cũng là nơi hộp họp của bảy mươi
hai tiểu bang đặt dưới quyền điều khiển của minh chủ Thân Xương Ngọc. Tổng đàn có
cái tên là Vô Thượng Đường.
Ở đó không lâu, Lệ Tuyệt Linh đã khôi phục công lực, vết thương nơi ngực đã
lành, người chàng đẩy đà thêm ra, tinh thần sảng khoái tâm trí trong sáng hơn nhiều.
Nhất là sau ngày Hoàng Quân Nhã đồng ở tại Vô Thượng Đường phía hậu. Cả hai có
phòng đối chiếu nhau, mở cửa là gặp mặt nhau ngay, chính Thân Xương Ngọc an bày
như vậy. Hoàng Quân Nhã không phản đối, mà Lệ Tuyệt Linh cũng đành vậy, chẳng
biết làm sao hơn.
Tuy nhiên ngoài mặt chàng không tỏ lộ một cảm nghĩ nào, bên trong thì một
niềm vui phát sanh, chàng không biết tại sao mà có niềm vui thích đó. Dần dần chàng
cảm thấy sự tiếp cận với Hoàng Quân Nhã như cần thiết, ngày nào không gặp nàng
không nói với nàng vài câu thì ngày đó như thiếu thốn cho chàng một cái gì đó.
Gặp nhau, chẳng biết nói gì với nhau, xa nhau rồi chàng sanh bâng khuâng, rồi
bồn chồn chờ gặp lại. Chàng mấy lượt tìm cách lãng quên nàng song mấy lượt chàng
đành thất bại, càng cố quên, càng lo nghĩ về nàng.

Chàng yêu rồi chăng?
Chàng chưa tin thực sự là đã yêu nàng, nhưng cảm thấy con tim mỗi ngày một
hướng về nàng hơn, và đã đến lúc khó mà chuyển hướng nó.
Yêu.Thoạt đầu chàng tự cười lấy mình, cho rằng gót chân anh hùng đâu vướng bận cái
thứ phiền lụy đó. Chàng là một đại đạo độc hành kia mà, thì cái việc lập gia đình
không thể là một vấn đề được. Nhưng chàng nhận thấy giữa chàng và nàng có cái gì
nghiêm chỉnh phát sanh, sự thân mật đã vượt hẳn phạm vi tình bạn rồi. Và tình thế bắt
đầu quan trọng, không còn là một trò đùa nữa. Chàng cố vươn mình ngoi lên khỏi cái
đắm chìm trong mông lung, vơ vẩn cố ngoi lên lại càng chìm sâu hơn.
Biết làm thế nào bây giờ? Trong khi đó Thân Xương Ngọc ngấm ngầm tiếp trợ,
gián tiếp khuyến khích tạo dịp cho tình cảm của chàng càng lúc càng củng cố hơn. Y
đã bước qua đoạn cầu tình ái, kinh nghiệm tâm lý có thừa, dĩ nhiên y thấy rõ cái ngại
ngùng của kẻ sắp cất thân lên cầu, một thứ ngại ngùng đáng yêu. Có lẽ tán đồng ý
niệm của Lệ Tuyệt Linh nên Thân Xương Ngọc không bỏ lỡ dịp thuận tiện đưa tay ra
cho chàng vịn, mạnh dạn bước lên cầu, đà phá cái sự ngại ngùng dè dặt lúc ban đầu.
Bây giờ thì chàng có một ấn tượng rõ rệt rồi. Chàng yêu!
Hôm đó…
Vào giờ ngọ, dùng bữa xong rồi, Lệ Tuyệt Linh bước ra ngoài, chàng có thói quen
bách bộ một lúc quanh quẩn, thói quen trước kia thì không có bởi chàng không dừng
chân tại một trúsở nào lâu qua một ngày đêm. Bây giờ về Trung Điền Sơn với Thân
Xương Ngọc dừng gót giang hồ tạm đình hơn một tháng qua rồi, ngày ngày nhàn rỗi tập
quán phát sinh, dù muốn bỏ, vị tất trong nhất thời bỏ nỗi.
Vào khu rừng, chàng cảm thấy khoan khoái vô cùng dưới tàng cây

mát mẻ. Nơi
đó Thân Xương Ngọc có cho thuộc hạ an bày bàn đá, ghế đá để những lúc thưa nhàn,
có chỗ ngồi suy gẫm viễn vông. Vào lúc đó chàng gặp Thân Xương Ngọc, Hà Tinh
Huỳnh và Hoàng Quân Nhã, họ cũng như chàng tản bộ cho khỏe người.
Thấy chàng từ xa, Hà Tinh Huỳnh cười khanh khách vẫy tay gọi:
- Lệ gia có hẹn với Hoàng muội hay sao chứ. Cả hai cùng đến đây như thế này,
chắc không phải là ngẫu nhiên đâu ha?
Lệ Tuyệt Linh làm ra vẻ tự nhiên đáp:
- Thế ra Hà cô nương không nhận ra tại hạ quen tánh tản bộ vào buổi trưa từ lúc
đến Trung Điền Sơn này à?
Hà Tinh Huỳnh chớp mắt:
- Thói quen đó cũng lạ thật, hướng nào không đi mà Lệ gia lại đi về hướng này,
Trung Điền Sơn sao mà hẹp phạm vi thế.
Lệ Tuyệt Linh bật cười ha hả:- Bây giờ tại hạ không nói gì đâu, đợi đến lúc Hà cô nương lấy chồng rồi tại hạ sẽ
hỏi cái tội ngày hôm nay.
Hà Tinh Huỳnh xí một tiếng:
- Lại bắt quàng để tránh chuyện của chính mình đấy hả.
Thân Xương Ngọc nhìn Lệ Tuyệt Linh một lúc thốt:
- Này lão đệ, hôm nay khí sắc của lão đệ tươi cả, người ta nói lòng có việc vui thì
mặt mày sáng rỡ.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Việc gì mà gọi vui? Việc Hắc Lâu sắp khai trương tử chiến phải không? Phiền
phức mới đúng hơn đó chứ.
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Dù còn phiền phức cũng còn lâu.
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Lâu mà vẫn đến, thì cũng phiền phức như thường.
Thân Xương Ngọc chuyển hướng câu chuyện:
- Không khí ở đây tốt quá, thường thường tản bộ như vầy rất bổ ích cho thân thể
đó. Bọn ta ngồi đây khá lâu rồi, vừa định gọi đệ thì đệ đến nơi.

Hà Tinh Huỳnh cười nhẹ:
- Mình ngồi cũng lâu rồi, Lệ gia mới đế vậy mình nên nhường chỗ cho Lệ gia. Ta
hãy trở vào nhà thôi.
Lệ Tuyệt Linh so vai:
- Cái vị muốn vào thì cứ vào, tại hạ còn định đi quanh quẩn một lúc nữa.
Hà Tinh Huỳnh nheo mắt:
- Không sợ tịch mịch sao?
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Thì cô nương ở lại đây với tại hạ.
Hà Tinh Huỳnh cười hắc hắc:
- Có chắc gì thực sự Lệ gia muốn tôi ở lại đây với Lệ gia chăng? Tôi tưởng phải là
người nào khác đó chứ?
Thân Xương Ngọc khoát tay:
- Nói dài dòng mãi, Hoàng cô nương cứ ở lại đi.
Hà Tinh Huỳnh vỗ tay:- Thân gia hay quá, nói trúng tim đen của người ta. Người đây là tôi hay là ai
cũng được. Tôi nói năng không khéo lắm, sẽ chẳng vừa tai đâu, Lệ gia cần có người cất
tiếng như điệu nhạc ru mới được.
Lệ Tuyệt Linh thoáng bối rối:
- Từ sau ngày thọ thương đến giờ, cô nương dường như loạn óc thì phải, hay là có
những ý nghĩ vu vơ nói năng quàng xiên quá cỡ.
Hà Tinh Huỳnh cười tít:
- Lệ gia nói như thế chứ bên trong hẳn là nhìn nhận tôi có ý rất tốt.
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Cái đó thì… tại hạ cần suy nghĩ lại xem…
Thân Xương Ngọc chen vào:
- Hà cô nương, mình phải đi thôi, để cho Hoàng cô nương ở đây tiếp chuyện với
lão đệ.
Hà Tinh Huỳnh gật đầu:
- Phải đó, dù mình không đi, Lệ gia cũng đuổi đi thôi.
Hoàng Quân Nhã thẹn ngay từ lúc đầu, bây giờ mới cất tiếng:
- Lệ đại hiệp .. đại hiệp muốn đi dạo quanh một vòng ư?
Vỗ tay lên vai Hoàng Quân Nhã Hà Tinh Huỳnh đáp:
- Muội hỏi vậy là thừa, vả lại còn buộc khó Lệ gia nữa nhé, khi nào

Lệ gia dám
chấp nhận?
Lệ Tuyệt Linh do dự một chút:
- Chúng ta ngồi tận đây đàm đạo.
Hoàng Quân Nhã cúi đầu:
- Cũng được.
Thân Xương Ngọc thốt:
- Đệ hãy ở đây chơi, ta cùng Hà cô nương về trước nhé.
Y cùng Hà Tinh Huỳnh bước đi ngay, đi được mấy bước, Hà Tinh Huỳnh quay
đầu lại, mắt chớp chớp điểm nhẹ một nụ cười gọi:
- Hai người cứ tự nhiên đàm đạo.
Lệ Tuyệt Linh trừng mắt nhìn Hà Tinh Huỳnh, song lại điểm một nụ cười nơi khóe
miệng, đoạn chàng cùng Hoàng Quân Nhã chọn ghế ngồi xuống. Cả hai im lặng một
lúc lâu. Sau cùng Lệ Tuyệt Linh cất tiếng trước:
- Sao cô nương không nói chi cả?Hoàng Quân Nhã thoáng đỏ mặt:
- Thiếp chẳng biết nói chi bây giờ?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Từ ngày đến đây, chừng như cô nương cẩn thận hơn, ít nói năng hơn trước.
Hoàng Quân Nhã thấp giọng:
- Vậy à?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Dọc đường cô nương là bạn đồng hành vui tánh, luôn luôn gây hứng thú cho cả
đoàn. Nhưngvề đây cô nương dè dặt thấy rõ.
Hoàng Quân Nhã ấp úng:
- Thiếp … thiếp …
Lệ Tuyệt Linh chận lời:
- Về đây mấy hôm rồi cô nương đã quen chưa?
Hoàng Quân Nhã đáp:
- Dù không muốn quen cũng phải tập cho quen, có điều nếp sống ở đây xa hoa
quá độ, thiếp cảm thấy yên ổn hơn.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Chừng như cô nương còn có vẻ lo âu?
Hoàng Quân Nhã gật đầu:
- Hiện tại thì có các vị đại hiệp chu toàn. Song trong tương lai thì

thiếp sẽ ra sao?
Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Cô nương có thể ở lại đây suốt đời, tương lai hay hiện tại vẫn luôn luôn có người
chiếu cố đến cô nương mà.
Hoàng Quân Nhã lắc đầu:
- Thực tế không đơn giản như con người tưởng đâu.
Lệ Tuyệt Linh trầm ngâm một lúc:
- Cô nương có ý kiến chi chăng?
Hoàng Quân Nhã lại lắc đầu:
- Bởi chưa có chủ kiến nên thiếp càng hoang mang.
Lệ Tuyệt Linh mơ màng chẳng nói năng gì cả. Một lúc sau nàng hỏi:
- Sao đại hiệp không nói gì?
Lệ Tuyệt Linh đáp:- Tại hạ đang nghĩ về niềm thắc mắc của cô nương. Cô nương lo ngại trong tương
lai không có chỗ nương nhờ …
Đến lượt Hoàng Quân Nhã mơ màng, không nói gì nữa. Họ trầm lặng một lúc
lâu. Để thay đổi đầu đề câu chuyện. Hoàng Quân Nhã nhắc lại mối thù của Hắc Lâu
đối với Lệ Tuyệt Linh và khuyên chàng nên thận trọng bớt xuống núi, sợ gặp chúng bất
ngờ. Lệ Tuyệt Linh gật đầu mỉm cười.
Cả hai lại trầm ngâm mỗi người theo đuổi một ý niệm thầm kín của riêng mình.
Chừng như họ có chung một ý niệm, song họ không thổ lộ cho nhau biết. Họ chỉ quanh
quẩn bên ngoài ý niệm đó, lâu lắm rồi chưa một ai dám đề cập đến. Cuối cùng Lệ
Tuyệt Linh đánh bạo thốt:
- Hoàng cô nương …
Buông được ba tiếng, chàng nín lặng, bỏ dở đoạn sau mà cũng chính là đoạn
chính. Hoàng Quân Nhã chớp mắt chờ nghe. Mấy phút sau, Lệ Tuyệt Linh chưa nói gì
kế tiếp. Nàng hỏi:
- Việc chi thế thưa đại hiệp?
Lệ Tuyệt Linh chỉnh nghiêm sắc mặt:
- Tại hạ cảm thấy mình cô độc quá, đã đến lúc cần có một đoạn đường...

Hoàng Quân Nhã lại chớp mắt nhanh hơn:
- Bằng hữu, chẳng lẽ Thân tráng sĩ đó chẳng phải là bằng hữu của người sao?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Không, ý tại hạ muốn nói là người hồng nhan tri kỷ …
Hoàng Quân Nhã mỉm cười:
- Thiếp thấy Hà thơ thơ cũng là người bạn tốt, có thể là một người bạn tâm giao
của tráng sĩ lắm đó, cần gì tráng sĩ còn phải tìm đâu xa?
Lệ Tuyệt Linh lại lắc đầu:
- Cô nương hiểu sai ý của tại hạ rồi. Người bạn của tại hạ muốn có là người có
thể san sẻ những điều tâm sự, không cần thiết phải trong phạm vi giang hồ …
Hoàng Quân Nhã à một tiếng:
- Nghĩa là …
Lệ Tuyệt Linh ngưng thở buông nhanh:
- Tại hạ muốn lập gia đình.
Rồi chàng tiếp một hơi:- Sống mãi cái kiếp bình bồng phiêu bạt, rày đây mai đó, tại hạ nhận ra lắm lúc
tâm tư rất mông lưng trong khoảng trống không của kiếp đời dài dằng dặc… Dù sao tại
hạ cũng chưa già, mà tại hạ bôn ba suốt thời kỳ thanh thiếu, gót giang hồ bắt đầu chồn
gối mỏi chân thì lòng lạnh, bởi lạnh nên phải tìm một cái gì sưởi ấm lòng. Cái đó là
khung cảnh của một gia đình.
Dừng lại một chút chàng tiếp luôn:
- Nói gần nói xa không qua nói thật, từ ngày tại hạ gặp cô nương đến nay, một
niềm xúc động phát sanh trong tâm tư, niềm xúc động lớn dần, lớn dần và tại hạ thấy
cái chí giang hồ bắt đầu chuyển hướng, bởi chẳng phải chỉ những kẻ cô độc mới hành
hiệp tác nghĩa được. Người có gia đình vẫn làm việc hữu ích cho đồng loại như thường.
Biết điều hành sinh hoạt thì gia đình không còn là một vướng bận của gót anh hùng
nữa.
Tim đập mạnh, Hoàng Quân Nhã hơi rung rung giọng:

- Đại hiệp đã chọn nơi nào chưa?
Lệ Tuyệt Linh nhìn vào mắt nàng:
- Rồi
Hoàng Quân Nhã cúi đầu:
- Ai có diễm phúc đó hở đại hiệp?
Lệ Tuyệt Linh đáp nhanh:
- Người đó đang ngồi trước mặt tại hạ.
Hoàng Quân Nhã kêu lên:
- Thiếp ư? Một kẻ không nhà, một kẻ đơn côi, lại chẳng biết mảy may võ công,
thiếp thiếu hẳn tư cách …
Lệ Tuyệt Linh gằn giọng:
- Cô nương không thiếu tư cách đâu. Tại hạ cũng không nhà, tại hạ cũng đơn côi,
còn võ công thì đâu phải là điều quan trọng? Ai cho rằng khách giang hồ thì phải phối
hợp với khách giang hồ?
Hoàng Quân Nhã run người, rồi lệ từ từ lăn dài xuống đôi má. Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Cô nương chấp thuận?
Hoàng Quân Nhã thốt qua xúc cảm:
- Đại hiệp mang đến cho thiếp một hạnh phúc lớn lao quá. Thiếp chỉ sợ mình
không đáng hưởng.
Lệ Tuyệt Linh vụt cầm tay nàng bóp mạnh:- Nàng đã ban cho ta một diễm phúc phi thường. Cám ơn muội!
Hoàng Quân Nhã để yên bàn tay trong tay chàng.
Họ không cần nói với nhau nhiều hơn nữa. Khi xúc động dịu lại, họ bàn đến
tương lai, chọn địa phương xây tổ uyên ương. Điều vướng vấp còn lại, là mối thù của
Hắc Lâu. Họ định sau khi kết thúc mối thù đó, thì cử hành hôn lễ ngay tại Trung Điền
Sơn này, rồi sau sẽ tìm nơi sinh cơ lập nghiệp. Nhưng họ quên ngoài Hắc Lâu ra còn có
Quỷ Diện Bang, Thập Toàn phái …
Và họ không phải chờ lâu, bởi trong lúc đó, hai bóng người xuất hiện trước mặt
họ cách xa mười trượng. Hai bóng vận áo trắng, từ sau một mô đá bước ra, lẳng lặng

nhìn chàng. Hoàng Quân Nhã run sợ hỏi Lệ Tuyệt Linh:
-Huynh nhận ra họ chăng?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Nhâïn ra được một tên. Tên đứng sau là phó bang chủ Quỷ Diện Bang tên là
Cốc Thuần, còn người đứng trước chắc là bang chủ Nhiếp Hồn Vương Diêm Đề.
Chàng trấn an Hoàng Quân Nhã:
- Muội không phải lo sợ, ngu huynh thừa sức thu thập bọn này!
Hoàng Quân Nhã thốt:
- Đừng giết chúng nhé.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ngu huynh nhớ rồi, huynh còn phải trả món nợ thua cuộc cá vừa qua với muội.
Chàng để Hoàng Quân Nhã ngồi lại đó từ từ bước về phía địch. Đoạn, chàng
nhìn họ buông gọn:
- Các ngươi muốn gì, nói đi.
Diêm Đề lên tiếng:
- Ta là Diêm Đề.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Ngươi nên biết cái tên đó chẳng gây xúc động gì cho ta cả.
Diêm Đề cười ha hả:
- Chết đến nơi mà còn ngang ngạnh.
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Trong giới của chúng ta võ khí thay cho ngôn ngữ. Muốn gì cứ nói ngay đi, lành
thì không đến, đến thì không lành, đã đến rồi thì đừng làm mất thì giờ của nhau.
Nhiếp hồn Vương Diêm Đề cười lớn:- Tự nhiên rồi, nhưng ta cho ngươi biết, phàm đánh địch là đánh vào chỗ nhược
cho nên mục tiêu chánh của ta hôm nay chính là vị cô nương kia, thu thập nàng rồi ta
sẽ thanh toán ngươi sau.
Y quay nhìn Cốc Thuần, như ngầm bảo là trong khi y ngăn chặn Lệ Tuyệt Linh,
Cốc Thuần phải bắt cho kỳ được Hoàng Quân Nhã.
Lệ Tuyệt Linh sôi giận hét:
- Đúng là bọn tiểu nhân vô sĩ.
Nhưng chàng chưa kịp xuất thủ, bỗng có tiếng hô to do nhiều người

phát ra, hơn
mười mấy tên thuộc hạ của Thân Xương Ngọc xuất hiện, tay cầm cung, cung lắp tên,
những mũi tên hướng về bọn Diêm Đề. Chúng hết sức kinh hãi.
Cùng lúc đó Thân Xương Ngọc từ phía hậu Lệ Tuyệt Linh bước ra, có cả Hà Tinh
Huỳnh và mấy cao thủ trong minh hội đi theo sau hắn. Bọn Diêm Đề bay hồn bạt vía,
xoay mình chạy nhanh. Đám cung tiễn toan buông giây cung, Lệ Tuyệt Linh kịp thời
ngăn lại. Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:
- Đệ lại thả cọp về rừng.
Lệ Tuyệt Linh liếc mắt sang Hoàng Quân Nhã điểm một nụ cười đáp:
- Đệ còn nợ nàng mấy cái thủ cấp nữa, đại ca quên cuộc thua cá vừa qua ư?
Thân Xương Ngọc và Hà Tinh Huỳnh cùng kêu lên một lượt:
- Hai người đã thân với nhau rồi à?
Cả hai cùng phá lên cười. Hoàng Quân Nhã thẹn đỏ mặt. Để giúp nghị lực cho
nàng, Lệ Tuyệt Linh bước tới nắm tay nàng xiết chặt. Họ cùng trở về đại sảnh.
*
Năm người ngồi quanh một chiếc bàn.
Người thứ năm là Thân Xương Hán bào đệ của Thân Xương Ngọc. Cả năm người
cùng im lặng.
Chính Thân Xương Hán lên tiếng trước:
- Lạ quá, Hắc Lâu cũng chẳng có động tĩnh gì, từ nửa tháng nay bọn tình báo
ngày nào cũng đưa tin tức về, không báo tin gì lạ cả.
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Còn tin tức hôm nay?
Thân Xương Hán đáp:- Chưa đến giờ bọn tình báo liên lạc về. Hắc Lâu cách Trung Điền Sơn mấy ngày
đường, tin tức cấp nhận được hôm nay chỉ báo cáo tình hình mấy ngày qua. Nếu Hắc
Lâu có động tĩnh gì, thì chúng ta cũng biết trước được.
Tất cả đều lấy làm lạ. Chẳng lẽ Tào Nghệ bỏ qua việc này?
Và lúc đó đám tuần canh dưới núi vào báo là có Thạch Nữ Bạch Liên Bình đến,

xin tiếp kiến minh chủ. Thân Xương Ngọc ra lịnh cho mời. Bọn tuần canh trở ra một
lúc, đưa Bạch Liên Bình đến đại sảnh.
Thân Xương Ngọc cười lớn:
- Chuyến đi này cô nương đánh giá mấy vạn đây? Nên biết là số miêu nhãn ngọc
đó chúng ta đã bán tiêu pha hết rồi, hắn chỉ còn hai tay không hẳn là cô nương phải
thất vọng.
Bạch Liên Bình khoát tay:
- Ta không quá tham đến nỗi việc gì cũng đòi tiền đổi bạc. Các vị yên trí, lần này
ta không lấy một đồng nào cả.
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Nếu vậy hẳn là mặt trời mọc ở phương tây mất rồi.
Bạch Liên Bình lắc đầu:
- Tất cả đều y cựu, chỉ có Bạch Liên Bình này là đổi khác thôi. Đúng ra chẳng
phải ta có hảo ý đó. Mang tin không công đến cho các ngươi. Có điều đối với các ngươi
là những khách hàng cũ, ta thỉnh thoảng làm một cái ơn mọn để giữ mối giao thương
lâu dài. Nếu không được vậy thì lần này ta đòi giá cao, bởi tính cách quan trọng hơn.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Cô nương thử đưa ra một giá xem sao, dù cô nương không đòi tại hạ cũng cố
gắng chạy cho ra số tiền, bù đắp sự thiệt hại cho cô nương. Tuy nhiên tại hạ nói trước,
tin tức phải đáng giá đấy nhé.
Bạch Liên Bình cười nhẹ:
- Ta chịu khó đến đây tất nhiên phải đem cho các ngươi một cái gì xứng đáng
chứ. Còn như giá cả nếu ta đòi thì ít nhất cũng bốn năm vạn lạng.
Lệ Tuyệt Linh kêu lên:
- Nhiều thế à? Một cái tin trời sập xuống Trung Điền Sơn?
Bạch Liên Bình đáp:
- Trời sập cũng chưa phải là quan trọng.
Lệ Tuyệt Linh nhìn qua Thân Xương Ngọc. Thân Xương Ngọc gật gù:- Ta bảo đảm số bạc đó, nếu tin tức đáng giá ta sẽ thưởng dù

ngươi không đòi.
Bạch Liên Bình nghiêm sắc mặt bắt đầu kể:
- Các ngươi nghe đây, một tin tức chấn động giang hồ mục tiêu là các ngươi, phát
xuất từ Hắc Lâu. Tào Nghệ quyết liều với các ngươi một trận sống chết đó. Nửa tháng
trước đây, Tào Nghệ định xuất phát toàn lực lượng tấn công bất ngờ căn cứ của các
ngươi tại Trung Điền Sơn này. Cuộc tập kích đó do chính lão ta chỉ huy, phần của lão
thì dẫn hơn hai mươi cao thủ trong Địa Tổ và Huỳnh tổ đánh vào cùng Thiết Đảm Vu,
còn Càn Khôn Nhất Chỉ Đỗ Như Song và Thủ Kiếm Dư Phi thì dẫn các cao thủ còn lại
trong thiên tổ và huyền tổ phân ra tả chi hữu dực hỗ trợ cho Thiên Lý Đồng Tử Lôi Nhất
Phong cùng vị chấp pháp Trần Chứ dẫn hơn ba trăm danh thủ án ngữ các nơi yếu lộ,
ngăn chận mọi sự tiếp trợ từ bên ngoài. Bên cạnh Tào Nghệ có vị thủ lãnh đoàn hộ vệ,
là sư ca của ta Đoàn Thanh với hơn trăm tên vệ sĩ.
Lệ Tuyệt Linh trầm gương mặt:
- Tại sao Tào Nghệ đợi đến nửa tháng sau mới quyết định đối phó với bọn ta?
Đáng lẽ lão phải làm sớn hơn …
Bạch Liên Bình giải thích:
- Sự tình phát sanh ngày trước truyền đến Hắc Lâu chậm mất mấy hôm, cứ theo
lời sư ca ta thì lúc đó Tào Nghệ hết sức phẫn uất, suýt nữa mửa máu mấy lần, lão hét
ầm ầm, muốn kéo rốc toàn lực lượng đi báo thù ngay, nhưng bọn Đỗ Như Song, Lôi
Nhất Phong cân nhắc lợi hại, khuyên lão, lão mới đình hoãn cuộc phục hận lại. Trong
thời gian đó họ sai phái tình báo đi khắp phương trời dò la tin tức các ngươi, đồng thời
họ hoạch định kế hoạch báo thù. Sở dĩ có việc chậm phát khởi cuộc phục thù là vì Quý
Ca thọ thương trầm trọng, phải mất nhiều ngày hắn mới đưa tin về Hắc Lâu. Ngoài ra

Tào Nghệ còn phải chờ tin tức do bọn tình báo thu thập sau đó mới hành động được,
cuối cùng họ quyết định đánh thẳng vào sào huyệt của các ngươi.
Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:
- Rõ là bọn chúng nuôi mộng hão huyền. Rồi chúng sẽ thấy Trung Điền Sơn là tử
địa của Hắc Lâu. Trước kia ta cứ cho là chúng sẽ mai phục dọc đường, thừa cơ tập kích
chúng ta, không ngờ chúng lại liều lĩnh vậy, muốn một còn một mất với ta.
Bạch Liên Bình gật đầu:
- Đúng đấy, lão ta thề không đội trời chung với hai ngươi.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Có khí phách đấy!
Bạch Liên Bình tiếp:- Lão nhất định hạ các ngươi bằng mọi cách, dù có phải đồng quy ư tận lão cũng
cam tâm.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi

Hồi 55
Lòng người khó dò

Biết được Tào Nghệ quyết tâm báo thù phục hận, phát lời thề trước mặt
toàn thể thuộc hạ, dù phải đồng quy ư tận, khai diễn cuộc tử chiến với
minh hội Trung Điền Sơn, Thân Xương Hán vỗ tay cao giọng thốt:
- Thế thì hay lắm, chúng ta rất hoan hỷ động thủ với những tay cứng như vậy. Có
chơi với những kẻ dám chơi thì cuộc chơi mới hào hứng.
Thân Xương Ngọc trầm gương mặt:
- Dù sao thì cuộc chiến này cũng gay go lắm, bất cứ bên nào thắng cũng phải hao
hụt nhân số quan trọng cả. Tào Nghệ cũng là tay khá, nếu lão nhất định báo thù thì
chúng ta phải thận trọng mới được, đừng coi thường con người đó mà chuốc lấy cái bại
đau thương, dù chúng ta luôn luôn tự tin.

Thân Xương Hán có vẻ không phục:
- Đại ca, bọn Hắc Lâu đâu phải là một thiên binh thần tướng mà đại ca quá dè
dặt như vậy, bất quá chúng cũng là những con người bằng xương bằng thịt, chúng đông
người ta cũng có minh hội. Sợ gì chúng chứ, cứ để chúng đến, xem Hắc Lâu tận diệt
hay Trung Điền Sơn điêu tàn.
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Lão nhị không nên quá khinh địch như vậy!
Thân Xương Hán vẫn còn ấm ức:
- Cho dù hắn có là con rồng mạnh, đến tận ổ rắn mà hoành hành thì con rồng đó
cũng khó tránh hiểm nguy. Lực lượng song phương không chênh lệch mà chúng ta được
thêm cái lợi là dành phần địa chủ, ngồi khỏe chờ địch mệt thiết tưởng lão đại không
còn phải lo lắn.
Lệ Tuyệt Linh chen vào:
- Lo cũng vậy, không lo cũng vậy, bởi thế nào chúng cũng đến là có đánh nhau,
chúng muốn đến cứ đến. Tào Nghệ sẽ thấy, thiên hạ tuy rộng lớn, thì một Hắc Lâu
chưa phải là bá chủ muôn phương. Nếu quả lão ta quá tự phụ, thì chính là lúc lão ta
cần tiếp nhận sự giáo huấn nghiêm chỉnh một lần.
Bạch Liên Bình hỏi:
- Thế thì các vị nhất định nghinh chiến với Tào Nghệ?
Lệ Tuyệt Linh cười mỉa:
- Cô nương muốn chúng ta đầu hàng à? Hay là phải bỏ trốn, đâu ai lại có thể hèn
đến vậy?
Bạch Liên Bình thở ra:
- Những cuộc phiêu lưu hãi hùng, nếu tránh được thì tránh. Trước khi ta đến đây
ta có ý nghĩ là các ngươi sẽ nhượng bộ. Nhưng giả như các ngươi tạm thời né tránh,
trong lúc đối phương nhuệ khí bốc bừng…
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Nàng đừng bày trò khiếp nhược, xui dại người ta. Đại trượng phu

không thể là
con rùa, gặp khó khăn là rút đầu vào cái mai, để mặc đối phương thao túng. Không bao
giờ, ta không nhượng bộ dù ta chẳng phải là kẻ hiếu chiến, ai muốn xâm phạm địa hạt
của ta, người đó phải được giáo huấn kỹ. Những vấn đề thuộc về nghề nghiệp ta, luôn
luôn phải thanh toán bằng máu.
Thân Xương Ngọc cao giọng:
- Biết đâu chẳng nhân việc này, ta có cơ hội diệt trừ Hắc Lâu, dứt cho đời một
mối họa triền miên.
Bạch Liên Bình lẩm nhẩm:
- Nhưng như các ngươi vừa nói, lực lượng của Hắc Lâu chẳng phải yếu kém gì.
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Trước khi khai diễn bất cứ cuộc chiến nào, khách giang hồ cũng cần cân nhắc
đăïc điểm của song phương. Nhận xét lực lượng của địch, để tìm cách đối phó với địch,
chứ không phải để tìm đường tháo chạy. Chúng ta không hàm hồ đâu Bạch cô nương ạ!
Thân Xương Ngọc tiếp nối:
- Song phương ở trong một tư thế lưỡng lập thì chỉ còn cách so kiếm mà thôi. Lối
thoát của song phương là ở mũi kiếm. Trung Điền Sơn hay Hắc Lâu bị tiêu diệt không
thành vấn đề, mà vấn đề chánh là cốt khí con người.
Thân Xương Hán tiếp luôn:
- Hắc Lâu đã đến ngày tận diệt nên mới dám đến Trung Điền Sơn.
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Ta nhìn nhận khai chiến với chúng là một nguy nan, song bằng mọi giá cuộc
chiến này phải xảy ra.
Thân Xương Hán quả quyết:
- Dù sao thì sao, nhất định phần thắng phải thuộc về chúng ta.Thân Xương Ngọc chớp mắt:
- Lão nhị tin chắc như vậy.
Thân Xương Hán gật đầu:
- Chắc vậy đại ca.

Lệ Tuyệt Linh chen vào:
- Nhị ca nói đúng đó, về cái việc đánh hăng, thì nhất định bọn mình không
nhượng bộ bất cứ ai trên đời này.
Bạch Liên Bình hơi thẹn với đề nghị của nàng, cười gượng thốt:
- Khí phách của các vị quá cao.
Lệ Tuyệt Linh ngẩng mặt:
- Cô nương đã thấy hơn một lần rồi, không cần phải khách khí quá.
Bạch Liên Bình thoáng biến sắc:
- Đương nhiên là ta có thấy, ta cũng nhìn nhận các ngươi đã không giả dối lòng
mình.
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Tào Nghệ phát động cuộc tấn công vào thời gian nào ?
Bạch Liên Bình lắc đầu:
- Về thời gian ta không hiểu được, ngươi phải biết về vấn đề đó với bất cứ ai cũng
phải giữ bí mật, huống hồ Tào Nghệ là tay gian hoạt có tiếng. Điều mà ta nói bằng mọi
giá, lão phải xúc tiến mưu đồ, thực hiện kế hoạch.
Thân Xương Ngọc tán:
- Vậy mới đúng là tay thủ lãnh.
Bạch Liên Bình tiếp:
- Cứ theo lời sư ca ta thì cái ngày phát động cuộc tấn công không thể xa. Hoặc
ngày mai, ngày kia hay một ngày rất gần …
Thân Xương Hán thốt:
- Y chọn ngày nào, tùy ý bọn ta không ngán, bởi mỗi cử động của y bọn ta đều
biết cấp thời.
Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:
- Về điểm đó lão nhị không nên quá tự tin, tuy bọn tình báo của chúng ta cũng
lanh lợi lắm, nhưng cuộc bố phòng chung quanh Hắc Lâu không phải là không nghiêm
mật sâu rộng. Huống chi căn cứ của Hắc Lâu lại bao la phức tạp, bốn phía rừng rậm
âm u, bọn tình báo của chúng ta không dễ gì dò la tin tức cho chính xác…Trong ánh măt của Bạch Liên Bình, ẩn ước có vẻ bất an, nhưng vẻ đó chỉ thoáng

hiện lên rồi biến mất. Thân Xương Hán không phục cãi:
- Đại ca nói vậy chớ tiểu đệ thi hoàn toàn tin tưởng vào bọn tình báo của mình,
thế nào rồi chúng cũng thu lượm được tin tức hữu ích.
Thân Xương Ngọc trầm giọng:
- Ta chỉ mong được thế!
Hoặc vô tình hoặc cố ý, Bạch Liên Bình hỏi:
- Chẳng rõ mấy hôm nay bọn tình báo của nhị gia có tin tức gì về đây không?
Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Không có tin nào cả, hay đúng hơn chẳng có tin nào lạ. Hắc Lâu vẫn yên tĩnh
như thường ngày.
Một nét cười thoáng hiện nơi khóe miệng Bạch Liên Bình, nhưng nàng lại buông
tiếng thở dài thốt:
- Cái đó cho ta thấy rõ Hắc Lâu có thái độ khinh người.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Thì hẳn rồi.
Lệ Tuyệt Linh đưa tay xoa cằm, thốt:
- Đại ca, từ nay cứ mỗi lúc hoàng hôn xuống, chúng ta phải gia tăng phòng bị, đệ
nghĩ nếu Hắc Lâu đến, thì chúng sẽ đến vào ban đêm.
Thân Xương Ngọc bất giác nhìn qua khung cửa, gật đầu:
- Ta cũng nghĩ vậy, thí dụ đêm nay là một đêm không trăng, không sao, một đêm
đưa tay không thấy ngón ..
Bạch Liên Bình lại gượng cười, cố cất cao giọng cho tự nhiên:
- Các ngươi đừng doạ ta chứ, ta không mong ước sự việc xảy ra trong đêm nay
đâu, bởi ta có mặt ở đây trong đêm nay thì khó tránh được vòng thị phi với các ngươi.
Lệ Tuyệt Linh cười khỉnh:
- Nói như cô nương thì tại sao không lấy chồng mà sống cuộc đời nhàn hạ ấm êm
chứ xuôi ngược giang hồn làm chi cho phải lo sỡ hão huyền. Tiền thì muốn có nhiều
mà gan lại là gan tép riêu.
Bạch Liên Bình cãi:
- Ta đâu phải là con người hèn nhát, nhưng việc không liên quan đến

ta, thì tội gì
ta phải dính dấp đến bọn Hắc Lâu làm chi? Chúng khó tiêu như thế nào lọ là các ngươi
cần ta phải giải thích ư?Lệ Tuyệt Linh trừng mắt:
- Chứ bọn ta có nói là dễ tiêu bao giờ đâu?
Bạch Liên Bình hừ một tiếng:
- Vì chỗ cảm tình của các ngươi thuở ban đầu cho nên ta mới đem tin tức có lợi
đến cho các ngươi. Ta không muốn Hắc Lâu xem ta là gian tế qua trung gian của sư ca
ta. Ta không sợ nguy hiểm nhưng ta sợ sư ca ta sẽ gặp rắc rối. Hoặc giả các ngươi
không ngờ ta có thiện cảm với Hắc Lâu, bởi trong Hắc Lâu có sư ca ta. Đáng lý ra các
ngươi nên ý thức được sự mạo hiểm này của ta chứ. Có ý thức được sự đó, các ngươi
mới hiểu rõ thái độ "hữu thiện" của ta dành cho các ngươi.
Lệ Tuyệt Linh hừ trảlại:
- Hữu thiện gì chứ, chung quy chỉ là một cuộc trao đổi mua bán mà thôi.
Bạch Liên Bình xì nhẹ:
- Ta đòi quá giá chăng?
Lệ Tuyệt Linh cười mỉa:
- Cần gì phải đòi như trước? Cô nương thừa hiểu là bọn tại hạ không quyt công
của ai cả mà? Lắm lúc tiền thưởng còn cao hơn giá bán đó nhé.
Bạch Liên Bình bật cười hắc hắc:
- Thêm là thông cảm quá cỡ rồi. Ngươi phải biết các ngươi mua được cái tin đó
rồi, thì sự tổn thất sẽ giảm thiểu được bao nhiêu chứ? Nhân mạng là vô giá mà, huống
chi hạng người như các ngươi khi nào lại táng tận lương tâm đâu? Đành rằng ta có lợi,
song so với cái hại gây thù kết oán với Hắc Lâu, cái đó chẳng có nghĩa lý gì. Các ngươi
thử nghĩ nếu sự tình bị tiết lậu, ta sẽ còn những ngày an bình mà hưởng lợi chăng?
Đừng tưởng ta không mạo hiểm, đừng tưởng ta hoàn toàn vì lợi mà mạo hiểm. Nếu cho
rằng ta không hữu thiện, thì các ngươi quả thật vô ân.

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Vậy ra cô nương muốn cho bọn ta nhận là ngươi có lý ư?
Bạch Liên Bình bỉu môi:
- Ta mong các ngươi nhìn vào sự thật, thấy rõ sự thật là đủ cho ta lắm rồi.
Thân Xương Ngọc sửa lại vành khăn thốt:
- Bọn ta cảm kích cô nương đã từ ngàn dặm đến đây, cảnh cáo cho bọn ta dù
rằng bọn ta đã đáp ứng lại cho cô nương một món thù sao sòng phẳng, song cũng là
một cái ơn. Bọn ta luôn luôn ghi khắc cái ơn đó, bọn ta mong còn nhiều dịp giao thương
với cô nương nữa đấy.Chẳng rõ tại sao Bạch Liên Bình xuống tinh thần ít nhiều và vì vậy nàng mất đi
cái phần nào tự nhiên, khó khăn lắm, nàng mới gượng cười nổi và chỉ cười thôi chứ
không nói tiếng nào. Thân Xương Ngọc không lưu ý đến thần sắc của nàng, nói:
- Đêm xuống sâu rồi, cô nương có muốn ở lại đây nghĩ chăng?
Thân Xương Hán tiếp lời:
- Nếu nàng muốn chúng ta sẽ hoan nghênh, ở đây có thừa chỗ để cho khách
nghỉ.
Bạch Liên Bình vội lắc đầu, cố che dấu những nổi lo âu kinh hãi đáp:
- Đa tạ các người có thiện tình đối với ta, nhưng ta muốn rời ngay đêm nay.
Thân Xương Ngọc tỏ vẻ ân cần:
- Cô nương có việc chi mà vội vàng thế? Nàng nên ở lại đây đêm nay đi rồi sáng
mai sẽ đi sớm cũng không sao mà? Đường núi ngoằn ngoèo sợ cô nương sẽ lạc lối bất
tiện lắm. Huống chi cô nương đi ngay bây giờ vị tất đã có thể ly khai được Trung Điền
Sơn.
Thân Xương Hán tiếp lời:
- Đại ca nói đúng đó, đồi núi trùng trùng điệp điệp thời gian lại đang lúc ban
đêm, bóng tối phủ dầy, nàng lại không quen đường thuộc lối, có nhiều hy vọng nàng sẽ
sa hố đấy. Tại hạ nghĩ cô nương …

Bạch Liên Bình suy tư một chút:
- Nếu thế thì ta nhờ Lệ bằng hữu đưa ta đi một đoạn đường được chăng?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Tại hạ rất ngại công việc đưa đường dẫn lối, xin cô nương miễn chấp.
Bạch Liên Bình không vui:
- Sao ngươi lại có thể tuyệt tình đến thế, đối với một thiếu nữ mà ngươi có thể từ
khước một thỉnh cầu sao?
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Cô nương nào có phải là người mà có mấy ai dám đụng vào chứ?
Bạch Liên Bình chợt đổi giọng dịu hơn:
- Đừng làm ra vẻ khinh thường lễ độ, tuy các hạ vờ khinh khỉnh song dù sao thì
các hạ cũng nên đối xử với ta đẹp hơn một chút chứ. Ta vượt nghìn dặm dài tìm đến
đây, mang điều lợi ích tới cho các hạ mà. Bao nhiêu đó chưa đủ cho các hạ cất công
đưa ta một đoạn đường sao? Dù sao các hạ có phải đưa ta luôn xuống chân núi cũng là
là hợp lý như thường.Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Sẽ có người khác làm cái việc đưa đường cho cô nương, nếu như cô nương
muốn. Ở đây có hàng ngàn người, bất cứ ai cũng có thể làm cái việc nhỏ mọn đó, tại
hạ còn nhiều việc quan trọng cần phải làm.
Bạch Liên Bình đáp:
- Người khác thì ta đâu có quen? Đi với các hạ ta thấy hợp lý hơn. Các hạ còn từ
chối là phụ ơn ta rồi đó. Ta hai phen thông tin tức là hai phen cứu mạng cho các hạ, rồi
các hạ đối xử với ta như vậy sao? Đến cả cái việc đưa ta một đoạn đường ngắn cũng
không chịu làm nữa? Chia tay nhau lần này chẳng biết bao giờ chúng ta mới gặp nhau
lại, khi các hạ hồi tâm đưa ta một đoạn đường chỉ sợ không còn có dịp nào khác nữa
đâu?
Thân Xương Ngọc thấy nàng van cầu, cũng động lòng khuyên:

- Thôi lão đệ ráng đi, hãy đưa nàng một đoạn, người ta đã tha thiết van lơn như
thế đó, mình nỡ lòng nào cự tuyệt cho đành.
Bạch Liên Bình càng dịu giọng hơn:
- Các hạ đưa ta đi nhé, trên đường núi, giữa đêm khuya thân gái một mình, ta
ngại lắm …
Thân Xương Hán tiếp:
- Lệ đại ca hãy ráng đi một chút vậy, tiểu đệ thấy cũng khổ cho nàng rồi.
Thân Xương Ngọc cười chen vào:
- Bạch cô nương đã muốn thì đệ hãy chịu khó một chút vậy, nàng không chịu lưu
lại đây thì cái lý là chúng ta phải đưa nàng xuống núi, huống chi chỉ có một đọan
đường.
Lệ Tuyệt Linh uể oải đứng lên càu nhàu:
- Ngủ lại một đêm phỏng có sao? Ai ăn tươi nuốt sốùng cô nương chứ? Mà cũng
chẳng có ai cướp đoạt tiền bạc của cô nương cả? Ngoài ra ta bảo đảm là Hắc Lâu
không đến đây trong đêm nay đâu, thì làm gì có sự liên lụy mà cô nương phải sợ.
Bạch Liên Bình lắc đầu:
- Không thể ở lại được, dù biết chắc là chẳng có việc gì phát sanh trong đêm nay
nhưng ta cần phải đi. Ta không có thói quen ngủ đêm ở nhà người lạ, xin các hạ hãy
giúp ta đi.
Thân Xương Hán giục:
- Thôi Lệ đại ca chịu phiền chút vậy. Nếu Bạch cô nương nhờ đến tôi thì tôi sẵn
sàng đưa nàng, lại còn muốn đưa xa nữa là khác.Thân Xương Ngọc trừng mắt rồi cười nhẹ thốt:
- Thôi hai người đi đi, để ta báo cho Hoàng cô nương hay.
Đưa tay đẩy Lệ Tuyệt Linh, Thân Xương Hán tiếp lời:
- Lệ đại ca đi lẹ đi, đừng để cho nàng phải sốt ruột.
Lệ Tuyệt Linh không biết làm sao hơn, thở dài thốt:
- Thôi được, đưa thì đưa, tiểu liễu đầu cứ làm khó ta mãi. Thiệt là phiền ghê.

Bạch Liên Bình cười nở mặt, đáp:
- Hiệp sĩ phải có phong cách đó coi mới được chứ, các hạ yên trí đi, cứ đưa ta
một quãng đường, khi nào ta quen với bóng tối rồi thì các hạ chỉ cần chỉ phương hướng
cho ta, ta đi một mình rồi các hạ quay trở lại. Ta không đòi hỏi các hạ phải đưa xa
đâu.
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Giá như cô nương đừng nhận số bạc thưởng công thì ta sẽ đưa cô nương đến
chân núi liền.
Bạch Liên Bình trả đủa:
- Giá như các hạ đưa cho ta thêm ngần ấy bạc nữa thì ta sẽ chẳng đòi các hạ
phải đưa ta, trái lại ta sẽ cõng các hạ chạy vòng vòng theo núi mười lượt.
Lệ Tuyệt Linh mắng:
- Cái bệnh tham tiền của cô nương nặng quá rồi.
Bạch Liên Bình hỏi:
- Chúng ta đi chứ?
Lệ Tuyệt Linh chán nản:
- Không đi thì còn làm gì đây nữa?
Anh em họ Thân đưa Bạch Liên Bình ra đến cửa, rồi từ cửa trở ra ngoài là phần
của Lệ Tuyệt Linh. Chàng bước hơi nhanh một chút, cố ý làm cho xong cái việc bất đắc
dĩ này càng sớm càng tốt.
Bóng đen dày, họ có nhãn lực khá, dù không đèn họ đi vẫn dễ dàng. Cả hai cùng
đi một lúc lâu. Bạch Liên Bình day qua Lệ Tuyệt Linh, điểm một nụ cười hỏi:
- Sao các hạ không nói gì hết vậy?
Lệ Tuyệt Linh lơ là:
- Nói cái gì bây giờ?
Bạch Liên Bình thốt:
- Nói cái gì cũng được, miễn có nói thì thôi.Lệ Tuyệt Linh cười mỉa:
- Với cô nương thì ngoài vấn đề tiền ra, đâu còn cái gì đáng gọi là thích thú đâu?
Bạch Liên Bình cười hì hì:

- Ta cũng có một vài đặc điểm khá lắm chứ đâu chỉ phải biết mê tiền không thôi
đâu? Chẳng hạn ta cũng biết đa sầu, đa cảm như ai …
Lệ Tuyệt Linh so vai:
- Thật ư?
Bạch Liên Bình hừ một tiếng:
- Con người! Đá còn có ít nhiều tình cảm hơn các hạ nữa đó. Đá vô tri, vô giác
không chạm đến ai, chứ các hạ thì hữu tri, hữu giác lại cứ đi tìm cách moi móc, xuyên
tạc người ta. Nghĩ ra đá còn nhân đạo hơn các hạ nhiều.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Tại hạ không mua thứ triết lý đó, đừng hy vọng bất cứ món gì từ cô nương tại hạ
đều hứng thú muốn mua cả. Huống chi nhân đạo của cô nương chỉ là tiền mà thôi.
Bạch Liên Bình tiếp:
- Mang danh Thạch Nữ, ta không lạnh nhạt như ngươi. Ta còn có nhiều cái thú,
còn linh động, hoạt bát chứ các hạ là mẫu người chai lì, gần các hạ như gần cục sắt,
chán ngắt. Nếu có cuộc bầu cử một tay chai đá, thì chắc chắn thiên hạ sẽ bầu chọn
cho các hạ đó.
Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:
- Còn như cô nương thì sẽ đậu làm một kẻ mặt dạn mày dày là cái chắc.
Song phương châm chích nhau một lúc. Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Tin tức thì tại hạ cần mua, song mua mãi với cô nương bằng cái giá càng ngày
càng cao vọt thì một ngày nào đó tại hạ sẽ sạt nghiệp mất.
Bạch Liên Bình đáp:
- Hết tiền mua, thì van xin, khóc lóc, ta có thể cung cấp cho. Đừng lo.
Chợt Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Tại hạ khuyên cô nương hãy tìm một kẻ nào đó, lấy làm chồng quách. Là nữ
nhân cô nương nên có gia đình, bổn phận trong gia đình sẽ ràng buộc đôi chân cô
nương bớt đi ngông, buông tánh tham có ngày rồi cô nương phải khổ.

Bạch Liên Bình hỏi:
- Tại sao các hạ lại khuyên ta như vậy?
Lệ Tuyệt Linh đáp:- Người đời muôn mặt, đường đời lắm chông gai, mọi giao dịch không thuận
chiều xuôi hướng mãi. May mắn lắm cô nương mới gặp bọn tại hạ, chứ nếu là kẻ khác
thì họ buông tay này đoạt lại tay kia, cô nương phải hối tiếc oán hận suốt đời. Nghe lời
tại hạ đi, dừng chân lại đúng lúc nên dừng, đi xa hơn chỉ nguy hiểm mà thôi.
Bạch Liên Bình vụt cười khan. Rồi nàng thốt:
- Đâu phải ta không biết như vậy. Nhưng …
Lệ Tuyệt Linh chận lại:
- Cô nương nên quyết định càng sớm càng có lợi, cô nương sống cuộc đời vô câu,
vô thúc thì cái điều thoái xuất giang hồ cô nương có quyền tự tiện làm, chẳng ai lôi kéo
cô nương phải trở lại con đường cũ cả.
Bạch Liên Bình chừng như có ý thăm dò, buông một câu:
- Giả như ta lấy một người làm chồng, rồi ta vì người đó, hy sinh tánh mạng, bất
cố nhất thiết, mạo hiểm cho y thế có được không?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Được lắm chứ!
Bạch Liên Bình lại hỏi:
- Và các hạ có thể lượng thứ cho ta nếu như bất đắc dĩ ta phải làm một việc gì đó
cho người mà ta lấy làm chồng chăng?
Lệ Tuyệt Linh nhìn nàng, không hiểu nàng muốn nói gì. Chàng hỏi:
- Cô nương nói thế có ý tứ gì?
Bạch Liên Bình vội cười khỏa lấp:
- Ý ta như thế này, nghe lời các hạ khuyên, ta thoái xuất giang hồ, lấy chồng.
Song có một sự việc nào đó vì chồng, ta lại phải tái xuất giang hồ, các hạ có lượng xét
cho trường hợp bất khả kháng của ta không?
Lệ Tuyệt Linh suy nghĩ một lúc:
- Cái đó còn tuỳ vào sự việc mà cô nương bắt buộc phải làm. Theo như tại hạ
nghĩ, có những vấn đề mà người chân chánh không thể làm, dù là

miễn cưỡng.
Bạch Liên Bình cười nhẹ:
- Thế à?
Câu đáp của nàng vu vơ quá, chẳng rõ ràng nàng tán đồng sự suy luận của Lệ
Tuyệt Linh hay nàng mỉa mai? Lệ Tuyệt Linh vụt hỏi:
- Chừng như cô nương có tâm sự gì, không tiện nói ra dù muốn nói?Bạch Liên Bình phá lên cười, mượn tiếng cười che dấu cái bối rối nơi tâm. Nàng
đáp:
- Ta thì có tâm sự gì? Dù có tâm sự gì cũng không man trá ngươi được mà hòng.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Tại hạ mong cô nương không có sự gì man trá cả.
Cả hai sóng vai đi tới, họ đi rất nhanh, dần dần họ đi vào vùng hoang vắng, hầu
như từ lâu không có dấu chân người. Bây giờ thì họ vòng theo một gò lài lài, cuối gò là
một sơn cốc, cuối sơn cốc là đầu đường, thông lên đỉnh một hòn núi khác trong số ngàn
hòn thuộc dãy Trung Điền Sơn. Bạch Liên Bình cười thốt:
- Đưa ta đến đầu đường đó, ngươi có thể trở về được rồi. Ta không dám làm nhọc
ngươi phải đưa tiễn xa hơn.
Lệ Tuyệt Linh thở ra:
- Ngươi cũng còn chút ít lương tâm đó, thú thật với ngươi, đưa ngươi đến đây ta
đã làm một việc trên sức. Nếu phải đưa xa hơn, chắc ta đành vô lễ quá.
Bạch Liên Bình hừ một tiếng:
- Ta biết rồi, ngươi còn ấm ức về số tiền đã đưa ra cho ta.
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Ta với ngươi là hai thái cực, có nói với ngươi quanh năm suốt tháng cũng không
đi đến một cái cảm thông nào. Vậy mặc ngươi, muốn nói chi thì nói, phần ta, cuộc giao
dịch xong rồi, là chúng ta cầm như hai con người xa lạ, đường ai nấy đi, việc ai nấy lo,
đi chung nhau trong đêm vắng như thế này, mà bạn đồng hành như thế đó, thì còn chi

là thú vị?
Bạch Liên Bình lắc đầu:
- Ta thì nghĩ khác hơn ngươi, ta thấy bọn mình càng ngày càng gần nhau hơn,
liên lạc với nhau chặt chẽ hơn.
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Đừng mê hoặc tại hạ, cô nương đề phòng tại hạ không hết, làm gì có việc càng
ngày càng trở nên thân cận nhau hơn? Không có việc đó đâu, trái lại cô nương đang sợ
tại hạ bất thời mổ phăng bụng cô nương ra xem cái chủ ý của cô nương thật ra như thế
nào?
Bạch Liên Bình thoáng biến sắc, song nàng lấy lại bình tĩnh ngay. Rồi nàng giận
dỗi nói:-Các hạ lấy cái tâm tiểu nhân lượng cái độ của người quân tử. Ta có chủ gì mà
các hạ đòi moi ra mà xem chứ? Con người không thể nào mổ bụng cho kẻ khác xem,
nếu làm được ta sẽ làm liền cho ngươi xem, sao các hạ đánh giá ta thấp vậy?
Lệ Tuyệt Linh chỉ cười không đáp. Một lúc sau họ đến sơn cốc. Sơn cốc không
rộng lắm, đáng lẽ phải theo sơn cốc đi xuống, Bạch Liên Bình lại đi vòng qua phía hữu.
Lệ Tuyệt Linh vội theo liền, đồng thời hỏi:
- Cô nương định đi đâu đó? Phải đi xuống chứ qua khỏi sơn cốc này là có đường
đi lên ăn thông ra ngoài. Cô nương chưa muốn ra khỏi vùng núi sao, mà lại đi loanh
quoanh như vậy?
Đi cứ đi, Bạch Liên Bình vừa đi vừa cười, thốt:
- Các hạ chỉ biết có con đường đó, còn ta thì đã phát hiện ra con đường mòn tắt
khác, đi theo con đường do ta vừa nói, dẫn đến đầu kia, rồi từ đầu kia đi thẳng ra ngoài.
Theo con đường của ta phát hiện ít nhất chúng ta cũng bớt đi độ ba dặm. Ba dặm trong
đêm tối, ngươi phải biết cũng xa xôi gay go lắm chứ.
Lệ Tuyệt Linh ạ lên một tiếng, trù trừ một chút, rồi hỏi:

- Chắc vậy à, cô nương không lầm chứ?
Dừng chân lại, Bạch Liên Bình quay đầu, buông giọng hằn học:
- Ta thấy từ lúc đầu, các hạ không tình nguyện đưa ta một đoạn đường, mặc dù ta
hết lời van lơn, cầu khẩn. Nếu các hạ bất mãn, thì cứ trở về, ta không dám nhờ các hạ
đưa thêm nữa, con đường tắt này ta đã đi qua lúc mới đến đây, thì làm gì ta lầm lẫn
được.
Lệ Tuyệt Linh không biết sao hơn, đành đi theo. Bạch Liên Bình vụt cười ha hả:
- Ta biết mà, các hạ đâu nỡ bỏ ra mà đi, đưa Phật phải đưa tận Tây phương, đưa
người phải đưa đến nơi đến chốn. Huống chi kẻ đưa ta lại là các hạ.
Lệ Tuyệt Linh gạt ngang:
- Xin đừng nói nữa, tại hạ mắc cái nợ tiền nhân tự nhiên là phải trả.
Cả hai cùng đi vào con đường tắt, do Bạch Liên Bình hướng dẫn. Bạch Liên Bình
cười hỏi nhỏ:
- Cô nương họ Hoàng đó có cảm tình với các hạ lắm phải không?
Lệ Tuyệt Linh trả đũa:
- Cũng như cô nương đối với sư ca của mình vậy thôi.
Thoáng nóng mặt, Bạch Liên Bình trầm giọng:
- Sao các hạ biết?Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Tại hạ nào có khờ khạo gì mà không thấy chứ.
Bạch Liên Bình hừ một tiếng:
- Nghe âm thanh mà đoán, xem cách đối đãi nhau mà nghĩ, tự nhiên phải biết ít
nhiều.
Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Thì tại hạ cũng dùng phương pháp đó.
Họ cứ đi. Con đường không suông sẻ lắm, vừa hẹp vừa gồ ghề, thoạt lên, thoạt
xuống, ngoằn ngoèo, đá loạn nằm lợp hoặc tròn, hoặc vuông, hoặc lởm chởm, khách
bộ hành sơ ý một chút là vấp ngã ngay. Gia dĩ gió núi về khuya thổi mạnh, chỗ ào ào,
chỗ vu vu, những cái bất thường đó lại lồng trong một khung cảnh tối đen, sè tay không
thấy ngón. Bỗng Bạch Liên Bình ngưng cuộc đàm phán. Lâu lắm Lệ

Tuyệt Linh mới hỏi:
- Các hạ đang suy nghĩ gì đó?
Bạch Liên Bình thở ra một hơi dài, đáp:
- Ta đang tự nghĩ, các hạ có thật tình yêu Hoàng cô nương chăng?
Lệ Tuyệt Linh buông mạnh:
- Tìm hiểu làm chi vô ích, đối với tại hạ, chỉ có yêu hoặc không yêu, chứ không
hề có việc yêu thật hay yêu giả. Tại hạ yêu nàng hơn cả sanh mạng của mình.
Đến đây, Bạch Liên Bình khích động nhiều, song vì đêm tối Lệ Tuyệt Linh không
nhận ra từng thớ thịt nơi mặt nàng giật mạnh, giật nhanh. Nàng thốt với giọng tự nhiên,
mường tượng chẳng còn khí lực. Âm thinh của nàng nghe như rên rỉ:
- Các hạ định cưới nàng?
Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:
- Có tình yêu chân chánh nào không đi đến hôn nhân đâu? Tại hạ cưới nàng rồi
là sẽ thoát xuất giang hồ, sống một cuộc đời nhàn hạ. Còn cô nương? Chẳng lẽ lấy
chồng rồi, cô nương cứ ngược xuôi khắp sông hồ như ngày cũ?
Chợt chàng trầm giọng hỏi:
- Cô nương làm sao thế? Tại hạ có cảm tưởng một sự gì đang làm cô nương bối
rối, bàng hoàng …
Bạch Liên Bình gượng cười:
- Có chi đâu, thật sự không có chi hết mà. Ta nhận thấy con người có lúc bắt
buộc phải làm một việc gì đó mà họ không muốn làm, họ bị áp lực nên phải làm,
chẳng phương thế nào phản kháng được. Vừa miễn cưỡng làm họ đau khổ. Điều đó cóđáng trách hay không chứ? Ta cho rằng nên thương hại là phải hơn, bởi ai ai cũng có ít
nhiều tự tư, ai ai cũng muốn sống cưỡng lại áp lực là mất mạng. Cho nên họ dù có
thiện lương, mà cầm như mất thiên lương bởi họ mất tự chủ, họ biến thành một công
cụ của bạo quyền.
Nàng càng nói giọng nàng càng hạ thấp, càng nhanh như sợ có kẻ

bên ngoài
nghe thấy, sợ không đủ thời gian để nói hết. Chừng như nàng biện bạch, nàng giải
thích cho chính việc nào đó của nàng. Mường tượng nàng ăn năn, tự hối …
Sau cùng thì giọng nàng trở nên rung rung:
- Ta .. ta thật tình có chuyện không thể nào nói với các hạ.
Lệ Tuyệt Linh nghe giọng nói của Bạch Liên Bình đổi khác, chàng lấy làm lạ. Từ
đó chàng mới suy nghĩ đến những câu nói và cử chỉ của Bạch Liên Bình từ đó đến
Trung Điền Sơn. Và khi đi dọc đường, nàng ta lại nói những câu khó hiểu. Bây giờ
Bạch Liên Bình lại đưa Lệ Tuyệt Linh đi vòng qua con đường gồ ghề này, phải là có
dụng ý gì. Tâm cơ của Lệ Tuyệt Linh bừng tỉnh. Chàng chớp mắt một cái lao nhanh đến
bên Bạch Liên Bình. Dường như Bạch Liên Bình biết chàng đã hiểu ra tự sự, trước khi
chàng phóng mình tới thì Bạch Liên Bình đãø phóng nhanh và nói vọng lại:
- Các hạ hãy tha thứ cho ta, thật ta không muốn như vậy đâu.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi 56
Thanh toán cựu thù

Lệ Tuyệt Linh không nói gì, phóng mình đuổi theo, thì chợt có tiếng cười
vang lanh lảnh vọng ra, giọng cười lộ vẻ đắc ý. Giọng cười đó cản bước
chân Lệ Tuyệt Linh, làm cho chàng dừng lại. Chung quanh chàng những
ngọn đuốc được thắp sáng lên soi rõ bóng hình cô độc của chàng.
Sáu bóng người từ từ hiện ra nơi gò đất cao và đá tảng. Họ ung dung tiến tới phía
Lệ Tuyệt Linh. Chàng đưa mắt nhìn người đi đầu, ở chính giữa, đó là một đại hán mãïc

áo cẩm bào. Tướng người to con vạm vỡ. Mắt lồi ra, miệng há hốc rộng mở, lỗ mũi to
bè chiếm cả gương mặt. Hắn đang mở rộng miệng ra mà cười.
Chàng công nhận Thân Xương Ngọc quả có tài tả hình tả dáng, khéo tả cả những
đặc điểm của con người …
Tào Nghệ ngoại hiệu là Tú Kiếm Tà Võng, ghê gớm vì tài năng ghê gớm với cái
danh sâu hiểm bạo tàn, ghê gớm luôn với tướng mạo. Con người đó đang ở trước mặt
chàng. Chung quy rồi cũng có cuộc đối diện này. Một cuộc đối diện song phương hằng
mong đợi.
Bên hữu Tào Nghệ là một nhân vật có gương mặt trắng xanh vóc ốm, không râu
niên kỷ độ ba mươi hơn một vài năm, hai cánh tay quá dài, khỏi gối, thần thái âm
trầm. Đôi mắt của y rất nhỏ, suýt soát đôi mắt một con mãng xà. Bên cạnh người đó, là
một đó là một người không xa lạ, chính là Cự Linh Sát Quý Ca.
Nơi phía tả Tào Nghệ là một nhân vật mặt dài, trán vuông mắt phụng thần sắc
lạnh lùng, khí độ ung dung, đầy vẻ tự tin, mà cũng tự cao. Y không cần mở miệng, cái
oai khí cũng bốc tỏa như thường. Trời sanh mẫu người đó để mà phát lịnh chứ không
tiếp lệnh bao giờ. Bên cạnh y, là một người râu ngắn điểm bạc, tác cao niên, thân hình
ngũ đoản, cũng lạnh lùng đanh ác, cặp mắt lồi miệng hô, ánh mắt lúc chớp lên, để lộ
cái nét hoang tàn như mắt con dã thú. Cuối tả, là một lào nhân độ thất tuần tinh thần
còn quắc thước, da nhăn, tóc bạc nét lão luyện hiện rõ qua thần sắc.
Những người đó trừ Tào Nghệ và Quý Ca ra, dù không hề gặp mặt lần nào, Lệ
Tuyệt Linh cũng biết thân phận tên họ tất cả. Người có đôi tay dài, là nghĩa tử của Tào
Nghệ tên là Lôi Nhất Phong, ngoại hiệu Thiên Lý Đồng Tử, người mặt dài trán vuông là
Phó Lâu chủ Càn Khôn Nhất Chỉ Đỗ Vô Song. Người râu ngắn điểm

bạc là vị chấp
pháp tên Dư Phi ngoại hiệu là Thủ Kiếm. Lão nhân bên cạnh Dư Phi hẳn là Trần Tông,
vị chấp pháp tiền nhậm.
Trần Tông có biệt hiệu là Vô Thượng Tam Kiếm với ngoại hiệu đó, lão phải là
một tay kiếm thuật tinh kỳ. Đã có bao nhiêu anh hùng hào kiệt táng mạng vì tay lão
trong thời gian lão đương quyền chấp pháp tại Hắc Lâu. Mà cũng chẳng biết ba nhiêu
thuộc hạ Hắc Lâu giã từ cuộc sống. Bởi lão là con người nghiêm khắc đến tàn khốc, chỉ
có kỷ luật mà không cần khía cạnh nhân tình. Ngày nay tuổi cao Tào Nghệ cho thay
thế lão, để lão hưởng nhà sau thời gian dài tận tụy với chúc vụ, chứ không phải là mất
tínnhiệm nơi lão. Trái lại kẻ khác hơn lúc nào hết, Tào Nghệ cực kỳ trọng dụng lão.
Bằng cớ là trong chiến dịch này, Tào Nghệ mang lão cùng đi theo.
Và sự có mặt của lão nói lên tầm quan trọng của chiến dịch hay đúng hơn Tào
Nghệ cũng biết người biết ta lắm, lão đánh giá Lệ Tuyệt Linh không quá thấp. Huống
chi sau lưng Lệ Tuyệt Linh còn có lực lượng Trung Điền Sơn. Sáu người đối lập cách Lệ
Tuyệt Linh vừa tầm đàm thoại, sau cặp mắt chớp chớp không ngừng.
Trừ Quý Ca có vẻ áy náy xốn xang năm người kia âm trầm như biển tịnh, không
xao dợn vì những cơn sóng ngầm. Gió núi cứ rít từng cơn, ào ào, vi vu. Đuốc cứ cháy
bập bùng, chập chờn…
Tào Nghệ lên tiếng trước:
- Ta thiệt tiếc cho các hạ!
Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:
- Ngươi cũng dư công đa sầu đa cảm nữa ư?
Tào Nghệ bật cười quái dị:
- Nếu ta ở vào địa vị ngươi, trong trường hợp này ta cũng đầu hàng ngay. Bởi
chống lại ta là ngươi nuôi mộng vá trời, đừng hòng làm một việc vô ích.

Lệ Tuyệt Linh thản nhiên:
- Thực ra ngươi cũng là một mối hận của ta, cho nên ta chỉ mong có những dịp
như đêm nay để dứt khoát một lần để vĩnh viễn hưởng an nhàn thanh tịnh.
Cả hai buông toàn những câu cao thấp, tỏ rõ cái khí hùng thà chết chứ không
nhượng bộ. Lôi Nhất Phong cất giọng lạnh lùng, chen vào:
- Lệ Tuyệt Linh! Ngươi đừng ngông cuồng thái quá, chỉ làm cho ngươi mất mạng
sớm chứ chẳng ích gì.
Lệ Tuyệt Linh bỉu môi:- Ta biết ngươi là Lôi Nhất Phong, nhưng ngươi chỉ là một tên Lôi Nhất Phong chứ
chẳng phải là hoàng đế gì hết, nếu cần, ta cũng chặt rụng đầu ngươi như thường chẳng
chút nương tay.
Lôi Nhất Phong sôi giận, quắc mắt đỏ ngầu, cao giọng thốt oang oang:
- Ngươi đừng hòng lớn lối, ta thấy ngươi đáng thương hại quá, tử thần ở kề cận
vậy mà vẫn còn nói sảng trong cơn mơ.
Lệ Tuyệt Linh gật gù:
- Tử thần có muốn rước ta, hẳn phải đưa các ngươi về âm cảnh trước. Từ xưa đến
nay, không một kẻ nào dám chạm đến ta mà còn sống sót được.
Lôi Nhất Phong suýt nhảy dựng lên, song chưa dám vọng động day qua Tào Nghệ
lấy mắt hỏi ý. Tào Nghệ khoát tay cười mỉa:
- Vội gì Phong Nhi. Kiến trong miệng chén có bò đi đâu mà sợ? Rồi Phong Nhi sẽ
có dịp nhả cái tức khí dang uất nghẹn trong tâm.
Đằng hắng một tiếng, Đỗ Vô Song tiếp lời:
- Họ Lệ kia, ngươi hãy chuẩn bị đi, hẳn ngươi cũng biết là chẳng bao giờ bọn ta
khách khí đến độ dành cho ngươi một ưu thế độc chiến độc đấu.
Lệ Tuyệt Linh ngẩng cao đầu:
- Ta còn lạ gì tác phong của bọn vô sĩ các ngươi, từ lúc nào cũng thế, các ngươi
quen thói dùng số đông lấp áp ít mà.
Trần Tông quát lên một tiếng, lớp da nhăn rung động mớ tóc bạc

dựng đứng lên.
Lão hét lên:
- Giỏi cho thằng con nít, ngươi dám dùng mưu sát hại thuộc hạ của lão phu đến
hai lượt, ngươi còn dụ hoặc hảo thủ của bổn lâu là Thân Xương Ngọc phản bạn bội chủ,
bỏ đi theo ngươi, tội trạng của ngươi to lớn vô cùng, ngươi gây cừu hận chất chồng trời
cao có mắt không dung dưỡng cho ngươi sống mãi đến hai đời. Hắc Lâu có bổn phận
trừ diệt ngươi, tái tạo thanh bình trong võ lâm. Ngươi không cúi đầu chịu tội để cầu may
một lượng khoan hồng, lại còn diệu võ dương oai hẳn là ngươi chán sống.
Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:
- Lão quỷ kia, sắp sửa về lòng đất mà còn toan giáo huấn ai? Người ta nói, lão giả
an chi, sao ngươi còn buông lung ngông cuồng? Nếu ngươi khôn một chút, thì những cục
diện như thế này ngươi nên tránh xa mới có lợi cho ngươi? Oai gì mà ngươi toan sính
cường cùng ta? Muốn chết còn xác cho gia đình tẩm liệm mai táng thì ngay từ phút giây
này ly khai Trung Điền Sơn gấp. Ta hứa sẽ để cho ngươi ra đi thong thả. Bằng ngoan cốthì xương ngươi sẽ tàn rũ lại đấy, thịt ngươi sẽ làm mồi cho chim thú. Chạm vào ta là ô
hô cái hiệu Vô Thượng Tam Kiếm của ngươi đấy.
Trần Tông giận sùi bọt mép tuy già vẫn nhảy choi choi vừa hét vang ầm:
- Tiểu súc sanh dám buông lời phạm thượng. Xem ta bắt sống ngươi đây.
Lệ Tuyệt Linh ưỡn ngực ngẩng cao đầu:
- Sông rộng sóng sau đùa sóng trước, trường đời đào thải trẻ thay già. Giai đoạn
của ngươi chấm dứt từ lâu, tốt hơn hết là im hơi lặng tiếng cho ta nhờ.
Trần Tông dợm vọt mình tới, Đỗ Vô Song vươn tay nắm áo lão, ngăn lại. Rồi y
cất giọng trầm trầm:
- Ngươi dù sao cũng là một nhân vật có thịnh danh, cái lối đấu khẩu

đó không
xứng đáng với bậc anh hùng hảo hán đâu.
Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:
- Còn như lấy đông hiếp ít là anh hùng hảo hán ư? Ta cứ tưởng chỉ có loài heo
chó mới hùa theo thôi, không ngờ Hắc Lâu cũng có gan làm được.
Lôi Nhất Phong gầm lên:
- Câm! Câm!
Lệ Tuyệt Linh bật cười hắc hắc:
- Hãy để cho cha nuôi ngươi đối thoại với ta, một nghĩa tử trong trường hợp này
không có quyền chủ động. Huống chi, ngươi đâu có ba đầu sáu tay mà hòng làm nổi
mọi việc phi thường đánh bại Diêm La Đao Lệ Tuyệt Linh, để mua chuộc ưu ái của cha
nuôi. Thật tình ta rất ghét mẫu người nịnh bợ như ngươi lắm đó.
Lôi Nhất Phong quắc mắt bốc lửa, hét oang oang:
- Ngươi đừng hòng khua môi múa lưỡi, ta thừa sức rút lưỡi bẻ từng cái răng của
ngươi.
Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:
- Ghê đến thế kia à, vậy ngươi cứ thực nghiệm xem nào? Chỉ sợ ngươi khoa
trương khoác lác dọa người thôi.
Tào Nghệ liếc mắt sang Lôi Nhất Phong, đoạn dùng giọng trống mái thốt:
- Lệ Tuyệt Linh! Trong tình hình này mà ngươi còn giữ được khí phách như vậy kể
cũng đáng khen đấy, nhưng nếu ta là ngươi thì ta không nói nhiều. Ta cứ giữ bình tĩnh
chuẩn bị tinh thần cho cuộc chiến sanh tử.
Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:- Ngươi đâu phải là ta, bởi nếu ngươi là ta thì không bao giờ tin theo lời anh vợ
ngươi là Cam Bang mà gây sự vì một chuyện nhỏ nhen.
Tào Nghệ lạnh lùng:
- Ngươi dám mắng ta, ngươi chỉ trích ta?
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:
- Rồi có sao không?
Lôi Nhất Phong hét:
- Giết chết hắn! Giết!

Tào Nghệ cười ha hả:
- Giỏi cho thằng nhỏ, có hạng lắm đó nhé, ta hy vọng ngươi giữ mãi hạng đó đến
giây phút cuối cùng.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Ngươi không thất vọng đâu!
Tào Nghệ nhìn Lệ Tuyệt Linh ánh mắt chớp, lâu lắm y khoát tay ra. Năm người
hai bên tả hữu của y lập tức tản mác ra rồi từ từ bước tới, định tạo một vòng vây cận
nội. Lệ Tuyệt Linh cao giọng:
- Hãy khoan!
Tào Nghệ cười vang:
- Gì nữa? Ngươi khiếp rồi phải không?
Lệ Tuyệt Linh buông sang sảng:
- Trước khi động thủ, ta muốn hỏi các ngươi mấy điều.
Tào Nghệ đáp nhanh:
- Ta biết rồi, ngươi muốn hiểu lý do nào Bạch cô nương bán đứng ngươi phải
không?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Đúng vậy!
Tào Nghệ lại cười lên ha hả một lúc. Y đáp:
- Được, ngươi muốn hiểu ta nói cho mà hiểu. Thực ra thì chẳng có gì phức tạp cả.
Một tháng trước đây Kim San Khách Mạnh Ngạn và Thư Hùng Kiếm Phan Tuấn có đến
Hắc Lâu tìm ta, chắc ngươi biết rõ hai người đó chứ? Mục đích của họ lúc đến tìm ta rất
đơn giản. Họ muốn hiệp lực với Hắc Lâu để đối phó với ngươi. Ngươi đã đoạt hết tài
vật của Mạnh Ngạn ngươi sát hại người trong Thập Toàn Phái, họ thù hận ngươi đếntận xương tủy. Sở dĩ họ đến tìm ta là vì họ cũng biết ta có thâm thù đối với ngươi. Họ tự
nguyện hiến công ra sức với Hắc Lâu, hy vọng cùng báo phục một mối thù chung…
Lệ Tuyệt Linh chớp mắt, ánh mắt sáng lạnh chiếu ngời. Chàng bình tĩnh nghe,
không hề hỏi chặn. Tào Nghệ tiếp:
- Sự đời có nhiều cái tấu xảo lạ kỳ. Cái hôm Mạnh Ngạn và Phan

Tuấn đến Hắc
Lâu tìm ta thì Bạch Liên Bình, cái con tiện nhân đó cũng đến tìm đại sư huynh của
nàng là Doãn Thanh, viên thủ lãnh đoàn hộ vệ của ta. Trước kia Bạch Liên Bình có đến
vài lần, ta biết nàng ở trong Đại Chân phái và biết rõ cả hai là một đôi tình nhân cho
nên nàng hay đến Hắc Lâu tìm người yêu, ta cho là hợp lý, không bao giờ lưu ý tới
nàng, cứ để cho Doãn Thanh tùy tiện tiếp xúc. Bỗng một hôm Mạnh Ngạn nhận ra
nàng có liên quan mật thiết với ngươi. Ta vốn tánh đa nghi, nghe Mạnh Ngạn nói thế,
ta đề phòng ngay, ta hỏi thì Mạnh Ngạn thuật rõ sự tình phân chia số ngọc giữa nàng
và ngươi. Do đó ta quyết tâm làm một cuộc thực nghiệm, xem lòng trung thành của
Doãn Thanh như thế nào, đồng thời tìm hiểu có quả là Bạch Liên Bình đồng lõa với
ngươi chăng? Lúc ta và Mạnh Ngạn ngồi đàm đạo trong phòng khách bên ngoài Bạch
Liên Bình và Doãn Thanh đi ngang qua cửa sổ, nàng không thấy Mạnh Ngạn. Nhờ thế
ta thực hiện cơ mưu không chút khó khăn lắm.
Lệ Tuyệt Linh than dài trong tâm, chàng biết nỗi khổ của chàng cũng như nỗi khổ
của Bạch Liên Bình, bắt đầu từ mấu chốt đó. Chàng khổ vì bị vây hãm vào vòng vây,
Bạch Liên Bình khổ là vì sơ hở. Cái khổ của nàng lôi kéo luôn chàng.
Tào Nghệ tiếp:
- Cơ mưu của ta như thế này! Lập tức ta triệu tập một hội nghị để thảo luận về
vấn đề đối phó với ngươi. Đương nhiên đó là một cớ giả tạo, ta dùng cuộc họp đó làm
mồi nhử Doãn Thanh. Ta giao cho Doãn Thanh triệu tập những người do ta chỉ định,
chính hắn cũng lãnh luôn phần việc sắp bày tiệc rượu. Đồng thời ta chọn một vài người
âm thầm theo dõi Đoãn Thanh, xem hắn sẽ làm gì sau lúc hội nghị giải tán. Kết quả

không ngoài sở liệu của ta. Sau khi ly khai hội trường, Doãn Thanh về thẳng lều cỏ được
dựng lên bên cạnh khách đường. Hắn tiết lộ với Bạch Liên Bình trọn vẹn những chi tiết
vừa được toàn hội nghị luận bàn, cả hai thương thảo làm tiền người, cuộc thương thảo
giữa chúng ta đều lọt vào tai Lôi Nhất Phong và Đỗ Vô Song, không sót một tiếng.
Lệ Tuyệt Linh hối hận, đã dung tha cho Mạnh Ngạn sống sót. Vì nhân đạo, chàng
tự lưu lại cho mình một mối hậu hoạn lớn lao. Tào Nghệ bật cười ha hả, tiếp:
- Cái bẫy đã sập rồi, hai con mồi nằm rũ chờ chết. Ta mới bảo Bạch Liên Bình
nếu nàng muốn cứu sống Doãn Thanh, thì phải tuân theo kế hoạch của ta, dụ dẫn ngươiđến nơi mai phục. Ta biết, nàng phải thành công nên ta đích thân điều động toàn lực
lượng Hắc Lâu ở đây chờ ngươi.
Lệ Tuyệt Linh vẫn ngậm miệng, chẳng nói tiếng nào. Mà dù chàng muốn nói, thì
còn gì để nói nữa đâu? Tào Nghệ đắc chí tiếp luôn:
- Ngươi thấy chưa? Hắc Lâu cũng có nhiều thủ đoạn lắm chứ? Bất cứ gặp trường
hợp nào ta cũng thừa sức đối phó và bất cứ với phương pháp nào ta cũng thu hoạch
thắng lợi như thường.
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Cái cơ mưu của ngươi rất thâm trầm, song ngươi đừng quên nơi đây là phạm vi
thế lực của Thân đại ca. Nếu y biết được các ngươi xâm nhập vào nội địa chỉ sợ kết
quả không như ngươi dự liệu.
Tào Nghệ bĩu môi:
- Đành rằng Thân Xương Ngọc là tay đáng sợ song ta hành động bí mật, bằng cớ
là ta đã lọt vào tận nơi đây mà bọn tuần tra canh phòng của hắn chẳng hay biết gì cả.
Ta lại giải quyết vấn đề rất nhanh, chỉ sợ khi hắn phát giác ra, thì ta đã chuồn đi xa
ngoài mấy trăm dặm đường rồi.

Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Ta chết đi, Thân đại ca sẽ báo thù, y sẽ tìm các ngươi khắp bốn phương trời.
- Thì hắn cứ đến Hắc Lâu, lúc đó ta là chủ, hắn là khách, ta khỏe, hắn mệt, ta có
nhiều phương tiện thủ thắng. Sợ gì chứ!
Lệ Tuyệt Linh thở dài mấy tiếng, day qua Quý Ca chào:
- Lão hữu bình an chứ? Vì bận đối thoại với Tào Nghệ ta không kịp hỏi han chi
đến lão hữu.
Quý Ca mất tự nhiên, nhếch nụ cười khổ, đáp:
- Lệ Tuyệt Linh, hẳn ngươi đã sớm biết, thế nào cũng có ngày hôm nay…
Lệ Tuyệt Linh thản nhiên:
- Phải, sự tình diễn tiến đúng sở liệu của ta, tuy nhiên ta vẫn còn tiếc là con người
như ngươi lại luôn luôn bám sát cái bọn vô sĩ này.
Quý Ca ấp úng:
- Ai vì chúa nấy… Ta chỉ biết trung thành với chúa thôi. Kẻ bàng quan muốn nghĩ
sao tùy tiện nghĩ.
Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:- Ngươi đừng lo, ta không bao giờ nghĩ là ngươi đã nợ ta một cái ân nghĩa. Cứ
yên trí mà đi nốt con đường mà ngươi đã chọn.
Quý Ca cảm thấy con tim nhói đau, rung rung giọng khẽ thốt:
- Ngươi không nên trách ta, ngươi nên hiểu hoàn cảnh của ta. Ta …
Tào Nghệ vụt hét:
- Còn nói dông dài chi nữa, giết hắn trước, thu thập Thân Xương Ngọc sau!
Thiên Lý Đồng Tử Lôi Nhất Phong vào cuộc trước. Hắn gầm lên như hổ, phóng
mình vọt tới, hai cánh tay vượn chớp lên, biến thành trăm, thành ngàn cánh tay, nhưng
cánh tay đó chụp xuống mình Lệ Tuyệt Linh. Chàng lùi nhanh rút thanh Sanh Tử Kiều
khoa lên, tạo thành một vầng sáng xanh, bảo vệ quanh mình, ngăn chặn thế tiến của
Lôi Nhất Phong.
Thủ kiếm Dư Phi tiếp nối Lôi Nhất Phong, tung mình lên không, uốn cầu vòng

đáp xuống, hai tay giao quyền tả đánh ra, hữu thu về, như hai thoi dệt, từ bên trên công
xuống. Lệ Tuyệt Linh tràn mình qua một bên, bỏ vị trí ba bước xa, hoành đao trả trái
lại. Dư Phi giật mình, co chân, đạp không khí lấy đà nhảy ra ngoài, tránh đường đao
thần tốc.
Đến lượt Trần Tông vung thanh cổ đồng kiếm tiến lên. Sanh Tử Kiều bay ra,
nghinh đón cổ đồng kiếm. Một tiếng soảng vang lên, lửa toé sáng, song phương chưa
kịp ức độ sức chấn dội của mình, của địch thì Quý Ca lướt tới, chọt kim nhẫn kiếm
thẳng vào ngực Lệ Tuyệt Linh. Không chút nao núng chàng vung tay tả, chiếc vỏ đao từ
bên trên chặt xuống, tà tà đảo ra ngoài, gạt phăng thanh kiếm của Quý Ca, lệch địch
hơn một thước.
Rồi Đỗ Vô Song lại gia nhập cuộc chiến, y không dùng vũ khí, chỉ vươn một ngón
tay, chồm mình, điểm vào giữa đôi mày Lệ Tuyệt Linh. Thân pháp và thủ pháp của y
cực kỳ nhanh. Vẫn bình tĩnh chàng rút đao về, khoát một vòng tròn trước mặt, bắt buộc
Đỗ Vô Song phải bỏ dở thế công.
Cuộc chiến sôi động qua mấy chiêu đầu liền. Bao nhiêu người xuất thủ, vẫn
không làm gì được chàng giữa vòng vây. Tào Nghệ nổi nóng quát:
- Các liệp sát thủ Thiên tổ và Huyền tổ đâu?
Ba bóng người xuất hiện là nhập cuộc ngay. Trong số đó có một sử dụng ngọn
côn sắt vừa nhỏ vừa nặng, cứ mỗi lần vung lên là cuốn gió ào ào. Ngọn côn từ bên trên
giáng xuống như hòn núi đổ. Hai gã kia phân ra tả hữu, tay vừa vươn, hai mũi tên
không lông bay ra, tên không lông có cái lợi không rít gió dễ bắn, địch chẳng phát giác
kịp thời, huống chi bắn kề cận, cái nguy cho đối thủ phải nhiều hơn. Tên của bọn
huyền tổ đương nhiên là có tẩm độc.Lệ Tuyệt Linh biết loại tên đó là

Mê Hồn Tiễn, một loại ám khí vô song của Hắc
Lâu, ai bị bắn trúng là không bảo toàn tánh mạng nổi. Lập tức chàng nhào xuống đất,
lăn mình đi một vòng, rồi bật vùng dậy. Với cái nhào đó, chàng tránh được ngọn côn
và hai mũi tên.
Cuộc chiến tiếp tục, càng phút càng ác liệt, riêng Tào Nghệ còn đứng ngoài
vòng, quan sát. Đương nhiên trong trường hợp này, Lệ Tuyệt Linh chủ trương tốc chiến
tốc thắng, cho nên chàng dùng những chiêu thức trong đao pháp lục sát. Chàng dù độc,
đơn thân, đối phương với số đông vẫn không áp đảo nỗi chàng, qua một thời gian khá
lâu rồi. Trái lại lắm lúc chàng còn bức một vài người thoái hậu.
Phải, trong trường hợp này, chàng không thể ham chiến. Thắng là phải thắng
gấp, không thắng nổi, phải chạy đi, chứ không thể liều đồng quy ư tận, trừ khi bị bắt
buộc, và không thể làm gì khác hơn.

Sanh tử kiều

Đánh máy: Lâm Đại Ngọc, Bạch Vân Phi
Hồi Kết
Đao gãy hồn tan

Cuộc chiến cứ tiếp tục, ác liệt. Họ là những cao thủ có thân pháp nhanh
hơn điện. Quây quần châu lại một chỗ hẹp, mãi rồi người bên ngoài nhìn
vào khó mà phân biệt người nhà, bởi nhân ảnh chớp chớp loạn lên, như
cuộc múa rối của lũ ma, chập chờn, mờ trong bóng tối.
Thấy đánh mãi, cao thủ Hắc Lâu không hạ nổi Lệ Tuyệt Linh, Tào Nghệ tức uất,
vung thanh trường kiếm dài hơn ba thước nhập cuộc ngay.
Lệ Tuyệt Linh cười ha hả:
- Vui đấy. Ngươi lẽ ra phải nên nhập cuộc lâu rồi thì phải. Ai lại đứng ngoài vòng

như một tên vô dụng?
Tào Nghệ hét:
- Chết đến nơi mà còn ngạo nghễ. Hãy xem kiếm đây.
Lệ Tuyệt Linh vừa công, vừa đỡ ra bốn phía, vừa cười vang:
- Ngươi dừng quên ta có thanh Sanh Tử Kiều đây nhé.
Lần đầu tiên chạm chán với Hắc Lâu, một tổ chức nhất nhì trong giang hồ hiện
tại, Lệ Tuyệt Linh chợt nổi máu hùng quyết phô diễn tài năng, chứ không còn muốn lùi
nữa. Khí thế của chàng vụt tăng gia mãnh liệt, Tào Nghệ và đồng bọn không ngờ chàng
hung hăng cực độ.
Qua một lúc bỗng Quý Ca kêu ối lên một tiếng, mũi đao của Lệ Tuyệt Linh rọt tét
một đường dài ở sau lưng hắn. Hắn đau quá lạng mình ngã xuống lăn đi, thanh kim
nhẫn kiếm rơi luôn. Không ai kịp thời nhìn qua xem hắn bị thương như thế nào, mà
cũng chẳng ai dám để ý là hắn còn đó hay lăn đi xa xa …
Người thứ hai kế tiếp rú lên là Lôi Nhất Phong, nửa mảng đầu bị Sanh Tử Kiều
chém bay, hắn ngã nhào nằm bất động. Máu đã bắt đầu chảy. Cục trường nặng mùi
tang tóc rồi.
Hạ được hai đối thủ, Lệ Tuyệt Linh cười lớn, tiếng cười của chàng như quỷ gào.
Nhưng trong lúc bất thần chàng hứng một nhát kiếm của Trần Tông vút qua nơi đầu vai.
Cũng may, kiếm chỉ phớt nhẹ, chặt đứt một lớp da thịt chứ không trúng thương.
Lệ Tuyệt Linh cực kỳ phẫn nộ, chàng cấp tốc quay mình lại, đao trên, vỏ
đao dưới, đao bổ xuống, vỏ đao quét ngang. Trần Tông chỉ kịp lách đầu tránh nhát đao
nhưng vỏ đao đập vào hông lão kêu một tiếng bịch. Ba bốn thanh sườn gãy, Trần Tông
chới với, ngã liền nằm rên siết trên mặt đất.
Tào Nghệ đỏ ngầu đôi mắt. Thế là thất lợi rồi, mà lại thất lợi quan trọng. Y quát
tháo ầm ỹ, bao nhiêu người còn lại bên ngoài cùng nhảy vào trừ một

vài tên giữ đuốc
chiếu sáng cuộc chiến. Song phương lại ác chiến một lúc lâu.
Rồi Đỗ Vô Song hứng một nhát đao nơi mặt, đường đao chém đứt một bên má và
chót mũi của y, máu đổ ròng ròng. Y tối mắt, không dám đứng nguyên tại chỗ, vội
nhún chân nhảy lùi lại. Lệ Tuyệt Linh đã bị thương ba nơi trên mình chàng, may mắn là
thương thế không nặng, và không nhằm chỗ nhược nên chàng còn chi trì vững vàng
như thường. Hiện tại nơi cục trường, ngoài số thuộc hạ cấp thấp ra chỉ còn một Tào
Nghệ và một Dư Phi.
Với toàn bộ cao thủ Hắc Lâu, Lệ Tuyệt Linh không ngán, thì liệu hai người đó sẽ
làm gì chàng chứ? Bao nhiêu vết thương trên mình, đánh đổi một vài mạng người, loại
trừ bớt địch nhân, kể ra cũng lời chán. Lệ Tuyệt Linh tràn niềm hy vọng, sinh lực tăng
gia, vung đao vút vút, bức thoái Tào Nghệ và Dư Phi liền liền.
Bây giờ thì Tào Nghệ mới thức ngộ ra, mình đã giỡn với lửa, y không ngờ Lệ
Tuyệt Linh có bản lãnh cao cường đến mức độ đó. Chàng có tài cao, lại gan lỳ, cộng
thêm thanh đao báu chả trách nào mà chàng chẳng dám làm một tay độc hành đại
đạo?
Thảo nào mà chàng chẳng đứng vững qua bao nhiêu năm dài trên giang hồ? Y
hối hận đã quá nghe lời Cam Bang, y hối hận đã xem thường chàng. Với toàn lực
lượng, y không hạ nổi đối phương, thì còn lại hai người, y hy vọng gì hơn?
Huống chi biết đâu y chẳng bị đối phương hạ tại chỗ? Biết đâu cuộc chiến dằng
dai này không làm kinh động bọn Thân Xương Ngọc? Chúng kéo đến thì sao?
Trong phút chốc, viễn cảnh Hắc Lâu sụp đổ hiện ra trong tâm tư, cơ nghiệp tan
tành… Bất giác y bàng hoàng…

Đang lúc xuất thần, y chợt thấy một ánh sáng loé lên trước mặt. Nhưng làm sao y
tránh kịp mũi đao của chàng bắn qua? Mũi đao đâm trúng bả vai y, kêu lên một tiếng
roạt. Dư lực nhát đao còn, đẩy y ngã ngửa người ra. Người ngã thanh đao rút đao rút
khỏi vết thương.
Dư Phi chưa kịp phản ứng, ba bóng người từ xa lao vút tới. Đi đầu là Thân Xương
Ngọc, kế đó là Thân Xương Hán, cuối cùng là Hà Tinh Huỳnh, có đèo Hoàng Quân
Nhã bên hông.
Phía xa xa, một số hội viên Minh hội Trung Điền Sơn chạy theo tiếp ứng. Thân
Xương Ngọc và Thân Xương Hán đến nơi, lập tức phân ra tả hữu, chận Dư Phi.Đang lúc kinh hoàng, Dư Phi không kịp né tránh quả chùy của Thân Xương Ngọc
bắn sang. Một tiếng bốp vang lên, đầu lâu của Dư Phi vỡ vụn, thân xác của y ngã nhào,
bất động luôn.
Hà Tinh Huỳnh buông Hoàng Quân Nhã xuống. Hoàng Quân Nhã bất kể máu
me nơi mình Lệ Tuyệt Linh, chạy tới ôm chầm lấy chàng, oà lên khóc:
- Huynh có sao không? Nếu không nhờ Quý Ca mang thương tích đến báo tin, thì
làm sao bọn thiếp biết được chàng đang bị lâm nguy?
Lệ Tuyệt Linh xô vẹt Hoàng Quân Nhã qua một bên, bước tới Tào Nghệ. Nhát
đao của chàng đã cắt đứt mạch máu của Tào Nghệ, vết thương không làm y chết,
nhưng máu đổ quá nhiều, làm y kiệt dần dần, chắc chắn là khó thoát khỏi tay tử thần.
Dù ngã, y vẫn còn nắm chặt thanh trường kiếm. Biết ý Lệ Tuyệt Linh, Hoàng Quân
Nhã vội lướt tới chận đầu chàng, đồng thời thốt:
- Chàng hãy tha y đi, chàng còn nợ thiếp một số mạng người mà!
Nàng đứng day lưng về phía Tào Nghệ. Lệ Tuyệt Linh chưa kịp đáp, Tào Nghệ cố
gom tàn lực, bật cười mấy tiếng, thốt:

- Ta chết, nàng phải chết theo ta. Lệ Tuyệt Linh! Nàng chết thay ngươi, ta đã mãn
nguyện lắm rồi! Ngươi sẽ hối hận suốt đời!
Lệ Tuyệt Linh xanh mặt, không kịp xô Hoàng Quân Nhã qua một bên, thanh
trường kiếm nơi tay Tào Nghệ vút đi, cắm đúng vào hậu tâm Hoàng Quân Nhã. Tào
Nghệ đã yếu sức rồi, nếu không thì thanh kiếm xuyên thủng ngực nàng, chạm luôn
ngực Lệ Tuyệt Linh.
Gân mặt nàng co rút lại, thân mình nhũn, nàng ngã sụm xuống bất động. Lệ
Tuyệt Linh rít lên, nhảy vọt tới, vung đao chém liên hồi xuống Tào Nghệ. Phút chốc Tào
Nghệ biến thành đống xương thịt vụn bầy nhầy trong vũng máu.
Sự tình đã diễn ra quá nhanh, Thân Xương Hán và Hà Tinh Huỳnh sững sờ,
không ai có phản ứng gì? Mà còn gì nữa cho họ phản ứng?
Lệ Tuyệt Linh quay mình trở lại cạnh xác Hoàng Quân Nhã, từ từ ngồi xuống, ôm
xác nàng khóc một lúc lâu. Sau cùng chàng rút thanh Sanh Tử Kiều, bẻ gãy quăng đi
một nơi, rồi bế xác Hoàng Quân Nhã lặng lẽ quay về nhà.
Bọn Thân Xương Ngọc khoát tay, tha chết cho đám thuộc hạ của bọn Hắc Lâu, rồi
cũng lặng lẽ kéo nhau đi theo chàng. Về đến phòng Lệ Tuyệt Linh đặt xác Hoàng Quân
Nhã lên giường chàng, rồi đóng cửa lại.
Suốt đêm đó, trọn ngày sau, chàng không ra khỏi phòng. Bọn Thân Xương Ngọc
tôn trọng niềm đau của chàng, không hề vào phòng chàng khuyên giải. Họ biết, conngười như chàng không cần ai khuyên giải, chàng hiểu việc gì nên làm, việc gì không
nên làm, lời khuyên giải của ngoại nhân không cần thiết lắm.
Phân ưu?
Đợi gì phải có sự phân ưu hình thức, nó khách sáo lắm, nó thiếu hẳn cái thực
chất của tình bằng hữu thâm giao. Về sự phân ưu trong trường hợp này biến thành mối
đồng cừu. Lo cho cái gì trong tương lai, cái gì sẽ xảy ra, để ứng phó

cấp thời và hữu
hiệu, đó là cách phân ưu thiết thực nhất. Chạy quanh một việc đã rồi, thì còn gì vô ích
hơn cho những kẻ lấy lòng đối xử với nhau?
Thân Xương Hán và Hà Tinh Huỳnh cũng có nghĩ đến trường hợp Lệ Tuyệt Linh
dám tự tử theo Hoàng Quân Nhã. Họ khuyên Thân Xương Ngọc nên đề phòng.
Nhưng Thân Xương Ngọc gạt ngang, bảo rằng mẫu người của Lệ Tuyệt Linh không
bao giờ chọn cái đoản, bỏ cái trường. Con người đó, đau khổ đến đâu cũng khôn quẫn
trí mà làm liều như phần đông nông cạn.
Rồi ai ai cũng để yên cho chàng chọn ngày và phần đêm còn lại đó. Cho chàng
khóc, khóc cho vơi niềm đau! Mãi đến khi hoàng hôn xuống, Thân Xương Ngọc đến tìm
Lệ Tuyệt Linh. Cả hai nhìn nhau, không nói một lời, dáng người của Lệ Tuyệt Linh ủ rũ
thật, song ánh mắt thì rực sáng một niềm hận vô biên.
Niềm hận do cái chết của Hoàng Quân Nhã, do nguyên nhân gây nên cái chết
đó. Dù rằng nàng chết bởi thanh kiếm của Tào Nghệ, dù rằng Tào Nghệ đã trút linh
hồn, chàng vẫn hận. Chàng hận cái động cơ thúc đẩy cuộc tai biến đêm vừa qua. Động
cơ đó là Bạch Liên Bình.
Thân Xương Ngọc nhìn qua chiếc giường của Lệ Tuyệt Linh. Xác của Hoàng Quân
Nhã được phủ một lượt chăn dài, che kín.
Y thở ra, nắm tay Lệ Tuyệt Linh dẫn luôn đến khách sảnh. Lệ Tuyệt Linh đi theo
y, cả hai không nói với nhau một lời nào. Tại khách sảnh, không có tiệc, trên bàn chỉ
có bình rượu và mấy cái chén. Thân Xương Hán và Hà Tinh Huỳnh có mặt tại bàn.
Trong lúc này còn ai có tâm tình nghĩ đến tiệc? Trong lúc này, họ không cần ăn. Bởi, ai
có tâm tình ăn?
Chỉ có rượu thôi, họ có thể uống, họ cần uống, uống để giải sầu!

Thân Xương Ngọc rót rượu. Bàn có bốn cái chén, mỗi người một chén, chén trước
mặt mỗi người đầy rượu, không ai mời ai, không ai đợi ai, cùng nâng ly uống cạn, tuy
nâng lên có trước sau một chút, tuy uống cạn có trước sau một chút, song cuối cùng cả
bốn chén đều cạn.
Uống, để tỏ lòng đồng tâm, uống để xác nhận một nhất trí: đồng lao cộng khổ,
chung lợi, chung lo, cùng vui, cùng buồn.Tuần rượu thứ hai cạn.
Lượt thứ ba, chén rượu đầy, song chưa ai nâng lên. Thân Xương Ngọc cất tiếng trước:
- Quý Ca chỉ bọn huynh biết, lão đệ lâm nguy, bảo bọn huynh đến tiếp viện gấp.
Hắn không kịp giải thích nhiều hơn, bỏ đi liền, vậy sự tình ra sao? Đệ hãy nói cho
chúng ta rõ nguyên nhân vì sao?
Lệ Tuyệt Linh quắc mắt:
- Bạch Liên Bình!
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Ta hiểu rồi, sự tình có liên quan tới nàng ta. Nhưng đầu đuôi như thế nào, đệ
hãy tóm lượt cho nhẹ bớt những gì còn ứ đọng trong lòng đệ, những tâm tư mà đệ đã
gánh chịu hơn một ngày qua.
Lệ Tuyệt Linh tóm lượt:
- Kim Sam Kiếm Khách Mạnh Ngạn nhận diện được Bạch Liên Bình khi nàng
theo dõi ta đến tìm Mạnh Ngạn về vụ rương ngọc. Mạnh Ngạn nghe rõ cuộc đối thoại
giữa ta và nàng. Y thuật hết với Tào Nghệ. Do đó, một cạm bẫy được giăng ra. Doãn
Thanh sa hố khi Bạch Liên Bình đến tìm gặp hắn tại Hắc Lâu.
Thân Xương Ngọc kêu lên:
- Thế là Bạch Liên Bình chẳng hiểu gì cả về mưu mô của Tào Nghệ trong cuộc
tập kích Trung Điền Sơn?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Nàng hoàn toàn mù tịt, những gì nàng nói với chúng ta đều do sự dàn cảnh của

Tào Nghệ.
Thân Xương Ngọc mắng:
- Thật là khốn kiếp, vậy mà nàng ta dám nhận năm vạn lượng bạc của chúng ta
tỉnh bơ!
Lệ Tuyệt Linh trầm trọng:
- Không lấy cũng phải lấy, không muốn là vì nàng chẳng có tin tức gì mang lại
cho chúng ta, lấy đểgây niềm tin nơi chúng ta, là cuộc giao dịch của nàng như thường
lệ, không do sự dàn cảnh của Tào Nghệ.
Thân Xương Ngọc cau mày:
- Đệ nhắc đi nhắc lại một cuộc dàn cảnh của Tào Nghệ. Ta chẳng hiểu gì cả!
Lệ Tuyệt Linh giải thích:- Như thế này: Mạnh Ngạn và Thư Hùng kiếm Phan Tuấn trong thập toàn phái
đến tìm Hắc Lâu cầu kiến Tào Nghệ, xin hiệp tác để cùng mở chiến dịch tập kích
Trung Điền Sơn, là chỗ đồng cừu, họ dễ thỏa thuận với nhau. Nhân dịp đó, Mạnh Ngạn
tiết lộ việc Doãn Thanh âm mưu với Bạch Liên Bình đêm tin tức về việc Tào Nghệ hứa
với anh vợ là Cam Bang, bằng mọi giá quyết hạ đệ để báo hận, bán cho ta với giá nửa
rương ngọc. Tào Nghệ liền vờ mở cuộc họp, thảo luận kế hoạch chống lại chúng ta, cốt
cho Doãn Thanh thuật hết sự tình cho Bạch Liên Bình và bảo nàng gấp ra đi tìm gặp ta
để làm một cuộc phát tài nữa, không ngờ Tào Nghệ cócho người rình rập nghe ngóng.
Doãn Thanh bị bắt giam cầm, Bạch Liên Bình phải y theo sự chỉ dẫn của Tào Nghệ
đến đây vờ làm cuộc giao dịch, rồi yêu cầu đệ đưa nàng xuống núi, lừa cho đệ vào cạm
bẫy.
Thân Xương Ngọc trầm giọng:
- Tại sao nàng lại chịu sự sai sử của Tào Nghệ?
Lệ Tuyệt Linh thở dài:
- Aùi tình! Hoàn cảnh! Một là nàng yêu Doãn Thanh, Tào Nghệ hứa nếu nàng

làm xong việc này sẽ phóng thích Doãn Thanh. Hai là nàng cũng bị quản thúc, bắt
buộc nàng phải chịu sự sai khiến để được trả tự do.
Thân Xương Ngọc cau mày:
- Tào Nghệ không ngán Đại Chân Phái hay sao mà dám bắt nhốt đệ tử của phái
này?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Việc cấp bách là tự tồn, là an ninh của toàn tổchức, Tào Nghệ phải nghĩ đến
hai điểm đó trước, sau này sẽ tìm cách đối phó với Đại Chân Phái. Thông cảm thì hoà
khí được bảo toàn, không thông cảm thì đánh nhau. Lão ta nắm được lợi khí trong tay,
là giữ Doãn Thanh làm con tin, Đại Chân Phái khi nào dám quyết liệt với lão.
Thân Xương Ngọc thở dài:
- Doãn Thanh là tay non quá, hành sự hớ hênh quá, thiệt là đáng trách.
Đoạn y tiếp:
- Chẳng biết sau khi Tào Nghệ chết rồi, Doãn Thanh và Bạch Liên Bình có được
tự do chăng?
Lệ Tuyệt Linh trầm ngâm một chút:
- Theo đệ nghĩ thì cả hai không đến nỗi gì, giờ đây cả hai đã về Ngũ Đài Sơn rồi
cũng nên?
Thân Xương Ngọc hỏi:- Bằng vào đâu mà đệ đoán như thế?
Lệ Tuyệt Linh chưa đáp, vội hướng sang Thân Xương Hán và Hà Tinh Huỳnh, hỏi:
- Lúc Quý Ca đến đây báo tin, dù hắn mang thương tích trầm trọng nhưng không
đến nỗi chí mạng vì vết thương đó chứ?
Cả hai cùng đáp:
- Đúng vậy!
Lệ Tuyệt Linh trở lại Thân Xương Ngọc, hỏi luôn:
- Đại ca biết vì sao Quý Ca báo tin đó chăng?
Thân Xương Ngọc đáp:
- Thì hắn thấy Tào Nghệ không làm được việc gì đối với đệ, hắn bỏ chạy, rồi vớt

vát một chút cảm tình, hòng sau này chúng ta không hỏi tội hắn đã mấy lần toàn làm
khó chúng ta.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Đại ca lầm rồi, đại ca đã đánh giá quá thấp con người hắn, thực ra, hắn không
đến nỗi quá hèn như vậy đâu. ất quá, từ trước đến nay, hắn mai một tài danh tại Hắc
Lâu là vì khư khư ôm mãi cái ngu trung đối với Tào Nghệ. Cái ngu trung đó làm tiêu tan
hầu hết hào khí ở con người hắn. Sau ngày gặp gỡ chúng ta, với cái gương quyết liệt ly
khai Hắc Lâu của đại ca, hắn bừng tỉnh cơn mê, định quay về với chánh nghĩa, song
chưa có dịp. Nhân chiến dịch này, hắn muốn mượn tay đệ giúp hắn một phương tiện
giải thoát, cho nên hắn cắn răng hứng một nhát đao của đệ để có cơ hội chạy đi…
Chạy đi trong trường hợp đó, hắn sẽ không bị Tào Nghệ nghi ngờ. Chạy đi, để báo tin
với các ngươi, đến gấp cứu viện ta, hắn được cơ hội trả ơn chúng ta tha chết cho hắn
ngày đó…
Thân Xương Ngọc chận lại:
- Hắn có liên quan gì đến số phận của Doãn Thanh và Bạch Liên Bình đâu?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Làm như thế hắn thực hiện được một nghĩa cử, đáp lại lòng nhân đạo của chúng
ta. Sau đó hắn sẽ trở về Hắc Lâu, trước khi Tào Nghệ trở về nếu hắn thoát nạn. Hắn
phóng thích đi tìm Bạch Liên Bình, khuyên cả hai trở về Đại Chân Phái.
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Còn hắn? Hắn ở lại Hắc Lâu chờ Tào Nghệ trở về thọ tội ư?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:- Khi nào có việc đó? Hắn giết bọn thủ ngục để cho Tào Nghệ tin rằng chính
Doãn Thanh hạ sát chúng mà trốn đi, rồi hắn cũng trốn luôn, Tào Nghệ sẽ nghĩ rằng
hắn chết vì nhát đao của ta.

Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Có lý, tuy nhiên, ngươi chỉ luận đoán thôi, chứ sự thật chưa biết ra sao …
Lệ Tuyệt Linh quả quyết:
- Dù là luận đoán đệ dám chắc không sai sự thật đâu. Rồi lão ca sẽ thấy!
Thân Xương Ngọc thốt:
- Ly khai như vậy hắn sẽ đi về đâu? Hắn phải hiểu nếu Tào Nghệ còn sống sớm
muộn gì lão cũng phát giác ra sự tình. Bằng không đi nữa, chăng lẽ hắn phải ẩn mặt
suốt đời ư? Hắn nông nổi đáng trách, biết mình đi sai con đường, biết mình có thể quay
đầu về chánh khí, vậy mà vì cái ngu trung đành mai một tài danh. Đáng tiếc thật! Ta
muốn tìm hắn, thuyết phục hắn gia nhập minh hội của ta.
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Đừng phí công vô ích, không bao giờ hắn đến với chúng ta đâu. Bởi làm vậy,
hắn sẽ mang tiếng là bất nghĩa, mà hắn thì không tiêu nổi hai tiếng đó, dù sau này hắn
biết Tào Nghệ đã chết rồi, hắn cũng không theo về với chúng ta. Hắn sẽ tìm một nơi
nào đó, quy ẩn một thời gian, rồi dọn đường tự lập, tạo cơ nghiệp với đời.
Thân Xương Ngọc quay qua Thân Xương Hán:
- Hiền đệ có cho người thu dọn bãi chiến trường trong đêm rồi chứ?
Thân Xương Hán gật đầu:
- Đỗ Vô Song đốc xuất bọn thuộc hạ mang xác những kẻ chết trở về Hắc Lâu.
Tiểu đệ khỏi phải làm gì cả.
Thân Xương Ngọc trầm ngâm một chút:
- Còn mỗi Đỗ Vô Song, liệu hắn có đủ tài năng gầy dựng lại thực lực của Hắc Lâu
chăng?
Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:
- Đệ nghĩ là không, hơn nữa, hắn sẽ cao bay xa chạy, sợ một ngày nào đó, chúng
ta sẽ tìm đến, mà phá hủy cơ đồ của Tào Nghệ. Hắn không dại gì mà ở đó chờ cuộc

báo hận của chúng ta. Tào Nghệ chết, cơ đồ lão còn đó, dù sớm dù muộn, chúng ta
cũng hủy diệt cơ đồ của lão.
Chàng vụt hỏi tiếp Thân Xương Ngọc:
- Đại ca, đệ thấy mình cần đi đến đó một chuyến.Thân Xương Ngọc đồng tình:
- Tự nhiên.
Nhìn Lệ Tuyệt Linh, y hỏi:
- Đệ muốn mai táng thi hài Hoàng cô nương tại đâu? Ở đây hay đưa về quê quán
nàng?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Đệ nghĩ kỹ lắm rồi, cứ mai táng nàng tại đây, rồi sai người bốc hài cốt song
thân nàng mang luôn về đây cho cảgia đình đoàn tụ. Nàng đâu còn thân nhân tại
hương quán, đưa nàng về đó thì mồ hoang mả lạnh, ở đây còn có đệ.
Chàng hỏi:
- Đệ có thể yêu cầu đại ca một việc này không?
Thân Xương Ngọc đáp nhanh:
- Đệ cứ nói.
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Nếu đại ca không thấy trở ngại thì chúng ta sẽ xây mộ phần nàng bên cạnh tẩu
tẩu, có được chăng?
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Được! Như thế dù là trong những ngày thăm mộ, chúng ta vẫn sống có đôi có
bạn với nhau.
Lệ Tuyệt Linh nhếch môi, nụ cười không nở nỗi, dù chàng muốn có một nụ cười
dù là một nụ cười khổ. Nụ cười xác nhận một ý chí. Ý chí chấp nhận số phận. Đơn
côi, đơn côi từ lúc lớn lên, tuy có cha có mẹ đầy đủ, song không ai hiểu chàng, chàng
có người thân, tuy thân vì liên hệ huyết nhục nhưng tâm hồn chàng vẫn mãi cô đơn.
Rồi chàng gặp được người lý tưởng, người lý tưởng lại ra đi, bỏ chàng lại với cô

đơn. Chàng đành chấp nhận với sự cô đơn.
Thân Xương Ngọc đem lại cho chàng một an ủi, song tình bằng hữu chỉ xoa dịu
những nét đại cương, trong khi chàng cần những cái tế nhị. Lòng chàng vẫn trống như
thường. Trong đời, có bao nhiêu người lý tưởng. Đã cho là lý tưởng, thì phải duy nhất,
mất lý tưởng rồi, chỉ còn miễn cưỡng gượng gạo thôi.
Chàng muốn cười, để bằng lòng với số phận nhưng tất cả nơi chàng đều trở thành
chai đá, nụ cười không nở nổi trên chỗ chai đá.
Thân Xương Ngọc thương cảm quá chừng? Y cũng như chàng, cũng mất người lý
tưởng và từ đó ngôi vị trong lòng bỏ trống luôn đến nay.Ngay đêm đó, họ lo tẩm liệm thi hài Hoàng Quân Nhã và hôm sau, nàng được mồ yên mả đẹp. Đám tang cử hành lặng lẽ, đơn giản bên ngoài nhưng rất long trọng
về ý niềm.
Cuộc sinh hoạt tại Trung Điền Sơn điều hòa lại như cũ. Biến cố xảy ra, tuy không
gây thiệt hại cho lực lượng của Minh hội song mọi người bị chấn động ít nhiều với cái
tang của Lệ Tuyệt Linh. Luôn bảy hôm, chàng không cười, nói, ăn xong là về phòng
đóng cửa nằm lỳ. Không ai biết rõ chàng có ngủ hay không, chỉ thấy đôi mắt chàng sâu
hơn trước, ánh mắt sắc và lạnh hơn trước. Luôn bảy chiều, chàng đều có mặt tại ngôi
mộ của Hoàng Quân Nhã, cho đến lúc màn đêm phủ dày, mới chậm chạp cất bước
nặng nề trở về.
Tôn trọng sự im lặng của chàng, Thân Xương Ngọc không đi theo. Rồi đến một
hôm trong bữa cơm tối, Lệ Tuyệt Linh cất tiếng:
- Đại ca!
Thân Xương Ngọc bảo:
- Đệ có gì xin cứ nói.
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Đến Hắc Lâu xem qua tình hình, quả có đúng như đệ luận đoán chăng?

Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Rồi sau đó?
Lệ Tuyệt Linh tiếp:
- Đi luôn đến Ngũ Đài Sơn, tìm Đại Chân phái.
Thân Xương Ngọc hỏi:
- Đệ muốn xử tội Bạch Liên Bình?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Cả Doãn Thanh nữa. Bởi chúng chịu trách nhiệm về cái chết của nàng. Chúng
đã quá hèn không xứng đáng là con nhà võ. Chúng phải bị loại trừ khỏi giang hồ.
Thân Xương Ngọc trầm giọng:
- Nếu Dương Chi Minh phản đối?
Lệ Tuyệt Linh tức giận:
- Đệ không sợ.
Thân Xương Ngọc trầm ngâm:- Ta chỉ ngại mình hành động quá đáng thôi, Độc Thủ Thần Thương Dương Chi
Minh từ ngày lãnh đạo Đại Chân Phái đến nay hằng giữ hoà khí với hào kiệt giang hồ,
thiết tưởng chúng ta tránh được sự việc nào, hay cho việc đó.
Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:
- Nhưng, trong phái hắn có sâu bọ, hắn phải áp dụng quy luật bổn môn, gạt bỏ
những phần tử tham lam, vô sĩ, đê tiện. Nếu hắn bằng lòng giao Doãn Thanh và Bạch
Liên Bình cho đệ, thì hòa khí được bảo tồn, bằng ngược lại, đệ phải làm một cái gì cho
nàng.
Thân Xương Ngọc thốt:
- Ta không tin bọn Bạch Liên Bình trở về Ngũ Đài Sơn. Nếu chúng còn về đó
được thì Dương Chí Minh chưa hay biết hành động của chúng.
Lệ Tuyệt Linh lại hừ một tiếng:
- Thì chúng ta cũng cứ đến đó xem sao.
Rồi chàng tiếp:
- Đáng lẽ Dương Chí Minh không nên để cho Doãn Thanh gia nhập Hắc Lâu, hắn
còn lạ gì cái tổ chức đó, hắn đáng trách là vậy. Để dung dưỡng được một lần thì hắn
có thể dung dưỡng hai lần, ba lần …

Thân Xương Ngọc lắc đầu:
- Mỗi con người có mỗi chí hướng, Dương Chí Minh không thể nào ngăn chặn
Doãn Thanh lập thân …
Lệ Tuyệt Linh chận lại:
- Nhưng hắn có bổn phận bảo toàn danh dự cho một phái!
Thân Xương Ngọc trầm ngâm một lúc, đoạn thốt:
- Được rồi! Chúng ta sẽ làm một chuyến viễn du. Thú thật với đệ, ta đang cần
hoạt động. Niềm đau của ngươi làm sống động niềm đau của ta, tuy vợ ta đã mất hơn
bảy năm dài. Ngồi nhà một chỗ, ta không chịu nổi.
Đoạn y hỏi:
- Đệ có kế hoạch gì chưa?
Lệ Tuyệt Linh trầm lặng qua mấy phút, rồi từ từ cất tiếng:
- Kế hoạch như thế này: vềø hành trình, có ba giai đoạn, hai chánh, một phụ. Hai
chánh là đến Hắc Lâu rồi đi luôn tới Ngũ Đài Sơn. Một phụ là đi tìm Doãn Thanh và
Bạch Liên Bình. Về phương tiện, chúng ta dùng ngựa, về nhân số, ra đi chỉ có đệ và đại
ca, Thân Xương Hán hiền đệ ở nhà chuẩn bị tiếp viện, bất cứ thờøi gian nào, cũng xuấtkỳ bất ý lúc nào cũng tiếp viện được một cách nhanh chóng. Đăït một hệ thống liên lạc
thường xuyên, giữa bọn ta và Trung Điền Sơn, để cho tin tức đi về…
Thân Xương Hán chận lời:
- Lệ ca yên trí đi, tiểu đệ bảo đảm điều đó.
Hà Tinh Huỳnh chóp mắt:
- Còn muội? Chẳng lẽ muội không xứng đáng lãnh một công tác nào trong công
cuộc này? Muội vô dụng hay là các vị chẳng tin muội?
Lệ Tuyệt Linh do dự:
- Cô nương thì …
Hà Tinh Huỳnh tiếp nhanh:
- Muội lãnh nhiệm vụ truy tầm tung tích Bạch Liên Bình và Doãn Thanh cho.
Lệ Tuyệt Linh thốt:
- Giai đoạn phụ, là phòng hờ khi hai ngươì đó không về Ngũ Đài Sơn…
Hà Tinh Huỳnh chận lại:

- Biết rằng vô ích, cũng phải làm. Vô ích mặt này, hữu ích mặt kia, tiết kiệm thời
gian…
Lệ Tuyệt Linh gật đầu:
- Nếu Hà cô nương sẵn lòng…
Hà Tinh Huỳnh đáp gấp:
- Đương nhiên rồi!
Thân Xương Ngọc tán:
- Thế là ai ai cũng có bổn phận cả!
Day qua Lệ Tuyệt Linh, y hỏi luôn:
- Chừng nào chúng ta khởi hành?
Lệ Tuyệt Linh đáp:
- Sáng sớm ngày mai, đệ cùng đại ca đi chung, còn Hà cô nương thì đi riêng. Cô
nương tự tiện sắp xếp cuộc hành trình của mình, nơi nào đi trước, nơi nào dến sau. Song
hãy nhớ điều này, cứ cách mười lăm hôm là trở về liên lạc với Thân Xương Hán một
lần do hệ thống mật thám, bọn tại hạ theo dõi công cuộc truy tầm của cô nương.
Hà Tinh Huỳnh gật đầu:
- Muội nhớ rồi.Đêm đó họ chia tay nhau sớm, để ngủ lấy sức ngày mai lên đường. Hôm sau, vào
lúc lờ mờ sáng như thường lệ, Thân Xương Ngọc ra viếng mộ vợ, thấy Lệ Tuyệt Linh đã
có mặt tại đó, ngồi thừ một đống trước mộ Hoàng Quân Nhã. Họ không nói với nhau
một lời, họ biết cả hai ra viếng mộ tạm biệt người lý tưởng để xuất phát cuộc viễn
hành. Có lẽ Lệ Tuyệt Linh ra đấy lâu rồi, bờ vai của chàng thấm ướt sương đêm, đầu
chàng điểm lốm đốm những hạt sương trắng.
Khi thái dương lên, Thân Xương Ngọc đứng lên, vẫy tay, Lệ Tuyệt Linh đứng theo.
Rồi họ lặng lẽ song bước bên nhau, vào nhà. Bữa điểm tâm đã được dọn sẵn, Thân
Xương Hán và Hà Tinh Huỳnh đang ngồi chờ. Bọc hành lý quàng vai, Hà Tinh Huỳnh
cải dạng nam nhân, sẵn sàng lên đường, mường tượng không thiết gì đến bữa ăn cả.

Họ vừa ăn vừa dặn dò nhau lần cuối, rồi Hà Tinh Huỳnh xuống núi trước. Vì
thanh Sanh Tử Kiều đã bị chàng bẻ gãy trong đêm đó, quyết tâm tạ từ kiếp sống giang
hồ, hiện tại chàng không có vũ khí. Thân Xương Hán cho chàng mượn thanh đao của
hắn, đao cũng thuộc loại quý, không kém thanh đao của chàng.
Thân Xương Hán đích thân đưa cả hai xuống núi. Theo sau họ cách xa xe là toán
đầu tình báo, gồm ba người.
*
Họ theo con đường cũ ra đi
Đến Hồng Khẩu Phụ, họ tạt vào Cam Di Hiên thăm Trì Cung. Triệu Trọng Sơn
còn đó, thương thế của hắn đà giảm, tình trạng sức khỏe rất khả quan. Họ ở lại một
đêm, cuộc rượu tàn vào lúc canh ba. Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyệt Linh ngủ chung
phòng.
Ngày sau, họ tiếp tục hành trình. Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi, day qua Thân Xương
Ngọc:
- Trì Cung thêù mà sướng. Hắn biết hưởng lạc thú hơn chúng ta nhiều.
Thân Xương Ngọc gật đầu:
- Đúng là như vậy. Nhưng được hưởng lạc thú như vầy là nhờ hắn đã trải qua một
cuộc đời dâu bể trên giang hồ.
Hai người vừa đi đường vừa trò chuyện phiếm với nhau. Họ nói với nhau tất cả
mọi chuyện ở trên đời nhưng tuyệt nhiên họ không hề nói đến chuyện của hai người
đàn bà mà họ yêu dấu đã nằm xuống vĩnh viễn.Họ nằm xuống là hết, nhưng họ để lại trong lòng của hai người đàn ông ngang
tàng khí phách này một nỗi đau đớn. Không bao giờ họ quên được. Và cũng không ai
bù đắp được vết thương lòng quá lớn của họ.
Đối với những người khác thì còn có thể quên được với thời gian trôi qua. Nhưng
với hai người đàn ông này thì không một cái gì cóthể làm họ quên

được. Trừ khi họ
chết, lúc đó họ sẽ quên vĩnh viễn.
Hai người sóng ngựa bên nhau, một người mang vết thương lòng đã cũ. Một người
mang vết thương lòng mới, nhưng cả hai đều đau đớn giống nhau. Bởi lẽ cả hai tuy là
hai người nhưng chung quy họ lại hoá thành một. Vì tính khí họ giống nhau. Nên họ
hiểu tâm trạng của nhau hơn ai hết.
Càng lúc, họ càng tiến vào diạ phận của Hắc Lâu hơn. Thân Xương Ngọc lên
tiếng:
- Ta tìm nơi uống nước một chút đi nhé!
Lệ Tuyệt Linh gật đầu, hai người tìm đến một toà tửu lâu sang trọng. Ngồi vào một
bàn nhỏ bỏ trống, cạnh bên cửa sổ. Gọi rượu thịt xong, cả hai nhìn ra dường trầm ngâm
với suy tính của mình. Một đại hán bước tới vòng tay chào Thân Xương Ngọc:
- Thân đại ca, mạnh giỏi!
Thân Xương Ngọc nhìn lại, thì ra đó là Lý Tuấn, một người trong thiên tổ.
Thân Xương Ngọc trầm giọng hỏi:
- Tình hình Hắc Lâu lúc này ra sao rồi?
Lý Tuấn nhanh nhẩu thuật lại cho hai người nghe việc Tào Nghệ đem người đi
vây đánh Lệ Tuyệt Linh ở Trung Điền Sơn. Mãi đến một hôm Quý Ca trở về, mình băng
bó nhiều nơi, hắn cho rằng Quý Ca bị thương nặng, chứ có biết đâu thực ra, Quý Ca
chỉ mang một vết thương ở nơi đầu vai thôi, sở dĩ Quý Ca băng bó nhiều nơi là cốt tạo
nên một thảm trạng, doạ khiếp bọn thuộc hạ Hắc Lâu.
Quý Ca về đến nơi, lập tức triệu tập số người còn sót lại báo tin cho biết, Tào
Nghệ thọ hại tại Trung Điền Sơn, bao nhiêu người đi theo lâu chủ đều bị sát hại cả.
Điều này, chính Quý Ca bịa ra, chứ lúc y bỏ chạy, thì lực lượng của Tào Nghệ còn
nguyên vẹn, chưa hao hụt một cao thủ nào.

Quý Ca lại cho biết, một ngày gần đây, minh hội Trung Điền Sơn sẽ kéo quân
đến nơi, san bằng Hắc Lâu, trả thù cho cuộc tấn công vừa rồi. Lâu chủ đã chết, cao thủ
hết, Hắc Lâu như rắn không đầu. Ai ai cũng van xin Quý Ca, tìm một biện pháp giải
cứu số còn lại. Quý Ca dưa ra ý kiến, tất cả nên phân chia sự sản của Tào Nghệ rồimạnh ai nấy tẩu thoát, tìm đường lánh nạn. Doãn Thanh cũng được phóng thích luôn.
Ý kiến đó được bọn thuộc hạ tán thành. Và Hắc Lâu đã tan rã từ hôm đó.
Những người khác tản mác khắp bốn phương trời, còn Lý Tuấn thì vốn có thân
nhân trong thôn xóm này, nên về đây sinh cơ lập nghiệp. Thân Xương Ngọc trầm ngâm
một lúc, hỏi:
- Còn Đỗ Vô Song? Y là người sống sót trong chiến dịch Trung Điền Sơn, duy nhất
có một mình y, không trở về đây ư?
Ly Tuấn lắc đầu:
- Từ ngày giải tán đến nay, tiểu nhân không hề đăït chân về chốn cũ, nên không
hề gặp một ai hết.
Thân Xương Ngọc lại hỏi:
- Còn Quý Ca ra đi, chẳng rõ về phương hướng nào, y không hề lấy theo một
lạng bạc của Tào Nghệ ư?
Thân Xương Ngọc thở dài. Lệ Tuyệt Linh trầm gương mặt. Cả hai cùng nghĩ đến
trò dâu bể trên đời. Dâu bể ở trong lòng họ, dâu bể tại Hắc Lâu, dâu bể ở Toàn Chân
phái, dâu bể ở trong gia đình họ Hoàng.
Nơi nào cũng có dâu bể, lúc nào cũng có dâu bể!
Cả đến kẻ có cuộc đời dễ dãi nhất là Trì Cung cũng trải qua hơn một lần dâu bể.
Dâu bể do cạnh tranh, cạnh tranh phát sanh từ đố kỵ. Dâu bể muôn đời!
Và họ đang trên con đường dâu bể đến Đại Chân phái đây. Rượu dọn lên, họ
uống tuy uống nhiều, song lại là thứ rượu buồn buồn man mác, bâng

khuâng.
Rồi họ giã từ Lý Tuấn, tiếp tục cuộc hành trình.
*
Một hôm họ đến Ngũ Đài Sơn. Ngũ Đài Sơn có trăm ngàn ngọn núi, nhỏ to, cao
thấp bất đồng. Ở mỗi ngọn núi, có hoặc chùa, hoäïc am, hoäïc quán người tu đạo rất
đông, rải rác khắp nơi, đạo cũng bất đồng, có đủ Phật, Thánh, Tiên, ngoài ra cũng có
người đến đó mai danh ẩn tích trongmột hang động hẻo lánh, hoặc dựng nhà cỏ giữa
rừng già, trên đỉnh cao.
Vốn biết tổng đàn của Đại Chân phái ở ngọn núi nào, Thân Xương Ngọc và Lệ
Tuyệt Linh không mất công tìm kiếm. Họ đi ngay đến nơi.Lạ lùng thay, điạ điểm vẫn y, nhưng môn trường đổi vẻ. Ngày nào, nơi đây là tổng đàn của một phái võ, thì bây giờ lại là một đạo quán. Đại Chân phái đã di tản cơ
sở đi nơi khác rồi chăng?
Không có lý!
Bởi sự di tản đó nếu có, phải được kể là một biến động trong võ lâm. Mà đã là
một biến cố thì khách giang hồ hẳn phải nghe nói đến? Tại sao hai người lại chẳng hay
biết gì cả? Họ bàng hoàng một lúc, song đã đến đây rồi, lại chẳng vào ư?
Cổng đạo quán không có biển mang tên, không mang tên, song người thừa trí
cũng biết được đạo quán mang tên gì. Vô Danh Quán!
Cả hai đến cổng, cổng đóng kín, bên trong có đạo đồng bước ra, mở cổng. Lệ
Tuyệt Linh hỏi:
- Đây có phải là tổng đàn của Đại Chân Phái?
Đạo đông đáp:
- Xưa kia là phải còn bây giờ là đạo quán Vô Danh.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Dương Chí Minh còn tại đây chăng?
Đạo đòâng lắc đầu đáp:
- Hiện tại ở nơi đây không còn ai mang tên Dương Chí Minh cả?
Lệ Tuyệt Linh hỏi tiếp:

- Thế ai là người chủ trì của đạo quán này?
Đạo đồng đáp:
- Là Huyền Thanh đạo trưởng.
Thân Xương Ngọc chen vào hỏi:
- Tại sao Đại Chân phái lại tan rã như vậy?
Đạo đồng đáp:
- Các vị nên hỏi câu đó với đạo trưởng của bổn tự.
Lệ Tuyệt Linh gật đầu hỏi:
- Vậy xin cho hỏi đạo nhân có thấy Doãn Thanh và Bạch Liên Bình đến đây
không?
Đạo đồng đáp:
- Hai người này từ ba năm nay không bước chân đến đạo quan đến một lần.
Lệ Tuyệt Linh hỏi tiếp:- Bọn tại hạ muốn gặp Huyền Thanh đạo trưởng có được không?
Đạo đông gật đầu đáp:
- Dĩ nhiên là được, xin mời nhị vị thí chủ theo vào khách sảnh.
Đạo đồng đi trước đưa Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyệt Linh và trong. Y lên tiếng:
- Nhị vị cảm phiền ở đây chờ một chút. Tiểu đạo đi thông báo cùng đạo trưởng.
Thân Xương Ngọc mỉm cười:
- Xin đa tạ!
Hai ngươi đưa mắt quan sát cảnh bài trí trong khách sảnh. Cách bài trí đơn sơ,
nhưng không kém phần trang nghiêm thanh tịnh.
Chợt từ bên trong, một vị đạo nhân bước ra. Vị đạo nhân này tuổi trạc ngũ tuần,
nét mặt phương phi hồng hào, lộ vẻ chính khí oai phong, có điều cánh tay tả của đạo
nhân bị cụt mất đến bả vai.
Thì ra đạo nhân chính là Độc Thủ Thần Thương Dương Chí Minh, giáo chủ của
Đại Chân phái, lừng tiếng trên giang hồ. Dương Chí Minh bỗng nhiên ngộ đạo, đổi
tổng đàn thành đạo quán, trừ ra hai người là Doãn Thanh và Bạch Liên Bình giữ nếp
sống tục nhân. Họ giữ nếp sống tục nhân, vì họ không còn liên quan đến sinh hoạt của

đạo quán, ra ngoài môn quy của Đại Chân phái.
Mà chính Dương Chí Minh cũng không muốn họ trởthành đạo sĩ, bởi lão biết họ
tha thiết yêu nhau, sớm muộn gì họ cũng kết hôn với nhau, nếu bức bách họ tu đạo thì
cuộc hôn nhân đó phải hủy bỏ, họ sẽmang mãi mối hận tình, rồi có một ngày nào đó,
họ dám oán trách sư tôn.
Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyệt Linh vái chào đáp lễ. Huyền Thanh đạo trưởng mời
ngồi, gọi đạo đồng mang trà ra đãi khách. Đạo trưởng hỏi:
- Hai vị đến đây, hẳn có điều chi chỉ giáo?
Lệ Tuyệt Linh dáp lời:
- Dĩ nhiên là phải có thỉnh giáo nơi đạo trưởng chứ nếu không thì bọn tại hạ đâu
dám đến đây, làm mất đi sự thanh tịnh của thánh địa!
Lúc ra đi, Lệ Tuyệt Linh cương quyết lấy thái độ cứng rắn đối phó với Dương Chí
Minh. Nhưng bây giờ đối diện với Huyền Thanh đạo trưởng, sự cương quyết của chàng
xuống thấp gần như tiêu tan, ánh mắt của chàng cũng dịu lại ít nhiều. Thân Xương
Ngọc thật ra không muốn gây sự trực tiếp với Huyền Thanh đạo trưởng, song vì nể bạn,
phải hành động theo bạn. Y vốn muốn tìm ngay bọn Doãn Thanh và Bạch Liên Bình
giải quyết vấn đề, dù sau này đạo trưởng có muốn như thế nào, y sẽ tìm cách đối phó.
Giờ đây, thấy Lệ Tuyệt Linh hoà dịu lại, y rất mừng, thở nhẹ mấy hơi.Đạo trưởng thốt:
- Xin hai vị cho biết tôn ý!
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Hai vị lịnh đồ có mặt tại đạo quán chăng?
Đạo trưởng cau mày:
- Lệ đại hiệp muốn nói đến tiểu đồ Doãn Thanh và Bạch Liên Bình?
Lệ Tuyệt Linh gật đầu. Đạo trưởng lộ vẻ buồn, đáp:
- Nhắc làm chi đến bọn ngoan cố, làm cho bần dạo thêm khắc khoải con tim.
Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc cùng trố mắt nhìn lão. Đạo trưởng tiếp:

- Chúng hạ san từ ba năm rồi, ba năm qua chúng không hề trở lại viếng thăm sư
tôn. Cứ theo tin tức đưa dến cho bần đạo thì chừng như chúng đã xa lánh chánh khí,
dẫm chân vào đường tà.
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Đạo trưởng có biết là Doãn Thanh gia nhập Hắc Lâu chăng?
Đạo trưởng thở dài:
- Chúng bắt đầu chuyển hướng từ ngày gia nhập vào Hắc Lâu đấy?
Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Đạo trưởng bằng lòng với hành động của hắn ư?
Đạo trưởng nhìn ra xa xa, đôi mắt mơ màng, một lúc lâu khẽ đáp:
- Không bằng lòng cũng chẳng làm sao hơn, Đại Chân Phái không còn, môn quy
không còn, đã chắc gì nó nghe theo lời giáo huấn của bần đạo nữa mà trách cứ nó?
Bần đạo đã rũ sạch bụi đời, theo con đường giải thoát, nên không thể hỏi tội nó làm
hoen ố bổn môn, vả lại cũng không còn cần thiết nữa, vì Đại Chân Phải thuộc về dĩ
vãng, còn Vô Danh, thì hành vi của hắn cũng không liên quan gì đến bần đạo!
Dừng lại một chút, lão tiếp:
- Bạch Liên Bình yêu nó, không ngần ngại hùa theo nó mà làm những việc phi
đạo nghĩa, sanh tánh tham lam, tìm bí mật của người này, đem bán cho người khác, cả
hai cùng nuôi dưỡng tà tâm, cả hai cùng đi dần vào đường tội lỗi.
Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc thở dài.
Họ còn biết nói sao nữa! Chắc chắn là Doãn Thanh và Bạch Liên Bình không có
đây rồi. Một người đáng tôn kính như đạo trưởng, không thể nói dối được.
Huyền Thanh đạo trưởng hỏi:
- Hai vị tìm chúng, có việc chi chăng?Lệ Tuyệt Linh thưa sơ lược sự tình.
Huyền Thanh đạo trưởng thở dài, trầm ngâm một lúc lâu, rồi thốt:
- Chủ trương của hai vị, không liên quan đến bần đạo. Tuỳ các vị xử trí thế nào
thích hợp với lòng thì thôi! Ngày nay, chúng tuy chưa bị bần đạo khai

trừ khỏi môn
trường, song có khác nào chúng đã bị khai trừ đâu! Bởi, môn hộ không còn nữa thì
chúng trở thành vô sự, vô môn. Mà bần đạo thì không thừa nhận chúng có liên hệ đến
Vô Danh Quán.
Dừng lại một chút, đạo nhân tiếp:
- Có điều, bần đạo xin khuyên hai vị thi hành luật người, thì oan gia cấu kết. Kẻ
kia nếu có tội, thì còn luật trời. Luật trời trừng phạt, là liễu kết mọi oán thù, oan gia
không phát sanh!
Lệ Tuyệt Linh không đáp. Không đáp, có nghĩa là chàng không chấp nhận luận
điệu đó. Cái luận điệu dựa vào đức hiếu sanh của thượng đế, để tiết giảm sự hiếu sát.
Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc đứng lên cáo từ. Họ xuống núi, đi một đoạn
đường, gặp Hà Tinh Huỳnh. Thì ra, nàng đi tìm họ. Do hệ thông tình báo, nàng biết
được bọn Lệ Tuyệt Linh rời Hắc Lâu, thẳng đến Ngũ Đài Sơn.
Nàng lập tức đi luôn đến Ngũ Đài Sơn.
Gặp nhau rồi, họ thuật sơ lược sự tình về phần mỗi bên, đoạn Hà Tinh Huỳnh
cho biết, theo sự dọ hỏi của nàng thì Doãn Thanh và Bạch Liên Bình hiện tại đang ở
trong một toà nhà sang trọng tại Dương Châu, giữa lòng thành phố.
Cả hai không dám ở những nơi hẻo lánh, sợ một cuộc trả thù vì họ biết Lệ Tuyệt
Linh chẳng bao giờ dung tha hành động của Bạch Liên Bình. Họ đã thành vợ thành
chồng, quanh mình có kẻ hầu người hạ đông vầy. Chừng như họ có thuê một số võ sĩ,
ngày đêm canh gác vòng ngoài.
Dĩ nhiên, Lệ Tuyệt Linh và Thân Xương Ngọc kiêm trình đến tận Dương Châu, do
Hà Tinh Huỳnh hướng dẫn. Họ tìm ngôi nhà của Doãn Thanh và Bạch Liên Bình không
khó lắm. Do thám kỹ càng rồi, họ đợi đến đêm xuống chuyền nóc nhà vùng phụ cận

vào trong tổ ấm của chúng.
Và họ đã giết cả hai hết sức dễ dàng nhờ họ xuất hiện thình lình, bọn vệ sĩ không
hay kịp để báo động đúng lúc. Lệ Tuyệt Linh nhúng đao vào máu của Doãn Thanh và
Bạch Liên Bình, chờ cho máu khô, mới rời Dương Châu trở về Trung Điền Sơn.
Một cuộc tế mộ hết sức nghiêm trang, vật tế là thanh đao dẫm máu bọn tham
gian, diễn ra trước mộ phần của Hoàng Quân Nhã.Từ đó, Lệ Tuyệt Linh ở lại Trung Điền Sơn với Thân Xương Ngọc, bỏ lối sinh hoạt cũ, lãnh chức phó hội chủ Minh hội, cùng Thân Xương Ngọc thỉnh thoảng xuất ngoại
hành hiệp, tạo nên nhiều thành tích lẫy lừng.

oOo
(HẾT)

Nguồn: Nhạn môn quan - Tàng kinh các
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA